

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

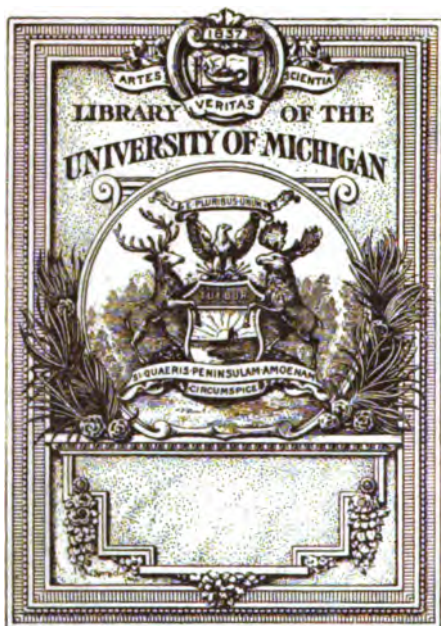
We also ask that you:

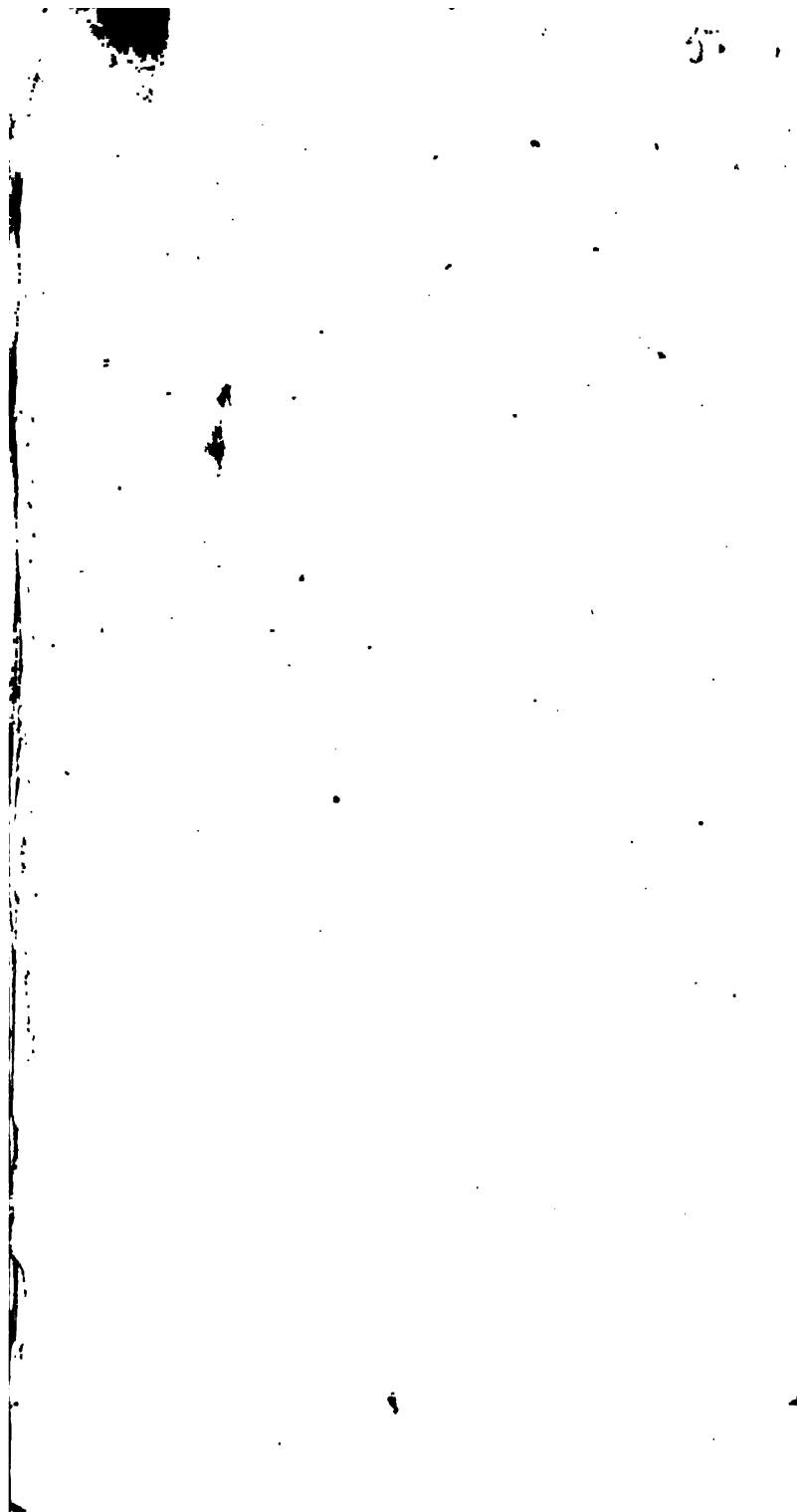
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

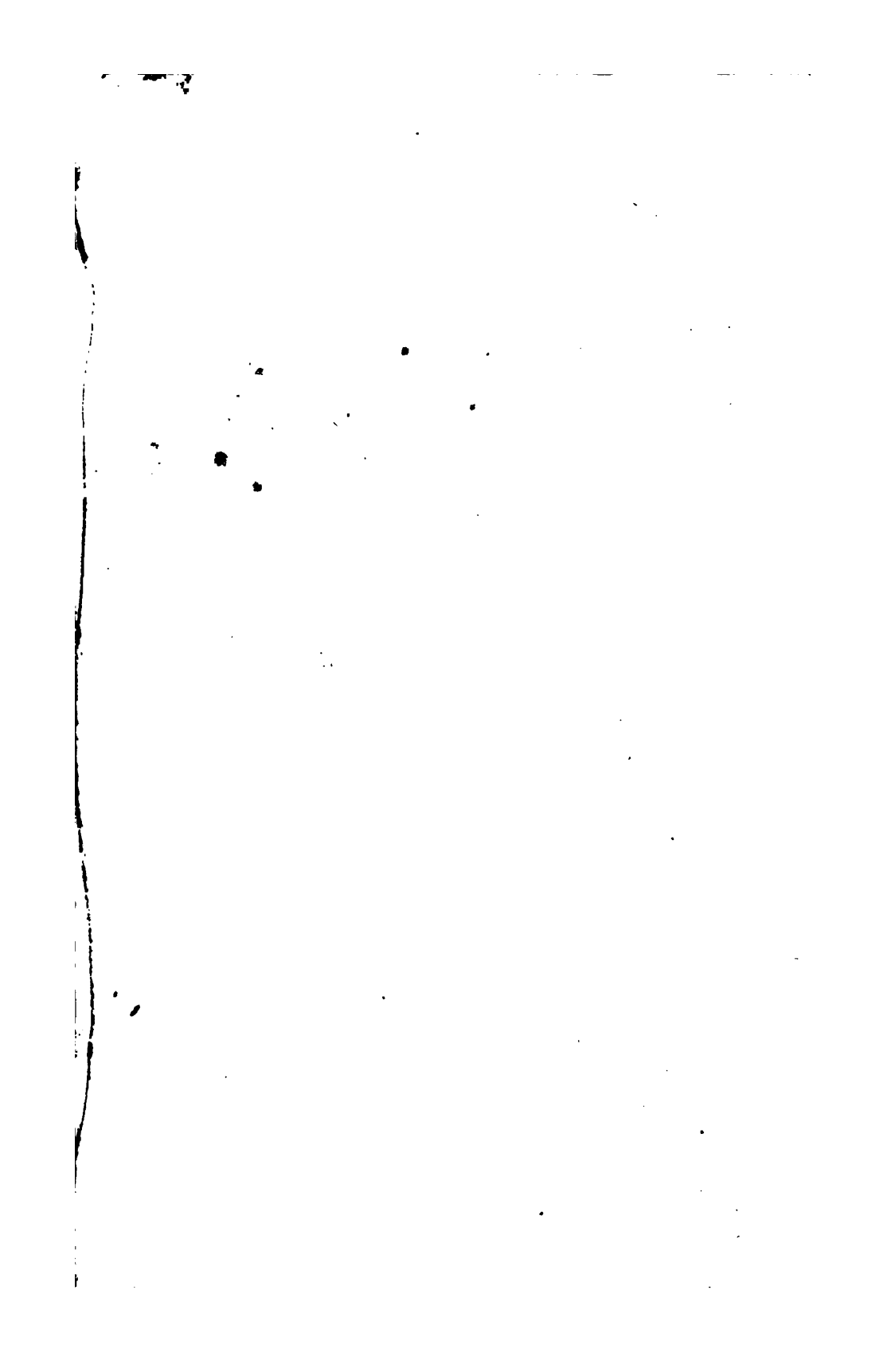
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 469118 DUPL

ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΝΑΥΚΡΑΤΙΤΟΥ
ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΑΙ

ΑΘΗΝΑΕΙ
ΝΑΥΚΡΑΤΙΤΑΕ
ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΑΡΟΥ
ΛΙΒΡΗ ΚΥΝΔΕΚΗ

ΕΚ ΟΥΤΙΜΙΣ ΚΟΔΙΚΙΒΥΣ ΝΥΝΚ ΠΡΗΜΥ ΚΟΛΛΑΤΗΣ
ΕΜΕΝΔΑΥΗΤ ΑΚ ΣΥΠΠΛΕΥΗΤ

ΝΟΥΑ ΛΑΤΗΝΑ ΥΕΡΣΗΝΕ ΕΤ ΑΝΗΜΑΔΥΕΡΣΗΝΕΥΣ
ΚΥΜ ΗΣ. ΚΑΣΑΥΒΟΝΗ ΑΛΗΟΡΥΜΚΥΕ ΤΥΜ ΣΥΗΣ

ΗΛΛΥΣΤΡΑΥΗΤ

ΚΟΜΜΟΔΗΣΚΥΕ ΗΝΔΗΚΗΒΥΣ ΗΝΣΤΡΥΗΤ

ΗΟΗΑΝΝΕΣ ΣΧΥΕΗΓΗΑΕΥΣΕΡ

ΑΡΓΕΝΤΟΡΑΤΕΝΣΗΣ

ΗΝΣΤΗΤΥΤΗ ΣΚΗΕΝΤΗΑΡ. ΕΤ ΑΡΤ. ΠΟΠΥΛΗ ΚΑΛΛΟ - ΦΡΑΝΚ. ΣΟΚΗΥΣ

ΑΝΤΗΚΥΑΡ. ΛΗΤΕΡΑΡ. ΗΝ ΣΧΟΛΑ ΑΡΓΕΝΤ. ΠΡΟΦ.

ΤΟΜΥΣ ΚΥΑΡΤΥΣ

ΑΡΓΕΝΤΟΡΑΤΗ
ΕΚ ΤΥΠΟΓΡΑΦΗΑ ΣΟΚΗΕΤΑΤΗΣ ΒΗΠΟΝΤΗΝΑΕ
ΑΝΝΟ ΧΗΗ (1804)

ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ

BIBΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

ΑΛΛ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ

ποικίλῃ εὐωχίᾳ

τὸν ποιητὴν δὲ παρέχειν

τοῖς θιαταῖς τὸν σοφόν

ὃ ἀπὸ τῆς ² τοῦτο λαβὼν,

καὶ φαγὼν τε καὶ πίων,

ὃ χαίρει ³ καὶ σκευασία

μὴ μί' ἢ ⁴ τῆς μουσικῆς

¹ Versus aliter ab aliis constituuntur. Forſan 'ΑΛΛ' ἵππ) δεῖπν) scripserat Athenaeus. ² ἵνα πῶς τις edd. ³ Vulgo, τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, δεῖπν) πῶς χαίρει. ⁴ μί' εἰς, πῶς καὶ περὶ τῆς μουσικῆς, ed. Ven. & Bas. μὴ μίς in ed. Cas.

Is
Coenae simili-
lis Tragoe-
dia.

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTARUM

LIBER DECIMUS.

ΑΤ velut splendido in convivio multiplices lautulas exhibere spectatoribus poëta sapiens debet, ut abeat quisque postquam id accepit comedisque & bibit, quo delectatur, nec adsit unus idemque adparatus musical.

Athen. Vol. IV.

A 2

3 ATHENAEI DEIPNOSOPH. C. 1.

Ἀστυδάμας ὁ τραγικός, ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ, ἑταῖρα, Φοῖα, Τιμόκρατες. Φέρε, ¹ εἴπωμεν ἐνταῦθα
Hercules τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα, ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρα-
vorax. κλῆς ἀδελφεός. ² ἀποφαίοντα δὲ τῶτα σκληρὸν πάν-
τες πείσεται κατὰ συγγραφεῖς. Ἐπίχαρμος μὲν, ἐν
Βουσίρηδι λέγων.

Πρῶτον μὲν αἱ κ' ἐσθλὸν ἴδοις νιν, ³ ἀποθάνου. ^b
βρέμαι μὲν ὁ Φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἂ γνάθος.
ψοφεῖ δ' ὁ γάμφιος, τέτρυγεν ὁ κυνόδων, ⁴
σίξει δὲ ταῖς ρινέσσι, κινεῖ δ' οὐατα. ⁵
Ἴων δ', ἐν Ὀμφάλῃ, ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδελφα-
γίαν, ἐπιφέρει.

— ὑπὸ δὲ τῆς εὐδημίας ⁶

κατέπεσε καὶ τὰ κἄλα ⁷ καὶ τοὺς ἀνθρακας.
παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν, εἰκότος. ^c

¹ φέρε ὅν ἡμῖς malles, aut aliquid tale. ² ἀδελφεός edd. & sic deinde. ³ ἴδοις νιν edd. ⁴ τέτρυγ' ὁ κυνὶ vulga. ⁵ In ed. Cal. adiecta sunt verba, τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἔστω. ⁶ εὐδημίας corr. Casaub. βουλημίας Bentl. ⁷ κἄλα edd.

Verba sunt, mi Timocrates, Astydamanis tragici, in Hercule dramate Satyrico. Iam ergo, age, persequamur nos hic ea quae sunt ante dictis consequentia, & de Herculis voracitate dicamus. Testificantur eam quidem omnes fere & poetae & historiarum scriptores. Epicharmus sane, in Bursifide, de ea sic loquitur:

*Edentem si hunc videas, visu cohortear:
ita sauces intus fremitant, ita molaris stridor,
strides molaris dens, caninus concrepat:
motantur aures, edunt nares sibi.*

Ion vero, in Omphale, postquam voracitatem Herculis declaravit, haec subiicit:

— Ἐὖ ἀπλάσφῃ ἐκκίνατος,

deglutivit ligna etiam & carbones.

Sumisit autem ista Ion ex Pindaro, dicente:

„Διὰ βοῶν θερμαὶ δ' εἰς τὴν θρακικὴν στήλην.
 πυριπτόων τε σώματα. καὶ τότε ἔγω σαρκεῶν τ'
 ἐνοπῶν, ἥδ' ὅστων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντας
 διακρίναι, πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.“²

Τοιοῦτον οὖν αὐτὸν ὑποστησάμενοι ταῖς ἀσφαγίαις
 καὶ τῶν ὀρνέων ἀποδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρον, τὸν
 προσαγευόμενον βουφάγον.

Εἰσάγεται δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ Λεπρεὶ περὶ πο-
 λυφαγίας ἐρίζων, ἐκείνου προκαλεσαμένου καὶ νι-
 κήκη. Ζηνόδοτος δ' ἐν δευτέρῳ Ἐπιτομῶν, Καύκω-
 νος,³ Φησὶ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυδαμείας τῆς
 Φόρβαντος γενέσθαι τὸν Λεπρία, ὃν τὸν Ἡρακλῆα
 καλεῦσαι δέησαι, ὅτε Αὐγέα τὸν μισθὸν ἀπῆται. Ἡ-
 ρακλῆς δὲ, ἐκτελέσας τοὺς ἄθλους, ἔρχεται ἐπὶ Καύ-
 κωνος⁴ καὶ δεηθείσης Ἀστυδαμείας, διεκλύεται πρὸς
 τὸν Λεπρία. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Λεπρεὺς Ἡρακλεῖ

Π.
 Cum Lepreo
 contendit
 Hercules.

1 αἱ absque d' edd. 2 Corrupto loco nulla occurrebat medela.
 3 Καυκῶνος edd. 4 ἐπὶ Καύκωνος vulgo.

.

Tali autem voracitate cum statuerint fuisse Herculem,
 eidem ex avibus Larum adtribuerunt, qui *buphagus*, id
 est *vorax*, cognominatur.

2. Memorant etiam, cum Lepreo de voracitate con-
 tendisse Herculem, ab illo provocatum, & victoriam re-
 portasse. Zenodorus vero Epitomarum libro secundo ait:
 Caucone Nepruni filio, & Astydamiā Phorbantis filiā,
 natum esse *Lepreum*; qui vinciri Herculem iusserat, cum
 mercedem ab Augea repeteret. Hercules autem, pera-
 ctis laboribus ad Cauconem veniens, rogatu Astydamiæ
 cum Lepreo in gratiam rediit. Deinde Lepreus cum

ἐρίζει δίσκῳ, καὶ ὕδατος ἀντλήσει, ¹ καὶ ὅστις ἀνα-
λώσει θάττον ταῦρον· καὶ λείπεται πάντα. εἶτα θω-
ρηχθεὶς προκαλεῖται Ἡρακλέα, καὶ θηήσκει ἐν τῇ b
μάχῃ. Μάτρις δὲ, ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους Ἐγκωμίῳ,
καὶ εἰς πολυποσίαν, φησὶ, τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι
ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι. ² Τὰ αὐτὰ
ιστορεῖ καὶ ὁ Χῖος ῥήτωρ Καύκαλος, ὁ Θεοπόμπου
τοῦ ἱστοριογράφου ἀδελφὸς, ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους
Ἐγκωμίῳ.

III.

Ulysses Ho-
mericus gu-
losus.

Καὶ τὸν Ὀδυσσεύα δὲ Ὅμηρος πολυφάγῳ καὶ
λαίμαργον παραδίδωσι, ὅταν λέγῃ·

Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορκῆσαι ἱάσασθαι κηδόμενόν περ. c
οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
ἔπλετο· ἢ τ' ἐκέλευσεν εἰς μῆσασθαι ἀνάγκη
καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει. ³

¹ ἀντλήσει νεύρο. ² νικηθῆναι τὸν Λεπρέα malles cum Casaub.
³ καὶ ἐν φρεσὶ πίσιτος ἔχοντα apud Hom.

Hercule disco contendit, item de exhaustiendi aqua,
denique uter citius taurum absumeret; & in his omni-
bus discessit inferior. Post haec capto thorace ad armo-
rum certamen provocavit Herculem, & in pugna occisus
est. Matris vero, in Herculis Encomio, scribit, ad com-
potationis quoque certamen, uter plus biberet, pro-
vocatum a Lepreo Herculem fuisse, & in eo rursus
victum esse Lepreum. Eadem narrat etiam Chius ora-
tor Caucalus, Theopompi historici frater, in Herculis
Encomio.

3. Sed & Ulysses edacem & gulosum tradidit Ho-
merus, cum facit eum dicentem:

*Sed me quidem coenare finite, dolentem licet.
Non enim odioso ventre importunius aliud
est: qui iubet sui recordari necessario
etiam valde adflictum, & se repleri impetrat.*

Ἵππεβάλλονσα γὰρ ἐν τούτοις φαίνεται αὐτοῦ λαιμαργία, μετὰ τοῦ μηδὲ ἐν δέοντι τὰ περὶ τῆς γαστρὸς γνωμολογεῖν. ἐχρῆν γὰρ, εἰ καὶ ἐλίμωττε, διακαρτερεῖν, ἢ μετριάζειν τὰ περὶ τὴν τροφήν. τὸ δὲ τελευταῖον καὶ τὴν τελευταίαν αὐτῷ παρίστησι λαιμαργίαν καὶ γαστριμαργίαν.

Ὡς καὶ ἐγὼ πάντος μὲν ἔχω φρεσὶν ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δὲ με πάντων. ληβάνει ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνκλησθῆναι ἄνωγει. ταῦτα γὰρ οὐδὲ ἐκείνος ὁ Σαρδανάπαλλος ² εἰπὼν ποτε ἂν ἐτόλμησε. γέροντι ³ ἂν,

ἥσθιν ἀρπαλέως κρέα. τ' ἄσπιτα, καὶ μέθυ ἡδύ.

Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον μόνος κατέφαγεν, ὡς Ποσειδίππος Φησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν. IV.
Theagenes
athleta.

e Καὶ περὶ ⁴ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηόνιον βεῦν.

πάτρην γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος

¹ ἐνκλήσασθαι apud Homer. ² Σαρδανάπαλλος edd. & ms. Ep.

³ γέροντι δὲ ἂν edd. ⁴ Καὶ περ vulgo.

Nam immodica in his adparet eius ingluvies, praeterquam quod alieno tempore illas de ventre sententias pronunciat. Oportebat enim, tametsi esuriret, tolerare, aut certe modice cibo potuque uti. Sed postremum illud fumam etiam eius gulositatem voracitatemque prodit:

*Nam & ego quidem luctum habeo in animo: at ille (ven-
ter) omnino semper*

comedere iubet & bibere, & me omnium

facis oblivisci quas passus sum, seque impleri imperat.

Haec enim ne Sardanapallus quidem ille dicere umquam ausus fuisset. Denique senex eum esset Ulysses,

comedebat rapide carnes immensas, & vinum dulce bibebat.

4. Theagenes Thasius, athleta, taurum solus comedit; quod ait Posidippus in Epigrammatibus:

Ei ex pacto comedi aliquando Maeonium bovem;

patria enim Thasus cibum non potuerat praebere

Θωγύνει. ἄσσα Φαγών, ἐτ' ἐπ' ἤτιον. αὐτίκ' ἰ αὐτῶ
χάλκιος ἰσθήκει, χεῖρα πρὸς χάμονος.

Milo Crotoniates. Μίλων δὲ ὁ Κροτωνιάτης, ὡς Φησὶν ὁ Ἱεραπολίτης
Θεόδωρος ἐν ταῖς Περὶ Ἀγώνων, ἥσθι μιᾶς κριῶν εἵ-
κασι, καὶ τοσαύτας ἄρτων, αἰνοῦ τε τρεῖς χεῖρας ἔπι-
νεν. ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ ταῦρον ἀναβέμενος τοῖς ἁμαρῖς τε-
τραετῇ, καὶ τοῦτον περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦ-
τα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέφαγεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.
Τίτορμος τε ὁ Αἰτωλὸς διηρωτήσατο ἑ αὐτῷ ἑ βούν, ὡς ἰστορεῖ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος. Φύλαρχος δὲ Φη-
σιν ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, τὸν Μίλωνα ταῦρον κα-
ταφαγεῖν κατακλιθέντα ἑ πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός·
διὸ καὶ ποιῆσαι εἰς αὐτὸν Δωριέα τὸν ποιητὴν τάδε·

Τοῖος ἦν Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
τετραετῇ δαμάλην, ἑ ἐν Διὸς εἰλαπίναις,

1 οἶνκος vulgo. 2 διηρώσατο edd. 3 αὐτῷ ms. Ep. i αὐτῷ
Eustath. 4 κατακλιθέντα edd. 5 δαμάλην edd.

Theageni. Quantumcumque comedissim, amplius petebam.
Quare sic

sic atque, manum extendens.

Milo Crotoniates, ut narrat Theodorus Hierapolitanus
in libris de Ludis (sive, de Certaminibus), comedebat
libras carnis viginti, totidemque panis; & vini congios
bibebat tres. Olympiae vero taurum quadrimum humeris
impositum per stadium circumcirca gestavit: dein eum-
dem dissectum paratumque uno die solus comedit. Ti-
tormus vero Aetolus cum eo de comedendo inter unum
prandium bove certavit; ut narrat Alexander Aetolus.
Phylarchus vero, tertio libro Historiarum, scribit, an-
te Iovis aram adcumbentem Milonem comedisse tau-
rum, eaque causâ Dorieum poetam hosce in illum ver-
sus fecisse:

Talis erat Milo, quum a terra tolleret molem,
quadrimam iuvencam, Iovis in solennibus epulis;

a ὦμαις δὲ κτήνος τὸ πελώριον, ὡς νέαν ἄρνα,
 ἦνεγκεν δὲ ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.
 καὶ θάμβος μὲν ἅτὰρ τοῦδε πλέον ἦνυσε θαῦμα.
 πρόσθεν Πισαίου, ξεινῆ, Θυηπολίου.
 ὃν γὰρ ἐπόμεπυσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρεῖα τόνδε
 κόψας, πάντα κατ' οὖν μῶνος ἐδαΐσατά νιν.

Ἄστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος, τρεῖς Ὀλύμπια νικήσας Astydamas,
pancratias.
 b κατὰ τὸ ἐξῆς παγκράτιον, κληθεὶς ποτε ἐπὶ δεῖπνον
 ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ Πέρσου, καὶ ἀφικόμενος,
 ὑπέσχετο φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι παρασκευασθέντα,
 καὶ κατέφαγε. τοῦ Πέρσου δ' αὐτὸν ἀξιῶσαντος, ὡς
 ὁ Θεόδωρος ἱστορεῖ, ἄξιόν τι ποιῆσαι τῶν κατὰ τὴν
 ἰσχὺν, φακὴν τῆς κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας
 ἐξέτεινε μαλάξας. τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ κα-
 τακαυθέντος, οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ἐστία, μό-

*humerisque pecus ingens, tamquam novellum agnum,
 gestavit leviter totam per panegyrim.*

*Et stupor quidem tenuit cunctos: sed multo etiam maius
 patravit miraculum,*

ante Pisæum, hospes, altare.

*Quem enim in pompa gestaverat bovem indomitum, hunc
 in frustra*

concisum totum solus comedit.

Astydamas Milesius, Olympiae tribus continuis vicibus
 victor in certamine Pancratii, ad coenam vocatus ab
 Ariobarzane Persa, cum se ad eum contulisset, pollici-
 tus est omnia se comesturum quae cunctis parata fuif-
 sent: & comedit. Dein rogatus a Persa, ut dignum ali-
 quid istis viribus faceret, lenticulam lecti æneam fre-
 git, & a se mollitam extendit; ut idem narrat Theo-
 dorus. Post eius mortem, cremato cadavere, una ur-
 na non capiebat ossa hominis, sed duae vix sufficie-

λις δὲ δύο. καὶ τὰ τοῖς ἑνὶ ἀνδράσι παρσκευασμέ-
να παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῃ εἰς τὸ διαπτεῖν μόνον κα- c
ταφαγεῖν [Φασί.]¹

V.

Athletarum
artem inuti-
lem declarat
Euripides.

Καὶ οὐδὲν παράδειξον ταύτους τοὺς ἀνδρας ἀθ-
λέτους γινώσθαι· πάντες γὰρ οἱ ἀθλοῦντες, μετὰ
τῶν γυμνασμάτων, καὶ ἐσθίειν πολλὰ διδάσκονται.

Διὸ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει·

Κακῶν γὰρ² ὅτων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
οὐδὲν κάκιον ἔστιν ἀθλητῶν γένους.

Οἱ πρῶτοι μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὔ,

οὔτ' ἂν δύναιντο. πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ' ἀθῆρ

γνάθῃ τε δαύλος, νηδύας θ' ἡσσημένος,

κτῆσται· ἂν ἄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;³

οὐδ' αὖ πενέσθαι καὶ ξυνηγετμῶν⁴ τύχαις

οἰοί τ'. ἔθῃ γὰρ οὐκ ἐπισθεντες καλὰ,

σκληρῶς διαλλάσσουσιν⁵ εἰς τὰ μέχανα.

¹ Deest vulgo φασί. ² Κακῶν γε edd. ³ ὑπερβολὴν πατρός
ap. Gal. ⁴ ξυνηγετμῶν edd. καὶ ξυνηγετμῶν Gal. ⁵ μεταλλάσσειν. Gal.

bant. Quae autem solus apud Ariobarzanem devora-
vit, ea novem viris aiunt parata fuisse.

§. Nec vero mirum est, voraces fuisse hos viros:
nam, qui athleticae dant operam, ii omnes, simul cum
exercitationibus, etiam multa comedere docentur. Qua-
re & EURIPIDES in primo Autolyco ait:

*Cum multa mala sint Graeciae, nulla est tamen
gens peior his qui ludicras pugnas cient.*

*Primum quod est: vitam agere nec discunt bene,
nec utique possunt. Quomodo vir serviens
malis, & ipse ventris appendix sui,
opes lucretur, unde sit patriae utilis?*

*Nec pauper aevum ferre, nec se casibus
aptare norunt: moribus sueti malis
sed res in inopes cum gravi sensu cadunt.*

λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα 10
 Φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
 τρίβωνες ἐκβαλόντες¹ οἰχονται κρέκας.
 Ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν² Ἑλλήνων νόμον,
 αἰ τῶνδ'³ ἑκατὶ σύλλογον ποιούμενοι
 τιμῶσ' ἀχρεῖους ἡδονᾶς, δαιτὸς χάριτ.⁴ 15

e Τί γὰρ παλαισας εὖ, τί δ' ὠκύπους ἀνὴρ,
 ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνᾶθον παίσας καλῶς,
 πόλει πατρίῳι στέφανον ἤρκεσιν λαβῶν;
 Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χροῶν
 δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων χερὶ⁵ 20
 θείνοντες⁶ ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
 Οὐδέεις σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
 στάς. Ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε καὶ γαθοὺς
 φύλλοις στέφεισθαι, χ' ὅστις ἡγῆται πέλει

1 ἐκλείποντες apud Laert. 2 τῶν Ἑλλ. edd. 3 οὐ τίνδ' edd.
 4 ἀχρεῖων ἡδονᾶς χάριτος χάριν coni. Musgr. 5 χροῶν edd.
 6 οὐδ' Grot. & Musgr. cum Galen. 6 θείοντες Grot. cum
 Galen. θείοντες Musgr.

*Pulchri, iuventa dum viret, spectaculum
 sunt urbis : at cum venerit senii dies,
 restant velut lacerna cui villus perit.
 Ad hoc nec illum Graeciae morem probō;
 coetus in horum quod celebrant gratiam,
 quorum usus haud est ullus, illecti dape.
 Qui namque luctū pollet, aut celeri pede,
 discumve recte tollit, aut os verberat;
 quid patriam, ob hanc rem si coronetur, iuvat?
 An forte, cum res proelii est, discum manus
 tenet, aut per seuta cursans levi pede
 infesta pellet sine de patrio agmina?
 Nemo ista inepta cogitat, ferrum prope
 cum stat. Sed alios fronde sapientes, probos
 ornare decuit : publicum si quis bonum*

κάλλιστα, σάφρων καὶ δίκαιος ἂν ἦν· 25 f
 ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
 μάχας τ' ἀφαιρῖν καὶ στάσεις. τοιαῦτα γὰρ
 πόλει τε πάσῃ, πᾶσι θ' Ἑλλήσιν καλὰ.

VL.

Item Xeno-
phane.

Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφω-
 νίου Ἑλεγυῶν Ἐξοφάνους, οὕτως εἰρηκότος·
 Ἄλλ' εἰ μὲν ² ταχυτῆτι ³ ποδῶν νίκην τις ἄροισι,
 ἢ πενταβλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
 παρ' Ἡίσας ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ· εἴτε παλαιῶν, a
 ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγυνόεσσαν ἔχων,
 εἴτε τὸ ⁴ δεινὸν αἶθλον ὁ παγκράτιον καλέουσιν, 5
 ἀστοῦσιν κ' εἰς κυδρότερος πρὸς ἄκρα· ⁵
 καὶ κε προεδρίην Φαιρὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροισι,
 καὶ κε σιτοίῃ ⁶ δημοσίων κτεάνων,
 ἐκ πόλεως καὶ δῶρον ὃ οἱ καὶ μάλιστα εἶη·

1 Forf. Ἑλεγυῖων. 2 Forf. Ἄλλ' οἱ κε. 3 ταχύτητι edd.
 4 οἱ τοι τι vulgo. 5 προσιεαι Ms. 6 σιτοῖα vulgo. Forstasse
 καὶ κε τί οἱ κε, & delendum comma post κτεάνων.

*curat modestus, iuris ac recti tenax :
 male facta verbis si quis avertens suis,
 diffidia pugnasque arceat. Haec etenim urbis
 claros honores Graeciaeque omni ferunt.*

6. Haec Euripides ex Colophonii XENOPHANTIS Ele-
 giis accepit, ubi sic ille scripserat :

*At, si quis pedum velocitate vicerit,
 aut quinquertio, ubi Iovis fanum
 ad Pisas fluente Olympiae ; sive ludæ contendens,
 sive dolorifico pugillatu,
 sive gravi illo certamine, pancræstium quod vocant,
 civium longe omnium fuerit nobilissimus ;
 denique si principem palam in spectaculis locum
 obtinuerit, & publicis alatur sumtibus,
 habueritque a civitate donum, virtutis suae monumentum :*

- εἶτε καὶ ἱππῶσιν ταῦτά κε πάντα ¹ λάχοι· 10
 αὐκ' ἰὼν ² ἄξιός ὥσπερ ἐγώ. Ῥώμης γὰρ ἀμείνων
 ἀνδρῶν ἢδ' ἱππῶν ἡμετέρη σοφίη.
 Ἀλλ' εἰκὴ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
 προκρίνειν Ῥώμην τῆς ἀγαθῆς ³ σοφίης.
 Οὔτε γὰρ, εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσιν ἐτ' εἴη, ⁴ 15
 οὔτ' εἰ πενταβλεῖν, οὔτε παλαισμοσύνην,
 οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό περ ἔστι πρότιμον
 Ῥώμης ὅσοι ἀνδρῶν ἐργ' ἐν ἀγῶνι πέλει·
 τούνεκεν αὖ ⁵ δὴ μεῖλλον ἐν αὐτομῇ πόλει εἴη.
 σμικρὰν δ' αὖ τι πόλει χάριμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ, 20
 εἴ τις ἀεθλεύων νικᾷ ⁶ Πίσας παρ' ὄχθας.
 οὐ γὰρ κταῖναι τᾶντα μυχοῦς πόλεως.
 Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ
 σοφίαν ἐπαγώνειζεται, διαβάλλων ὡς ἀχρηστον καὶ
¹ ταῦτα γ' ἱππῶσιν ed. Vesp. & Basl. ταῦτα γ' ἄλλα ed. Casl. ταῦ-
 τα x' ἱππῶσιν ms. A. ² οὐκ ἰὼν ed. Casl. 2 & 3. οὐ x' ἰὼν de-
 siderabam. ³ ἄξιός ὥσπερ corrigunt viri docti. ⁴ Forl. ἰθὺς
 vel ἰθὺς. ⁵ αὖ vel ἄρ edd. ⁶ νικᾷ vulgo.
- sive etiam equorum cursu haec omnia fuerit adeptus ;*
non cum mihi confecto aequiparandum. Nam robore virorum
equorumque praestantior nostra est sapientia.
Sed temere admodum haec vulgo iudicantur : nec aequum est,
robore anteponeere nulli sapientiae.
Nec enim, si quis bonus pugil inter suos fuerit
sive quinquertio, seu luctator,
sive pedum velocitate praestet, quod praecipuum censetur
omnium de quibus certant roboris operum ;
melius idcirco ordinata civitas erit.
Exigua hoc civitati latitandi materia erit,
si quis in ludis ad Pisae ripas victoriam reportaverit.
Nec enim ea re pinguescunt civitatis horrea.
 Multa vero & alia Xenophanes pro sua sapientia acri-
 ter contendit ; athleticam artem, ut inutilem, & nul-

Nitens
athletarum
corpus.

ἀλυστιλὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. Καὶ ὁ Ἀχαιεύς¹
δὲ ὁ Ἐρετριεύς, περὶ τῆς ἐπιξίας τῶν ἀθλητῶν διαγού-
μενος, Φησὶν

Γυμνοὶ γὰρ ὄδον Φαιδίμους βραχίονας,
ἤβης σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέω
στίλβοντες ἀνθι καρτεράς ἐπωμίδας·
ἄδην δ' ἐλαίου στέργα καὶ ποδῶν κύτος
χρίουσιν, ὥς ἔχοντες αἰκεθὲν τρυφῇ.

VII.

Epigramma
in Phyro-
machum.

Ἡράκλειτος δ', ἐν τῷ Ξενίζοντι, Ἐλάνῃ Φησὶ
τινὰ γυναῖκα πλεῖστα βιβρακάναι. Ποσιδίππος² δὲ,
ἐν Ἐπιγράμμασι, Φυρόμαχον³ εἰς αὐτὴν καὶ τότε ἐπέ-
γραψεν·

Φυρόμαχον τὸν πάντα Φαργῶν βορὴν, οἷα κορώνην
παννυχικὴν, αὐτῇ βρωγὰς ἔχῃ κάπνιστος,
χλαίτης ἐν τρύχῃ Πελλαρίδος. Ἀλλὰ σὺ τούτου
καὶ χρῆσθ' ἐτήλην,⁴ Ἀττικῆς, καὶ στέφανου.

¹ Ἀχιλλεύς edd. Ἀχιλλεύς Ms. ² Ποσιδίππος Ms. A. ³ Φυρό-
μαχον edd. & sic mox iterum. ⁴ καὶ χρῆμα εἰς τούτῃ edd.,

lius frugi, vituperans. Achaeus vero Eretrienſis, de bo-
na corporis habitudine athletarum verba faciens, ait:

*Nudi enim brachia nudentia motabant,
pubertate turgenties incedunt, recensii
splendentes flore valida circum brachia:
affatim oleo pectus pedesque inungunt,
ut qui domi adfuerunt luxuriae.*

7. Heraclitus, in Hospites-excipiente, Helenam mu-
lierem commemorat, plurimum cibi capientem. Posi-
dippus vero, in Epigrammatibus, Phytomachum. In
quem etiam hos scripsit versus:

*Phytomachum, omnia vorare avidum, veluti cornix
nocturna, haec fissa fossa continet,
lacero in panno penulae Pellenicae. At tu huius
inunge cippum, Attice, & orna coronā,*

εἴ ποτέ σοι ¹ προκύων συνεκώμασεν. Ἦλθε δ' ἀ-
μαυρὰ

βλέψας ἐκ πελίων τῶδος ἐπισκυνίων.

ὁ τρίχιδι Φθείρας, ² μοναλήκυθος. ἐκ γὰρ ἀγώνων
τῶν τότε Ληναϊκῶν ³ ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπῃ. ⁴

Ἐ' Ἀμάραντος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἐν ταῖς Περὶ Σκηπῆς, Herodorus
tubicca.

Ἡρόδωρον, Φησὶ, τὸν Μεγαρέα σαλπυγκτὴν γενέ-
σθαι, τὸ μὲν μέγεθος πηχῶν τριῶν καὶ ἡμίσεος· εἶναι
δὲ καὶ τὰς πλευρὰς ἰσχυρὰν· ἐσθίειν δὲ ἄρτων μὲν
χοίνας εἰς, κρεῶν δὲ λίτρας εἰκοσὴν, οἶον αὖ εὐρή-
και, ⁵ πίνειν δὲ χάρας δύο· καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλ-
πιγγι δυσὶ κοιμᾶσθαι δὲ ἔθος εἶχεν ἐπὶ λεοντῆς μό-
νης. ἐσήμενι δὲ σαλπίζων μέγιστον. Ἄργος γοῦν πο-

α λιορχοῦντος Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ οὐ δυνα-

¹ αἰπότες οἱ vulgo. ² ὁ τρίχιδι διαφθείρας edd. Ὡτα διαφθείρας
corr. Casaub. ἄβριξ εὐφθειρος Salm. ὄχρδς, διαφθείρας, Brunck
cum Toup. ³ ληναϊκὴν vulgo. ⁴ ὑπὸ τῇ καλλιῶν corr. Cas.
ὑπόγασιον ἐπὶ Salm. ὑπὸ κοῖλον ἐπὶ Brunck cum Toup. ⁵ εὐ-
ρήκαι msst.

*si tecum unquam procyon comestatus est. Venit autem
edentulus*

obscurum cernens luridis ex superciliis,

[*pallidus, pelle tectus,*] *nil nisi lecythum habens. Nam
ex certaminibus,*

*quae tunc erant, Lenaieis descendit ad Calliopen. [sive,
in foveam descendit.]*

Amarantus vero Alexandrinus, in libris de Scena, *Herodorum* narrat Megarensē fuisse tubicinem, staturā trium cubitorum cum dimidio: fuisse autem eundem robustis lateribus; comedisque panis sextarios senos, carniū vero libras vicenas, quascumque nactus esset, bibisse autem congios duo: duabusque simul tubis cecinisse. Idem non aliter dormire adsueverat, nisi super leonis pelle cubans. Clavicum canens, maximum inprimis sonum edebat. Igitur Argos oppugnante Demetrio Antigoni filio,

μένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐλέτεον προσαγαγεῖν τοῖς τείχεσι διὰ τὸ βάρος, ταῖς δύο σάλπιγξι σημαίων, ὑπὸ τῆς ἀδρότης τοῦ ἤχου τοὺς στρατιώτας ἠνάγκασε προθυμύτας προσαγαγεῖν τὴν μηχανήν. εὐίκησε δὲ τὴν περίετον δικάως, καὶ εὐείπτε καθήμενος, ὡς ἱστορεῖ Νέστωρ ἐν τοῖς Θεατρικαῖς Ὑπομνήμασι. Καὶ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν Ἀγλαΐς, ἡ Μεγακλείους, ¹ ἐν τῇ πρώτῃ ἀχρυσίᾳ μεγάλη πομπῇ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ τὸ ² πομπικόν, περιβήτην ἔχουσα, καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς ὁλοῖ Ποσειδώνπος ἐν β Ἐπιγράμμασιν. ἥσθις δὲ καὶ αὐτὴ λίτρας μὲν κριῶν δώδεκα, ἄρτων δὲ χοίνικας τέσσαρας, καὶ ἔπιον οἶνου χόα.

Aglais, tubidina.

VIII.

Lityersas.

Λιτυέρσας δὲ ἦν μὲν υἱὸς Μίδου νόθος. Κελαιῶν δὲ τῶν ἐν Φρυγίᾳ βασιλεὺς, ἄγριος ἰδέσθαι καὶ ἀνήμερος ἄνθρωπος, ἀδελφάγος δ' ἰσχυρός. ³ λέγει δὲ

¹ Μεγακλείους edd. ² τὸν πομπικόν edd. ³ ἰσχυρὸς ms. Gr.

quum helepolin muris admovere non valerent milites ob immanem machinae molem, duabus tubis canens Herodorus vehementiā soni ita excitavit animos alacritatemque militum, ut ad admovendam machinam eos cogeret. Vicit autem certaminum periodum decies: & coenare adsueverat sedens: ut narrat Nestor in Theatricis Commentariis. Etiam mulier memoratur tubicina, *Aglais*, *Megaclis* filia: quae in prima pompa, quae Alexandriae ducta est, pompicum cecinit, adscititiā comā ornata, & cristam in capite gestans; ut declarat Posidippus in Epigrammatibus. Comedebat vero haec etiam libras carnium duodecim, panis semimodios quatuor; & bibebat vini congiū.

8. Porro *Lityersas*, Midæ filius spurius, Celaenorum Phrygiae rex, adspectu ferox & saevus homo, insigniter vorax fuit. De quo loquitur Solitheus [*scilicet*, Soli-

περὶ αὐτοῦ Σωσίβιος ¹ ὁ τραγωδιοποιὸς, ἐν δράματι
Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσῃ, αὐτως·

Ἔσθι μὲν αὐτοὺς τρεῖς ὄνους ² κανθηλίου
τρὶς τῆς βραχέας ἡμέρας· πίνει δ', ἓνα
c. καλὸν ³ μετρητὴν, τὸν δεκάμφορον ⁴ πίθον.

Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Φερεκράτει ἢ Στράτιδι ⁵
ἐν Ἀγαθοῖς, περὶ οὗ Φησὶν·

A. Ἐγὼ κατεσθίω μόλις τῆς ἡμέρας
πένθ' ἡμιμέδιμν', ἵαν βιάζωμαι. B. Μόλις;
ὡς ὀλιγόστιτος ἦσθ' ἄρα, ὃς κατεσθίεις
τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.

Ξάνθος δέ, ἐν τοῖς Λυδιακοῖς, Κάμβλητα, ⁶ Φησὶ, Cambles,
rex Lydo-
rum.
τὸν βασιλεύσαντα Λυδῶν, παλυφάγον γενέσθαι καὶ
πολυπότην, ἔτι δὲ γαστρίμαργον. τοῦτον οὖν ποτε νυ-
d κτὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσαντα κατα-

¹ Σωσίβιος corr. Casaub. ² αὐτὸς τρεῖς ὄνους edd. αὐτὸς τρεῖς
ὄνους ms. Ep. ἄρτους (panes) τρεῖς ὄνους Tzetz. ἄρτων male-
bat Cas. ³ καλὸν vulgo. ⁴ τίνος καρποφόρον vulgo. ⁵ Στρά-
τιδι ed. Bas. & Cas. ⁶ Κάμβλητα apud Aelian. Κάμβλητον alibi.

bis] tragicus in dramate, cui Daphnis vel Lityersas
titulus; ubi ait:

*Comedis quidem ipsum onus trium clutelliariorum asinorum
ter uno brevi die: bibit autem, unam
vocans metretam, decem amphorarum dolium.*

Talis est etiam ille apud Pherecratem sive Strattidem,
in Bonis viris, in quem haec dicuntur:•

A. Ego comedo vix in dies
quinque semodios, si ita cogor. B. Vix?
Quam pauci cibi tu es scilicet! qui comedis
uno die longae tritemis cibaria.

Xanthus vero, in Lydiacis, Cambletem, Lydorum re-
gem, tradit edacem bibacemque & gulae deditum fuisse.
Hunc igitur, ait, noctu aliquando propriam uxorem in
Athen. Vol. IV. B

Φαγῶν ἔπειτα πρῶτ', εὐρότα τὴν χύμα τῆς γυναί-
 κος ἐνούσαν ἐν τῷ στόματι, ἑαυτὸν ἀποσφάζει, πα-
 ριβοήτου τῆς πράξεως γενομένης. Παρὶ δὲ Θύος, τοῦ
 Παφλαγόνων βασιλέως, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν πολυφά-
 γος, προειρήκαμεν, παραθέμενοι Θεόπομπον ἱστοροῦν-
 τα ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ τριακοστῇ. Ἀρχίλοχος δὲ, ἐν
 Τετραμέτροις, Χαρίλαν¹ εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν,
 ὡς οἱ κωμωδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον. Πε-
 ρὶ δὲ Χαιρίππου² Φησὶ Φαινικίδης, ἐν Φυλάρχῳ, αὐ-
 τῶς³

Τρίτον⁴ δὲ πρὸς τούτοις τὸν σοφώτατον
 Χαίριππον. οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
 μέχρις ἂν διδῶ τις, ἢ λάβῃ διαρραγείς.
 ταυτ' ἔχει ταμίῳν ὥσπερ οἰκίας.⁵

IX.

Mithridates,
 victor in
 edendi bi-
 bendique
 certamine.

Νικόλαος δ' ὁ Περιπατητικὸς, ἐν τῇ τρίτῃ πρὸς
 ταῖς ἑκατὸν τῶν Ἱστοριῶν, Μιθριδάτην, Φησὶ, τὸν

1 Χαρίλαν edd. 2 Χαρίππου apud Aelian. 3 Deest ὅπως editis.
 4 τὸ τρίτον ms. A. 5 οἰκίας edd.

frustra dissectam devorasse: dein mane, cum manum
 uxoris in ore adhuc haerentem reperisset, rumore fa-
 cinoris in vulgus sparso, se ipsum iugulasse. De Thy-
 vero, Paphlagonum rege, supra diximus: & de voraci-
 tate eius testimonium Theopompi ex Historiarum libro
 quinto & tricesimo adposuimus. Eodem nomine *Chari-
 las* traductus est ab Archilocho in Tetrametris, sicut a
 comicis poetis Cleonymus & Pisander. De *Cherippo*
 Phoenicides in Phylarcho sic loquitur:

Tertium ab his pono sapientissimum

Chaerippum. Hic, ut tu nosti, comedat

quamdiu dederit aliquis, aut donec rumpatur imprudens.

Tale habet horreum, tamquam aedium.

9. Narrat Nicolaus Peripareticus centesimo tertio Hi-
 storiarum libro, Mithridatem Ponti regem, cum pro-

Ποντικὸν βασιλέα, προθέντα¹ ἀγῶνα πολυφαγίας
καὶ πολυποσίας, (ἦν δὲ τὸ ἄθλον τάλαντον ἀργυ-
ρίου) ἀμφοτέρω νικῆσαι. τοῦ μέντοι ἄθλου ἐκστῆναι
τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι Καλαμόδρῳ τῷ Κυζικηνῷ
ἀθλητῇ. Καὶ Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος, ποιητῆς, καὶ Timocreon,
poeta &
athleta,
ἀθλητῆς πένταθλος, ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὥς τὸ ἐπὶ
τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ

Πολλὰ πίων, καὶ πολλὰ Φαγών, καὶ πολλὰ
κάκ' εἰπών

ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

² Θρασύμαχος δὲ ὁ Χαλκεδόνιος, ² ἐν τινι τῶν Προο-
μίων, τὸν Τιμοκρέοντα, φησὶν, ὡς μέγαν βασιλέα
ἀφικόμενον, καὶ ξενιζόμενον παρ' αὐτῶν, πολλὰ ἐμ-
φορῆσθαι. πυθόμενου δὲ τοῦ βασιλέως, ὅτι ἀπὸ τού-
των ἐργάζοιτο, εἶπε, Περσῶν ἀναερωμήτους συγκάψαι.
καὶ τῇ ὑστεραίᾳ πολλοὺς καθ' ἓνα νικῆσας, μετὰ τού-

¹ προθέντα ms. Ep. ² ὁ Μακεδόνιος edd.

posuisset edendi bibendique certamen, cuius praemium
erat argenti talentum, in utroque certamine victoriam
reportasse: at praemio tamen cessisse ei qui post ipsum
secundas tulisse iudicatus est, Calamodryi Cyziceno
athletae. *Timocreon* etiam Rhodius, poeta & athleta quin-
quertio, valide comedebat bibebatque, ut declarat in-
scriptio in sepulcro eius sculpta:

Qui multum bibi, multum comedi, multis maledictis

proscidi homines, hic iaceo Rhodius Timocreon.

Thrasimachus vero Chalcedonius in aliquo suo Prooe-
miorum, Timocratem, narrat, cum ad magnum Regem
venisset hospitioque ab illo fuisset exceptus, plurimum
cibi ingessisse. Quem quum interrogasset rex, *quidnam*
inde efficere posset; respondit ille, *innumeros Persas se con-*
tusurum. Et postridie, multis deinceps singulari certami-
ne victis, manibus deinde gesticulans saltavit: rogatus-

το ἐχειρονόμησι. πυθανόμενου δὲ τὴν πρόφασιν, ἀπο-
λείπεισθαι, ἔφη, τοσαύτας, εἰ προσίει τις, ¹ πλη-
γὰς. Κλέαρχος δ', ἐν πέμπτῳ Βίῳ, Κατίβαριν, ²
φησὶ, τὸν Πέρσην, ³ ὅποτε κοπιάσεις τὰς σιαγόνας
ἐσθίων, κεχηρότι καθάπερ εἰς αἴψυχον ἀγγεῖον εἰσαν-
τλεῖν τὴν τροφὴν τοὺς εἰκαίους. Ἑλλάνικος δὲ, ἐν πρώ-
τῳ Δευκαλιωνίας, Ἐρυσίχθωνα, φησὶ, τὸν Μυρμιδό-
νος, ὅτι ἦν ἀπληστος βορᾶς, Αἰθῶνα κληθῆναι. Πο-
λέμων δ', ἐν α'. τῶν ³ πρὸς Τίμαιον, παρὰ Σικελιῶ-
ταις, φησὶν, ἀδηφαγίας ⁴ ἱερὸν εἶναι, καὶ Στοιῦς
Δημήτρος ἄγαλμα, οὗ πλησίον ἰδρῦσθαι καὶ Ἱμαλί-
δος, ⁵ καθάπερ ἐν Δελφοῖς Ἑρμούχου, ⁶ ἐν δὲ Σκώ-
λῳ τῷ Βοιωτικῷ ⁷ Μεγαλάρτου καὶ Μεγαλομάζου.

Voracitatis
templum in
Sicilia.

X.

Alcman
poëta.

Καὶ Ἀλκμαν δὲ ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶ-
ναι παραδίδωσιν, ἐν τῷ τρίτῳ, διὰ τούτων·

¹ προσίει τις edd. cum ms. Ἐρ. ² Κατίβαριν & τῇ Πέρσῃ legendum, nisi intercidit nonnihil. ³ ἐν πρώτῳ vel ἰν πρώτῳ vulgo. ⁴ Constante ἀδηφαγίας edd. ⁵ Forst. Σιμαλίδος, ut alibi apud Nostrum. ⁶ Ἑρμιλίδος h. l. Ms. ⁷ Ἑρμιλίου edd. ⁸ Βοιωτικῷ edd. cum ms. Ἐρ.

que quid ea gesticulatione sibi vellet, respondit, *tot sibi iustus, si quis porro congrēdi vellet, superesse*. Clearchus vero, quinto libro Vitarum, scribit, *Cantharidi Persae*, quoties mandendo defatigatae essent maxillae, hianti domesticos cibum in os ingerere solitos, tamquam in vas quoddam inanime. Hellanicus, primo libro Deucalionae, *Erysichthonem*, ait, Myrmidonis filium, quoniam inexplēbilis esset helluo, *Aethonem* fuisse adpellatum. Polemon, primo libro eorum quae ad Timaeum scripsit, apud Siculos, ait, templum esse Voracitatis, & *Siuús* Cereris statuam, & prope eam *Himalidis* (sive, *Simalidis*) stare imaginem, quemadmodum Delphis *Hermuchi*, & in Scolo Boeotico *Megalarti* & *Megalomazi* statuas.

10. Alcman vero poëta, edacem se esse, ipse professus est, libro tertio; ubi ait:

Καὶ ποκά τει δώσω τρίποδος κύτος,
 ὦ κ' ἐνι λισα κρήνης¹ ἄλλ' ἔτι²
 νῦν γ' ἄπυρος,³ τάχα δὲ πλέος
 ἔτινός,⁴ οἷον⁵ ὁ παμφάγος Ἀλκμῶν
 ἠράσθη χλιερὸν πέδα⁶ τὰς τροπᾶς.
 οὐ τι γὰρ οὐ τετυγμένον⁷ ἔσθαι
 δ ἀλλὰ τὰ κοινὰ⁸ γὰρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος, ζατεύει.
 καὶν τῷ εἰ. δὲ⁹ ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀδηφάγον, λέγων
 οὕτως

„Ὡρας δ' ἔσῃκε τρεῖς,¹⁰ θέρους, καὶ χεῖμα,
 χωπάραν¹¹ τρίταν¹² καὶ τέτρατον ἦρ, ὅκα σάλ-
 λειν¹² μὲν, ἔσθαι δ' ἄδαν¹³ οὐκ ἔστι.“

1 ἢ καὶ Νηλία κρήνης edd. Pro Νηλία, est Νηλία in ed. Caf. 2. & 3. Pro κρήνης, est γήρας in Ms. 2 ἀλλ' ἔτι edd. 3 ἄπυρος ed. Ven. & Bas. 4 ἵππου ed. Ven. & Bas. 5 Forf. οἷου, & dein χλιερῶ. 6 Χαίρειν παῖδα vulgo. 7 τετυγμένον editt. vert. cum Ms. Forf. οὐ τὸ τετυγμένον. 8 κοινὰ vulgo. 9 κῆρ τῷδε ἴμφ. edd. 10 ἦν καὶ κοτρίϊς ed. Ven. & Bas. ἴσκει τρεῖς ed. Caf. 11 χιμάχρ παρ' ἄν ed. Ven. & Bas. χιμάχρ ἐπύρας ed. Caf. 12 χιμάχρ ὁπῶραν τε corr. Casaub. χιμάχρ παρα Ms. 12 τέτρατον (τέταρτον ed. Ven. & Bas.) τὸ κρύκας. ἀλλ' εἰ μὴ edd. τὸ κρύκας. ἀλλ' εἰ μὴ Ms. τὸ ἦρ ὅκα Σαλεῖ μὴ corr. guat viri docti. 13 ἔσθαι ἐν δάδαν edd.

Et tandem tibi dabo tripodis alvum,

[*cui inest laevis triremis:*] *sed adhuc*

nunc quidem igni non est admotus, mox vero plenus

pulis, qualem edax Alcman

amat calidam post solstitium.

Non enim quod exquifite elaboratum sis comedit;

sed communia, sicuti vulgus, quaerit.

Atque etiam quinto libro edacitatem suam declarat, ubi
 sic scribit:

*Temporum vicissitudines immisit tres: aestatem & hie-
 tem, autumnumque tertium: quartum est vernum tem-
 pus, quo saltare quidem licet, sed affatim comedere
 non licet.*

Ctesias
belluo. Ἀναξίλας δὲ ὁ κωμικὸς, περὶ Κτησίου τινὸς διαλεγόμενος ἐν Χρυσόχοῳ δράματι, Φησὶν

Ἦδη σχεδὸν τοι πάντα σοι, πλὴν Κτησίου.
δειπνοῦ γὰρ οὗτος, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,^ε
ἀρχὴν, τελευτὴν δ' οὐκ ἐπίσταται μόνος.

Καὶ Πλουσίοις

Α. Διαρραγήτω χ' ἄτερος διπνῶν τις εὔ,
μὴ Κτησίας μόνος. Β. Τί γὰρ ἐκωλύει;

Α. Δείπνου γὰρ οὗτος, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,^ε
ἀρχὴν, τελευτὴν δ' ἔμαθεν οὐδὲ πώποτε.

Καὶ Χαρίσι δὲ Κραναῖον τινα συγκαταλέγει οὕτως αὐτῷ

Οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσι προσιόντες τινὲς,²
ἐντὸς ὁ Κραναὸς Κτησίου κατεσθίει
ἔλαττον, ἢ διπνῶσιν ἀμφοτέρωι συγχρά;

Φιλέταιρος δ', ἐν Ἀταλάντῃ

¹ γὰρ εἰ κωλύει vulgo. ² Forf. μή τις.

Anaxilas vero comicus, de Ctesia quodam verba faciens in Aurifce fabulā, ait:

Iam paene cuncta tenes, exceptā Ctesiae arte.

*Nam coenae hic unus, quod sapientes praedicant,
principium novit, at non novit exitum.*

Et in Divitibus:

A. *Rumpatur alius quilibet bene coenatus:*

uni Ctesiae nullum periculum. B. Quid ergo eam prohibet?

A. *Quia coenae hic unus, quod sapientes praedicant,
principium novit; at non novit exitum.*

Idem, in Gratiis, Cranaum aliquem illi accenset, his verbis:

Non temere quaerunt accedentes quidam,

vere - ne Cranaus minus quam Ctesias

comedat, an uterque coenet copiosius?

Philetaerus vero, in Atalanta:

Καὶ δὲ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου¹
 τὸν Ταυρίαν² δὲ τοῖς πόνοις ὑπερβαλῶ,
 τὸν Κτησίαν τε τῷ Φαγεῖν ὑπερβαραμῶ.

Ἀνάξιππος, Κεραυνῶ

*Fulmen, fa-
bula Ana-
xippi.*

— Ὅρῳ γὰρ ἐκ παλαιόστρας τῶν Φίλων
 προσίοντα μοι Δάμιππον. B. [H]³ τοῦτον λέγεις
 τῶν πέτρων; τοῦτον οἱ Φίλοι⁴ καλοῦσί σοι
 νυνί, δι' ἀνδρείαν, κεραυνόν; A. Εἰκότως·
 ἀβάτους ποιῶν γὰρ τὰς τραπέζας οἶμαι
 αὐτὸν, κατασκήπτοντα γ' αὐτῇ⁵ τῇ γνάθῳ.
 ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ὁ κωμικὸς, διότι καὶ τὸ δράμα
 Κεραυνὸν ἀπ' αὐτοῦ ἐπιγέγραφε. Θεόφιλος δ', ἐν
 Ἐπιδαύρῳ

Ἀτρεστίδας τις Μαντινεὺς λοχαγὸς ἦν,
 ἀνδρῶν ἀπάντων πλείστα δυνάμενος Φαγεῖν.

¹ Σωτάδου ed. Caf. ² Ταυρίαν vulgo h. l. ³ Abest vulgo H.
⁴ τοῦτον οἱ Διόφιλος edd. τὸν οἱ φίλοι corr. Caf. ⁵ κατασκηπτόν-
 τα αὐτῇ ms. A. κατασκήπτου' αὐτῆς ms. Ep.

*Si est necesse, plura curro stadia quam Sotades;
 laboris sum, quam Taureas, patientior:
 & Crescam voracitate supero.*

Anaxippus, in Fulmine:

A. *Videō e palaestra ad me venientem
 amicū Damippum. B. Hunc - ne dicis
 saxum? hunc quem sodales nunc tibi,
 ob fortitudinem, Fulmen adpellant? A. Merito id quidem:
 nam puto, inaccessas eum redditurum mensas,
 si vel maxillā suā in eas irruerit.*

Quibus verbis ostendit etiam comicus, se ab illo homi-
 ne titulum dramati *Fulmen* inscripsisse. Theophilus ve-
 ro in Epidaurō ait:

*Atrestidas fuit quidam Mantinensis centurio;
 virorum omnium qui poterat plurimum comedere.*

ἐν δὲ Πανκρατιαστῇ παραγαγὼν τὸν ἀθλητὴν, ὡς
πολλὰ ἐσθίοντα, Φησὶ· b

— Α. Ἐφθῶν μὲν σχεδὸν
τρὶς μῶας. ¹ Β. Λέγ' ἄλλο. Α. Ψυχίον, ² καὶ λῆν,
πόδας

τέτταρας ὑείους. Β. Ἡράκλεις! Α. βοὸς δὲ τρεῖς,
ὄρνιθ'. Β. Ἀπολλων! λέγ' ἕτερον. Α. Σύκων δύο
μῶας. Β. [Εἴτ'] ³ ἔπιες δὲ πόσων; Α. Ἀκράτου
δώδεκα

κοτύλας. Β. Ἀπολλόδωρε ⁴ καὶ Σαβάζει!

XI.

Boeoti ob
voracitatem
traducun-
tur.

Καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυφαγίαν ἐκωμωδῆτο·
ὡς τὸ Βοιωτὸν. ⁵ Εὐβουλὸς γοῦν ἐν Ἀντιόπῃ Φησὶ·
Πονεῖν μὲν ἄμμες, ⁶ καὶ Φαγεῖν μὲν ἀνδρικοὶ, ⁷ c
καὶ καρτερῆσαι ⁸ τοὶ δ' Ἀθηναῖοι ⁹ λέγουσιν,

¹ μὲς h. l. & mox iterum ms. A. & sic alibi constanter. ² Ὀρυγ-
χίον edd. ³ Deest Εἴτ' vulgo. ⁴ Ἀμπελίδωρε corr. Adam.
Ἀπ' Ἀμπελίδωρε? ⁵ τὸ Βοιωτῶν ed. Baf. & Caf. τὸ Βοιωτίων
ms. Ep. ⁶ ἄμμες ms. A. ⁷ μέτρι' ἀνδρικοὶ corr. Grot. ⁸ καρτερεῖ
μη Ms. ⁹ τοῖς δ' Ἀθηναίοις Ms.

Idem, in Pancratiasta, athletam inducens tamquam eda-
cem hominem, ait:

— Α. *Elixirum carniū fere*
tres libras. B. *Quid porro?* Α. *Rostrum, petasionem, pedes*
suillos quatuor. B. *Proh Hercules!* Α. *tresque bubulos,*
gallinam. B. *Apollo! quid deinde?* Α. *Ficorum libras*
duas. B. *Ad haec bibisti vero quantum?* Α. *Meri duodecim*
cotulas. B. *Oh Apollodore, [sive, Oh vini dator,] &*
Sabazie!

12. Sed & integrae gentes ob voracitatem perfrin-
guntur a comicis poëtis; verbi causa, Boeotorum popu-
lū. Eubulus fane in Antiopa dicit:

Ad laborandum nos & ad comedendum fortes,
& ad tolerandum: Athenienses vero ad dicendum:

καὶ μικρὰ φαγέμεν τοὶ δὲ Θηβαῖοι μέγα.
καὶ ἐν Εὐρώπῃ

— Κτίζε¹ Βοιωτῶν πόλιν,
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας.
καὶ ἐν Ἰωνί

Οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιωτίας,
ὥστ' ² οὐδὲ δειπνῶν, ³ ὡς λέγουσ', ἐμπίπλεται.
d' ἐν δὲ Κέρκωψι

Μετὰ ταῦτα Θήβας ⁴ ἦλθον· οὐ τὴν νύχθ' ὅλην
τὴν ⁵ ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κοπρῶν ἔχει
ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος· οὐ πλήρει βροτῶν ⁶
οὐκ ἐστὶ μείζον ἀγαθόν. ὡς χεζητιῶν
μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δ' ἐσθίων ἀνὴρ,
δάκνων ⁷ τὰ χεῖλη, παγγέλοιός ἐστ' ἰδίῳ. ⁸

1 Κτίζω ms. Ep. 2 ὡς οὐδὲ edd. 3 δειπνῶν ed. Cas. δειπνῶν
ed. Ven. & Bas. cum mssis. 4 Θήβας? ms. Ep. 5 κόπρον γ'
ἔχει edd. 6 βροτῶν malles cum Casaub. βροτῶν coni. Tourp.
7 δάκνει edd. 8 παγγέλοιός ἐστιν ἰδίῳ. edd. Hinc Tourp:
δάκνει τ. χ. παγγέλοιός τ' ἔστ' ἰδίῳ.

Et parum illi edunt, sed Thebani plurimum.

Idem, in Europa:

— Conde Boeotorum urbem,
virosum strenuorum ad comedendum toto die.

Rurfus, in Ione:

*Ita est supreme moribus Boeoticis,
ut posse enim, cum coenat, impleri nequeat.*

Idem rurfus, in Cercopibus:

*Post haec Thebàs veni, totam ubi noctem
diemque totum coenant, & sterquilinium habet
ante fores quisque; quo homini, cui plenus venter,
nullum est bonum maius. Nam cacaturiens,
cui longa eunda via, aut qui multis ingestis cibis
labia mordet, ridiculum prorsus est spectaculum.*

ἐν δὲ ταῖς Μουσαῖς πρὸς τὸν Ἡρακλέα πωεῖ τινα τά-
δε λέγοντα·

Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν,
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας,
ἔλους¹ τραχήλους, καὶ² κοπρῶνος³ πλησίον. e

Δίφιλος δὲ, ἐν Βοιωτίῳ·

— αἶος ἐσθίειν, πρὸ ἡμέρας
ἀρξάμενος, ἢ πάλιν πρὸς ἡμέραν. —

Μνησίμαχος, Βουσίριδι·

— Εἰμὶ γὰρ Βοιώτιος

ὀλίγα μὲν ἄλλων, ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίω.

Ἀλεξίς, Τροφονίῳ·

Νῦν δ' ἵνα μὴ πανταλῶς Βοιώτιος

φαίνῃσθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰδισμένοις,
ὡς ἀνίκητοι⁴ νῦν εἶναι βοῶν καὶ πίνειν⁵ μόνον, f

1 δι' ἡμέρας ἕλες Ms. 2 καὶ τοὺς edd. 3 κοπρῶνας vulgo.
4 ἀκίνητοι vulgo. 5 πίνειν vulgo.

In Myfis vero inducit aliquem, qui Herculem his ver-
bis adloquitur:

*Tu quidem Thebanum, ut ais, solum Inquens,
virorum toto die comedere strenuorum,
qui toti quanti guttura sunt, & sterquilinio proximi.*

Diphilus, in Boeotio:

*Potest hic comedere, ante diluculum
exorsus, aut redeuntem usque ad alterum diem.*

Mnesimachus, Bufride:

— Sum enim Boeotius;

*aliam quidem rerum partem, harum vero comedens plu-
rimam.*

Alexis, Trophonio:

*Nunc vero, ne quovis modo esse Boeotii
deprehendamihi ab his qui vos traducere solent,
ut qui invidi sitis clamando, nec aliud nisi bibere*

καὶ διπνέειν ἐπιστάμενοι διὰ τέλος τὴν νύχθ' ἄλην,
 γυμνοῦθ' ¹ ἑαυτοὺς θᾶπτον ἅπαντες.

Ἀχαιὸς δ', ἐν Ἀθλοῖς

A. Πότερα θεωροῖς, εἴ τ' ² ἀγωνισταῖς λέγεις;

a B. Πόλλ' ἐσθίουσιν, ὥς ἐπασκαύωντων τρόπος.

A. Ποδαποὶ γάρ εἰσιν οἱ ξῖνοι; B. Βοιωτῖοι.

Ἐκ τούτων εἰκὸς ἐστὶ καὶ Ἐρατοσθένη, ἐν ταῖς Ἐπι-
 στολαῖς, Πέμπελον, Φῆσαι, ἐρωτηθέντα „Τί αὐτῶ
 δοκοῦσιν εἶναι Βοιωτοί;“ εἰπεῖν „Τί γὰρ ἄλλο ἢ
 τοιαῦτα ἐλάλουν, οἳ αὖ καὶ τὰ ἀγγεῖα φωνὴν λα-
 βόντα, πόσον ἕκαστος χωρεῖ,“ Πολύβιος δ' ὁ Με-
 γαλοπολίτης, ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν φησιν, ³
 ὥς „Βοιωτοὶ μεγίστην δόξαν λαβόντες κατὰ ⁴ τὰ
 Λευκτρικὰ, κατὰ μικρὸν ⁵ ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς,
 b καὶ ὀρμήσαντες ἐπ' εὐωχίας, καὶ μέθας διέθεντο καὶ

¹ γυμνοῦσθ' edd. ² εἴτ' vulgo. ³ φησὶ τῶν Ἱστ. edd. ⁴ μετὰ
 τὰ Λ. edd. ⁵ Forf. μετὰ μικρὸν.

coenareque sciatis continenter tota nocte;

nudate vos ocyus omnes.

Achaeus, in Certaminibus:

A. *Spectatoribus - ne, an certatoribus dicis?*

B. *Multum comedentibus (dico,) ut mos est athletarum.*

A. *Cuiates ergo sunt hi hospites?* B. *Boeotii.*

Ex quibus rationem habet quod ait Eratosthenes in Epi-
 stolis: »Pempelum interrogatum, quidnam ei viderentur esse
 Boeotii? respondisse: Nihil aliud nisi talia loquebantur, qua-
 lia dicerent vasa, si voce essent praedita; nempe, quantum ca-
 pias quisque. « Polybius vero Megalopolitanus, vicefimo
 libro Historiarum, scribit: »Boeotos, postquam iis tem-
 poribus, quibus Leuctrica victoria potiti sunt, maxi-
 mam gloriam essent adepti, paulatim remisisse animos,
 & ad epulas & temulentiam & amicorum sodalitates

κοινωνία τοῖς φίλοις. πολλοὶ δὲ καὶ ¹ τῶν ἐχόντων γενεὰς ἀπεμέριζον τοῖς συσσιτίαις τὸ πλέον μέρος τῆς οὐσίας, ὥστε πολλοὺς εἶναι Βοιωτῶν οἷς ὑπῆρχε δειλινὰ ² τοῦ μηνὸς πλείω τῶν εἰς τὸν μῆνα διατεταγμένων ἡμερῶν. διόπερ Μεγαρεῖς, μισήσαντες αὐτῶν τὴν τοιαύτην κατάστασιν, ἀπένευσαν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς. “

ΧΠ.

Theffali,
edaces.

Καὶ Φαρσάλιοι δὲ κωμωδοῦνται ὡς καλυφάγοι. Μνησίμαχος γοῦν, ἐν Φιλίππῳ, φησί·

— Α. Τῶν Φαρσαλίων

ἥκει τις, ἦα καὶ ³ τὰς τραπέζας καταφάγη; ⁴ c

Β. Οὐδὲς πάρεστιν. Α. Εὖγε δρώντες. ἄρά που ὅπτην κατεσθίουσι πόλιν Ἀχαικὴν;

“Οτι δὲ καὶ πάντες Θετταλοὶ ὡς καλυφάγοι διεβάλλοντο, Κράτης φησὶν ἐν Λαμῖαι·

¹ Abest καὶ edd. ² δειλινὰ ms. A. διπλὰ dabat cod. ms. apud Polyb. unde δειλινὰ fecit Vales. ³ Deest καὶ vulgo. ⁴ καταφάγοι edd.

celebrandas sese contulisse. Multique etiam, ait, ex his qui liberos sustulerant, maiorem partem facultatum suarum sodalitatibus huiusmodi tribuebant; ita quidem ut multi essent ex Boeotis, quibus plures essent per mensem merendae [sive, coenae] constitutae, quam essent singuli cuiusque mensis dies. Quare Megarenses, tali rerum statu offensi, ab illorum societate ad Achaecos descivere. “

12. Etiam Pharsalii a comicis poetis tamquam edaces perstringuntur. Mnesimachus certe, in Philippo, ait:

— Α. An ex Pharsaliis

venit aliquis, mensas etiam qui devoret?

Β. Adest nemo. Α. Recte: an fortasse alicubi

assum devorant oppidum aliquod Achaicum?

Quin &, Theffalos omnes ut edaces notari solitos esse, declarat Crates in Lamia:

Ἐπεὶ ¹ τριπλήχῃ Θετταλικῶς τετρημένῃ.
 τοῦτο δ' εἶπεν ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλη κρέα τε-
 μόνων. Φιλέταιρος δ', ἐν Λαμπάδῃ Φόροις, καὶ „χι-
 ρόβαρες σαρκὸς ὑίας Θετταλότμητον κρέας.“ Ἐλε-
 γον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθεσιν, τὴν μεγάλην.
 Ἑρμιππος, Μαίραις

d Ὁ Ζεὺς δὲ, ταύτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος,
 μύων, ² ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ³ ἔνθεσιν.
 ταῦτα δὲ Καπανικὰ εἶρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Τεαγη-
 ρισταῖς

Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;
 καί

Τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ Καπανικώτερα.
 οἷον, τὰ ἀμαξία. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπῆνας, κα-
 πάνας ἔλεγον. Ξέναρχος, Σκύθαις

e — Α. Ἐπὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον

1 Ἐπ. corrigit Casaub. 2 μύων edd. 3 τὴν Θετταλ. edd.

[Verba] tricubitalia, Thessalico more dissecta.

Hoc nimirum dixit poeta, innuens ingentia in frustra
 carnes secare solitos Thessalos. Similiter vero etiam Phi-
 letaerus in Lampadophoris ait: *gravi pondere frustum suil-*
lae carnis, Thessalico more sectum. Pariter Thessalicam dice-
 bant *bucceam*, quae ingens esset. Hermippus, in Parcis:

*Iupiter vero, haec nihil prorsus curans,
 premens oculos, bucceam finxit Thessalicam.*

Ea frustra Aristophanes, in Tagenistis, Capanica vocavit:

Quid haec ad Lydorum coenas & Thessalorum?

& deinde;

Frusta multo καπανικώτερα quam Thessalica:

quasi diceret, quae currum onerare possint. Currum
 enim Thessali καπάνας vocant. Xenarchus, in Scythis:

— Α. *Septem capanas alebant in ludos*

ἐς Ὀλυμπίαν. ¹ Β. Τί λέγεις; Α. Καπάνας Θετ-
ταλοὶ ²

πάντες καλοῦσι τὰς ἀπῆνας. Β. Μανθάνω.

XIII.

Frugales
Aegyptii:

Pythago-
ras:

Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶ-
ναι, κυλλήστιας ἐσθίοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν
καταλείοντας. ³ διὰ ταῦτα καὶ Ἀλεξίς, ἐν τῷ Περὶ
Αὐταρκείας, ἔφη, μετρία τροφῇ κεχεῖσθαι τὸν Βοκ-
χωρίν, ⁴ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. Καὶ Πυ-
θαγόρας δὲ ὁ Σάμιος μετρία τροφῇ ἐχρήτο, ὡς ἱστο-
ρεῖ Λύκων ὁ Ἰασεὺς ἐν τῷ Περὶ Πυθαγόρου. ⁵ οὐκ
ἀπείχετο δὲ ἐμψύχων, ὡς Ἀριστοξένος εἴρηκεν. Ἀπολ-
λόδωρος δὲ ὁ Ἀριθμητικὸς, καὶ ὕψαι, φησὶν, αὐ-
τὸν ἐκατόμβην, ἐπὶ τῷ εὐρηκέναι ὅτι τριγώνου ὀρθο-
γωνίου ἢ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται
ταῖς περιεχούσαις.

Ἦνίκα Πυθαγόρης ⁶ τὸ περικλῆς εὖρατο γράμμα

¹ εἰς Ὀλυμπ. vulgo. ² Καπ. δι Θεττ. edd. ³ καταλείοντας edd.

⁴ Βέκχωριν ms. Ep. ⁵ περὶ Πυθαγορίου Ms. ⁶ Πυθαγόρας edd.

Olympicos. B. Quid ais? A. Capanas Theffali
cuncti cultus vocant. B. Intelligo.

13. Aegyptios vero, Hecataeus ait, panivoros esse; qui
cyllestibus (id nomen panis subacidi est) vescantur, &
hordeum in potionis etiam usum molà frangant. Qua-
re etiam Alexis, in libro de Frugalitate, modico victu
usum esse ait Bocchorin & eius patrem Neochabin. Ve-
rum etiam Pythagoras Samius modico usus victu est, ut
tradit Lycon Iasensis in libro de Pythagora. Nec tamen
ab animatis abstinuisse eum, adfirmat Aristoxenus. Apol-
lodoros vero Arithmeticus, etiam hecatomben sacri-
ficasse eum, tradit, postquam reperisset, in triangulo
rectangulo lineam recto angulo subtensam aequivalere
duobus lateribus angulum continentibus.

Celebris Pythagoras nobilem postquam invenit

κλεινός, ἐφ' ᾧ κλεινὴν ἤγαγε βουβυσίην.

α Ἦν δὲ καὶ ὀλιγοπότης ὁ Πυθαγόρας, καὶ εὐτελέστατα διεβίου, ὡς καὶ πολλάκις μέλιτι μόνῳ ἀρκεῖσθαι. Τὰ παραπλήσια δ' ἱστορεῖται καὶ περὶ Ἀριστείδου, καὶ Ἐπαμινώνδου, καὶ Φωκίωνος, καὶ Φορμίωνος, τῶν στρατηγῶν. Μάνιος δὲ Κουρίος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον καὶ Σαβίνων αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων, οὐκ ἔφη δεῖσθαι χρυσίου ἕως ἂν τοιαῦτα διεπνῇ. ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς, ἐν τῷ Περὶ Ἐνδόξων Ἀνδράων.

Aristides,
aliique clari
imperator-
es.

Τῶν δειπνῶν δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται,
b ὡς Ἀλέξις, ἐν Φιλοῦσῃ, παραδίδωσιν

XIV.

Optima Me-
diocritas.

— Ἀλλ' ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν

τὰ περιττὰ μισῶ. τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτελεία δ'.

i ἀρκούμενος supplet Grot.

figuram, ob quam nobilem obtulit hecatomben.

Sed & perquam modici potus fuit Pythagoras, & in universum adeo frugali victu constanter usus est, ut saepius etiam solo melle fuerit contentus. Paria vero etiam de *Aristide* traduntur; itemque de *Epaminonda*, de *Phocione*, & de *Phormione*, belli ducibus. *Manius* vero *Curius*, Romanorum imperator, constanter nonnisi raparum esu vitam sustentavit: ad quem quum Sabini magnam auri vim misissent; *auro sibi nil esse opus*, ait ille, *quamdiu talia coenaret*. Narrat hoc *Megacles*, in libro de *Viris Illustribus*.

14. *Mediocres* vero coenas laudant multi. Sic *Alexis*, in *Foemina amante*, praecipit:

*Ego quod habere satis est contentus mihi,
odi quod nimium est. In eo quod superat modum,
voluptas nulla, sola est ostentatio.*

ἐν δὲ Ψευδομένῳ

Τὰ περιττὰ μισῶ. τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
δαπάνη πρόσκειται, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισιν.

ἐν δὲ Συντρόφοις

Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον. οὐθ' ὑπεργέμων
ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενός, ἀλλ' ἡδέως
ἔχων ἑμαυτοῦ. Μνησίθεος γάρ φησι, δεῶ
φεύγειν ἀπάντων τὰς ὑπερβολὰς. αἰέ.

Timotheus
coenat apud
Platonem.

Ἀρίστων δ' ὁ Φιλόσοφος, ἐν Ἐρωτικῶν Ὁμοίων δευ-
τέρῳ, Παλέμανα, φησὶ, τὸν Ἀκαδημαῖκόν παραι-
νεῖν τοῖς ἐπὶ δεῖπνον πορευομένοις φροντίζειν, ὅπως
ἡδὺν πότον ² ποιῶνται, μὴ μόνον εἰς τὸ παρὸν, ἀλλὰ
καὶ εἰς τὴν αὔριον. Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος, ἐκ τῶν πο-
λυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δεῖπνων παραληφθεὶς ὑπὸ
τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον, καὶ δ
ἑστιαθεὶς ἀφελῶς καὶ μουσικῶς, ἔφη, ὡς οἱ παρὰ

1 Desunt verba ἐν δὲ Ms. 2 ποτὶν vulgo.

Et in Mentiente:

*Quod nimium est, odī: namque in exsuperantiā
impendi multum est, nulla delectatio.*

Idem in Coalumnis:

*Quam dulce est omne quod mediocre est. Non nimis
onus nunc abeo, nec vacuus rursus; sed suavior
me habens. Oportet quippe, ut Mnesitheus monet,
in omnibus rebus fugere quod nimium sit.*

Aristo vero philosophus, secundo libro Amatoriorum Si-
milium, Polemonem Academicum, ait, hortari solitum
eos qui ad coenam irent, curare ut *computationem* agant
non modo in praesens iucundam, sed & in crastinum. Timo-
theus vero, Cononis filius, sumtuosis aliās & impera-
toris coenis adfuerus, cum a Platone ad convivium
in Academia adhibitus, frugaliter quidem, sed elegan-
ter & erudite esset exceptus, dicebat, qui apud Plato-

Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραία καλῶς γίνονται. Ὁ δ' Ἠγήσανδρος ¹ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν ἔφη, ὡς καὶ τῇ ὑστεραία ὁ Τιμόθεος ἀπαντήσας τῷ Πλάτωνι εἶπεν, „Τμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν, ἢ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν. Πύρρων δ' ὁ Ἡλείος, τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτὸν ὑποδεξαμένου, πολυτελῶς δέ, ² ὡς αὐτὸς ἱστορεῖ. „Εἰς τὸ λοιπὸν, εἶπεν, οὐχ ἥξω πρὸς σέ, ἀν οὕτως ὑποδέ-
 e χῃ· ἢ α μῆτε ἐγὼ σέ ἀηδῶς ὁρῶ καταδαπανώμενον οὐκ ἀναγκαίως, μῆτε σὺ θλιβόμενος κακοπαθῆς. μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς τῇ μεθ' ἑαυτῶν συνουσία προσήκόν ἐστιν εὐεργετεῖν, ἢ τῷ πλήθει τῶν παρατιθεμένων, ὧν ³ οἱ διακονοῦντες τὰ πλεῖστα δαπανῶσι.“

Coenae sum-
tuosas re-
spuit Pyr-
rho.

Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος, ἐν τῷ Μενεδήμου Βίῳ, τὴν διάταξιν διηγούμενος τοῦ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ συμποσίου, φησὶν, ὅτι ἡρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος καὶ

XV.

Menedemi
convivia.

¹ Ἠγστ. δι edd. ² Abest δι ms. Ep. ³ Deest δι vulgo.

nem coeant, eos etiam postridie bene habere. Hegesander vero in Commentariis ait, Timotheum postridie quum Platoni obviam esset factus dixisse: *Vos, o Plato, bene coenatis in postertum magis diem quam in praesentem.* Pyrrho vero Eleus, a familiarium quodam, ut narrat ipse, exceptus sumtuoso admodum convivio: *Posthac*, inquit, *non veniam ad te, si ita me excipis: ne & ego dolens te videam multas sine necessitate impensas facientem; & tibi incommodum ac detrimentum adferat nostra consuetudo.* Magis enim nos decet mutuis colloquiis nobis invicem benefacere, quam ferculorum multitudine, quorum maximam partem famuli absumunt.

15. Antigonus vero Carystius, in Menedemi Vita, rationem exponens qua apud philosophum agebantur convivia, ait: „prandere eum consueisse privatim cum
 Athen. Vol. IV.

αὐτόν¹ καὶ ἔδει καὶ τοὺς λοιποὺς παρεῖναι δεδιπνη-
κότας. ἦν γὰρ τὸ τοῦ Μενεδήμου τοιαῦτον ἄριστον. ἔ-
μετὰ δὲ ταῦτα εἰσεκάλουν τοὺς παραγινομένους ὧν,
ὡς εἴκεν, ὅτε προτερήσειαν ἔνιοι τῆς ὥρας, ἀνακάμ-
πτοντες παρὰ τὰς θύρας ἀνεπυνθάνοντο τῶν ἐξιόντων
παίδων, τί τὸ παρακείμενον εἴη, καὶ πῶς ἔχοι τῆς
τοῦ χρόνου συμμετρίας τὸ ἄριστον. ὅτε μὲν οὖν ἀκού-
σειαν λάχανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρου· ὅτε δ' ὅτι κρεά-
διον, εἰσῆσαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο. παρεσκευασμένον οἴ-
κον. ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ἡτοιμασμένη ψιάθος ἐφ'²
ἐκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον· προσκεφά-
λαιον δὲ αὐτόν³ φέρειν ἕκαστον ἔδει. τὸ δὲ περιηγό-
μενον ποτήριον οὐ μείζον ἦν κοτυλιαίου.³ τράγημα
δὲ, θέρμος μὲν⁴ ἢ κύαμος συνεχῶς· ποτὲ δὲ καὶ τῶν
ὠραίων εἰσεφέρετό τι, τοῦ μὲν θέρους ἄπιος ἢ ροιὰ,

¹ καθ' ἑαυτὸν edd. ² αὐτῶν edd. αὐτῶ apud Laert. ³ οὐ μείζον
ἢ κοτυλιαίου edd. ⁴ τραγ. μὲν θερμ. ἢ κυαμ. edd.

uno aut duobus: atque etiam reliquos, qui ad convi-
vium essent vocati, oportebat iam coenatos adesse: nam
prandium Menedemo pro coena erat. Post haec demum
intro vocabantur qui aderant: quorum si qui, ut fieri
solet, ante iustum tempus advenissent, pro foribus ob-
ambulantes sciscitabantur ex egredientibus pueris, quid-
nam esset adpositum, & quousque processisset prandium.
Qui si audirent, olus esse adpositum aut salsamentum,
recedebant: sin carnem, ingrediebantur conclave ad re-
cipiendos convivas paratum. Erat autem aestivo tem-
pore lectulus quisque stercora stratus arundinea, hyeme
vero pelle villosa: sed cervical sibi quemque conviva-
rum domo adferre oportebat. Quod circumferebatur
poculum, cotulam capiebat, non amplius. Pro trage-
mate constanter erat lupinus aut faba: nonnumquam ve-
ro fructuum nonnihil, quos fert anni tempus, adpone-

τοῦ δὲ ἔαρος ὥχροι, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχά-
 δες. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων Λυκόφρων ὁ Χάλ-
 κιδεὺς, γράψας Σατύρους, Μενέδημον· ἐν οἷς φησιν
 ὁ Σίληνός ¹ πρὸς τοὺς σατύρους·

- b Παιῖδες κρατίστου πατρὸς ² ἐξωλέστατοι,
 ἐγὼ μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, στρηνιῶ.
 δεῖπνον γὰρ οὗτ' ἐν Καρία, μὰ τοὺς Θεοὺς,
 οὗτ' ἐν Ρόδῳ τοιοῦτον, οὗτ' ἐν Λυδία,
 κατέχω δεδειπνηκώς. Ἀπολλόν, ὡς καλόν.
 καὶ προσελθών·

— Ἀλλὰ κυλίχιον ³

ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου,
 ἀτρέμα παρεξοστηκός· ὅ τ' ⁴ ἀλιτήριος
 καὶ δημόκοιτος ⁵ ἐπέχόρευε ⁶ δαιψιλῆς

¹ Σίληνός edd. ² παιδὸς editt. vett. cum mssis. ³ Ἀλλὰ
 καὶ κυλίχιον corr. Toup. ⁴ παρεξοστηκός Toup. ⁵ δη-
 μόκοιτος hic vulgo; δημόκοιτος supra. ⁶ ἐπεχόρευε ms. A.
 ἐπεχόρευσε supra.

batur; aestate quidem pirum aut malum Punicum; ve-
 re ervilia; hyeme caricae. Testificatur eadem etiam
 Lycophron Chalcidensis, in Satyra quam scripsit, cui
 titulus *Menedemus*; ubi Satyros in hunc modum compel-
 lat Silenus:

Foriiffimi parentis filii perdiiffimi!

Ego nunc vobis, ut videtis, gestio.

Coenam quippe nec in Caria, per Deos,

nec Rhodi talem, nec vero in Lydia,

coenare memini. Apollo, quam fuit praeclara!

Deinde progressus ait:

— *Pocillum vero puer*

aquosum circumferebat vini quinquobolaris,

vapidū propemodum: tum execrandus ille

& carnifex in mensa saltabat frequens

Θέρμος, πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης.
 ἔξῃς δὲ Φησιν, ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον.

— Τράγημα γὰρ,

ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ¹ λόγος.

Ἰστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλείον „ὁ ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἑω καλῶν, τοῖσι δὲ οὐδέπω κόρος.“

XVI.

Arcefilaus
frugalis &
facetus.

Ἄρκεσίλαος δ' ἐστὶν τινας, καὶ ἐλλιπόντων τῶν ἄρτων, νεύσαντος τοῦ παιδὸς ὡς οὐκ ἔτ' εἰσὶν, ἀνακαγχάσας καὶ τὰ χεῖρε συγκροτήσας· „Οἷόν τι,² ἔφη, τὸ συμπόσιόν ἐστιν ἡμῶν, ἄνδρες Φίλοι. ἄρτους ἐπιτελήσμεθα ἀρκοῦντας πρίασθαι. τρέχε δὴ παῖ.“ καὶ τοῦτ' ἔλεγεν αὐτὸς γελῶν· καὶ τῶν παρόντων δ' ἄβρους ἐξεχύθη γέλως, καὶ διαγωγὴ πλείων ἐπέπεσε καὶ διατριβή, ὥστε ἡδυσμα γενέσθαι τῷ συμποσίῳ τὴν τῶν ἄρτων ἔνδειαν. Ἄλλοτε δὲ ὁ Ἄρκεσί-

¹ ὁ σωφρ. τοῖς φιλικίοις apud Laërt. ² οἷον δὲ edd.

lupinus, pauperum & tricliniorum conviva.

Tum, ait, quaestiones inter potandum fuisse propositas.

— Nam pro bellariis,

sermones proponuntur morum castigatores.

Narratur etiam, saepenumero contigisse, ut illos colloquia longius protrahentes deprehenderit *avis auroram adnuncians, necdum* (sermonibus) *satiatos.*

16. Arcefilaus cum epulis excepisset nonnullos, deficerentque panes, puero id nutu significante, in risum effusus, complofis manibus, ait: *Videte, amici, quale nostrum est convivium! Panum quod satis esset oblivi sumus emere. Curre, puer, ocys!* Quae cum ridens ille dixisset, convivae pariter omnes in risum erumpebant, & maior eis hilaritas & oblectatio accessit; ita pro condimento epularum fuit panis defectus. Alio tempore Arcefilaus

λαος Ἀπὸ τῶ γνωρίμου προστάξας καθυλίσαι τὸν
 οἶνον, ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀπειρίαν ἐκεῖνος τὰ μὲν ἐτάραττεν,
 τὰ δὲ ἐξέχει, καὶ πολὺ θολώτερος ¹ ἐφαίνετο ὁ οἶνος,
 ὑπομειδιάσας ἔφη „ Ἐγὼ δὲ καθυλίσαι προσέταξα
 ἀνθρώπῳ μὴδὲν ἰωρακότι ἀγαθόν, ὥσπερ οὐδ' ἐγώ.
 ἀνάστηθι οὖν σὺ, Ἀρίδικες ² σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἐκτὰ ³
 ἐ τρύπα. “ Ταῦτα δ' οὕτως εὐφραίνε καὶ ἐξιλάρου τοὺς
 παρόντας, ὡς εὐθυμίας πληροῦσθαι.

Οἱ δὲ νῦν συνάγοντες τὰ δεῖπνα, ⁴ καὶ μάλιστα
 οἱ ἀπὸ τῆς καλῆς Ἀλεξανδρείας, βοῶσι, κεκράγα-
 σι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μά-
 γειρον. κλαίουσι δ' οἱ παῖδες, τυπτόμενοι κονδυλοῖς
 ἄλλος ἄλλοθεν. καὶ οὐχ οἷον οἱ κεκλημένοι μετὰ
 πάσης ἀηδίας δειπνοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τύχη θυσία τις
 οὔσα, παρακαλυψάμενος ὁ θεὸς οἰχίσσεται, καταλι-

XVII.

Aliorum
 coenae tur-
 bulentae.

¹ θολωρότερος ms. Ep. ² Ἀρίδικη ms. Ep. ³ ἐκτὰ edd. An
 ἐκτὰς? An ἔκχρητα? ⁴ συναγαγόντες ἢ πρὶ τὰ δεῖπνα vulgo.

cum Apellem, unum ex discipulis, iussisset percolare
 vinum, isque ob imperitiam partem effunderet, & re-
 liquum turbaret, ut multo turbidius, quam ante, esset
 vinum; subridens dixit: *Ego colare iussi hominem qui ni-
 hilo magis, quam ego, videt quod rectum est. Surge igitur tu,
 Aridices: tu vero abi, & quae foris sunt perfora.* Quibus
 verbis ita exhilaravit oblectavitque convivas, ut laeti-
 tia pleni essent.

17. Qui vero hac aetate convivia agunt, & praeser-
 tim qui pulcrum habitant Alexandriam, clamant, voci-
 ferantur, conviciis incessunt pocillatorem, famulum,
 coquum. Flent pueri, alius hinc, alius illinc, pugnis con-
 tusi. Et, ut taceam multo cum taedio coenantes invi-
 tatos, ne Deus quidem, si qua sacrificii celebratur so-
 lennitas, tulerit indignitatem; sed velato capite abie-

πάν οὐ μόνον τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν. ἔ
γελοῖον γὰρ ἔστιν, αὐτὸν ¹ εὐφημίαν κηρύξαντα κατ-
αράσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. καὶ τοῖς δε-
πνοῦσι δ' ἂν εἰποι ὁ τοιοῦτος·

Νῦν δ' ἔρχεσθ' ² ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμαι Ἀρηα.
τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ὁ οἶκος

— ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,

ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

Τούτων λεχθέντων ἔφη τις τῶν παρόντων· Παραστη-
τέον ἐς ταύτ' ἀποβλέποντάς ἐστι ³ τὸ γαστρίζεσθαι.

Εὐτελὲς ⁴ γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροιμία·

ὥς Ἀμφίς φησὶ ἐν Πανί· οὐδὲ ὕβρεις καὶ προπηλα-
κισμοὺς, ὥς Ἀλέξης ἐν Ὀδυσσεῖ Ὑφαίνοντι μαρτυ-
ρεῖ διὰ τούτων·

— Φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία

¹ Abest αὐτὸν ms. Ep. ² ἔρχεσθαι edd. ³ ἀποβλέποντάς τι edd.

⁴ Ἀτελής ms. A. item ms. Ep. in contextu.

rit, non domo solum, sed & ipsa urbe excedens. Ri-
diculum est enim, qui bona omnia faustaue precari
iussisset ipse alios, eundem maledictis prosequi uxorem
& filios. Convivas sane homo talis his verbis rectius
compellaret:

Nunc coenatum ite, Martem ut committamus.

Huiusmodi quippe hominis domus

— *simul sufficientis repleta est,*

simul vero ululatu gemituque.

His disputatis, dicebat unus e convivis: Ad haec igi-
tur respicientibus nobis cavendum est, ne ventri nimis
indulgeamus.

Nam frugi coena immunis a petulantia est:

ut ait Amphis, in Pane: & a contumeliâ & conviciis;
ut Alexis testificatur in Ulyssē telam texente, ubi ait:

— *Longa conversatio,*

καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν
σκώψιν. ἡ σκώψις δὲ λυπεῖ πλεῖον ¹ ἢ τέρπει πολὺ.
b τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνετ'. ἀν δ' εἴπῃς ²
ἅπασ,

εὐθὺς ἀντήκουσας. ἤδη λοιδορεῖσθαι λείπεται.

εἴτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν. ταῦτα γὰρ
κατὰ φύσιν πέφυκεν οὕτως· καὶ τί μάντεως εἶδει;

Καὶ Μνησίμαχος δέ, ἐν Φιλίππῳ, διὰ τὸν ὑπερ-
βάλλοντα κόρον ἐν τοῖς δείπνοις, παράγει τι συμπά-
σιον, πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελλάμενον, καὶ ὡς
ἀληθῶς, κατὰ τὸν χαρίστατον Ξενοφῶντα, πολέμου
c ἐργαστήριον. λέγει δ' οὕτως·

³ Ἀρ' οἶσθ' ὅτι πρὸς ἀνδρας ἐστὶ σοι μάχη, ³

αἱ τὰ ξίφῃ διπνοῦμεν ἡκονημένοι,

ὅψον δὲ δάδας ἡμμένας καταπίνομεν;

ἐντεῦθεν εὐθὺς ἐπιφέρει τραγήματα

¹ ἡλίον vulgo. ² Forl. γήϊδ'. ² ἢ δ' εἴπῃς. ³ μαχητίον edd.
cum ms. A.

ἃ novae quotidianae compositiunculae

proferunt cavillam; quae delectat, quam mordet, minus.

Hinc maledicendi principium nascitur: ubi quid dixeris,

audies tantumdem. Restant nil nisi convicia;

deinde verbera atque pugnae. Namque sese haec mutuo

per naturam consequuntur; vane nec quicquam est opus.

18. Iam vero Mnesimachus, in Philippo fabulā, pro-
pter nimiam in coenis satietatem, convivium aliquod in-
ducit, quod belli profiteretur adparatum, & re vera, ut
sensivissimus Xenophon ait, belli officinam. Loquitur autem
in hunc modum:

Nescis quibuscum tibi sit pugna viris.

Gladios enim coenamur subactos comibus:

pro obsonio voramus accensas faces:

bellaria aliquis affert in postcoenium.

ἡμῖν ὁ παῖς μετὰ δεῖπνον ἀκίδας Κρητικάς,
 ὥσπερ ἐρεβίνθους, δορατίων τε λείψανα
 κατεαγόν· ἀσπίδας δὲ προσκεΦαλαία, καὶ
 θώρακας, ἔχομεν· πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας,
 καὶ τόξα. καταπέλτας δὲ γ' ἵ ἐστεφανώμεθα.

Καὶ ΚολοΦώνιος δὲ Φοῖνιξ Φησὶν·

Οἴνου κάδοι ² μάχαιρα, καὶ κύλιξ αἰχμὴ,
 κόμη δὲ τόξα. δῆιοι δὲ κρητῆρες,
 ἵπποι δ' ἀκρητος, καὶ ἀλαλή μύρον κῆται.

Ἐν δὲ τῷ Παρασίτῳ Ἀλεξίς, περὶ πολυΦάγου τινὸς
 διαλεγόμενος, Φησὶν·

Καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι
 παρασίτον, ὑποκόρισμα· τῷ δ' οὐδὲν μέλει.
 δεῖπνῃ δ' ἄφρωνος ΤηλέΦος, νεύων μόνον
 πρὸς ³ τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε πολλάκις
 αὐτὸν δ' ⁴ κεκληκὼς τὰ Σαμοθράκι εὐχεται

¹ Abest γ' vulgo. ² καδός malebam. ³ πρὸς deest edd.
⁴ Abest articulus editis.

*puer, sagittas, pro ciceribus, Creticas,
 & confractorum reliquias hastilium:
 ium vero nobis haec sunt pulvinaria,
 loricae & clupei: fundae sub pedibus iacent
 & arcus: catapultis coronamur capis.*

Similiter Phoenix Colophonius ait:

*Vini cadus, gladius; & poculum, hasta;
 coma, sagittae; hostes vero, crateres;
 equi, merum; & classicum, unguentum nobis propositum.*

Alexis vero in Parasito, de vorace aliquo loquens, ait:

*Hunc iuvenes cuncti parasitum nominant,
 titulo satis honesto: sed ille non curat.
 Sine voce coenat Telephus, rogantibus
 leviter annutans; adeo ut rex convivii
 Samothracibus Dis saepe concipiat preces,*

λῆξαι πνέοντα, καὶ γαληνίσαι ποτί.

χειμῶν ὁ μεираκίσκος ἐστὶ τοῖς Φίλοις.

Δίφιλος δ', ἐν Ἑρακλεῖ, περὶ τίνος τῶν ὁμοίων διαλεγόμενος διέξεισιν·

— Ἐμὲ μὲν οὐχ' ὀραῖς πεπωκότα,

ἤδη τ' ἀκροθάραι ὄντα, καὶ θυμούμενον;

τονδὶ δὲ ναστὸν, ¹ ἀστίνως ² μείζονα, ³

ἤδη σχεδὸν δωδέκατον ἡριστηκότα;

Διὸ καλῶς ἔλεγεν ὁ Βορυσθενίτης Βίων· „Οὐ δὲν ἀπὸ ^{Bionis dictum.}
τῆς τραπέζης τὰς ἡδονὰς πορίζεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
Φρονεῖν.“ ὁ δ' Εὐριπίδης Φησί·

Φαῦλη διαίτη προσβαλὼν ἥσθη ⁴ στόμα·

ὡς τῆς ἀπὸ τῶν προσφορῶν τέρψεως περὶ τὸ στόμα
μᾶλλον γινομένης. Αἰσχύλος τ' ἐν Φινεῖ·

Καὶ ψευδόειπνα πολλὰ μαργώσης γνάβου

¹ τὴν δ' αἰδὼν ἀστὴν edd. ² Forc. ἀσπίδος ἔντα. ³ μείζον
vulgo. ⁴ Rectius ἥσθη apud Stob.

ut sudum fiat, ac tempestas definat.

Namque is adolescens est hyems sodalibus.

Diphilus, in Hercule, de simili quodam homine differens, ait:

— *Me-ne ergo adpotum non vides,*

iamque semiebrium, & ira concitatum,

& qui placentiam hanc, maiorem [chypeo,]

iam duodecimam fera devoraverim?

Quare praeclare Bion Borysthenita dixit: *Non e mensa quaerendas esse voluptates, sed ex sapientia.* Euripides vero ait:

Viliori utens victu delectavi os:

significans, voluptatem quae e cibo potuque capitur, in ore maxime inesse. Et Aeschylus in Phineo:

Multasque falsas coenas cupidis e maxillis

ἔρυσαν ¹ οἷον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

Ἐν Σθeneβοίᾳ δ' ὁ Εὐριπίδης περὶ εὐτελείας λέγων

— Βίος δὲ πορφυροῦς ² θαλασσιος,

οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φαίνεται.

ὕγρα ³ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβῆς τροφός, ⁴

θάλασσα· τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος

βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἰκαδ' ἔρχεται.

XIX.

Magnum
malum,
venter.

Μέγα γὰρ ἀνθρώποις κακὸν ἡ γαστήρ. περὶ ἧς
Φησιν Ἀλεξίς ἐν Συναποθνήσκουσι·

— Μάθεις τ' ἂν οἷον ἀνθρώποις κακὸν ⁵

ἐστὶν ἡ γαστήρ, ⁶ διδάσκει δ' οἷ, ⁷ ἀναγκάζει θ' ὅσα.

Εἴ τις ἀφέλῃ τοῦτ' ⁸ ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ
σώματος,

οὐδ' ἂν ἀδικοῖτ' εὐδὲν οὐδὲς, αὐτ' ὑβρίζοιτ' ἂν ἐκὼν. b

¹ ἔρυσας vulgo. ἔρυσας coni. Casaub. Alii ἔρυσας corrigunt, alii ἔρυσας. ² πορφύρεος corr. Grot. ³ ὑγρὰ (sic) ms. Ep. ⁴ τριβὸς corr. Grot. τροφὸς τελευτᾷ Musgr. ⁵ κακὸν ἀνθρώποις vulgo. ⁶ ἴθι ἡ γαστ. vulgo. ⁷ διδάσκει οἷ edd. ⁸ ταῦτ' edd. cum ms. A.

rapuerunt tamquam in primâ oris voluptate.

Rurſus Euripides, in Stheneboea, de frugalitate ita loquitur :

*Turbulenta vita est quae in mari agitur ,
non laetae ei mensae , sed littorea praesepia.*

*Humida vero mater , non pedibus calcata nutrit ,
maris unda : hanc aramus : ex hac victus ,
laqueis & pedicis quaeſitus , domum nobis venit.*

19. Magnum enim malum hominibus venter est ; de quo Alexis in Commorientibus ait :

— — Videas sat vel hinc , mortalibus

perniciēs sit quanta venter , quae doceas , ad quae in-
cies.

*Unam hanc partem si quis nostro demiserit de corpore ,
nemo iniuriam inferet ulro , nemo contumeliā.*

ἤν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

Δίφιλος δ', ἐν Παρασίτῳ

Εὐ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης·

„Νικᾷ δὲ χρεῖα μ', ἢ ταλαιπώρος τε μου

„γαστήρ.“ Ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ ¹

τῆς γαστρὸς, εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις, ²

ἀλλ' οὐχ' ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πῆρᾳ φέροις 5

c ἄρτους ἂν, ἀλλ' οὐ ζυμὸν ἢ διαφθερεῖς.

εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν.

οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.

Εἰς τὴν θύοις ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφέρει ³

τὰ πάνθ' ⁴ ἐαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα. 10

κοῦ προστίθῃμι τᾶλλα, διότι πανταχοῦ

διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτην ⁵ γίνεται.

Καὶ Κράτης δ' ὁ Κυνικός, ὥς Φησι Σωσικράτης ἐν Crates
Cynicus.

¹ γὰρ οὐδέν ἐστι mss. ² ἐμβαλεῖς mssgi. ³ εἰσφέρεις
corrīgunt viri docti. ⁴ πάντα, absque τᾷ, mssgi. ⁵ ταῦτα
edd. cum ms. A. τὰτὰ Brunck. cum Valck.

At nunc huius vitio ubique cuncta sunt turbida.

Et Diphilus, in Parasito:

Egregie, ut multa, dixit bonus Euripides:

*Me dira egestas subigit, & miserabilis
venter. Nam certe ventre nihil est miscrius.*

In illum cuncta coniciis: at in vas aliud

idem non liceat: panem fers in mantica,

ius non fers; aliter manticam corruperis:

imples placentá sportulam, non lentibus:

in utrem villum immittis, non & carabum.

At in illum Dis invisum compingi solent

etiam quae inter se nil habent commercii.

Nec caetera addo: quippe cum constet satis,

illius ergo miseri peccari omnia.

Et Crates Cynicus, ut narrat Socrates in Successio-

ταῖς Διαδοχαῖς, ἐπεῖράπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πύρρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγνουσι πέμψαντα οἴνου· & „Εἶθε γὰρ, ἔφη, τὰς κρήνας καὶ ἄρτους ἦν Φέρειν.“

Στίλπο. Στίλπων δ' οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν, καταφαγὼν σκορόδα, καὶ κατακοιμηθεὶς ἐν τῷ τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν ἱερῷ. ἀπείρητο δὲ τῷ τούτων τι φαγόντι μηδὲ εἰσέναι. ἐπιστάσης δὲ αὐτῷ τῆς Θεοῦ κατὰ τοὺς ὕπνου, καὶ εἰπούσης, ὅτι „Φιλόσοφος ὢν, ὃ Στίλπων, παραβαίνεις τὰ νόμιμα;“ καὶ τὸν δακεῖν ἀποκρίνασθαι κατὰ τοὺς ὕπνου· „Σὺ δέ μοι παρέχε εἶσθιν, καὶ σκορόδοις οὐ χρήσομαι.“

XX.

Διδείπνα-
ται.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη· Ἐπεὶ διδείπνα- &

μεν, — — (εἶρηκε δὲ οὕτως ἡ Ἀλεξίς ἐν Κουρίδι· „ἐπεὶ πάλας διδείπναμεν.“ Εὐβουλὸς Προκρίδι· „ἡμεῖς δ' οὐδέπω διδείπναμεν.“ καὶ πάλιν· „ὅν χρῆ

1 Absunt verba di οὕτως edd. nec signantur notae parentheseos.

nibus, obiurgans Demetrium Phalereum, quod cum panum perā etiam vini lagenam ei misisset: *Utinam, inquit, panem etiam ferrent fontes!* Stilpo nihil a suā temperantiā timuit, cum, postquam allia comedisset, in templo Marris Deorum pernoctaret: quod templum ne ingredi quidem fas erat si quis tale quid comedisset. Igitur quum ei per somnum adstans Dea dixisset: *Tu, qui philosophus es, Stilpo, sacras leges transgrederis?* ille respondere Deae per eundem somnum sibi visus est, *Tu vero mihi praebe cibum, & allia non comedam.*

20. Post haec Ulpianus dixit: Quoniam *coenavimus* — (Quod quum Graece sic dixisset, Ἐπεὶ διδείπναμεν: hoc enim verbo, inquit, utitur Alexis in Curide: quoniam pridem διδείπναμεν. Item Eubulus, in Procride: nos vero nondum διδείπναμεν: & iterum: quem dudum δι-

δεδειπνάναι¹ πάλαι.“ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Λεωνίδῃ·
 „ἀλλὰ, πρὶν δεδειπνάναι ἡμᾶς, παρίσται.“ καὶ
 Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι·

᾿Ωρα βαδίζειν μοι ὅτι πρὸς τὸν δεσπότην,
 ἤδη γὰρ αὐτοὺς εἶομαι δεδειπνάναι.

καὶ ἐν Δαναΐσιν·

f Ἦδη παροινεῖς εἰς² ἐμὲ, πρὶν δεδειπνάναι.
 καὶ Πλάτων Σοφιστῇ, καὶ Ἐπικράτης ὁ Ἀμβρα-
 κιώτης (μέσης δ' ἐστὶ κωμωδίας ποιητῆς) ἐν Ἀμα-
 ζόσιν·

Δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες εὐκαίρως πάνυ
 δοκοῦσί μοι. —

Καὶ ἡρίστα μιν δ' εἶρκεν Ἀριστοφάνης, ἐν Ταγυ-
 νισταῖς·

Ἵποπετώκαμεν,³ ὧ ἄνδρες, καὶ καλῶς ἡρίσταμεν.

1 Temere edd. δεδειπνάναι ἡμᾶς παρίσται πάλαι. 2 Deest ἵς vulgo.
 3 Ἵποπιπτόκαμεν vulgo. Subiectam autem δ' vel γ' particulam
 desiderat metri lex. Totus vero versus temere omisus in ed.
 Caf. 2. & 3.

δειπνάναι (id est, coenasse) oportebat. Et Antiphanes, in
 Leonida; *At ille prius aderit quam coenaverimus*: πρὶν δε-
 δειπνάναι ἡμᾶς. Et Aristophanes, in Proagone:

Tempus est, ad herum ut me conferam;
nam illos puto iam δεδειπνάναι.

& in Danaidibus:

Iam velut temulentus insultas mihi, priusquam coenassē.
 (πρὶν δεδειπνάναι.)

Et Plato, in Sophistā; & Epicrates Ambraciota, mediae
 comoediae poëta, in Amazonibus:

Coenasse mihi videntur illi (δεδειπνάναι)
tempestive admodum.

Similiter vero etiam ἡρίσταμεν (*pransi sumus*) dixit Ari-
 stophanes, in Tagenistis:

Ἀρπῶτι sumus, o viri, & bene pransi. (καλῶς ἡρίσταμεν.)

καὶ Ἑρμιππος, ἐν Στρατιώταις·

Ἀριστάναι καὶ παριστάναι τούτωι.¹

Θεόπομπος, Καλλαίσχρῳ·

Ἡρίσταμεν, δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον.

Καταριστᾶν δὲ εἰρηκεν ἐν τῷ Πολιτικῷ Ἀντιφῶν οὕτως· „ὅταν τις² πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τὰ τῶν φίλων κατηρίστηκεν.“ Παραδεδειπνημένος δ' εἰρηκεν Ἀμφίς, ἐν Πλάτῳ· „παραδεδειπνημένοι³ παῖδες πάλαι.“)

XXI.

Pofcuntur
pocula.

— „Τοῖς οὖν θεοῖς, κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὡς ἐν Φιλήβῳ Φησὶν, εὐχόμενοι κεραννύμεν· εἴτε Διόνυσος, ἢ εἴθ' Ἡφαίστος, εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχεν τῆς συγκράσεως. καθάπερ γὰρ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κρῆναι. καὶ μέλιτος μὲν ἂν ἀπεικάζοι τις τὴν τῆς ἡδονῆς τὴν δὲ τῆς Φρονήσεως νηφαντικὴν καὶ ἄοινον, αὐστηροῦ τινος καὶ ὑγιεινοῦ ὕδατος· ὥς

¹ παριστάναι τούτωι edd. ² ὅτ' ἂν τι vulgo. ³ παραδεδειπνημένοι ed. Casaub.

Et Hermippus, in Militibus:

Prandere (ἀριστάναι) & adesse huic.

Theopompus Callaeschro:

Ἡρίσταμεν: pransi sumus, contrahendus enim sermo.

Καταριστᾶν vero dixit Antiphon in Politico, his verbis: si quis rem suam & amicorum κατηρίστηκεν, absumsit in prandii. Παραδεδειπνημένος vero dixit Amphis, in Impostore: Coenā frustrati (παραδεδειπνημένοι) pueri pridem.) —

21. Igitur quoniam coenavimus: Deos precati (ut ait Plato in Philebo) misceamus; sive Bacchus sit, sive Vulcanus, sive quis alius Deorum, qui hoc habet ut in eius honorem mixtio fiat. Veluti enim vinum miscentibus nobis (duo) adsunt fontes. Et cum melle quidem conferre aliquis voluptatis fontem possit: prudentiae autem fontem, qui sobrietatem tuetur & temulentiam prohibet, cum austera quadam & salubri aqua:

προθυμητέον ὡς κάλλιστα συμμιγνύναι.“ Ὡρα οὖν
 πίνειν ἡμῖν ἐστί· καὶ τῶν παίδων τις ἐκ τοῦ κυλικείου ¹
 τῶν ποτηρίων παραφέρει· ὁρῶ γὰρ πλῆθος καλῶν
 c καὶ ποικίλων ἐκπωμάτων. Δοθέντος οὖν ποτηρίου με-
 γάλου, ἔφη· Ἀλλ' ἀκρατέστερόν μοι, ὦ παῖ, τῷ
 κυάθῳ πληρῶν ἔγχει εἰς τὴν κύλικα· μὴ κατὰ τὸν
 κωμωδιοποιὸν ² Ἀντιφάνην, ³ ὅς ἐν Διδύμοις Φησί·

Τὸ ⁴ ποτήριόν μοι τὸ μέγα προσφέρει λαβών.

ἐπεχεάμην ἀκρατον, οὐχὶ παιδίου, ⁵

κυάθους θειῶν τε καὶ θεαινῶν μυρίου·

ἔπειτ' ⁶ ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θειᾶς,

καὶ τοῦ γλυκυτάτου βασιλέως διμοιρίαν.

Ἐμοὶ οὖν, ὦ παῖ, ζωρότερον κέραιρε. οὕτω γὰρ λέγο-
 d μεν περὶ ἀριθμοῦ κυάθων. δεῖξω δὲ, ὅτι καὶ ὁ κύαθος
 εἴρηται, καὶ τὸ ἀκρατέστερον, καὶ περὶ οἰνοχόων.

¹ κυλικίου vulgo. ² κωμωδιοποιὸν edd. ³ Ἀντιφάνην ed. Basf.
 & Cal. ⁴ Deest artic. edd. ⁵ παιδίου vulgo. ⁶ it' vulgo.

quos duos fontes operam demus ut quam commodissime inter se
 misceamus. Bibendi igitur nunc tempus est: & puerorum
 aliquis ex hoc vasorum conditorio pocula adferat: nam
 elegantium & varii generis poculorum video multitudi-
 nem. Dato igitur maiore poculo: At meracius, inquit,
 o puer, cyatho hauriens in calicem mihi infunde; non
 ut apud comicum Antiphanem, qui in Gemellis ait:

Poculum ille magnum sumens attulit mihi.

Libavi ego merum, non in pueri honorem,

sed in Deorum Dearumque sexcentos cyathos:

dein post hos omnes venerandae Deae,

& dulcissimi regis in honorem duplam portionem.

Mihi ergo, o puer, misce ζωρότερον: nam de cyathorum
 numero nondum dico. Ostendam vero, vocabulo κύα-
 θος usos esse veteres: tum de eo quod dixerunt ἀκρα-
 τέστερον, denique de pocillatoribus sive pincernis disputabo.

XXII.

Ζωρότερον
miscere.

Πρότερον δὲ μοι λέγεται περὶ τοῦ ζωρότερον.

Ἀντιφάνης, Μελαυνίῳ.

Τούτον ἐγὼ κρίνω μετανιπτρίδα ¹ τῆς υγιείας
πίνειν, ζωρότερον χρώμενον οἶνοχρῶ.

ἐν δὲ Λάμπωνι.

Ὁ δὲ Ἰάπυξ, κέραςον εὐζωρότερον.

Ἐφίππος, Ἐφήβοις ² — Φιάλῃν ἑκατέρᾳ
ἔδωκε, ³ κέρασας ζωρότερον Ὀμηρικῶς.

Τινὲς δὲ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ,

ζωρότερον δὲ κέραρι, —

οὐκ ἄκρατον σημαίνειν φασίν, ἀλλὰ θερμόν· ἀπὸ
τοῦ ζωτικοῦ, καὶ τῆς ζέσεως. ἐταίρων γὰρ παρόντων,
νέον ἐξ ὑπαρχῆς κεράνυσθαι κρατῆρα ἄτοπον. ⁴ Ἀλ-
λοι δὲ τὸ εὐκρατεν ⁵ ὥσπερ τὸ δεξιτερον, ἀντὶ τοῦ δε-

¹ μετὰ νιπτρίδα vulgo. ² Ἐφίβη edd. ³ ὁῦκιν edd. ⁴ οὐκ
ἄτοπον legebat Dalec. In eademque sententiam ὁ δὲ καὶ λόγον
ἔχειν apud Plat. ⁵ τὸ ἄκρατον videtur legendum.

22. Sed primum omnium de eo, quod ζωρότερον dixe-
runt, disseram. Antiphanes, in Milanione:

*Hunc ego indico poculum post coenam sanitati dicatum
bibere, meraciore (ζωρότερον) utentem pocillatore.*

Et in Lampone:

Hæus tu, Iapyx, misce εὐζωρότερον.

Ephippus, in Ephebis:

— *Phialam utraq̃ manu*

dedit, mixtam ζωρότερον more Homericō.

Nonnulli autem, quod apud Homerum legimus,

ζωρότερον vero misce, —

id non merum vel meracum significare aiunt, sed calidum;
sic dictum existimantes a τῷ ζωτικῷ & τῇ ζέσει. Nam
advenientibus amicis novum de integro craterem misce-
ri absurdum. Alii vero bene temperatum intelligunt: quem-
admodum δεξιτερον dicitur, pro δεξιόν. Nonnulli rursus,

Ξισῦ. Τινὲς δέ, ¹ ἐπεὶ αἱ ἐνιαυτοὶ ὥραι λέγονται, καὶ
τὸ ζα ² ὅτι μέγεθος ἢ πλῆθος σημαίνει, ζῶρὸν τὸν πο-
λυτεῖν λέγεσθαι. Δίφιλος δὲ ἐν Παιδιδασταῖς Φησὶν·
f — Ἐγχεῖον σὺ δὴ πιεῖν.

εὐζωρότερόν γε, νῆ Δί', ὦ παῖ, ὅς. ³ τὸ γὰρ
ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν.

Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ Μείθης, ζωρότερον Φησὶν
εἶναι τὸ κεκραμένον, παρατιθέμενος Ἐμπεδοκλῆος τάδε·

a Ἀλψα δὲ θνητὰ φύατο, τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ'
εἶναι·

ζωρά τε τὰ πρὶν ἀκρηται, διαλλάσσονται κελεύθους.

Κύαθον δ', ἐπὶ τοῦ ἀντλητῆρος, Πλάτων εἰ-
ρηκεν ἐν Φάωνι, οὕτως·

— τῷ στόματι τὸν κύαθον ὥδ' εἰληφότες.
καὶ ἐν Πρίσβεσι·

1 Deest dī edd. 2 τὰ ζα vulgo. 3 γὰρ δύο παῖδες edd.

quoniam anni Graecis ὥραι dicuntur, vocula ζα autem
magnitudinem & multitudinem indicat, ζῶρὸν interpre-
tantur quod multorum annorum sit, id est, vetus. Diphilus
vero in Puerorum amatoribus ait:

— Infunde tu quod bibam.

Hem! meracius, per Iovem, da, o puer!

Nam hoc dilutum omne animo noxium est.

Theophrastus vero, in libro de Ebrietate, ζωρότερον αἶς
esse quod mixtum vel temperatum sit, adponitque Empe-
doclis verba haec:

Statim vero facta sunt mortalia quae prius immortalia di-
ciderant esse,

& ζωρά quae prius non mixta, mutatis vicibus.

23. Cyathum, haustrium (vel, trullam) significans, di-
xit Plato, in Phaone:

— Ore cyathum sic sumferunt.

& in Legatis:

Athen. Vol. IV.

D

XXIII.

Κύαθος,
de trullā.

— κυάθους ὅσους ἐκλέπτει ἑκάστοτε.

Ἀρχιππος, Ἰχθύσι·

κύαθον ἐπιδέμεν παρὰ Δαισίου.

τοιούτων ἔστι καὶ τὸ ἐν Εἰρήνῃ Ἀριστοφάνους·

— ὑποπιασμένοι

[ἀπαξάπασαι, καὶ κυάθους προσκείμεναι.]

τὰ γὰρ ὑπόπια τοῖς κυάθοις περιβλάμενα ἀμαυροῦται. Μνημονεύει κυάθου καὶ Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Παιδείας, καὶ Κρατῖνος. ἔτι δὲ Ἀριστοφάνης παλλαχῶ, καὶ Εὐβουλος ἐν Ὀρθάνῃ. Φερεκράτης δ', ἐν Λήροις, ἀργυροῦν κύαθον ὀνόμασι. Τίμων δ', ἐν δευτέρῳ Σιλῶν, ἀρυσάνας κέκληκε τοὺς κυάθους, φάσκων οὕτως·

— ἀπληστοίνους τ' ἀρυσάνας.

ἀπὸ τοῦ ἀρυσασθαι ὀνομάσας. καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστήρες, καὶ ἀρυστιχοί. Σιμωνίδης·

Ἐδωκεν οὐδὲς οὐδ' ἀρυστήρα τρυγός.

1 Σίλλων edd.

Cyathos quos quavis occasione furabatur.

Archippus in Piscibus:

Cyathum emi a Daesia.

Quo pertinet etiam illud Aristophanis, in Pace:

— *fugillatae*

[*omnes, & impositos cyathos habentes.*]

Nam fugillationes cyathis (*nempe*, cucurbitulis) retusae delentur. Meminit cyathi etiam Xenophon, primo libro Institutionis, & Cratinus, item Aristophanes saepius, & Eubulus in Orthanne. Pherecrates vero, in Nugis, *argenteum cyathum* nominavit. Timon vero, quos vulgo cyathos vocamus, *arysanas* adpellavit, secundo Siliorum, ubi ait: *vini inexplebiles arysanas*: facto nomine a verbo *ἄρυσω*, *haurio*. Vocantur vero etiam *arystures* & *arystichi*. Simonides:

Dedit (michi) nemo ne arystura quidem fecis.

Ἀριστοφάνης δ', ἐν Σφηξίᾳ

Ἐγὼ γὰρ εἶχον τοῦσδε τοὺς ἀρυστήχους.
Φρύνυχος, Ποαστρίαις¹ ἢ „κόλιν ἀρυστήχον.“ Ἐνθεν
καὶ ἡ ἀρύταινα. Ἐλπιον δὲ καὶ ἔφηβον τοιοῦτον
σκαῦος, ὡς Ζηνοφάνης² ἐν τῷ Συγγενικῷ. Πολύβιος
δ' ἐν τῇ ἐνάτῃ³ τῶν Ἱστοριῶν, καὶ ποταμόν τινα ἀνα-
ιδ γράφει Κύαθον καλούμενον, περὶ Ἀρσινόην πάλιν Αἰ-
τωλίας.

Τῷ δὲ ἀκρατέστερον Ὑπερίδης⁴ κέχρηται XXIV.
ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, γράφον οὕτως „Εἰ μὲν Ἀκρατίστη⁵
τις ἀκρατέστερον ἔπιν, ἐλύπει σέ.“ Τούτῳ ὁμοίον ἔστι
τὸ ἀναρίστερον, καὶ τὸ ἐν Ἡλιάδῳ Αἰσχύλου „ἀφθε-
νέστερον⁶ λῖβα.“ καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Πύρρᾳ, εὐα-
νέστερον ἔφη. καὶ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου δὲ ὁ Ὑπερί-

¹ Ποαστρίαις vulgo. ² Ζηνοφάνης corrigant vixi docti. ³ ἐνάτῃ
edd. ⁴ Ὑπερίδης edd. & sic deinde. ⁵ ἀφθενέστερα ed.
Veni & Basf. ἀφθενέστερις (sic) ed. Cal.

Aristophanes, in Vespis:

*Ego enim habui hos arystichos. (id est, cyathos; hau-
stra, trullas.)*

Phrynichus, in Poastriis, (*id est, Runcatricibus*;) *cali-
tem aristichum* dixit. Inde & *arytaena* vocatur. Sed &
ephedum nominarunt tale vasculum: ut Zenophanes in
Syngenico. (*sive, de Cognatione.*) Polybius vero, po-
no Historiarum, etiam fluvium aliquem commemorat,
Cyathum nominatum, circa Arfinoën oppidum Aetoliae.

24. Vocabulo ἀκρατέστερον Hyperides usus est in
oratione contra Demosthenem, sic scribens: *Si quis πο-
ταμῷ (ἀκρατέστερον) bibebat, offendeσαι κ.* Huic vocabu-
lo simile est, ἀναρίστερον: (*trifolius*;) & quod apud Ae-
schylum in Heliadibus legitur, ἀφθενέστερον λῖβα. (*vali-
diorem Africum.*) Similiter Epicharmus, in Pyrrhâ, εὐα-
νέστερον dixit, quod est *viliori pretio*. Ex Hyperides in Ora-

Κεραύνου. δὲς ἔρηκε „ραδιστέραν τὴν πάλιν.“ Τῷ δὲ κεραυνύειν¹ κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ· „Τοῖς δὲ² θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραυνύωμεν.“ καὶ Ἀλκαῖος, ἐν Ἱερῷ γάμῳ·

κεραυνύουσιν³ ἀφανίζουσί τε

Pincernarum munus.

Ἵπείδης, Δηλιακῷ· „Καὶ τὸν κρατήρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραυνύουσιν.“ Ὡς οὖν⁴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ εὐγενέστατοι παῖδες ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱός.

Ὡς οὖν υἱὸς Μενελάου καὶ ἀλκίμοιο.

καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐν παισὶν ὠνοχέσσει. Θεόφραστος γὰρ ἐν τῷ περὶ Μύθου Φησί· „Πυνθάνομαι δ' ἔγωγε καὶ Εὐριπίδην τὸν ποιητὴν ὠνοχεῖν Ἀθήνῃσι, τοῖς ὄρχησταῖς καλουμένοις. ὠρχοῦντο δ' οὗτοι περὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νεῶν τοῦ Δηλίου, τῶν πρώτων ὄντες Ἀθη-

¹ κεραυνύουσι ms. A. ² δι edd. ³ κεραυνύουσι τε edd. ⁴ δι malebam. Deest particula editis. ⁵ πρωτο τε (sic) edd.

tione contra Demadem *ραδιστέραν τὴν πάλιν* dixit. (*faciliorem civitatem*.) Verbo *κεραυνύειν* (*miscere, infundere*) usus est Plato in Philebo: *Deos igitur, o Protarche, precati, misceamus*. Et Alcaeus, in Sacris Nuptiis:

Miscent, (infundunt) & exhaustiunt.

Hyperides in Deliaco: „Et craterem Panionium in commune *miscent Graeci*.“ *Fundebant autem vinum distribuabantque apud veteres pueri nobilissimi: veluti Menelai filius.*

Vinum vero fundebat filius Menelai illustis.

Item Euripides, puer cum esset, pincernae munere fungebatur. Dicit certe Theophrastus, in libro de Ebrietate: „Audio equidem, etiam Euripidem poetam pincernae munere functum esse Athenis apud *orchestras* (id est, *salatores*) qui vocantur. Saltabant autem hi circa Apollinis Delii templum; erantque e primoribus civibus Atheniensium.

ναίων, καὶ ἐνεδύντο ¹ ἱμάτια τῶν Θηραϊκῶν. ὁ δὲ Ἀπόλλων οὗτός ἐστιν, ὃν τὰ Θαργήλια ἄγουσι. καὶ διασφάζεται Φυλῆσιν ² ἐν τῷ δαφνηφορείῳ γραφῇ περὶ τούτων. “ τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος, Ἀριστοτέλους ὢν μαθητῆς, καὶ οὗτος ἐν τῷ Περὶ Μέθης. Σαπφώ τε ἡ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχόοντα ἐν τῷ Πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. καὶ παρὰ Ῥωμαίοις δὲ οἱ εὐγενέστατοι τῶν παιδῶν τὴν λειτουργίαν ταύτην ἐκτελοῦσιν ἐν ταῖς δημοτελέσι τῶν θυσιῶν, πάντα τοὺς Αἰολεῖς μύμναι, ὡς καὶ κατὰ τοὺς τόπους τῆς Φωγῆς.

Τοσαύτη δ' ἦν ἡ τῶν παλαιωτέρων τρυφὴ περὶ XXV.
τὰς πολυτελείας, ὥστε μὴ μόνοι οἰνοχόους εἶναι, ἀλλὰ καὶ οἰνόπτας. ἀρχὴ γοῦν ἐστὶν οἱ οἰνόπται παρὰ Ἀθηναίους, ἧς μνημονεύει ἐν ταῖς Πάλεσι Εὐπολις ἐν τούτοις.

¹ κατεδύντο edd. ² φύλῃσιν edd.

fibis, vestes induti Theraiorum: est autem hic Apollo is, cui Thargelia celebrant. Quo super argumento etiam pictura conservatur in pago Phyle in Daphnephoreo. « Eadem narrat Hieronymus Rhodius, Aristotelis discipulus, in libro qui pariter de Ebrietate inscriptus est. Et pulcra Sappho passim laudat Larichum fratrem suum, ut pincernae munere fungentem in Prytaneo apud Mitylenaeos. Atque etiam apud Romanos generosissimi pueri eodem ministerio funguntur in publicis sacris, in omnibus Aeolas imitantes, quemadmodum & in vocis sonis.

25. Tanta autem fuerat verustioribus temporibus in lautitiis luxuria, ut non modo ministros a poculis haberent, sed & oenoptas, id est, vini inspectores. Fuit sane magistratus quidam apud Athenienses, quem qui gerebant oenoptas vocabantur; cuius meminit Eupolis, in Civitatibus, ubi ait;

Οὐς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, ἢ
 νυνὶ στρατηγούς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις
 ὡς εὐτυχὴς εἴ μᾶλλον, ἢ καλῶς Φρονεῖς.

Οἱ δὲ οἰνόπται αὐτοὶ ἐφείρων τὰ ἐν τοῖς δείπτοις, αἱ
 κατ' ἴσιν πίνουσιν οἱ συνόντες. καὶ ἦν ἡ ἀρχὴ εὐτελής,
 ὡς ὁ ῥήτωρ Φησὶ Φιλῶνος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν² διαδικα-
 σίᾳ. καὶ ὅτι τρεῖς ἦσαν οἱ οἰνόπται, οἵτινες καὶ παρὶ-
 χον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας. ἐκάλουν
 δὲ τινες τούτους καὶ ὀφθαλμούς. Παρὰ δὲ Ἐφε-
 σίοις, οἱ οἰνοχοοῦντες ἡῖτοί τῃ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ,
 ταῦροι ἐκαλοῦντο ὡς Ἀμερίας Φησὶν. Ἑλλησπόν-
 τιοι δὲ ἐπεγχεῖν ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον καὶ τὴν
 κρεωνομίαν, κρεωδαισίαν ὡς Φησὶ Δημήτριος ὁ Σκεψί-
 ψιος ἐν ἑκτῷ καὶ εἰκοστῇ τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου.
 Ταῖς δὲ θεαῖς οἰνοχοοῦσαν τινὲς ἰστοροῦσι τὴν Ἀρμε-

Tauri Ephe-
 sorum.

1 Verbum desit mssis. 2 Κροκωνιδῶν edd. Κροκωνίδης Ma.

Quos antehac fecisset nec vinfripes,
 duces nunc facitis. Civitas, o civitas:
 quanto fortuna melior, quam mens est tibi!

Oenoptarum horum munus erat, observare quid in coe-
 na ageretur, an ex aequo biberent convivae. Et erat
 magistratus ille exiguâ quidem dignitate, ut ait Philinus
 orator in Croconidarum Disceptatione. Docetque idem,
 tres fuisse oenoptas, qui coenantibus lucernas & elly-
 chnia suppeditare. Eosdem vero nonnulli οαίως no-
 minabant. Apud Ephesios vero, adolescentes qui festo
 Neptuni die potum ministrabant, ταυρι vocabantur, ut
 ait Amerias. Hellepontii vero pincernam ἐπεγχεῖν
 vocant, quasi infusorem dicas: viscerationem autem, vel
 carniū distributionem, quae vulgo κρεωνομία vocatur,
 illi κρεωδαισίαν dicunt: ut ait Demetrius Scepsius sexto
 & viceſimo libro de Ordinatione Troianarum copia-
 rum. Diis vero potum ministrantem memorant nonnulli

νίαν¹ ὡς Καπίτων ἱστορεῖ ὁ Ἐποποιός, Ἀλεξανδρεὺς
 δὲ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν
 Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν εἰνοχόου. ὡς καὶ Σαπφῶ, λέ-
 γουσα²

Mercutius
 pincerna.

α Κάλδ³ ἄμβροσίᾳς μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο,
 Ἑρμῆς δὲ ἰλὼν ὄλπι²ν θείοις εἰνοχόησεν.³

Οἱ δὲ παλαιοὶ τοὺς πρὸς ταῖς ὑπηρεσίαις ταύ-
 ταις κήρυκας ἐκάλου⁴ν. Ὅμηρος⁵

XXVI.

Praecones
 olim pin-
 cernae.

Κήρυκας δ' ἀνὰ ἄστ⁶υ θεῶν φέρον ὄρκια πιστὰ,
 ἄρνε δῖω, καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἀσπῶ ἐν αἰγείῳ. Φέρε δὲ κρητῆρα Φαιωνὸν
 κῆρυξ Ἰδαῖος, ἥδ' χρύσεια κύπελλα.

καὶ πάλιν⁷

ε — Ἀτὰρ κήρυκας ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν συνάγον, κρητῆρι δὲ εἶνα⁸

¹ κα δαμβροσίας ms. A. ² Alibi apud Nostrum ἱππιν. ³ εἰνοχό-
 οει vulgo h. l. Alibi διοχέουσι.

Harmoniam; ut tradit Capito, poeta epicus genere Alex-
 andrinus, secundo libro Eroticorum. Alcaeus vero Mer-
 curium inducit Deorum pincernam; quemadmodum et-
 iam Sappho, cum ait:

Mixtus autem erat crater ambrosiā;

Mercurius vero capta nullā potum Diis ministrabat.

26. Veteres vero eos, qui hoc munere fungebantur,
 praecones (κήρυκας) nominabant. Homerus:

Praecones autem per urbem ferebant Deorum foedera firma,
 agnos duos, & vinum lactum, fructum telluris,
 caprino in utre. Ferebat etiam cratera splendidum
 praeco Idaeus, & aurea pocula.

Rurfusque:

— At praecones conspicui

res necessarias ad foedera fida Deorum cogeant, crata-
 reque vinum

μίσγον. ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν. Κλειδῆμος δέ, τοὺς μαγείρους κήρυκας, φησὶν, καλεῖσθαι. Καὶ τὴν Ἥβην δέ τινες ἀνέπλασαν οἰνοχοῦσαν αὐτοῖς, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια. Κλεινοῦς¹ δέ τῆς οἰνοχόου Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, ἐπὶ κλην δὲ Φιλαδέλφου, μνημονοῖται Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀγροάρχου, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν περὶ Φιλοπάτορα Ἱστοριῶν. Πολύβιος δέ, ἐν τῇ τεσσαρσκαίδεκάτῃ τῶν Ἱστοριῶν,² καὶ ἀνδριάντας αὐτῆς ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ἵσταναι, φησὶ, κατὰ πολλὰ³ μέρη τῆς πόλεως, μονοχίτωνας, ρυτὸν κρατοῦντας ἐν ταῖς χερσίν.

XXVII.

Propinat
Ulpianus.

Ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις ἐκπύων τὸ πρήμιον ὁ Οὐλπιανὸς, ἔφη·

— Τίνδ' ἐγὼ

2

μιστὴν ἅπασαν ἐπονομάσας προπίομαι
συγγενέσι, πίστωμα Φιλίας. —

1 Κλεινοῦς vulgo h. l. 2 Desunt septem verba editis. 3 κατὰ τὰ πολλὰ edd.

miscabant, ac regibus aquam super manus fundebant.
Clidemus vero «coquos, ait, praecones vocari.» Sed & *Heben* quidam finxerunt vinum ipsis ministrantem: fortasse eo quod ἡβητήρια vocantur convivis. Cleinūs vero (*sive*, Clines) puellae, quae apud Ptolemaeum regem, cognomine Philadelphum, pincernae munere fungi solita erat, meminit Ptolemaeus Agesarchi filius, in tertio libro de Rebus Philopatoris. Polybius vero, Historiarum libro decimo quarto, scribit, multas etiam illius statuas Alexandriae in multis urbis locis positas fuisse, simplici tunica amictas, poculum manibus tenentes.

27. His dictis Ulpianus, ebibens poculum, ait:

— Hoc ego

plenum totum nominatim propino cognatis, pignus amicitiae. —

πρὸς ὃν, ἔτι πίνοντα, τῶν παρόντων τις προσέθηκε τὰ
λαιπόμυνα ἱαμβεῖα·

— πῶν ἔρωτα ¹

λοιπὸν, πνίγομαι γάρ. ἀλλ' ἐπιρρέφει.

Καὶ ὁ Οὐλπιανὸς ἐκπῶν ἔφη· ταῦτα μὲν Κλέαρχος,
ἐν Κιθαρωδῶ. ἐγὼ δὲ, κατὰ τοὺς Ἀμφιδὸς Ἑρβους,
παρακλεύομαι·

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις συγχροῖς. ²

καὶ,

b Πίμπλα σὺ μὲν ἐμοὶ, σοὶ δ' ἐγὼ δώσω πιεῖν·

ἀμυγδαλῇ μὲν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῇν.

ταῦτα δὲ ἔφη Ξέναρχος ³ ἐν Διδύμοις. Αἰτούντων αὖτ'
τῶν μὲν πλέον οἴνου, τῶν δὲ ἴσον ἴσῳ Φασκόντων κερ-
νᾶσθαι· καὶ εἰπόντος τινὸς, Ἀρχιππον εἰρηκέναι ἐν
δευτέρῳ Ἀμφιτρυωνί·

¹ ἴσῳ conieciabam, & dein τὰ λοιπὰ versu seq. πῶν ἔρωτα πρὶν
corr. Casaub. cum Dalec. ² συχρὸς ms. Ep. inter lineas.
συχροῖς ed. Cas. ³ Ξενόχαρις vulgo.

Et, dum adhuc bibebat, ex praesentibus aliquis adiecit reliquos iambos:

— Postquam bibero, dicam

reliqua: nam suffocor. Sed perge exsorbere.

Tum Ulpianus, epoto poculo, ait: Haec quidem Clearchus dixit, in Citharoedo. Ego vero, ut est apud Amphidem in Lanificis, iubeo·

Puer ut nos circumcursus poculis frequentes. [live, frequentibus.]

ἔτι,

Imple tu mihi, tibi vero ego quod bibas dabo:

amygdala ludat cum amygdalá.

ut ait Xenarchus in Gemellis. Iam quum alii plus vini poscerent, alii vero par pari misceri iuberent: quumque commemoraret nonnemo, dixisse Archippum in secundo Amphitryone:

Τίς ἐκέρασε σφῶν, ὃ κακώδαυμεν, ἢ ἴσον ἴσαν;
καὶ Κρατῶν, ἐν Πυτίνῃ.

Τὸν δ' ἴσαν ἴσαν φέροντ', ἐγὼ δ' ἐκτῆκεμαι.
ἔδοξε πᾶσι, λέγειν περὶ τῶν κράσιων τῶν παρὰ ταῖς
ἀρχαίαις.

XXVIII.

Variae mi-
scendi vini
rationes.

Καὶ τινος εἰπόντος ὅτι Μένανδρος ἐν Ἡρώϊ ἔφη c

— Χοῦς ² κεκραμένον

οἶνον λαβὼν ἐκπίβει τοῦτον —

ὁ Δημόκριτος ἔφη Ἡσίοδος μὲν, ὃ ἑταῖροι, παραινεῖ,

Τρις ³ ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνον.

ὃς ὁ καὶ Ἀναξίλας ἐν Νηρεῖ ἔφη.

Καὶ τοι πολὺ γ' ἔσθ' ⁴ ἥδιον. οὐ γὰρ αὖ πατε

ἔπινον τρις ⁵ ὕδατος, οἶνον δ' ἐν μόνον.

Ἀλεξίς δ', ἐν Τιτῷ, ⁶ ἔτι σωφρονικώτερον κρινάσαι
παρακαλεῖται.

¹ Forf. σφῶν, (vel σφῶν) ² κακώδαυμεν. ³ χοῦν ed. Caf.

⁴ τρις ed. Caf. ⁵ Forf. πλεον τοῦ τ' ἔσθ'. ⁶ τρις edd. Forf.
ἐπινον ἐγὼ τρις ὕδ. ⁷ Τιτῷ edd. Τιτῷ h. l. Ms.

Quis vestrum miscuit, o miscui, par pari?

& Cratinum, in Lagenâ:

[Vinum] hoc par pari ferens: ego vero extabesco.

tum vero placuit convivis, de miscendi vini rationibus
apud veteres differere.

18. Ibi cum nonnemo commemorasset, dixisse Me-
nandrum in Heroë:

— Congius mixti

vini. Cape hunc, & ebibe:

inquit Democritus: Hesiodus, o sodales, hortatur,

Triplum infundere aquae, quartam vero partem adii cere vini.

Propter quem fortasse etiam Anaxilas in Nereo dixit:

Atqui hoc multo est suavius. Numquam enim equidem
tres aquae partes biberim cum una sola vini.

Alexis vero, in Nutrice, etiam moderatius misceri
iubet:

d Ἴδου¹ πάρεστιν οἶνος, οὐκοῦν ἐγγχείω
 Κρίτωνα² πολὺν βέλτιον ἢ α καὶ τέτταρας.
 ὕδαρην³ λέγεις. ὅμως δὲ ταύτην ἐκπίων,
 λέγει τι,⁴ καὶ διατριβὴν γὰρ τῷ πότῳ⁵
 ποιῶμεν.

καὶ Διοκλῆς,⁶ ἐν Μελίσσαις

— Α. Πῶς δὲ καὶ κακραιμῶν

πίνειν τὸν οἶνον διῖ; Β. Μετὰ⁷ τέτταρα καὶ δύο.

Ἡ δ' οὖν κράσις αὐτῇ, παρὰ τὸ ἔθος οὔσα, ἐπέμνησε
 τάχα καὶ τὴν θρυλλουμένην παροιμίαν

Ἡ πῶτε πίνειν ἢ τρί, ἢ μὴ τέτταρα.

e ἢ γὰρ δύο πρὸς πάντε πίνειν, Φασὶ,⁸ διῖ, ἢ ἕνα πρὸς
 τρεῖς. περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν

Prov. *Aut
 quiaque bibet
 aut tria.*

1 Ἴδου γὰρ ms. Α. Bene haberet Ἴδε γὰρ. 2 Interpretatus sum
 quasi scriptum esset Κρίτων, ἴσον; Β. Πολὺ βέλτιον ἢ α καὶ
 τέτταρα. Sed Caf. corr. διῖ μὲ; Β. Τὰ τέτταρα ὅα. 3 ὕδαρην
 edd. ὕδαρῃ ms. Ερ. in contextu. 4 Ἀν λέγει τί θίλει;
 5 τῷ ποτῷ vulgo. 6 Διοκλῆς δὲ malim cum ms. Ερ.
 7 Κατὰ legebam. Sed Caf. corr. διῖ μὲ; Β. Τὰ τέτταρα ὅα.
 8 φασι edd.

Ecce adest vinum. Ergo infundam,

*Crion, [par pari?] Immo longe praefas, unam partem
 vini cum quatuor aquae.*

*Valde dilutum dācis. At hoc poculum postquam ebiberis,
 dāces si quid volueris: & producamus saltem
 comotationem.*

Diocles vero, in Apibus:

— Α. Qua vero ratione mixtum

bibere vinum oportet? Β. Secundum quatuor & duo.

Quae mixtio quum sit contra morem, in memoriam
 forte etiam revocavit convivis iritum sermone, pro-
 verbium:

Aut quinque bibere, aut tria; aut non quatuor.

Nam aut duas partes cum quinque aiunt oportere bi-
 bere, aut unam cum tribus. De hac vero mixtione di-

τῷ περὶ Χίου Φησὶν, ὅτι „εὐρὼν¹ ὁ μάντις Παλαμή-
δης ἐμοαυτεύσατο πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς Ἑλλησι, πίνου-
σι τρεῖς πρὸς ἓνα κυάβους.“ Οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώ-
μιναι τῷ ποτῷ, δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος.
Νικοχάρης γὰρ, ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοῦτομα παλ-
ζων, ἔφη·

Οἰνόμαος οὔτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο· ε

καὶ γὰρ τε καὶ σὺ² συμπότηαι γυνόμεθα.

τὰ παραπλήσια εἶρηκε³ καὶ ἐν Λημναίαις. Ἀμεϊψίας
δ' ἐν Ἀποκοτταβίζουσιν·

Ἐγὼ δὲ (Διόνυσος) πᾶσιν (ὕμῳ)⁴ εἰμὶ πέντε
καὶ δύο.

Εὐπολις, Αἰζί·

Διόνυσι, χαῖρε, μή τι πέντε καὶ δύο;

Ἑρμιππος, Θεοῖς·

Ἐπειδ', ὅταν πινώμεθ', ἡ διψώμεθα,

¹ οὐρῶν corr. Jacobs. ² Deest ἐν vulgo. ³ Forl. δ' εἶρηκε.

⁴ ἡμῶν edd. Verba quae extra versum sunt, uncis inclisimus.

cit Ion poëta in libro de Chio: »eum qui illam in-
venisset, Palamedem vatem, vaticinatum esse Graecis,
commodam eis fore navigationem, si tres cum uno cyathos bi-
bissent.« Qui vero acrius bibere volebant, duas vini
partes cum quinque aquae bibebant. Nicochares quidem
in Amymone, ad Oenomai nomen adludens, ait:

Heus, Oenomaï, salve quinque & duobus:

& ego & tu potemus una.

Similia idem scripsit in Lemniis. Ameipias vero, in
Cottabo - ludentibus:

Ego vero (Bacchus) cunctis vobis sum quinque & duo.

Eupolis, in Capellis:

Salve, Bacche! an quinque & duo (tu nobis ades?)

Hermippus, in Diis:

Deinde, cum bibimus aut fuimus,

- εὐχόμεθα, πρὸς τοῦθ' οἶνος εὐκέραις ¹ γενοῦ !
 α Β. Οὐκ ἀπὸ καπῆλου ² γὰρ Φέρω, παίζων ἄμα.
 καυθίς ³ γεγύνηται τούτο πάντε καὶ δύο.

Παρά δ' Ἀνακρίοντι ⁴ εἰς οἴνου πρὸς δύο ⁵ ὕδατος XXIX.

Ἄγε δὴ, Φερό' ἡμῖν, ὦ παῖ,

κελίβην, ὅπως ἄμυστιν

προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχυι ⁶

ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου

κυάδους, ⁷ ἀνυβριστὶ ὡς ἂν ⁸

ἀδιῶς τ' ἀναβασταρήσω. ⁹

καὶ προελθὼν, τὴν ἀκρατοποσίαν, ¹⁰ Σκυθικὴν καλεῖ
 πόσιν.

Ἄγε δέετε, ¹¹ μηκέθ' οὔτω

- ¹ εἰς οἶνος ἀκέραις vulgo. An δ' εὐκέραις γενοῦ? ² Οὐκ ἀπὸ τοῦ καπῆλου vulgo. Οὐκ τοῦ καπῆλου corr. Casaub. quod a caupone ego affero. ³ καυθίς Ms. ⁴ εἰς οἴνου inferit Epist. ⁵ πρὸς δύο edd. ⁶ δέκ' ἐγχύας h. l. ed. Ven. & Bas. δέκ' ἐγχύας ed. Cas. δ' ἐγχύας Ms. Alii vero δέκ' ἐγχύας edd. & msst. ⁷ κυάδους Brunck & alii. ⁸ ὡς ἂν ἀνυβριστῶσαν edd. & Ms. ὡς ἀνυβριστῶσαν corrigit viri docti. ⁹ ἀναβασταρῶσαν edd. ἀδιῶς βαστ. Ms. ἀναδιῶσαν corrigeant. ¹⁰ ἀκρατοποσίαν ms. A. ¹¹ δέετε vulgo.

precatur, ad hoc ut bene mixtum nobis adsis vinum!

B. Non a (fraudento) caupone emtum ego adfero;
illudens vobis.

Et rursus est hoc quinque cum duobus.

29. Apud Anacreontem vero est unus vini cyathus
 cum duobus aquae:

*Agedum, adfer nobis, puer,
 poculum, quod uno tractu
 propinem. Hinc decem infunde
 aquae, illinc quinque vini
 cyathos; ut citra proterviam
 impuneque debaccher.*

Deinde pergens poeta, meri potum *Seythicam* adpellat
 potionem:

Agite, quaeso: ne sic amplius

Sobrie bac-
 chatur Ana-
 creon.

πατάγω τε καὶ λαλητῶ
 Σκυθικῇ πόσιν παρ' αὐτῶν
 μελτωμέν' ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Scythico
 bibere.

Καὶ Λακεδαιμόνιοι δ', ὡς Φησι Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτηῇ
 Κλεομένη τὸν βασιλέα Σκύθαις ὁμιλήσαντα καὶ
 ἀκρατοπότην γινόμενον, ἐκ τῆς μέθης Φασὶ μαῆναι.
 καὶ αὐτοὶ δ' οἱ Λάκωνες, ὅταν βούλωνται ἀκρατίστε-
 ρον πίνειν, ἐπισκυθίῃσι λέγουσι. Χαμαιλέον γοῦν δ'
 Ἡρακλειώτης, ἐν τῷ Περὶ Μείθης, περὶ τούτων οὕτως
 γράφει. „Ἐπὶ καὶ Κλεομένη τὸν Σπαρτιάτην Φαι-
 σὶν οἱ Λάκωνες μαῆναι, διὰ τὸ Σκύθαις ὁμιλήσαν-
 τα μαθεῖν ἀκρατοποιεῖν. ² ὅθεν ὅταν βούλωνται πιεῖν
 ἀκρατίστερον, ἐπισκυθίῃσιν λέγουσιν.“ Ἀχαιὸς δ', ἐν
 Αἰθωνί Σατυρικῶ, τοὺς σατύρους ποιεῖ ³ δυσχαρατον-

¹ ὑποπινόμεν' corr. Barnet. For. ὑποπινόμεν' ἐν, αὐτ' ὑποπινόμεν' ἔν ὕμνοις. ² ἀκρατοποιεῖν ms. A. ³ Verbum temere
 omissum in ed. Caf. 1. & 2.

cum strepitu clamoreque

Scythicum bibendi-morem in vino

sestetur; verum honestos

poietur inter hymnos.

Similiter Lacedaemonii, ut ait Herodorus sexto libro, Cleomenem regem dicebant ex ebrietate in furorem actum, cum in Scytharum consuetudine merum potare adfuevisset. Atque ipsi etiam Lacedaemonii, cum volunt meracius bibere, *ἐπισκυθίῃσι* dicunt, id est, *Scythas imitari*. Chamaeleon quidem Heracleota, in libro de Temulentia, de his ita scribit: „Nam & Cleomenem Spartanum aiunt Lacedaemonii in furorem actum, quia in Scytharum consuetudine merum bibere didicisset. Quare quum volunt meracius bibere, dicunt *ἐπισκυθίῃσιν*: quasi, *Scythico more infunde.*“ Achaeus vero, in Aethone Satyrico, Satyros inducit querentes, quod

τας ἐπὶ τῷ ὕδαρῃ πίνειν, καὶ λέγοντας·

Μῶν Ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολὺς;

Ἄλλ' οὐδὲ λῆξαι¹ τοῦδε τῷ γένει θύμης.

καλῶς μὲν οὖν ἄγω Σκύθη² πινῶ. —

Ἦσαν δ' αἱ³ τῶν ἀκρατοποταῶν⁴ ἐπιχύσεις, ὥς

XXX.

ἂ φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Μέθης, οὐ παλαιαί.⁵

Ἐπιχύσεις
priscis non
in usu.

ἀλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδειν ἀποδοδόμενοι τοῖς

θεοῖς, ὁ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμένοις. ἐχρῶντο γὰρ ἐπι-

μαλῶς τῷ κοτταβίζειν, ὅντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ.

καθάπερ καὶ⁶ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος πεποιήκε·

Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων.⁷

διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων

ποιητῶν, πλήρη ἐστί. λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πε-

ποιήκε·

1 Σίξει conl. Dalec. 2 σκυθησι πινῶν edd. An Σκύθη, πινῶ
ἀκράς? aut Σκύθη γ' ἰστίη πινῶν? 3 δι τῶν vulgo. 4 ἀκρα-
τοῦν vulgo. 5 μόντων conl. Casaub. 5 παλαιά Me. 6 καὶ ὁ
Ἀνακρ. edd. 7 δίκων corr. Iacobs: παΐζων Fior.

nimis dilutum bibere cogantur, dicentesque:

Totus - ne Achelous mixtus vino est?

At ne sic quidem cessare fas est nostro generi.

Bene quidem vivere, Scythia iudice, est bibere.

30. Ἐπιχύσεις vero quas vocant, id est, libationes
honoris causa, quibus in bibendo utuntur qui merum
potant, apud veteres non fuerunt in usu; ut ait Theo-
phrastus, in libro de Temulentia. Sed olim, libationis
honos solis Diis tribuebatur; cottabi vero honos ad
amafios spectabat. Studiose enim utebantur cottabi ludi-
cro; quod erat Siculum inventum, quemadmodum et-
iam Anacreon Teius in illo versiculo significat, ubi ait:

Siculum cottabum curvato brachio iactans.

Quare etiam scolia quae vocantur carmina (quasi obli-
qua) veterum poetarum, plena sunt mentionis cottabi.
Illud genus carminum dico, quale & Pindarus cecinit:

Χάριτάς τε Ἀφροδίσιον ἱρώτων,

ὄφρα σὺν χιμάρῳ¹ μεθύων.

Ἀγάθῳ δὲ καλῷ² κότταβον.

Mortuis dicantur quae de mensa cadunt.

Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθeneβοίας φησὶν, ἐπειδὴ νομίζω³ τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι·

Πισὸν δὲ νῦν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χειρός·

ἀλλ' εὐθύς αὖθις τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

XXXI.

Ebrietas fugienda.

Οὐκ ἐμέθυον δ' οἱ πάλαι. ἀλλὰ καὶ Πιπτακὸς

Περιάνδρῳ τῷ Κορινθίῳ παρήναι „μὴ μεθύσκεσθαι, μὴδὲ κωμάζειν· ὦ, ἔφη, μὴ γνωσθῆς οἷος ὃν τυγχάνεις, ἀλλ' οὐχ οἷος προσποιῇ.“

Κάτοπτρον (γὰρ) εἶδους χαλκός ἐστ',⁴ οἷος δὲ νῦν· διὸ καὶ καλῶς οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι „τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια.“ Ξενοφῶν γοῦν ὁ Γρύλλου, πα-

¹ Ἀντὶν ἱμῖρα? ² Ἀντὶν καλῶ. ³ νομίζω edd. cum ms. A. ⁴ χαλκός ἐστὶν mssst.

Gratiasque veneretorum amorum,

ut [desiderio] temulentus

Agathon pulcro nuncupet cottabum.

Mortuis vero amicis consecrabant ea quae de cibis e mensa decidissent. Quare Euripides de Steneboea, postquam obiisse Bellerophontem putasset, dicit:

Nihil eam latebat quod manu excidisset;

sed statim nuncupat Corinthio hospiti.

31. Nec vero inebriari moris erat olim. Sed & Pit-tacus Periandrum Corinthium hortabatur, fugere ebrietatem & comissiones: ne cognosceretur, inquit, qualis esset; non qualem se esse simularet. Nam,

Speculum faciei, aēs est; animi vero, vinum.

Quare etiam commode aiunt in proverbio; *Vinum cedere gubernaculo.* Xenophon quidem, Grylli filius, cum

ρὰ Διονυσίῳ ποτὲ τῷ Σικελιώτῃ πίνειν ἀναγκάζοντος τοῦ οἰνοχόου, προσαγορεύσας ὀνομαστὶ τὸν τύραννον·
 a „Τί δῃ, ἔφη, ὦ Διονύσιε, οὐχὶ καὶ ὁ ὕποποιος, ἀγαθὸς ὢν, καὶ ποικίλος, ἀναγκάζει ἡμᾶς εὐωχουμένους ἐσθίειν καὶ μὴ βουλομένους; ἀλλὰ κοσμίως ἡμῖν παρατίθῃσι τὴν τράπεζαν σιγῶν;“ Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Σατυρικῷ² φησιν, ὡς ἄρα

Xenophon
apud Dio-
nygium.

— Τὸ πρὸς βίαν πίνειν,³

ἶσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῇν βίᾳ.

ὅθεν εἴρηται καὶ τὸ,

Οἶνος ἄνωγε γέροντα, καὶ οὐκ ἐθέλοντα, χορεύειν.
 Σθένελός πε, ὁ ποιητῆς, οὐ κακῶς εἴρηκεν·

Οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνας ἀναβάλλει.

b ὁ δὲ Φωκυλίδης ἔφη·

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενῶν,
 ἥδεα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

1 γι δὲ edd. 2 ἐν δράματι Σατ. edd. & carent δι. Forf. ἐν Σα-
τυρικῷ legendum. 3 Rectius fuerit πιῖν.

apud Siculum Dionysium pincerna ad bibendum cogeret convivas, nominatim compellans regem: Cur vero, inquit, Dionysie, non obsonator etiam, optimus ille & multiplex solertiae, epulantes nos ad edendum cogit invitos; sed modestus & tacitus mensam adponit? Et Sophocles in Satyrico ait:

— Bibere coactum,

par malum est ac si quis sitim pati cogatur.

Unde & illud dicitur:

Vinum saltare senem, vel nolentem, iubet.

Et Sthenelus poeta haud incommode dixit:

Vinum etiam prudentes insipientes facit.

Phocylides vero ait:

In conviviiis quum pocula circumeunt, oportet iucunda confabulantem sedentemque potare.

Athen. Vol. IV.

E

Sedere ad
mensam,
honestius
quam ad-
cumbere.

Ἔτι δὲ καὶ νῦν τοῦτο παραμένει παρ' ἐνθης τῶν Ἑλ-
λήνων. ἐπεὶ δὲ τρυφῶν ἤρξαντο καὶ χλιδῶσι, κατε-
ρύσαν ἀπὸ τῶν διφρῶν ἐπὶ τὰς κλῖνας· καὶ λαβο-
ντες σύμμαχον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ῥαστώτην, ἀνιμέ-
νως ἤδη καὶ ἀτάκτως ἐχρῶντο τῇ μέτῃ, χορηγούσης
οἶμαι τῆς παρασκευῆς εἰς τὰς ἡδονάς.

XXXII.

Hesiodi
dictum :

Διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Ἠεΐαις εἶπεν·
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,¹ c
ἔστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ ἐι ἐπλετο μάργος,
σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει, γλῶσσαν τε νόον τε,
δεσμοῖς ἀφράστοισι· Φιλεῖ δέ ἐμαλθακὸς ὕπνος.

Theogni-
dis :

καὶ Θεόγνης δὲ Φησὶν·
Ἦκω² δ' ὥς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
οὔτ' ἔτι³ νήφω ἐγώ, οὔτε λίαν μεθύων.
Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτ' ἐκείνως

1 ἔχθος vulgo. 2 Δείξω vulgo apud Theogn. & verif. sq. νέφω,
& μεθύω. 3 οὔτε τι vulgo.

Qui mos etiam nunc manet apud Graecorum nonnul-
los. Sed ex quo luxui & deliciis coeperunt indulgere,
e fellis in lectos devoluti sunt: & adscitis sociis requie
& inertia, effuse iam & immodeste usi sunt remulen-
tia; ipso adparatu (ut equidem puto) ad voluptates
eis ministerium conferente.

32. Itaque etiam Hesiodus in Eois dixit:

Qualia Bacchus dedit hominibus, simul gaudium, & mo-
lestiam,

si quis assatim bibit: huic quippe vinum fit contumeliosum;
pedes colligat, manusque, & linguam, mentemque,
occultis vinculis; & iners tenet illum somnus.

Et Theognis ait:

Advenio ut vinum, gratissimum homini potu;
neque sobrius sum, nec ebrius nimis.

Qui vero bibit, ac modum nescit servare bibendi,

d τῆς αὐτοῦ ¹ γνώμης ² καρτερὸς, οὐδὲ νόου
 μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσιν γίνετ' ³ αἰ-
 σχρά 5

αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
 τὸ πρὶν ἰὼν σώφρων τε καὶ ἥπιος. Ἀλλὰ σὺ, ταῦτα
 γινώσκων, μὴ πίν' οἶνον ὑπερβολάδην.
 πρὶν μεθύειν ἄρξῃ δ', ⁴ ἀπανίστασο· μή σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον. 10

Ἀνάχαρσις τε ὁ σοφὸς, ἐπιδεικνύμενος τὴν τῆς ἀμπέλου Anachar-
dis.
 ε δύναμιν τῶ τῶν Σκυθῶν βασιλεῖ, καὶ τὰ κλήματα
 αὐτῆς δεικνύς, ἔλεγεν, ὡς εἰ μὴ καθ' ἕκαστον ἔτος ἔτεμ-
 νον οἱ Ἕλληνες τὴν ἀμπελον, ἥδη καὶ ἐν Σκύβαις ἦν.

Οὐ καλῶς δέ, οἱ πλάττοντες καὶ γράφοντες τὸν XXXIII.
 Διόνυσον, ἔτι τε οἱ ἄγοντες ἐπὶ τῆς ἀμάξης διὰ μέ- Temulen-
tiaē favent
poētae.
 σης τῆς ἀγορᾶς, οἰνῶμενον. ἐπιδείκνυνται γὰρ τοῖς θεα-
 ταῖς, ὅτι καὶ τοῦ θεοῦ κρείττων ἐστὶν ὁ οἶνος. καὶ τοῖ

¹ τῆς αὐτῆς edd. cum ms. A. ² γλώσσης apud Theogn. ³ νή-
 φουσ' εἰδεται apud Theogn. ⁴ πρὶν μεθύειν δ' ἄρξῃ γ' edd.

*non linguae, mentis non herus ille suae:
 ore tremens balbo ficcis ridenda profatur:
 migravit pulsā sobrietate pudor.
 Qui sapiens fuerat, tunc desipit. Haec memor alia
 mente tene, vinum ne sine lege bibas.
 Sobrius a mensā se surripi, ne tibi venter,
 vili ut mancipio, turpiter imperitet.*

Anacharsis vero ille sapiens, vim quae inest viti quum
 exposuisset Scytharum regi, ostendens illius palmites:
 »Iam, inquit, ad Scythas hi pervenissent, nisi victim
 quotannis amputarent Graeci.«

33. Nec vero bene faciunt, qui Bacchum & fingunt
 & pingunt, atque etiam per medium forum in plauistro
 transvehunt, vino captum. Ostendunt enim hi specta-
 toribus, etiam Deum vino succumbentem. Atqui ne ho-

γ' οὐδ' ἂν, οἶμαι, ἄνθρωπος σπουδαῖος τοῦθ' ὑπομεί-
 νειν. εἰ δ', ὅτι κατέδειξεν ἡμῖν τὸν οἶνον, διὰ τοῦτο
 ποιῶσιν αὐτὸν οὕτως διακείμενον, δῆλον ὅτι καὶ τὴν
 Δήμητρα φερίζουσιν ἢ ἐσθίουσιν ποιήσασιν. Ἐπεὶ ἔ
 καὶ τὸν Αἰσχύλον ἐγὼ φαίην ἂν τοῦτο ¹ διαμαρτά-
 νειν· πρῶτος γὰρ ἐκείνος, καὶ οὐχ, ὡς ἔνοιό φασιν,
 Εὐριπίδης, παρήγαγε τὴν τῶν μεθύοντων ὄψιν ἐς τρα-
 γωδίαν. ἐν γὰρ τοῖς Καβείροις ² εἰσάγει τοὺς περὶ τὸν
 Ἰάσονα ³ μεθύοντας. ἀ δ' αὐτὸς ὁ τραγωδιοποιὸς ἐποίησεν,
 ταῦτα τοῖς ἥρωσι περιέθηκε· μεθύων γοῦν ἔγραφε τὰς
 τραγωδίας. διὸ καὶ Σοφοκλῆς αὐτῷ μεμφόμενος ἔλε-
 γει, ὅτι „ὦ Αἰσχύλε, εἰ καὶ τὰ δέοντα ποιεῖς,
 ἀλλ' οὐκ εἰδώς γε ποιεῖς“ ὡς ἱστορεῖ Χαρμαι-
 λέων ἐν τῷ Περὶ Αἰσχύλου. ἀγνοοῦσί τε οἱ ⁴ λέγοντες,
 πρῶτον Ἐπίχαρμον ἐπὶ τὴν σκηνὴν παραγαγεῖν ⁵ με-
 θύοντα· μεθ' οὗ, Κράττητα ἐν Γείτοσι. Καὶ Ἀλκαῖος

Aeschylus
 tragoedias
 suas ebrius
 scripsit.

¹ τοῦτό γε ms. Ep. ² Καβείροις ms. A. ³ Ἰάσονα ms. A.
⁴ γε οἱ edd. δ' οἱ ms. Ep. ⁵ ἀγαγεῖν edd.

mo quidem, puto, probus & industrius facile hoc susti-
 nuerit. Quod si, quoniam vini usum ille nos docuit,
 idcirco ita adfectum eum repraesentant; nempe etiam
 Cererem metentem aut comedentem nobis ostendent.
 Iam vero & hoc peccasse Aeschylum dixerim, quod
 primus ille, non (ut aiunt nonnulli) Euripides, ebrio-
 rum personas in tragoediam invexerit. Nam in Cabiris
 Iasonem cum suis temulentum inducit. Sed, quae tra-
 goediarum scriptor ipse facere adfueverat, ea heroibus
 suis tribuit: nam ebrius tragoedias ille suas scribebat.
 Quod ei exprobens Sophocles, dixit: *At, Aeschyle, etiam-
 si recte facis quod facis, tamen infcius & imprudens facis*; ut
 narrat Chamaeleon in libro de Aeschylo. Fallunturque
 qui existimant, primum fuisse Epicharmum qui ebrium
 in scenam produxerit; & post hunc Cratetem in Vicinis.

δὲ ὁ μελοποιὸς, καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδιοποιὸς, μεθύοντες ἔγραφον τὰ ποιήματα. πολλοὶ τε καὶ ἄλλοι μεθύσκοιμενοι λαμπρότερον ἐν τῷ πολέμῳ ἠγωνίσαντο. Παρὰ δὲ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις, εἴ τις ἄκρατον ἔπιε μὴ προστάξαντος ἱατροῦ θεραπείας ἔνεκα, θάνατος ἦν ἡ ζημία, Ζαλεύκου τὸν νόμον θέντος. παρὰ δὲ Μασσαλιήταις ἄλλος νόμος, τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν. ἐν δὲ Μιλήτῳ ἔτι καὶ νῦν Φησι ^b Θεόφραστος τοῦτ' εἶναι τὸ νόμιμον. παρὰ δὲ Ῥωμαίοις οὔτε οἰκέτης οἶνον ἔπινεν, οὔτε γυνὴ ἐλευθέρα, οὔτε τῶν ἐλευθέρων οἱ ἔφηβοι μέχρι τριάκοντα ἐτῶν. Ἀττοπος δὲ ὁ Ἀνακρέων, ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποιήσιν ἐξαρτήσας μέθης. τῇ γὰρ μαλακία καὶ τῇ τρυφῇ ἐπιδούς ἐαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασι διαβέβληται, οὐκ εἰδότες τῶν πολλῶν, ὅτι νήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν, προσποιεῖται μεθύειν οὐκ οὔσης ἀνάγκης.

Leges de
vini potu.

Sobrius
Anacreon
simulat tem-
ulentiam.

¹ Μασσαλιήταις edd.

Sed & Alcaeus, lyricus poëta, & Aristophanes comicus, ebrii sua scripsere poëmata. Multi item alii, temulenti cum essent, praeclare in bello pugnarunt. Apud Locros vero Epizephyrios, si quis merum bibisset, praeterquam si medicus iussisset valetudinis causâ, capite plectebatur, ex lege a Zaleuco latâ. Apud Massilienses lege cautum erat, ut mulieres abstemiae essent. Miletii vero etiam nunc legem eâdem de re exstare, ait Theophrastus. Apud Romanos vero neque servus vinum bibebat, neque mulier ingenua, neque ingenui pueri iuvenesque ante annum trigesium. Absurdus vero & parum sibi constans Anacreon, qui ad temulentiam omnia sua poëmata retulit. Reprehenditur enim ut qui totum se luxuriæ & mollitiei in carminibus suis tradiderit: nesciantque plerique, sobrium illum inter scribendum & bonum virum fuisse, temulentiam vero simulasse citra necessitatem.

XXXIV.

Vini vires
inebriantes.

Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τὴν τοῦ οἴνου δύναμιν, τὸν Διό-
νυσον φάσκουσι μακρῶν εἶναι αἴτιον τοῖς ἀνθρώποις.
βλασθημοῦντες οὐ μετρίως. ὅθεν ὁ Μελανιππίδης ἔφη·^c

Παντες δὲ ἀπεστύγειν ὕδωρ

τὸ πρὶν εἶντες αἰδριες οἴνου.

τάχα δὲ, ¹ τάχα τοὶ μὲν οὖν ἀπελαύοντο, ²

τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.

Ἀριστοτέλης δ', ἐν τῷ Περὶ Μέθης, Φησὶν· „Εἰ ὁ οἴ-
νος μετρίως ἀφειψηθεὶς, πινόμενος ἤττον μεθύσκει. τὴν
γὰρ δύναμιν ἀφειψηθέντος αὐτοῦ, ἀσθενεστέραν γίγνε-
σθαι. μεθύσκονται τε, Φησὶν, οἱ γεραίτεροι τάχιστα,
δι' ὀλιγότητα καὶ ἀσθένειαν τοῦ περὶ αὐτοὺς ἐνυπάρ-
χοντος Φύσει ³ θερμοῦ. Καὶ οἱ παντελῶς δὲ νέοι τά-
χιστα μεθύσκονται, διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐνυπάρχοντος θερ-
μοῦ· τῷ γὰρ ἐκ τοῦ οἴνου προσγινομένῳ κρατοῦνται

¹ τάχα δὲ corr. Fior. ² ἀπελαύοντο Ms. Ἀν ἀπόλοτο? ἀπί-
λαυον corr. Fior. ³ φησὶ edd. cum ms. A.

34. Iam qui vini vim ignorant, Bacchum aiunt furoris
auctorem esse hominibus, nec mediocriter eum calum-
niantur. Inde Melanippides ait:

*Omnes vero odio habebant aquam,
quibus prius incognitum fuerat vinum.*

*Cito igitur, cito alii eo fruebantur, [sive? alii perie-
runt,]*

alii vero vesanas voces edebant.

Aristoteles vero, in libro de Temulentia, scribit: »Vi-
num, si modice fuerit decoctum, minus inebriat biben-
tes. Ipsa enim decoctione vim illius debilitari, ait. In-
ebriantur autem, inquit, grandiores natu citissime, pro-
pter exiguitatem & debilitatem caloris qui naturā illis
inest. Rursus vero, qui admodum sunt iuvenes, citius
inebriantur; propter caloris, qui his inest, multitudi-
nem: nam eo calore, qui e vino illis accedit, facile

ραδίας. μεθύσκονται δὲ καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, ὅς
 μιν, σταφυλῆς στεμφύλων χορτασθέντες· καὶ τὸ τῶν
 κοράκων καὶ τῶν κυνῶν γένος, τὴν αἰνούτταν καλουμέ-
 νην φαιγόντα βοτάνην· πίθηκος δὲ καὶ ἐλέφας, πίνον-
 τεσ οἶνον. διὸ καὶ τὰς θήρας ποιοῦνται τῶν πιθήκων
 καὶ τῶν κοράκων, μεθύσθων τῶν μὲν οἶνον, τῶν δὲ
 τῇ οἰνούττῃ.“

Τὸ δ' ἐνδελεχῶς μεθύειν, —

Φησὶ Κράβυλος, ἐν Ἀπαλιπούσῃ, ¹

e — τίν' ἥδονην ἔχει,

ἀποστραῦντα ζῶντ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν, ²

ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχειν ἡ φύσις;

καὶ Ἀλεξίς δέ, ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ, Φησὶν·

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν

παρεγίνεθ' ³ ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἰς οἶνον ποτε

¹ Ἀπαλιπούσα vulgo h. l. ² τοῦ σωφρονεῖν vulgo. ³ παρὰ
 γινεθ' ms. Ep. παρεγίνεθ' edd.

vincuntur, eique succumbunt. Inebriantur vero etiam ex
 brutorum animalium numero sues, quum uvarum fra-
 cibus saginantur; & corvorum, itemque canum genus,
 cum herbâ vescuntur quae aenussa (five oenothera) vo-
 catur: simia vero atque elephas, quum vinum bibunt.
 Quare etiam venationes instituunt simiarum & corvo-
 rum, inebriando illas vino, hos vero oenothera. u.

At perpetim ebriolari, —

ut ait Crobylus, in Uxore desertice,

— quam voluptatem habet,

vinumque se privare mentis imperio,

quod maximum est humanae naturae bonum?

Et Alexis, in Phrygii (sic, Phrygis) emendatâ editio-
 ne, ait:

Sane, ebrietatem crapula si anteverteres,

neuo temetum supra qui satis est modum

προσίτο πλεῖον τοῦ μετρίου. νυνὶ δὲ, τὴν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ἤξεν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνουσαν.

Samago-
reum vi-
num.

Τὸν δὲ Σαμαγόρειον οἶνον καλούμενον Φησὶν ὁ Ἄρι-
στοτέλης, ἀπὸ τριῶν κοτυλῶν κερασθεῖσθαι μεθύσκειν
ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἀνδρας.

XXXV.

Quovis
tempore
bibit Al-
caeus.

Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Δημόκριτος, καὶ πίων, ἔφη·
Τούτοις εἴ τις ἀντιλέγειν ἔχει, παρίτω. ² ἀκούσε-
ται γὰρ, κατὰ τὸν Εὐήνον·

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστίν, ἐμοὶ δὲ τάδε.
Ἐγὼ δ' ἐπεὶ ³ παρεξέβην περὶ τῶν ἀρχαίων κρᾶσεων
διαλεγόμενος, ἐπαναλήψομαι τὸν λόγον, τὰ ⁴ ὑπὸ
Ἀλκαίου ⁵ τοῦ μελοποιῦ λεχθέντα ἐπὶ νῦν βαλλό-
μενος. Φησὶ γὰρ πού οὗτος ⁶

Ἐγχεσι κίρναϊς ⁷ ἕνα καὶ δύο.

¹ Dcest artic. edd. ² παρίτω ed. Caf. ³ ἐπὶ ed. Caf. ⁴ τὸν
ἐπὶ vulgo. ⁵ ὑπὸ τοῦ Ἀλκ. edd. ⁶ Forf. οὗτος. ⁷ Ἐγχεσι
κίρνα εἰς edd. κίρνα εἰς Ms.

*haurire vellet. Sed enim nunc improvidi,
non expectantes poenam vinolentiae,
promte, quae obveniunt, exsiccamus pocula.*

Samagoreum vero quod vocatur vinum, ita validum
esse ait Aristoteles, ut tribus cotulis aqua temperatis
amplius quadraginta viri inebrientur.

35. Quibus dictis Democritus, postquam bibisset,
sic perrexit: His si quis quod opponat habet, in me-
dium prodeat. Dicam enim ei, ut est apud Evenum:

Tibi quidem ista videntur, at mihi haec.

Ego vero postquam ab his, quae de Vini miscendi ratio-
nibus apud veteres usitatis dicere coeperam, alio excu-
curri, redeo ad institutum sermonem, in memoriam re-
vocans Alcaeae lyrici poetae dictum. Ait enim ille alicubi:

Infunde miscens unum & duo.

ἐν τούτοις γὰρ τινες οὐ τὴν κρᾶσιν αἰνῶνται λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ σωφρονικὸν ὄντα, καθ' ἕνα κύαθον ἄκρατον πίνειν, καὶ πάλιν κατὰ δύο. τοῦτο δὲ ὁ Ποντικός Χαμαιλέον ἐνδέκεται, ἡ τῆς Ἀλκαίου Φιλοινίας ἀπείρας ἔχων. κατὰ γὰρ πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὐρίσκεται. χειμῶνος μὲν, ἐν τούτοις·

Ἰεὶ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὠρανῶν ² μέγας
χειμῶν, πεπάγασιν δ' ³ ὑδάτων ῥοαί.
B Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεῖς
πῦρ, ἐν δὲ κίρναῖς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῃ
μαλθακὸν ἀμφι[βαλὼν] γνάφαλλον. ⁴

Θέρους δέ·

Τέγγε ⁵ πλεύμονας οἶνω· ⁶ τὸ γὰρ ἄστρον περι-
τέλλεται·

¹ ἐνδέκεται edd. Forf. οὕτω δὲ -- ἐκδίδεκεται. ² ἐν δ' ὠρανῶν edd. ³ πεπάγασιν δὲ vulgo. ⁴ ἀμφὶ γνάφαλλον ed. Ven. & Bas. cum Msto. ἀμφὶ γνάφαλλον ed. Caf. ⁵ τέγγε edd. ⁶ Alibi erat, Οἶνω πλεύμονα τέγγε.

Quibus in verbis non de mixtione vini loqui illum existimant nonnulli: sed sobrium poetam non nisi singulos aut binos meri cyathos bibere. Sic accipiebat Ponticus Chamaeleon, ignarus nempe quam bibax fuisset Alcaeus: qui quavis tempestate, & quocumque rerum suarum statu bibensprehenditur. Hieme quidem, ubi ait:

*Pluit Iupiter, saevusque de coelo ingruit
hyems, stantque concreta aquarum flumina.
Dissolve hyemetem, ligna imponens
foco, largeque vinum miscens
dulce, & tempora circum
mollem culcitram volvens.*

Aestate vero:

Rige pulmones vino: redit enim oriens canicula:

ἀ δ' ἄρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος
τοῦ δὲ ἥαρος·

Ἦρος ἀνθεμιάοντος ἐπ' αἰὸν¹ ἱερχομένα
καὶ προελθών·

ἐν δὲ κινᾷτε² τῷ μελιαδῆος ἄγχι τάχιστα
κρατῆρα. —

ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν·

Οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν³ ἐπιτρέπειν.

προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,⁴

ὦ Βυκχί.⁵ Φάρμακον δ' ἄριστον,

αἶνον ἐνικαμένους⁶ μεθύσθην.⁷

ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις·

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν

πίνειν,⁸ ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

καὶ καθόλου δὲ συμβουλευέων, Φησί·

¹ ἴπαιον edd. ἱπᾶιον mss. ² ἐν δὲ κινᾷ τὸν edd. ³ μῦθον
vulgo. ⁴ ἀσάμενοι corrigeat Bentl. ⁵ ὦ βυκχί edd.

⁶ ἐνικαμένους forl. ⁷ μεθύσθην edd. μεθύσθην Ms. ⁸ πίνειν
vulgo. Alii corr. καὶ χθονὶ πρὸς βίαν παίειν.

tempus anni grave; aestuque sitiunt omnia.

Item verno tempore :

Redit in litore floridum ver :

tum deinde,

miscuit ocyus vino mellita

craterem. —

Tum in rebus adversis :

Noli submittere animum malis ?

nihil proficimus quippe moerendo ;

o Bycchi ! Medela vero certissima

vino adlato inebriari.

Rurfus, laetis in rebus :

Nunc potare par est, nunc vel invitum

bibere, quandoquidem perit Myrsilus,

Et universe consulens ait :

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον² ἀμ-
πέλω.

Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσούτον φιλοπότης³ ηὐφά-
λιος εἶναι, καὶ καθ' ἓνα καὶ δύο κυάθους πίνειν; αὐ-
τὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, Φησὶ Σέλευκος, ἀντιμαρτυ-
ρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδιχρμένοις. Φησὶ γάρ·

α Πίνωμεν· τί τὸν λύχρον σβέννυμεν;⁴ δάκτυλος ἄ-
μέρας·

καθδ' ἀνάειρε⁵ κυλίχραις μεγάλαις αἱ τὰ ποι-
κίλα.⁶

οἷον⁷ γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαβικάδεια
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. Ἐγγχε κιρναις⁸ ἓνα καὶ δύο
πλείαις⁹ καὶ κεφαλαῖς δ' ἄτερά¹⁰ τὰν ἐτέραν κύλιξ
ᾧθείτω. —

ἓνα πρὸς δύο ρητῶς κιρνάναι κελεύων.

1 μηδὲν ed. Caf. & Baf. 2 δένδρεον vulgo. 3 φιλοπότης
ms. A. 4 Alibi rectius, τί τὸν λύχρον (τί λύχρους αὐτὸν τί τὰ
λύχρ' corrigunt) ἀμύνεμεν; 5 καθδ' αἰερε alibi. 6 αἱ
τὰ ποικίλλαι alibi. αἷται ποικίλα corr. Rutgerfius. καὶ, πῶς,
ποικίλαις Iani: αἷματα ποικίλα Grotf. 7 Perperam οἷον
h. l. vulgo. 8 κιρνὰς edd. & ms. Ep. 9 πλείαις vulgo h. l.
Alibi πλείους. 10 μὴ inferunt viri docti. Sed Porfion, πλείαις
κακικεφαλαῖς: ἃ δ' ἐτέρα τὰν ἑτ.

Nullam aliam severis prius arborem vire.

Quo igitur pacto, qui tam vehementer studiosus vini
fuit, sobrius is esset, satisque haberet singulos aut bi-
nos bibere cyathos? Ipsum sane carmen, ait Seleucus,
falsi arguit hos qui sic interpretantur. Dicit enim:

Bibamus: lucernas quid expectamus? digitus dies est.

Prome pocula maiora, sanguinem unarum varium!

*Vinum enim Semelae Iovisque filius, curarum oblivionem
dedit hominibus. Infunde, miscens unum & duo,
plena pocula: ex capiteque alius alium calix
pellat.*

Quibus verbis perspicue unum cum duobus misceri iubet,

XXXVI.

Variae vini
mixtionēs.

Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς Φησί·
Καθαρῇ δ' ἐν κελίβῃ πέντε καὶ τρεῖς¹ ἀναχέισθαι.
Φιλέταυρος δ' ἐν² Τηρεῖ, δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκρά-
του. λέγει δὲ οὕτως³·

— Πεπωκέναι δοκεῖ⁴ τὸν κατὰ δύο

καὶ τρεῖς ἀκράτου. —

Φερεκράτης δ', ἐν Κοριαντοῖ, δύο ὕδατος πρὸς τέσσα-
ρας οἶνου· λέγων ὧδε·

A. Ἀπόθες,⁵ ὦ γλύκη, ὕδαρην⁶ ἐνέχρην σοι.

B. Ἀπαντάπασι⁷ μὲν οὖν ὕδωρ. — —

A. Τί εἰργάσω;⁸ πῶς, ὦ κατάρατε, ἐνέχρας;

C. Δύο ὕδατος, ὦ μάμμη. A. Τί δ' οἶνου; C. Τέτ-
ταρας.

A. Ἐρρ' ἐς κόρακας⁹ βατράχοις χεῖν οἶνόν σε δῖ.⁹

Ἐφίππος δ', ἐν Κίρκῃ·

¹ ἢ ms. A. τρεῖς καὶ πέντε malebam. ² Carent δ' in edd.

³ οὕτως edd.

⁴ δῖ Eustath.

⁵ Ἀπίστις citatur ex ms. A.

⁶ ἀπίστιν ex cod. Med. Ἀπίστις forsan oportebat.

⁷ ἀπαντάπασι edd. ⁸ Παντάπασι vulgo.

⁹ πειτ. ὕδωρ εἰργάσω

ms. Ep. ⁹ Vulgo οἶνον χοεῖν σε δῖ.

36. Anacreon vero etiam meracius, ubi ait:

Et mundā in celebrā quinque & tres infundantur.

Philetaerus vero, in Tereo, duo aquae ad tres meri:
Dicit autem ita:

Bibisse videtur secundum duo & tres meri.

Pherecrates vero, in Corianno, duo aquae ad quatuor
vini; cum ait:

A. Abiice; o dulcissima! aquosam tibi potionem hic homo
infudit.

B. Sane quidem prorsus aqua. — —

A. Quid fecisti? quo, execranda, modo infudisti?

C. Duas aquae partes, o matercula! A. Quid autem vi-
ni? C. Partes quatuor.

A. Abi in malam rem! Ranis vinum te fundere oportet.

Ephippus vero in Circe:

f — A. Τρεῖς πρὸς τέτταρας
οἶνον πίοις ἂν ἀσφαλέστερον παλὺ.
B. Ὑδαρῇ,¹ μὰ τὴν γῆν. ἀλλὰ τρία καὶ τέτταρα.
A. Οὕτως ἄκρατον, εἰπέ μοι, πῶς; B. Τί Φῆς;
Ἴσον ἴσω δὲ Τιμοκλῆς, ἐν Κονισάλῳ.
— Πατάξω τ'² ἴσον ἴσω, ποτηρίοις
μεγάλοις, ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν φράσαι.
a καὶ Ἀλεξίς, ἐν Δορκίδι ἢ Ποπυζούσῃ.
— Τῆς³ Φιλοτησίας ἐγὼ
μεστὰς προπίνω, ἴσον ἴσω κεκραμέναις.
καὶ Ξέναρχος ἢ Τιμοκλῆς, ἐν Πορφυρᾷ.
Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν⁴ σὺ κάπτεις ἴσον ἴσω.
Σώφιλος δ', ἐν Ἐγχειρίδι.
Συνεχῆς ἄκρατος εἰδίδετο ἴσον ἴσω. πάλιν
τὴν μείζον ἦτουν. —

¹ πολλὴν ὑδαρῇ edd. ὑδαρῇ ms. A. ² Forl. Πατάξω σ'. ³ T⁷
corr. Casaub. ⁴ Deest ὃν vulgo.

— A. Tres cum quatuor

vinum bibes multo tutius.

B. Aquosum scilicet. Immo tria & quatuor.

A. Ita merum, quaeso, tu bibis? B. Quid ais?

37. Par pari vero (mixtum commemorat) Timocles
in Conifalo:

Pulsaboque (te) par pari, poculis

maioribus, omnem ut veritatem eloquaris.

Et Alexis, in Dorcide vel Adblandiente:

— [Cui] amoris ego

propino plena pocula par pari temperata.

& Xenarchus, five Timocles, in Purpurâ:

Per Bacchum, quem tu hauris par pari.

Sophilus vero, in Pugione:

*Adfidue merum dabatur par pari temperatum. Rursus
maius poscebant poculum. —*

XXXVII.

Par pari.

Ἀλεξίς, Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ·

— A. Μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου

ὑδαρῇ. ¹ κατανοεῖς; ἴσον ἴσῳ μικροῦ. καλῶς. b

B. Ἢδὺ γὰρ τὸ πῶμα. ποταπὸς ὁ Βρόμιος; τρυφῇ

Θάσιος. A. Ὅμοιον καὶ δίκαιον τοὺς ξένους

πίνειν ξενικόν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχώριον.

Ἐν δὲ Ὑποβολιμαίῳ·

— Ἀπνευστὶ ἐκπῖων,

ὡς ἂν τις ἥδιον ἴσον ἴσῳ κεκραμένον.

Μένανδρος, Ἀδελφοῖς·

Ὅκτώ τις ὑποχεῖν ἀντιβόα καὶ δώδεκα

κυάθους, ἕως κατέσεισε Φιλοτιμούμενος. c

Κατασειεῖν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς πότεσι ὑποπι-

πτόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς

καρπύους κατασειόντων. Ἀλεξίς δ', ἐν Ἀποκοπτομένῳ· ²

¹ ὑδαρῇ ms. A. ² Ἀποκοπτομένη Ms. h. l.

Alexis, in Foeneratore vel Mentiente:

— A. Ne prorsus illi des aquosam

portionem: audin' ? par pari ferme. Resse!

B. Suavis sane potus. Cuias est hic Bromius ? su-
vitate

Thasius (videtur esse.) A. Aequum iustumque est, ut
peregrini hospites

peregrinum bibant, indigenae vero indigenum.

Idem, in Supposititio:

— Uno nec intermisso haustu ebibit,

sicut libentissime aliquis par pari mixtum hauriret.

Menander, Fratribus:

Ὅθλο subfundendos clamabat aliquis & duodecim

cyathos, donec (illum) contentione (bibendi) decussisset.

Decutere autem dicebant de his qui in comperationibus

victi concidissent: translato verbo ab his qui fructus

ex arboribus decutiunt. Alexis, in Abscisso:

Οὐ συμποσίαρχος ἦν γὰρ, ἀλλὰ δῆμιος,
ὁ Χαιρέας· κυάθους προπίνων εἰκοσὶν
ἴσον ἴσω πάλιν τὴν μείζον' ἦτον. ¹

Διόδωρος δ' ὁ Σινωπεὺς, ἐν Αὐλητρίδι·
Ἐπ' ἀν κυάθους πίνῃ τις, ὦ Κρίτων, δέκα·
d [εἴτ'] ² εἰ παρ' ἑαστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον,
πίνειν τὸ λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δεῖξεται, ³
ταῦτα σκόπει πρὸς σαυτὸν. —

XXXVIII.

Οὐκ ἀγλαφύρως δὲ Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης, ὥς Lyfander
Spartanus.
Φησιν Ἡγήσανδρος ἐν Ὑπομήμασι, τὸν οἶνον ὑδαρῇ
πωλούντων τῶν καπηλῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκρα-
μένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵνα τὸν ⁴ ἀκρατέστερον
ᾤκνῃτο. τὸ παραπλήσιον καὶ Ἀλαξίς εἶρηκεν, ἐν Αἰ-
σώπῳ, οὕτως·

A. Κομψὸν γὰρ ταῦτ' ἐστὶν παρ' ὑμῶν, ὦ Σόλων, ⁵

¹ Corruptus versus, ex coniectura utcumque sanandus. Forfan :
ἀκράτου ἴσον ἴση, πάλιν τὴν μείζονα
ἔτη. ---

² Deest ἴτ' vulgo. ³ ἔξιν edd. διζαίμ Ms. ⁴ ἴν' αὐτὸν
corr. Casaub. ⁵ ἴστί παρ' ἡμῖν, ὦ Σόλων, edd. In mssis
verba ὦ Σόλων in fine versus seq. ponuntur.

*Non convivii rex erat, sed carnifex,
Chaereas : cum cyathos propinasset viginti
par pari mistos, rursus maiora poscebat pocula.*

38. Diodorus vero Sinopenfis, in Tibicina :
*Postquam bibit aliquis, o Criton, decem cyathos ;
an deinde assidue ex quovis (circumeunte) poculo
porro bibere, rationem sit habiturum,
hoc tecum ipse considera.*

Non infestive vero Lyfander Spartanus, ut narrat He-
gefander in Commentariis, quum vinum aquosum ven-
derent caupones in castris, iussit ut mixtum illud ven-
derent, quo meracius ipsi emerent. Cui non absurdum
est quod Alexis dixit in Aesopo, ubi ait :

A. *Lepidum hoc quidem apud vos est, o Solon,*

Graecanica
compositio.

ἐν ταῖς Ἀθήναις, δεξιῶς θ' εὐρημένον.

Σ. Τὸ πῶν; Α. Ἐν τοῖς συμποσίοισιν οὐ πίνει¹

ἄκρατον. Σ. Οὐ γὰρ ῥάδιον. πωλοῦσι γὰρ

ἐν ταῖς ἀμαξαῖς εὐθείως κεκραμένον⁵

οὐχ ἢ αὖ τι κερδαίνωσι, τῶν δ' ὠνουμένων

προνοούμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν

ἐκ κραιπάλης. τοῦτ' ἐστ', ὁρᾷς, Ἑλληνικὸς

πότος, μετρίοιςι χρωμένους² ποτηρίοις

λαλεῖν τι καὶ ληρῶν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως.

τὸ μὲν γὰρ ἕτερον, λουτρόν ἐστιν, οὐ πότος,³

ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις· θάνατος μὲν οὖν.

XXXIX.

Plato, de
temulentia.

„Πίνειν δὲ εἰς μέθην, Φησὶν ἐν ἑκτῷ Νόμῳ

Πλάτων, οὐδὲ ἄλλοθί που πρέπει, πλὴν ἐν ταῖς τοῦ

τὸν οἶνον δόντος Θεοῦ ἑορταῖς, οὐδ' ἀσφαλές· οὐτ' οὖν

περὶ γάμου ἐσπουδακότα, ἐν οἷς ἐμφρονα εἶναι πρέ-

1 συμποσίοις ἢ οὐ πίνει edd. 2 χρώμενοι edd. cum ms. A.

3 ποτὸς edd.

Athenis, ingenioſeque inventum.

S. Quid illud? A. In conviviiſ non bibitiſ

merum. S. Ita eſt: nec enim facile poſſemus. Vendunt quippe
in plauftriſ ſtatim temperatum:

non quidem ut lucri quidpiam faciant; ſed emtorum

curam gerentes, ne eiſ capita doleant

ex crapulá. Haec eſt, ut vides, Graecanica

compoſatio, ut modiciſ utenteſ poculiſ

loquamur aliquid & nugemur inter noiſ iucunde.

Alterum enim illud, lavacrum eſt, non compoſatio;

e pſyſtere bibere & cadíſ: immo morſ ipſa.

39. »Ad uſque remulentiam vero bibere, ait Plato
in ſexto Legum, nec alibi umquam decet, niſi in feſtiſ
diebuſ eiſ Dei qui vinum hominibuſ dedit, neque tu-
tum eſt: in primis vero cavere debet iſ qui nuptiſ
dat operam; quo tempore maxime convenit ut mentis

πει μάλιστα ¹ νόμῳ καὶ νομίῳ, μεταβολὴν βίου
 οὐ μικρὰν μεταλλάττοντας, ἅμα δὲ καὶ τὸ γεννώμε-
 νον ² ὅπως ὅτι μάλιστα ἐξ ἐμφρόνων αὐτὸ γίγνηται. ³
 α σκεδὸν γὰρ ἄδην ὅποια νῦν ἡ Φῶς αὐτὸ γενήσεται.
 Καὶ τῷ α'. δὲ ⁴ τῶν Νόμων Φησί· „Μέθης δὲ αὐ-
 τῆς [πέρι, πότερον] ⁵ ὥσπερ Λυδοὶ χρώνται, [χρη-
 στέον,] καὶ Πέρσαι, καὶ Καρχηδόνοι καὶ Κελτοὶ
 καὶ Ἰβηρις καὶ Θράκες, καὶ τὰ τοιαῦτα γένη [ἡ]
 καθάπερ ὑμεῖς, ὧ Λακεδαιμόνιοι, τὸ παράπαν ἀπέ-
 χεσθε. ⁶ Σκύβαι δὲ καὶ Θράκες ἀκρατοποσίαις ⁷ πα-
 τάσιν χρώμενοι, γυναῖκίς τε καὶ πάντες αὐτοὶ,
 καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχρόμενοι, καλὸν καὶ εὐ-
 δαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νονομίκασι. Πέρσαι δὲ
 b καὶ σφόδρα μὲν χρώνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς,
 ας ὑμεῖς ἀποβάλλετε· ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων.“

¹ μάλιστα πρίναι edd. ² γινόμενοι edd. γινόμενοι ms. Ep. ³ γί-
 γνεται edd. ⁴ καὶ τῷ ἰνδικάτῳ δὲ edd. ⁵ Desunt vulgo ver-
 ba uncis inclusa. ⁶ Forf. ἀπείχεσθαι, aut οἱ τὸ παράπαν
 ἀπείχεσθαι. ⁷ ἀκράτῃ apud Plat. ἀκρατοποσίαι ms. A. qui
 fortasse deinde αὐτῇ, pro αὐτοῖς, debuerat.

compos sit & sponsa & sponsus, quippe qui mutationem
 non exiguam vitae ingrediuntur, simulque curare debent
 ut proles a parentibus quam maxime mentis compotibus
 generetur: nec enim fere norunt, quae nox quaeve lux il-
 lam sit procreatura. « Et in primo Legum ait: » De temu-
 lentia vero, utrum ea uti debeamus quemadmodum Lydi
 & Persae & Carthaginenses & Galli & Iberi; an, sicut vos
 Spartani, prorsus eā abstinendum. Scythae enim & Thra-
 ces, merum potantes, prorsus dediti sunt temulentiae,
 cum ipsi omnes, tum & mulieres; & mero vestes etiam
 perfundentes, pulcro quodam ac honesto instituto sese uti
 existimant. Persae vero etiam valde quidem & temulentiae
 sunt dediti & aliis luxuriae generibus utuntur, quae vos
 repudiatis; sed aliquanto tamen moderatius quam isti. «

XL.

Polentam
vino iniiciunt.

Ἐπειον δ' οἱ πολλοὶ ¹ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος φησὶν. Ἐπινικός γοῦν, Μησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν Ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγγράπτο ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε, ² γράψας δράμα Μησιπτολέμον, καὶ κομῶδων αὐτὸν, καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρομένου Φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα·

Ἐπ' ἀλφίτου ³ πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ
ιδὼν Σέλευκον ἠδέως τὸν βασιλέα, c
ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι
καὶ τὸ τυχὸν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές,
σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποεῖν. 5
Γέροντα Θάσιον, τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος
νασμὸν ⁴ μελίσσης τῆς ἀπρόλογου ⁵ γλυκύν, 6
συγκυρνανήσας ἐν σκάφῳ χυτῆς λίθου,

¹ Abest δ' vulgo. Rectius autem videtur, Ἐπειον δ' οἱ πολλοί, absque οἱ. ² ἀπυλφίτισε edd. ³ Ἐπαλφίτου edd. Ἐπ' ἀλφίτις corr. Casf. Ἀπ' ἀλφίτου, vel Ἐξ ἀλφ. malebam. ⁴ ἱσμὸν vulgo. ⁵ ἀπρόλογον edd. cum ms. A. ἀπρόχολον ms. Ep. ⁶ γλυκὺ edd.

40. Bibebant autem multi polentā in vinum iniectā; ut ait Hegesander Delphus. Epinicus quidem, cum Mnesiptolemus suas recitasset Historias, in quibus scriptum erat, Seleucum polentā in potu usum esse, dramatico conscripto, cui Mnesiptolemus titulum fecit, comice illum perstrinxit; iisdemque quibus ille de portione ista verbis usus erat loquentem induxit, in hunc modum:

*Cum polentā bibentem aestate aliquando
cupide Seleucum quum vidissem regem;
scripto consignavi, eoque documento ostendi hominibus,
quamvis sit vulgaris res & leviuscula,
posse illam mediā facultate gravem amplamque reddi.
Grandem natu Thasium & ex Atticā terrā
fluentum apud florilegae dulce
quum miscuisset in scypho ex fuso lapide,*

Δήμητρος ἀπὲρ πᾶν τε Φυράσας ¹ ὑγρὸν,

κατησίμωσε ² πῶμα, καύματος λύσιν. 10

Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ, καὶ Θηράσι ταῖς ἡσίοις ³ ἐπιπάτ-
 τοντας ⁴ λέκθον ⁵ ἀγτὶ ἀλφίτου πίνειν, καὶ λέγεσθαι
 ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἀλφίτων.

Προπόσεις δέ, τὰς γινομένας ἐν τοῖς συμπόσις,
 Λακεδαιμονίοις οὐκ ἦν ἔθος ποιεῖν, οὐδὲ Φιλοτησίας διὰ
 τούτων πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι. δηλοῖ δὲ ταῦτα Κρι-
 τίας ἐν τοῖς Ἑλεγείοις·

XLI.

Critias
Elegia.

Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενόν ἐστι,

πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,

μὴ δ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,

μὴδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κύκλω ⁶ διασοῦν. 7

¹ πᾶν γιγνώσκας vulgo. ² κατησίμωσα edd. cum ms. A. κα-
 τισίμωσα ms. Ep. ³ Forf. καὶ Θηρασίαις ἡσίοις. Pro istis ver-
 bis, est τινὰς in ms. Ep. ⁴ ἐπιπάττοντα edd. ⁵ λέκθον edd.
⁶ κυκλῶν edd. ⁷ διασοῦ edd. & Ms. Inde κυκλῶν, δια-
 σοῦ corr. Casaub.

*Cerētisque fragmine omnem subegisset liquorem,
 usus est potione, aethus lenimine.*

Narrat idem, in Theradibus insulis farinam e pisif quo-
 que aut lentibus [*sive, ut alii intelligunt, ovi vitellum*]
 loco polentae inspergi vino, atque ita bibi; eamque po-
 tionem meliorem perhiberi quam ex polentā.

41. Propinationibus vero, quibus vulgo utimur in
 conviviis, non utebantur Lacedaemonii: neque apud
 illos moris erat, ea ratione sese mutuo salutare, & be-
 nevolentiam significare. Declarat hoc Critias in Elegiis,
 ubi ait:

*Et hic Spartae mos est, ratumque institutum,
 bibere eundem vino repletum calicem:*

*nec vero propinationes gratificari nominatim invitando,
 neque dextram versus in circuitu bacchari.*

F 2

Ἀγυα λυδῇ χειμυνασίατο ¹ γενεῖ ² 5

καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
ἐξονομακλήδην ὧ προπαλεῖν ³ ἰθέλει.

εἴτ' ἀπὸ τοιούτων πόσειν γλώσσάς τε λύουσι ⁴

εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον ¹⁰

τεύχουσιν πρὸς δ' ὅμμι' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίξει

λήσσις ⁵ δ' ἐκτῇκει μνημοσύνην πραπίδων

νοῦς δὲ παρῶσφαλται ὁμῶς δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν ⁶

ἦθος ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη.

Οἱ Λακεδαιμονίαν δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον, ¹⁵

ᾧστε φρέν' εἰς ἰλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,

εἰς τε Φιλοφροσύνην γλῶτταν μέτριόν τε γέλωτα.

Τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος,

¹ χειμυνασίατο ed. Ven. & Baf. χειμυνασίατο ed. Caf. ² In Msto est γενεῖ καὶ προπόσις &c. absque defectus notā. ³ προπτίην ed. Ven. προπινίην ed. Baf. προπίνην ed. Caf. προπινίην ms. Ep. ⁴ Perperam γλώσσας τελίουνσι msstii. ⁵ λῆσις ed. Ven. & Baf. cum ms. A. & ms. Ep. in contextu.

Lydia vasa

& propinationes solerter porrigere, & provocare
nominatim compellando cui ministrare velis.

Dein ab his talibus comotationibus linguas solvunt
in turpes sermones, & corpus deformius
fit, oculosque nebula infidet hebetans visum,
oblivioque memoriam delet ex animo:

mens labat: perditis moribus famuli corrumpuntur:
ingruitque sumtus rem familiarem perdens.

At Spartanorum iuvenes non ultra bibunt,
quam ut quisque hilarem ad pugnam ferat animum,
& linguam ad amica colloquia modicumque risum.

Talis comotatio & corpori utilis est,

γνώμη τε, κτήσει τε καλῶς δ' εἰς ¹ ἔργ' Ἀφρο-
δίτης, 19

a πρὸς θ' ὕπνον ἤρμους, τὸν καμάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίαν, ²
καὶ τὴν εὐσεβίης γαίονα σωφροσύνην.

Ἐξῆς δὲ πάλιν Φησὶν

Αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις, παρα-
χρῆμα
τέρψασαι, ³ λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.

b Ἡ Λακεδαιμονίων δὲ διαίτ' ὁμαλῶς διάκειται, ⁴ 25
ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα, πρὸς τὸ Φανέν ⁵
καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς. οὐκ ἐστ' ἀπότακτος ⁶
ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πάτοις. ⁶

Φίλωνος δὲ ἐστίν, ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος. Φιλοπό- XLII.
της ⁷ δὲ, ὁ πρὸς πότους. Φιλοκωθωνιστῆς ⁸ δὲ, ὁ μέχρι Vini studio-
sus Nestor.

¹ ut absque d' edd. ² ὑγίαν mss. ³ τέρψασαι corr. Casaub. ⁴ πρὸς τὸ φαγεῖν καὶ τὸ πίνειν coni. Casaub. Nos ποιεῖν tenentes, πρὸς τὸ φέρειν conieclabamus. ⁵ ἀπότακτον edd. & dein ἡμέρα. ⁶ ποτοῖς edd. ⁷ φιλοπότης ms. A. Et paulo post φιλοπότης idem. ⁸ κωθωνιστῆς ms. Ep.

& animo, & rei familiari: estque & ad Veneris opus
commoda, & ad somnum, portum laborum,
ad Sanitatemque, Dearum iucundissimam mortalibus,
& ad vicinam pietati temperantiam.

Deinde rursus sic pergit:

Nam immodicae calicum propinationes in praesentia quidem
laetae sunt, sed in reliquum omne tempus molestae.
Lacedaemoniorum vero vitae ratio aequabilis est:
edere bibereque modica, ut ad ferendum
etiam laborem sint validi: nec est illis statutus
dies, quo corpus vino obruant immodico.

42. Vinosus (φίλωνος) dicitur, qui ad vinum est proclivis: comprotator vero, (φιλοπότης,) qui ad comprotationes: potator, (φιλοκωθωνιστῆς,) qui ad ebrietatem usque vi-

μάτης. Πλείστον δὲ ἔπινε, τῶν μὲν ἡρώων, Νέστωρ ὁ
τριγύρων. Φανερῶς γὰρ αὐτὸς προσέειπε τῶν ἄλλων
μᾶλλον τῷ οἴνῳ, καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτοῦ, ὅν
ὡς πολυπότῃ ἐπιπλήσσει ὁ Ἀχιλλεύς. ὁ δὲ Νέστωρ
καὶ τῆς μεγίστης μάχης ἐνεστηκυίας, οὐκ ἀπέχεται
καὶ τοῦ πίνειν. Φησὶ γοῦν Ὀμηρος·

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχῇ, πίνοντά περ ἔμπης.
καὶ μόνου δὲ τούτου τῶν ἡρώων τὸ ποτήριον ἡρμήνευκεν, ὡς
τὴν Ἀχιλλέως ἀσπίδα. ἐστρατεύετο γὰρ μετ' αὐτοῦ,
καθάπερ καὶ τῆς ἀσπίδος ἐκαίτης, ¹ ἧς Φησιν ὁ Ἑκτωρ
καὶ μέχρ' οὐρανοῦ ἦκει τὸ κλέος. οὐκ ἂν ἀμάρτοι δὲ
Phiala
Martis. τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ λέγων Φιάλην Ἀρεως.
κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως·

Εἰ τῇ δῆλος ² Φιάλην τὸ ὄπλον ³ Ἀρεως,
κατὰ Τιμόθειον, ξυστόν τε βέλος.

¹ καὶ μετὰ τῆς ἀσπίδος ἐκαίτης edd. ² Corrīgunt "Ἦτιν δι-
αλῆ, "Ἦτιν δ' ἦρε, "Ἔστιν δ' ἦρε. ³ πάλιν corr. Iacobs.
τὸ ὄπλον delet Kopp.

ni studiosus est. Plurimum vero bibebat, ex Homeri-
cis heroibus, Nestor ille *trifidex*. Manifeste enim magis
quam alii omnes vino erat deditus; magis etiam quam
ipse Agamemnon, quem ut bibacem increpat Achilles.
Nestor vero, etiam quum proelium instat gravissimum,
potu non abstinet. Ait sane Homerus:

Nestorem autem non fugit belli clamor, bibentem licet.

Et ex omnibus heroibus huius unius poculum descripsit
poëta, quemadmodum scutum Achillis: nam cum po-
culo in bellum erat profectus non minus quam cum
scuto illo, cuius famam Hector ait coelum usque per-
valuisse. Nec vero erraverit si quis etiam poculum eius
phialam Martis vocaverit, secundum Antiphanis Cae-
neum, in quo haec pronunciantur verba:

*Stabat heros, phialam quatiens Martis,
secundum Timotheum, politamque hastam.*

d ἀλλὰ μὴν καὶ διὰ τὴν φιλοποσίαν ὁ Νέστωρ καὶ παρ' Ἀχιλλέως λαμβάνει δῶρον Φιάλην ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐπιτελουμένῳ ἀγῶνι· οὐχ ὅτι καὶ οὐχὶ τῷ νικηθέντι ἔδωκεν δέπας ὁ Ἀχιλλεύς. τοῖς γὰρ φιλοπόταις οὐ παρ-
έπεται τὸ νικᾶν, διὰ τὸ ράθυμον· ἢ ὅτι διὰ δίψαν μάλι-
στα λείπονται οἱ πύκται, διὰ τὸ βαρεῖσθαι τὰς χεῖρας ἀνατείνοντες. ὁ δὲ Εὐμήλος λαμβάνει θώρακα, δραμῶν ἄθλον ἐπισφαλῶς καὶ ἀμυχθεὺς,· ἀσφαλείας ὅπλον.

e Τῆς δὲ δίψης οὐδὲν ἔστι πολυποθητότερον. διόπερ XLIII.
καὶ τὸ Ἄργος πολυδίψιον ὁ ποιητὴς ἔφη, τὸ ² πολυ- Siris dicitur
quaelibet
cupiditas.
πόθητον διὰ τὸν χρόνον. τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν
ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ τῆς περιττῆς ἀπολαύσεως. ³ διὸ καὶ
ὁ Σοφοκλῆς Φησί·

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σὸφά,
οὐκ ἂν πλέον τέρψικας, ἢ πιεῖν ⁴ διδούς.

1 ἀμοχθῆι edd. 2 Deest artic. edd. 3 τὴν περιττῆς ἀπολ. edd.
cum ms. A. 4 μὴ πιεῖν vulgo.

Sed & ob potandi studium Nestor etiam ab Achille, in ludis defuncti in honorem Patrocli celebratis, donum accipit phialam: non quin etiam victum poculo donaverit Achilles. Nam potatores non sequitur victoria, ob segnitiam; sive quod ob sitim maxime vincuntur pugiles, manuum intentione gravati. Eumelus autem thoracem accipit, is qui non sine periculo certamen curriculi peregerat, laceratusque fuerat; armaturam tutando homini aptam.

43. Siiri nihil est cupidius. Quare etiam Argos poeta *fiuculosum* dixit: nempe cupide desideratum ob longum temporis spatium, quo ab eo abfuerant. Siris enim omnibus adfert vehementem adpetentiam copiosae fructio-
nis. Quare etiam Sophocles ait:

Siriensi omnis quantumvis sapientia profer:
non magis illum delectabis, quam si quod bibat dederis.

καὶ ὁ Ἀρχίλοχος·

Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψῶν πιεῖν,
ὡς ἱέρω.¹

καὶ τῶν τραγικῶν δέ τις ἔφη·

Ἴσχειν καλεῖται χεῖρα διψῶσαν φόνου.

f

καὶ Ἀνακρέων·

Φίλη γὰρ εἰ σὺ ξείνοισ·²

ἴασον δέ με διψῶντα

πιεῖν. —

καὶ Ξενοφῶν δὲ, ἐν τῷ τρίτῳ³ τῆς Παιδείας, ποιεῖ
τὸν Κύρον τάδε λέγοντα· „Ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίσασ-
θαι.“ Πλάτων δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ· „Ὅταν οἱ μαι-
δημοκρατουμένη πόλις, ἐλευθερίας διψήσασα, κακῶν
οἰνοχῶν προστατούντων⁴ τύχη, καὶ παρρωτέρῳ τοῦ
δέοντος ἀκράτου μεθυσθῇ.“

¹ ἱέρω corr. Casaub. ² εἰ ξείνοισ edd. εἰς ξείνοισ Ms. ³ Immo
τῷ τρίτῳ. ⁴ προστατεύοντες edd.

Et Archilochus:

*Tecum pugnare, sicut sitiens bibere,
sic cupio equidem.*

Et Tragicorum aliquis dixit:

Cohibere te manum iubeo, quae caedem sinit.

& Anacreon:

*Benevola tu es hospitibus:
sine ergo me bibere
sitiientem. —*

Et Xenophon, tertio [immo, quarto] libro Institutio-
nis, Cyrum haec dicentem inducit: *Ego sitio gratificari
vobis.* Plato vero in Republica ait: „Quodsi, puto, ci-
vitas quae populari utitur statu, libertatem sitiens, pra-
vos pincernas nata fuerit praesidentes, & plus iusto in-
ebrietas fuerit mero.“

- a Ἐπινε δὲ καὶ Πρωτέας ὁ Μακεδὼν πλεῖστον, XLIV.
 ὥς Οἰσιπὸς Ἐφίππος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ
 Ἡφαιστίωνος ταφῆς καὶ εὐρώστῳ τῷ σώματι διῆγε,
 καὶ τοι τῷ πιεῖν ἐγγεγυμνασμένος ἦν. Ἀλέξανδρος
 γοῦν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δέχουν, καὶ πίων προῦπιε
 τῷ Πρωτέα. καὶ ὅς λαβὼν, καὶ πολλὰ ὑμνήσας τὸν
 βασιλέα, ἔπιεν ¹ ὥς ὑπὸ πάντων κροταλισθῆναι. καὶ
 μετ' ὀλίγον τὸ αὐτὸ ποτήριον αἰτήσας ὁ Πρωτέας, καὶ
 πάλιν πίων προῦπιε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος λα- Alexander.
 b βὼν ἔσπασε μὲν γενναίως, οὐ μὲν ὑπήνεγκεν, ² ἀλλ'
 ἀπέκλινεν ³ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον, ἀφείς τῶν χειρῶν
 τὸ ποτήριον. καὶ ἐκ τούτου νοσήσας ἀπέθανε, τοῦ Διο-
 νύσου (Οἰσιπ.) ⁴ μνησίαντος ⁵ αὐτῷ, διότι τὴν πατρί-
 δα αὐτοῦ τὰς Θήβας ἐπολιόρκησε. Ἐπινε δὲ ⁶ ὁ Ἀ-
 λέξανδρος πλεῖστον, ὥς καὶ ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς

¹ ἔξίπινεν utique malles. ² ὑπὲρ γὰρ edd. Forf. ἔτι ἤτις γ-
 κιν. ³ ἀπέκλινεν edd. ⁴ Οἰσιπὸς Ἐφίππος Epit. ⁵ μνησίαντος
 ed. Baf. & Caf. ⁶ Ἐπινε δὲ καὶ ὁ Ἀλ. ms. Ep.

44. Bibebat vero plurimum etiam *Proteas* Macedo, ut scribit Ephippus in libro de Alexandri & Hephaestionis sepulturâ, robustoque corpore vitam traduxit, quamvis se strenue in bibendo exercuisset. Alexander igitur aliquando, cum poculum poposcisset bicongium, bibens propinavit Proteae: quod ille sumtum, multis laudibus profecurus regem, ebibit plaudentibus cunctis. Et haud multo post idem poculum poscens Proteas, rursusque bibens propinavit regi. Alexander vero, accepto poculo, hausit quidem fortiter, at perferre non potuit; sed reclinatus in pulvinar, e manu dimisit poculum. Et ex eo tempore morbo correptus obiit; cum insensus ei esset (ut ait idem auctor) Bacchus, quod patriam ipsius Thebas oppugnasset. Bibebat vero (etiam alioqui) plurimum Alexander; ita ut ex temulentia (nonnumquam)

κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας. δηλοῦται δὲ
τοῦτο ἐν ταῖς Ἑφημερίσιν αὐτοῦ, ἃς ἀνέγραψαν Εὐ-
μένης τε ὁ Καρδιανὸς, καὶ Διόδωτος ὁ Ἐρυθραῖος. Μέν-
ναδρος δ', ἐν Κέλακι, Φησί·

— Α. Κοτύλας χωροῦν δέκα

ἐν Καππαδοκίᾳ κένδυ¹ χρυσοῦν, Στρουβία,²
τρὶς ἐξέπιον³ μεστόν γ'. Στρ. Ἀλεξάνδρου πλέον
τοῦ βασιλέως πέπωκας.⁴ Α. Οὐκ ἔλαττον, οὔ,
μὰ τὴν Ἀθηναίαν. Στρ. Μίγα γε. —

Νικοβούλῃ δὲ, ἣ ὁ ἀναβίς ταύτῃ⁵ τὰ συγγράμμα-
τα, Φησὶν, ὅτι „παρὰ Μηδείῳ τῷ Θεσσαλῷ δεπνῶν
Ἀλέξανδρος, εἴκοσι οὖσιν ἐν τῷ συμποσίῳ, πᾶσαν
προῦπιε, παρὰ πάντων τὰ ἴσα λαμβάνων, καὶ ἀνα-
στάς τοῦ συμποσίου, μετ' οὐ πολὺ ἀνεπαύετο.“ Καλ-
λίσθην δὲ ὁ σοφιστής, ὡς Λυγκεὺς ὁ Σάμιός Φησιν

¹ κένδυλον edd. ² Alibi Στρουβίαν. ³ ἔπιον vulgo. ⁴ πέπωκας
τοῦ βασι. vulgo. ⁵ ταυτὶ Ms.

duos continuos dies noctesque dormiret. Affirmatur hoc
quidem in Ephemeridibus ipsius, quas conscripserunt
& Eumenes Cardianus & Diodotus Erythraeus. Menan-
der vero, in Adulatore, ait:

— Α. *Cotylarum decem capax*

*poculum aureum in Cappadocia, mi Struthia,
ter plenum ebibi. Str. Plus igitur Alexandra
bibisli rege. A. Non minus; non,
per Palladem. Str. Egregie sane factum!*

Nicobula vero, aut is qui huic libros illos supposuit,
ita scribit: „Apud Medeam Thessaliam coenans Alex-
ander, cum viginti unà essent convivae, omnibus pro-
pinavit, & ab omnibus vicissim propinationes accepit:
deinde e convivio discedens, paullo post quieti se de-
dit.“ Callisthenes vero sophista, (ut Lynceus Samius

δ' ἐν ταῖς Ἀπορρημονεύμασι, καὶ Ἀριστόβουλος, καὶ Χάρης ἐν ταῖς Ἱστορίαις, ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου τῆς τοῦ ἀκράτου κύλικος εἰς αὐτὰ ἐλθούσης, ὡς διωθεῖτο, εἰπόντος ἑ τινὸς αὐτῷ, διὰ τί οὐ πίνεις; „Οὐδὲν δέομαι, ἔφη, Ἀλεξάνδρου πίων,² τοῦ Ἀσκληπιοῦ δειῖσθαι.“

Δαρεῖος δέ, ὁ τοὺς μάγους ἀπελὼν, ἐπιγεγραμμένον εἶχεν ἐπὶ τοῦ μνήματος· ἩΔΥΝΑΜΗΝ ΚΑΙ Οἶνον Πίνειν Πολὺν, καὶ τοῦτον φέρειν καλῶς. Κτησίας δέ „παρ' Ἰνδοῖς, Φερσίν, οὐκ εἶναι τῷ βασιλεῖ μεθύσθηναι. παρὰ δὲ Πέρσαις τῷ βασιλεῖ ἐφίεται μεθύσκεσθαι μὲν ἡμέρα, ἐν ᾗ θύουσιν τῷ Μίθρῳ.“³ γράφει δὲ οὕτως περὶ τούτου Δαῦρις ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν· „Ἐξ μάνη τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ Μίθρῳ, βασιλεὺς μεθύσκεται, καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖται· τῶν δὲ λοιπῶν

XLV.

Mithrae festo inebriatur rex Persarum.

¹ εἰπόντος τί τινος Ms. ² Temere Ἀλεξάνδρος πίων ed. Casaub.
³ Μίθρῳ ed. Ven. & Bas. Μίθρῳ ed. Cas.

narrat in Commentariis, & Aristobulus & Chares in Historiis) quum in Alexandri convivio meri calix ad illum pervenisset, isque eum recusasset, interroganti cuidam cur non biberet, respondit: Nolo, postquam Alexandri poculum bibero, poculo Aesculapii indigere.

45. Darius vero, is qui Magos sustulit, monumento suo inscripta haec verba habuit: Potui & vinum bibere multum, & id ferre commode. Ctesias vero: „Apud Indos, ait, non licere regi ebrium esse. Apud Persas autem, inquit, licitum est regi uno die inebriari, eo nempe quo Mithrae sacra faciunt.“ Qua de re sic scribit Duris, septimo libro Historiarum: „Ex omnibus festis diebus, quos Persae celebrant, eo uno qui Mithrae facer est, inebriatur rex, & Persicum salrat: nemo vero alius

οὐδὲς κατὰ τὴν Ἀσίαν, ἀλλὰ πάντες ἀπέχονται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ὀρχήσεως. Πέρσαι γὰρ, ὥσπερ ἱππεύειν, οὕτω καὶ ὀρχεῖσθαι μανθάνουσι· καὶ νομίζουσι τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης κίνησιν, ἐμμε-
λῇ τινι λαμβάνειν γυμνασίαν τῆς τοῦ σώματος ῥώ-

Alexander
ad Venerem
iners.

μης. « Εἰς τοσούτον δὲ Ἀλέξανδρος ἐμέθυεν, ὥς Φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι, ὡς καὶ ἐπὶ ὄνων ἄρματος κωμάζειν. ἐποίουν δὲ τοῦτο, Φησί, καὶ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς. Μὴ ποτ' οὖν διὰ τοῦτο οὐδὲ πρὸς τὰ ἀφροδίσια εἶχεν ὀρμὴν; ἐξυδαροῦσθαι¹ γάρ Φησιν ὁ Ἀριστοτέλης, ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασι, ² τῶν τοιούτων τὴν γοήν. Ἰερώνυμός τε, ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς, Θεόφραστον Φησι λέ-
γειν, ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς ³ ἀφροδίσια. Ὀλυμπιάδος γοῦν καὶ παρακλινάσης αὐτῷ Καλλι-

¹ ἐξυρύψθαι edd. cum ms. A. ² Περβλ. φησ. edd. ³ πρὸς τὰ ἀφρ. ms. Ep.

per universam Asiam; sed eo die omnes abstinent saltatione. Persae enim, ut equis vehi, sic & saltare discunt: existimantque, ipsam illam commotionem, quae saltatione efficitur, peraptam sibi exercitationem esse ad firmandum corporis robur. « Alexander vero, ut scribit Carystius Pergamenus in Commentariis Historicis; eo usque processit temulentiae, ut etiam in plaustro asinis iuncto comissatum irer. Faciebant id autem, inquit, etiam Persarum reges. Fortasse igitur ea etiam de causâ ad Venerem non magnopere fuit proclivis. Huiusmodi enim hominum genituram, ait Aristoteles in Physicis Problematis, in aquam fere resolvi. Et Hieronymus, in Epistolis ait, dicere Theophrastum, ad Venerem ignavum fuisse Alexandrum: itaque quum mater Olympias, conscio etiam Philippo, concubinam ei

ζείναν τὴν Θετταλὴν ἑταῖραν, περικαλλεστάτην οὖσαν, συνειδότες τοῦτο καὶ τοῦ Φιλίππου, (εὐλαβεῦντο γὰρ μὴ γύνῃς ¹ εἶη) πολλάκις ἤτει αὐτὴ τὸν Ἀλέξανδρον συγγενέσθαι.

Καὶ Φίλιππος ² ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου πατὴρ, Φιλοπότης ³ ἦν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος ἐν τῇ ἑκτῇ καὶ εικοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. καὶ ἄλλω δὲ μέρει τῆς Ἱστορίας γράφει· „Φίλιππος ἦν, τὰ μὲν φύσει, μανικὸς καὶ προπετὴς ἐπὶ πῶν κινδύνων, τὰ δὲ διὰ μέθην. ἦν γὰρ πολυπότης, καὶ πολλάκις μεθύων ἐξεβοήθει.“ Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ καὶ πεντηκοστῇ περὶ τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ γενομένων εἰπὼν, καὶ ὡς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλεσε τοὺς παραγενομένους τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις, Φησὶν· „Ὁ δὲ Φίλιππος, ἀποχωρησάντων ἐκείνων, εὐθέως μετεπέμπετό τινας τῶν ἑταίρων, καλεῖν δ' ἐκέλευε τὰς αὐλητρίδας, καὶ Ἀριστόνικον τὸν κιθαρῳδόν, καὶ

¹ γύνῃς ms. Ep. ² Forl. Καὶ Φιλ. δ' ὁ τοῦ Ἀλ. ³ φιλοπάτης ms. A. & μοχ πολυπότης.

XLVI.

Philippus
vinoſus.

dedisset Callixenam Theſſalam, hetaeram formoſſimam, (verebantur enim ne prorſus ſemivir eſſet) ſaepe illam Alexandrum, ut ſecum concumberet, ſolicitaſſe.

46. Fuit & *Philippus* bibax, pater Alexandri; ut tradit Theopompus ſexto & vicesimo *Historiarum* libro. Rurſusque idem in alia *Historiarum* parte ſcribit: „*Philippus*, partim quidem naturâ, ad furorem pronus & in periculis praeceps fuit, partim vero ex temulentia. Fuit enim bibax; & ſaepe ebrius in hoſtes ivit.“ Quinquageſimo tertio vero libro, poſtquam de rebus ad Chaeſoneam geſtis verba fecit, & de legatis qui tum aderant Athenienſium, quos ad convivium rex vocaverat, ſic pergit: „*Philippus* vero, poſtquam illi e convivio diſceſſiſſent, protinus meretrices nonnullas arceſſivit, & tibicinas vocari iuſſit, & *Ariſtonicum* citharoedum,

Δωρίωνα τὸν αὐλητὴν, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς εἰθιμί-
 κους αὐτῷ συμπίνειν. περιήγετο γὰρ πανταχοῦ τοὺς
 τοιαύτους ὁ Φίλιππος, καὶ κατασκευασάμενος ἦν ὄρ-
 γανα πολλὰ συμποσίου καὶ συνουσίας. ὦν γὰρ Φι-
 λοπότης, καὶ τὸν τρόπον ἀκόλαστος, ¹ καὶ βωμολό-
 χους εἶχε περὶ αὐτὸν συγχούς, καὶ τῶν περὶ τὴν μου-
 σικὴν ὄντων καὶ τῶν τὰ γελοῖα λεγόντων. πίων δὲ ²
 τὴν νύκτα πᾶσαν, καὶ μεθύσθεις πολὺ, καὶ πάτά-
 ξας, ³ ἀφείς ἅπαντας τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττεσθαι,
 ἤδη πρὸς ἡμέραν ἐκώμαζεν ὡς τοὺς πρέσβεις τοὺς τῶν
 Ἀθηναίων. Καρύστιος δὲ ἐν τοῖς Ἱστορικαῖς Ὑπομνή-
 μασιν „Ὅτε, Φησὶ, μεθύειν προηρῆτο Φίλιππος,
 τοῦτ' εἰσεγε. Χρὴ πίνειν, Ἀντίπατρος γὰρ ἰκανός ἐστι
 νήφω. κυβεύοντος δὲ ποτε αὐτοῦ, καὶ τινος ἀγγέ-
 λαιτος, ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὥστε
 ὑπὸ ³ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα.“

¹ πίων δὲ ποτε *Epic.* ² μεθύσθ. πολλὰ, καὶ παῖξας *Epic.* ³ ἐπὶ edd.
 & Doriōnem tibicinem, reliquosque qui cum eo com-
 potare consueverant. Huiusmodi enim homines ubique
 secum circumducebat; multaue sibi instrumenta com-
 potationis & consuetudinis paraverat. Quum enim vino
 esset deditus lascivisque moribus, magnum numerum
 scurrarum & musicorum & hominum ridicula dicen-
 tium in comitatu suo habebat. Postquam igitur tota no-
 cte potasset, & per temulentiam gnaviter esset tumultu-
 atus, caeteris omnibus dimissis discedereque iussis,
 iam sub auroram ad legatos Atheniensium commissatum
 perrexerat. «Carystius vero, in Commentariis Historicis,
 ait: »Quoties compotare constituisset Philippus, sic di-
 cere solebat: *Nunc est bibendum: Antipatrum enim sufficit
 sobrium esse.* Cum vero aliquando tesseriis luderet, nun-
 ciaretque ei aliquis, adesse Antipatrum; dubius aliquan-
 tisper consilii, aleam sub lectum detruxit. «

Φιλοπότης ¹ δὲ καὶ μεθύσους καταλέγει· Θεό-
πομπος· Διοπόσιον τὸν νεώτερον, Σικελίας τύραννον,
ὃν καὶ τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ οἴνου διαφθαρῆναι. Ἀριστο-
ε τέλης δ' ἐν τῇ Συρακουσίων Πολιτείᾳ, καὶ συνεχῶς
Φησιν αὐτὸν εἶσθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μεθύειν·
διὸ καὶ ἀμβλυωπότερον γενέσθαι τὰς ὄψεις. Θεό-
Φραστος δὲ Φησι ² καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ, τοὺς κο-
λακεύοντας τὴν τυραννίδα, προσπειθεῖσθαι μὴ βλέπειν,
καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χιραγωγεῖσθαι, καὶ
μήτε τὰ παρατιθέμενα τῶν ἰδεσμάτων, μήτε τὰς κύ-
λικας ὀρᾶν. διὸ κληθῆναι Διονυσκόλακας. ³ Ἐπνε δὲ
πλειῶσταν καὶ Νυσαῖος, ὁ τυραννίσας Συρακουσίων, ⁴
καὶ Ἀπολλοκράτης· Διονυσίου δὲ τοῦ προτέρου οὗτοι
υἱοὶ, ὡς ὁ Θεόπομπος ἰστορεῖ ἐν τῇ τετταρακοστῇ καὶ
τῇ ἐξῆς τῶν Ἱστοριῶν. γράφει δὲ οὕτως ⁵ περὶ τοῦ Νυ-

XLVII.

Bibaces
recenset
Theopom-
pus: Dio-
nysium iu-
niorem;

Dionysii
maioris
filius;

¹ φιλοπότης ms. A. & nunc etiam ed. Ven. & Basf. ² δι' ἑαυτοῦ
edd. ³ Διονυσιοκόλακας ms. Ep. ⁴ Συρακουσίων edd. &
sic mox iterum. ⁵ δι' αὐτοῦ edd.

47. Bibaces vero & remulentiae deditos (porro alios)
recenset Theopompus: (in his) *Dionysium iuniorum*, Si-
ciliae tyrannum; cui etiam corruptos ex immodico vini
usu oculos ait. Aristoteles vero, in Syracusiorum Re-
publica, nonnumquam per, nonaginta continuos dies
ebrium fuisse scribit; eoque etiam hebetatum illi ocu-
lorum usum. Narrat autem Theophrastus, etiam sodales
eius & tyrannidis adulescentes oculis se captos simulasse,
& manu dirigi solitos esse a Dionysio, ut qui nec ad-
positos cibos nec calices cernere valerent: eaque de
causâ *Dionysocolaces* (sive, *Dionysicolaces*) esse adpel-
latos. Plurimum vero etiam bibebat *Nysaeus*, Syracu-
sanorum tyrannus, & *Apollocrates*: erant autem hi Dio-
nysii superioris filii, ut Theopompus docet Historia-
rum libro quadragesimo & sequente. Scribit autem de

σαίου· „Νυσαῖος, ὁ τυραννίσας ὕστερον Συρακοσίων, ὥσπερ ἐπὶ θανάτῳ συλλημμένος, καὶ προειδὼς ὅτι μῆνας ὀλίγους ἤμαλλε βιώσισθαι, γαστριζόμενος καὶ μεθύων διῆγεν.“ Ἐν δὲ τῇ τριακοστῇ ἐνάτῃ Φησὶν· „Ἀπολλοκράτης, ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός, ἀκόλαστος ἦν καὶ φιλοπότης·¹ καὶ τῶν καλακυνόντων τι-² νες αὐτὸν παρσκευάζον ὡς ἐν μάλιστα ἀλλοτριώτα-
τα πρὸς τὸν πατέρα διακείσθαι.“ καὶ Ἰκπαρῶν δὲ, τὸν τοῦ Διονυσίου, Φησιν, ὑπὸ μέθης τυραννοῦντα ἀπεσφαγῆναι. περὶ δὲ τοῦ Νυσαίου καὶ τάδε γράφει· „Νυσαῖς, ὁ Διονυσίου τοῦ προτέρου υἱός, κύριος τῶν ἐν Συρακούσαις γενόμενος πραγμάτων, κατεσκευάσατο τέβριππον, καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην ἀνέλαβεν,² ἔτι δὲ καὶ τὴν ὀψοφαγίαν, καὶ τὴν οἰνοφλυγίαν, καὶ τὴν τῶν παίδων, καὶ τὴν τῶν γυναικῶν ὕβριν, καὶ ἡ τὴν τῶν ἄλλων, ὅσα συντελεῖν³ τούτοις πέφυκε· καὶ

¹ φιλοπότης constanter ms. A. & nunc rursus ed. Ven. & Bas.

² ἐνέβαλεν ed. Ven. & Bas. ³ συντελεῖ Ms.

Nysaeo in hunc modum : »Nysaeus, qui posthaec tyrannidem occupavit Syracusiorum, quasi quidam capitis reus in vincula coniectus, aut qui sciret paucos sibi menses superesse quibus vitam protrahurus esset, crapulae ac vino indulgens vitam peragebat. « Tricesimo nono autem libro ait : »Apollocrates, Dionysii regis filius, lascivus fuit, & ebriosus : nonnullique ex eius adfentatoribus effecerant, ut quam maxime abalienatus esset a patre. « *Hippiatinum* item, Dionysii filium, eo quod ebriosus & tyrannicus fuisset, ait, interfectum esse. De *Nysaeo* vero etiam haec scribit : »Nysaeus, superioris Dionysii filius, Syracusis rerum potius, quadrigas sibi parari iussit, & variegatam vestem sumit ; adhaec gulae, vino, puerorum amori, foeminarum stupris, & quae solent alia cum his coniuncta flagitia esse,

τὴν ἰδίαν δίαίταν διῆγεν οὕτως. “ Ἐν δὲ τῇ τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ, ὃ αὐτὸς περὶ Τιμολάου λέγων τοῦ Θηβαίου, ^{Timolaum Thebanum;} Φησί· „ Οὐκ ὀλίγων γὰρ ἤδη γενομένων ἀσελγῶν περὶ τὸν βίον τὸν καθ’ ἡμέραν καὶ τοὺς πότους, οὐδένα νομίζω τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις ὄντων, οὐτ’ ἀκρατέστερον, οὔτε λιχνότερον, οὔτε δοῦλον γεγονέναι μᾶλλον τῶν ἡδονῶν, εἰ μὴ, ὥσπερ εἶπον, Τιμόλαον. “ Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ περὶ Χαριδήμου τοῦ Ὠρείτου ^{Charidemum Oritam.} διηγούμενος, ὃν Ἀθηναῖοι πολίτην ἐποιήσαντο, Φησί· „ Τὴν τε γὰρ δίαίταν ἐωρᾶτο τὴν καθ’ ἡμέραν ἀσελγῶν καὶ τοιαύτην ποιούμενος, ὥστε πίνειν καὶ μεθύειν αἰεὶ, καὶ γυναῖκας ἐλευτέρας ἐτόλμα διαφθείρειν. καὶ εἰς τοσοῦτον προῆλθεν ἀκρασίας, ὥστε μεράκιόν τι παρὰ τῆς βουλῆς τῆς τῶν Ὀλυνθίων αἰτεῖν ἐπεχείρησεν, ὅ τὴν μὲν ὄψιν ἦν εὖειδες καὶ χαρίεν, ἐτύγχανε δὲ μετὰ Δέρδου τοῦ Μακεδόνης αἰχμάλωτον γεγεννημένον. “

1 Abest τὰν edd.

his operam dedit, atque ita vitam traduxit. « Quinto vero & quadragesimo libro idem de Timolao Thebano verba faciens, scribit: » Quum iam non pauci essent, qui in quotidiana vitae ratione luxuriae & comportationibus studerent, neminem puto ex his qui rempublicam gesserunt, aut intemperantiorem fuisse, aut gulosiores, aut voluptatibus magis servientem, quam hunc quem dixi Timolaum. « Libro vicesimo tertio de Charidemo Orita differens, quem Athenienses civitate donaverant, ait: » Nam quotidianae vitae rationem palam ita lascivam luxuriosamque instituit, ut assidue potaret temulentusque esset, & ingenuis mulieribus vim inferre conaretur. Denique eo usque progressus est intemperantiae, ut a senatu Olynthiorum adolescentulum aliquem poscere auderet formosum venuustumque, qui cum Derda Macedone captivus erat factus. «

Athen. Vol. IV.

G

XLVIII.

Epigram-
mata in
bibaces.

Ἐπινε δὲ πλεῖστον καὶ Ἀρκαδίων (ἀδελφὸν δ' εἰ
ὁ Φιλίππῳ διεχθρεύσας) ὡς τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, α
ὅπερ ἀνέγραψε Πολέμων ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ πάλεις
Ἐπιγραμμάτων

Τοῦ πολυκώωνος τεύτ' ἦριον Ἀρκαδίωνος,
ἄστυος ὠρώσαν τὰδε παρ' ἀτραπιτῶ
υῖης Δόρκων καὶ Χαρμύλος. ἔφθιτο δ' ὠτῆρ, ¹
ἄνθρωπ', ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.
Ἐρασιζηνον δὲ τίνα πεπωκέναι πλεῖστον Φησὶ τὸ ἐπ'
αὐτῷ ἐπίγραμμα

Οὐ ² βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασιζηνον ἢ δις ἐφείξῃς e
ἀκρήτου Φανερῶς ³ ὥχετ' ἔχουσα κύλιξ.

Ἐπινε δὲ πλεῖστον καὶ Ἀλκίτας ὁ Μακεδὼν, ὡς Φη-
σιν Ἀριστος, ὁ Σαλαμίνιος καὶ Διότιμος ὁ Ἀθη-
ναῖος. οὗτος δὲ καὶ Χώνη ἐπεκαλεῖτο· ἐντιθέμενος γὰρ

¹ ἴσθ' ὅδ' ἄν' ἡρ. ed. Ven. & Bas. ἴσθ' ὅδ' ἄν' ἡρ. ed. Casaub. ἴσθ' ὅδ' ἄν' ἡρ. ms. A. ὅς δ' ἄν' ἡρ. ms. Ep. ² Τὸν βαθὺν scribitur in Anthol. ³ πρὸ τοῦ εἶς Anthol.

48. Vino etiam deditus fuerat *Arcadion*; (incertum an
is qui praecipuo odio Philippum profecutus erat:) ut
epigramma declarat, quod Polemon consignavit in libro
de Inscriptionibus quae passim in Civitatibus exstant:

Compotoris hoc monumentum Arcadionis

hic ad urbis exerunt viam

filiū Dorcon & Charmylus. Obiit autem ille,

o viator, capaciōri merum hauriens ex calice.

Item *Erasixenum* quemdam plurimi potus fuisse indicat
epigramma, quod in illum exstat:

[*Haud-*] *Profundum vini - potorem Erasixenum .bis de-
inceps*

hausum meri poculum propalam abripuit.

Plurimum etiam bibebat *Alceus* Macedo, ut ait Ari-
stus Salaminus: itemque *Diotimus* Atheniensis, qui *In-
fundibulum* est cognominatus; inferro enim ori infundi-

τῷ στόματι χάνην, ἀπαύστως ἔπινεν ἐπιχειρόμενου¹
 αἴνου· ὅθεν καὶ Χώνη ἐπεκλήθη, ὡς Φησι Πολέμων.
 Κλεομένης δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος ὅτι καὶ ἀκματοπότης
 ἦν, προίρηται² ὅτι δὲ διὰ μέθη³ ἑαυτὸν καὶ μα-
 χαιραὶ κατέτεμεν, Ἡρόδοτος ἱστορήσε. καὶ Ἀλκαῖος
 δὲ ὁ ποιητὴς Φιλοπότης ἦν,⁴ ὡς προΐπον. Βάτων δ' ὁ
 Σινωπεύς, ἐν τοῖς περὶ Ἴωνος τοῦ ποιητοῦ, Φιλοπότην
 Φησὶ γενέσθαι καὶ ἐρωτικώτατον τὸν Ἴωνα. καὶ αὐτὸς
 δὲ ἐν τοῖς Ἑλεγείοις, ἑρῶν μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης,
 τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρὸς ἥς καὶ Περικλέας
 τὸν Ὀλύμπιον ἑρῶν Φησι Τηλεκλείδης ἐν Ἡσιόδοις.
 Ξέναρχος δ' ὁ Ῥόδιος διὰ τὴν πολυπλοσίαν Μετρητῆς
 ἐπεκαλεῖτο· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ⁵ Εὐφορίων ὁ ἐπὶ-
 παῖς, ἐν Χιλιάσι.

Χάρης δ' ὁ Μιτυληναῖος, ἐν ταῖς⁶ περὶ Ἀλέξ- XLIX.

¹ ἔπινει χειρόμενου edd. ² εἰρηται πρότερον edd. ³ διὰ τὴν μέθην
 ms. Er. ⁴ Deest ἦν edd. ⁵ μνημ. αὐτοῦ, absque δι, Ms.
⁶ ἐν ταῖς τῶν περὶ Ἀλ. corr. Calaub.

bulo adfidue bibebat infusum vinum: unde ei *Infundibu-*
li cognomen impositum, ut ait Polemon. *Cleomenem* ve-
 ro Lacedaemonium meri potorem fuisse, supra dictum
 est: eundem vero per ebrietatem gladio sese discidisse,
 narrat Herodorus. Etiamque *Alcaeus* poeta strenuus fuit
 potator, ut supra dictum. Bato vero Sinopenfis in libro,
 quem de Ione poeta conscripsit, & bibacem & amoribus
 deditissimum *Ionem* fuisse, ait. Et ipse quidem Ion,
 in Elegiis, amore se captum Chrysilae Corinthiae profi-
 tetur, Telei filiae; quam eandem a Pericle quoque Olym-
 pio adamatam Teleclides ait in Hesiodis. *Xenarchus* ve-
 ro Rhodius ob bibacitatem *Metreta* est cognominatus:
 cuius meminit Euphorion epicus poeta, in Chiliadibus.

49. Chares vero Mitylenaeus, in Rebus Alexandri,

Potandi cer- ανδρον Ιστορίαις, περὶ Καλάνου εἰπόν, τοῦ Ἰνδοῦ φι- 2
tamina. λασόφου, ὅτι ῥίψας ἑαυτὸν εἰς πυρὰν τεθημένην ἑπεί-
θανε, φησὶν ὅτι καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ διέθηκεν

Ἀλέξανδρος γυμνικὸν ἀγῶνα, καὶ μουσικὸν ἐγκω-
μίαν. „Εἴηκε δέ, φησί, καὶ διὰ τὴν Φιλοινίαν τῶν
Ἰνδῶν, καὶ ἀκρατοποσίας ἀγῶνα. καὶ ἦ ἄβλον τῷ
μὲν πρώτῳ τάλαντον, τῷ δὲ δευτέρῳ τριάκοντα μναί,
καὶ τῷ τρίτῳ δέκα. τῶν οὖν πινόντων τὸν οἶνον παρα-
χρῆμα μὲν ἐτελεύτησαν ὑπὸ τοῦ ψύχους τριάκοντα
καὶ πέντε· μικρὸν δὲ διαλιπόντες, ἐν ταῖς σκηναῖς, εἴ-
ς. ὁ δὲ πλεῖστον πίων, καὶ νικῆσας, ἔπιε μὲν ἀκράτου β
χόας τέσσαρας, καὶ τὸ τάλαντον ἔλαβεν· ἐβίωσε δὲ
ἡμέρας τέσσαρας· 2 ἱκαλεῖτο δὲ Πρόμαχος.“ Τίμαιος
δὲ φησιν, ὡς „Διονύσιος ὁ τύραννος τῇ τῶν Χοῶν ἑορ-
τῇ τῷ πρώτῳ ἐκπίνοντι χόα, ἄβλον εἴηκε στίφανον

Xenocrates χρυσοῦν· καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε Ξενοκράτης ὁ Φιλό-
philosophus.

1 ἡμεῖς edd.

2 Defunt octo verba edd.

postquam de Calano verba fecit, Indico philosopho, quem narrat in exstructum rogam sese proiecis-
se, ita vitam finisse; refert deinde, ad eius sepulcrum in-
stituisse Alexandrum certamen gymnicum, itemque mu-
sicum certamen encomiorum. »Proposuit vero, inquit,
propter Indorum bibacitatem, etiam meri potandi cer-
tamen. Eratque praemium primo victori talentum, al-
teri triginta minae, tertio minae decem. Ex illis igitur
qui vinum biberunt, continuo mortui sunt frigore tri-
ginta & quinque: & paulo post, in tentoriis, sex. Qui
autem plurimum bibens vicit, is meri congia biberat qua-
tuor, & talentum accepit: supervixit autem dies qua-
tuor: nomen ei fuit Promachus. « Narrat vero Timaeus:
»Dionysium tyrannum in Congiorum solennitate ei,
qui primus congium exhibisset, praemium proposuisse co-
ronam auream: ebibisse autem primum omnium Xeno-

σοφος, καὶ λαβὼν τὸν χρυσοῦν στέφανον, καὶ ἀνα-
 λύων, τῷ Ἑρμῇ τῷ ἰδρυμένῳ ἐπὶ τῆς αὐλῆς ἐπέθηκεν·
 ὥπερ εἰῶθει καὶ τοὺς ἀνθίνους ἐκάστοτε ἐπιτιθέναι στε-
 φάνους, ἵσπερας ἀπαλλασσόμενος ὡς αὐτόν. καὶ ἐπὶ
 τούτῳ ἐθαυμάσθη. « Τὴν δὲ τῶν Χοῶν ἑορτὴν τὴν Ἀ- Congiorum
festum
Athenis.
 c θῆνσιν ἐπιτελουμένην Φανόδημός φησι ¹ Δημοφῶν-
 τα τὸν βασιλέα, βουλάμενον ὑποδέξασθαι παραγενό-
 μενον τὸν Ὀρέστην Ἀθήναζε. πρὸς δὲ τὰ ἱερὰ οὐ θέλων
 αὐτὸν προσίεναι, οὐδ' ὁμόσπονδον γενέσθαι, μήπω δι-
 κασθέντα, ἐκέλευσε συγκλεισθῆναι τὰ ἱερὰ, ² καὶ
 χόρα οἶνον ἐκάστω παρατεθῆναι, τῷ πρώτῳ ἐκπίοντι
 εἰπὼν ἄλλον δοθήσεσθαι πλακοῦντα. παρήγγειλέ τε
 καὶ τοῦ πότου παυσαμένους ³ τοὺς μὲν στεφάνους, οἷς
 ἐστέφανοντο, ⁴ πρὸς τὰ ἱερὰ μὴ τιθέναι, διὰ τὸ ὁμο-
 d ροφίους ⁵ γενέσθαι τῷ Ὀρέστῃ περὶ δὲ τὸν χόρα τὸν

¹ Intercidisse puto verbum διῆσαι, διαδίδαι, ἰστίσασθαι, aut
 aliquod simile. ² τὰ τε ἱερὰ edd. cum ms. A. ³ παυσαμένου
 ed. Caf. & ms. Ep. ⁴ ἐστέφανοντο edd. ⁵ ὁμορόφους edd.
 cum ms. A. Rectius fuerat ὁμορόφους.

cratem philosophum, eumque acceptam auream coronam,
 cum e comperatione discederet, Mercurio imposuisse,
 qui in aulae introitu stabat, cui eidem etiam floridas co-
 ronas, quoties vesperi domum discederet, imponere con-
 suevisset: idque eius factum omnes esse admiratos. « *Congiorum*
 autem *festum*, quod Athenis celebratur, institu-
 tum esse scribit Phanodemus a Demophonte rege, quum
 Orestem hospitio excipere vellet, qui Athenas perve-
 nerat. Quem quum ad sacra admittere nollet, nec liba-
 tionum participem facere, ut qui nondum iudicatus
 fuisset; claudi templa iussit, & unicuique congium ad-
 poni, primo qui ebibisset praemium se daturum polli-
 citus placentiam. Simulque iussit, ut finita comperatio-
 ne coronas, quibus cincti essent, non ad templa depo-
 nerent, quoniam cum Oreste sub eodem tecto unā fuisset.

ἑαυτοῦ ἕκαστον περιβῆναι, καὶ τῇ ἱερᾷ ἀποφέρειν τοὺς στεφάνους πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμενος, ἔπειτα θύειν ἐν τῷ ἱερῷ τὰ ἐπίλοιπα. καὶ ἔκτοτε τὴν ἑορτὴν κληθῆναι χάας. Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν Χοῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθηναίῃσι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς, οἵπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλουν ἐπὶ ξενία τοὺς γνωρίμους, ὥς Φησιν Εὐβουλίδης ἡ διαλεκτικὸς ἐν δράματι Κωμασταῖς, οὕτως·

Σοφιστῆς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δὲ

τῶν μισθοδῶραν, οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ.¹

Σ.
Dionysius
Transfuga.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος, ἐν τῷ Περὶ τοῦ Διονυσίου βίου τοῦ Ἡρακλεώτου, τοῦ ἐπικληθέντος Μεταθελμένου, Φησὶ τὸν Διονύσιον τοῖς οἰκέταις συνεορτάζοντα ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, καὶ μὴ δυνάμενον διὰ γῆρας χρῆσθαι ἢ παρειλήφουσιν ἑταῖρα, ὑποστρέψαντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνδειπνοῦντας·

¹ Vix sana oratio.

sunt, sed suum quisque congium coronâ cingeret; utque ita coronas ad antistitam fani deferrent quod in Paludibus est, deinde vero reliqua sacra in templo peragerent: indeque *Choas* (id est, *Congios*) nominatum esse id festum. Erat autem usu receptum Athenis, ut Congiorum festo die dona & mercedes mitterentur sophistis: qui vicissim ipsi familiares suos ad hospitalem coenam vocabant; ut Ebulides dialecticus significat in dramate, quod *Comessabundi* inscribitur, ubi ait:

Sophistam agis, pessime, & Congiorum festum desideras muniferum, . . .

50. Antigonos vero Carystius, in libro de vita Dionysii Heracleotae, qui *Transfuga* cognominatus est, narrat Dionysium cum suis domesticis Congiorum festum celebrantem, quum ob senectutem frui non posset scorto quod illi adhibuerant, ad convivas conversum dixisse:

Οὐ δύναμαι ταῦσαι, λαβέτω¹ δὲ καὶ ἄλλος.
 ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας ὁ Νι-
 καεὺς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ Ἀφροδίσια ἐκμα-
 ξίνης, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῆει παιδίσκας ἀδια-
 φόρως. καὶ ποτὲ πορευόμενος μετὰ τιναν γνωρίμων,
 ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκίον, εἰς ὃ τῇ προτεραίᾳ
 παρεληλυθὼς ὤφειλε² χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύ-
 χην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πάντων ὁρῶντων ἀπιδίδου.
 Ἀνάχαρσις δ' ὁ Σκύθης, παρὰ Περιάνδρῳ τῆντος *Anacharsis*.
 ἄβλῳ περὶ τοῦ πίνειν, ἤτησε τὸ νικητήριον, πρῶτος με-
^a θυσθεὺς τῶν συμπαρόντων· ὡς ὄντος τέλους τούτου καὶ
 τῆς ἐν τῷ πότῳ νίκης, ὥσπερ καὶ τῆς ἐν τῷ τρέχειν.
 Λακύδης δὲ καὶ Τίμων, οἱ φιλόσοφοι, κληθέντες πρὸς *Lacydes &*
 τινὰ τῶν γνωρίμων ἐπὶ δύο ἡμέρας, καὶ βουλόμενοι *Timon.*
 συμπεριφέρεισθαι τοῖς παροῦσιν, ἔπινον προθυμότερον.

1 λαβέτω ms. A.

2 Excidisse videtur numeralis nota.

Tendere non possum, accipiat igitur alius.

Fuerat autem Dionysius inde a prima adolescentia, ut tradit Nicias Nicaeensis in Successionibus, ad libidinem furiose praeceps, & ad cunctas publicas puellas nullo discrimine intraverat. Et aliquando obambulans cum nonnullis familiaribus, ubi ad lupanar venit, quod prius ingressus erat, ibique nummos aliquot debebat, tum forte pecuniā instructus in conspectu omnium manu porrectā debitum solvit. *Anacharsis* vero Scythia, quum apud Periandrum praemium propositum esset de potando, praemium illud sibi ut victori poposcit, quum primus omnium convivarum fuisset inebriatus; dicens esse hunc finem in potando, velut in cursu metam, quam qui primus attigisset, eum victoriam reportasse. *Lacydes* vero & *Timon*, philosophi, quum ad aliquem e familiaribus in biduum essent ad convivium vocati, moremque gerere vellent praesentibus convivis, strenue bibe-

τῇ μὲν σὺν πρώτῃ τῶν ἡμερῶν ὁ Λακύνδης ἀπῆλθε πρότερος, ἐπιπολάσας αὐτῷ τοῦ ποτοῦ. καὶ ὁ Τίμων ὁρῶν αὐτὸν ἀπώντα, εἶπεν·

Ἡράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφονομεν Ἑκτορα δῖον.

τῇ δ' ὕστεραίᾳ προαπώντος¹ τοῦ Τίμωνος, διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα, ὁ Λακύνδης ἰδὼν αὐτὸν ἐπανάγοντα, εἶπε·

b

Δυστήνων δὲ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντίοισι.

LI.

Mycerinus,
rex Aegy-
pti.

Μυκερῖνον δὲ τὸν Αἰγύπτιον, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ διὰ τῆς δευτέρας, ἀκούσαντα παρὰ τῶν μάντεων, ὅτι² ὀλιγοχρόνιος ἐστὶ, λύχνα ποιησάμενον πολλὰ ὅποτε γένοιτο νύξ, πῆεν καὶ εὐπαθεῖν, οὔτε ἡμέρας, οὔτε πυκτὸς ἀνιέντα· καὶ εἰς τὰ ἔλεα δὲ καὶ τὰ ἄλσῃ νεμόμενον, ἔτι τε ὅπου πύθοιτο ἡβητήρια³ εἶναι, μεθύσκεσθαι. Καὶ Ἀμασιν⁴ δὲ, τὸν καὶ αὐτὸν Αἰγυπτίαν βα-

¹ προπώντος edd. ² διότι edd. ³ ἡβητήρια apud Herodot.
⁴ τῶν αὐτῶν Αἰγ. edd.

lant. Priori igitur die prior e convivio discessit Lacydes, quum potandi fatietas eum cepisset. Quem abeuntem videns Timon, dixit :

Magnam reportavimus gloriam : nobilem occidimus Hectorem. Postridie vero, quum prior abiret Timon, quoniam ebibere propinatum calicem non valuit, Lacydes eum se recipientem videns, ait :

Infelicium sane filii meo robori occurrunt.

51. De Mycerino Aegyptio narrat Herodotus libro secundo, quum a vatibus audivisset brevem fore ipsius vitam, multis qualibet nocte luminibus accensis vino & voluptatibus sese tradidisse, nullo tempore nec die nec nocte intermisso ; & in paludes & nemora sese recipientem, & ubicumque loca esse accepisset voluptariibus affluentia, ibi vino & crapulae indulgisse. Item alium Aegyptiorum regem, *Amasin*, multum bibisse, idem He-

σιλέα, Ἡρόδοτος πολλὰ πεπωκέναι Φησί. Ἑρμείας δ' ^{Bibaces alii.}
 c ὁ Μηθυμναῖος, ἐν τρίτῃ Σικελικῶν, Φιλοπότην ¹ Φησὶ
 γενέσθαι Νικοτέλη τὸν Κορίνθιον. Φαινίας δὲ ὁ Ἐρέ-
 σιος, ² ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τυράνων Ἀναίρεσις ἐκ τι-
 μωρίας, Σκόπαν ³ Φησὶ τὸν Κρέοντος μὲν υἱόν, Σκόπα
 δὲ τοῦ παλαιοῦ υἱοῦν, Φιλοποτοῦντ' αὖ διατελέσαι, καὶ
 τὴν ἐπάνοδον τὴν ἀπὸ τῶν συμποσίων ποιεῖσθαι ἐπὶ θρό-
 νου καθήμενον, καὶ ὑπὸ τεσσάρων βασταζόμενον οὐ-
 τως οἰκαδὲ ἀπιέναι. Φύλαρχος δὲ, ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἰστο-
 ρίων, Ἀντιόχον, Φησὶ, τὸν βασιλέα Φίλοινον γενόμενον,
 d μεθύσκεσθαι τε καὶ κοιμᾶσθαι ἐπὶ πλέον, εἴδ' ἐσπέρας
 πάλιν ἀθυπνιζόμενον ἐπιπίνειν. ἐχρημάτιζε γέ, ⁴ Φη-
 σὶν, νήφων μὲν βραχέα τελέως, μεθύων δὲ τὰ πολλά.
 διὸ περὶ αὐτὸν δύο ἦσαν οἱ διοικούντες τὴν βασιλείαν,
 Ἄριστος καὶ Θεμίσων, Κύπριοι μὲν γένος καὶ ἀδελ-
 φοί, ἐράμενοι δὲ ἀμφοτέρω τοῦ Ἀντιόχου.

¹ Rursus φιλοπότη ms. A. & mox dein φιλοποτοῦντα: & paulo
 inferius, πολυπότης. ² Ἐρίσιος vulgo h. l. ³ Σκόπας
 vulgo. ⁴ ἐχρημάτιζε δὲ ms. Ep.

rodorus scribit. Hermeas vero Methymnaeus, tertio li-
 bro Rerum Sicularum, potatorem fuisse *Nicotelem* ait
 Corinthium. Phaenias Eresius, in libro cui titulus Ty-
 rannorum everfio sumto de eis Supplicio, *Scopam*, ait,
 Creontis filium, vetusti illius Scopae nepotem, totam vi-
 tam potando traduxisse, & e computationibus haud fere
 aliter domum redire consuevisse, nisi in solio sedentem,
 quod a quatuor hominibus gestaretur, Phylarchus sexto
 libro Historiarum scribit, *Antiochum* regem vini studio-
 sum fuisse, inebriari solitum, ac dein diutius somno sese
 dedere, tum rursus sub vesperam expergefactum denuo
 potare. Res quidem imperii raro admodum sobrius tra-
 ctavit, ut plurimum vero ebrius. Quare circa eum sem-
 per versabantur qui regnum administrabant Ariftus &
 Themifon, fratres, genere Cyprii, ambo amafii regia.

LII.

Antiochus
Epiphanes;
reſſius
Epimanes.

Πολυπότης δὲ ἦν καὶ Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς, ὁ
κληθεὶς Ἐπιφανὴς, ὁ ὀμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις, ὃν
ἱστορεῖ¹ Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης ἐν τῷ τρίτῳ² τῶν
Ἱπομνημάτων, καὶ τῷ πέμπτῳ, φάσκων αὐτὸν εἰς
τοὺς Ἰνδοὺς κόμους καὶ μέθας τραπέντα, πολλὰ
ἀναλίσκειν. καὶ τὰ περιλειπόμενα δὲ τῶν χρημάτων
μεθ' ἡμέραν κωμάζων ὅτε³ μὲν ἐξέχει, ἄλλοτε δὲ ἐν
ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς ἱστάμενος ἔλεγε⁴ „τίμῃ⁵ ἡ τύ-
χη δίδωσι, λαβέτω.“ καὶ ρίψας τὸ ἀργύριον, ὥχε-
το. πολλάκις δὲ καὶ πλεκτὸν στέφανον ῥόδων ἔχων
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ χρυσοῦ Φῆ τήβενναν φορῶν, μό-
νος ἐρέμβετο· λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, αἷς ἔβαλε τῶν
ιδίῳ τούς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ. ἐλούετό τε⁶ καὶ εἰς
τοὺς κοινούς λουτρώνας, μύροις ἀλειφόμενος. ὅτε καί
ποτε συνιδὼν τις αὐτὸν ιδιώτης ἔφη· „μακάριος εἶ, ὃ

¹ Quidni ὁ ἱστορεῖ. ² ἐν τῷ πρώτῳ edd. ³ ὅτε edd. ⁴ λέ-
γει edd. ⁵ ὅ τι τις μάστις cum Casaub. ⁶ ἐλούετο. τι edd.

52. Insignis etiam potator ille rex *Antiochus* fuit, qui
Epiphanes est cognominatus; is qui Romae obſes fue-
rat. De quo ſcribens *Ptolemaeus Evergetes* primo &
quinto *Commentariorum* libro, ait: »Indicis comeſſa-
tionibus & compotationibus ſeſe tradentem, ingentes
ſumrus feciſſe. Quod vero reliquum erat pecuniae, id
partim in diurnas (ait) comeſſationes profundebat, par-
tim ſubinde ſtans in viis publicis edicebat, *cui fortuna
dat, is capiat!* atque ita proiecta pecuniâ diſcedebat.
Subinde vero etiam coronam e roſis plexam in capite
geſtans, togamque indutus auro textram, ſolus obam-
bulabat, ſub aliſ ſaxa tenens, quae in ſuos qui eum ſe-
querentur coniiceret. Lavatum ibat in publica balnea,
& unguentis ungebatur. Ibi quum conſpiciens eum ali-
quando quidam de plebe dixiſſet, *Quam beatus es, rex!*

Βασιλεῦ, πολυτελεῖς ὄξεις.“ καὶ ὃς ἡσθεὶς „ἐγὼ σι, Φησὶν, ὑπέρκoron τούτου ποιήσω“ καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὑδρίσκην ὑπὲρ δύο χῶας ἔχρυσαν παχέος μύρου καταχυθῆναι ἐκέλευσεν, ¹ ὥς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀγοραιότερων ² εἰς τὸ ἐκχυθὲν συγκυλισθῆναι. ὀλίσθου τε γινομένου, αὐτὸς τε ὁ Ἀντίοχος ἔπεσε καυχάζων, καὶ οἱ πλείους τῶν λουομένων τὰ αὐτὸ ἔπα-
 α σχον. Πολύβιος δ', ἐν τῇ ἑκτῇ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἰστοριῶν καλεῖ αὐτὸν Ἐπιμανῆ, καὶ οὐκ Ἐπιφανῆ, διὰ τὰς πράξεις. „Οὐ μόνον γὰρ μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων κατέβαινεν εἰς ὁμιλίαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν παρεπιδημούντων ξένων καὶ τῶν εὐτελεστάτων συνέπινεν. εἰ δὲ καὶ τῶν νεωτέρων, Φησὶ, συναίσθοιτό τι-
 κας εὐωχουμένους ὅπου δὴ ποτε, παρῆν μετὰ κεραμίου ³ καὶ συμφωνίας, ὥστε ταὺς πολλοὺς διὰ τὸ παράδοξον ἀνισταμένους Φεύγειν. πολλάκις δὲ καὶ

1 ἐκλίπην edd. 2 ἀγοραίην ms. Ep. 3 κεραμίου ms. Ep.

*quam pretiose olet! delectatus ille, Ego, inquit, faciam ut tu horum habeas satietatem: & urnulam ultra duo congi-
 os capientem ipsi unguenti in caput hominis iussit effundi. Quo quum continuo se praecipitaret tenuio-
 rum hominum turba, lubrico in vestigio & ipse rex prolapsus est cachinnans, & plerisque lavanium idem accidit.*» Polybius vero sexto & vicesimo Historiarum libro *Epimane*n (id est, *Furiosum*) hunc adpellat, non *Epiphane*m & *Illustrem*, ob ea quae gessit. » Non solum enim, inquit, cum hominibus de plebe sodalitates habebat; sed & cum exteris peregrinantibus & cum hominum vilissimis computabat. Quod si quos vero adolescentes intellexisset alicubi convivari, ubicunque id esset, superveniebat ipse cum doliolo & cum symphonîa; ut plerique, inexpectato adventu territi, e mensa surgentes diffugerent. Saepe vero etiam abie-

τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἀποβαλὼν, τῆβεναν ἀναλαβὼν περιήει τὴν ἀγορὰν.“

LIII.

Ludi Antiochiae celebrati.

Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τριακοστῇ ¹ ὁ αὐτὸς Παλύβιος Φησί· „συντελοῦντα αὐτὸν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ἀγῶνας, συγκαλέσαι πάντας Ἕλληνας καὶ τῶν βουλομένων τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὴν θείαν. καὶ πλείστων παραγινόμενων, ἐν τοῖς γυμνασίοις πάντας ἐκ χρυσῶν ἀλκίαν ἤλυφε προκίνῳ μύρῳ καὶ κινναμωμίνῳ, ² καὶ ναρδίνῳ, καὶ ἀμαρακίνῳ, καὶ ἰρίῳ. ³ Καὶ συγκαλῶν αὐτοὺς εἰς εὐωχίαν, ποτὲ μὲν χίλια τρίκλινα, ποτὲ δὲ χίλια πεντακόσια συνεπλήρου μετὰ πολυτελεστάτης κατασκευῆς. ⁴ καὶ ὁ χειρισμὸς τῆς διακονίας δι' αὐτοῦ ἐγίνετο. ⁵ κατὰ γὰρ τὰς εἰσόδους ἐφιστάμενος, ⁶ οὓς μὲν εἰσῆγεν, οὓς δὲ ἀνέκλινεν· καὶ τοὺς διακόνους δὲ τοὺς τὰς παραβίσεις εἰσφέροντας αὐτὸς εἰσῆγεν. καὶ περιπορευόμενος, οὗ μὲν προστεκάζειν, οὗ

¹ τριακοστῇ πρώτῃ edd. ² κινναμ. ed. Bas. & Cal. ³ κρινῶν h. L. edd. κλινῶν ms. A. Deest Ep. ⁴ παρασκευῆς edd. ⁵ ἐγίνετο edd. ⁶ ὑφιστάμενος edd.

Ad regiam veste, togam indutus in foro obambulabat. «

53. Libro vero primo & tricesimo idem Polybius narrat: » Quum ludos perageret Antiochus Antiochiae, cunctos eum Graecos & vulgo omnes, quicumque voluissent, ad spectandos ludos invitasse. Quumque maximus numerus convenisset, in gymnasiis cunctos ex aureis labris unxit unguento crocino, cinnamomino, nardino, amaracino, & liliaceo. Et ad convivium invitatis, interdum mille triclinia, nonnumquam etiam mille & quingenta complevit, cum adparatu sumtuosissimo. Ministeria autem obibat ipse. Stans enim in introitu, alios introducebat, aliis etiam sedes in lectulis assignabat: & famulos fercula gestantes ipse introducebat. Et circum epulantes inambulans, aibi adfidebat, alibi

δὲ προσανέπιπτε. καὶ ποτὲ μὲν ἀποθέμενος μεταξὺ
 τὸν ψωμὸν, ποτὲ δὲ τὸ ποτήριον, ἀνεπήδα καὶ μετ-
 ἀνίστατο καὶ περιήει τὸν πότον, ¹ προπόσεις λαμβά-
 δων ὁρῶς ἄλλοτε παρ' ἄλλοις. ἅμα δὲ τοῖς ἀκροά-
 μασι προσπαίζων, καὶ ὑπὸ τῶν μίμων εἰσεφέρετο
 ὅλος συγκεκαλυμμένος, καὶ ἐτίθετο εἰς τὴν γῆν, ὡς
 εἰς ὧν τῶν μίμων καὶ τῆς συμφωνίας προκαλουμέ-
 νης, ² ὁ βασιλεὺς ἀναπηδήσας, ὠρχεῖτο καὶ προσέ-
 παιζε τοῖς μίμοις ὥστε πάντας αἰσχύνεσθαι. Τοιαῦ-
 τα ἀπεργάζεται τοὺς τالαιπώρους ἢ πρὸς τῇ μέθῃ
 ἀπαυδευσία. Φιλοπότης ³ δ' ἦν καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐ-
 τῷ Ἀντίοχος ἐν Μηδείᾳ πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας, Antiochus
Sidetes.
 εὖ ὡς ἰστορεῖ Πουσιδῶνιος ὁ Ἀπαμειῦς ἐν τῇ ἐκκαδικαίῃ
 τῶν Ἱστοριῶν. ἀναιρεθέντος γοῦν αὐτοῦ, τὸν Ἀρσάκην
 θάπτοντα αὐτὸν λέγειν. „Ἐσφηλέ σε, Ἀντίοχε,
 θάρσος καὶ μέθη. ἤλπιζες γὰρ ἐν μεγάλοις ποτηρίοις
 τὴν Ἀρσάκου βασιλείαν ἐκπιεῖν.“

¹ τῶν ms. Ep. ² προκαλουμένης edd. ³ Rursus φιλοπάτης ms. A.
 ad cubabat. Subinde etiam vel offam vel poculum, cum
 manu iam tenuisset, deponens subito surgebat, alio dis-
 currens, & convivia obambulans; moxque ab his, mox ab
 illis propinationes accipiens. Simul vero acroamatum lu-
 dis se miscens, a mimis inferebatur totus opertus, & hu-
 mum deponerebatur: tum provocatus a symphoniâ subito
 profiliebat rex, saltabatque, & cum mimis lusitabat; ira
 ut pudor incesceret cunctos. Ad talia protrudit miseros
 homines vinolentia & neglecta ingenii cultura. « Bibax
 vero etiam fuit eiusdem cum hoc nominis, *Antiochus* ille
 qui in Media cum Arsace bellum gessit; ut refert Po-
 sidonius Apamensis decimo sexto Historiarum libro.
 Quem occisum Arsaces cum sepeliendum curaret, di-
 xit: *Evertis te, Antioche, confidentia & vinolentia: spera-
 veras enim, te maioribus poculis regnum Arsacis epotaturum.*

LIV.

Antiochus
Magnus.

„Ἀντίοχος δὲ ὁ Μέγας ἐπικαλούμενος, δὴ Ῥωμαῖοι καθεῖλον, ὡς ἱστορεῖ Πολύβιος ἐν τῇ εἰκοστῇ, παρελθὼν εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, συνετέλει γάμους. πεντηκοντα μὲν ἔτη γεγονώς, καὶ δύο τὰ μέγιστα τῶν ἔργων ἀνείληθώς, τὴν τε τῶν Ἑλλήνων ἐλευθέρωσιν, ὡς αὐτὸς ἐπηγγέλλετο, καὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον. ἐρασθεὺς γὰρ παρθένου Χαλκιδεῆς, κατὰ τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν ἐφιλοτιμήσατο γῆμαι αὐτήν, ἡ οἰοπότης ὦν καὶ μέθαις χαίρων. ἦν δ' αὐτῇ Κλεοπτολέμου μὲν θυγάτηρ ἐνὸς τῶν ἐπιφανῶν, κάλλει δὲ πάσας ὑπερβάλλουσα. καὶ τοὺς γάμους συντελῶν ἐν τῇ Χαλκίδι, αὐτόθι διέτρεψε τὸν χιμῶνα, τῶν ἐπιστάτων οὐδ' ἦντιν οὖν ποιούμενος πρόνοιαν. ἔθετο δὲ καὶ τῇ παιδί ὄνομα Εὐβοίαν. ἡττηθεὺς οὖν τῷ πολέμῳ, ἔφυγεν εἰς Ἐφεσον μετὰ τῆς νεογάμου.“
Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ὁ αὐτὸς Πολύβιος ² ἱστορεῖ, Ἀγρω-

1 Deest αὐτὴν edd. 2 ὁ Πολύβ. edd. absque αὐτίς.

54. » *Antiochus* vero is cui *Magno* cognomen fuit, qui a Romanis everfus est, ut narrat Polybius libro vicesimo, Chalcidem Euboeae profectus nuptias celebravit, cum annum iam ageret quinquagesimum, & duas res maximas suscepisset, Graecorum liberationem, ut quidem ipse profitebatur, & bellum cum Romanis. Amore igitur captus Chalcidicae virginis, quo tempore de bello erat cogitandum ad celebrandas cum illa nuptias studium omne contulit, cum vini esset studiosus & temulentia delectaretur: erat autem illa Cleoptolemi filia unius e viris illustribus, pulcritudine autem antecellebat omnes. Et nuptias Chalcide celebrans, hyemem ibidem traduxit, abiecta omni rerum instantium cura. Nomen etiam puellae imposuerat *Euboeae*. Bello autem victus, cum recens nupta Ephesum profugit. » Narrat idem Polybius secundo Historiarum libro, *Agro-*

α να τὸν Ἰλλυριῶν ¹ βασιλέα ἡσθέντα ² ἐπὶ τῷ νενικη- Agron & Genthius, reges Illyr.
 κέναι τοὺς μέγα Φραοῦντας Αἰτωλοὺς, πολυπότην ³
 ὄντα, καὶ εἰς μέβας καὶ εὐωχίας τραπέυντα, πλευρί-
 τιδι ληφθέντα ἀποθανεῖν. ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ ⁴
 ὁ αὐτὸς Γενθιῶνά ⁵ Φησι τὸν τῶν Ἰλλυριῶν βασιλέα,
 διὰ τὴν πολυποσίαν πολλὰ ποιεῖν ἀσελγῇ κατὰ τὸν
 βίον, νύκτωρ τε αἰὲ καὶ μεθ' ἡμέραν μεθύοντα. ἀπο-
 κτείναντα δὲ καὶ Πλεύρατον τὸν ἀδελφόν, γαμῶν
 μέλλοντα τὴν Μενουνίου θυγατέρα, αὐτὸν γῆμαι τὴν
 β παῖδα, καὶ ὡμῶς χρῆσθαι τοῖς ἀρχομένοις. Καὶ Δη- Demetrius.
 μήτριον δὲ, Φησὶ, τὸν ἐκ τῆς Ῥώμης τὴν ὀμηρείαν δια-
 φυγόντα, ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τριακοστῇ, βασιλεύσαντα
 Σύρων, πολυπότην ὄντα, τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας με-
 θύσκεσθαι. Ὀροφέρνην ⁶ τε, ὀλίγον χρόνον Καππα- Oropher- nes.
 δοκίας βασιλεύσαντα, καὶ παρίδοντα τὰς πατρίους

¹ Ἀγρ. τῶν Ἰλλ. βασ. edd. ² ἡσθ. μέγα ἐπὶ edd. ³ πολυ-
 πότην ms. A. & mox iterum. ⁴ εἰκοστῇ ἐνάτῃ edd. ⁵ Γενθιῶνα
 Ms. & ed. Ven. & Bas. Rectius fuerit Γένθιον. ⁶ Ὀλοφην.
 ms. Ep. sed Ὀροφ. inter lin.

παι, Illyriorum regem, gavifum quod superbos vicif-
 fer Aerolos, cum vini studiosus esset & ad remulentiā
 crapulamque sese convertisset, lateris dolore corre-
 ptum obiisse. Nono vero & vicesimo libro idem nar-
 rat, *Genthionem*, Illyriorum regem, ex nimio vini amo-
 re multa flagitiose per vitam patrasse, die nocteque te-
 mulentiae indulgentem. Occiso fratre Pleurato, cui de-
 sponsata erat Menunii filia, ipsum virginem duxisse,
 memorat, & crudeliter suis imperitasse. Eriam *Demet-
 rium*, illum qui Romā cum obses esset profugerat, &
 in Syria dein regnavit, tertio & trigésimo libro com-
 memorat bibacem fuisse, & plurimam diei partem po-
 tando ad ebrietatem usque consumuisse. Item *Oropher-
 nem*, qui breve per tempus rex fuit Cappadociae, spro-

ἀγωγὰς, φησὶν ἐν τῇ τριακοστῇ δευτέρᾳ, εἰσαγαγῆναι τὴν Ἰακὴν καὶ τεχνητὴν ἀσωτίαν.

LV.

Platonis
praeceptum
de
vini potu.

Διόπερ ὁ Θεϊότατος Πλάτων καλῶς νομοθετεῖ ἐν τῷ δευτέρῳ· „Τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τὸ παράπαν οἶνου μὴ γεύσασθαι (οὐ γὰρ χρὴ πῦρ ἐπὶ τῷ πῦρ ὀχετεύειν) οἶνον δὲ μετρίου γεύσασθαι μέχρι τριακοντα ἐτῶν μέθης δὲ καὶ πολυσοφίας τὸ παράπαν τὸν νῆον ἀπέχεσθαι. τετταράκοντα δὲ ἐπιβαίοντα ἐτῶν, ἐν ταῖς συσσιτίοις εὐωχηθέντα καλεῖν τοὺς τε ἄλλους θεοὺς, καὶ δὴ Διόνυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ παιδιάν·¹ ἢ² τοῖς ἀνθρώποις ἐπικουρον τῆς τοῦ γήρωος αὐστηρότητος ἐδωρήσατο, τὸν οἶνον Φάρμακον, ὥστε ἀνθρῶπιν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι.“ καὶ ἐξῆς δὲ φησί· „Λόγος καὶ Φήμη ὑπορρεῖ, ὡς ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς Ἡρας δ

¹ παιδίαν mssii & ed. Ven. ² ἢ ms. Ep. ὅς malebam.

tis patriis institutis, ait libro trigesimo secundo, Ionicam & artificiosam luxuriam introduxisse.

55. Quare divinissimus Plato praeclare praecipit, secundo Legum libro: »Pueros ad annum usque decimum octavum vino prorsus debere abstinere: (nec enim ignem in ignem esse derivandum:) tum modice vinum gustare, usque ad annum tricesimum: temulentia vero & multo vini potu prorsus abstinendum adolescenti. Sed quum ad quadragesimum annum pervenerit, tum vero in conviviiis epulantem & alios Deos & Bacchum nimirum debere invocare adhibereque ad seniorum sacra simul & lufum: quem lufum hominibus ille largitus est in austeritatis senilis remedium; vinum inquam, medicinam qua juvenescamus & moestitiae inducamus oblivionem.« Et deinde rursus ait: »Vulgatus est rumor ac fama, hunc Deum a noverca

διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην διὸ τὰς τε βακχείας
καὶ τὴν μακρὴν πᾶσαν ἐμβάλλει χορείαν τιμωροῦ-
μενος· ὅθεν καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸ δαδάρηται.

Φάλακκος δ', ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι, γυναῖκά
τινα ἀναγνώφει πολυπότην, ¹ Κλεῶ ὄνομα·

LVI.

Mulieres
bibaces.

Χρυσωτὸν ² κροκύντα περιζώσασα χιτῶνα,

τόνδ' ³ Διονύσω ⁴ δῶρον ἔδωκε Κλεῶ,

οὐκ αὖ συμποσίοισι μετέτρεπεν· ἴσα δὲ πίνων

οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδ' ἄμα πιν· ⁵

Ὅτι δὲ φίλοιον τὸ τῶν γυναικῶν γένος, κοινόν. οὐκ
ἀχαρίστως δὲ καὶ ὁ Ξέναρχος ἐν τῷ Πεντάβλω γυ-
ναϊκά τινα εἰσάγει φρικτότατον ὄρκον ἐμύνησαν τίνδε·

— Ἐμοὶ γένοιτο, σοῦ ζώσης, τέκνον,

ἐλξέμερον πιούσαν οἶνον ἀποθανεῖν.

¹ πολυπότην edd. πολυπῶτιν ms. A. ² Χρυσωτὸν corrigiunt.

³ τῷδ' edd. ⁴ Διονύσω edd. ⁵ Possis & οὐδ' αὖμα πιν scribere.

Iunone mente olim deturbatum fuisse: quapropter bac-
chicos furores & saltationum dementiam, ulciscendi
caussa, hominibus eum immittere; eademque de causa
vinum hominibus esse largitum. «

56. Phalaecus vero, in Epigrammatis, mulierem quam-
dam bibacem commemorat, cui Cleo nomen:

Auro crocoque nitentem quam gestaverat tunicam,

hanc Baccho donum Cleo dedit,

quoniam in conviviis excelluit. Paribus vero bibere poculis

hominum nemo ullus adhuc exstitit, cum illa qui con-
tenderet.

Esse autem vini studiosum mulierum genus, dictum est
a multis. Non invenisse vero Xenarchus, in Quinquar-
tio, mulierem inducit, horrendo iureiurando se obstrin-
gentem hocce:

— *Mihi contingat, se, filia, superstitis,*

liberum bibentem vinum vix excedere!

Athen. Vol. IV.

H

Romanos
abstinentiae. „Παρά Ῥωμαίους δέ, ὡς Φησι Πολύβιος ἐν τῇ ἕκτῃ,
ἀπαίρηται¹ γυναῖξί πίνειν οἶνον. τὸν δὲ καλούμενον
πάσσαν πίνουσαν. τούτο δὲ ποιεῖται μὲν ἐκ τῆς ἀστα-
φίδος, καὶ ἔστι παραπλήσιος πινόμενος τῷ Αἰγυ-
σθενίτῃ² γλυκεῖ, καὶ τῷ Κρητικῷ διὰ πρὸς τὸ κατε-
πεῖγειν τοῦ δάψους χραῖνται αὐτῶ. λαθεῖν δὲ ἔστιν ἀδί-
νατον τὴν γυναῖκα πιούσαν οἶνον. πρῶτον μὲν γὰρ
οὐδ' ἔχει οἶνου κυρίαν³ ἢ γυνή⁴ πρὸς δὲ τούτοις Φιλίῳ
δεῖ τοὺς συγγενεῖς τοὺς ἑαυτῆς καὶ τοὺς τοῦ ἀνδρὸς
ἑὼς ἐξαπείψιων, καὶ τούτο ποιεῖν καθ' ἡμέραν ἐπὶ τῶν
ἰδῆ⁵ πρῶτον. λοιπὸν, ἀδύλῳ τῆς ἐντυχίας οὕσης τίσει
ἀπαντήσῃ, φυλάσσεται· τὸ γὰρ πρᾶγμα, καὶ γυν-
σῆται μόνον, οὐ προσδεῖ διαβολῆς.“ Ἀλκιμος δ' ἐκ
Σικελιώτης, ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ τῶν βίβλων Ἰταλι-
κῇ, πάσας Φησὶ τὰς⁵ ἐν Ἰταλίᾳ γυναῖκας μὴ πί-

¹ ἀπαίρητο ms. Ep. qui ἀπαίρησι debuerat. ² Αἰγυσθενίτῃ τῷ vulgo.
Αἰγυσθενίτῃ corr. Casaub. ³ κυρίαν ms. Ep. ⁴ αὐτῇ ms. A.
⁵ φασὶ ἐν Ἰτ. edd.

»Apud Romanos vero, ut ait Polybius libro sexto, ve-
titum mulieribus est, vinum bibere. Attamen *passum vi-
num*, quod vocatur, bibunt. Paratur illud ex uva pas-
sa, & in poru simile est dulci Aegosthenensī & Creti-
co. Illo igitur, urgente siti, utuntur. Latere autem mu-
lier, cum vinum potavit, non potest. Primum enim ne
habet quidem illa potestatem cellae vinariae: praeterea
vero oportet eam osculari suos & mariti sui consanguineos,
ad filios usque consobrinorum: idque ei facien-
dum est quotidie, quando primum illi in ipsius conspe-
ctum veniunt. Proinde, quoniam incertum est quibus
illa obvia futura sit, caveret sibi: nam, si vel minimum
degustasset, nullo alio opus est indicio.« Alcimus vero
Siculus, in eo suorum librorum qui Italicus inscribitur,
omnes in Italia mulieres vino abstinere ait, tali ex causā

σαν οἶνον ἀπὸ ταύτης αἰτίας. „Ἡρακλῆς περὶ τὴν ^{Hercules} ^{fitiens.} Κροτωνιάτιν ¹ γενόμενος, ἐπεὶ πρὸς τινα οἰκίαν οὔσαν παρὰ τὴν ὁδὸν διψῶν ἀφίκετο, προσελθὼν ἤτι πιεῖν ἐπυτεύειν. εὔτυχε δ' ἡ γυνὴ τοῦ τὴν οἰκίαν κακτημένου πίθον οἴνου λαβραῖως ὑποξασα² καὶ πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα, δεινὸν, ἔφη, ποιήσῃ αὐτὸν, εἰ ξένου χάριν τὸν πίθον τοῦτον ἀποίξειεν· ὕδωρ δ' ἐκέλευσεν αὐτὸν προσ-
b νεγκεῖν. Ἡρακλῆς δ' ἐπὶ θύραις ἵστας, καὶ ἀκούσας ταῦτα, τὸν μὲν ἄνδρα αὐτῆς σφέδρα ἐπήνεσεν· ὃν καὶ ² ἐκέλευσεν, αὐτὸν παρελθόντα εἰσὼ σκοπεῖν τὸν πίθον. καὶ ὃς, εἰσελθὼν, λίθινον εὔρει τὸν πίθον γεγε-
νότα. τοῦτο ³ δὲ τὸ σημεῖον ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ἐν ταῖς ἐπιχωρίαις γυναιξὶν πάσαις, ἐν αἰσχυρῷ κῆσθαι τὸ πίνειν οἶνον, διὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν.“

Οἷαι δ' εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι μεθύουσαι αἱ LVII.

¹ Κροτωνιάτων ms. Ep. inter lin. ² Deest καὶ edd. ³ Forf. τοῦτου.

sa. »Hercules quum esset in Crotoniatarum agro, ibique ad aedes quasdam in via sitas sitiens pervenisset, accessit poscens ut sibi quod biberet daretur. Per id ipsum tempus forte uxor domini aedium clanculum vini dolium aperuerat; itaque marito dicebat, *durum fore si peregrini hominis causâ dolium illud aperiret*; iussitque ut aquam ei bibendam offerret. Hercules, pro foribus stans, quum haec exaudivisset, valde laudavit maritum mulieris; hortatus autem est illum, ipse inro abiret, & dolium inspiceret. Qui cum introivisset, dolium reperit faxeum factum. Cuius rei documentum etiam nunc superest in omnibus eius regionis mulieribus; quod, praedictam ob causam, turpe & in probro habetur, si vinum mulier bibat. «

57. Quales vero sint apud Graecos temulentæ mu-

Græcæ mulieres non abstemiae. γυναῖκες, παραίδωσιν Ἀντιφάνης μὲν, ἐν τῇ Ἀκον-
τιζομένη, οὕτως·

— Γάτων ἐστὶ τις

καὶ πηλὸς. οὗτος οὗτος, ὅταν ἔλθω¹ πρὸς
ἀψῶσα, μόνος εἶδ' ² ὥς γ' ἐμοὶ ³ ἀρᾶνται,
οὐδ' ὑδαρὶς, οὐτ' ἀκρατον. οἶδα δ' ἐγὼ ποτε
πιῶσα. —

καὶ ἐν Μύστιδι (γυναῖκες δ' εἰσὶν αἱ διαλεγόμεναι·)

— Α. Βούλει [δὲ] ⁴ καὶ σὺ, Φιλτάτη, ⁵
πιῶν; Β. Καλῶς ἔχοιμι. Α. Τοιγαροῦν Φέρε,
μέχρι καὶ τριῶν γάρ ⁶ φασὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς.
Ἀλεξέε δ', Ὀρχηστρίδι·

Α. Γυναῖξί δ' ἀρκαὶ πάντι, ἐὰν οἶνος παρῇ
πίειν διαρκῆς. Β. Ἀλλὰ μὴν, ἢ τὼ θεῶν,
ἔσται γ' ὅσον ἂν βουλῶμεθ', ἔσται καὶ μάλα

¹ εἰδέναι vulgo. ² μόνος εἶδεν vulgo. ³ ἔς γι μοι corr. Caf.
⁴ Deest δὲ vulgo. ⁵ Temperare φιλεται ed. Casaub. 2. & 3.
⁶ μέχρι γὰρ καὶ τριῶν edd. μέχρι γὰρ τριῶν mssii absque καί.

lieres, docet Antiphanes in Iaculatrice, his verbis:

— *Vicius est quidam*

*caupo. Is statim, si quando venio
señens, unus novis quo pacto mihi miscetur,
nec aquosum, nec merum. Memini vero aliquando
bibens. —*

Idem, in Mystide, id est, Foeminâ initiatâ: (sunt autem mulieres, quae colloquuntur:)

A. *Vis-ne & tu, carissima,*

bibere? B. *Libenter equidem.* A. *Age igitur:*

nam etiam tribus usque, aiunt, venerandos esse Deos.

Alexis vero, in Sakatrice:

A. *Mulierî omnium rerum satis, si vini quod bibas*

satis adest. B. *At, per sanctas divas!*

adtrix quantum voluerimus: erit etiam valde

ἡδύς γ', ¹ ἄδοντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς;
λέγω, γέρον γ' ² δαιμονίως. A. Ἀσπάζομαι
γραῦν σφίγγω· πρὸς ἐμέ γ' ὡς αἰνίγματα λέγει. ³
καὶ τὰ λοιπὰ. Ἐν δὲ Δίς πυνθᾶντι ⁴ Ζωπύρας τινὸς
μνημονεύων, ⁵ Φησὶ καὶ „Ζωπύρα οἰηρὸν ἀγγεῖον.“
Ἀντιφάνης, Βάκχαις·

Ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι, ⁶ κακοδαίμων σφόδρα
ἔστις γαμῶ γυναῖκα, πλὴν ἐν τοῖς Σκύθαις·
e ἐκὼ μόνον γὰρ οὕτ' οὖνεται ἀμπελος. ⁷
Ξέναρχος, Πεντάβλω·

Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναῖκός εἰς οἶνον γράφω.

Πλάτων Φάωνι, διηγούμενος ὅσα διὰ τὸν οἶνον
συμβαίνει ταῖς γυναῖξιν, Φησὶν·

LVIII.

¹ πολὺς γ' Eustath. quod ex πολὺς γ' ortum videri poterat.
Forl. λαρίς γ'. ² λέγων γέρον γ' edd. cum ms. A. γέρον
δαμ. ms. Ep. omittens λέγων & γ'. ἄ γαρ γέρον γ' corr. Cal.
λαρίς γέρον τ' iacobs. ³ λέγο vulgo. Forlian λέγεις.
⁴ Διὶ πυνθόντι videtur legendum. ⁵ Ζωπύρας φησὶ καὶ edd.
& duo verba omittunt. ⁶ Ἐπειτα πᾶς οὐκ ἔστι κακός, corr.
iacobs. ⁷ φέρετ' ἀμπελος edd.

suave sane, dentes non habens, iam putre,

aio, senex sane mirifice. A. Amo

mulierem sphingem: nam mihi quidem aenigmata haec lo-
quitur.

& quae sequuntur. Idem vero, in Bis - lugente: (five;
in love lugente:) Zopyrae cuiusdam mentionem fa-
ciens, cum alia in eam dicit, tum illud: Zopyra, vina-
rium vas. Antiphanes, in Bacchis:

Sed hoc quum aliter se habeat, infelix est admodum

quisquis uxorem ducit, nisi apud Scythas:

nam ibi solummodo non nascitur viuis.

Xenarchus, in Quinquertio:

Iusiurandum ego mulieris vino inscribo.

§8. Plato in Phaone, quae per vinum accidunt mu-
lieribus exponens, ait:

Mulieres, in
Platonis co-
mici Phao-
ne.

— Εἴν, γυναῖκες, ὡς ὑμῶν πάλαι¹

οἶνον γενίσθαι² τὴν ἀνοιαν εὐχόμεαι.

ὑμῶν γὰρ οὐδεν, ³ καθάπερ ἡ παροιμία,

ἐν τῷ καπύλου⁴ νοῦς ἐνῆναι⁵ μοι δοκεῖ.

Εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ' ἰδεῖν, προτίλεια δὲ 5

ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαυτὰ. 6

Πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προδύεται

πλακοῦς ἐνέρχης, ἄμυλος⁷ ἐγκύμων, κίχλαι

ἐκκαίδεχ' ἐλόκληροι μέλιτι μεμιγμένοι,⁸

λαγῶα δώδεκ', ἐπισίληνα.⁹ 7 τᾶλλα δὲ. 10

ἤδη ταῦτ' ⁸ εὐτελέστατ'. ἄκουε δὲ.

βελβῶν μὲν Ὀρβάνη τρί' ἡμεκτεῖα⁹

Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν

μύρτων πυνακίσκος, χυρὶ παρατέτιλμένων¹⁰

λύχρων γὰρ ὁσμάς οὐ φιλοῦσι δαίμονες¹¹ 15

¹ ὑμῶν ἔφη πάλαι coni. Caf. ² γενίσθαι οἶνον corrigiſt idem.

³ οἶνον coni. interpr. Gall. ⁴ καπύλου vulgo. ⁵ μύλλης coni.

Hering. ⁶ διαμμιγμ. vulgo. ⁷ ἐπὶ σίληνα edd. Iungunt

alii λαγῶα δώδεκ' ἐπισίληνα. ⁸ Forſ. εἰς γὰρ ταῦτ' ἵετ' εὐτελέ.

Aut ἵδα ὅτι ταῦτά γ' εὐτελέ. ⁹ τριμῆκτα vulgo.

Ague, mulieres! Ut iam pridem vobis ego

precor vinum potius vestram esse amantiam!

Vobis enim neuiquam, ut est in proverbio,

apud capponem esse animus videtur.

Nam Phaonem si cupitis videre, praeliminaria

vos sacrificia multa offerre prius oportet haecce.

Statim quidem mihi iuvenum altrici primus offeruntur,

placenta testiculata, amylos praegnant, turdi

sedecim integri melle mixti,

leporinae carnes duodecim, lenata liba. Reliqua vero

iam haec vilissimo pretio paranda. Audi igitur.

Bulborum quidem Orthannae sesquifexarius;

Conisalo vero duobusque eius sodalibus

myrtorum patella, manu vulforum;

nam lucernarum odorem non amant. Dū:

πύργης τετάρτης ¹ κυσί τε καὶ κυηγέταις

Λόρδωνι ² δραχμή, Κυβδασοῖ τριάβολον,

ἥρωϊ ³ Κέλητι δέρμα καὶ θυλήματα.

Ταῦτ' ἐστὶ τὰναλώματ'. εἰ μὲν οὖν τάδε

προσοίσεται, εἰσέλθοιτ' ἄν' εἰ δὲ μὴ, μάτην

ἔξιστιν ὑμῶν ⁴ διὰ κενῆς κινήσαν. ⁵

Ἀξιόνικος δ' ἐν Φιλίνῃ ⁶ Φησί·

Γυναῖκι δὴ ⁷ πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ.

Καὶ ὅλα δὲ ἔθνη περὶ μέγας διατρέβοντα μήμεν
b ἤξιώται. Βαίτων γοῦν, ὁ Ἀλεξάνδρου βηματιστής, ἐν
τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας,
καὶ Ἀμύντας ἐν τοῖς Σταθμοῖς, τὸ τῶν Ταπύρων
ἔθνος, Φησὶν, οὕτω φίλονον εἶναι, ὥς καὶ ἀλείμμα-
τι ἄλλω μηδενὶ χρῆσθαι, ἢ τῷ οἴνῳ. τὰ δ' αὐτὰ
ἱστορεῖ καὶ Κτησίας ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν

LIX.

Populi
ebriof.

Tapyri :

¹ πύργου τέταρτον coniectant. Forfan πύργης τετάρτη.
² Λόρδωνι vulgo. ³ ἥρωι vulgo. ⁴ ὑμῶν edd. ⁵ βίτουσι
corrīgunt. ⁶ Φιλίῃ edd. ⁷ δὴ edd.

penis quarta, canibus & venatoribus :

Lordoni drachma ; Cybdasoi triobolus,

heroi Celeti coriolum & libamina.

Haec vobis sunt impendenda. Quod si haec ergo

obtuleritis, introire licet : sin minus,

superest ut frustra & incassum vos pruriatis.

Axionicus vero, in Philinna, ait :

Mulieri crede, aquam se bibere neganti.

59. Porro vero etiam integri populi, ut temulentiae dediti, commemorati sunt a scriptoribus. Baeton quidem, Alexandri dimensor itinerum, in libro qui inscribitur Stationes expeditionis Alexandri, & Amyntas in Stationibus, Tapyrorum populum aiunt ita vini esse studiosum, ut nullo etiam alio unguento nisi vino utantur. Eadem tradit Ctesias in libro de Tribus Asiae.

Φόρων. αὐτὸς δὲ καὶ δικαιοτάτους αὐτοὺς λέγει εἶναι.
 Phigalen- Ἀρμόδιος δὲ ὁ Λεπρεάτης, ἐν τῷ Περὶ τῶν παρὰ Φι-
 ses: γαλεῦσι Νομίμων, Φιλοπέτας¹ Φησὶ γενέσθαι Φι-
 γαλεῖς, Μεσσηνίους ἀστυγείτας ὄντας, καὶ ἀποδη-
 μιῶν ἰδιωθέντας. Φύλαρχος, ἐν ἑκτῇ,² Βυζαντίους, οἱ-
 νόφλυγας ὄντας, ἐν τοῖς καπηλείοις οἰκῆν, ἐκμισθώ-
 σαντας τοὺς ἑαυτῶν θαλάμους μετὰ τῶν γυναικῶν
 τοῖς ξένοις³ πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὕπνοις ὑπο-
 μένοντας ἀκοῦσαι. διδὲ καὶ πολεμουμένων ποτὲ αὐ-
 τῶν, καὶ οὐ προσκατερούντων τοῖς τείχεσι, Λεωνίδης
 ὁ στρατηγὸς ἐκέλευσε τὰ καπηλεία ἐπὶ τῶν τεχνῶν
 σκηνοπηγεῖν, καὶ μόλις ποτὲ ἐπαύσαντο λειποτα-
 πτοῦντες³ ὥς Φησὶ Δάμων ἐν τῷ Περὶ Βυζαντίου.

Byzantii. Μένανδρος δ' ἐν Ἀρρηφόρῳ, ἢ Αὐλητρίδι⁴
 aliique.

— Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους

¹ ἢ φιλοπέτας ms. A. ² δ' ἐν ἑκτῇ fortiss. ἢ ἑκτῇ edd. ³ λειπο-
 ταπτοῦντες ms. A.

Hic vero simul ait, iustissimos illos esse. Harmodius vero Lepreates, in libro de Phigalensium Institutis, potui deditos fuisse ait Phigalenses, Messeniiorum finitimos, & domo abesse solitos. Phylarchus, libro sexto. Byzantios, ait, ita vinosos esse, ut in cauponis habitent, suas aedes simul cum uxoribus elocantes peregrinis; bellicae tubae sonum ne in somno quidem exaudire sustinentes. Itaque aliquando quum bello ipsis illato laborem curamque tuendorum murorum non fecterent, Leonides dux iussit ut cauponum tentoria super ipsis moris figerentur; quo facto aegre tandem obtinuit, ut desinerent illi deferere ordines: quod narrat Damos in libro de Byzantio. Menander vero, in Arrephoro, (Id est, Arcana Minervae sacra gestante,) sive Tibicina:

— Omnes mercatores obriosos

παιῖ τὸ Βυζάντιον. ἔλην ἐπίνομον
τὴν νύκτα διὰ τοῦ, καὶ σφάδρ' ἀκρατὴν μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῶν τέτταρες κεφαλὰς ἔχων.

Καμωδῶνται δὲ εἰς μέθυσοι Ἀργεῖαι. μὲν καὶ Τυρ-
θωὶ ὑπὸ Ἐφίππου ἐν Βουσίριδι. παιῖ δὲ τὸν Ἡρα-
κλέα λέγοντα·

Η. Οὐκ εἶσθα μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τυρύνθιον
Ἀργεῖον; αἱ μεθύοντες αἰεὶ ¹ τὰς μάχας

οὐ πάσας μάχονται. Β. Τοιγαροῦν Φύγαισ' αἰεὶ.

Μιλησίους δ' Εὐβουλος, ἐν Κατακαλλωμένῳ, ὑβρι-
στὰς εἶναι, φησὶ, μεθύσθοντας. Παλέμων δὲ ἐν τῷ
Περὶ τῶν κατὰ πόλεις Ἐπιγραμμάτων, περὶ Ἠλείων
λέγων, ² παρατίθεται τόδε τὸ ἐπίγραμμα·

Ἥλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται. οἷος ἐκάστου
οἶκος, τοίη δὲ ³ καὶ συνάπανα ⁴ πόλις.

¹ αἰεὶ edd. cum ms. Ep. αἰεὶ apud Macrob. ² Deest λέγει edd.
³ δὲ carent mss. ⁴ ἐντάπανα edd.

facit Byzantium. Totam tui caussa

potantibus potest, & valde quidem merum, ut puto:

itaque nunc surgo capite gestans quatuor.

Traducuntur porro, tamquam vinolenti, Argivi & Ti-
rynthii ab Ephippo, in Busiride; ubi Herculem sic fa-
cit loquentem:

H. Adhuc ignoras esse me Tirynthium

Argivum? quod genus ebrii cunctas solent

pugnare pugnas. B. Ideo fugiunt perpetim.

Milefos vero Eubulus, in Glutinato, poteros esse ait
ebrios. Polemon vero, in libro de Inscriptionibus quae
in Civitatibus existant, de Eleis hocce adposuit Epi-
gramma:

*Elis mentitur & bibit: qualis cuiusque
domus, talis namque & tota civitas.*

LX.

Thracēs
bibaces.

Θεόπομπος δ', ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ, περὶ
Χαλκιδέων ἱστορῶν τῶν ἐν Θρακίᾳ, φησὶ· „Ἐτύγ-
χανον γὰρ τῶν μὲν βασιλέων ἐπιτηδεύματων ὑπερ-
ρῶντες, ἐπὶ δὲ τοὺς πότους καὶ ραθυμίαν καὶ πολλὴν ἔ-
ἀκολασίαν ἐρμημέτες ἐπικικῶς. τὸ δ' εἰς πάντας οἱ
Θράκες, πολυπόται. ¹ διὸ καὶ Καλλίμαχος ἔφη·

Καὶ γὰρ ὁ Θρηκίην μὲν ἀπίστουγε χανδὸν ἄμυστον
οἰνοποτεῖν· ἄλγω δ' ἤδετο κισσυβίῳ.“

Methym-
naei.

Ἐν δὲ τῇ πενηκестῇ ὁ Θεόπομπος περὶ Μηθυμναίων
τάδε λέγει· „Καὶ τὰ μὲν ἐπιτήδεια προσφερομένους
πολυτελεῖς, μετὰ τοῦ κατακεῖσθαι καὶ πίνειν ἔργον
δ' οὐδὲν ἄξιον τῶν ἀναλωμάτων ποιῶντας. ἔκαστον
οὖν αὐτοὺς τούτων Κλεομένης ὁ τύραννος, ὁ καὶ τὰς α-
μαστροπούς, τὰς εἰθισμένας προαγωγέειν τὰς ἐλευ-
θέρους γυναῖκας, καὶ ² τρεῖς ἢ τέτταρας τὰς ἐπιφα-

¹ πολυπόται ms. A.² Absq̃t vulgo καὶ, & deinde legitur
πορνευμένας.

60. Theopompus vero, libro secundo & vicesimo,
de *Chalcidensibus Thraciae* narrans, ait: »Optima institu-
ta hi insuper habentes, in compotationes & mollietatem
& omne genus flagitiosae luxuriae prorsus ruebant. Sunt
autem hoc Thracēs omnes, bibaces. Quare & Callima-
chus dixit:

*Aversabatur enim ille Thracicam magno hiatus amyssum
ingurgitare: exiguo delectabatur pocillo.*

Libro vero quinquagesimo de *Methymnaeis* haec Theo-
pompus dicit: »Victu utebantur sumtuoso, decum-
bentes, potantesque: nullum autem factum edentes
quod illis dignum fuisset. Sed huic illorum vi-
tae generi finem fecit Cleomenes tyrannus: qui & le-
nas, quae prostituere ingenuas mulieres consueverant,
& tres aut quatuor nobilissimas ex his quae meretri-

νοστάτας πορνευόμενας, ἐνθήσας εἰς σάκκους κατα-
 πνέσθαι τισὶν προστάξας. « Καὶ Ἑρμιππος δὲ, ἐν τοῖς
 Περὶ τῶν ἑπτὰ Σοφῶν, Περίανδρον τὸ αὐτὸ ποιῆσαι.
 Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τῶν Φιλιππικῶν » Ἰλλυριοὶ, Φη-
 σὶ, δειπνοῦσι καθήμενοι καὶ πίνουσι. ἄγουσι δὲ καὶ
 τὰς γυναῖκας εἰς τὰς συνουσίας καὶ καλὸν αὐταῖς,
 προκίβειν ὥς ἂν τύχῃσι τῶν παρόντων. ἐκ δὲ τῶν συμ-
 βουσιῶν αὐταὶ τοὺς ἄνδρας ἀπάγουσι. καὶ κακὸς βίος
 δὲ πάντες εἰσὶ, καὶ ζῶννυνται τὰς κοιλίας ζῶναις πλα-
 ταταῖς, ὅταν πίνωσι. καὶ τοῦτο μὲν πρῶτον μετρίως ¹
 ποιῶσιν· ἐπειδὴ δὲ σφοδρότερον πίνωσι, μᾶλλον αἱ
 συνάγουσι τὴν ζῶνν. Ἀριαῖοι ² δὲ, Φησὶ, κέκτηνται
 προσπελατῶν, ὥσπερ εἰλωτῶν, τριάκοντα μυριάδας.
 καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν μεθύουσι, καὶ ποιῶνται συνου-
 σίας, καὶ διάκεινται πρὸς ἰδωδὴν καὶ πόσιν ἀκρατέ-
 στερον. διὸ καὶ Κελτοὶ πολέμουσιν αὐτοῖς, καὶ εἰδὲ-
¹ i μέτρια edd. ² Ἀρδιαῖοι utique videtur scribendum.
 ciam fecerant, fassis inclusas mari iussit mergi. » Her-
 mippus vero, in libris de Septem Sapientibus, Perian-
 drum quoque idem fecisse tradit. Secundo vero Philip-
 picorum (Theopompus) haec scribit: » *Illyrii* coenant
 potantque sedentes. Adhibent vero etiam uxores in
 convivia: & decoctum his habetur, propinare cuicum-
 que voluerint e conviviis. Domumque abducunt illas
 maritos e computationibus. Caeterum aspero tenuique
 victu utuntur omnes: quumque bibunt, cingunt ven-
 trem latis cingulis: idque primum modice faciunt: quum
 vero largius bibunt, arctius idem idem adstringunt cin-
 gulum. *Ariacii* vero [five, *Ardiacii*] (ait idem) habent
 clientum, quasi Ilotarum, triginta myriadas. Quotidie
 vero inebriantur, & convivia agunt, & comestationi-
 bus computationibusque intemperantius indulgent. Qua-
 re etiam Galli bellum eis facientes, cum non ignora-

τες αὐτῶν τῇ ἀφασίᾳ, παρήγγαλαν ἅπασι τῶς στρατιώταις, δύνανται εἰς λαμπρότατον παρασκευάσαντας κατὰ σκεπὴν, ἐμβαλεῖν εἰς τὰ στήθια πᾶν τινὲς Φαρμακῶδην, δυναμένην διακίπτειν τὰς κοιλίας καὶ διακαθαίρειν. γνομένου δὲ τούτου, * * ¹ εἰ μὴ αὐτῶν καταληφθέντες ὑπὸ τῶν Κελτῶν ἀπώλανε· εἰ δὲ καὶ εἰς τοὺς ποταμούς αὐτοὺς ἔρριψαν, ² ἀκράτορες τῶν γαστέρων γινόμενοι.

LXI.

Fugienda
temulentia.

Ταῦτα πολλὰ ³ ἐφείξῃ καταλιπόντες τοῦ Δημοκρίτου, ὁ Ποντιανὸς ἔφη, πάντων τούτων εἶναι τῶν θινῶν μητροπόλιν τὸν οἶνον, δι' ἃ καὶ τὰς μέβας, καὶ δ τὰς μανίας, ὅτι δὲ καὶ τὰς παρενίας γίνεσθαι· οὗ τοὺς ⁴ ἐκπαῶς μεταλαμβάνοντας, οὐ κακῶς οὖν ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς Ἑλεγκίοις ἐυλίαν ἐρέας ἔφη·

Κἄν τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου,

¹ Intercidisse videntur nonnulla. ² ἔρριψαν ἰαυτοὺς ed. Caf. cum ms. A. ³ Ταῦτα καὶ πολλὰ edd. ⁴ γίνεσθαι αὐτοὺς in p. edd.

rent illorum intemperantiam, milites iusserunt omnes coenam in tentorii adparare quam lautissimam possent, cibisque iniicere herbam quamdam medicatam, quae viam haberet incidendi alvum & perpurgandi. Quo facto, * * alii ex illis deprehensi a Gallis interfecti sunt, alii vero ipsi se in flumina proiecerunt, cum alvi dolorem ferre non possent.

61. Talia multa postquam continuo tenore Democritus differuisset, Pontianus ait: Atqui istorum omnium malorum metropolis (*id est*, fons & origo) vinum est; vex quo ebrietates, furores, atque etiam flagitiosae proterviae nascuntur: quod qui nimis avidè festinant, eos haud male Dionysius is, qui Aeneus cognominatus est, *calicum rex* appellavit in Elegiis, ubi ait:

Quod si quæ virum vehunt in Bacchi temigio,

συμπόσιον καὶ ταῦτα, καὶ καλίσκων ἐρέται.

Περὶ τοῦδε (τὸ γὰρ Φῦλον ¹ οὐκ ἀπέλωλε) Ἀλεξίς δ' ἐν Κουρίδι, περί τινος πλέον πινόντος διαλεγόμενος, φησὶν·

Ὁ μὲν οὖν ἐμὸς υἱὸς, οἷον ὑμεῖς ἀστίας
εἴδετε, τοιοῦτος γέγονεν· Οἰνοπίαν τις, ἢ
e Μάρων τις, ἢ Κάπηλος, ἢ Τιμοκλῆς. ²
μεθύει γάρ· οὐδὲν ἕτερον. ὁ δ' ἕτερος, τί ἂν
τύχοιμι ὀνομάσας; Βῶλος, ἄροτρον; γηγενὴς
ἄνθρωπος. —

Χαλεπὸν οὖν ἔστιν, ἄνθρωπος φίλοι, τὸ μεθύειν· καὶ
καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω λάπτοντας ³. τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς
Ἀλεξίς ἐν Ὀπώρα (ἑταίρας δὲ ὄνομα τὸ θράγμα ἔχει)
φησὶν· „Οἶνον πολὺν οὐ κεκραμένον πίνεις μεστός ὢν,
ποῦν ἐξεμεῖς;“ καὶ Δακτυλίω·

¹ φίλον vulgo. ² Τιμοκλῆς vulgo. ³ οὕτως βλάπτοντας edd;
cum ms. A.

convivii nautae, & calicum remiges.

De quo genere hominum (nec enim illud extinctum est) Alexis in Curide, ubi de quodam loquitur qui nimium vini hauserat, ait:

*Filius igitur meus, qualem iam modo
vidisti, talis est: Oenopion aliquis, aut
Maron quispiam, aut Capelus, (id est, capro,) aut
Timocles:*

*nam ebrius est, nil aliud. Alter, quo eum
nomine appellabo? Bolus, (id est, gleba,) aratrum, ter-
ra genitus*

homo est. —

Odiola igitur res est, dilecti viri, ebrietas: & bene in hos, qui ita vinum hauriunt, idem Alexis in Oporā (meretrix est, quae fabulae nomen dedit) dixit: *Tantum vini non temperati bibis, cum iam plenus sis, nec vomis?*
Eξ in Annulo:

Εἴτ' οὐχ ἀπάντων ἐστὶ τὸ μεθύειν κακὸν
μέγιστον ἀνθρώποισι καὶ βλαβεράτατον; ε
καὶν Ἐπιτρόπῳ δ' ἔφη·

Πολὺς γὰρ ὥς πᾶσι ἁμαρτάνειν ποιεῖ. ¹
Κρωβύλος τ', ἐν Ἀπολιπούσῃ ²

Τὸ γὰρ ἐνδελχεῖς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει;
ἀποστεροῦντα ζῆνθ' αὐτὸν τοῦ Φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσθην ἡ Φύσις.

Οὐ χρὴ εὖν μεθύειν. καὶ γὰρ „δημακρατουμένη πό-
Democratia, λας, φησὶν ὁ Πλάτων ἐν ὀγδόῃ Πολιτείας, ἐλευθερίας
nimiam fi- διψήσασα, ἢ κακῶν εἰσυχῶν προστατούντων ³ τύχη, ⁴
tiens liber- καὶ περρωτέρῳ τοῦ θύοντος ἀκράτου αὐτῆς ⁴ μεθυθῇ,
tatem. τοὺς ἀρχοντας δὲ, ἂν μὴ πάντῃ πρᾶσι ὡσι, καὶ πολ-
λὴν παρέχῃσι τὴν ἐλευθερίαν, καλᾷζου, αἰτιωμένη ὡς
μακροὺς τε καὶ ὀλιγαρχικοὺς· τοὺς δὲ κατηκόους τῶν
ἀρχόντων προπηλακίζου.“ Ἐν δὲ τῷ τῶν ⁵ Νόμων

¹ π. 17 ms. A. ² Ἀπολιπούσῃ edd. ³ προστατεύοντες edd.
⁴ αὐτῇ edd. ⁵ Absq. τῶν edd.

*At nonne pestis pessima est mortalibus
ebrietas, atque damnum damnosissimum?*

Idem rursus, in Tutore, ait:

Nam multum vinum multa peccata facit.

Et Crobylus, in Desertrice:

Quaenam est voluptas, ebriolari perpetim,

vivumque sese orbare mentis regimine;

quod maximum est humanae naturae bonum?

Fugienda igitur temulentia est. Namque civitas populari
status utens, ut ait Plato, octavo libro de Republica, li-
bertatem sibi utens; si malos pincernas nata fuerit sibi praefectos,
& profusus iusto se illa merâ inebriaverit; magistratus suos,
nisi admodum lenes sint & multam indulgeant licentiam, pec-
nis adficiet, ut sceleratos & oligarchiae studentes culpans; eos
vero, qui parent magistratibus, omni contumeliâ adsparges.

ἔκτα φησίν· „Τὴν πόλιν εἶναι δαΐ¹ δίκην κρατῆρος κε-
κραμένην·² οὐ μαινόμενος μὲν ὁ αἶνος ἐγκεχυμένος ζῆϊ,
πολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἐτέρου θεοῦ, καλὴν κοι-
b νανίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα³ καὶ μέτριον ἀπεργά-
ζεται.“

Τὸ γὰρ παροινῖον ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. διὸ καὶ
Ἀντιφάνης, ἐν Ἀρκαδίᾳ, ⁴ φησίν·

LXII.

— Οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ
οὐδαμῶ, πάτερ, παροινῖον οὐβ⁵, ὅταν πίνειν δῆ,
τοῦν ἔχειν. ὅστις δὲ μεῖζον, ἢ κατ' ἀνθρώπον, φρο-
νεί,

Παροινῖον,
de flagitiis
ex ebrietate
natis.

[δηλαδῆ]⁶ μικρῶ πεποιθὼς ἀθλίῳ νοσήματι
εἰς ἄφρονον ἔλθων, ὅμοιον πᾶσιν αὐτὸν⁶ οἶσται,
c αὐ⁷ σκοπῇ τὰ τῶν ἱατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια
τὰς φλίβας ὅποι φέρονται, τὰς ἀνω καὶ τὰς κάτω

¹ quod dñi dñei edd. ² δίκην κεκραμένην κρατῆρος mssci & ed.
Ven. ut videantur κεκραμένου debuisse. ³ Rectius fortasse
πῶμα scribetur. ⁴ Αἰσὶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. ⁵ Absit vox vulgo.
⁶ αὐτῶν edd. ⁷ αὐτῶν vulgo.

Sexto vero Legum libro ait: *Civilem oportet esse instar
craterae temperatae: in qua infusum vinum fervet quidem & fu-
rit, sed coercitum ab altero sobrio Deo, & pulchram societa-
tem nascitur, bonum potum & moderatum efficit.*

62. Nam ex ebrietate nascitur τὸ παροινῖον, id est,
flagitiosa petulantia. Quare Antiphanes in Arcadiā (sc-
pe, in Arcade) dixit:

— Sobrium, pater, hand decet

ebriacae tumultuari: neque se curis dedere,
cum bibendi est tempus. Morem quisquis supra hominum
sapit,

fretus infaustae pusillae viribus pecuniae;
in foricas secedens, aliis se quaque inveniet parem,
si contempletur quae medici signa rursari solent,
quomodo sursum deorsum corporis venae meent,

τεταμέναις,¹ δὲ ὣν ὁ Θητὴς πᾶς κυβερνᾶται βίης.
 Ἐν δὲ Αἰάλῳ, διαβάλλων ὅσα διὰ πρᾶττουσιν αἱ
 πλεον πίνοντες, Φησί·

Μακαρεὺς ἔρατι τῶν ὁμοσπέρων μιᾶς
 πληγῆς, τίως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς,
 κατεῖχε δ' αὐτόν· εἴτα παραλαβὼν περὶ
 οἶνον στρατηγόν, ὃς μόνος Θητοῖς² ἄγει
 τὴν τόλμην εἰς τὸ πρόθε τῆς εὐβουλίας,
 νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὣν ἠβούλετο.

Καλῶς οὖν ἄρα καὶ Ἀριστοφάνης, Ἀφροδίτης γάλα
 τὸν οἶνον ἔφη, εἰπὼν·

Ἡδὺς τε πίνειν οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα.

Ὅν πολλὸν σπάντες ἔνιοι παρανόμων ἀφροδισίων ὄραζιν
 λαμβάνουσιν.

LXIII.

¹ Ἐξοίνος,
 vino captus.

Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς καὶ ἐξοίνους τῶας
 κέκληκε, λέγων οὕτως· „Κομητὸν καὶ Ῥοδοφῶν, τῶν

¹ Decit tetram. edd. ² Θητῶν misti.

quæis gubernis vita sese sustinet mortalium.

In Aeolo vero, ostendens quanta in mala se coniiciant
 qui nimio vino sese ingurgitant, ait:

*Macareus amore saucius fororito,
 iam foedam calamitatem suppressis diu,
 & se coniiciunt: imperatorem sibi
 donec praeficit vinum, quo solo ducit
 audacia antecursor est prudentiae.*

Ita nocte surgens, voti potitus est sui.

Quare commode Aristophanes vinum *Veneris lac* adpel-
 lavit, ubi ait:

Suaveque potu vinum, Veneris lac.

Quo nimio hausto multi ad illicitae Veneris libidinem
 accenduntur.

63. Hegesander vero Delphus nonnullos etiam ἐξοίνους
 adpellavit: nempe vino captos dicens. Cuius haec sunt

ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων ὄντες, ἦσαν ἔξοινοι. καὶ ὁ Κομητὴν εἰς κυβευτὴν¹ σκάπτων τὸν Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν,

• ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι κυβευταί.

Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ² τὴν περὶ τὰς γυναῖκας σπουδὴν καὶ τὴν ἀκρασίαν ὠνειδίζεν, οὐδεμιᾶς ἀπεχόμενος λοιδορίας. «Θεόπομπος δ' ἐν τῇ ἐκκαδικῇ τῶν Ἱστοριῶν, περὶ ἄλλου Ῥοδίου διαλεγόμενος, Φησί· „Τοῦ Ἡγησιλόχου τὰ μὲν ἀχρείου γεγενημένος ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων, καὶ παντάπασιν οὐκ ἔχοντος ἰδίωμα³ παρὰ τοῖς Ῥοδίοις, ἀλλὰ διαβεβλημένου διὰ τὴν ἀσωφτίαν τὴν τοῦ βίου καὶ παρὰ τοῖς ἐταίροις καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις πελίταις.“ εἰδ' ἐξῆς λέγων περὶ τῆς ὀλιγαρχίας, ἣν κατεστήσατο μετὰ τῶν Φίλων, ἐπιφέρει· „Καὶ πολλὰς μὲν γυναῖκας εὐγενεῖς, καὶ τῶν πρῶ-

Vinoflagitiofi.

1 Forf. ὁ κυβευτὴν. 2 Ῥοδοφῶν τε ἔλεγε τὴν edd. Ῥοδοφῶντα ἔλεγε τὴν Ms. 3 ἰδίωμα corr. Casaub.

verba: »Comeon & Rhodophon, ex eorum numero qui rempublicam Rhodi administrabant, ebrii (ἔξοινοι) erant. Et Comeon quidem Rhodophontem ut aleatorem perstringens, dicebat,

O senex, certe valde te iuvenes premunt aleatores.

Rhodophon vero Comeoni mulierum infanum amorem & intemperantiam exprobrabat, nulli parcens probro. «Theopompus vero, sexto decimo libro Historiarum, de alio Rhodio loquens, ait: »Hegesilochus ad res gerendas inutilis ob ebrietatem & aleae studium, & omnino in nulla apud Rhodios dignatione fuerat, sed ob vitae luxuriam, cum apud familiares, tum apud reliquos cives, infamis. «Deinde vero ubi de oligarchia disserit, quam ille cum suis sodalibus instituit, haec subiicit: »Et multas nobiles foeminas principum-

των ἀνθρώπων, ἥσυχναν· οὐκ ὀλίγους δὲ παῖδας καὶ νεανίσκους διέφθειραν· εἰς τοῦτο δὲ προέβησαν ἀσελγείας, ὥστε καὶ κυβεῖν ἤξιωσαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἐλευθέρων, καὶ διωμολογεῖντο τοὺς ἐλάττω τοῖς ἀστραγάλοις βάλλοντας ἢ τινος χρῆ τῶν πολιτῶν τῷ νικῶντι εἰς συνουσίαν ἀγαγεῖν²· οὐδεμίαν ὑπεξαίρουμένοι πρόφασιν, ἀλλ' ὅπως ἂν ἕκαστος ᾖ δυνατός, πείθων, ἢ βιαζόμενος, οὕτω προστάτοντες ἄγειν. καὶ ταύτην τὴν κυβεῖαν ἔπαιζον καὶ τῶν ἄλλων Ῥοδίων τινες, ἐπιφανέστατα δὲ καὶ ἡλειστάκις αὐτὸς ὁ Ἡγησίλοχος, ὁ προστατῆν τῆς πόλεως ἀξίων.“ Ἀνθέας δὲ, ὁ Λίνδιος, συγγενὴς δὲ εἶναι Φάσκων Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, ὡς φησι Φιλόδημος¹· ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων, πρεσβύτερος καὶ εὐδαίμων ἄνθρωπος, εὐφυὴς τε περὶ ποιήσιν ὢν, πάν- b
τα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν.

Antheas
Lindius,
poëtes
prosaicae
inventor.

¹ Φιλόμνηστος supra legebatur.

que virorum uxores vitiabant: puerosque haud paucos & adolescentulos corrumpebant: denique eo progressi sunt libidinosae proterviae, ut non vererentur tesseris inter se de ingenuis mulieribus ludere, paciscique quamnam: ex ingenuis matronis hi, quibus iactus minor obtigisset, victori stuprandam adducerent: nec ullam admitterebant exceptionem, sed quacumque ratione posset, sive persuadendo, sive vim adhibendo, adducere eam victus tenebatur. Et hoc tesserarum ludo utebantur etiam alii nonnulli Rhodiorum, sed maxime omnium & creberrime ipse Hegesilochus, is qui videri volebat praefidere civitati. « Antheas vero Lindius, qui se cognatum iactabat esse Cleobulli Sapientis, ut ait Philodemus [sive, Philomnestus] in libro de Sminthiis in Rhodo insulâ, natu iam grandior, & fortunatus homo, & poetico ingenio clarus, per totam vitam Bacchanalia

καὶ πολλοὺς τρέφων συμβάκχους. ¹ ἐξῆγέ τε κῶμον
 αἰεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. καὶ πρῶτος εὔρε τὴν διὰ
 τῶν συνθέτων ² ὀνομάτων ποιήσιν, ἣ Ἀσωπόδωρος ὁ
 Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἱαμ-
 βοῖς. οὗτος δὲ καὶ κωμωδίας ἐποίει, καὶ ἄλλα πολ-
 λὰ, ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων, ἃ ἐξῆρχε
 τοῖς μετ' αὐτοῦ ³ Φαλλοφοροῦσι.

Asopodori
Iambi pro-
saici.

Τούτων ἀκούσας ὁ Οὐλπιανός· ὁ δὲ πάροις, LXIV.
 c ἔφη, καλέ μου Ποντιανέ, παρὰ τίνι κεῖται; Καὶ ὃς Πάριος.
 ἔφη·

Ἀπολεῖς μ' ἐρωτῶν — (κατὰ τὸν καλὸν Ἀγά-
 θωνα·)

— καὶ σὺ καὶ ὁ νέος τρόπος,

ἐν οὐ πρόποντι τοῖς λόγοισι χρώμενος.

ἔπει δὲ πάντων ἡμᾶς εὐθύνας σοι διδόναι κέκερται,
 Ἀντιφάνης ἐν Λυδῷ εἴρηκεν·

¹ συμμάχους edd. ² Forl. τῶν εὖ συντίθενται, vel τῶν εὖ συν-
 θέτων. ³ μεθ' ἑαυτοῦ edd. μεθ' αὐτοῦ ms. A.

celebrabat, Bacchico cultu incedens, & multos alens
 sódales secum bacchantes : agmenque comessantium
 dies noctesque ducebat. Idem primus poësin illam, quae
 fit aptâ verborum compositione, invenit ; quae deinde
Asopodorus Phliasius usus est in Iambis prosaïcis. Ille ve-
 ro etiam comoedias composuit, & alia multa in eodem
 poëseos genere, quae suis phallophoris praecinebat.

64. Quae quum audivisset Ulpianus: At vocabulum
 πάροις, ait, dic mihi Pontiane, vir praeclare, apud
 quem reperitur. Et ille:

Occidis me interrogando, — (ut ait pulcher Agathon)

— & tu, & mos novus;

intempestivis me sermonibus interpellans.

Sed quoniam decretum est, ut tibi omnium rerum ra-
 tionem reddamus; ecce, Antiphanes in Lydo dixit:

Κολχίς ἄνθρωπος πάροις. —

σύ δὲ παροιῶν καὶ μεθύων οὐδέπω κόρον ἔχεις· οὐδὲ ἐπὶ νοῦν λαμβάνεις, ὅτι ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης ὁ Περγαμνός, ὁ Φιλεταίρου τοῦ Περγάμου βασι-
λεύσαντος ἀδελφιδούς, ὡς ἱστορεῖ Κτησικλῆς ἐν τρί-
τῳ Χρόνῳ. ἀλλ' οὐ Περσεύς ὁ ὑπὸ Ῥωμαίων καθαι-
ρέβεις· κατ' οὐδὲν γὰρ τὸν πατέρα Φίλιππον ἐμιμή-
σατο. οὔτε γὰρ περὶ γυναικας ἱσπουδάκει, οὔτε Φί-
λοιος ἦν, ἀλλὰ καὶ οὐ μόνον αὐτὸς μέτρον ἔπινε δι-
πνῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ συνόντες αὐτῷ φίλοι· ὡς ἱστορεῖ
Πολύβιος ἐν τῇ ἑκτῇ καὶ εἰκοστῇ. Σὺ δὲ, ὦ Οὐλπια-
νέ, ἀρρυθμοπότης ¹ μὲν εἶ, κατὰ τὸν Φιλίσσιον Τίμων-
να. οὕτως γὰρ ἐκεῖνος ὠνόμασε τοὺς τὸν πολὺν σπῶν-
τας οἶνον ἀκρατον, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Σιλλῶν ²

Ἀρρυθμοπό-
της.

Ἡὲ βαρὺν βουπλῆγα, τομώτερον ἢ Λυκούργος, ³
ὅς ῥα Διωνύσου ⁴ ἀρρυθμοπότας ἐπέκοπτε,

¹ ἀρρυθμοπότης ms. A. ² Σίλλων edd. ³ Λυκούργου forl. ⁴ Διωνύ-
σου.

Colchis, mulier πάροις. (ex vino insolens.)

Te vero insolentiae temulentiaeque nondum satietas cepit: neque in animum tuum admittis cogitationem, ex ebrietate mortuum esse Eumenem Pergamenum, Philetaeri regis Pergami ex fratre nepotem, ut narrat Ctesicles tertio libro Temporum: nec vero Perseum, hunc qui a Romanis est sublatus; nulla enim in re Philip-pum patrem hic imitatus erat, nec mulieribus studens, nec vino deditus: & non modo ipse modice bibebat in coena, sed & qui cum eo esse consueverant amici; ut Polybius tradit sexto & vicesimo libro. At tu, Ul-piane, immoderate-bibax es; ἀρρυθμοπότης, secundum Ti-monem Phliasium. Sic enim ille nominavit hos qui ni-mium vini meri hauriunt, secundo Sillorum:

*Aut grave flagrum, acrius caedens quam Lycurgus;
qui Bacchi ἀρρυθμοπότας acrius repressit.*

ἐκ δὲ ρῦτὰ ρίπτασκεν, ἀπληστοίνους τ' ἀρυσάνας.¹
 οὐ ποτικὸς δέ. ὠνόμασε δὲ ποτικὸν Ἀλκαῖος Γανυμή-
 δει οὕτως.² Ὅτι δὲ τὸ μεθύειν καὶ τὰς ὄψεις ἡμῶν
 ἔπλανα, σαφῶς ἔδειξεν Ἀνάχαρσις δι' ὧν εἴρηκε, δη-
 λώσας ὅτι ψευδεῖς δοῦναι τοῖς μεθύουσι γίνονται.
 συμπότης γάρ τις, ἰδὼν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα ἐν τῷ
 συμποσίῳ, ἔφη· „ὦ Ἀνάχαρσι, γυναῖκα γεγάμη-
 κας αἰσχροῦ.“ καὶ ὅς ἔφη· „πάνυ γε καί μοι δοκεῖ
 ἀλλά μοι ἔγχεον, ὦ παῖ, ποτήριον ἀκρατέστερον,
 ἥπως αὐτὴν καλὴν ποιήσω.“

Anachar-
dis dictum.

Μετὰ ταῦτα ὁ Οὐλπιανὸς προπιῶν τινι τῶν ἐταί-
 ρων, ἔφη· Ἀλλὰ, κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, ὦ Φιλότῃς, LXV.
 ὅς ἐν Ἀγροίκοις φησὶν.

a A. Ὀλην μύσας³ ἔκπινε. B. Μέγας τὸ φορτίον.

A. Οὐχ ὅστις αὐτῆς ἐστὶν ἐμπείρας ἔχων.

νόστυ edd. Διονύσου ms. A, 1 ἀρυσάνας h. l. editt. vet.,
 cum ms. A. 2 Defectus nota hic ponitur in ed. Bas. & Cal.
 3 καμύσεις edd.

disiecitque pocula, vinique infatigabiles cellas.

Non enim (simpliciter) ποτικὸν te esse dico: (*id est*, ad
 bibendum proclivem:) quo vocabulo Alcaeus usus est
 in Ganymede. Ex ebrietate vero etiam oculos hominum
 decipi, perspicue docuit Anacharsis dicto illo quo de-
 claravit, falsa nobis visa ex ebrietate adferri. Compo-
 tator aliquis, quum illius uxorem vidisset in convivio,
 dixerat: O Anacharsis, uxorem duxisti deformem. Tum il-
 le: Sane etiam mihi, inquit, ita videtur: at mihi infunde,
 puer, poculum meracius, quo formosam istam reddam.

65. Posthaec Ulpianus, quum propinasset alicui so-
 dalium, dixit: At, o amice, quod Antiphanes in Rusti-
 cis ait:

A. Totum clausis oculis ebibe! B. Arduum negotium.

A. Non, si quis calicem peritiam habeat.

Πίθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ

— A. Μὴ μεστὰς ἀεὶ

ἔλκωμεν· —

(ὁ αὐτός Φησιν Ἀντιφάνης ἐν τῷ Τραυματίᾳ·)

— ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον

παταξάτω τις, καὶ τι καὶ μελίσκιον,

στροΦῇ παρελθέτω τις. ἡγῶ τοι, λέγω, ¹

ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου, ² πλὴν ἐνός. 5

B. Παραλίδου οὖν ἐξῆς ἐμοὶ [τὸν] οἶνον [δὴ] ³

[τὸν] ἀρκεσίγυιον, ὡς ἔφασκε Ἑυριπίδης.

A. Ἑυριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν; B. Ἀλλὰ τίς; b

A. Φιλόξενος δῆπουθεν. B. Οὐδὲν διαφέρει,

ὦ ταν' ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλαβῆς μιᾶς. 10

Καὶ ὅς· Τὸ δὲ πίθι τίς εἴρηκεν; Ἀπισκατώδης, Φίλ-
τατε, ἔφη ὁ Οὐλπιανὸς, σπάσας οἶνου τοσοῦτον. πα-
ρὰ Κρατίνῳ ἔχεις ἐν Ὀδυσσεύσι·

¹ ἢ αὐτὸ λέγον vulgo. ² ἔργα edd. ; Vulgo, Παραλίδου δ'
ἐξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον.

Bibe ergo, amice!

— A. Nec vero plenos semper

(ut ait idem Antiphanes in Saucio)

trahamus: sed & dissertatio in medium

proturpat aliqua, & quaedam cantiuncula;

& chorus prodeat. Suavis enim, aio,

est vicissitudo rebus in omnibus, praeter unam.

B. Trade ergo mihi deinde vinum scilicet

membra invans; ut dicebat Euripides.

A. Hocine Euripides dixerit? B. Quis ergo alius?

A. Philoxenus nempe. B. Nil interest,

o homo: unius syllabae caussum me redarguis.

Tum ille: Sed verbum πίθι (bibe!) quis dixit? Et Ulpia-
nus: Mens tibi caligat, inquit, carissime, ex quo tantum
vini hausisti, Apud Crainum habes, in Ulyssibus:

— Τῇ νῦν τόδῃ.

πῖθε λαβὼν ἤδη, καὶ τούνομα μ' εὐθὺς ¹ ἐρώτα.
καὶ Ἀντιφάνης, ἐν Μύστιδι

- C A. Σὺ δ' ἄλλὰ πῖθι. B. Τοῦτο μὲν σοι πείσομαι. ² Anus bibax.
καὶ γὰρ ἐπαγωγὸν, ὦ θεοὶ, τὸ σχῆμά πως
τῆς κύλικός ἐστιν, ἄξιόν τε τοῦ κλέους
τοῦ τῆς ἐορτῆς. οὐ μὲν, ἦ μὲν, ³ ἄρτι γὰρ
ἐξ ὀξυβαφίων κεραμέων ἐπίνομεν;
Τούτῳ δέ, τέκνον, πολλὰ κα' γὰρ ⁴ οἱ θεοὶ
τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὅς ἐποίησέ σε,
τῆς συμμετρίας καὶ τῆς ἀφελείας ⁵ οὐνεκα.

d καὶ Δίφιλος, ἐν Βαλανείῳ

Ἐκχεον ⁶ μεστήν· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ.
πῖθι. ταῦτα ⁷ γὰρ ἡμῶν Διὸς ἐταιρίου, πάτερ.

¹ αὐθις fort. ² πείσομαι ms. A. quod diserte probat Epitoma-
ton, bibax exponens. ³ οὐ μέμνηται edd. οὐ μὲν ἢ μὲν Ms.
Alibi οὐ μὲν οὐ μὲν Ms. & οὐ μὲν ἄρτιος γάρτοι edd. ⁴ πόλλ'
ἀγαθὰ vulgo h. l. ⁵ καὶ τῆς ἀφελείας edd. Ubi corrigunt
τῆς τ' ἀσφαλείας. ⁶ Ἐκχεον Grot. ⁷ τούτοις corrigunt
viri docti, & dein πατέρ.

— Cape nunc hoc,

bibe, (πῖθι,) sume iam : nomenque meum quære post.

Sic & Antiphanes, in Mystide :

A. Tu vero bibe ! (πῖθι.) B. Hoc tibi parebo.

Allicis enim, proh Diu, ipsa venusta forma
calicis ; quæ sane digna est horum festorum dierum
gloriâ. Nonne enim profecto adhuc modo
ex fistulibus bibebamus. acetabulis ?

Huic vero, o fili, multa Dii bona

artifici, qui te fecit, largiantur,
concinnitatis causâ simplicitatisque. (five, firmitatisque.)

Et Diphilus, in Balneo :

Infunde plenum : mortale istud Deo hoc circumtege.

Bibe ! hæc enim nostra, pater, a Deo Fidiæ dona sunt.

Ἀμεψίας, Σφενδάνη¹

Λαγόν² ταραξας, πῖβι, τὸν θαλάσσιον.

Μένανδρος, Αὐλητρίσι,³

Βάλλ' ἐς κόρον. ἤδη πάποτ' ἔπις Σωσίλα;

πᾶσι⁴ νῦν πῖβι· μένει· γὰρ κακῶς.

LXVI.

Πίωμα.

Πίομαι δὲ ἀνευ τοῦ ὕ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ

τὸ ἱ. οὕτω γὰρ ἔχει καὶ τὸ Ὀμηρικόν·

Πίομεν' ἐκ βοτάνης. —

καὶ Ἀριστοφάνης, Ἰππεῦσι· „Κούποτ' ἐκ ταυτοῦ
πίεται⁶ ποτηρίου.“ καὶ ἐν ἄλλοις·

Πικρότατον οἶνον τήμερον πίνε. —⁷

τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι. Ἐνίστε δὲ καὶ συστέλ-
λουσι τὸ ἱ. ὡς Πλάτων, ἐν ταῖς ἀφ' Ἰερῶν·

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα.

¹ Φιδῶνι h. l. edd. Φιδῶνι Ms. ² Λαγόν h. l. edd. ³ Forf. Αὐλητρίδι. ⁴ Varias coniecturas tentarunt viri docti. ⁵ μαίη corrigunt. Poterant & μαινι corrigere. ⁶ Deest vulgo verbum. ⁷ πίνε edd. πιῖ ms. Ep. πίνι (sic) ms. A.

Ἀμεψίας, in Fundà:

Leporem marinum quum turbaveris, bibe.

Menander, in Tibicinà:

Abi in malam rem! iam unquam - ne bibisti, Sofila?

omnino nunc bibe. (πῖβι.) furis enim male.

66. Dicendum vero est πίομαι, (bibam,) absque γρῖ-
λο; sed productā vocali iota. Sic enim habet etiam Ho-
mericum illud;

Πίομεν' ἐκ βοτάνης: (oves) quum post paslum potantur.

Et Aristophanes in Equitibus ait:

Numquam ex eodem tecum potabit (πίεται) poculo.

& alibi:

Amarissimum vinum hodie bibes. πίνε.

Fortasse quasi a πιοῦμαι. Nonnumquam vero etiam iota
corripiunt. Sic Plato, in Mulieribus a Sacris redeuntibus:

Non qui illius bona potando abligueris. (ἐκπίεται.)

καὶ ἐν Σύρφακι·

— καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολὺ.

πῖς δὲ δισυλλάβως Μένανδρος, ἐν Ἐγχειριδίῳ·

— [A. Πῖς. B.] ¹ Πῖς ἀναγκάσει

τὴν ἱερόσυλον πρῶτα. —

ε καὶ „τῇ πῖς“ καὶ „πῖς.“ Πῖς ² καὶ σὺ οὖν, ὦ
ἑταῖρε, κατὰ ³ τὸν Ἀλεξίν, ὃς ἐν Διδύμοις Φησί·

ἴ τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλω· —

καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστις. Anacreontis
calix ἐπί-
στις.

α Μῆδ' ὥστε κύμα πόντιον

λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ

σὺν Γαστροδῶρῃ, καταχύδην ⁴

πίνουσα τὴν ἐπίστιον.“

τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φεμέν.

¹ Praecedentia ex coniecturâ adiecta.

² Alterum Πῖς, ex coniecturâ adiectum.

³ Forf. καὶ κατὰ τὸν Ἀλ.

⁴ κακχύδην corr. Barn.

Et, in Syrpface:

— & biberitis aquam multam.

Sed πῖς, duabus syllabis, Menander in Pugione:

— [A. Bibe ergo! πῖς. B.] Bibere ego cogam

primum sacrilegam hanc. —

Et notum illud, τῇ πῖς: *cape, bibe*. Bibe igitur etiam tu, amice; & quod Alexis ait in Gemellis,

propina huic, quo & ille rursus possit alii;

sitque quod apud Anacreontem vocatur *contubernale poculum*. Sic enim ait Lyricus:

Nec, fluctus ut marinus,

fremas, clamorâ illâ

cum Gastrodorâ, affatim

bibens contubernale.

Hoc vero nos *anίσωνα* vocamus.

LXVII.

Vinum hor-
daceum,
Bryum.

Σὺ δὲ πῶν μὴ φοβηθῇς¹ σώσεις δὲ τοῦπίσω με-
λέων καταπετεῖσθαι. τοῦτο γὰρ παθεῖν οὐ δύνασαι
οἱ τὸν κατὰ Σιμωνίδην πίνοντες

— οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

ἀλλ', ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Μείθης, εἰς
τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίβινον πεπωκότες, ὃν
πῖνον καλοῦσι, λέγων οὕτως² „Πλὴν ἰδίον τι συμ-
βαίνει περὶ τὰς³ τῶν κριθῶν, τὸ καλούμενον πῖνον. ὃ
ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν λοιπῶν τε καὶ μεθυστικῶν² οἱ με-
θυσθέντες ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. καὶ γὰρ ἐπὶ
τὰ ἀριστερά, καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς, καὶ ὕπτιοι. μό-
νοι δὲ οἱ τῷ πίνῳ μεθυσθέντες εἰς τοῦπίσω καὶ ὕπτιοι
κλίνονται.“ Τὸν δὲ κρίβινον οἶνον, καὶ βρύταν τινὲς
καλοῦσιν. ὡς Σοφοκλῆς, ἐν Τριπτολέμῳ³

Βρύτον δὲ τὸν χειραῶν οὐ δεῦν. * 3

¹ πρὸς τὰς ἐκ τῶν lege, aut καὶ τὸν ἐκ τῶν χρ. ² τῶν λοιπῶν
μεθυστ. ms. Ep. ³ οὐδὲν corr. Cal. οὐ δύει Villebr.

67. Tu vero bibiturus non est quod timeas: nec pe-
riculum erit, ut in posteriores corporis partes cadas.
Non enim his accidere id potest, qui bibunt, secundum
Simonidem,

— *vinum propulsans sollicitudines.*

Sed, ut ait Aristoteles in libro de Temulentia, in ter-
gum recidunt qui hordaceum vinum biberunt, quem
pinum vocant. Sic autem ille scribit: „Caeterum pecu-
liare quid accidit circa vinum ex hordeo, quod *pinum*
vocatur. Nam qui ab aliis potionum inebriantium gene-
ribus inebriati sunt, in omnes partes prolabi possunt,
cum ad dextram aut ad sinistram, tum & proni & su-
pini. At pino ebrii soli in posteriora & supini cadunt.“
Hordaceum vero vinum etiam *bryum* vocant nonnulli.
Sic Sophocles, in Triptolemo:

Bryum vero terrenum non ingerere.

καὶ Ἀρχίλοχος·

— Ὡσπερ αὐλῶ βρύτον ἢ Θραῖξ ἀνὴρ, ¹

ἢ Φρύξ, ἔβρυξε· κύβδα δ' ² ἦν πορνευμένη. ³

c Μνημονεύει τοῦ πώματος ⁴ Αἰσχύλος, ἐν Λυκούργῳ·

Καὶ τῶν δ' ἔπινες ⁵ βρύτον ἰσχυαίων χρόνῳ

καὶ σιμνοκόπτει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

Ἑλλάνικος δ', ἐν Κτίτεσι, καὶ ἐκ ριζῶν Φησι κατα-

σκευάζεσθαι τὸ βρύτον, γράφων ὥδε· „Πίνουσι δὲ

βρύτον ἐκ τῶν ριζῶν, καθάπερ οἱ Θραῖκες ἐκ τῶν κρι-

θῶν.“ Ἐκαταῖος δὲ, ἐν δευτέρῳ Περιηγήσεως, εἰπὼν

περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀρτοθάγοι εἰσὶν, ἐπιφέρει· „τὰς

κριθὰς εἰς τὸ πῶμα καταλέουσιν.“ ⁶ ἐν δὲ τῇ τῆς Εὐ-

ρώπης Περιόδῳ, Παίονας, Φησὶ, πίνειν βρύτον ἀπὸ

τῶν κριθῶν, καὶ παραβίην ἀπὸ κέγχρου καὶ κανύζης. ⁷

¹ Priorem versum sic corrigunt :

² Ὡσπερ (vel Ὀσπερ) πρὸς αὐλὸν βρύτον ἢ Θραῖξ ἀνὴρ.

³ κύβδ' ἢν vulgo. κύβδ' ἔον corrigunt. ⁴ πορνευμένη vulgo.

πορνευμένη corr. Tourp. alique. ⁵ τοῦ πώματος edd. ὃ δὲ τοῦ πώμα-

καὶ Αἰσχ. malebam. ⁶ ἐπίνον legebam cum Dalec. ⁷ εἰς τὸ

πῶμα καταλέουσιν edd. ⁸ κανύζαν Ms.

Et Archilochus:

Sicut bryti torrentem Thrax quidam aut Phryx,

sic illa vomēbat (vinum,) postquam conquinescens scor-
tata est.

Eiusdem potionis Aeschylus meminit, in Lycurgo:

Inde bibebat brytum, attenuans longo tempore,

& eo se iacabat in forti domo.

Hellanicus vero, in Originibus, etiam e radicibus parari brytum scribit, his verbis: „Bibunt autem brytum ex radicibus, quemadmodum Thraces ex hordeo.“

Hecataeus vero, secundo libro Descriptionis terrarum, postquam de Aegyptiis dixit, pane eos vesci, subiicit: „hordeum in potionis usum molâ frangunt.“ Idem, in Europae Periodo, Paeonias, ait, brytum bibere ex hordeo, & parabiā ex milio & conyza. (five, & co-

Oleum ex „Αλείφονται δέ, φησὶν, ἐλαίῳ ἀπὸ γάλακτος.“ καὶ
laſce. ταῦτα μὲν ταύτη.

EXVIII. „Τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶος φίλος ὢν θυρο-
lonis elegia. Φόροις, ¹ μέγα πρὸς βεύων Διόνυσος, φησὶν Ἴων ὁ
Χίος ἐν τοῖς Ἑλεγείσις·

αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων ²
αἱ τε Πανελληνίων ἀγοραί, θαλία τε ἀνάκτων,
ἔξ οὗ βοτρυόεσσ' οἶνας ὑποχθόνιον
πτόρθον ἀνασχομένη, θαλερῷ ἐπτύξατο ³ πῆχαι, e
αἰθέρες· ⁴ ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκινοὶ 6
παῖδες, φωνήεντες ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ·
πρὶν δὲ σιωπῶσι. παυσάμενοι δὲ βοῆς,
Νέκταρ ἀμέλγονται, μόνον ⁵ ὄλβιον ἀνθρώποισι,
ζυγὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφύες. 10

¹ θυροφόρος vulgo. Statuunt autem primum integrum versum
talem :

(Οἶνος) θυροφόροις φίλος, μέγα πρὸς βεύων Διόνυσος.

² λέγει ms. Ep. ³ ἐπτύξατο odd. cum ms. A. ἐτίξατο
ms. Ep. Forſ. προσπτόξατο. ⁴ αἰγίριον vel αἰγίριον ha-
riolabar. ⁵ ποτον corr. Iacobs.

nyzam.) »Unguntur vero, ait, olco ex lacte.« Et haec
quidem huiusmodi.

68. Nostra vero aetate vinum, thyrsophoris amicum, prae-
cipue in honore est Bacchus; ut ait Ion Chius in Elegiis:

haec enim omnium praeclararum rerum occasio:

& communes Graeciae celebritates, & regum exstiterunt
epulae,

ex quo furculum vitis uvifera

e terrâ emisit, viridique brachio amplexa est

populum; & e gemmis profluere frequentes

filiî, strepentes quando ceciderunt alius super alium,

antea taciti: cessante vero strepitu,

expressum dant Nectar, unum abundans & commune

hominibus ad lactitiam remedium, ipsum per sufficiens.

τοῦ θαλάσσιον φίλον τέκνον, φιλοφροσύναι τε, χο-
ροί τε·

f τῶν ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἐδειξε φύσιν.
Τοῦ δὲ, πᾶτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε. δίδου δ' αἰῶνα καλῶν, ἐπήρανε, ἔργων 15
πίνειν καὶ παίζειν, καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

Ἄμφις δ', ἐν Φιλαδέλφοις, ἐπαινῶν τὸν τῶν φιλο-
ποτῶν Φησι βίον·¹

-a Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον,
τὸν τῶν φιλοποτῶν,² ἥπερ ὑμῶν, τῶν μόνον
ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.

Cunctabun-
da pruden-
tia.

Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους
φρονήσις οὐσα, διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς 5
πάντ' ἐξετάζειν, δέδωκεν ἐπὶ τὰ πράγματα

¹ ἐν Φιλαδ. παράγει φιλοπότη πινὲ λίγοντα· ed. Cal. cum Epit.
² πολυποτῶν edd.

*Huius cari liberi sunt epulae solennes, amicorumque con-
vivia, & chori:*

quorum bonorum naturam rex Bacchus monstravit.

Quare tu, Liber pater, hominibus care

coronas - amantibus, laetorum praefes conviviorum,

*salve. Da nobis, dilecte, ut aevum bene recteque tradu-
camus,*

bibamus, ludamusque, & iusta sentiamus.

Amphis vero, in Philadelphus, laudans potatorum vi-
tam, ait:

Mihi equidem multis partibus laudatio

merobibulorum visa, quam vestrum, quibus

sapientia omnis fronte caperata sedet.

Nam digerendis rebus quae prudentia

perpetuo invigilat, quia minutim atque anxie

momenta explorat, aggredi negotia

ὁρμᾶν προχείρως. ἡ δὲ, διὰ τὸ μὴ σαφῶς
τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται
διαλελογίσθαι, ὁρᾷ τι καὶ νεανικὸν
καὶ θερμόν.

b

LXIX.

GRIPHONUM
septem
species ex
Clearcho.

Μέλλοντος δὲ τι τούτοις προστιθέναι τοῦ Οὐλ-
πιανῶ, ὁ Αἰμιλιανὸς ἔφη· Ὡρα ἡμῖν, ἄνδρες φίλοι,
ζητεῖν τι καὶ περὶ Γρίφων, ἵνα καὶ βραχὺ διαστή-
σωμεν ἀπὸ τῶν ποτηρίων, οὐ¹ κατὰ τὴν Καλλίου τοῦ
Ἀθηναίου ἐπιγραφομένην Γραμματικὴν Τραγωδίαν.
ἀλλ' ἡμεῖς ζητήσωμεν πρότερον μὲν, τίς ὁ ὅρος τοῦ
γρίφου. τίνα δὲ Κλεοβουλὴν ἢ Λινδίαν προῦβαλλεν²
ἐν τοῖς αἰνίγμασιν *³ ἱκανῶς γὰρ εἴρηκε περὶ αὐτῶν ὁ
ἐταῖρος ἡμῶν Διότιμος ὁ Ὀλυμπηγός. ἀλλὰ πῶς οἱ c
κωμωδιοποιοὶ αὐτῶν μέμνηται, καὶ τίνα κάλασιν ὑπέ-
μενον οἱ μὴ λύσαντες. Καὶ ὁ Λαρήνσιος ἔφη· Ὁ μὲν

1 οὐ perperam deest Caf. 2. & 3. 2 προῦβαλλεν odd. 3 οὐ ξητέ-
σωμεν supplet Caf. Nescio an satis foret οὐ τίνα δὲ Κλεοβ.

confutatur. Illa vero, quae non deputat
tam persciculate quid sit confectarium
ad quamque rem, calidius & iuvenilius
moliunt aliquid.

69. His nonnihil adiecturus Ulpianus erat, quum Ae-
milianus ait: At tempus est, amicissimi viri, de Gri-
phis etiam nonnihil quaerere, ut paululum saltem a po-
culis recedamus: non quidem secundum Calliae Athe-
nienfis Grammaticam (ut fert titulus) Tragoediam.
Sed nos quaeramus primo, quae sit Griphi definitio.
Quae vero Cleobulina Lindia in aenigmatibus propo-
suit, omittamus: nam de his fatis disseruit familiaris
noster Diotimus Olympenus. Deinde vero, quo pacto
Comici poetae griphorum fecerint mentionem; deni-
que, quam multam subierint qui solvere eos non po-
tuerint. Tum Larensius dixit: Solensis quidem Clear-

Σολεὺς Κλέαρχος οὕτως ὀρίζεται „Γρίφος, ¹ πρό-
βλημα ἐπιπαιστικόν, ² προστακτικὸν τοῦ διὰ ζητή-
σεως εὐρεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ προβληθέν, τιμῆς ἢ ἐπιζη-
μίου χάριν εἰρημένον.“ Ἐν δὲ τῷ Περὶ Γρίφων ὁ αὐ-
τὸς Κλέαρχος Φησιν „Ἐπὶ αἰσθῆς εἶδη εἶναι γρίφων. Ἐν
γράμματι μὲν, οἷον ἐροῦμεν ἀπὸ τοῦ ἄλφα ὡς ³
ὄνομά τι ἰχθύος ἢ φυτοῦ. ὁμοίως δὲ καὶ ἔχειν τι κα-
λέουσι τῶν γραμμάτων, ἢ μὴ ἔχειν. καθάπερ οἱ ἄσι-
γμοι καλούμενοι τῶν γρίφων ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς
τὸ σ ἐπίειπεν ὦδῃν, οἰονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ
προβληθέντος. Ἐν συλλαβῇ δὲ λέγονται γρίφοι,
οἷον ἐροῦμεν ἑμμετρον ὅτι δὴ ποτε οὐ ἡγεῖται βα, οἷον
βασιλεύς ἢ ὧν ἔχει ⁴ τελευτὴν τὸ ναξ, ὡς Καλλιὰ-
ναξ ἢ ὧν τὸν λέοντα καθηγείσθαι, ⁵ οἷον Λεωνίδης ἢ

¹ γρίφος edd. & ms. A. ² ἐπιπαιστικ. edd. ³ Quidni ἀπὸ τοῦ
ἄλφα ἀρχόμενον ὄνομά τι. In ms. Ep. sic: οἷον εἰ ἐροῦμεν ὄνομά
τι ἰχθύος ἢ φυτοῦ ἀπὸ τοῦ θ' ἀρχόμενον. ⁴ ἢ ὅ ἔχει τελ. ms. Ep.
⁵ ὅτι τὸ λέων καθηγείται ed. Cal. ὅτι ὁ λέων καθηγείται ms. Ep.

chus ita definit: *Griphus est problema illuforium*, [five;
ludicrum,] quo iubemur quaerendo invenire mentis cogitatione
id quod propositum est, quod honoris aut mulctae caussa dici-
tur. In tractatu vero de Griphis idem Clearchus ait,
»Septem esse species Griphorum. In Litera: quum di-
cendum est nomen, veluti piscis aut plantae, a certâ
literâ, verbi caussa ab α, incipiens. Similiter quum iu-
bet (is qui griphum proponit) dicere quidpiam cui in-
sit aut non insit certa quaedam litera. Tales sunt quos
αἰγίμους vocant griphos: unde & Pindarus in σ literam
oden fecit, quasi quodam gripho in lyrico carmine pro-
posito. In syllabâ vero dicuntur griphi, quum dicere
iubemur versum quempiam, a βα syllaba, velut a vo-
ce βασιλεύς, incipientem: aut in ναξ, verbi caussa in
Καλλιὰναξ, definentem: aut (versus quosdam) quorum
in fronte sit leo, verbi caussa nomen *Leonidas*; aut quo-

ἔμπαλιν τελικὸν εἶναι, οἷον Θρασυλέων. Ἐν ὀνόματι δὲ, ἐροῦμεν ¹ ὀνόματα ἀπλᾶ ἢ σύνθετα δυσύλλαβα, οὗ μορφή τις ἐμφαίνεται τραγικῇ, ἢ πάλιν ταπεινῇ ² ἢ ἄθεα ὀνόματα, οἷον Κλεώνυμος, ἢ Θεοφόρα, οἷον Διονύσιος. καὶ τοῦτο εἴτε ἐξ ἑνὸς Θεοῦ, ἢ πλειόνων, οἷον Ἑρμαφρόδιτος ἢ ἀπὸ Διὸς ἀρχίσθαι, Διοκλῆς ἢ Ἑρμοῦ, Ἑρμόδωρος ἢ λήγειν, εἰ τύχαι, εἰς νῆκος. ³ Οἱ δὲ μὴ εἰπόντες οἷς προστάττετο, ἔπινον τὸ ποτήριον. Καὶ ὁ μὲν Κλέαρχος οὕτως ὠρίσατο· τί δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ ποτήριον, καλέ μου Οὐλπιανέ, ζήτηι.

LXX.

Griphi apud
Antipha-
nem.

Περὶ δὲ τῶν γρίφων Ἀντιφάνης μὲν ἐν Κνωιδί, ⁴ ἢ Γάστρωνι Φησὶν·

Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς καλεῖοντας λέγειν
γρίφους παρὰ πόταν, ὥσπερ ληρεῖν σαφῶς,
λέγοντας οὐδὲν, ὅποτε τις προστάττεται

¹ εἰν εἰ εἰπαμεν ὀνόματα ms. Ep. ² ταπεινὰ ἢ ἄθεα vulgo.

³ Forte hic excidit nomen Ἐπίπικος. ⁴ Alibi Κνωισθίδι.

rum in fine, ut *Thrasyleon*. In nomine vero, cum dicimus nomina simplicia aut composita dissyllaba, quibus significetur forma quaedam tragica, sive rursus humilis: aut nomina Deo carentia, verbi causa *Cleonymus*; aut Deum habentia, ut *Dionysius*: & quidem sive unum tantummodo; sive plures, ut *Hermaphroditus*: aut quae incipiant a Iove, ut *Diocles*; aut a Mercurio, ut *Hermodorus*; aut quae desinant, verbi causa, in victoriam. [ut *Epinicus*.] Quibus vero tale quid imperabatur, ii si dicere non poterant, propositum poculum ebibebant. Atque ita quidem definiit Clearchus. *Poculum* vero hoc quodnam fuerit, tu, mi praeclare Ulpiane, quaerito.

70. De Griphis vero Antiphanes in Cnoethide [sive, Cnoesthide] vel Vestrofo ait:

[A.] Ego antehac scirpos qui inter epulas solvere iubent, putabam nugas nugari meras,
& id loqui quod non est. Si quis ordinetur

εἰπεῖν ἐφεξῆς, ὃ τι φέρων τις μὴ φέροι.
 ἐγέλων, νομίζων λῆρον οὐκ ἂν γινόμενον⁵
 οὐδέποτε γ' εἶμαι¹ πρᾶγμα παντελῶς λέγειν.
 α ἐνέδρας δ' ἔεικα. καὶ δὲ τοῦτ' ἐγνωνχ' ὅτι
 ἀληθὲς ἦν. φέρομεν γάρ ἄνθρωποι δέκα²
 ἔρανόν τιν' οὐ φέροι δὲ τούτων τὴν φορὰν
 οὐδὲ εἰς. σαφῶς οὖν, ὃ τι φέρων τις μὴ φέροι, 10
 τοῦτ' ἔστιν ἢ θ' ὁ γριφὸς ἐνταῦθα ῥέπων.
 Καὶ τοῦτο μὲν δὴ κάσσι συγγνώμην ἔχον'
 ἀλλ' οἷα³ λογοποιῶσιν ἐν τῷ πράγματι
 οἱ τὰργύριον μὴ κατατιθέντες, ὡς σφόδρα
 β Φίλιππος. ἀρ' ἦν εὐτυχὴς τις, ⁴ ἢ Δία. 15
 Ἐν δὲ Ἀφροδίτῳ⁵

Α. Πότερ', ὅταν⁶ μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν,
 χύτραν⁷ λέγω;

¹ γ' ἢ τι corr. Caf. γ' ἢ μὴν Grot. ² Vulgo ἔρανόν τινα, & vs. sq. ἄνθρωποι δέκα. ³ ἄλλοι δὲ legit Grot. ⁴ B. ἢ εὐτυχὴς τις corr. Grot. εὐρεῖν εὐτυχὴς τις Iacobs. ⁵ Ἀφροδίτῳ vulgo. Ἀφροδίσις corr. Grot. & Kopp. ⁶ Πότερον ἔστιν vulgo. ⁷ Alterum χύτραν deest vulgo.

*fari esse iussus, quid ferat quis, nec ferat,
 ridebam, quippe credens esse inanias;
 nec enim arbitrabar eos quod res est dicere,
 sed insidiari. Sed nunc verum comperi
 dictum illud: nam consulimus ad coenam decem
 homines, nec quisquam quod collatum est consulit.
 Hoc ergo illud est, quod quis fert, nec fert tamen;
 perplexiloqui fuerat haec sententia.
 Verum his profecto astus condonabilis:
 at alii rebus ipsis innectunt dolos,
 pecuniam qui nullam numerant: quod solet
 Philippus. [B.] Hominem, pol, sollertem [felicem]
 praedicat.*

Idem, in Aphrodisio: [vel, Aphrodisiis:]

A. Ollam cupiens significare, melius - ne ollam dīmo,
 Athen. Vol. IV. K

ἢ τροχῶν, ῥόμαισι τευκτὸν ¹ κοιλοσώματον κύτος
πλαστὸν ἐκ γαίης, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπηθὲν στέγῃ,
νογενοῦς ποιμένης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτο-
θρέμματα

τακεροχρῶτα δικτυοῦσαν; ² B. Ἡράκλεις, ἀποκτη-
νίς ⁵

ἄρα μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις, κριῶν
χύτραν.

A. Εὐ λέγεις. Εὐθὺς μελίσσης νάμασιν δι' ³ συμ-
μυγῇ ⁴

μηκάδων αἰγῶν ἀπὸ ῥόνου θρόμβου, ἐγκαθήμενον
εἰς πλατὺ στέγαστρον αἰγῆς παρθένου Διῶς κόρης
λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα ⁵ μυρίαις καλύμμασιν;
ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; B. Πλακοῦντα
βούλομαι. II

A. Βρομιάδος δ' ἰδρῶτα πηγῆς; B. Οἶον εἰπὲ συν-
τεμνών.

¹ τροχομαστίτευκτον edd. ² δικτυοῦσαν edd. δικτυῶσαν Koppiers.
διαπύκτουσαν Villebr. τακεροχρῶτι δικτυοῦσαν Ms. ³ νάμασιν
τι edd. ⁴ συμμυγῆς vulgo. ⁵ λεπτοσυνθέτους τρυφῶντας μυρ.
vulgo.

an rotā figuli fabrefactum concavicornpore vasculum;
factum ex terrā, verum in aliā matris percoctum domo;
quod gregis foetus novellos tenerulos lactatiles
in se claudit irretitos? B. Aedepol, plane me enecas,
nisi simpliciter atque aperte dicas, ollam carniū.
A. Recte ais. Flavae - ne apiculae latici mecantibus
mixtum de capris fluentum, molliter quod infides
latis genitae Cerere castae virginis segestribus,
atque innumeris luxuriatur tegumentis subtilibus:
an placentam vis aperte dici? B. Hoc equidem mae-
velim.

A. Bacchici sudorem fontis? B. Vinum dic compendio.

A. Λιβάδα νῦν Φαίαν δροσώδη; ¹ B. Παραλιπών,
ὑδωρ Φάβι.

- d A. Κασιόπηνου δ' αὔραν δι' αἰθέρας; B. Σμύρναν εἰ-
πέ. μὴ μακρὰν ²
μοὶ τοιοῦτον ἄλλο μηδέν, μηδὲ τοῦμπαλιν λέγων,
ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μῦζον, ὡς Φασίν τινες, ³ 16
αὐτὸ μὲν μηδέν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν
πυκνά.

Καὶ Ἀλεξίς δ' ἐν Ὑπνῷ τοιοῦτους γρίφους ⁴ LXXI.
προβάλλει.

Alexidis
Somnus.

- A. Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει,
μήτ' ἐν Θεοῦ ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαι τ' αἰεὶ
e καινῶς, Φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν
ἄρματος ὅψιν, γινώριμος δ' ἅπασιν ὢν. ⁵
B. Αἰεὶ σὺ ⁶ χαίρεις, ὦ γύναι, γ' αἰνίγμασι. ⁶

¹ Legebatur λιβάδα δι' φαίανθρον ὡδὴ παραλιπών. ² Vulgò εἰπέ
μοὶ μακρὰν, μὴ δὲ τοιοῦτον. ³ Grotius legebatur, τοῦτ' ἔργον εἶναι
μῦζον, ὡς φαίνεται τινάς. ⁴ τοιοῦτον γρίφον malebam cum ms. Ep.
⁵ Πάίζειν ἐν edd. Πάίζουσα corr. Valck. ⁶ μ' αἰνίγμασι vulg.

A. *Fuscum roridum liquorem?* B. *Mitte verò, & dic aquam.*

A. *Castolentem aetherivolantem fumum?* B. *Myrrham
dicito.*

nec mihi quidquam circuitu loquere, totique anfractibus.

*Nam mihi labor videtur stultus, rem non dicere,
interim quae circa rem sunt multa circumvolvere.*

71. Porro etiam Alexis, in fabula Somno, griphum
proponit huiusmodi.

A. *Nec immortalis, at nec mortalis tamen;
sed temperatus, ut nec vitam coelitum,
nec hominum vivat, sed renascatur recens,
idemque rursus pereat aeterna vice:*

tam notus cunctis, quam conspicuus nemini.

B. *Tunc hic me griphis, mulier, ludificaberis?*

A. Καὶ μὴν ἀπλᾷ γε, καὶ σαφῇ λέγω μαθεῖν.

B. Τίς οὖν τοσαύτην παῖς ἔχων ἵσται φύσιν;

A. Ὑπνος, βροτεῖον, ὡ κέρη, παυστήρ πόνων.

Griphi Eu- Eὐβουλος δ' ἐν Σφίγγοκαρίωνι ¹ τοιούτους γρίφους
buli comici. προβάλλει, αὐτὸς καὶ ἐπιλύει αὐτούς.

A. Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος ἄρῃσι θῆ-
λυσ, ²

εἰκείων ἀνέμων ταμίας· δασὺς, ἄλλοτε λειὸς
ἀξύνετα ξυνετοῖσι ³ λέγων, νόμον ἐκ νόμου ἔλκων· εἰ
ἐν δ' ἵσται καὶ πολλά· καὶ, ἂν τρώσῃ τις, ἄτρωτος.

B. Τί ἐστὶ τοῦτο; A. Τί; ἀπορίεις, Καλλίστρατος;

πρωκτὸς μὲν οὖν οὗτος. B. Σὺ δὲ ληρεῖς ἔχων. B.

A. Οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωττος λάλος,

ἐν ὄνομα πολλοῖς, τρωτὸς ἄτρωτος, δασὺς,

λειὸς. τί βούλει; πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.

¹ Σφίγγοκαρίωνι h. l. ms. A. ² ἄρῃσι ed. Caf. ³ ἀξύνετοι edd.

A. Quin ego perspicua ac liquida simpliciter loquor.

B. Quis ergo puer est tali ingenio praeditus?

A. Sopor, o puella, humanas qui aerumnas quiet.

Eubulus vero in Sphingocarione huiusmodi griphos proponit, & ipse quoque solvit:

A. Loquitur elinguis; idem nomen mari & foeminae;
propriorum ventorum promus; hirsutus nunc, nunc glaber;
non intelligenda intelligentibus dicit; modulationem ex modulatione trahit:

unum est & multa: &, si quis vulneraverit, invulnerabilis:

B. Hoc quid est? A. Quid? dubitas, Callistrate?

Anus est hic sane. B. At tu nugae agis.

A. Immo vero est ille sine lingua loquax;

unum nomen multis; vulneratus invulnerabilis; hirsutus,

glaber: quid vis amplius? multorum ventorum custos.

a Ἀτταλιβόφθαλμος μὲν, ¹ πρόστομος, ἀμφικέφαλ-
λος, ² 10

αἰχμητῆς παίδων ἀγόνων γόνον ἐξαφανίζαν.

(Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος.) ³

Τῶν γὰρ κροκοδείλων οὗτος ὡς λαμβάνων,

πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον κατὰ γένυσιν, ⁴

ἔπειτ' ἀφανίζει. διότι δὲ ἀμφίστομος, ⁵

κεντὶ κάτωθεν, τοῖς δὲ χεῖλεσι δάκνει. 15

Οἷδ' ἐγὼ ὅς ⁶ νέος ὢν ἐστὶν βαρὺς, ἂν δὲ γέρον ᾤ,

ἄπτερος ὢν κούφος ⁷ πέταται, καὶ γῆν ἀφανίζει.

b Πάππος ἀπ' ἀκάνθης· οὗτος γὰρ

νέος μὲν ὢν ἐστηκεν ἐν τῷ σπέρματι· ⁸

ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέταται κούφος ὢν,

δῆπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φουσώμενος. 20

¹ μὲν πρόστομος vulgo. ² ἀμφικέφαλος ed. Ven. ἀμφικέφαλος ed. Baf. & Cal. ἀμφικέφαλος ms. Ep. ³ Ἔστι δὲ Ἰχνεύμων Αἰγ. ms. Ep. ⁴ κατὰ γένος corr. vir doctus. ⁵ Corrigit Grotius: B. Διότι (Διὰ τὴν malebam) δ' ἔσ' ἀμφίστομος; ⁶ ὅς νέος edd. cum ms. A. ⁷ κούφος ms. Ep. κούφος legebat Grot. ⁸ σπέρμαθ' ὅταν δ' ἀπὸ β. edd.

*Oculis locustae similibus, rostro acuto, anceps,
bellator perimens non natae femina proles.*

Ichneumon Aegyptius.

Namque ille crocodili onæ arripuens, antequam

serinam in formam informe semen transeat,

frangit comeditque. B. At anceps quare dicitur?

A. Quandoquidem inferne pungit, labiis mordicat.

Novi ego qui iuvenis gravis est: mox senior aevi

avolat implumis, terrarum plana relinquens.

Pappus cardui: etenim

Is prima aetate sedem retinet seminis:

at hac excussâ levis huc atque illuc volas,

quoquo puerorum velificatur spiritus.

Ἔστιν ἄγαλμα βίβηκός ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχρηγός,
 εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ἐξὺ, διάτρυς ¹
 ἀνθρώπους τίκτον ² κατὰ τὴν πυγὴν ἐν ἑκάστον ³
 ὧν οἱ μὲν μοίρας ⁴ ἔλαχον βίου, αἱ δὲ πλανῶνται.
 αὐτὸ δ' ἑκάστος ἔχων αὐτὸν καλέω δὲ ⁵ Φυλάττειν.
 Ταῦτα δ' ὅτι κληρωτικὸν σημαίνει, ὑμεῖς ⁶ διακρίνα-
 τε, ἵνα μὴ πάντα παρὰ τοῦ Εὐβούλου λαμβάνωμεν.

LXXII.

Obscuri
 griphi
 Antiphanis.

ἈντιΦάνης δ', ἐν τῷ Προβλήματι, Φησὶν
 Α. Ἰχθύσιν ἀμφύβληστρον ἀνὴρ πελλοῖς ἐπιβάλ-
 λων,

οἰσθεῖς, μεγάλην δαπάνην μίαν εἰλκυσε πέρεκην
 καὶ ταύτην ψευσθεῖς ἄλλην κωστρεὺς ἴσον αὐτὴν ⁷
 ἦγεν. βουλομένη ⁸ δ' ἔπεται πέρεκη μελανούρου.

Β. Κωστρεὺς, ἀνὴρ, μελάνουρος, οὐκ εἶδ' ὅ τι λέ-
 γεις.

οὐδὲν λέγεις γάρ. Α. Ἄλλ' ἐγὼ σαφῶς Φράσω.

¹ διάτρυς vel διατρυς edd. διάτρυτον mss. διαμυρς dubitanter
 proposuerat Cas. ² τίκτειν vulgo. ³ ἐν ἑκάστον edd. ⁴ μοίρας
 edd. ⁵ καλέωμι edd. ⁶ ὑμεῖς edd. ⁷ Conieciabant, καὶ
 ταύτης ψευσθέντ' ἄλλην κωστρεὺς ἴσον αὐτῇ. ⁸ βουλομένη edd.

Est statua cuius basis superne, hiantia inferiora,

a capitis in pedes perforata, acuta, trifariam

homines pariens per anum unumquemque:

& alii quidem sortis sortiuntur vitae, alii errant.

Unusquisque illam habet: sed iubeo ipsum cavere.

Quo gripho significari vas cui sortes iniiciuntur, vos
 ipsi diiudicate: ne omnia ab Eubulo sumamus,

72. Antiphanes verò in Problemate ait:

A. Piscibus homo multis rete suum intulerat,

& spe sublatus, unam magnā impensā sustulit percam.

In qua frustrato mugil aliam illi parem

adduxit: volens enim sequitur perca melanurum.

B. Mugil, homo, melanurus: quid dicas nescio:

nihil quippe dicis. A. At ego perspicuo dicam.

- d Ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα διδούς, οὐκ οἶδε δεδωκώς
οἷσι δέδωκ', οὐδ' αὐτὸς ἔχων ὧν οὐδέν ἐδεῖτο. ¹
B. Διδούς τις οὐκ ἔδωκεν, οὐδ' ἔχων ἔχει;
οὐκ οἶδα τούτων οὐδέν. A. Οὐκοῦν ταῦτα καὶ 10
ὁ γριῖφος ἔλσγυν. ὅσα γὰρ οἶσθ', οὐκ οἶσθα νῦν,
οὐδ' ὅσα δέδωκας, οὐδ' ὅσ' αὐτ' αὐτῶν ἔχεις.
Τοιοῦτο τοῦτ' ἦν. B. Τοιγαροῦν καὶ γὰρ τινα
εἶπεῖν πρὸς ὑμᾶς βούλομαι γριῖπον. A. Λέγε.
B. Πίνη καὶ τρίγλη, Φωὰς ἰχθῦ δὲ ² ἔχουσιν, 15
e πόλλ' ἐλάλουν. περὶ ὧν δέ, πρὸς ὃν τ' ὤοντο λέγειν τι,
οὐκ ἐλάλουν· οὐδέν γὰρ ἐμάνθανεν, ὥς τε πρὸς ὃν μὲν
ἦν αὐταῖς ὁ λόγος, ³ πρὸς δ' αὐτὰς πολλὰ λαλούσας
αὐτὰς ἀμφοτέρως ἡ Δημήτηρ ἐπιτρέψει. ⁴

Ἐν δὲ Σαπφῶι ὁ Ἀντιφάνης αὐτὴν τὴν ποιήτριαν

LXXIII.

- 1 ἂν αὐτὸς ἔδωκεν coni. Dalec. 2 ἰχθῦδες edd. 3 Intercidisse
nonnihil videtur: nisi superiori versu cum Dalec. legas, οὐ-
δὲ γὰρ ἐμάνθανεν τῶν γε πρὸς οὓς μὲν. 4 Forc. ἐπιτρέ-
ψει vel ἐπιτρέψει.

*Quidam rem suam cum dederit, postquam dedit, nescit
quibus dederit, ne ipse quidem habet quae non indigebat.*

[sive, quae ipse dedit.]

B. Qui dedit, non dedit; qui non habet, habet?

Horum nihil percipio. A. Atqui id ipsum

dicebas griphus. Quae enim nosti, non nosti nunc;

neque quae dedisti, neque quae pro illis habes.

Tale hoc erat. B. Proinde & ego quemdam

proponere griphum vobis velim. A. Ede!

B. Pinna & mullus, duo pisces vocem habentes;

*multa loquebantur. Quibus vero de rebus, & cum quo
loqui se putabant,*

*non loquebantur: nihil enim percipiebat quisquam eorum
quibuscum loquebantur. Igitur secum ipsas.*

multa loquentes ambas Ceres perdidit.

73: In fabulâ Sappho vero ipsam poetriam Antipha-

Aenigma de Epistola. προβάλλουσιν ποιεῖ γρίφους τόδε τὸν τρόπον, ἀπο-
λυομένου τινὸς οὕτως. ἡ μὲν γὰρ Φησίη¹

Σ. Ἔστι Φύσις θήλεια βρέφη σάξουσ' ὑπὸ κόλποις
αὐτῆς. ταῦτα δ' ¹ ἄφωνα βοῇ ἴσθησι γεγαυῖν, ε
καὶ διὰ πόντιον οἶσμα, καὶ ἠπείρου διὰ πάσης,
οἷς ἐβέλει θνητῶν τοῖς δ' οὐ παρέουσιν ἀκούειν
ἔστι καὶ Φῶν δ' ἀκοῆς αἰσθησὶν ἔχουσιν. 5

Ταῦτα τίς ἐπιλυόμενος Φησίη¹

Β. Ἡ μὲν Φύσις γὰρ ἦν λέγουσ, ἐστὶ πέλις²
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας.

οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια

τοῖς τῆς Ἀσίας καὶ τ' ἀπὸ Θράκης λήμματα

ἔλκουσι διῦρο. νεμομένων δὲ πλησίον 10 a

αὐτῶν κρήναι, λοιδορουμένων τ' αἰεὶ,

ὁ δῆμος, οὐδὲν οὗτ' ἀκούειν, οὐδ' ὁρᾶν.

Σ. Πῶς γὰρ γένοιτ' αὖν, ὦ πάτερ, [πρὸς τῶν θεῶν]²

¹ ἢ τὰ δ' ms. A. ² Desunt vulgo verba uncis inclusa.

nes inducit griphos proponentem in hunc modum,
quos aliquis sic solvit. Nempe illa dixerat:

S. Foeminea est natura, sinu complexa puellus,
qui muti claram non cessant edere vocem,
trans sola terrarum, trans falsi gurgulis undas,
ad quoscumque volunt. Datur hos audire remotis:
& tamen haud ullis contingunt pulsibus aures.

Quae soluturus aliquis, haec dicit:

B. Natura, quam tu dicis, haec est civitas:
ea oratores nutrit tamquam liberos.

Hi clamitantes, transmarina munera,

Astáticos quaestus, itemque ex Thracia,

huc attrahunt. Atque illis interea affides

pascentibus sese, & conviviantibus,

plebs misera, nil aspiciens, nil exaudiens.

S. At mutus, o pater, qui fieret, [per Deos]

ρήτωρ ἄφρωνος, ἣν μὴ ἄλλω τρὶς παρανόμων;

B. Καὶ μὴ ἀκριβοῦς αἰόλην,¹ [τέκνον φίλον,]

ἔγνωκάναι τὸ ρηθέν. ἀλλὰ δὴ λέγε. 16

ἔπειτα ποιεῖ τὴν Σαπφῶ διαλυομένην τὸν γρίφον οὕτως

Σ. Θήλεια μὲν αὖν ἐστὶ φύσις, ἐπιστολή.

βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα

ἄφωνα δ' ὅττα ταῦτα² τοῖς πάρῳ λαλεῖ,

οἷς βούλεθ' ἕτερος δ' αὖ τύχη τις πλησίον 20

ἐστὼς ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἀκούσεται.

Δίφιλος δ', ἐν Θησεῖ, τρεῖς ποτε κόρας Σα-
μίας, Φησὶν,³ Ἀδωνίοισι γριφεύειν παρὰ πότον. προ-
βαλεῖν δ' αὐταῖσι⁴ τὸν γρίφον⁵ „Τί πάντων ἰσχυ-
ρότατον;“ καὶ τὰν⁶ μὲν εἰπεῖν, ὅτι σίδηρος, καὶ Φέ-
ρειν τούτου λόγου τὰν ἀπόδειξιν, διότι τούτῳ πάντ'

LXXIV.

Griphi
vaxi.

¹ ἄφρων vulgo, & desunt duo verba sequentia. ² Desit vulgo
ταῦτα: ex ingenio adiecit Grotius. ³ φασὶν ms. A. ⁴ αὐ-
ταῖς edd. ⁵ τὸν γρίφον ed. Casaub. ⁶ τὴν inter lineas in
ms. A. & sic mox iterum. Scribuntur autem haec in editis tam-
quam versus, sed plerique vel laceri vel abundantes vel mi-
tere claudicantes.

orator, nisi ter iniuriarum convictus?

B. *Atqui satis curate tenere me equidem
putabam quid diceretur. Ergo tu expedi.*

Dein inducitur Sappho griphum solvens in hunc modum:

S. *Natura quam foemineam dixi, epistola est:*

proles, quam secum fert sinu, sunt literae;

quae fabulantur quamvis longe absentibus

quibuslibet: aliter vero, quamquam adflans prope;

illas gentis nullos exaudiat sonos.

74. Diphilus vero, in Theseo, tres aliquando, ait;
puellas Samias feriis Adonidis in comotatione griphis
solvendis sese oblectasse. Quæ cum sibi invicem pro-
posuissent griphum, *Quid esset omnium validissimum?* unam
ex illis dixisse, *ferrum*; suæque sententiae hanc adtu-
lisse rationem, *quod huius ope omnia fodiant homines, &*

ὀρύσσουσιν τε ¹ καὶ τέμνουσι, καὶ χρωῶντ' εἰς ἅπαν-
 τα. ² εὐδοκιμούσας δ' ἐπάγειν ³ τὰν δευτέραν, Φά-
 σκειν τε, τὸν χαλκία πολὺ κρείττω φέρειν ἰσχύν' ἐπὶ c
 τούτων κατεργαζόμενον καὶ τὸν σίδηρον τὸν σφοδρὸν
 κάμπτειν, μαλασσεῖν, χ' ὥς τι ⁴ αἰ χρῆσθ' ποιῶν. ⁵
 τὰν δὲ τρίταν ἀποφῆναι πῶς ἰσχυρότατον πάντων· δι-
 δάσκειν δ', ὅτι καὶ τὸν χαλκία σθένοντα ⁶ πυγίζου-
 σι τούτῳ. Ἀχαιοὺς δὲ ὁ Ἐρετριεύς, γλαφυρὸς ἂν ποιη-
 τὴς περὶ ⁷ τὴν σύνθεσιν, εἶθ' ὅτι ⁸ καὶ μελαίνει τὴν
 φράσιν, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει, ὥσπερ ἐν
 Λιθάργυρεα ⁹ Ἰριδι Σατυρικῇ. λέγει γάρ· „Λιθάργυρος δ' ὅλην
 παρηωρεῖτο χρίσματος πλακτὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν d
 κύρβιν ἐν διπλῷ ξύλῳ.“ τὸν γὰρ λευκὸν ἱμάντα βου-
 ληθεὶς εἰπεῖν, ἐξ οὗ ἡ ἀργυρεὴ λήκυθος ἐξήρτητο, Σπαρ-
 τιάτην γραπτὸν ἔφη κύρβιν, ⁹ ἀντὶ τοῦ, Σπαρτιά-

Lithargyrea
 vasa.

¹ ὀρύσσουσιν τε ed. Ven. & Basf. ὀλλύουσιν τε ed. Caf. ² ἅπαντά
 γ' edd. ³ εὐδοκιμούσας δὲ τὰν δευτ. ed. Ven. & Basf. εὐδοκι-
 μούσας δ' ἐπάγει τὰν δευτ. ed. Caf. ⁴ ὅς τι msst absque χ'.
⁵ ποιῶν ms. Ep. ⁶ σθένοντα vulgo. ⁷ παρὰ τὴν συνθ.
 ms. Ep. & ad sequentia refert. ⁸ εἶθ' ὅτι edd. ⁹ Editis
 deerant novemdecim verba a priorē κύρβιν ad posterius. Sed
 in praecedentibus vix sana oratio.

*fecent, denique ad omnia eo utantur. Quae cum plausum
 tulisset; pergens altera dixit, fabrum ferrarium multo esse
 validiorem; quoniam is validum adeo ferrum trattans flectat
 molliatque, & quidquid libuisset ex eo conficiat. Tertia ve-
 ro adfirmabat, penem esse validissimum omnium; nam hoc
 robusti fabri anum perforari. Achaeus vero Eretrienfis,
 cum luculentus alioquin in structura sermonis sit poeta,
 interdum tamen dictionem suam obscurat, & multa ae-
 nigmaticae profert. Verbi causa, in Iride fabulā Satyri-
 cā; ubi ait: Lithargyrea ampulla olei suspensa erat ex Spar-
 tiano scripto κύρβι, qui duplici ligna circumplacatur. Cum enim
 album lorum vellet dicere, e quo suspensa esset argen-
 tea ampulla; Spartanum scriptum κύρβιν dixit, pro Spar-*

τιν' σκυτάλην. ὅτι δὲ λευκῷ ἱμάντι περιειλοῦντες τὴν σκυτάλην οἱ Λάκωνες ἔγραφον ἃ ἠβούλοντο, εἰρηνικῶς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ταῖς περὶ Ἀρχιλόχου. καὶ Στησίχαρος δ', ἐν Ἑλένῃ, λιβαργύρειον ποδονιπτῆρας ἔφη. Ἴων δέ, ἐν Φοίνικι ἢ Καίνει, δρυὸς ἰδρῶτα εἴρηκα τὸν ἰζόν, ἐν τούτοις·

— [Με] δρυὸς μὲν ἰδρῶς,

καὶ θαμνομήκης ῥάβδος, ἥ τ' Αἰγυπτίῃ

e βόσκει λίνουλος χλαῖνα θήραγρος πέδη.

Θεοδέκτην δὲ τὸν Φασηλίτην, Φησὶν Ἑρμιππος ἐν τοῖς περὶ τῶν Ἰσοκράτους Μαθητῶν, ἰκανώτατον γεγονέναι ἀνευρεῖν τὸν προβληθέντα γρίφον, καὶ αὐτὸν προβαλεῖν ἑτέροις ἐπιδείξιος. οἷον τὸν περὶ τῆς σκυῖας. ἔφη γὰρ, εἶναι τινα φύσιν ἢ περὶ τὴν γενεσιν καὶ φθίσιν ἑστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀμμὴν ἐλαχίστη. λέγει δ' οὕτως·

1 σπαρτιάτη edd.

ταπα scytala. Albo autem loro, quod scytalae circumplacabatur, inscripsisse Spartanos quae vellent, abunde docuit Apollonius Rhodius, in libro de Archilocho. Stesichorus vero, in Helenâ, *lishargyreum* etiam *pelluvium* dixit. Ion vero, in Phoenice sive Caeneo, viscum *quer-*
cus dixit *sudorem*; ubi ait:

— *Me quidem sudor quercuum,*

· & *longa virga nutrit, & Aegyptia*

e *lino texta penula, capiendis feris pedica.*

75. Theodectem Phaselitam, ait Hermippus in libris de Isocratis discipulis, ad inveniendam solutionem propositorum griphorum fuisse solertissimum; atque ipsum etiam aliis griphos ingeniose proposuisse: velut illum de *umbra*. Dicebat enim, esse naturam quamdam, quae circa ortum suum interitumque sit maxima; tempore vero summi vigoris, minima. Verba illius haec sunt:

LXXV.

Umbra:
griphos.

Τῆς φύσεως ¹ ὅσα γαῖα Φέρι τροφὸς, αὐτὸ ἄρα
πύτος,

οὔτε βροτοῖσιν ἔχει γυῖαν αὐξῆσιν ὁμοίαν. f

ἀλλ' ἐν μὲν γυνέσει πρωταπόρου ἐστὶ μεγίστη,

ἐν δὲ μέσαις ἀκμαῖς μικρά, γῆρα δὲ πρὸς αὐτῶ

μορφῇ καὶ μεγέθει μείζων πάλιν ἐστὶν αἰσάντων.

Nox & dies. Καὶ τῷ Οἰδίπῳ δὲ τῇ τραγωδίᾳ τὴν νύκτα καὶ τὴν
ἡμέραν εἴρηκεν αἰνιπτόμενος

Εἰςὶ κασίγνηται διτταί, ὣν ἡ μία τίττει

τὴν ἑτέραν, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται. 2 a

Fames con-
secrata in
templo
Apollinis. Τοιοῦτόν τι καὶ Καλλισθένης ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ³
Οῇσι, ὡς „ Ἀρκάδων πολιορκούντων Κρῶνον ⁴ (πο-
λίχιον δ' ἐστὶν ἰδρυμένον πλησίον Μεγάλης πόλεως)
Ἱππόδαμος ⁵ ὁ Λάκων, εἰς ὧν τῶν πολιορκουμένων,
διεκελεύετο τῷ παρὰ Λακεδαιμονίων πρὸς αὐτοὺς

¹ οὐθ' inserit ms. A. ² In editis scribitur τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ
ταύτης τεκνοῦται. ³ Immo ἢ τοῖς Ἑλλησπονίοις. ⁴ Κρῶ-
νον malles. ⁵ Ἱπποδάμους fortan.

*In rerum natura, quotquot terra nutrit fert,
quotquot mare, atque adeo nec inter homines aliquid est,
quod membrorum habeat incrementum simile huic.*

*Ortus namque principio maxima ea res est;
medio vigore parva; senectute autem in ipsa,
magnitudine ac specie maxima rursus.*

Idem, in Oedipode tragoediā, diem & noctem talis aeni-
gmatis involucri significavit:

*Sorores geminae, gignit quarum altera semper
alteram, & inde parens fit filia nata vicissim.*

Callisthenes, in Historiis Graecis, narrat: » Arcadibus
Cromnum (sive Cromnam) obsidentibus, quod est op-
pidulum haud procul Megalopoli situm, Hippodamum
(sive Hippodamantem) Lacedaemonium, unum ex his
qui in oppido inclusi erant, praeconi qui ad illos a

ἤκουσι κήρυκι, δηλῶν ἐν αἰνιγμῷ τὴν περὶ αὐτοὺς κα-
τάστασιν· „ἀπαγγελεῖν τῇ μητρὶ, λύσθαι τὸ γύ-
ραιον δέχ' ἡμερῶν τὸ ἐν Ἀπολλωνίῳ δεδομένον·“ ὡς οὐκ
b ἔτι λύσιμον ἐσόμενον, ἐὰν αὐτὰς ¹ παρέλθωσι.“ καὶ
διὰ ταύτης τῆς γνώμης ἐμήνυε σαφῶς τὸ μήνυμα. αὐ-
τη γάρ ἐστιν ἐν τῷ Ἀπολλωνίῳ παρὰ τὸν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος θρόνον διὰ γραφῆς ἀπεμειμημένος Λιμὸς,
ἔχων γυναικὸς μορφὴν. Φανερόν οὖν ἐγένετο πᾶσιν,
ὅτι δέκα ἡμέρας ἔτι καρτερῆσαι δύνανται οἱ πολιορκού-
μενοι διὰ τὸν λιμὸν. συνέντες οὖν οἱ Λάκωνες τὸ λεχ-
θὲν, ἐβούθησαν κατὰ τάχος ² τοῖς ἐν τῇ Κρῳμνῇ.“

Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσιν, οἷον·
c Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ³ ἐπ' ἀνέρι κολλήσαστα
οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν. Καὶ τὸ Πανάρ-

¹ ἴαν τι παρλθ. edd. ² κατὰ κράτος edd. cum ms. A. ³ πυρί-
χαλκον vulgo una voce.

LXXVI

Cucurbitula,
griphus.

Lacedaemoniis venerat statum in quo essent res oppidi
aenigmate significantem mandasse, nunciaret matri, ut
solveret intra decem dies mulierculam in Apollinis templo vin-
dam: nec enim amplius fieri posse ut solvatur, si illos prae-
termisissent. Quo dicto perspicue declaravit id quod illis
nunciari voluerat. Est enim muliercula illa Fames, cuius
imago in Apollinis templo muliebri formâ picta iuxta
Dei solium suspensa erat. Quare perspicuum erat om-
nibus, per decem dies adhuc famem tolerare posse op-
pidanos. Quod quum Spartani intellexissent, auxilium
ferre Cromniis festinarunt. «

76. Sunt vero multi etiam griphi similes illi:

Virum vidi igne aes viro adglutinantem
ita tenaciter, ut fierent consanguinei.

Quo significatur admota cucurbitula. Tale etiam illud

καὺς δὲ ἔστι τοιοῦτον, ὥς Φησι Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ
 Eunuchus Γρίφων, ὅτι „βάλαι ξύλων τε καὶ οὐ ξύλων καθημένην
 & vespertilio. ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνὴρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθω τε¹
 καὶ οὐ λίθω.“ Τούτων γὰρ ἔστι τὸ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ
 νυκτερίς, τὸ δὲ εὐνούχος, τὸ δὲ κίσσηρις. καὶ Πλάτων
 δ' ἐν πέμπτῳ Νόμῳ² μνημονεύει „τοὺς τῶν τεχνι-
 δρίων φιλοσόφους τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν, ἔφη, ἐπαμ-
 Φοτερίζουσιν ἰοικέναι, καὶ τῷ τῶν παιδῶν αἰνίγματι δ
 τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς, περὶ τῆς νυκτερίδος,
 ὧ³ καὶ ἀφ' οὗ⁴ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν.“

LXXVII.

Pythagorae
 aenigmata.

Καὶ τὰ Πυθαγόρου δὲ αἰνίγματα τοιαῦτά ἐστιν;
 ὥς Φησι Δημήτριος ὁ Βυζάντιος, ἐν τετάρτῳ Περὶ Ποιη-
 τῶν. „Καρδίαν μὴ ἐσθίειν“ ἀπὸ τοῦ, ἀλυπίαν ἀσ-
 κῆν. „Πῦρ μαχαίρα μὴ σκαλεῦειν“ ἀπὸ τοῦ, τεθυ-
 μωμένον ἄνδρα μὴ ἐριδαίνειν. πῦρ γὰρ, ὁ θυμός· ἡ δὲ

1 Deest π edd. 2 Immo Πολιτίαις. Dein vero μνημονεύων
 málles. 3 ὧς apud Plat. 4 ἐφ' οὗ apud Plat. Forſan iungi
 utrumque debebat.

Panarcis est, ut ait Clearchus in libro de Griphis, nem-
 pe: Feriit ligno nec ligno infidentem avem nec avem vir nec
 vir lapide nec lapide. Nam horum unum est ferula, alte-
 rum vespertilio, tertium eunuchus, quartum pumex.
 Cuius griphi etiam Plato meminit quinto libro Legum,
 [immo, quinto de Republica] ubi ait, philosophos qui in
 minutis artibus versantur, similes esse eis qui in lautis convi-
 viis quid potissimum sequantur ambigunt, & illi puerorum ae-
 nigmati de iactu eunuchi, & de vespertilionis, quo etiam si-
 gnificant quo instrumento, & ubi sedentem illum ille ferierit.

77. Talia sunt etiam Pythagorae aenigmata, ut ait De-
 metrius Byzantius, quarto libro de Poëtis. Cor non
 comedendum: id est, animum curis non excrucians. Ignem
 gladio non fodendum: id est, iratum hominem non
 esse laceſſendum: ira enim, ignis est; rixa vero, gla-

ἔρις, μάχαιρα. „Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν“ ἀντὶ τοῦ, πᾶσαν πλεονεξίαν Φεύγειν καὶ στυγεῖν, ζητεῖν δὲ τὸ ἴσον. „Λεωφόρους ὁδοὺς μὴ στείχειν“ ἀντὶ τοῦ, γνώμη πολλῶν¹ μὴ ἀκολουθεῖν· εἰκὴ γὰρ ἕκαστος ὃς τι ἂν δόξῃ ἀποκρίνεται. τὴν δ' εὐθείαν ἄγειν, ἡγεμόνι χρώμενον τῷ νῷ. „Μὴ καθῆσθαι ἐπὶ χοίνικα“ ἀντὶ τοῦ, μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφ' ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐπισύσαν αἰεὶ προσδέχσθαι. * * ² ὅρια γὰρ καὶ πέρας ζωῆς ὁ Θάνατος· τοῦτο ³ οὖν οὐκ ἔα μετὰ λύπης καὶ Φροντίδος προσίσθαι.

Τῷ δὲ Θεοδέκτει παραπλησίως ἔπαιξε⁴ γρίφους
 ἔ καὶ Δρομέας ὁ Κῶος, ὡς Φησι Κλέαρχος· καὶ Ἀριστάνυμος ὁ Ψυλοκιθαριστὴς· ἔτι τε Κλέων, ὁ Μίμαι-
 λος ἐπικαλούμενος, ὅσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων

LXXVIII.

Varii gri-
 phorum au-
 ctiores.

¹ * ὢν πολλῶν malebam. ² Intercedit aenigma: Μὴ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τοὺς ὕρους ἀλθόντας: cum priori parte interpretationis.
³ Forl. τοῦτον. ⁴ ἔπαιξε ed. Caf. 2. & 3.

dius. *Trutinam non transgrediendam*: id est, fugiendum averfandumque omne cupiditatis & fraudis genus, colendamque aequitatem. *Publicā viā non incedendum*: id est, sententiam multitudinis non sequendam: temere enim quidquid cuique visum est, id vel probat quisque vel improbat: sed rectā viā incedendum, duce ratione. *Non sedendum super modio*: id est, non hodiernum solum diem spectandum, sed & prospiciendum crastinum. [*Non revertendum postquam ad terminum pervenerimus*: id est, adventum mortis aequo animo ferendum;] nam vitae finis atque terminus mors est: hanc igitur nos verat cum tristitia & anxietate admittere.

78. Quemadmodum Theodectes, similiter etiam griphis ludere Dromeas Cous solebat, ut ait Clearchus: item Aristonymus, qui pulsandā nudā citharā nullo adhibito cantu excelluit: itemque Cleo is qui Mimaulus cognominatus est, Italicorum mimorum solertissimus hi-

ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περὶν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ. τούτου δὲ καὶ Ἰσχόμαχος ὁ κῆρυξ ἐγένετο ζηλωτής. ἐς ἐν τοῖς κύκλοις ἐποιεῖτο τὰς μιμήσεις· ὡς δ' εὐδοκίμει, μεταβάς ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπεκρίνετο μίμους. ἴσοιυτοι δ' ἦσαν, οὓς ἐποίουν γρίφους. οἷον Ἀγροίκου τινὸς αὐτὸν ὑπερπλησθέντος καὶ κακῶς ἔχοντος, ὡς πρῶτα αὐτὸν ὁ ἰατρός, μὴ εἰς ἑμπετον εἰδέπησεν; οὐκ ἔγωγε, εἰπὼν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν. Καὶ πτωχῆς τινος τὴν γαστέρα πονούσης, ἐπεὶ ὁ ἰατρός ἐπυνθάνετο, μὴ ἐν γαστρὶ ἔχει; ¹ πῶς γε; εἰπὼν, τριταία μὴ βεβρωκυῖα; Τὰ τοῦ Ἀριστανύμου δ' ἦν εὐπαρύφων λόγων [πλήρη.] ² καὶ ὁ ³ Σωσιφάνης ὁ ποιητής εἰς Κηφισοκλία τὸν ὑποκριτὴν εἶπεν, λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον ⁴ „ἐνέβαλον γὰρ αὐν σου, Φησὶν, εἰς τὰ ἰσχία λίθον, εἰ μὴ

¹ ἔχει edd. Recte ἔχει mssst. ² Vulgo τῶν ἀριστανύμων δ' ἦν εὐπα. λόγ. & ignorant vocem πλήρη. ³ Deest artic. edd. ⁴ εὐρύστομον mss. A. πρῶτος corrigitur visi docti. ὡς εἰς εὐρύστομον ms. A.

strio non personatus: nam & in praedicto mimo Nymphodorum quoque superavit. Huius vero aemulator^o Ischomachus praeco fuit, qui primum in hominum circulis mimos agere consueverat, & inde postquam inclaruit, in publico praestigiatorum theatro eandem exercuit artem. Erant autem griphi ab his propositi huiusmodi. Verbi causa: Rusticum quemdam, e nimio cibo male se habentem, interrogatum a medico, *an in vomitum coenasset!* respondisse, *minime vero, sed in ventrem.* Et pauperem quamdam mulierem, dolore ventris laborantem, sciscitante medico, *numquid in ventre haberet?* (i. e. *num gravida esset?*) respondisse: *quo vero pacto possem, quae tribus abhinc diebus cibum nullum ceperim?* Sunt autem Aristonymi dicta plena praetextatorum verborum. Item Sosiphanes poeta, Cephisocli histrioni illudens quod muliebria pateretur, dixit: *lapidem in lumbos tuos conicerem,*

β καταρραίνεν ἔμειλλον τοὺς περιεστηκότας.“ Ἀρχαίω-
 τatos δ' ἐστὶ λογικὸς γριφός, καὶ τῆς τοῦ γριφεύειν
 φύσεως οἰκειότατος. „Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι δι-
 δάσκουμεν;“ καὶ „τί ταυτὸν οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;“
 καὶ πρὸς ταῦτοις „τί ταυτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς
 καὶ ἐν θαλάττῃ;“ Τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμωνυμία· καὶ
 γὰρ ἄρκτος καὶ ὄφις καὶ αἰτὼς καὶ κύων ἐστὶν ἐν
 οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ. ¹ τὸ δε, ² χρόνον
 σημαίνει· ἅμα γὰρ παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτὸς καὶ οὐδα-
 μῶς, διὰ τὸ μὴ ἐν ἐνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν. τὸ δὲ
 προάγον, ἐστὶ ψυχὰς ἔχειν· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς ἡμῶν
 ἐπιστάμενος διδάσκει τὸν πλησίον.

Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Καλλίας, (ἐζητοῦμεν γὰρ ἔτι
 πρότερον περὶ αὐτοῦ) μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς
 χρόνοις Στράττιδος, ἐποίησε τὴν καλουμένην Γραμμα-
 τικὴν Θεωρίαν, οὕτω διατάξας. Πρόλογος μὲν αὐτῆς

LXXIX.

Callias dra-
 ma, Ars
 grammatica.

¹ Θαλάττῃ h. l. ms. A. ² τὸ δὲ οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ ed. Caf.

ni vereretur ne aspergeretur circumstantes. Vetusissimus vero est
 logicus (sive, rationalis) griphus, & rationi griphos
 proponendi maxime adcommo-
 datus: Quid cuncti nescien-
 tes docemus alios? &c., Quid idem nusquam & ubique? prae-
 terea, Quid idem & in coelo & in terrâ & in mari? Hoc ve-
 ro in ambiguitate positum est: nam *ursa* & *serpens* &
aquila & *canis*, & in coelo sunt & in terrâ & in mari.
 Istud vero significat *tempus*: nam simul idem est apud
 omnes, & nusquam; quandoquidem suâ naturâ non in
 uno loco existat. Primum autem illud, est *animas* (si-
 ve, *halitus*) *habere*: hoc enim cum nemo sciat, docet
 adstantem.

79. Callias vero Atheniensis, de quo etiam ante quae-
 rebamus, qui aetate Strattidem paullo antecessit, dra-
 ma composuit, quod *Ars Grammatica* (vel, *Artis Gram-
 maticae praecepta*) inscribitur, tali modo digestum. Pro-
Athen. Vol. IV.

ἔστιν ἐκ τῶν στοιχείων, ὃν χρὴ λέγειν ἐκ τῶν στοι-
χείων ¹ διαίρουντα κατὰ τὰς παραγραφάς, ² καὶ τὴν
τελευτὴν καταστροφικῶς ποιομένους ³ εἰς „τ’ ἄλφα
βῆτα γάμμα δέλτα ἦτα θῆτα· θεοῦ γὰρ εἰ γεῖ ἰῶ· d
τα κάππα λάμβδα ⁴ μῦ νῦ ξυ τὸ οὐ πι ⁵ ρῶ σῖγμα
ταῦ ὑ παρὸν ⁶ φῖ χῖ τε τῶ ψῖ εἰς τὸ ὦ.“ Ὁ χορὸς
δὲ γυναικῶν ἐκ τῶν σὺν δύο πεποιημένους αὐτῶ ἔστιν
ἕμμετρος ἅμα καὶ μαμελοπεποιημένος, τόνδε τὸν τρό-
πον „βῆτα ἄλφα βα; βῆτα εἰ ⁷ βε, βῆτα ἦ βη,
βῆτα ἰῶτα βι, βῆτα οὐ ⁸ βο, βῆτα ὑ βυ, βῆτα ὦ
βω.“ καὶ πάλιν ἐν ἀντιστροφῇ τοῦ μέλους καὶ τοῦ
μέτρου „Γάμμα ἄλφα, γάμμα εἰ, ⁹ γάμμα ἦ,
γάμμα ἰῶτα, γάμμα ο, γάμμα ὑ, γάμμα ὦ.“
καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν συλλαβῶν ὁμοίως ἐκάστων, ¹⁰ τέ e

1 Nescio an temere repetita tria verba. 2 κατὰ τὰς πάσας γρα-
φάς vulgo h. l. Sed recte paulo inferius. 3 Forc. ποιοῦμενος.
4 λάβδα ms. A. 5 πι ms. A. Idemque deinde φῖ & χῖ;
6 παρὸν deest edd. 7 βῆτα ῖ edd. 8 ἔντα ῖ edd. 9 γάμ-
μα ῖ edd. 10 ἑκάστος edd. ἑκαστον ms. A.

logus constat ex scripturae elementis: quem oportet ita
legere, ut (pro singulis elementis) distinguamus oratio-
nem secundum notas quibus quaeque distinctio indicatur.
Tum in fine rursus fit conversio in » Alpha beeta gamma
delta eeta theeta: Deo enim sacra εἰ: iota cappa lambda my
ny xy elementum ou pi rho sigma tau y proximum literae
phi & chi (proximum) τῇ ρῖ usque τὸ ω.« Tum cho-
rus mulierum, ex duobus elementis simul sumtis com-
positus, carmine & cantu comprehenditur in hunc mo-
dum: » Beeta alpha ba, beeta ei be, beeta ee bee, (nempe,
beeta η βη) beeta iota bi, beeta ou bo, beeta y by, beeta ω
βω: (id est, beeta oo boo.)« Rursusque in antistropha
cantilenae & carminis: » Gamma alpha, gamma εἰ, gam-
ma ee, gamma iota, gamma ο, gamma y, gamma oo.« Et
similiter in reliquis quibusque syllabis, carmen & can-

τε μέτρον καὶ τὸ μέλος ἐν ἀντιστροφῶσι ἔχουσι πᾶσαι ταυτὸν. ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μήδειαν ἐντεῦθεν πεποιημένην πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος αὐτὸ μετενηνοχότα φανερὸν εἶναι. τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασιν ἀποτολμῆσαι τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ, τοῦτ' ἀκούσαντα, καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι οὕτως. „Ἐγὼ οὐτ' ἑμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ ταῦτ' ἐλεγχθεῖς.“ διόπερ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστροφὰς ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς εἴκειν, εἰς τὰς τραγωιδίας. Καὶ μετὰ τὸν χρόνον εἰσάγει ἑπάλιν ἐκ τῶν Φωνήεντων ῥῆσιν, οὕτως (ἦν δὲ κατὰ τὰς παραγραφὰς ὁμοίως τοῖς πρόσθεν λέγοντα διαίρειν, ἵνα ἡ τοῦ ποιήσαντος ὑπόκρισις σώζηται κατὰ τὴν δύναμιν.)

ΑΛΦΑ μόνον, ὦ γυναῖκες. Εἰ τε δεύτερον
μόνον λέγειν χρή. καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς

1 εἰσάγειν vulgo.

tum singulae in antistrophis eundem habent. Quare Euripidem non modo suspicantur hinc Medeam composuisse universam; sed & manifestum est, ipsum tantum transtulisse. Sophoclem vero aiunt, postquam istud audivisset, etiam carmen dividere conatum esse respectu metri, & in Oedipode sic fecisse:

Ἐγὼ οὐτ' ἑμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ ταῦτ' ἐλεγχθεῖς.

Ego nec me nec te dolore adficiam convictus.

Quapropter reliqui omnes ab hoc, ut videtur, antistrophas in tragoedias receperunt. Deinde post chorum rursus inducit (Callias) *vocalium* sermonem; quem, sicut de superioribus diximus, pronunciare ita oportet, ut secundum notas adpositas distinguatur oratio, quo servetur quoad fieri possit pronuntiatio quam voluerat poeta; in hunc modum:

Alpha solum, o mulieres, & si alterum solum dicere oportet: tum tertium dices solum

ΗΤ'. ἄρα ¹ Φήσω σοι ² τὸ τέταρτόν τ' αὖ μόνον,
 ΙΩΤΑ; πέμπτον ΟΥ' τό θ' ἔκτον Γ μόνον
 λέγει. λαίσθιον δὲ [μόνον ἀπο]Φανῶ σοι ³ τὸ Ω ⁵
 τῶν ἑπτὰ Φωνῶν· ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.
 καὶ τοῦτο λέξας, εἶτα δὴ σαυτῇ λάλει. ⁴ a

LXXX.

Literarum
 descriptiones.

Δεδήλωκε δὲ καὶ διὰ τῶν ἱαμβείων γράμμα πρῶ-
 τος οὗτος, ἀκαλαστότερον μὲν κατὰ τὴν διάνοιαν, πε-
 φρασμένον δὲ τὸν τρόπον τοῦτον·

Κύω γὰρ, ὦ γυναῖκες. ἀλλ' αἰδοῖ, φίλα, ⁵
 ἐν γράμμασι σφῶν τοῦνομ' ἐξαρῶ βρέφους.
 Ὅρθῃ μακρὰ γράμμή'στιν ⁶ ἐκ ταύτης ⁷ μέσης
 μικρὰ παρεστῶσ' ἐκατέρωθεν ὑπτία.
 ἔπειτα κύκλος, πόδας ἔχων βραχύς δύο.

Ὅθεν ὕστερον, ὡς ὑπονοήσεται τις, Μαιάνδριος μὲν ὁ
 συγγραφεύς, μικρὸν διὰ τῆς ἐρμηνείας τῇ μιμήσει b

¹ ἢ τ' ἄρα edd. ² Deest σοι vulgo. ³ διὰ φωνῶ σοι vulgo & deest
 μόνον. διὰ σοι μόνον φωνῶ corrigebat Tyrwh. ⁴ διὰ αὐτὰ λα-
 λῆι edd. ⁵ φίλα edd. φίλαι ms. A. in contextu, & super-
 scr. a. ⁶ γράμμη' ἐστὶν edd. ⁷ ἐκ δὲ ταύτης mssii.

c c t a. Num & quartum rursus tibi solum dicam,

iota? quintum ou; & sextum γ solum

dic. Postremam solum tibi dicam oo

septem vocalium; septem quidem in versibus tantum.

Hoc postquam dixeris, deinde tecum videlicet meditare.

80. Idem Callias primus elementorum scripturae du-
 ctus iambicis versibus depinxit, procacior quidem sen-
 tentiā, caeterum hoc modo descriptos:

Gravida sum, o mulieres: sed prae pudore, amicae,
 singulis literarum elementis nomen foetus vobis edicam.

Linea erecta longa est; cui in medio
 parva utrimque reclinata adiacet.

Deinde circulus, pedes habens breves duo.

Cuius exemplum postea, ut suspicetur aliquis, imita-
 tus Maeandrius, profaicus scriptor, sed nonnihil diver-

παρεγκλίνας, συνέγραψεν ἐν τῷ Παραγγέλματι Φορ-
τικώτερον τοῦ ρηθέντος. Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θεσεί
τὴν ἐγγράμματον εἰκοι ποιῆσαι ρῆσιν. Βοτῆρ δ' ἐστὶν
ἐγγράμματος αὐτοῦ ¹ δαλὼν τὸν ὄνομα τοῦ Θεσείως ἐπι-
γεγραμμένον οὕτως·

Εγὼ πέφυκα γραμματέων μὲν οὐκ ἴδρις,
μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῇ τεκμήρια.
Κύκλος τις, ² ὡς τόνοισιν ἐκμετρούμενος·
αὐτὸς δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές. Θ
τὸ δεύτερον δέ, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο,
ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία. Η
τρίτον δὲ βόστρυχός τις, ὡς εἰλυμένος. ³ Σ
τὸ δ' αὖ τέταρτον, ἣν μὲν εἰς ὄρθον μία,
λοξὰ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμένα Ε
εἰσὶν. τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεὶ Φράσαι·

¹ αὐτῆς τῆς ed. Ven. & Bas. cum Mss. ² τίς ἴσται ms. Ep.

³ εἰλιγμένος ms. A.

sa in enunciando ratione usus, scripsit ea quae apud
ipsum in Mandaro (*sive*, in Praecepto) leguntur, crassiore
quidem stylo expressa quam a praedicto (Callia) factum.
Euripides vero in Theseo (eiusdem exemplum secutus) vi-
detur versus illos, quibus describuntur scripturae elemen-
ta, composuisse. Est autem pastor quidam illiteratus,
qui declarat ibi inscriptum *Thesei* nomen hoc modo:

*Mihi literarum nulla notitia obigit;
certis figuras sed notis edisseram.
Velut arte torni ductus, aequali ambitu,
in parte mediâ circulus signum gerit.
Loco secundo lineae apparent duae,
quas limite una media dispecit suo.
Crispi capilli tertium effigiem gerit.
At quarta regio lineam rectam tenet,
quae tres ab una parte transversas habet.
Sed quinta non est facilis explicite nota:*

Nomen
Thesei ver-
bis descri-
ptum.

γραμμαὶ γὰρ εἰσιν ἐκ διστωμάτων δύο,
 αὐταὶ δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν. T
 τὸ λοιπὸν δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές. Σ
 Τὸ δ' αὐτὸ πεπαιγμενὸν καὶ Ἀγάθων ὁ τραγωδιοποιὸς ἐν d
 τῷ Τηλέφῳ. ἀγράμματος γὰρ τις κἀνταῦθα δηλοῖ
 τὴν τοῦ Θησέως ἐπιγραφὴν οὕτως·

Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμφαλος κύκλος·
 ὀρθοὶ τε κανόνες ἐξυγωμένοι δύο,
 Σκυδικῶ τε τόξῳ τὸ ¹ τρίτον ἦν προσεμφερές.
 ἔπειτα τριόβους πλάγιος ἦν προσκαίμενος ²
 ἐφ' ἐνός τε κανόνος ἦσαν ἐξυγωμένοι δύο.
 ὅπερ δὲ ³ τρίτον ἦν καὶ τελευταῖον πάλιν.

Καὶ Θεοδόκῃς δ' ὁ Φασηλίτης ἄγροικόν τινα ἀγράμ-
 ματον παράγει, καὶ τοῦτον τὸ τοῦ Θησέως ὄνομα δια- c
 σημαίνοντα·

Γραφῆς ⁴ ὁ πρῶτος ἦν μαλακόφθαλμος ⁵ κύκλος. ⁶

¹ Deest τὸ vulgo. ² πλάγιος ἢ προσκαίμενος edd. ³ ὅπερ δὲ τὸ τρίτον
 msst. ⁴ Perperam Γραμμῆς ms. Ep. ⁵ καλόφθαλμος corr. Scal.
 μελανόφθαλμος, nigrocellus, Grot. μεσόμφαλος Valck. ⁶ κύ-

quae namque superam lineae findunt duae
 coeunt, ut una restet in parte inferâ.

Quae claudit agmen, tertiâ distat nihil.

Idem fecit & Agathon, tragicus poëta, in Telepho: apud
 quem illiteratus quidam inscriptionem Thesei sic describit:

Scripturae primordium, umbilicatus in medio circulus:

deinde erectae lineae duae coniugatae invicem.

Arcui Scythico simile elementum tertium:

post hoc, tridens in obliquum reiectus:

tum uni restat superne iunctae duae.

Ultimum vero simile fuit tertio.

Item Theodestus Phaselita rusticum quemdam illiteratum
 inducit, qui similiter Thesei nomen designat:

Scripturae initium suaviocellus circulus.

ἔπειτα δισοῖ ¹ κανόνες ἰσόμετροι πάντῃ,
 τούτους δὲ πλάγιος δια μέσου ² συνδεῖ κανὼν,
 τρίτον δ' ἐλικτῶ βοστρύχῳ προσεμφέρεις. ³
 ἔπειτα τριόδους πλάγιος ὡς ⁴ ἐφαίνετο, 5
 πέμπται ⁵ δ', ἄνωθεν ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο,
 αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν.
 f ἕκτον δ', ὅπερ καὶ πρόσθεν εἶφ', ὁ βόστρυχος. ⁶
 Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίησεν ἐν
 Ἀμφιαράῳ Σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ὀρ-
 χούμενον.

Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανὸς, ἐν τῷ Περὶ Ἐπι- LXXXI.
 γραμμάτων, ἐν Χαλκηδόνι φησὶν ἐπὶ τοῦ Θρασυμά- Thrasima-
 χου τοῦ σοφιστοῦ μνήματος ἐπιγεγράφθαι τόδε τὸ chus Sophi-
 ἐπίγραμμα sta.

αλλ' edd. cum ms. A. 1 δύο οἱ vulgo. 2 πλάγιος διαμέτρον
 mssti. 3 προσεμφέρεις mssti ambo; & initio τρίτος ms. Ep.
 4 ἕστ' ms. A. ὡς ἴσται. ms. Ep. & Grot. ἕς δ' temere ed.
 Baf. πλάγιος ἂν δ' ἴσται. ed. Caf. 5 πέμπται edd. πύμπται
 ms. Ep. 6 εἶ βόστρ. ed. Ven. & Baf. εἰν βόστρ. Grot. εἰπον
 βόστρ. ed. Caf. εἶπ' ὁ βόστρ. ms. A.

*Post hunc sequuntur regulæ æquales duæ,
 quas una iungit media transversum iacens.
 Crispi capilli tertium formam refert:
 videns deinde, sed reclinis in latus:
 quintum, supernæ regulæ æquales duæ,
 pars ima quarum sibi propinquantum coit:
 sextum, capillus ante qualem dixeram.*

Similiter huic etiam Sophocles fecit in Amphiarao Saty-
 rico, ubi produxit aliquem elementa scripturæ gesticu-
 lando saltandoque exprimentem.

81. Neoptolemus Parianus in libro de Epigrammatis
 tradit, Chalcedone in Thrasymachi Sophistæ sepulcro
 epigramma hoc esse inscriptum:

Ταῦνομα, θήτα. ρᾶ. ἄλφα. σᾶν. υ. μῦ. ἄλφα.
χι. οὔ. σᾶν.

πατρίς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

Castorionis
carmen in
Panem.

Τὸ δὲ Καστιρίωνες τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος Φη-
σιν, εἰς τὸν Πανα ποίημα τοιοῦτόν ἐστι· τῶν ποδῶν ¹
ἕκαστος ὅλοις ὀνόμασι περιελημμένους πάντας ὁμοίως α
ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας, εἰς·

Σε, τὸν βόλαις νιφοκτύποις δυσχεύμερον
ναῖονθ' ἔδος, ² θηρανόμε Παν, χθόν' ³ Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ, ⁴ πάγκλειτ' ἔπη ⁵
συνθείς, ἀναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν, ⁶

Μουσσοπόλε θῆρ, κηρόχυτον ἄς· ⁷ μείλιγμ' ἱεῖς. ⁸

καὶ τὰ λοιπὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τοῦτων δ' ἕκαστον

- 1 Rectius fuerit τὸν στίχων, & dein περιελημμένους.
2 ἴδδ; vulgo: & νιόνθ' ed. Ven. & Bal. cum Ms. 3 χθόν' editt.
vett. cum Ms. 4 τῇδε σοφῇ vulgo. τῷ σοφῇ corrigit Casaub.
5 πάγκλυτ' ἔπη ed. Cal. πάγκλειτ' ἔπη ed. Ven. & Bal. cum Ms.
6 Forf' κλύειν. 7 κηρόχυτος edd. κηροχυντ. Ms. 8 ἱεῖς edd.

Nomen, theta rho alpha san y my alpha chi ou san:

patria, Chalcidon: professio, sapientia.

Castorionis vero Solensis, ut memorat Clearchus, car-
men in Panem huiusmodi est: singuli versus iis pedibus
constant, qui integris verbis comprehenduntur, & om-
nes perinde vel ante alios poni vel illis postponi pos-
sunt. Verbi gratia:

Σε, τὸν βόλαις νιφοκτύποις δυσχεύμερον δε.

Id est:

*Te, qui nivibus cum impetu cadentibus infestam
habitas sedem, ferarum altor, Pan, terram Arcadiam,
invocabo scripto hocce sapiente, inclutos versus
componens, difficiles intellectu parum eruditis:*

• *Fere, Musarum sodalis, qui ceratâ tibiâ mollia carmina
fundis.*

& ad hunc modum reliqua. Horum pedum unumquem-

τῶν ποδῶν ὡς αὖ τῇ τάξει θῆς, τὰ αὐτὸ μέτρον ἀπα-
δάσει. οὕτως·

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον.

Νιφοκτύποις ¹ σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον.

β καὶ ὅτι τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος. ²

Ἔστι δὲ καὶ μὴ τούτων τῶν τρόπων, ἀλλ' ἑτέρως ποιῆ-
σαι, ὥστε πλείω πρὸς τὴν χρησιν ἐκ τοῦ ἑνὸς ³ ἔχειν,
οὕτως ⁴ λέγοντας·

Μέτρον φράσσω μοι, τῶν ποδῶν μέτρον λαβών. ⁵

Λαβὼν μέτρον μοι τῶν ποδῶν, μέτρον φράσσον.

Οὐ βούλομαι γὰρ τῶν ποδῶν μέτρον λαβεῖν.

Λαβεῖν μέτρον γὰρ τῶν ποδῶν αὐ βούλομαι.

Πίνδαρος δὲ πρὸς ⁶ τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν, LXXXII.
c ὡς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἰονεὶ γρίφου τινὸς ἐν με- Lati carmen
λοποιίᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τούτῳ ⁷ προσκρουάν- abigmon.

¹ Defunt duo verba edd. ² Immo ἐν δεκαγράμματος.
³ Suspecta oratio. ⁴ Forf. οἷον οὕτω. ⁵ Defunt vulgo duo
verba. ⁶ ποιήσας pro πρὸς scribi voluerat Cal. ⁷ τούτων edd.

que quocumque loco ponas, idem metrum ille reddet.
Veluti :

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον.

Νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον. [θς.]

Notandumque etiam, singulos pedes decem [immo, un-
decim] literis constare. Licet vero etiam non eadem,
sed diversâ ratione facere, ut plura ad hunc usum ex
uno habeamus. (Veluti) si ita dicimus :

Mensuram dicito mihi, pedum mensuram capiens.

Capiens mensuram mihi pedum, mensuram dicito.

Nolo enim pedum mensuram capere.

Capere mensuram enim pedum nolo.

82. Pindarus in oden absque literâ *sigma* compositam,
ut idem ait Clearchus, quasi griphus quidam fuisset
propositus in lyrico carmine exsequendus, quum multi

των διὰ τὸ ἀδύνατον ¹ εἶναι ἀποσχέσθαι τοῦ σίγματος,
καὶ διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν, ἐποίησε. „Πρὶν μὲν εἴ-
πε ² σχοινοτενία τ' αἰδαῖς ³ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀν-
θρώποις ⁴ [ἀπὸ στομάτων.]“ Ταῦτα σημειώσασιν
ἂν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσσου τοῦ Ἑρμιονέως τῆς
ἄσιγμον ὠδῆν, ἣτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. καὶ ὁ εἰς
τὴν Δήμητρα δὲ τὴν ἐν ⁵ Ἑρμιόνη ποιηθεὶς τῷ Λάσσῳ
ὕμνος, ἄσιγμός ἐστιν, ὡς Οἴησιν Ἡρακλείδης ὁ Παν-
δικὸς ἐν τρίτῳ Περὶ Μουσικῆς. οὗ ἐστιν ἀρχή

Δάματρα ⁶ μέλπω κόραν τε Κλυμένηοι ⁷ ἄλοχον.

LXXXIII.

Variorum
griphorum
copia.

¹ Ἔστιν εὐπορεῖσθαι δὲ καὶ ἄλλων γρίφων.

Ἐν Φανερά ⁸ γενόμεναι πάτραν δὲ μου ⁹ ἄλμυρον
ὑδωρ

ἀμφὶς ἔχει. μήτηρ δ' ἐστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

Φανερά μὲν οὖν λέγει τῇ Δήλῳ, ἣτις ὑπὸ Θαλάσσης

¹ τὸ δυνατὸν vulgo. ² εἴρη vulgo h. l. Alibi ἴρη. ³ τὰ εἶδη
vulgo. ⁴ ἄνθρωποι edd. & defunt vulgo duo verba sequentia.
⁵ Decet it edd. ⁶ Δήμητρα edd. ⁷ Κλυομένηοι h. l. ed. Ven. &
Baf. Κλυομένηοι ed. Caf. ⁸ Φανερά edd. ⁹ πάτρα δὲ μοι vulgo.

hoc essent offensi, quoniam fieri non posset ut litera si-
gma abstinere, & quum id genus non probarent,
fecit illud: Priusquam prodiret prolixitas carminis & san re-
probum ex ore hominum. Quod notandum contra eos qui
pro spuria habent Laſi Hermionenſis aſigmon oden, quae
inſcribitur Centauri. Atque etiam Hymnus in Cererem,
quae Hermionae est, ab eodem Laſo composuit, lite-
ra ſigma caret, ut ait Heraclides Ponticus tertio libro
de Muſick. Cuius hymni hoc est initium:

Cerere cano, virginemque Plutonis coniugem.

83. Sed & aliorum griphorum copia ſuppetit. (Verbi
cauſſa:)

*In clara genitus ſuſta: patriam meam falſum aequor
circumſluit: mater vero eſt numeri filia.*

Claram dicit Delum: (δῆλος, clarus.) quae mari circum-

περιέχεται. μήτηρ δ' ἡ Λητώ, ἥτις Κοίου ἐστὶν θυ-
γάτηρ. Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγο-
ρεύουσι. Καὶ ἐπὶ τῆς πτισάνης·

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίε.

πεποιήται δὲ τῆς πτισάνης τούνομα ἀπὸ τοῦ πτίσσειν
καὶ ἀνεῖν. Καὶ ἐπὶ τοῦ κοχλίου. Φέρεται δὲ τοῦτο καὶ Cochlea,
ἐν τοῖς Τεύκρου Ὀρισμοῖς·

Ζῶον ἅπαν ἀνάκαυτον ἀνόστεον ὀστρακόνωτον·

ὄμματά τ' ἐκκύπτοντα προμήκεια κείσκυπτοντα.

Ἀντιφάνης δ', ἐν Αὐτοῦ ἑρῶντι, Φησί·

ε — Τροφαλίδας τε λινοσάρκους. μαυθάνεις;

τυρὸν λέγω. —

Ἀναξανδρίδης δὲ, Αἰσχρᾷ·

Ἀρτίως διητράμηνεν, καὶ τὰ μὲν διανεκῇ¹

σώματος μέρη δαμάζετ'² ἐν πυρικτύποισι γᾶς·

¹ διανεκῇ edd. & verf. seq. γῆς iidem. ² δαμάζετα ed. Ven. δα-
μάζεται ed. Bas. & Cas. δαμάζει ms. A.

darur. Mater vero Larona est, Coei filia. Macedones au-
tem numerum, coeum (κοῖον) vocant. Est alius in ptisanam,

Hordei decorticati succum (aquā) temperatum bibe.

Compositum est autem nomen ptisana e verbis πτίσσειν
(pissere) & ἀνεῖν. (tundere.) Item in cochleam; qui legi-
tur griphus in Teucris Definitionibus:

Animal sine pedibus, sine spinis, sine ossibus, testaceo tergo:
praelongis oculis, qui extrorsum exseruntur, & introrsum
recedunt.

Antiphanes vero, in Sui-amante, ait:

Coagulatum lac linto-carneum: intelligis?
caseum dico.

Anaxandrides, in Foedā: (five, Deformi muliere:)

Modo in frustra conciderat, tum n' continuas quidem
n' corporis partes compesciue in vasis ex terrā ad ignem stre-
penibus u

Τιμόθεος ἔφη ποτ' ἀνδρες, τὴν χύτραν εἶναι λέγαν.
Τιμοκλῆς δ', ἐν "Ηρώσιν"

— Α. Ὡς δ' ἦν ἡρμένη

βίου τιθήνη, παλεμία λιμοῦ, Φύλαξ

Φιλίας, ἱατρὸς ἐκκλύτου βουλιμίας,

τράπεζα. Β. Περιέργως γε, ¹ ἢ τὸν οὐρανόν ²

ἔξον φράσαι [σοὶ τὴν] ³ τράπεζαν συντόμως.

Πλάτων δ', ἐν τῷ Ἀδωνίδι, χρησμὸν δοῆναι λέγων

Κινύρα ὑπὲρ Ἀδωνίδος τοῦ υἱοῦ, Φησὶν

Ὡ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων,

παῖς σοι κάλλιστος μὲν ἔφυ θαυμαστότατός τε

πάντων ἀνθρώπων, δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ἔχῃτον ³

ἢ μὲν, ἐλαυνομένη λαβρίαις ἑρετμοῖς· ὁ δ' ἐλαύνων.

λέγει δὲ Ἀφροδίτῃ καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἡ
ἡρώων τοῦ Ἀδωνίδος. Καὶ τὸ τῆς Σφιγγῆς δὲ αἰνίγμα

¹ Deest γι edd. ² Desunt vulgo duo verba. Caf. corrigebat,
ἔξιν γὰρ ἢ φράσαι τραπ. ³ ἔχῃτον ms. Ep. ἔχῃτον ms. Δ.

dicebat aliquando Timotheus; o viri, ollam dicens.

Timocles vero, in Heroibus:

— Α. Sublata ut fuit

vitae alma nutritrix, hostis esuriginis,

praestes amicitiae, medica defectus famis,

mensa. Β. Ut tibi sumtus hic supervacuo est labor!

nam mensam licuit uno verbo dicere.

Plato vero, in Adonide, oraculum ait Cinyrae de filio
Adonide editum esse his verbis:

O Cinyra, Cypriorum rex hominum hirsutorum,

puer tibi natus est formosissimus laudatissimisque

omnium hominum. Sed duo eum numina tenebunt:

altera, agitata furtivis remigiis; agitante alter.

Dicit autem Venerem & Bacchum: ambo enim ama-
runt Adonidem. Porro Sphingis aenigma tale fuisse ait

Ἀσκληπιάδης, ἐν τοῖς Τραγωδουμένοις, τοιοῦτον εἶναι Φησὶν·

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπουν, οὗ μία Φωνή, Sphingis
καὶ τρίπουν, ἀλλάσσει δὲ φύσιν¹ μόνον, ὅσος ἐπὶ
γαῖαν aenigma.

ἑρπετὰ γέγονται καὶ ἀν' αἰθέρα² καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὅπότεν πλείστοισιν ἐρεϊδόμενον ποσὶ βαίνει,
ἔνθα τάχος³ γυνοῖσιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτοῦ.

c Γριφώδῃ δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημέ- LXXXIV.
να, ὥς Φησι Χαμαιλέον ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ Περὶ Simonidis
Σιμωνίδου aenigmata.

Μιξινόμου τε πατὴρ ἐρίφου⁴ καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἤρεϊσαντο⁵ καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροις, Διωνύσοιο ἀνακτος
βουφόνον οὐκ ἐβέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

Φασὶ δ' οἱ μὲν, ἐπὶ τινος τῶν ἀρχαίων ἀναθημάτων

1 Alii φον, & sic ms. Ep. inter lineas. 2 κινεῖται ἀνὰ τ' αἰθέρα
ed. Bas. & Cas. γίνονται καὶ ἀν' αἰθ. ed. Ven. γίνονται ἀνὰ τ' αἰθ.
ms. Ep. 3 Alii μένος. 4 πατὴρ τ' ἐρίφου edd. 5 ἤρεϊσαντο edd.

Aesclepiades in Tragoediarum argumentis:

Unum nomen habens quadrupesque bipesque tripesque
naturam pariter mutato tempore mutat
de maris & terrae coelique animantibus unum:
mirarique licet, pedibus cum pluribus inflat,
tum magis atque magis celerandi amittere vires.

84. De griphorum genere sunt etiam nonnulla quo-
rum auctor est Simonides, ut Chamelaeo refert in libro
de Simonide:

Promiscui pabuli pater hoed, & miser piscis,
capita invicem obnixi habebant: cumque filium noctis
palpebris receperint, Bacchi regis minister
bovis interficere nutricari nolunt.

Dicunt igitur alii, inscriptos fuisse istos versus Chalci-

ἐν Χαλκίδι τοῦτ' ἐπιγεγράφθαι, πεποιῆσθαι δ' ἐν αὐτῷ τράγον καὶ δελφῖνα, περὶ ὧν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον. οἱ δὲ, εἰς ἐπιτόνιον ¹ ψαλτήριον ² δελφῖνα καὶ δ τράγον εἰργασμένον εἰρῆσθαι· καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα, τὸν διθύραμβον. οἱ δὲ Φασὶν, ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θυόμενον βοῦν ὑπὸ τιπὸς τῶν νεανίσκων παῖεσθαι πελέκει. πλησίον δὲ τῆς ἐορτῆς οὔσης, εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδῃ, ἔτι νέον ὄντα, βαδίσαι πρὸς τὸν χαλκεῖα κομιούμενον αὐτόν. ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον, καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκῖνον εἰκῇ κείμενον, καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήβεις τὸ προειρημένον πρόβλημα. τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα, τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχῆτλιον δὲ ἰχθῦν, τὸν καρκῖνον· νυκτὸς δὲ παῖδα, τὸν

¹ εἰς τὸ ἐπιτόνιον ms. Ep. ² Ἀν ψαλτηρίου? ψαλτήριος videtur esse in ms. Ep.

de in antiquo aliquo donario, in quo fuissent figurae hirci & delphini, de quibus hīc agatur. Alii aiunt, delphinum & hircum dici caelatos in ea parte psalterii qua tenduntur chordae: bovis autem interfectorum & Bacchi ministrum, esse dithyrambum. Alii vero dicunt, in Iulide oppido bovem Baccho immolandum ab uno ex adolescentibus feriri solitum securi. Instante igitur festo die, in fabri aerarii officinam missam fuisse securim: & Simonidem, adhuc tum iuvenem, ad fabrum ivisse, ut referret securim. Qui quum fabrum vidisset dormientem, & follem & forcipem (qui Graece καρκῖνος vocatur, quasi *cancrum* dicas) temere iacentes, anterioribus eorum partibus sibi invicem obversis, ita cum rediret proposuisse fertur sodalibus illud problema. Hoedi patrem hi aiunt esse follem; miserum piscem vero, cancrum, id est, forcipem; noctis filium,

ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα, τὸν πέ-
λεκυν. Πεποιήκε δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα ὁ Σιμωνί-
δης ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν.

Φημί, τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἀέθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δῖπνον Ἐπειῶ.

Ἔλεγεται δὲ ἐν τῇ Καρβέᾳ¹ διατρίβοντα αὐτὸν, δι-
δάσκειν τοὺς χορούς. εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς ^{Epeus}
^{aquam} Ἀπόλλωνος ἱερῶ, μακρὰν τῆς θαλάσσης. ὑδρεύεσθαι
οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ τὸν Σιμωνίδην
κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη. ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ
ὔδωρ ἔνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειὸν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι,
τοῦτο δρᾶν ἐκείνων, καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος ἱερῶ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὕδρο-
²σσεύει τοῖς Ἀτρεΐδαῖς, ὡς καὶ Στησίχορος Οἰσίν· „Ὡ-
κτερεῖ γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα² βα-

¹ Rectius Καρβαίη. ² κούρις Eustath.

somnum; bovis occiforem vero & Bacchi ministrum,
securim. Fecit vero idem Simonides aliud etiam epi-
gramma, quod ignaris historiae adfert dubitationem.

*Dico, cum qui non vult certaminis praemium ferre cicadae,
luculentam coenam praebiturum Panopeiadae Epeo.*

Narrant autem, cum Carthaeae verfaretur Simonides,
docuisse eum choros: fuisseque locum ubi institueba-
tur chorus, in superiore oppidi parte, prope Apollinis
templum, procul a mari. Aquam igitur petiisse & alios
& Simonidem ex inferiore oppidi regione, ubi fons
erat: advehebat autem illis aquam asinus, quem *Epeum*
vocabant, quoniam fabulae tradunt eo ministerio olim
functum esse Epeum, & depicta etiam erat in Apollinis
templo Troiana fabula, in qua Epeus aquam baiulat
Atridis; quemadmodum etiam Stesichorus ait: *Miserabatur enim cum aquam semper ferentem Iovis filia* [sive, Io-

σιλεύουσιν. “ ὑπαρχόντων οὖν τούτων, ταχθῆναι Φασι
τῷ μὴ παραγνομένῳ τῶν χρευτῶν εἰς τὴν ὀρισμένην
ῥῶραν, παρέχειν τῷ ὄντι χοίνικα κριθῶν. τοῦτο οὖν καὶ
τῷ ¹ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα
τὸ τοῦ τέττιγος ² ἄβλαν, τὸν οὐκ ἐθέλοντα ἄδειν· Πα-
νοπηιάδην δὲ, τὸν ὄντι· μέγα δειπνον, τὴν χοίνικα τῶν
κριθῶν.

LXXXV.

Theognidis
griphus,
cum aliis.

Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Θεόγνιδος τοῦ ποιητοῦ·
Ἦδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἰκαδε νεκρὸς, ὃ
τεθνηκὼς ζῶν φθεγγόμενος στόματι.
σημαίνει γὰρ κόχλον. Τοιοῦτον δ’ ἐστὶ καὶ τὸ ῥήμα-
τα λέγειν, ἀνθρώπων ὀνόμασιν ὅμοια. οἶον·
Λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος.
καὶ τὸ περιφερόμενον·

Πέντ’ ἄνδρες δέκα ναυσὶ κατέδραμον εἰς ἓνα χῶρον·

¹ καὶ τῇ malebam. ² φη. τοῦτο τέττιγος edd. cum ms. A.

vis filii] regibus. Quae quum ita essent, constitutum
fuisse aiunt, ut quicumque de chori cantoribus ad defi-
nitam horam non adesset, is asino semimodium hordei
praeberet. Id igitur ipsum dixisse poetam: esseque non
ferentem certaminis cicadae praemium, eum qui canere no-
luisset: Panopeiadem vero, asinum: *luculentam coenam*,
semimodium hordei.

85. Eiusdem generis est illud Theognidis poetae:

Iam enim me domum vocavit marinus mortuus,

post mortem qui vivo resonat ore.

Significat enim strombum, concham marinam. Eodem
referri potest, cum verbis utimur, quae propriis homi-
num nominibus similia sunt. Veluti,

Obtinui in pugna victoriam aristόνικον.

(id est, *dignam viro fortissimo.*) Item illud quod vulgo
circumfertur:

Quinque viri decem navibus concurrerunt;

ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελίσσθαι·
 c διήλθ' ἐξώλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενείου.

Τίνα δὲ κόλασιν ὑπέμενον Ἀθηῆναι οἱ μὴ λύ-
 σαντες τὸν προτεθέντα γρίφον, εἰ γὰρ ἔπινον Φιάλην κε-
 κερασμένην, ὡς καὶ ὁ Κλέαρχος προεῖπεν ἐν τῷ Ὀρωί;
 καὶ τῷ πρώτῳ Περὶ Παροιμιῶν γράφει οὕτως· „Τῶν
 γρίφων ἡ ζήτησις οὐκ ἄλλοτρία Φιλοσοφίας ἐστὶ. καὶ
 αἱ παλαιοὶ τὴν τῆς παιδείας ἀπόδειξιν ἐν τούτοις ἐποι-
 οῦντο. πρὸς βάλλον γὰρ παρὰ τοὺς πότους, οὐχ ὥσπερ
 οἱ νῦν ἐρωτῶντες ἀλλήλους, τίς τῶν Ἀφροdisιαστικῶν
 συνδυασμῶν, ἢ τίς ἡ ποῖος ἰχθύς ἤδιος, ἢ τίς ἀκ-
 μαιότατος· ἔτι δὲ τίς μετ' Ἀρκτοῦρον ἢ μετὰ Πλειά-
 δα, ἢ τίς μετὰ Κύναν μάλιστα βρωτός. καὶ ἐπὶ τού-
 τοις ἄλλα μὲν τοῖς νικῶσι Φιλήματα, μίσους ἅξια
 τοῖς ἐλευθέραν αἰσθῆσιν ἔχουσι, ζημίαν δὲ τοῖς ἥττη-

LXXXVI.

Honeste ob-
 lescatio,
 griphos in-
 vitem pro-
 ponere.

*Lapidibus pugnabant, lapidem vero tollere non licuit:
 sui peribant, aqua vero superabat mentum.*

86. Quasnam vero poenas dabant Athenis hi qui
 propositum griphum solvere non possent, si quidem
 phialam mixtam biberunt, ut ait Clearchus in Definitione?
 Idem vero etiam primo libro de Adagiis sic scribit:
 „Griphorum propositio solutioque non est aliena a Phi-
 losophia: & in his veteres specimen edebant eruditio-
 nis. Quas enim in conviviis quaestiones proponebant,
 non erant illae similes his quae nostris temporibus agi-
 tari solent, cum quaerunt invicem, quodnam genus ve-
 nereii concubitus sit iucundissimum, aut quis qualisque
 piscis sit suavissimus, aut quis maxime in praesens vi-
 geat? tum quis post Arcturi aut Pleiadum ortum, aut
 post Caniculam maxime edendo sit? Et super his prae-
 mia vincientibus statuunt oscula, odiosa hominibus in-
 genuum sensum habentibus; poenam vero victis, bi-
 Athen. Vol. IV.

M

Θεῖσι τάττουσιν ἄκρατον πιεῖν, ὃν ἦθλον τῆς ὑγιείας πίνουσιν. κόμιδῃ γάρ ἐστι ταῦτά γε τινὸς τοῖς Φιλανίδος καὶ τοῖς Ἀρχεστράτου συγγράμμασιν ἐνακηκόετος, ἐτι δὲ περὶ τὰς καλουμένας Γαστρολογίας εὑρεδακός. Ἀλλὰ μᾶλλον τὰς τοιαύτας, τῷ πρώτῳ ἔπος [ιαμβεῖον]¹ εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι² ἀντιπεῖν τὸ³ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ⁴ τὴν αὐτὴν εἴπε γνώμην· ἐτι δὲ, λέγειν ἕκαστον ἱαμβεῖον. πρὸς τε ταύτοις, ἕκαστον εἰπεῖν ὅσων ἂν προταχθῇ συλλαβῶν ἑμμετρον καὶ ὅσα ἀπὸ τῆς τῶν γραμμάτων καὶ συλλαβῶν ἔχεται θεωρίας. ὁμοίως δὲ τοῖς εἰρημένοις, ἡγεμόνος ἑκάστου λέγειν ὄνομα τῶν ἐπὶ Τροίαν ἢ τῶν Τρώων καὶ πέλειος ὄνομα τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ λέγειν ἀπὸ τοῦ δοθέντος γράμ-

¹ Delendum videtur nomen ἱαμβεῖον.

² Desunt editis octo

verba. ³ ἀντιπρότιος vulgo. ⁴ ὃν εἰς τὴν αὐτ. Cef. ⁵ ὅστις ἂν προταχθῇ edd. & carent συλλαβῶν.

bere merum, quod libentius bibunt quam sanitatis poculum. Sunt sane haec prorsus talia, ut iis convenient hominibus, qui Philaenidis & Archestrati scriptis innutriti sunt, & omnino Gastrologiis (id est, iis doctrinis quae ventrem curare docent) dant operam. Sed tales potius quaestiones olim proponebant. Postquam primus versum aliquem dixisset, tenebatur quisque dicere versum sequentem; aut si quis primus aliquem locum communem (e poeta quodam) protulisset, singuli dicebant alterius cuiusdam poetae locum, si quis eandem sententiam enunciasset. Ac deinde singuli iambum etiam recitare tenebantur. Ad haec recitare iuebantur versum quemcumque tot syllabarum quot esset praescriptum: item quaecumque pertinent ad literarum aut syllabarum notitiam. Similiter iuebantur nomina dicere uniuscuiusque e ducibus Graecorum ad Troiam, vel e ducibus Troianorum; aut edere nomen civitatis Asiae

ματος, τὸν δ' ἐχόμενον τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐναλλάξαι, ἂν τε Ἑλληνίδος, ἂν τε βαρβάρου τάξῃ τις. ὥστε τὴν παιδίαν, ¹ μὴ ἄσχετον οὖσαι, μηνύματα ² γίνεσθαι τῆς ἐκάστου πρὸς παιδείαν εὐκλείτητος. ἐφ' οἷς ἄλλον ἐτίθεσαν στέφανον καὶ εὐφημίαν, οἷς μάλιστα γλυκαίνεται τὸ φιλεῖν ἀλλήλους."

■ Ταῦτα μὲν οὖν Κλέαρχος εἶρηκε. Καὶ ἃ προβάλλειν ³ δεῖ, τοιαῦτά τινα εἶναι ἡγοῦμαι. στίχον εἰπεῖν Ὅμηρικόν, ἀπὸ τοῦ ἄλφα ἀρχόμενον, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ στοιχεῖον καταλήγοντα.

LXXXVII.

Varia
problemata
poëtica.

Ἄγχου δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόντα προσηύδα.

Ἄλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἥνια σιγαλόντα.

Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισῆιά τε πτερόντα.

καὶ πάλιν ὁμοίως ἱαμβεῖα

Ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν, ὃ φέρων τὰγαθῆ.

¹ παιδίαν vulgo. ² μήνυμα aut μήνυμά τι corrigunt viri docti.
³ Temere προσβάλλειν ed. Bas. & Cas.

a data quadam litera incipiens, tum proximus nominare debebat Europae urbem, & reliqui per vices pergere, sive Graecae civitatis sive barbaricae nomen fuisset quaesitum. Itaque lusus ille, tum non inconsultus esset, occasionem praebebat unicuique eruditionis suae specimina edendi. Et praemium propositum erat corona & plausus: quibus rebus maxime dulcescit mutua amicitia. «

87. Haec igitur Clearchus scripsit. Quae autem ait in medium proponi debere, ea arbitror esse huiusmodi. (Verbi causa:) versum dicere Homericum ab alpha incipientem, & in idem elementum desinentem.

Ἄγχου δ' ἰσταμένη &c. [Iliad. δ'. 92.]

Ἄλλ' ἄγε νῦν &c. [Iliad. ε'. 226.]

Ἀσπίδας εὐκύκλους &c. [Il. ε'. 453.]

Rursus ad eundem modum versus iambicos:

Ἀδρῆλα bonum virum hunc, qui adfert bona.

Ἄγαθος ἂν εἴη καὶ ὁ φέρον καλῶς κακά.
 Ὀμηρικοὶ ἀπὸ τοῦ εἰ ἐπὶ τὸ εἶ b
 Εὐρε Λυκάωνος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ, ἰ ἐπὶ οὐκ ἄρ' ἔμμελλον ἔγναγε.
 ὁμοίως καὶ ἱαμβεῖαι·
 Εὐκαταφρόνητός ἐστι πένια, Δέρκυρα.
 Ἐπὶ τοῖς παρούσι τὸν βίον διάπλεκε.
 Ὀμήρου ἀπὸ ηἰ ἐπὶ τὸ ηἶ
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπείβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη. η
 Ἰαμβοί·
 Ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκρυμένη.
 Ἀπὸ τοῦ ι ἐπὶ τὸ ι Ὀμήρου·
 Ἰλίου ἔξαπαλοῖατ' ἀκήδιστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ἰπτόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι.
 ἀπὸ τοῦ σ εἰς τὸ σ

ι ὑμετέρῃ edd.

Adversa qui aequo animo tolerat, hunc bonum puta.

Homerici versus ab ε incipientes, & in ε desinentes:

Εὐρε Λυκάωνος &c. [*Iliad.* δ'. 89.]

Ἐν πόλει ὑμετέρῃ &c. [*Il.* ε'. 686.]

Similiter etiam iambi:

Est despicabilis res inopia, Dercyle.

Ex his quae adsunt viuae telam pertexat.

Homerici versus ab η incipientes, & in η desinentes:

Ἡ μὲν ἄρ' &c. [*Iliad.* ε'. 133.]

Ἡ δ' ἐν γούνασι &c. [*Il.* ε'. 370.]

Iambi:

Esse certus satage de amicorum fide.

Ab ι incipientes, & in ι desinentes, Homeri:

Ἰλίου ἔξαπαλοῖατ' &c. [*Iliad.* ζ'. 60.]

Ἰπτόλοχος &c. [*Iliad.* ζ'. 206.]

A sigma, in sigma:

Συμπάντων Δαναῶν, οὐδ' ἢ Ἀγαμέμνονα ἑπης.

Σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰ πὸ τύχης καλῶς.

α' ἀπὸ τοῦ ὦ εἰς τὸ ὦ.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἰσα.

Ὀρθωμένη πρὸς ἅπαντα τὴν ψυχὴν ἔχω

προβάλλειν δι' αἰεὶ καὶ στίχους ἀσέγγους, οἷον

Πάντ' ἰθέλω δάμεναι, καὶ ἔτ' οἰκόθεν ἄλλ' ἔπει

θεῖναι.

καὶ πάλιν στίχους Ὀμηρικοὺς ἀπὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς καὶ τῆς ἐσχάτης δηλαῦντας ὀνομα. οἷον

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῶνος ἄγει δύο καὶ δέκα νῆας.

Φυλείδης ὃν τίκτε Διὶ Φίλος ἱππότης Φυλαίς.

Ἰπτήρ δ' ἀγαθὸς Ποδολεῖριος, ἡδὲ Μαχάων.

Εἰς καὶ ἄλλοι στίχοι Ὀμηρικοὶ δηλοῦντες σκευῶν ὀνόματα, ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ ἐσχάτης συλλαβῆς, οἷον

Συμπάντων Δαναῶν &c. [Il. α': 90.]

Sapiens eris, si fortūta modeste fers.

Ab ω, in ω.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' &c. [Il. π': 364.]

Ὀρθωμένη &c. [Id est: Erectum habeo ad omnia animatum.]

Proponendi etiam versus absque sigma; velut:

Πάντ' ἰθέλω &c. [Iliad. π'. 364.]

Rursus versus Homericus, quorum prima syllaba cum postrema ostendit aliquod nomen. Verbi causa:

Αἴας δ' ἐκ - - - νῆΑΣ. [Iliad. β'. 557.]

Φυλείδης - - - ΦΥΛΕΤΣ. [Il. β': 628.]

Ἰπτήρ δ' ἀγαθὸς - - ΜαχάΩΝ. [Il. β': 732.]

Sunt item alii Homericus versus, quorum prima syllaba postremae iuncta nomen vasis vel instrumenti alicuius ostendit, velut:

Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοῦνται ἐν Φρεσὶ θυμός.
Ὀλμος.

Μυθεῖται κατὰ μοῖραν ἄπερ κ' εἴτε καὶ ἄλλος.
Μύλος.

Λυγρὸς ἐὼν μὲν πῶς τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
Λύρη.

ἄλλοι στίχοι δηλοῦντες ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τῶν ἐδωδίων τί·

Ἀργυρόπεζα Θέτις θυγάτηρ αἰθίοιο γέροντος.
Ἄρτος.

Μήτις σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρε, μὴ δὲ μετᾴλλα.
Μῆλα.

LXXXVIII.

Poenae
eorum qui
griphum
non possent
solvere.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανὴν παράβασιν πεποιήμεθα περὶ τῶν
γρίφων, λεκτέον ἤδη, καὶ τίνα κέλασεν ὑπέμενον εἰ
μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρίφον. ἔπινον οὗτοι ἄλ-
μην παραμισγομένην τῷ αὐτῶν ποτῶ, καὶ ἔδει προσ-
ενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευστὶ, ὡς Ἀντιφάνης δη-
λαῖ ἐν Γανυμήδει, διὰ τούτων·

Ὀλλυμένων - - θυμός. [Hied. v. 202.] Ὀλμος,
mortarium.

Μυθεῖται - - ἄλλος. [Od. p. 580.] Μύλος, mola.

Λυγρὸς - - ἐπαύρη. [Od. σ'. 106.] Λύρη, lyra.

Alii ab initio & fine esculentum aliquid declarant:

Ἀργυρόπεζα - - γέροντος. [Il. α'. 538.] Ἄρτος, panis.

Μήτις σὺ ταῦτα - - μετᾴλλα. [Il. α'. 550.] Μῆλα, roma.

88. Postquam vero satis longam de Griphis digres-
sionem fecimus, nunc quoque dicendum est quam po-
nam subierint hi qui propositum griphum solvere non
poruissent. Nempe *uriam* hi bibere tenebantur *potui*
isporum admixtam: & uno spiritu hauriendum erat po-
culum; quod Antiphanes declarat in Ganymedé, his
verbis:

A. Οἶμοι περιπλοκαῖς [λέγεις, ὦ δέσποτα,] ¹
 λίαν τ' ἐρωτᾷς. ² B. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω·
 τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνεισθαι τι,
 ταχέως λέγειν χρὴ, πρὶν κρεμᾶσθαι. A. Πάτερ' αἰ
 μοι

γρίφον προβάλλεις ³ τοῦτον, εἰπὼν, δέσποτα, 5
 τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνεισθαι τι.

τί δ' ἂν ⁴ δύναται τὸ ρηθέν; B. Ἐξω τις δότα
 ἰμάντα ταχέως. ⁵ A. Οἶον; B. Οὐκ ἔγνωσ' ἴσως;

A. Ἐπειτα τοῦτα ⁷ ζημιᾷς με; μηδαμῶς·

b ἄλλης δ' ἐχρῆν τι παραφέρειν ⁸ ποτήριον. 10

B. Οἷσθ' αὖν ὅπως διὰ τοῦτο α' ἐκπύειν; ⁹ A. Ἐγὼ,
 κομιδῇ γε. B. Πῶς; A. Ἐσχύρειν ¹⁰ ἀποφέροντα
 σοί.

3 Tria verba e coniect. adiecta. 2 λίαν ἐρωτᾷς vulgo. λίαν μ' ἐρωτᾷς corr. Casaub. 3 προβάλλεις Ms. 4 Desunt duae voces τί δ' ἂν edd. & δ' ἂν etiam ignorat Ms. 5 Temere ταχέως ed. Cas. 1. & 2. 6 ἔγνω vulgo. 7 τοῦτο corrigit nonnulli. 8 παραφέρειν vulgo. 9 ὅπως γε διὰ τοῦτο ἐκπύειν edd. 10 ἰνίχιον edd.

A. Heu mihi! perplexa [loqueris, here:]
 & nimium me interrogas. B. At ego nunc perspicue dicam:
 de raptu pueri si compertum quid habes,
 protinus dicere oportet, priusquam suspendaris. A. Tu-
 ne mihi

griphum hunc proponis, here, ut dicam
 de raptu pueri si quid compertum habeo?
 Quid valet hoc dictum? B. Promas aliquis
 lorum oculus! A. Quale. B. Quasi tu non posses.

A. Dein sic tu me punies? Neutiquam vero:
 sed muriae aliquod poculum adponendum erat.
 B. Nostin' igitur quo pacto sit hoc ebibendum? A. Ego?
 novi sane. B. Qua modo? A. Ita ut vadimonium im-
 ponam tibi.

B. Οὐκ' ἀλλ' ὀπίσω τὰ χεῖρε ποιήσαντα, δι' ἑλκεν ἀγρευσί. —

LXXXIX.

Epilogus
libri

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν γρίφων ἐπόντων τῶν δεῖπνοσοφιστῶν, ¹ ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς ἑσπέρα καταλαμβάνει ἀναπεμπαζομένους τὰ εἰρημέα, τὸν περὶ τῶν ἐκπωμάτων λόγον εἰς αὐρίον ἀναβαλόμεθα. κατὰ γὰρ τὸν Μεταγένους Φιλοθύτην „κατ' ἐπιπόδιον ² μεταβαλὼν ³ τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖς ⁴ παροψίσι καὶ πολλαῖς ἐνέχῃσω τὸ θέατρον,“ περὶ τῶν ἐκπωμάτων τὸν λόγον ἐξῆς ποιούμενος.

¹ Interciderunt fortasse nonnulla. ² κατὰ πόδιν. καὶ νύξ, edd.
³ μεταβάλλω ms. Ep. ⁴ Forf. καιναῖς δι.

B. Non : sed ut pedibus in tergum manibus
grabias uno spiritu. —

89. Haec de Griphis quoque postquam disputata sunt a Deipnosophistis, quoniam nos quae dicta sunt in memoriam revocantes occupavit vespere, sermonem de Poculis in crastinum differamus. Quem sermonem hisce disputationibus proxime subiungens, fecero quod ait Metagenes in Philothyte : (i. e. Sacrificiorum studio-
sq.) Per episodium varieabo sermonem, ut novis semper patri-
bus, usque multis, tamquam tanto epulo, exariam spectato-
res.

ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

P.
459
2 ¹ ἈΓΕ δὲ, τίς ἀρχὴ τῶν λόγων γενήσεται;
κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν ² Κηφισόδωρον, ἑταῖρι Τιμό-
κρατες. Συναχθέντων γὰρ ἡμῶν καθ' ὥραν μετὰ σπου-
δῆς, διὰ τὰ ἐκπώματα, ὁ Οὐλπιανὸς, ἐτι καθημέ-
ρων ἀπάντων, πρὶν καὶ τινα λεχθῆναι, εἶπεν· Παρὰ
μὲν τῷ Ἀδράστῳ, ἄνδρες Φίλοι, καθίσαντες εἰ ἀρι-
στεῖς δειπνοῦσιν, ὁ δὲ Πολύειδος, ³ ἱερὰ θύων ἐκ οἴου
¹ ΝΑΥΚΡΑΤΙΤΟΥ adiciit ms. A. ² κωμωδιοποιὸν add. ³ Πλε-
λύνει ms. A.

1.
Sedentes
olim cibum
capiebant.

ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTARUM
LIBER UNDECIMUS.

AGE vero, sermonis exordium quale fuerit?
ut cum Cephisodoro comico loquar, amice Timocra-
tes. Postquam convenissemus mature promteque pocu-
lorum causā; sedentibus adhuc cunctis, priusquam ser-
monis (de Poculis) fieret initium, Ulpianus sic est ex-
orsus: Apud Adrastum quidem, amicissimi viri, seden-
tes optimates coenant. Polyidus vero, cum in viā pu-

παραπορευόμενον τὸν Πετιῶ κατέσχευ, καὶ κατακλί-
νας ἐν τῇ πύλῃ, θαλλίαν τε κατακλίσας ἀπὸ τρα-
πέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, καὶ τῷ Αὐτολύκῳ ἐλ-
θόντι Ἰθάκης ἐς πύλας δῆμον ἢ τροφὴς, καθημένῳ δι-
λονότι, (οὕτως γὰρ ἐδείκνυν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσεύα,
Φησὶν ὁ ποιητής.

παῖδα νέον γεγαῶτα (κιχῆσατο ὁ θυγατὴρ ἧς,
τὸν γὰρ οἱ Εὐρύκλεια) φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκα
παιομένῳ δόρποισι. —

ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνα-
σι ἕστησεν. Ἡμεῖς οὖν μὴ διατρίβωμεν, ἀλλ' ἤδη
κατακλινώμεθα, ὃ ἡμῖν ὁ Πλούταρχος περὶ ὧν ἐπαγ-
γέλλεται ποτηρίων ἀποδοῦς τὸν λόγον, καὶ τὰς κύλι-
δας πλήρεις ἀπασὶ προπίνει.

π.

Ποτήριον:
poculum.

ΠΟΤΗΡΙΑ δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσασθαι τὸν
Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν Ἰάμβοις οὕτως

1 Rectius abessent haec uncis inclusa. 2 Intercidisse nonnulli
diceret.

blicā sacra faceret, iter illuc facientem Peteum inhi-
buit, & recumbere iussit in herba, frondes defractus
mensae loco substernens, partem victimae adposuit. Ex
Autolyco, cum ad opulentum Ithacae venisset poculum, Eury-
clea nutrix sedenti (nam adsedisse mensae illis temporibus
coenantes satis constat) Ulysses, ut ait Homerus,
puerum recens natum super genua posuit, cum coenare desis-
set. Posuit, inquit, super genua: non iuxta genua lo-
cavit. Nos igitur ne moram faciamus, sed iam decum-
bamus, ut nobis Plutarchus promissum de Poculis ser-
monem exsequatur, & calices plenos nobis omnibus
propinet.

2. Ποτήρια, pocula, potoria vase, primum memini no-
minasse Amorgium poetam Simonidem in Iambis, ubi
ait:

Ἀπὸ τραπέζων ¹ εἰλὲ νῦν ποτήρια.
καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα δὲ ποιήσας Φησὶν·
— — Νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπὶ βῆλος ²
εὐρείης στιβάδος προΐθηκ'. αὐτοῖσι θαλαίαν
δαῖτα, ³ πατήριά τε, στεφάνους τ' ἐπὶ κρατὶν ἔθηκεν.
Ἄγερ ἀνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσιως, ὡς τὸ ἔκπωμα εἰ
Ἀττικοί· ἐπεὶ ⁴ ὕδροπότην καὶ οἰνοπότην ⁵ λέγουσιν.
εἰ Ἀριστοφάνης, ἐν Ἰππύσιν·
Γαμφηλαῖσι δράκοντα κοάλεμον αἵματοπότην.
Καὶ τῶν αὐτῶν δὲ ἔφη·
Πολλῶν γ' ὁ Βάκς διεχρήτο ⁶ τῶ ποτηρίῳ
καὶ Φερεκράτης, ἐν Τυραννίδι·
Κρίπτων ⁷ μί' ἐστὶ χιλίων ποτηρίων.
Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη·

¹ Vulgo ἀπατράπεζαν ἤλκ. ² ἐπὶ βῆλος vulgo. ³ θαλαίαν
τε τὰ edd. θαλαίαν δὲ τὰ Ms. ⁴ ἐπὶ edd. ⁵ ὕδροπότην καὶ
οἰνοπότην edd. ⁶ ἐχρήτο corr. Casaub. ⁷ Κρίπτον edd.

A mensis enim abstulerunt pocula. (ποτήρια.)
& auctor Alcmaeonidis :
— — *Cadavera humi super lato*
stramenti cumulo exposuit. Ipsis lautum
adposuit epulum & pocula, coronasque capitibus imposuit.
Nominata sunt autem potoria vasa (ποτήρια) a potan-
do : qua ratione etiam Attici ἔκπωμα nominant (per ὡ
longum,) quoniam etiam ὕδροπότην & οἰνοπότην (per ὡ
longum) dicunt. Sic Aristophanes, in Equitibus :
Maxillis draconem stolidum sanguinis potorem. (αἵματο-
πότην.)
Idem vero etiam in eadem fabula :
Multo sane Bacis utebatur poculo. (ποτηρίῳ.)
& Pherecrates, in Tyrannide :
Præstat unus calix mille poculis. (πατηρίων.)
Anacreon vero dixit :

Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι.

ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οἰνοποτάζων
γὰρ ἕρμαι καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ ἔφη.

Πολλὰ δ' ἀειρήματα ποτήρια, καλὰ Ἴφις.²
καὶ Ἀλκαίης.

Ἐκ δὲ ποτηρίων πάντης² δινομήν³ παρίσδων.⁴
Τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτηρ ποτηριοφόρος,
κατὰ τὴν Ἀνθίαν χώραν, ὡς Αὐτοκρατίης ἱστορεῖ ἐν
δευτέρῳ Ἀχαικῶν.

III.

Ἀξίον δὲ εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς, πρὸ τοῦ
Κυλικίου: καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὃν πλήρῃς ἔστι τὸ κυλι-
κεῖον τοδί — (Εἴρηται γὰρ οὕτως, ἡ τῶν ποτηρίων
σκευοθήκη. παρὰ Ἀριστοφάνει μὲν, ἐν Γεωργοῖς.

Ὡσπερ κυλικίου τοῦτόνιον προτέπταται.

1 καλαίφης vulgo, καλὰ ἔφη cor. Cas. καλ' ἔφη Fior. 2 Va-
rie tentarunt, nullā certā ratione. 3 Corrigitur δινομήν, aut
Δινομήν. 4 Temere παρίσδων ed. Bas. & Cas. παραδόντα
ms. A. Quod valere possit παρίσδων in.

Vini potor factus sum. (Οἰνοπότης, ο brevī.).

Reperitur vero etiam verbum apud eundem poetam:
nam οἰνοποτάζων dixit. (vinum-potans.) Et Sappho, se-
cundo libro, ait:

Multa vero, innumerabilla, pocula: (ποτήρια) pulcra Iphis,
& Alcaeus:

A poculis vero πάντῃς Dinomeni adfidens.

Colitur vero in Achaia etiam Ceres pocula gestans;
(ποτηριοφόρος) in Anthensium finibus, ut tradit Auto-
crates secundo libro Achaicorum.

3. Quaerendum autem vobis censeo, priusquam re-
censum faciamus poculorum, quibus refertus est abe-
cas hicce, τὸ κυλικεῖον τοδί: — (Sic enim nominatur
pocorium, vasorum armarium. Velut apud Aristopha-
gem, in Agriolis:

Tamquam velum armaria poculorum obducent.

Ἔστι καὶ ¹ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ, ² ἐν Μελιτιά. Εὐ-
βουλος δ', ἐν Λήδῃ.

— Ὡσπερ ³ ὑπὸνδῃ διδοῖς

ἐν τῷ κυλικίῳ συγτέτριφεν τὰ ποτήρια.

Καὶ Ψαλτρία δὲ ἔφη „Τὰ κυλικεῖα δ' ἐξῆρυν ἡμῶν.”
ἐν δὲ Σεμέλῃ ἢ Διονύσῳ.

Ἑρμῆς ὁ Μαίης λίβινος, ἐν ⁴ πρὸς εὐγμᾶσιν
ἐν τῷ κυλικίῳ λαμπρὸν ἐκτετριμμένον.

ἔ Κρατῶς δ' ὁ νεώτερος, ἐν Χείρωνι ⁵

— Πηλλοστῶ δ' ἔτι

ἐκ τῶν πολυτέρων οἰκᾷ ἤκω, συγγενεῖς
καὶ Φράτερας ⁶ καὶ δημότας εὐρὺν μόλις,
πρὸς τὸ κυλικεῖον ἐγράφη. Ζεὺς ἐστὶ μοι
ἑρκεῖος, ⁷ ἐστὶ Φρατόριος τὰ τέλη τελεῶ.)

¹ Ἔστι δὲ καὶ malebam. ² Ἀλεξανδρίδῃ edd. ³ Ὡσπερ
fortan. ⁴ ἐν edd. ⁵ Alibi ἐν Χείρωνι. ⁶ φράτερας edd.
⁷ ἔτι μοι ἑρκεῖος edd.

Estque idem vocabulum apud Anaxandridem, in Me-
niloto. Eubulus vero, in Leda, ait:

— Quasi libationem dans

ἐν ἀβάκῳ (κυλικεῖῳ) confregit pocula.

Idem in Psaltria dixit: Abacos (sive, armaria condendis
poculis, τὰ κυλικεῖα) ille nobis invenit. In Semele vero
vel Baccho:

Hermes, Maiae filius, quem precum causa (sive, ostentationis causa)

in armario splendidum bene tersum . . .

Cratinus iunior, in Chirone:

— Post multos demum annos

ab hostibus domum venio; ubi cognatos

& curiales & populares vix inveniunt,

ἐν κυλικεῖῳ (poculorum societatem) adscriptus sum.

Est mihi adhuc lupiuer

domesticus, est curialis: tributa ego pendo.)

IV.

Maiora
pocula.

Ἄξιον δὲ ἐστὶ ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἔπινον ποτηρίοις. Δικαίαρχος μὲν γὰρ ὁ Μεσσηνίος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τῷ Περὶ Ἀλκαίου, μικροῖς Φησὶν αὐτοὺς ἐκπώμασι κεχεῖσθαι, καὶ ὑδαρῶτερον πεπωκέναι. Χαμαιλέον δὲ ὁ Ἡρακλειώτης, ἐν τῷ Περὶ Μένους (εἰ γὰρ τῆς Φωνῆς μνημονεύει) Φησὶν, „Εἰ δὲ οἱ ταῖς ἐξουσίαις χρώμενοι, καὶ τῷ πλουτεῖν, προτιμῶσι τὴν μέθην ταύτην, οὐδὲν θαυμαστόν. οὐκ ἔχοντες γὰρ ἑτέραν ἡδονὴν ταύτης καλλίαν, οὐδὲ μᾶλλον εὐχερῆ, καταφεύγουσιν εἰκότως ἐπὶ τὸν οἶνον. ὅθεν δὴ καὶ τὰ μεγάλα τῶν ἐκπωμάτων ἐπιχώρια γέγονε τοῖς δυνάσταις. οὐδὲ γὰρ παλαιὸν, οὐδὲ ταῦτο ὅτι γὰρ ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἄλλα νεωστὶ εὐρέθη, πεμφθέν ἐκ τῶν βαρβάρων. ἐκεῖνοι γὰρ ἀπεστειρημένοι τῆς παιδείας, ὁρμῶσιν ἐπὶ τὸν πολὺν οἶνον, καὶ περιζονται τροφὰς περιέρχους καὶ παντοίας. ἐν δὲ τοῖς

1 οὐδὲν καινόν. Εἰς.

4. Quaerendum, inquam, an maioribus e poculis biberint prisca. Nam Dicaearchus quidem Messenius, Aristotelis discipulus, in libro de Alcaeo, parvis ait poculis eos usos esse, dilutiusque bibisse. Chamaeleon vero Heraclaeota, in libro de Temulentia (si modo verborum recte memini) scribit: »Si hi, qui potentia & opibus valent, temulentiam hanc omnibus aliis praeponunt voluptatibus, nil mirum est. Cum enim nullam aliam habeant voluptatem hac honestiorem aut magis expeditam, ad vinum merito confugiunt. Quapropter etiam maiora pocula apud externos dynastas potissimum reperiuntur. Nam apud Graecos ne hic quidem mos antiquus est; sed recens inventus, & a barbaris adscitus. Illi quippe, liberaliori institutione carentes, ad multum vini usum ruunt, & curiosos sibi variosque cibos

περὶ τὴν Ἑλλάδα τέποις οὗτ' ἐν γραφαῖς οὗτ' ¹ ἐπὶ
 τῶν πρότερον εὐρήσομεν ποτήριον εὐμέγεθες εἰργασμέ-
 νον, πλὴν τῶν ἐπὶ τοῖς ἡρώεσσιν. τὸ γὰρ ρυτὸν ὀνομα-
 ζόμενον μόνοις τοῖς ἥρωσι ἀπέδιδον. ὃ καὶ δοξί τι-
 σὶν ἔχειν ἀπορίαν· εἰ μὴ τις ἄρα φήσεται, διὰ τὴν ὀξύ-
 c τητα τῆς ἐπιφανείας τῶν δαιμόνων καταδειχθῆναι τοῦ-
 το. χαλεπούς γὰρ καὶ πλήκτας τοὺς ἥρωας νομίζου-
 σι, καὶ μᾶλλον νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν. ὅπως οὖν μὴ
 διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὴν μέθην φαίνονται τοιοῦ-
 τοι, δημιουργοῦσιν αὐτοὺς πίνοντας ἐκπαύμασι μεγά-
 λοις. καὶ μοι δοκοῦσι λέγειν οὐ κακῶς οἱ Φάσκοντες
 τὸ μέγα ποτήριον Φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι. ² Ἐν τούτοις
 ἀγνοεῖν ἔοικεν ὁ Χამαίλεων, ὅτι οὐκ ἔστι μικρὸν τὸ παρ'
 Ὅμηρῳ διδόμενον τῷ Κύκλωπι ὑπ' Ὀδυσσεὺς κισσύ-
 d βιον. οὐ γὰρ ἂν τρεῖς πῖον, οὕτως κατηρέχθη ὑπὸ μέθης.

¹ Deesse nonnihil videtur.

quaerunt. In Graeciae vero tractibus neque in pictu-
 ris, [nec in poëmatibus] inveniemus olim poculum in-
 signis cuiusdam magnitudinis confectum, nisi heroicis
 temporibus. Nam *rhutum* quod vocatur, solis heroibus
 tribuerunt. Quod ipsum quidem dubitationem movere
 nonnullis possit: nisi quis fortasse dixerit, ea causa
 id esse institutum, quia tam praecipites ad iram saepe
 comparent illi semidei. Nam feroces & ad infligenda ver-
 bera praecipites heroas perhibent, & magis noctu quam
 interdiu. Ut igitur non tam suo pte ingenio, quam per
 temulentiam tales esse videantur, faciunt illos maiori-
 bus bibentes poculis. Ac mihi haud male videntur di-
 cere, qui *magnum poculum* dicunt esse *puteum argenteum*. u
 Quo loco oblitus videretur Chamaeleon, non esse parvum
 poculum cissybium, quod apud Homerum Cyclopi ab
 Ulyssae porrigitur. Quod si enim exiguum fuisset, non,
 postquam ter exhausit, ita prae temulentia prostratus

τηλικούτος ὢν. ἦν οὖν καὶ τότε μεγάλη ποτήρια· εἰ μὴ αἰτιάσεται τις τὴν δύναμιν τοῦ οἴνου, ἦν αὐτὸς Ὅμηρος ἐξηγήσατο, ἡ τὸ ἄσθες τῆς πόσεως τοῦ Κύκλωπος, ἐπεὶ τὰ πολλὰ ἐγαλακτοπύει.¹ ἡ τάχα καὶ βαρβαρικὸν ἦν τὸ ἔκπωμα,² εἴπερ μέγα ἦν, ἐκ τῆς Κικόνων εἰλημμένων λείας. Τί οὖν ἔχουμεν λέγειν περὶ τοῦ Νέστορος ποτηρίου, ὃ μάλισ ἀν νεὸς βαστάσαι ἴσχυεν. Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄνρει· περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ διδάξει τι ἡμᾶς ὁ Πλούταρχος. Ὡρα οὖν κατακλιθέσθαι. ●

V.

Κύλιξ
Calyx.

Καὶ κατακλιθέντων Ἀλλὰ μὲν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γὰρ αὐλακισμέναν ἀρῶν,³ ἀλλὰ σκίφον μάστεύων,⁴ κυλικωγρήσαν ἔρχομαι· οὐ τῶν Κυλικράνων εἰς ὑπάρχων, οὐς χλευάζων Ἑρμιππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις Φησὶν·

¹ ἐγαλακτοπύει edd. cum ms. Ep. ² ποτήριον edd. ³ ἀρῶν edd. cum ms. A. Deest ea vox Erii. ⁴ ματεύων fort.

fuisse, qui tantæ fuit staturæ. Erant igitur etiam tum magna pocula: nisi quis vini illius vim caussetur, quam Homerus etiam exposuit; aut quod ei potui adfuerit non fuerit Cyclops, nonnisi lac fere bibere solitus. Aut fortasse etiam barbaricum fuit illud poculum, cum magnum esset, e Ciconum præda acceptum. Quid vero dicemus de Nestoris poculo, quod vel iuvenis aliquis ægre tollere potuisset, senex autem Nestor nullo labore tollebat? de quo ipso etiam nonnihil nos Plutarchus docebit. Sed nunc, agite, tandem discumbamus.

5. Qui quum accubuisse, Plutarchus sic est exorsus: At ego, quod ait Phliasius poeta Pratinas, non sulcatum reportaturus agnum, sed scyphum mihi dari cupiens, accedo super poculis disputaturus. (κυλικωγρήσαν.) Nec vero unus ex illis Cylicranibus sum equidem, quos irridens Hermippus comicus in Iambis ait:

Εἰς τὰ Κυλικράων βαδίζων σπληνέπιδον ἀΦικόμην¹ Cylicranes.
εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν, καὶ μάλ' ὠραίαν πόλιν.

Ἡρακλεῖται δ' εἰσὶν οὗτοι, οἱ ὑπὸ τῇ Οἰτῇ κατοικούντες, ὡς Φησι Νικάνδρος ὁ Θυατιρηνός² ὀνομασθῆναι Φάσκων αὐτοὺς ἀπὸ τινος Κύλικος, γένος Λυδοῦ, εἰς τοὺς τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθινός³ ὁ Τῆιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἱστορίᾳ, λέγων οὕτως· „Ἡρακλῆς, λαβὼν Εὐρυτον καὶ τὸν υἱόν, ἔκτεινε, Φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων. Κυλικρῆνας ἐξεπόρθησε, ληϊζομένους· καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τραχηνίαν⁴ καλεομένην.“ Παλέμων δὲ, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον, Φησὶν οὕτως· „Τῆς δὲ Ἡρακλείας, τῆς ὑπὸ τὴν Οἰτὴν καὶ Τραχίνα, τῶν οἰκητόρων μεθ' Ἡρακλέους τινὲς ἀΦικόμενοι ἐκ Λυδίας Κυλικράνες, οἱ δ' Ἀθαμᾶνες, ἀφ' ὧν οἱ τόποι⁴ διαμένουσιν· οἷς οὐδὲ τῆς πο-

¹ Λυσσῶ edd. & γήους Λυσσῶ ed. Bas. & Cal. ² Σκυθίνος ms. Ep.

³ Τραχηνίαν edd. ⁴ Haud satis integra videtur oratio.

*In Cylicranum caeniāe - similem agrum iter faciens perveni :
vidi igitur Heracleam, pulcrum valde oppidum.*

Sunt autem hi Heracleotae, qui sub Oeta monte habitant, ut ait Nicander Thyatirenus: nomen illos invenisse dicens a Cylice quodam, e Lydia oriundo, uno ex Herculis commilitonibus. Meminit eorumdem Scythinus Teius in opere, quod Historia inscribitur, ubi ait: „Hercules, Eurytum eiusque filium captos occidit, quod tributa exegissent ab Euboeensibus. Cylicranas devastavit, rapinā viventes: ibique urbem condidit Heracleam, quae Trachinia adpellatur.“ Polemon vero, primo libro ad Adaeum & Antigonum, ita scribit: „Heracleae incolae, quae sub Oeta & Trachine est, partim Cylicranes sunt quidam, qui cum Hercule ex Lydia advenerant, alii Athamanes, a quibus (habitata)

Athen. Vol. IV.

N

λιτίας μετέδοσαν οἱ Ἡρακλεῶται, στυγαίους ἀλλοφύλους ὑπολαβόντες. κυλικράτες δὲ λέγονται, ὅτι τοὺς ὤμους κεχαραγμένοι ¹ κύλικας ἦσαν.“

VI.

Numidarum
mapalia.

Οἶδα δὲ καὶ Ἑλλάνικον ἐν Ἐθνῶν Ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι „Λιβύων τῶν Νομαδάων τινὲς οὐδὲν ἄλλο ἐκείνηται, ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν ² καὶ ὅτι οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθηρικοῦ πεποιημένας μικρὰς, ὅσον σκιάς ἔνκει, αἷς καὶ περιφέρουσιν, ὅπου αὖν πορεύονται.“ Π πολλοῖς δὲ καὶ ὁ ἐν Ἰλλυριοῖς ³ τόπος διαβόητός ἐστιν, ὁ καλούμενος Κύλικες· παρ' αὐτοῖσι τὸ Κάδμου καὶ Ἀρμονίας μνημεῖον, ὡς ἱστορεῖ Φύλαρχος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. καὶ Πολέμων δὲ, ἐν τῷ Περὶ τοῦ Μορύχου, ἐν Συρακούσαις φησὶν ἐπ' ἀκρᾷ τῇ Νήσῳ, πρὸς τῷ τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ ἐκτὸς τοῦ τείχους, ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς

Cadmi &
Harmoniae
tumulus.

¹ κεχαραγμένοι edd. κεχρησμένοι Mss. ² Temere ὑδρίαν ed. Cas.

³ Ἰλλυριοῖς edd.

superfunt loca : cum quibus ius administrandae civitatis non communicarunt Heracleotae, pro peregrinis habentes qui cum ipsis habitarent. *Cylicanes* autem dicuntur, quod calicis formam humeris inusitam habent. «

6. Memini etiam Hellanicum, in Gentium Nominibus, tradere » Numidarum Libyae nonnullos nihil aliud in bonis habere, nisi calicem, & gladium, & hydriam : uti autem domunculis ex albucō (*anthericon* Graeci vocant) confectis exiguis, umbrae tantum captandae gratia ; quas quocumque proficiscuntur circumferunt. « Est etiam a multis celebratus in Illyriorum finibus locus, cui *Cylices* (id est, *Calices*) nomen : apud quem est Cadmi & Harmoniae sepulcrum, ut Phylarchus tradit secundo & vicesimo Historiarum. Polemo vero in libro de Morycho scribit, Syracusis in extrema Insula, ad Olympiae templum extra murum, focum quemdam (sc-

ἥς Φησι τὴν κύλικα ¹ ναυστολοῦσιν ἀναπλέοντες, μέ-
 χρι τοῦ γενέσθαι τὴν ἐπὶ τοῦ νεὸς τῆς Ἀθηναῶν ἀράστον
 ὠσπίδα· καὶ οὕτως ἀφιᾶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, κε-
 ραμίαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄνθρα καὶ κηρία
 καὶ λιβανωτὸν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἅττα μετὰ τού-
 των ἀρώματα.

Ὅρῶν οὖν ὕρῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ VII.
 τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, πλῆρες ἐν πάσης θυμη- Xenophanis
 θίας· convivium.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπειδον ² καθαρόν, καὶ χεῖρες ἀπάν-
 των,

d καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἁμφοιτιθεῖς στεφάνους,
 ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν Φιάλῃ παρατείνει·
 κρατῆρ δ' ἔστηκεν μεστός ἐὺφροσύνης·
 ἄλλος ³ δ' εὔχος ἔτοιμος, ὃς οὐ ποτε Φησὶ προδέ-
 σιν,

5

¹ τὴν Κύλικα edd. ² ἀεπνόν edd. ³ ἄλλῃ edd.

ve aram) esse, unde calicem navi deducunt in altum
 proficiscentes, usque dum clypeus templo Minervae
 impositus non amplius cerni potest: ibi tum in mare il-
 lum dimittunt, fœtilem (dico) calicem, floribus & fa-
 vis & thuris granis integris aliisque quibusdam atoma-
 tibus repletum.

7. Quum vero vestrum videam convivium, p̄torfus
 ut illud apud Xenophanem Colophonium, omnis læ-
 titiae plenum:

*Iam enim pavimentum mundum, puraeque manus omnium,
 itemque calices: est qui plexas convivis imponit co-
 ronas;*

alius suaveolentum unguentum in phialâ porrigit:

statque cratera hilaritatis plena:

*aliud autem vinum paratum, quod numquam nos deser-
 turum se proficietur,*

μέλιχος, ἐν κεράμοις; ἄνθιος ὁσδόμενος·
 ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν ὁδὴν λιβανωτὸς ἦσι·
 ψυχρὸν δ' ἐστὶν ὕδωρ, καὶ γλυκὺ, καὶ καθαρὸν.
 πᾶρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ, γαράῃ τε τράπεζα
 τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη· 10
 βωμὸς δ' ἄνθισιν αὐτὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
 μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
 Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεῖον ὕμνεν ἑὺφρονας ἄνδρας,
 εὐφήμεοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις,
 σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρῆσσειν· ταῦτα γὰρ ὧν ἐστὶ προχειρότερον. 16 f
 Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὅπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
 οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος.
 ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τούτον ὃς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
 ὡς ἡ² μνημοσύνη καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς· 20

1 ὕμνῳ corr. Casaub. 2 ἡ c. ei corr. Coray.

dulce, in doliis, redolens flores:
inque vestrum medio thus castum spirat odorem;
estque aqua gelida, & dulcis, & pura:
adpositique panes flavi; & honorabilis mensa
casco & melle pingui onusta,
& ara media floribus usquequaque operata est,
totamque domum cantus tenet & laetitia.
Primum igitur Deum celebrare bonos viros oportet
faustis hymnis, puroque sermone:
eique libare, & precari ut facere quae iusta sunt
possint: sic enim illa faciliora.
Nec vero flagitium est, tantum bibere vini, quantum si
habeas, possis
domum redire sine comite, nisi senex admodum.
Virum vero laudare oportet illum, qui, postquam bibit,
bona & utilia loquitur,
quae ei memoria suggerit; & hunc qui de virtute differit;

οὔτι μάχας διέπει ¹ Τιτῆνων, οὐδὲ γιγάντων,
οὐδὲ τε κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων, ²
ἀσπασίας Φαιδόνας, ³ ταῖς ⁴ οὐδὲν χρηστὸν ἐνέστι.

α Θειῶν δὲ ⁵ προμηθεΐην αἶεν ἔχειν ἀγαθὴν.

Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων Φησὶν·
Οὐ Φιλῶ, ὃς ⁶ κρητῆρι ⁷ παρὰ πλείω οἰνοποτάζων,
νεῖκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.
ἀλλ' ὅστις Μουσῶν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Καὶ Ἴων δ' ὁ Χῖος Φησὶν·

β Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς, σωτὴρ τε πατὴρ τε.
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραιπες
κρινάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ⁸ ὁ δὲ χρυσὸς ⁹
οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω ¹⁰ εἰς ἕδαφος.

¹ διέπει edd. ² ἢ στάσις προτέρων edd. πλασματων προτέρων
msstia. ³ † φαιδόνας edd. ἢ στάσις φαιδόνας Ms. ⁴ Forl. ταῖς.
⁵ Deest M vulgo. ⁶ Οὐ φίλος δὲ edd. Οὐ φίλος ms. A.
Οὐ φίλῳ δὲ ms. Ep. Οὐ φίλῳ δὲ malle. ⁷ κρητῆρι edd.
⁸ Vulgo h. l. προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. ⁹ ὁ δὲ χρυσός
corr. Bendl. & vñ. sq. ἰζήτω. ὁ δὲ Χρύσεος Tourp. ¹⁰ αἰβήτω
corr. West.

non pugnas commemorat Titanum, neque gigantum,
aut Centaurorum, fragmenta veterum,
delectabiles nugas, quibus frangi nihil inest.
Sed Deorum semper recta cura habenda.

8. Similiter venustus Anacreon ait:

Non placet ille mihi, plena inter pocula quisquis
diffidia & Martis bella cruenta refert:
sed qui Musarum Venerisque illustria dona
commisceat, lapidis seque dat usque iocis.

Ion vero Chius ait:

Salve rex noster, servatorque, paterque.
Nobis vero crateram pincernae famuli
miscuant gutturniis argenteis: & aurum
vino plenum manibus effundatur in terram.

Σπένδοντες δ' ἀγνῶς Ἡρακλεῖ τ', Ἀλκμήῃ τε, 5

Προκλέῃ, Περσεΐδαις τ', ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι,

πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῇ,

ἐρχαίσθω τε. ἐκὼν δ' ἄρχε Φιλοφροσύνης.

ἥτινα δ' ἑνὶ δῆμι μίμνει θήλειαι πάρευνος,

κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται. 10

Ἐποιοῦντο δὲ καὶ οἱ ἐπτὰ καλούμενοι σοφοὶ συμποτικὰς ὁμιλίας. „Παραμυθεῖται γὰρ ὁ οἶνος καὶ τὴν τοῦ γήρως ἀσθενίαν.“ Φησὶ Θεόφραστος ² ἐν τῇ Περὶ Μήθης.

XX.

ἐπνοχία
hilaritas

Διὸ συνιοῦσιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακάς ταύτας
λαλιάς „οὐδὲς ἂν ³ εὐλόγως φθνήσκει καὶ ἔχων,
κατὰ τοὺς Ἀλέξανδρος Ταραντίνους,

— αἱ τῶν πέλας

οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν, οὐκ ἄρ' ⁴ οἶσθ', ὅτι

1 Abest δ' ed. Bas. & Cas. 2 φωνὴ ἡ Θεοφ. edd. 3 Doest 24
edd. 4 οὐδὲν ἔρ' edd. οὐδὲν. ἔρ' msst, & carent οὐκ.

Libantes vero caste Herculi, & Alcmenae,

Proclei, & Persidis, & Iove auspiciati,

bibamus, ludamus, noctem transigamus canendo

saltandoque. Lubens vera praefide amicorum hilaritatem

Quem enim formosa manet mulier carivix,

is caeteris augustius bibita.

Instituēbant vero etiam septem Sapientes, qui vocantur, convivalia colloquia. „Solatur enim vinum etiam senectutis morositatem:“ ait Theophrastus in libro de Temulentia,

9. Quare quum nos ad has Baccho sacras convenimus confabulationes:

— Nulli datur,

quod Alexis in Tarentinis ait,

caussa invidendi nobis, qui in nullum sumus

τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάρις
 ὀνομασθέντος ὑποκόμισμα τῆς ἀνθρωπίνης
 μοίρας. ἐγὼ γάρ, εἰ μὲν εὖ τις ἢ κακῶς 5
 Φησὶν με κρίνειν, ¹ οὐκ ἔχοιμι ἀντιφράσασθαι ²
 ἔγνωκα γοῦν οὕτως, ἐπισκοπούμενος,
 εἶναι μακρόθεν πάντα τ' ἀνθρώπων ὁλως
 ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεὶ
 τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανηγυρίν τινα 10
 ἀφαιμένους, ³ ἐν τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκότους,
 εἰς τὴν διατριβὴν, εἰς τὸ Φῶς τε τοῦθ', ὃ δὴ
 ὀρῶμεν. ὅς δ' ἂν πλεῖστα γέλῳ καὶ πίνῃ.
 καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον
 τοῦτον ἐν ἀφείναι, καὶ τύχῃ τ' ⁴ ἑράνου τινός. 15
 πανηγυρίσας, ἥδιος ⁵ ἀπῆλθεν οἴκαδ'.

Καὶ, κατὰ τὴν καλὴν αὖν Σαπφώ

¹ Temere κρινεῖν ed. Cef. ² ἔχοιμι ἂν φράσαι mssd. ³ ἀφαι-
 μένους edd. ⁴ τύχῃ γ' edd. ⁵ πανηγυρίσας ἥδιος, iungit Græc.

iniuriosi. Nescius - ne es, vivere

dandum esse nomen ævi quod nos degimus.

humana quo sors vocis mollitur sono?

Ego, alius recte me secus - ne existimet

sentire, verbum nunquam commutaverim:

sed hoc me longa docuit observatio.

plenas furoris esse res mortalium.

Revera peregrinamur quotquot vivimus:

& tamquam ad ludos celebres qui instituunt iter,

ita nos tenebricâ mortis egressi plagâ

venimus in ævum hoc, atque in hanc quam cernimus

lucem. Qui vero Venere, potu, risibus,

tempus, quod finitur, maxime transegerit,

præsertim in sibi par si sodalitium incidit,

suavissime actis ludis se referet domum.

Igitur, quod pulcra Sappho ait:

„Ἐλθε, Κύπρι, χρυσείαισιν
 ἐν κυλίκεσσιν ἀβροῖς
 συμμιγμένον θαλίασι
 νέκταρ οἰνοχοῦσα
 τούτοις τὰς ἑταίροις,
 ἡμοῖς γε¹ καὶ σοῖς.“

κ. Πρὸς οὓς² λεκτόν, ὅτι τρόποι· εἰς πόσεων κα-
 τα πόλεις ἴδιοι, ὡς Κριτίας παρίστησιν ἐν τῇ Λακε-
 δαιμονίῳ Πελοποιᾷ διὰ τούτων· „Ὁ μὲν Χῖος καὶ ἑ
 Θάσιος ἐκ μεγάλων κυλίκων ἐπιδύξια· ὁ δ' Ἀττικὸς,
 ἐκ μικρῶν ἐπιδύξια· ὁ δὲ Θετταλικὸς, ἐκ πώματα προ-
 πίνει ὅταν ἀν βούλωνται μεγάλα. Λακεδαιμόνιοι³ δὲ,
 τὴν παρ' αὐτῷ ἕκαστος πίνει, ὁ δὲ πᾶς ὁ οἰνοχόος,⁴
 ὅσον ἀν ἀποπῇ.“ Τοῦ δ' ἐπιδύξια πίνειν μνημονεύει
 καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀγροίκοις, οὕτως·

1 ἡμοῖς τε malebam. 2 Πρὸς οἷς legebam cum Caf. 3 Λακεδαι-
 μονίοις ed. Caf. 4 ὁ δὲ πᾶς οἰνοχόος edd.

*Ades, Cypri! aureis
 calicibus nectar
 epulis mixtum
 infunde elegantibus
 hisce sodalibus
 meisque tuisque.*

10. Praeterea vero dicendum, diversum esse diver-
 sis civitatibus in bibendo morem, ut Critias docet in
 Lacedaemoniorum Republica, dicens: » Chius quidem
 & Thasius maioribus poculis ad dextram: Atticus ve-
 ro minoribus ad dextram: Theffalus pocula magna pro-
 pinat cuicumque libuerit. Apud Lacedaemonios vero
 quisque bibit poculum sibi adpositum; & quantum quis-
 que ebibit, tantum rursus infundit famulus. Moris ve-
 ro ad dextram bibendi meminit etiam Anaxandrides in Ru-
 sticis, ubi ait:

- α Α. Τίνα δὴ παρεσκευασμένοι πίνειν τρόπον
 εἰστέ νυνί; ¹ λέγετε. Β. Τίνα τρόπον πίνω ²
 ἡμεῖς; τοιοῦτον αἶον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.
 Α. Βούλεισθε δήπου τὸν ἐπιδέξια, πατέρ,
 λέγειν ἐπὶ τῷ πίναντι; Β. Τὸν ἐπιδέξια
 λέγων; Ἀπολλων, ὥσπερ ³ τεθηγκότι.

Παραιτητέον δ' ἡμῖν τὰ κεράμεια ⁴ ποτήρια. καὶ XI.
 γὰρ Κτησίας „παρὰ Πέρσαις, Φησὶν, ὃν ἂν βασι- Fistilia
 λεὺς ἀτιμάσῃ, κεραμείαις ⁵ χρῆται.“ Χοιρίλος δὲ ὁ pocula.
 ἐποποιὸς Φησὶν

- β Χερσὲν ἀνελθὼν ἔχω ⁶ κύλικας τρύφος ἀμφὶς ἐα-
 γός,

ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον· οἳά τε πολλὰ
 πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ⁷ ἔκβαλεν ἀκτάς. ⁸
 Ἐγὼ δὲ εὖ οἶδα, ὅτι ἥδιστα παλλάκις ἐστὶ τὰ κερά- Coptica
fistilia.

¹ Forf. ἐστὶ δὲ νυνί; ² Forf. πίνω. ³ Forf. ὥσπερ ἐπὶ τεθν.
⁴ κεράμεια edd. ⁵ κεραμείοις ed. Basf. & Caf. ⁶ ἔλβαν ἔχω
 vulgo. ἔχω καλοβῶν corr. Valck. ⁷ ὕβρις edd. ὕβρις mss. ⁸
⁸ ἔκβαλ' ἀκταίς vulgo.

A. Quonam igitur maxime modo bibituri
 nunc estis? dicite. B. Quonam modo bibituri
 sumus? quo tibi modo placueris?

A. Vultis igitur illum ad dextram, pater,
 dicere super bibente? B. Modum ad dextram
 dicere? sancte Apollo! velus super mortuo.

11. Sunt autem nobis procul amandanda fistilia po-
 cula. Etenim Ctesias ait: » Apud Perfas, si quem rex
 ignominia adfecit, is fistilibus utitur. « Choerilus vero
 epicus poeta ait:

Manibus inutilem teneo calicis restam undique fractam,
 hominum epulantium naufragium: qualia multa
 ventus Bacchi in petulantiae cūcit litora.

Nec vero me latet, iucundissima pornumquam esse fi-

Rhodiaceae
ollulae.

μια ἐκπάρματα, ὡς καὶ τὰ παρ' ἡμῶν ἐκ τῆς Κόπτης καταχόμενα· μετὰ γὰρ ἀρωμάτων συμφωραβίσης τῆς γῆς ἐπτάται. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Περί Μείθης „Αἱ Ῥοδιακαὶ, Φησί, προσαγορεύμεναι χυτρίδες, διὰ τε τὴν ἡδονὴν εἰς τὰς μέβας παρισφύρονται, καὶ διὰ τὸ θερμαινόμενάς τὸν οἶνον ἥττον ποικῶν μεθύσκουσιν, σμύρνης γὰρ καὶ σχίνου¹ καὶ τῶν τοιούτων ἑτέρων² εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβληθέντων εἴπονται καὶ παραχύντων εἰς τὸν οἶνον, ἥττον μεθύσκουσιν.“ καὶ ἄλλα δὲ μέρι Φησί· „Αἱ Ῥοδιακαὶ χυτρίδες γίνονται, σμύρνης, σχίνου ἄνθους, κρόκου, βαλαάμου, ἀμώμου, κινναμώμου, συνεψηθέντων ἀφ' ὧν τὸ πινόμενον τῷ οἶνῳ παραχύνει οὕτω μέβας ἵατησιν, ὥστε καὶ τῶν ἀφροδισίων παραλύει, τὰ πνεύματα πέττω.“

ΧΠ.

Οὐδ' οὖν ἡμᾶς ἐκμανῶς πίνειν, ἀποβλέποντας εἰς τὸ πλῆθος τῶν καλῶν τούτων καὶ παντοδαπῶν κατὰ
¹ σχίνου edd. & ma. Ep. & sic iterum paullo post. ² Deest ἑτέρον edd.
 stilla pocula; velut apud nos quae ex Copto oppido advehuntur: coquuntur enim ex terra, cuius massa cum aromatibus subacta est. Et Aristoteles in libro de Temulentia ait: „Rhodiace quae vocantur *ollulae*, cum voluptatis causa in comotationes adhibentur, tum quod, quando calidae sunt, efficiunt ut vinum minus inebriet. Nam myrrham & iuncum odoratum & alia talia in aquam iniecta decoquuntur: quod decoctum si adfunditur vino, minus illud inebriat.“ Aliaque eiusdem operis parte scribit: „Rhodiaceae *ollulae* fiunt, myrrhā, squinantho, (sive iunco adorato,) croco, balsamo, amomo, cinnamomo unā decoctis: qua de potione nonnihil vino adfusum ita prohibet ebrietatem, ut etiam Venenis vim enervet, spiritus vitales cohibens.“

12. Caveamus igitur, ne pulcrorum horum poculorum, & multifario artificio fabricatorum, multitudinem

τὰς τέχτας ἐκπωμαίων. Τὴν δὲ μανίαν τοὺς πολλοὺς, Οἰνομανία,
δοξομανία,
& alia talia
vocab.
Φησὶν ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ τῇ περὶ Ἀγα-
θῶν καὶ Κακῶν πραγματεία, τοῖς πλείστοις προσά-
πτεσθαι. καλεῖσθαι γοῶν τὴν μὲν γυναικομανίαν, τὴν
δὲ ὀρνυγομανίαν. τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς
Φιλοδόξους· καθάπερ τοὺς Φιλογύνους, γυναικομανεῖς
καὶ τοὺς Φιλόγυνους, ὀρνυθομανεῖς· τὸ αὐτὸ σημαίνον-
των τῶν οἰνομάτων τούτων. ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ μὴ ἄλ-
λοτριῶς καλεῖσθαι τὸν τρόπον τούτον. καὶ γὰρ ὁ Φίλο-
ψος καὶ ὁ ἑσφοφάγος οἶον εἰσομανής ἐστιν· καὶ ὁ Φίλοι-
πος, οἰνομανής· καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἁμοίων· οὐκ ἄλλο-
τριῶς τῆς μανίας μεμενῆς ἐν αὐτοῖς, ὡς ἀμαρτάνουσι
μακρικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιτελείον ἀπαρτωμένους.

Ἡμεῖς οὖν, ὡς καὶ παρ' Ἀθηναίους ἐγίνετο, ἄμα

XIII.

1 ἀπαρτάνουσι vulgo.

conspicientes, *insano* quodam studio (*ἐκμανῶς*) ad biben-
dum feramur. *Ἐκμανῶς* dico; nam »vocabulum *μανία*,
ut ait Chrysippus in *Isagoge* quae de Bonis & Malis
tractat, (*scilicet*, in *Introductione* ad tractationem de Bo-
nis & Malis) plurimis rebus vulgo iungitur. Sic, verbi
gratia, aliud *insani* studii genus *γυναικομανίαν* vocamus,
aliud *ὀρνυγομανίαν*: quorum illud in *mulieres*, hoc in *co-
turnices* fertur. Sunt etiam qui *δοξομανεῖς* dicant hos qui
gloriae student; quemadmodum *γυναικομανεῖς*, qui *mulierib-
us*; & *ὀρνυθομανεῖς*, qui *avibus*: nam omnibus istis vo-
cabulis eadem notio (*insani studii*) subiecta est. Quare
nec est alienum, alia etiam omnia similiter nominari.
Nam & *φιλόψος* & *ἑσφοφάγος*, id est, *obsoniorum studiosus*,
est quodammodo *εἰσομανής*: & *vini studiosus*, *οἰνομανής*:
& sic de caeteris. Nec enim absurde *μανία*, id est, *in-
sanitia*, his tribuitur; quippe qui *insaniā* quadam ac furo-
re peccantes, ab eo quod verum est longius aberrant.

13. Nos igitur, quemadmodum apud Athenienses mo-

In spectaculis olim
potabant
Attici.

ἀκρωμένους τῶν γελοιοποιῶν ταύτων καὶ μίμων, ἔτι
δὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν, ὑπαύωμεν. ¹ λέγει δὲ περὶ τῶν
τούτων ὁ Φιλόχορος οὕτως· „Ἀθηναῖοι τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι, τὸ μὲν πρῶτον ἡρισθηκότας καὶ πεπα-
κότας ἐβαδίζον ἐπὶ τὴν θύαν, καὶ ἐστὲ φανωμένοι ἰδεώ-
ρου· παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα οἷος αὐτοῖς ὠνοχοῦν-
το, καὶ τραγῆματα παραφέρειτο, καὶ τοῖς χοροῖς
εἰσιούσιν ἐνέχρον πίνειν, καὶ διηγωνισμένοις ὅτ' ἐξεπο-
ρεύοντο ἐνέχρον πάλιν· μαρτυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Φερε-
κράτης τὸν κωμικὸν, ὅτι μέχρι τῆς καθ' ἑαυτὸν ἡλικίας
οὐκ ἄσπίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας.“ Φανόδημος ² δὲ
„πρὸς τῷ ἱερῷ, Φησί, τοῦ ἐν Λίμναις Διονύσου, τὸ α
γλεῦκος φέροντας τοὺς Ἀθηναίους, ἐκ τῶν πίθων τῷ
θεῷ κινάσαι, εἰτ' αὐτοὺς ³ προσφέρεισθαι· ὅθεν καὶ
Λιμναῖον κληθῆναι τὸν Διόνυσον, ὅτι μίχθεν τὸ γλεῦ-
κος τῷ ὕδατι τότε πρῶτον ἐπόθη κεκραμένον. διόπερ

Limnaeus
Bacchus.

¹ Temere ὑποτίθεται ed. Cal. ² Φανόδημος edd. ³ αὐτοῖς edd.

ris fuit, simul audiamus festiva haec acromata & mi-
mos aliosque artifices, simulque bibamus. Verba facit
autem de his Philochorus, in hunc modum: „Athe-
nienses, ludis Bacchicis, prius quidem pransi potique
ad spectacula se conferebant, & coronati spectabant:
toto vero tempore quo agebantur ludi, vinum eis in-
fundebatur, adponebanturque bellaria; atque etiam cho-
ris ingredientibus vinum infundebant, & finito specta-
culo discedentibus rursus infundebant. Et confirmari
etiam, ait, Pherecratis testimonio, ad ipsius usque ae-
tatem comedisse spectantes.“ Phanodemus vero ait „ad
aedem Bacchi qui in Limnis est mustum ferentes Athe-
nienses, e doliis Deo miscere, deinde ipsos bibere: un-
de etiam *Limnaeum* nominatum Bacchum, quia mixtum
aquâ mustum tunc primum biberunt temperatum: eâ-

ὀνομασθῆναι τὰς πηγὰς Νύμφας καὶ τιθῆναι τοῦ Διονύσου, ὅτι τὸν οἶνον αἰξάνει τὸ ὕδωρ κιννάμενον. ἡσθέντες οὖν τῇ κράσει, ἐν ὡδαῖς ἔμελλον τὸν Δίονυσον, χερύοντες, καὶ ἀνακαλοῦντες Εὐανθῇ, καὶ Διδύραμβον, καὶ Βακχευτᾶν, καὶ Βρόμιον.“ καὶ Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ Μέθης Φησὶν, ὅτι „ τοῦ Διονύσου τροφαὶ αἱ Νύμφαι κατ' ἀλήθειαν. αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι.“ Διόπερ καὶ Εὐριπίδης „ ἕνα τῶν τοῦ Ἥλιου ἱππων, Φησὶν, εἶναι

Nymphae
Bacchi nutrices.

— Βακχίου Φιλανθέος

Αἶθοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς·

ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἶθοπα.

Καὶ Ὀδυσσεὺς ὥπασε

— μελιθόα οἶνον ἐρυθρόν·

ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος δ' ἀνὰ εἴκοσι μέτρα·

ἢ Εὐάντε coniectabam, aut Εὐαντε, *Evansem*.

que cauffa fontes nominatos esse Nymphas & Bacchi nutrices, quoniam vinum augetur aquâ mixtum. Igitur laeti illâ temperatione, carminibus celebrabant Bacchum, saltantes, & invocantes Euanthen, (i. e. Floridum,) & Dithyrambum, & Bacchantem, & Bromium. « Theophrastus vero etiam, in libro de Temulentia: » Bacchi nutrices, inquit, revera Nymphae sunt. Plurimum enim humoris effundunt vites cum putantur, & suâ naturâ lacrymantur. « Quare etiam Euripides, *Unum e Solis equis*, ait, esse

— Aethopa, qui floridi

Bacchi vineas autumnales maturat,

unde homines vinum Aethopa vocant.

Et Ulysses dedit

— dulce vinum rubrum :

unum poculum qui impleverat, is aquae viginti mensuras

χρῦ'. ¹ ὁδμή δ' ἡδὲ ² ἀπὸ κρητῆρος ³ ὁδῶσθαι.
 Τιμόθεος δ' ἐν Κύκλωπι· „ Ἐχων δὲ ἐν μὲν δέπας
 κίσσων μελαίνης σταγόνος ἀμβρότας, ἀφρῶ βρυά-
 ζον· ἵκκοσι δὲ μέτρ' ἀνέχων, ἱμισγε δ' αἶμα ⁴ Βακ-
 χίου νεορῦτοις δακρύοισι Νυμφῶν.“ ⁵

XIV.

Poculorum
 ostentatio.

Οἶδα δὲ τινας, ἄνδρες θυσσῶνται, καὶ μεγὰ φρονήσαντας οὐχ οὕτως ἐπὶ πλούτῳ, ὥς ἐπὶ τῷ κακῇ-
 σθαι πολλὰ ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ. ὣν εἷς
 ἔστι καὶ Πυθίας ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας, ὃς καὶ ἀπο- d
 θνήσκων οἶκ' ἀκησεν ἐπιβέσθαι τοῖς οἰκείοις, ἐπιγρά-
 ψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε·

Πυθία μνήμα τόδ' ἔστ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρὸς,
 ὃς κυλίκων ἔσχεν πλήθος ἀπειρέσιον.

¹ χρῦσι Ms. ² ἡδὲ Homeri editt. recenti. ³ κρητῆρος vulgo.
⁴ δ' αἶμα edd. cum ms. Ep. διαμα ms. A. ⁵ νεορῦτοι δακρύοισι
 νύμφων edd. Versus autem sic videntur refingendī:

-- -- Ἐχων δ' ἐν μὲν κίσσων
 δέπας μελαίνης σταγόνος ἀμβρότας, ἀφρῶ
 βρυάζον, ἵκκοσι δὲ μέτρα ταχέον· (vel, ταχέον·)
 ἱμισγε δ' αἶμα Βακχίου νεορῦτοις
 δακρύοισι Νυμφῶν, --

adfundebat: suavis autem odor a cratere spirabat.

Timotheus vero, in Cyclope, ait:

— Infudit unum hederaceum

*poculum nigrae guttae ambrosiae, spumā
 luxurians, viginti vero mensuras liquidī:
 miscuitque sanguinem Bacchi cum recens profusus
 lacrymis Nympharum.*

14. Scio vero etiam, amici epulones, fuisse homi-
 nes, qui non tam divitiis gloriarentur, quam quod ma-
 gnam possedissent poculorum argenteorum aureorum-
 que copiam. Quorum unus est Pytheas ex Phigalia Ar-
 cadiae: qui etiam vitā excessurus non dubitavit iniun-
 gere suis, ut sepulcro suo haecce inscriberent:

*Pythae hoc monumentum est, boni viri propinque
 cui calicem copia infinita fuit*

ἀργυρέων, χρυσῶν τε, καὶ ἡλέκτροισι φαίνου.

τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασάμενος.¹

Τούτῳ δ' ἰστορεῖ Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης, ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν Ναμίμων. Ξενοφῶν δ' ἐν ὀγδόῳ Παιδείας, περὶ Περσῶν λέγων, γράφει καὶ ταῦτα: „Καὶ μὴν ἐκπώματα ἦν μὲν αἷς πλείοντα ἔχουσι, ταῦτα καλλωπίζονται ἢ δ' ἐξ ἀδίκων φανερῶς ἢ μηχανημένα, οὐδὲν αἰσχύνονται. πολὺ γὰρ ἠύξηται ἐν αὐτοῖς ἡ ἀδικία τε καὶ αἰσχροκέρδεια.“ Ὁ δὲ Οἰδίπους δ' ἐκπώματα τοῖς υἱοῖς κατηράσατο, ὡς ὁ τῇ κυκλικῇ Θεβαΐδῃ πεποιηκὼς Φησὶν, ὅτι αὐτῷ παρὰ θεῶν ἐκπώμα ὁ² ἀπηγορεύκει, λέγων οὕτως:

Εἰ Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἦρως ξανθὸς Παλυνείκης
πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκεν τράπεζαν
ἀργυρέην, Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
χρῦσειον ἐμπλήσεν καλὸν δέπας ἠδὲος αἶνου.

1 κατὰ μένος vulgo. 2 ἐκπώματα 2 edd.

ex argento & auro splendensque electro.

Superioribus cunctis plura possederat.

Narrat hoc Harmodius Lepreata in libro de Phigalensium Institutis. Xenophon vero, octavo Institutionis, de Persis loquens, cum alia tum haec scribit: »Porro poculorum si quam maximam multitudinem habent, in hoc gloriantur: etiamque si iniquis artibus ea sibi paraverint, nullo pudore tanguntur. Admodum enim apud eos invaluit iniustitia & turpis quaestus.« Oedipus vero propter pocula filios suos execratus est, ut ait Cyclicae Thebaidos auctor, quoniam ei poculum adposuerunt, quod sibi adponi vetuerat. Poëtae verba haec sunt:

At nobilis heros flavus Polynices

primum quidem Oedipo pulcrum adposuit mensam
argenteam Cadmi divinae sapientis: tum deinde
aureum pulcrum poculum suavi vino replevit.

αὐτὰρ ὁ γ' ὡς φράσθη παρακείμενα πατρὸς εἴσο
τιμήντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπιστε θυμῷ,
αἶψα δὲ παισὶν ἰοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἄρας ²
ἀργαλίας ἤρᾱτο (θῆν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν) ¹
ὥς οὐχὶ τὰ πατρῷά γ' ἐπ' ² Φιλότῃτι δάσαντο,
εἷη δ' ἀμφοτέροισιν αἰεὶ ³ πόλεμοί τε μάχαι τε.

XV.

Agathocles
ex figulo
rex.

Καικίλιος δ' ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς, ἐν τῷ
περὶ Ἱστορίας, Ἀγαθοκλέα, Φησὶ, τὸν τύραννον ἐκ-
πώματα χρυσᾷ ἐπιδεικνύντα τοῖς ἐταίροις, φάσκειν
„ἐξ ὧν ἐκεράμευσσε κατεσκευασμένα ⁴ ταῦτα.“ Ὁ δὲ
παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος, καὶ
αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλεῖστα εἶχεν, ὡς Φησιν ὁ τρα-
γικός

Πολὺν δ' ἀγῶνα πανζένοις ⁵ κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λείβητας ἐκτιβῆς φέρειν.

¹ Ἐρινὺς corr. Valck. ² Vulgo ὡς οὐ οἱ πατρῷα εἴη. ³ Vulgo ἀμφοτέροισιν δ' αἰεὶ, & desit εἴη. ⁴ κατεσκευασμένα edd. ⁵ πάντεσσιν vulgo. Forl. «ἀνέξουσιν».

*At ille ut animadvertit adposita sui patris
pretiosa dona, magnam concepit animo iram,
statimque filiis suis ambobus imprecationes
funestas imprecatus est: (nec latuit Deam Erinny:)
patria ut bona non illis liceat amice dividere,
sed sint perpetua ambobus bella pugnaeque.*

15. Caecilius vero orator Calactinus, in libro de Historia, Agathoclem regem, scribit, pocula aurea ostendentem fodalibus, dicere solitum, ex eis quae olim fidelia finxisset, se haec fabricasse. Porro etiam apud Sophoclem, in Larissaeis, Acrisius quam plurima pocula habuit, ut ait tragicus:

*Magnum vero certamen hospitibus cunctis per praeconem
denunciat,
aeneos lebetes praemio futuros proponens,*

καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἐξήκοντα δίδς.

Ποσειδάιος δ', ἐν τῇ εἰκοστῇ ἔκτῃ τῶν Ἱστοριῶν, Λυ-
σίμαχον Φησι τὸν Βαβυλωνίον, καλέσαντά ἐπὶ δεῖπνον Lyfimachus
Babylonius.
Ἱμερον, τὸν τυραννήσαντα οὐ μόνον Βαβυλωνίων, ἀλλὰ
καὶ Σελευκίων, μετὰ τριακοσίων, μετὰ τὸ τὰς τρα-
c πέζας ἀρθῆναι, τετράμουν ἐκάστῳ τῶν τριακοσίων ἐκ-
πώμα δοῦναι ἀργυροῦν· καὶ σπονδοποιησάμενον, προ-
πιῶν ἅμα πᾶσιν, καὶ ἀποφέρεισθαι ἔδωκεν τὰ ποτή-
ρια. Ἀντικλείδης δ' ὁ Ἀθηναῖος, ἐν τῷ ἐκκαιδικάτῳ
Νόστων, περὶ Γραῖ διηγούμενος, τοῦ τὴν ἀποικίαν εἰς Gras, dux
coloniae in
Lesbum.
Λέσβον στείλαντος σὺν ἄλλοις βασιλεῦσι, καὶ ὅτι
χρησμός ἦν αὐτοῖς, δηλώσας καταβῆναι· διαπλέον-
τας τῷ Ποσειδῶνι εἰς τὸ πέλαγος παρβένον, γράφει
καὶ ταῦτα· „Μυθολογοῦσι δὲ περὶ τῶν ἐν Μελύμνῃ
τινὲς περὶ τῆς ἀφειθείσης εἰς τὴν θάλασσαν παρβένου,

καὶ καθ' οὗτοι videtur utique legendum.

εἰ vasa deaurata, εἰ ex argento solida
pocula, numero bis sexaginta.

Posidonius vero, vicesimo sexto Historiarum refert,
Lyfimachum Babylonium, quum Himerum, qui non
modo Babyloniorum, sed & Seleucienfium fuerat tyran-
nus, ad coenam vocasset cum trecentis, sublati men-
sis unicuique trecentorum poculum argenteum quatuor
minarum pondo dedisse: factâque libatione simul omni-
bus propinasse, & quemque suum poculum secum au-
ferre iussisse. Anticlides vero Atheniensis, decimo sex-
to Reversionum, ubi de Gra loquitur, qui cum aliis
regibus in Lesbum insulam coloniam duxit, quibus ora-
culo mandatum fuerat, ut inter navigandum Neptuno
virginem in mare proiicerent, post alia haec scribit:
»Nonnulli vero priscae de rebus Methymnensium & de
proiecta in mare virgine fabulas referentes, aiunt, unum
Athen. Vol. IV.

καὶ Φασιν, ἱρασθέντα αὐτῆς τῶν ἡγεμόνων τὰ, ὃ ἦ δ
 Enalus. τοῦτομα Ἐναλος, ¹ ἐκκαλυμβῆσαι, βουλόμενα ἀνα-
 σῶσαι τὴν παιδίσκην. τότε μὲν οὖν ὑπὸ κύματος αὐ-
 τοὺς ἀμφοτέρους κρυφθέντας, ἀφανεῖς γενέσθαι· χρό-
 νῳ δ' ὕστερον, ἤδη τῆς Μεθύμνης οἰκουμένης, παρα-
 γενέσθαι τὸν Ἐναλον, καὶ διηγείσθαι τὸν τρόπον, καὶ
 ὅτι ἡ μὲν παρθένος παρὰ ταῖς Νηρηΐσι διέτριβεν, αὐ-
 τὸς δὲ τὰς τοῦ Ποσειδῶνος ἔβουσκεν ἵππους· καὶ ποτε ^{Απ. Cal.}
 καὶ κύματος ² ἐπιφερομένου μεγάλου ³ συγκαλυμ-
 βήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ οὐ-
 τω θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς, αὐτῷ παραβαλ-
 λόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ.“ ^{p. 781 c}

XVI.

Pocula in
 pretio ha-
 bita,

Τιμωτάτερον δ' ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωματίων
 κτήμα. Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξαίρετόν τι εἶχεν ἀνάθημα

¹ Ἐναλλος edd. & dein Ἐναλλον. ² Post ista verba evulsa e
 codice A. aliquot folia ingentem latunam in libros omnes in-
 vexerunt, prava ratione dissimulatam & imperite in crustatam
 in editionibus omnibus. Nos Supplementum, ex Epitoma a Cal.
 in Animadv. editum, hic inferuimus. ³ Deest vox ed. Cal.

e ducibus, nomine Enalum, virginis amore captum;
 in mare profuuisse servaturum puellam: at tunc qui-
 dem undarum fluctibus opertos ambos evanuisse; ali-
 quanto post vero, quum iam colonis frequentata Me-
 thymna esset, comparuisse Enalum, & quid interim
 accidisset, quove pacto, narraffe; dicentem, apud Ne-
 reidas versari virginem, ipsum vero Neptuni equos pa-
 visse; fluctu autem aliquando ingenti concitato, cum eo
 enatantem ipsum mari egressum esse, manu tenentem
 poculum ex auro tam admirabili, ut, quod apud Me-
 thymnaeos reperitur, cum illo collatum, nihil ab aere
 differret. “

16. In maximo vero pretio olim habebatur poculo-
 rum possessio. Achilles quidem tamquam eximium ali-

„δέπας· οὐ δέ τις ἄλλος οὐτ' ἀνδρῶν ¹ πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε τέω σπένδσκε θεῶν, ὅτι μὴ Διί.“ Καὶ ὁ Πρίαμος δὲ τὸν υἱὸν λυτρούμενος τοῖς ἐπισημετάτοις κειμηλίοις, καὶ δέπας δίδωσι περικαλλές. Αὐτὸς γέ μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήῃ δοθῆναι ² ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν·

δ Ἀ δ' ὑποδεξαμένη θάησατο χρυσεὸν αἶψα ποτήριον. Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στεσίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν ὠκεανόν· ὃ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνης βόας ὁρμῶντα. Οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλῆς τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον, ὃ σοφίας ἄβλον ὁ Βαθυκλῆς τῷ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν ἀπέλιπε. Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. πλείστοι γὰρ περὶ αὐτοῦ συνεγράψαντο. Καὶ Θεοφίλῃς δὲ τὸ ποτήριον· „Χρυσείας γούν δε-

¹ οὔτε θεῶν vulgo, & dein omittunt θεῶν. ² Deest verbum ed. Cas.

quod cimelium habebat poculum, ex quo nemo alius hominum bibebat, nec Deorum alii ipse libabat nisi Iovi. Et Priamus, filium redempturus rebus pretiosissimis & maxime insignibus, poculum etiam insigni pulcritudine dedit. Quin & Iupiter ipse dignum munus Alcmenae offerendum, cum Herculem peperisset, poculum iudicat: quod is illi dat adsumptā Amphitryonis formā:

Illa vero acceptum statim mirans contemplabatur aureum poculum. Solem vero, Stesichorus ait, poculo transvehi per oceanum: eodemque etiam transvectum esse Herculem, ad deducendas Geryonis boves proficiscentem. Novimus etiam Bathyclis Arcadis poculum, quod in sapientiae praemium Bathycles ei reliquerat, qui praestantissimus haberetur ex his qui Sapientes nominantur. Nestoris vero poculum multi tractant: plurimi enim de eo scripserunt. Sed & Diis gratum poculum est: aureis

πάεσσιν ἀλλήλους δεξιούνται.“ Ἐλευθέριον δέ, Φησί·
καὶ ἐμμέλως ¹ ἐν οἴῳ διάγειν, μὴ κωθαίνοντες, μη-
δέ Θρακίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποιεῖν· ἀλλὰ τῷ πώμα-
τι ² Φάρμακον ὑγείας ἐγκρινάσαι, τὸν λόγον.

XVII.

Pocula scul-
pta, aurea,
gemmis
distincta.

“Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἐγκόλαπτον ³ e-
ιστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ εὐ-
δοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνοκλῆς. Ἐχρῶντο δὲ καὶ λι-
θοκollήτοις ἐκπώμασι. Μένανδρος δὲ πού Φησί καὶ
ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορευτά. Ἀντιφάνης·

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενεῖς
ἀφρῶ σκιάσθεν ⁴ χρυσοκόλλητον δέπας
μεστὸν, κύκλῳ χορεύον, ἔλκουσιν γνάβοις
ὀλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένον ⁵
τ' ἄνω κάτω δεικνύντες. —

¹ ἱμμελῖς vulgo. ² πώματι vulgo. ³ ἀκίλαστοι ed. Caf. ἀκό-
λαστοι ms. ⁴ Vulgo σκιά καὶ χρυσ. ⁵ ἐστραμμένοις edd.
ἐστραμμένοι corr. Valck.

sane poculis illi se invicem invitant. Est autem ingenui
hominis, inquit, etiam in vino modeste versari, non
ingurgitare se poculis, aut Thracum more merum uno
haustu trahere: sed potui, veluti medicamentum saui-
tati inserviens, miscere sermones.

17. Magnum quoque studium in eo ponebant vete-
res, ut historiam insculptam haberent in poculis: qua
in arte claruerunt Cimon & Athenocles. Habebant ve-
ro etiam gemmis distincta pocula. Menander vero ali-
cubi dicit & poculum τορνευτὸν, (toratum) & τορευτά.
(caelata.) Antiphanes:

*Alii vero nempe etiam Bacchi veteris
spumâ opertum poculum gemmis distinctum
plenum, in orbem saltans, hauriunt buccis,
tractibus perpetuis, prorsus inversum
summa ima ostendentes. —*

Φησὶ πρὸς τινὰ Νικόμαχος·

¹ Ω χρυσοκλαῦστα, ¹ καὶ - χρυσοῦς ἐμῶν. ²

Φιλιππίδης·

Τὰ ποτήρι' ἦν ³ ἰδὲς τὰ παρσκευασμένα,
ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νῆ τὸν οὐρανόν,
ὑπερφανή. ⁴ γὰρ μὲν ⁵ γὰρ ἐξέστην ἰδὼν.
κρατῆρες ἀργυροί, κάδοι μείζους ⁶ ἐμοῦ.

Ὅτι Παρμενίων, συγκεφαλαιούμενος ἐν ταῖς πρὸς
Ἀλέξανδρον ἐπιστολαῖς τὰ Περσικὰ λάφυρα „Πο-
τήριων, Φησὶ, χρυσῶν σταθμὸς, τάλαντα Βαβυλώ-
νια οὐ, μναὶ ιβ'. ⁷ ποτηρίων λιθοκολλήτων σταθμὸς,
τάλαντα Βαβυλώνια νσ', μναὶ λδ'."

Ἔθος δ' ἦν, πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλ-
λεσθαι, μετ' ὃ τὸν οἶνον. Ξενοφάνης·

Οὐδὲ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον

¹ χρυσοκλαῦστα edd. ² Nullum in libris lacunae indicium. Super
χρυσῶς vero notatur χρυσοῦς in nostro msto. ³ ποτήριον ἂν
vulgo. ⁴ ὑπερφανῆ edd. οὐπερφανῆ ms. ⁵ γὰρ μὲν vulgo.
⁶ κάδοι καὶ μείζους vulgo. ⁷ ιβ'. ed. Cal.

Dicit nonnemi Nicomachus:

O te qui aurum lacrymaris, & vomis -- aureos.

Philippides:

Pocula si tu illa videres, quae parata sunt,
aurea cuncta, Trophime, per Cochum,
magnifica! Equidem eorum adpectu attonitus fui.
Sunt crateres argentei, cadī maiores me.

Parmenio, in aliqua suarum ad Alexandrum Epistolarum, summam subducens spoliolum Persicorum, ait:
»Potulorum aureorum pondus, talenta Babylonica septuaginta tria, librae duae & quinquaginta. Poculorum gemmis distinctorum pondus, talenta Babylonica quinquaginta sex, librae triginta quatuor. «

18. Moris autem erat, prius aquam in poculum infundere, ac deinde demum vinum. Xenophanes:

Nec in calice prius miscueris vinum

XVIII.

Aquae olim
affundebant
vinum:
non vino
aquam.

χείρας, ¹ ἀλλ' ὕδωρ, καὶ καθύπερθε μέθυ.

Ἀνακρίων

Φέρε ὕδωρ, Φέρε αἶνον, ὦ παῖ,

Φέρε δ' ἀνθεμειντάς ἡμῖν

στιφάνους ἐνικον, ὡς μὴ

πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω.

Πρὸ δὲ τούτων ² Ἡσίοδος

Κρήνης τ' ἀνείνου καὶ ἀπορρύτου, ἥτ' ἀβάλωτος,

τρὶς ³ ὕδατες προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰμεν οἴνου.

Θεόφραστος. „Ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν κρᾶσιν ἐναντίας εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἑλλήσιν ὑπάρχοντι. οὐδ' γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπέχεον, ⁴ ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον ὅπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρέστερον χρωῖνται, τῷ ποτῶ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπέλαυσιν ἥττω ὀρέγοντο τοῦ λοιποῦ. καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον.“

¹ ἰγχείας ed. Caf. ἰγχείας ms. ² τούτω ed. Caf. ³ τρεῖς ed. Caf. ⁴ ἐπιχύν ed. Caf. ⁵ Redius foret χρῆναι.

fundens, sed aquam, & superne vinum.

Anaercon:

Fer aquam, fer vinum, o puer,

floridasque fer nobis

coronas: adfer, ut ne

amorem contra lucter.

Ante hos vero Hesiodus:

Ex fonte perenni defluenteque, & qui sit illimis,

tres funde aquae partes, quartam vero vini.

Theophrastus: „Nam & quod ad mixtionem spectat, mos olim obtinuit contrarius ei quod nostra aetate fieri apud Graecos solet. Non enim illi aquam vino adfundebant, sed vinum aquae: ut in bibendo dilutiore uterentur potu, & postquam de hoc ad satietatem bibissent, minus desiderarent reliquum. Illud vero ipsum ut plurimum in cottabos insumebant.“

Ἐνδοξοὶ δὲ τοιυτοὶ, Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων, καὶ Μῦς· οὗ εἶδομεν σκύφος Ἡρακλειωτικόν, τεχνητῶς ἔχοντα Ἰλίου ἐντετορευμένην¹ πόρθεσιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τέδε·

Γράμματα² Πηρασίῳ, ³ τέχνη Μυῆς. ἐμμεῖ δὲ ἔργον⁴

Ἰλίου αἰπεινῶς, ἅν' ἔλον Δαικίδα.

c Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἱρώμενοι. σπουδὴ δὲ αὐτοῖς, παιδῶς ἀρπάξιν⁵ καὶ τοῖς καλοῖς παρ' αὐτοῖς ἄδοξόν ἐστιν, ἱερατοῦ μὴ τυχεῖν. Καλοῦνται δὲ οἱ ἀρπασθέντες, παρασταθέντες. διδάσκει δὲ τῷ ἀρπασθέντι στολὴν, καὶ βοῦν, καὶ ποτήριον. ἦν καὶ πρεσβύτεροι γινόμενοι φέρουσιν, ἵνα δῆλοι ὅτι κλεινοὶ γινόμενοι.

¹ ἐντετορευμένην ed. Cas. ² Γράμμα vulgo. ³ Πηρασίῳ corrigi-
git Iac. ⁴ Immo ἐμμεῖ δὲ πέρσεσιν.

19. Clari caelatores: Athenocles, Crates, Stratonicus, Myrmecides Milefius, Callicrates Lacedaemonius, & Mys: cuius vidimus scyphum Heracleonicum, in quo artificiose caelata erat Ilii expugnatio, inscriptis his versibus:

*Delinētiā Parrhasiū, ars Myis: sum vero expugnatio
Ilii excelsae, quam ceperunt Aecidae.*

20. Cleini (quasi dicas clari, vel celebres) vocantur apud Cretenses amasii. Studium autem in hoc ponunt Cretenses, ut pueros raptant: & formosis apud illos probro est, non habere amatorem. Vocantur vero rapti, παρασταθέντες. (id est, ad delinētionem compulsi.) Dono dant autem raptis stolam & bovem & poculum. Et stolam quidem illam gestant etiam cum seniores sunt, quo se cleinos fuisse ostendant.

XIX.

Clari caelatores

XX.

Cretensium amasii.

XXI.

Beatos se
somniaut
adpoti.

‘Ορᾷς δ’ ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ἀφελοῦσι τοὺς φίλους.

Αὐξί· γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν
τοῖς πότοις διατριβή, ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα
μετὰ φρονήσεως τὰν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίν-
δαρος·

‘Ανί· ἀνδράπων καματώδεις
οἷχονται μέριμναι στηθείων ἔξωθεν,¹
πελάγει δ’ ἐν πολυχρύσῳ πλούτου
πάντες ἴσα² νόμον ψευδῇ πρὸς ἀκτάν.
ὅς μὲν ἀχρήμων, ἀφνειὸς τότε
τοὶ δ’ αὖ πλουτέοντες —

εἴτ’ ἐπάγει·

— ἀέχονται

Φρένας, ἀμπελίνους τόξοις δαμέντες.

1 ἴσῃ corr. Mitsch. & v. l. sq. πολυχρύσιος : idem paullo aliter dis-
tribuit versus. 2 ἴσα scribunt Schneid. & Mitsch.

21. *Vides, quum bibunt homines, tum sunt divites,
impetrant quae cupiunt, vincunt in iudicio,
beati sunt, amicisque beneficia conferunt.*

Auger enim & alit & magnificat animum bibendi ob-
lectatio, novam vitam novosque spiritus non sine pru-
dentia excitans in mente cuiusque; ut Pindarus ait:

*Quo tempore hominum laboriosae
discedunt curae e pectoribus:
& in oceano aureae opulentiae
omnes perinde natamus mendacem versus oram.
Inops quisquis est, is tunc opulentus:
divitesque rursus —*

dein subiicit:

— augentur

prudentiā, virgineis tellis domini.

ἈΓΚΥΛΗ. ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων XXXII.

παιδιὰν χρήσιμον. Κρατῖνος

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδαρ ἐπῇ.

ἀλλ' ἴσον ἴσω μάλιστ' ἀκράτου δύο χοῆς ¹

πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης, ἐπονομάζουσά τε ²

ἥσι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

καὶ Βακχυλίδης

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἥσι τοῖς νεανίαις,

λευκὸν ἐνταίνουσα πῆχυν. —

Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ „ἀγκυλητοὺς κοττάβους.“ Λέγονται δὲ καὶ δοράτα ἀγκυλητὰ, καὶ

μεσάγκυλα· ἀλλ' ἀπὸ ἀγκύλης, ἥτις τῆς δεξιᾶς χει-

ρὸς. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν

τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προίσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιαῖς

πεφροντισμένοι, καλῶς καὶ εὐσχημένως κοττάβων

προίεσθαι. καὶ οἱ πολλοὶ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἐφρόντων

¹ χόας vulgo. ² Abest τι vulgo.

22. *Ancula*. (quasi dicas, *Incurva*.) *Poculum* quod cottaborum ludo infervit. Cratinus:

Hæc vero mors est, vinum bibere, cui aqua mixta.

At illa par pari maxime meri duos congios

bibens de ancula, & nominatim salutans,

proiicit latagas Corinthio veretro.

Et Bacchylides:

Quando illa latagam ex ancula proiicit adolescentibus;

candidum intendens brachium. —

Hinc intelligimus illos apud Aeschylum *anaplatos cottabos*.

Dicuntur vero etiam *hæstæ ancylatæ* & *μεσάγκυλας*:

sed ab ἀγκύλη, i. e. *incurvatâ*, scilicet *dextrâ manu*. At-

que etiam calix, qui *ancula* (ἀγκύλη) dicitur, nomen

ab eo invenit, quod in proiiciendo *curvatur* dextra. Nam

magno studio exercebantur veteres, ut belle & decore

iaculari scirent cottabum: & plerique hoc genere so-

Poculo-
rum varia
nomina.
Ἀγκύλη.

μέγα, ἢ ἐπὶ τῷ εὐ ἀποτιζέει. ἀνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ
τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι εὐρύθμως ἐφ-
ρίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον, καὶ οἴκους δὲ ἐπιτηδείους
κατεσκευάζον εἰς ταύτην τὴν παιδίαν. ε

XXIII.

Ὅτι παρὰ Τιμαχίδα Αἰάκις¹ ἡ κύλιξ κα-
λεῖται.

Acatus. ἈΚΑΤΟΣ, ποτήριον ἰοικὸς πλοίου. Ἐπικράτης
— Κατάβαλλε τ' ἀκάτια, [τὰ]² κυλίαια

αἴρου τὰ μείζω, κ' εὐθὺ³ τοῦ καρχησίου
ἀνελκε τὴν γραῦν, τὴν νῆαν τ' ἐπηυρίσας,⁴
πλήρωσον, εὐτρεπῇ τε⁵ τὸν κοντὸν ποῦ,

καὶ τοὺς κάλους⁶ ἔκλυε, καὶ χάλα πόδα.⁷

ἈΩΤΟΝ, παρὰ Κυπρίοις, τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμ-
Φιλος. Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὗς οὐκ ἔχον.

ἈΡΟΚΛΟΝ, ἡ φιάλη παρὰ τῷ Καλοφώνῳ Νι-
κάνδρῳ.

¹ Διάξ Hefych. & Suid. ² Absit vulgo artic. ³ καὶ εὐθὺ
vulgo. ⁴ ἢ ἐπηυρίσας edd. Ἀν ἐπαυρίσας? ⁵ εὐτρεπῇ τε edd.
⁶ Rectius fuerit κάλους. ⁷ πόδας edd.

lertiae multo magis gloriabantur, quam sagittas iacu-
landi peritiā. Nomen igitur illud obtinuit ex manus
gesticulatione, qua utentes concinne iaculabantur in
cottabium. Quin etiam propria conclavia huic ludicro
idonea construebant.

23. Apud Timachidam *aeacis* nominatur calix.

Acatus, vas potorium simile navigio. Epicrates;

— *Deiice acatia*, calices

tolle maiores, & usque ad carchesium

fursum trahere vetulam, invenem vero . . .

imple, & paratum fac contum, |

& rudentes solve, & pedem laxa.

Aeton, apud Cyprios, poculum, ut ait Pamphilus:

Philetas vero interpretatur poculum non habens aures.

Aroclon, phiala; apud Nicandrum Colophonium.

ἈΛΕΙΣΟΝ, καὶ ΔΕΨΑΣ, τὸ αὐτό. Ὅμηρος
ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, περὶ Πεισιστράτου, „Ἐν δ' οἶνον ἔχει
χρυσείῳ δέπαι.“ εἶτα παρακατιών, ἡ τὸ αὐτό

XXIV.

Ἀλίσσον
& Δέπας.

Τούνεκά σοι δώσω χρύσειον ἄλειςον.
καὶ ἐξῆς τὸ αὐτὸ πάλιν

Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. —

Φησὶν οὖν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, „Δοκεῖ μοι
Φιαλῶδης εἶναι τὸ δέπας. σπένδουσι γὰρ ἐν αὐτῷ. λέ-
γει γοῦν Ὅμηρος „δέπας, δι' οὗ Διὶ μόνῳ σπένδε-
σκεν Ἀχιλλεύς.“ Καλεῖται δὲ δέπας, ἥτοι, ὅτι δι-
δοται πᾶσι τοῖς σπένδειν βουλομένοις, εἴ τε καὶ τοῖς
πίνειν ἢ, ὅτι δύο ὥπας εἶχε· ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ
ᾧτα. τὸ δὲ ἄλειςον, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖον εἶ-
ναι ἢ, ὅτι ἀλίζεται ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρόν. Ὅτι δὲ δύο
ᾧτα εἶχε, δῆλον

1 εἶτα πρὶν δixerit Athenaeus.

24. *Aleison*, & *Depas*, idem sunt. Homerus in
Odyssæa de Pisistrato: *Vinum autem infundebat in aureum
poculum.* (δέπας.) Tum paululum progressus, idem po-
culum *aleison* vocat:

Quare tibi dabo aureum ἄλειςον.

Deinde vero rursus de eodem loquens, ait:

Dedit vero Telemacho pulcrum δέπας.

Igitur Asclepiades Myrleanus ait: „Videtur mihi δέ-
πας esse vas paterae formam habens: nam ex eo liba-
tionem faciunt. Dicit certe Homerus δέπας, quo uni Iovi
libabat Achilles. Vocatur autem δέπας, sive ab eo quod
datur omnibus (δίδεται πᾶσι) libare volentibus aut etiam
bibere: sive quod duas ᾧτας habebat; fuerint autem
hae, *duae aures*. Ἀλίσσον vero sive ab eo nomen inve-
nit, quod valde laeve (ἄγαν λεῖον) sit: sive quod in eo
colligitur (ἀλίζεται) liquor. Habuisse autem duas aures,
peripicuum est:

Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναμύσσομαι ἔμελλε
χρῦσον, ἄμφωτον. —

Ἀμφικύ-
πελλον.

Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτὸ, οὐδὲν ἄλλο σημαί-
ναι, ἢ ὅτι ἦν ἀμφικυρτόν. Σιληνὸς δὲ ἀμφικύπελλον
φησὶ, τὸ μὴ ἔχον ὠτα. ἄλλοι δὲ, τὴν ἀμφὶ αὐτὴ τῆς
περὶ εἶναι ἢ ἢ περίπτοτον, τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπὶ
τῇδεον. Παρθένιος δὲ, διὰ τὸ περικυρτωθῆναι τὰ ὠτά-
ρια. κυρτόν γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν. Ἀνίκητος δὲ, τὸ μὲν c
κύπελλον, φησὶ, φιάλην εἶναι τὸ δὲ ἀμφικύπελλον,
ὑπερφιάλον, τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν. εἰ μὴ ἄρα τὸ
ποικίλον τῇ κατασκευῇ ἄλεισον θέλει τις ἀκούειν,
ἐξ ὧ λειότητος ὄν. Πείσανδρος δὲ φησιν, Ἡρακλέα Τελα-
μῶνι τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον ἄλεισον δοῦναι.

XXV.

Ὅτι ἐστὶ ποτήριον, ἈΜΑΛΘΕΪΑΣ ΚΕΡΑΣ,
καὶ ἘΝΙΑΤΤΟΣ καλούμενον.

1 κύρον edd.

*Sane ille pulcrum ἄλεισον sublatum ibat
aurum, utrimque aures habens.*

Idem vero poculum cum ἀμφικύπελλον vocat poeta;
nihil aliud significat, nisi quod circumcirca convexum fue-
rit. « Silenus vero ἀμφικύπελλον ait esse, non habens au-
res. Alii vero particulam ἀμφὶ pro περὶ accipiendam
statuunt, ut sit veluti περίπτοτον, nempe quod quacum-
que parte ad bibendum sit commodum. Parthenius vero: quod
circum curvatae sint auriculae: κυρτόν enim, esse incurvum.
Anicetus autem, κύπελλον ait esse phialam vel pateram:
ἀμφικύπελλον vero, quasi ὑπερφιάλον, id est, superbum
& pulcrum. Sed ἄλεισον fortasse dictum intellexerit ali-
quis a varietate operis, ut quod non sit laeve. (ἐξ ὧ λειό-
τητος.) Pisander vero ait: » Herculem Telamoni prae-
mium expeditionis adversus Troiam dedisse ἄλεισον. »

25. Est poculi genus, *Amaltheae cornu*, itemque ἐνιαυ-
τός, (i. e. annus) nominatum.

d ἈΜΦΩΤΙΣ. ξύλινον ποτήριον ὃ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους, Φιλῆτας φησὶ, τοὺς ἀμάλγοντας εἰς αὐτὸ, καὶ οὕτω πίνοντας.

ἈΜΥΣΤΙΣ. καλεῖται μὲν οὕτω πόσις τις, ἣν Ἀμυσίαν ἔστιν ἀπνευστὶ πίνειν, μὴ μύσαντα. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ποτήρια ἀφ' ὧν ἔστι πιεῖν εὐμαρῶς. καὶ τὸ φῆμα δὲ ἐξεμύστισε¹ φασὶ, τὸ ἐφ' ἐν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ,

ἦσιν εὐδὺς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος·

ἔπειτ' ἀκρατον κ' οὐ² τεταργανωμένον

ἔπινε, καξεμύστισεν.

e Ἐπινον δὲ τὴν ἄμυστον μετὰ μέλους, μεμετρημένον πρὸς ὠκύτητα χρόνου. ὡς Ἀμεϊψίας·

— Αὐλεῖ μοι μέλος.

σὺ δ' ἄδεις πρὸς τήνδ'³ ἐκπίομαι δ' ἐγὼ, τέως

¹ Forl. ἐξεμύστισεν. ² κα' τεταργ. edd. καὶ οὐ τεταργ. ms.

³ Post πρὸς τήνδ' interpungit Caf. Nos nihil in contextu mutavimus. In versione vero coniecturas nostras secuti sumus.

Amphotis: ligneum poculum, quo uti rusticos ait Philetas, lac in illud mulgentes, ex eoque bibentes.

Amystis. Sic vocatur portio quaedam, quae uno spiritu, non pressis labiis, (hiantē ore) ebibitur. Sic vero etiam vocant pocula, e quibus facile bibi potest. Ac verbo etiam uruntur ἐκμυστίζειν, [sive, ἐξεμυστίζειν,] de eo qui uno haustu bibit. Sic Plato, comicus:

Solutā candidā amphorā fragrantis liquoris,

infudit statim calicis cavam in alvum:

dein metacum nec id turbatum

ebibit, unoque haustu ingurgitavit. (ἐξεμύστισε.)

Bibebant vero *amystin* cum carmine, ad temporis velocitatem dimensio. Ut apud Ameipsiam:

— Tibiā mihi cane carmen.

Tu vero ad illud canta. At ego hanc interim ebibam,

αὐλεὶ σὺν, καὶ τὴν ¹ ἄμυστιν λαμβανει.
 Οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον,
 ἀλλ' ἐρεῖν καὶ κατεσθίειν. σὺ δὲ κάρτα Φειδῆ.

XXVI.

ἈΝΤΙΓΟΝΙΣ. ἔκπωμα, ἀπὸ τοῦ βασιλέως
 Ἀντιγόνου ὡς ἀπὸ Σελεύκου, σελευκίς² καὶ ἀπὸ
 Προυσίου, προυσίς.²

ἈΝΑΦΑΙΑ. ἡ θερμποτις, παρὰ Κρησίῳ. ε

Aryballos
 & Argylis.

ἈΡΥΒΑΛΛΟΣ. ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἅνω
 δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια· ἃ καὶ
 αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν.
 Ἀριστοφάνης, Ἰππεῦσι „κατασπένδειν κατὰ τῆς κε-
 φαλῆς ἀρυβάλλω ἀμβροσίᾳ“ οὐ πῶρῳ δὲ ἐστὶ τοῦ
 ἄρυστίχου ὁ ἀρύβαλλος, ἀπὸ τοῦ ἀρύτειν³ καὶ
 βάλλειν. λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν, ἄρυστιν. Σο-
 φокλῆς

¹ Forf. αὐλιῖς δὲ κατὰ τὴν &c. ² Redius fuerit προυσιέας.
³ ἀρύειν edd. ἀρύειν ms.

dum tu canis: dein tu amystin accipe.

„Non oportet multa habere mortalem hominem,
 nisi amare & edere.“ Tu vero valde parcus es.

26. *Antigonis.* Poculum, a rege Antigono nomen
 habens: sicut a Seleuco, *seleucis*; & a Prusia, *prusias*.
 (five, *prusias*.)

Anaphaea. Vas potorium e quo calidum bibitur,
 apud Cretenses.

Aryballus. Poculum, infra amplius, superne an-
 gustius, ad similitudinem marsupiorum quae superne
 contrahuntur: quae & ipsa ob illam similitudinem *ary-
 balli* a nonnullis nominantur. Aristophanes, Equitibus:
defundere in caput, ex aryballo ambrosiam.

Non multum vero differt ab *arysticho* aryballus; deriva-
 tum nomen a verbis ἀρύτω (vel ἀρύω, *haurio*) & βάλλω,
icio. Dicunt vero etiam gutturnium, *arystin*. Sophocles:

— *Κακῶς σὺ, πρὸς Θιῶν, ὀλουμένη,*
 α *ἢ τὰς ἀρύστες ὧδ' ἔχρυσ' ἐκώμασας.*
Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰώνων, Ἀρυστis.

ἈΡΓΥΡΙΣ. εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργυροῦ.
Ἀναξίλας „καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.“

ΒΑΤΙΑΚΙΟΝ, λαβρώνιος, τραγέλα-
 Φος, πρίστις, ποτηρίων ὀνόματα. Περσικὴ δὲ Φιάλη
 ἢ βατιάκη. Ἀλεξάνδρου δὲ τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς Ἐπι-
 στολαῖς ταῖς πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ σατράπας Φέρεται
 τις ἐπιστολή, ἐν ἣ ταῦτα γέγραπται „Βατιάκαι
 ἀργυραὶ κατάχρυσοι τρεῖς. κόνδυα ἀργυρᾷ ροσ'· τούτων
 ἐπίχρυσα λγ'. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. μύστροι ἀργυροῖ
 β κατάχρυσοι λβ'. λαχανοθήκη¹ ἀργυρᾷ μία. εἰσόφο-
 ρον βαρβαρικὸν ἀργυροῦν ποικίλον ἓν. ἄλλα ποτήρια
 παντοδαπὰ μικρὰ κθ'.² ἄλλα ποτήρια μικρὰ, ρυτὰ,

XXVII.

Batiaca.

¹ Ἀν λαχανοθήκη? *Artula reponendis placensulis.* ² Forf. μακρὰ
 κθ'. *maiora viginti novem.*

— *Male tu, per Deos, perdenda,*
quae τὰς ἀρύστες habens comissatum huc venisti.
Est vero etiam Ionicum oppidum, cui Arystis nomen.
Argyris. Poculi genus: nec vero solum ex argen-
 to. *Anaxilas:*

Et bibere aureis ex argyridibus.

27. *Batiacium, labronius, tragelaphus, pristis, pocu-*
lorum nomina. Est vero batiaca, phiala Perfica. Igi-
tur in Alexandri regis Epistolis ad Asiae satrapas datis
habetur una, in qua scripta sunt haec: Batiacae argentee
deauratae tres: Condya argentea CLXXVI: e quibus deaurata
XXXIII. Tiffigites argenteus unus. Cochlearia argentea deaurata
XXXII. Olerum repofitorium argenteum unum. Vas vinarium
barbaricum argenteum variegatum unum. Alia vasa potoria va-
rii generis minora [sive, maiora?] XXIX. Alia pocula mi-

καὶ βάτια, ¹ καὶ λυκουργοὶ ² ἐπίχρυστοι, καὶ θυμιατήρια, καὶ τρύβλια.“

ΒΗΣΣΑ. ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστνωμένον ἄνωθεν.

XXVIII.

Baucalis.

ΒΑΥΚΑΛΙΣ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη. ὡς

Σάπατρος ὁ παρωδός·

βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος.

καὶ πάλιν·

Νᾶμα μελίσσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου
καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς
κραυπαλοβόσκου δῆψης κατόχρως.

Κατασκευάζουσι δέ, φησὶν, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταρρυθμίζοντες παλλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντός τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμιου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Λύσιππον τὸν ἀνδριαντοποιόν φασι, Κασάνδρῳ χαριζόμενον, ὅτε συνώκισε τὴν Κα-

1 *basia* codex noster. 2 Forf. λυκουργαῖς.

nora, rhyta, & basia, & lycurgi aurati, & thuribula, & catini.

Bessa. Poculum apud Alexandrinos, latius in parte inferiore, in angustum rediens superne.

28. *Baucalis.* Etiam haec Alexandriae in usu est. Sopater parodus:

Baucalis quatuor circulis instructa.

Rurfusque idem:

*Liquorem apum suave est mane
catabaucalizare his, qui ex crapulâ
multa sui tenentur.*

Conficiunt vero, ait (Athenaeus,) Alexandrini vitrum, conformantes illud saepe in varias poculorum formas, omnium undiquaque advektorum figlinorum formas imitantes. Lysippum statuarium aiunt, Casandro gratificaturum, quum Casandream ille coloniam

σάνθρειαν, φιλοδοξοῦντι καὶ βουλομένῳ ἰδίῳ τινα εὐ-
ρίσθαι κέραμον, διὰ τὸ πολὺν ἐξαγεσθαι τὸν Μενδαῖον
οἶνον ἐκ τῆς πόλεως, φιλοτιμηθῆναι, καὶ πολλὰ καὶ
παντοδαπὰ γένη παραβέμενον κεραμείων, ἐξ ἑκάστου
ἀποπλασάμενον ἰδίον¹ ποιῆσαι πλάσμα.

α ΒΙΚΟΣ.² Ξενοφῶν, Ἀναβάσεως πρώτῳ „Κύ-
ρος ἔπεμπε βίκους οἶνου ἡμιδεῖς.“ Ἔστι δὲ Φιαλῶδες
ποτήριον, κατὰ τὸν Παριανὸν Παλυδεύκη.

XXIX.

Βίκος.

ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ.³ Θηρίκειον Ῥοδιακόν. οὗ περὶ Bombylius.
τῆς ἰδέας Σωκράτης Φησίν· „Οἱ μὲν ἐκ Φιάλης πί-
νοντες ὅσον θάλασσι, τάχιστ' ἀπαλλαγέσονται· οἱ δὲ
ἐκ βομβυλίου, κατὰ μικρὸν στάζοντες.“⁴ — Ἔστι
δὲ καὶ ζῶον τι.

ΒΡΟΜΙΑΔΕΣ. ἑκπωμα ὅμοιον τοῖς μακροτέροις
τῶν σκύφων.

¹ ἰδίῳ ms. in contextu: ἰδίον inter lineas.

² Alibi Βίκος.

³ Βομβυλίαι ms.

⁴ Forf. στάζοντες.

conderet, & ambitiose cuperet novum invenire genus
vasorum vinariorum, propter magnam Mendaei vini
copiam quae ex illa urbe exportabatur, mukum in ad
studii posuisse; & propositis multis & omnis generis fi-
glinis, de unoquoque genere aliquid effingentem, pro-
priam quamdam conformationem effecisse.

29. Βίκος. (*Amphora ansata, dolium.*) Xenophon, pri-
mo libro Expeditionis Cyri: *Miste Cyrus amphoras vini
famiplenas.* Est autem vas potorium, phialae vel paterae
formam habens, secundum Pollucem Parianum.

Bombylius: thericleum Rhodiacum. Cuius de for-
ma Socrates ait: *Qui ex phiala bibunt quantum volunt,
brevis se expedire possunt: qui vero ex bombylio, stillatim tra-*
hentes. — Est vero etiam animalculum, bombylius.

Bromiades. Poculum simile longioribus (*five, maio-*
ribus) scyphis.

Athen. Vol. IV.

P

XXX.

Literata
pocula.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚὸΝ ἘΚΠΩΜΑ, τὸ γράμ-

ματα ἔχον ἐγκαυασμένον. Ἀλεξίς.

Α. Τὴν οἶνον εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου ἰ
 πρώτιστον. ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, p.
466
d
 παλαιόν, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα,
 ἔχον κύκλῳ τε γράμματ'. Β. Ἀρά γ' ἔνδεκα
 χρυσᾷ; Διὸς Σωτήρος; Α. Οὐκ ἄλλου μὲν
 οὖν.

Τοιοῦτον εἶδομεν ποτήριον γραμματικὸν ἀνακείμενον ἐν
 Καπύῃ τῆς Καμπανίας τῇ Ἀρτέμιδι ἀργυροῦν, ἐκ τῶν
 Ὀμηρικῶν ἐπῶν κατεσκευασμένον καὶ ἐκτετυπωμένον,
 ἔχον τὰ ἐπὶ χρυσοῖς γράμμασιν, ὡς τὸ Νέστορος ὄν.
 Ἀχαιὸς δ' ὁ τραγικὸς ἐν Ὀμφάλῃ καὶ αὐτὸς περὶ
 γραμματικῷ ποτηρίου ποιεῖ τοὺς Σατύρους τάδε λέ-
 γοντας.

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι, f
 τὸ γράμμα φαίνων, ¹ δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον

¹ εὐὶ utique videtur legendum. ² φαῖον vulgo.

30. *Literatum poculum*: quod literas inculptas ha-
 bet. Alexius:

A. *Formam poculi vis tibi dicam*

primum. Erat scilicet rotundum, exiguum valde,
vetus, aures fractas habebat admodum.

Litterae autem in circuitu erant. B. An ergo undecim
aureae? IOVIS SOSPITATORIS? A. Non aliae utique.

Tale vidimus poculum literatum argenteum Capuae in
 Campania, Dianae dicatum, ex Homericorum versuum
 praescripto confectum & configuratum, ipsosque ver-
 sus aureis literis inscriptos habens, quasi Nestoris es-
 set. Achaeus vero etiam Tragicus in Omphale Saty-
 ros inducit de literato poculo haecce loquentes:

Scyphus vero Dei vocat me iam dudum,
inscriptionem hanc ostendens: delta, iota, tertiumque

ω, νῦ,¹ τό τ' ὤ² πάρεστιν, κ' αὖκ ἀπουσία
ἐκ τοῦ ἵκεῖνα σᾶν τό τ' οὐ³ κηρύσσεται.

Ἐν τούτοις λείπει τὸ ὤ στοιχεῖον⁴ ἐπεὶ πάντες οἱ ἀρ-
χαῖοι⁵ τῷ οὐ⁶ ἀπεχωρῶντο, οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττε-
ται^a δυνάμει· ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν ὀφθογγὸν διασημαί-
κει, διὰ τοῦ οὐ μόνου⁶ γράφουσι. παραπλησίως δὲ
καὶ τὸ εἰ⁷ γράφουσιν, ὅταν καὶ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκ-
φωνῇται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα. καὶ τοῖς
προκειμένοις οὖν οἱ Σάτυροι τοῦ Διονύσου τὴν τελευ-
ταίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ὀ μόνου, ὡς βραχέως⁸ ἐγ-
καχαραγμένου, ἐδήλωσαν^a ὅτι συνεπακουέσθαι δεῖ καὶ
τὸ ὤ, ἵνα ᾗ⁹ Διονύσου. τὸ δὲ σᾶν ἀντὶ τοῦ σίγμα Δω-
ρικῶς εἰρήκασιν. οἱ γὰρ μουσικοὶ,⁹ καθάπερ πολλὰ-
κις Ἀριστοξένος Φησιν, τὸ σίγμα λέγειν παρηγοῦντο,
b διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήθειον αὐτῷ^a τὸ

¹ ὀ ἦ edd. ² τοῦ ὤ πάρεστιν vulgo. ³ τό τε ὀ edd.
⁴ Perperam Ἀρχαῖοι edd. cum ms. A. ⁵ τῷ ὀ edd. ⁶ διὰ
τοῦ οὐ μόνου ed. Ven. διὰ τοῦ ὀ μόνου ed. Bal. & Galsaub.
⁷ τὸ εἰ edd. ⁸ βραχέως edd. ⁹ οἱ δὲ μουσ. ms. Ep.

o, ny, tum adest y; & ex opposita parte

se non abesse proficitur san & u. (id est, o brevis.)

In his deest y elementum (in fine vocis): quoniam omnes antiqui literā u (scilicet o brevis) utuntur non solum eā potestate quam nunc habet; sed & quum diphthongum significat, solo elemento u (nempe o brevis) scribunt. Similiter vero etiam literam ei (id est, e) scribunt, cum ubi per se sola effertur, tum ubi vocali ioe iuncta pronuntiatur. Sic igitur etiam in praedictis versibus postremam syllabam nominis Διονύσου per nudum o, tamquam breve insculptum, declarant Satyri; quoniam subintelligere simul oportet literam u, ut sit Διονύσου. San vero, pro sigma, Dorice dixerunt. Nam musici, ut saepe monet Aristoxenus, sigma dicere evita-
bant, eo quod dura ori esset eius pronuntiatio, nec

δε ῥῶ διὰ τὸ εὐκαλὸν παλλάκις παραλαμβάνουσι. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς τὸ Σ ἐγκειχαραγμένον ἔχοντας, σαρμφοῖρας καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης, Νεφέλαις¹

Οὐτ' αὐτὸς, οὐδ' ὁ ζῦγιος, οὐδ' ὁ σαρμφοῖρας.
καὶ Πίνδαρος δὲ Φησί² „ Πρὶν μὲν εἴπῃ σχροιστενίας
τ' αἰοιδᾶς³ καὶ τὸ σαρμ κίβδηλον ἀπὸ στομάτων.“ Μη-
μοσύνει δὲ τοῦ γραμματικῷ ἐκπώματος, ὡς οὕτως
καλουμένου, Εὐβουλος ἐν Νεοττίδι οὕτως⁴

„ Μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἐκπώμα⁵ εἶπῃ^c
ἀρ' ὡς ὅμοιον οὐμὸς υἱὸς ᾤχετ' ἔχων Φιάλιον, τῷ
δὲ³ πολλὰ γίνεται ὅμοια.“

XXXI.

Gyala.

ΓΥΑΛΑ. ⁴ Φιλῆτας ἐν Ἀτάκτοις, Μεγαρέας
οὕτω, Φησί, καλεῖν τὰ ποτήρια, γυάλας. Παρθένιος
δ', ὁ τοῦ Διονυσίου, ⁵ ἐν πρώτῳ Περὶ τῶν παρὰ τοῖς
Ἱστορικοῖς Λέξεων ζητουμένων Φησί⁶ „ Γυάλας, πο-

¹ Vulgo, ἔρει σχροιστενίατα αἰδα. ² ἐκπώμα edd. ³ Interpungendum videtur post φιάλιον. Tum scrib. B. Τῷ δὲ δε. ⁴ Γυάλα ms. A. Γυάλας corr. Caf. Forf. Γυάλας. ⁵ Διόνυσου vulgo h. l.

ad tibiam commoda: rho literam vero saepius adhibent, ob facilitatem. Et equos literam sigma inusitam habentes, samphoras vocant. Aristophanes in Nubibus:

Neque tu, neque iugalis, neque samphoras.

Pindarus vero etiam ait: *Priusquam prodiret prolixitas carminis, (sive; Priusquam prodiret cantus in longum diductus) & san reprobum ex oribus.* Meminit vero literati poculi, ipso hoc nomine utens, Eubulus in Neottide:

A. *Pessimum odi literatum poculum: quandoquidem similem paterulam filius meus habuit cum abires.* B. *At multa sunt similia.*

γ. Gyala. (vel, Gyalas.) Philetas in Adversariis (sive, Miscellaneis) ait, Megarenfes pocula gyalas nominare. Parthenius vero, Dionysii discipulus, libro primo Quaestorum de Vocabulis apud Historicos occurrenti-

τηρίου εἶδος, ὡς Μαρσύας γράφει ὁ ἱερὺς τοῦ Ἑρα-
κλέους, οὕτως· „ὅταν εἰσὶν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πάλιν,
συναντᾷ οἶνον πλήρη γυάλαν ἔχοντά τινα· τὸν δὲ λα-
βόντα σπένδων.“

d ΔΕΪΝΟΣ. Ὅτι¹ καὶ τοῦτο ποτηρίου ὄνομα, XXII.
Δεῖνος.
Διονύσιος ὁ Σιναπεύς, ἐν Σωζούσῃ, καταλέγων ὀνό-
ματα ποτηρίων, μνημονεύει καὶ τούτου, λέγων οὕτως·

“Ὅσα δ’ ἐστὶν εἶδη θηρίκλειων τῶν καλῶν,
γύναι, δικότυλοι, τρικότυλοι, δεινὸς μέγας,
χαρῶν μετρήτην, κυμβίαν, σκύφοι, ρυτά·
ποτήρι ἢ γραῦς, ἄλλο δ’ οὐδὲ ἐν βλεπεί.

Κλεάνθης δ’ ὁ Φιλόσοφος, ἐν τῷ Περὶ Μεταλήψεως,
e ἀπὸ τῶν κατασκευασάντων,² φησὶν, ὀνομασθῆναι τὴν
τε θηρίκλειον κύλικα, καὶ τὴν διηιάδα. Σέλευκος δ’
εἰπὼν ἐκπώματος εἶναι γένος τὸν δεινόν, παρατίθεται

¹ Deest Ὅτι editis, & interpungunt post ὄνομα. ² τῷ σχημα-
μάτων ms. Ep.

bus, ait: » *Gyalas*, poculi genus; ut Marfyas scribit,
Herculis sacerdos, his verbis: *Quando urbem ingreditur*
rex, cum obviam it ei aliquis gyalam manu tenens vino re-
pletum; quem capiens ille libat, u

32. Δεῖνος. (vel Δῖνος. *Dinus*, sive *Tina*.) Quoniam
& hoc est vasis pоторii nomen, Dionysius Sinopenfis,
in Servatrice, enumerans poculorum nomina, huius
quoque meminit, his verbis:

Quaecumque sunt species pulcrorum thericleorum,
o mulier, digarum aut trium cotularum, dinus magnus
metreiam capiens, cymbium, scyphi, rhyta:
pocula anus haec, nil aliud, respicit.

Cleanthes philosophus, in libro de Metalepsi, scribit,
thericleum calicem & diniadem nomen invenisse ab his
qui haec vasorum genera fabricati sunt. Seleucus ve-
ro, postquam dixit, poculi genus esse *dinum*, adponit

Στρατίδος ἐκ Μηδείας·

Οἷσθ' ὦ προσέειπεν, ὦ Κρίων, τὸ βρέγμα σου ;
ἐγὼ δ' αἶψα δίνω περὶ κάτω τετραμμένῳ.¹

Ἀρχέδικος δὲ, ἐν Διαμαρτάνοντι, παράγων οἰκίῃ
τῶα περὶ ἑταιρίδων διαλεγόμενον, Φησί·

Α. Νικοστράτη τιν' ἔγαγον πρόωπ Ἀφρόδα
χρυπῇ, Σκοτοδύνῃ² ἐπικαλουμένῃ, ὅτι
δεῖνόν³ πατ' ἔρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.⁴

Β. Δυνόν γε. δεῖνῳ ; ὦ θεοί.⁵

Ἔστι καὶ γένος ὀρχήσεως, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Δα-
λίδι⁶ παρίστησιν, οὕτωςί·

Δυνόν τι δεῖνός⁷ καὶ καλαβίσκος οὕτωςί.

Τελέσιλλα δὲ, ἢ Ἀργεῖα, καὶ τὴν ἄλῳ καλεῖ δῖν-

¹ τετραμμένη edd. ² Σκοτοδύνῃ ms. Eustathii, & ms. Ep. in
cont. sed « inter lineas. ³ δίνω Eustath. ⁴ σκότῳ ms. Ep.
inter lineas. ⁵ Δυνόν καὶ δεῖνόν δ' εἰσι edd. cum ms. A. δῖν-
ον ; δεῖνόν δ' εἰσι ms. Ep. δύνω ; δυνόν δ' εἰσι Eustath. An δεῖνός
γε δύνω! δ' εἰσι. ⁶ Δαυλίδι edd. ⁷ Δῖνός τις δύνος edd.
Δῖνός τις δύνος ms. A. For. δύνον τι, δύνος καὶ καλ.

Stratidis testimonium ex Medea:

Nostū cui simile sit, o Creon, fincipus tuum?

Ego novi: poculo (δῖνῳ vel δίνῳ) deorsum inverte.

Archedicus vero, in Aberrante, inducens servum quem-
piam de meretricibus loquentem, ait:

A. Nicostratam quandam adduxerunt (ἵνε, adduxi)
nuper admodum

aduncam: ea Scotodina (Σκοτοδύνῃ) cognominatur, quia
dīnum aliquando argenteum furtivis in tenebris. (ἐν τῷ
σκότῳ.)

B. Rem nefariam (δεῖνόν γε) sane narraas. Dinum?
proh Di!

Est etiam saltationis quoddam genus; ut docet Apollo-
phanes in Dalide, (i. e. in Desponsatā,) ubi ait:

Mirum quiddam est, dīnus & calathiscus hicce.

Telefilla vero Argiva etiam aream dīnum vocat. Cyre-

ρον. ¹ Κυρηναῖοι δὲ τὸν ποδανιπτήρα δῆπον ὀνομάζουσιν·
ὡς Φιλήτας Φησὶν ἐν Ἀττικοῖς. ²

a ΔΕΠΑΣΤΡΟΝ. Σιληνὸς καὶ Κλείταρχος ἐν XXXIII.
Γλώσσαις, παρὰ Κλειτορίοις τὰ ποτήρια ³ καλεῖσθαι. *Depastrum.*
Ἀντίμαχος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαίδος
φησὶν·

Πάντα μάλ', ὅσ' Ἀδρηστος ἐποικισμένους ἐκέλευ-
σεν

ῥεζέμεν· ἐν μὲν ὕδαρ, ἐν δ' ἀσκηδὲς μέλι χεῦαν ⁴
ἀργυρέῳ κρητῆρι, περιφραδέως κερύωντες·
νόμισαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν,
b ἐς χερὸς ἐστιῶσι, ⁵ καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶδαρ
χρυσείῃ προχόῳ.

καὶ πάλιν·

¹ Rectius fortasse h. l. δῆπον ms. Ep. in cont. & Eustath. Sed
δῆπον etiam ms. Ep. inter lin. ² ἐν Ἀτάκτοις videtur le-
gendum. ³ Forf. τὰ ποτήρια δέπαστρα, καλ. aut οὕτως
καλεῖσθαι. ⁴ χεῖν vulgo. ⁵ ἐστιῶσι edd. Forf. ἐστιῶσι.

naei autem pollubrum *dinum* nominant; ut ait Philetas
in Atticis. (*five*, in Miscellaneis.)

33. *Depastrum.* Silenus & Clitarchus in Glossis tra-
dunt, apud Clitorios sic vocari pocula. Antimachus
vero Colophonius quinto libro Thebaidos ait:

Omnia quaecumque (famulos) obeuntes facere iusserat
Adrastus,
reffe (illi curarunt): & aquam & illibatum mel infu-
derunt

argenteum in craterem, scite miscentes:
distribueruntque propere pocula (δέπαστρα) regibus Achi-
vorum,

& vestigio epulum celebrantibus, & ad libationem statim
infuderunt

(vinum) aureo e gutturnio.

Rurfusque idem:

Ἄλλοι ¹ δὲ κρητῆρα πανάργυρον, ἢ δέπαστρα
οἰσόντων χρύσεια, τά τ' ἐν μεγάρῳσι ἡμοῖσι
κεῖνται. —

καὶ τοῖς ἐξῆς δὲ Φησί·

Καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἀσκηδὲς κελεύθειον
ἐμπλεῖον μέλιτος, τὸ ρά αἱ προφερίστερον εἶη.

XXXIV.

Digitatum
poculum.

ΔΑΚΤΥΛΩΤΟΝ ἔκπωμα· οὕτως καλού-
μενον παρὰ Ἴωνι, ἐν Ἀγαμέμνονι.

Οἷσι δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος,
ἔκπωμα δακτυλωτὸν, ἄχραντον πυρί·

Πελίου μέγ' ἄβλον, Καστορος δ' ἔργον ποδῶν.

Ἐπιγένης ² μὲν οὖν ἀκούει τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς
ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ³ ἐκατέρωθεν. ἄλλοι δὲ,
τὸ ἐν κύκλῳ τύπους ἔχον οἷον δακτύλους· ἢ τὸ ἔχον

¹ Ἄλλος ed. Ven. & Bas. Ἄλλοι ed. Cas. ² Ἐπιμένους mss. ³ διαιρῶν edd. cum ms. A. & sic rursus paulo inferius.

*Alii vero craterem solido ex argento, aut depastra
adferant aurea, quae in aedibus meis
reposita sunt.*

Tum in sequentibus ait:

*Et aurea depastra, & illibatum vasculum
melle plenum, quod ei conducibilis fuerit.*

34. *Dactylosion* poculum (quasi *Digitatum* dicas,) sic nominatum apud Ionem in Agamemnone.

Donum feres dignum cursu,

poculum digitatum, non pollutum ab igne:

*Pelidae magnum praetium, quod Castor pedibus me-
tuerat.*

Epigenes quidem [*sive is Epimenes est*] intelligit pocu-
lum ab utraque parte auritum, in quod utrimque pos-
sis inserere digitos. Alii vero, quod circumcirca figu-
ras habeat veluti digitos; aut quod habeat eminentias

ἔκχεας, οἷα τὰ Σιδόνια ποτήρια· ἢ τὸ λείαν. ἄχραν-
τον δὲ πυρὶ, παρὰ τὸ Ὀμηρικόν,

d — ἄπυρον κατέθηκε λίσσεται·

τὸ ἐπιτήδειον ¹ εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν, ἢ τὸ ²
πρὸς ψυχροποσίαν εὐδαίον. Τινὲς δὲ, τὸ κέρας. περὶ δὲ
τὴν Μολοσσίδα ³ αἱ βόες ὑπερφυῖ ἱστοροῦνται κέρα-
τα ⁴ ἔχειν· περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστο-
ρεῖ. ἐξ ὧν πιθανὸν καὶ αὐτὸν ἐσχηκεῖναι. πλησίον δὲ τῆς
Μολοσσίδας ἡ Ἰωλκὸς, ἐν ᾗ ὁ ἐπὶ Πελίας ἀγὼν ἐτέ-
θη. „βέλτερον δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τῷ τοῦ
δράματος Ἐξηγητικῷ, ὅτι παρήκουσεν ⁵ Ὀμήρου λέ-
γαςτος,

πέμπτων δ' ἀμφίβητον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.

e ἔδοξε γὰρ ἔκπωμα εἶναι· ἐστὶ δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον

¹ τὸν ἐπιτήδειον vulgo. ² ἢ τὸν πυρὶ edd. ³ Μολοσσίδα edd.

⁴ ἱστοροῦνται ὑπερφυῖ τὰ κερ. edd. ⁵ ἴων inferit Epit.

quasdam, sicut pocula Sidonia: alii laeve. Quod autem
ait, non pollucum ab igne, (vel intactum igni) dictum est
iuxta illud Homericum:

— igni - nunquam - admotum deposuit lebetem:

nampe recipiendae frigidae aquae idoneum, aut geli-
dae porioni aptum. Nonnulli vero cornu intelligunt.
Circa Molossidem autem inusitatae magnitudinis cornua
habere boves narrantur: quorum structuram (sive, e
quibus quo pacto pocula conficiantur) Theopompus do-
cet. E quibus confecta pocula etiam Peliam habuisse pro-
babile sit: est enim in vicinia Molossidis Iolcos, ubi a
Pelia ludi illi editi sunt. » Praestat autem dicere (ait
Didymus in Expositione praedicti dramatis) perperam
accepisse Ionem Homeri verba, ubi ait:

Quinto autem duplicem phialam ignem - non - expertam
posuit.

Putaverat enim, poculum esse; cum sit vas aeneum am-

λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. δακτυλωτὸν δ', οἷον κύκλῳ τὴν Φιάλην καίλῃται¹ ἔχουσιν ἔνδοθεν οἷον δακτύλῳ, ἣ ἐμπεριείληπται² τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις. τινὲς δὲ ἀπύρωτον Φιάλην, τὸ κέρας· οὐ γὰρ γίνεται διὰ πυρός. λέγοι δ' αὖν ἴσως κατὰ μεταφορὰν ἔκπωμα τὴν Φιάλην. Φιλήμων δ' ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὀνόμασιν ἢ Γλωτταῖς, προθεῖς Καλπίς, Φησί· „ δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφω-ετον, εἰς ὃ ἴσθι οἷον τε τοὺς δακτύλους ἐκατέρωθεν διόρων.³ οἱ δὲ, τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους τινάς.“

XXXV.

Elephas,
poculum.

ἘΛΕΦΑΣ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ποτήριόν τι, ὡς Δαμόξενός Φησιν ἐν Αὐτὸν πανθοῦντι.⁴

A. Εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφαντ' ἤκει Φέρον ὁ παῖς. B. Τί δ' ἴσθι τοῦτο, πρὸς θεῶν; A. Ρυτὸν

¹ καίλῃται Eustath. ² ἢ ἐπὶ περιείληπται ms. Ep. ³ διακρίν vulgo. ⁴ ἐν αὐτῷ πηθ. edd.

plum & patens, lebetis formâ, recipiendae aquae frigidae idoneum. *Digitatum* vero poculum dixisse (Ionem,) quasi phialam quae circumcirca cavitatem habeat intus [quasi digitorum,] qua intus prehendirur digitis bibentium. Nonnulli vero ἀπύρωτον φιάλην intelligunt cornu; ut quod non fiat per ignem. (ἄνε, quod non exponatur igni.) Phialam autem, fortasse per metaphoram poculum dixerit. « Philemon vero, in Atticis nominibus sive Glossis, sub voce Καλπίς, ait: „ *Digitatum* poculum est etiam illud quod utrimque aures habet, in quod possunt ab utraque parte inseri digiti. Alii vero sic dici censent, quod circumcirca digitorum quasdam figuras habeat. «

35. *Elephas*. Sic vocabatur aliquod vas potorium, ut ait Damoxenus in Seipsum - lugente:

A. Sin tibi non sufficit, elephantem adferet

puer. B. Quid hoc, per Deos? A. Rhymum (sive, cornu)

- a δίκρουνον, ἤλκεον τι τρεῖς χωρεῖν ¹ χόας.
 Ἀλκωνος ἔργον. προὔπιεν δέ μοι ποτὶ
 ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος. ²

Μνημονεύει τοῦ ποτηρίου τούτου καὶ Ἐπίνικος ἐν Ἰπο-
 βαλλομέναις, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῷ περὶ
 τοῦ ρυτοῦ λόγῳ.

ἘΦΗΒΟΣ. Τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασι-
 κοῖταν οὕτως Φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων ὁ Ἀθηναῖος, ἐν
 τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. Στέφανος δ'
 ὁ κωμικὸς ἐν Φιλολάκωνι Φησὶν

XXXVI.

Ephesus.

- b Σωσ. Τούτῳ προέπιεν ³ ὁ βασιλεὺς κόμην τινα.
 Β. Καινόν. τί νῦν; ⁴ τοῦτο γέγονε νῦν ποτήριον;
 Σ. Κώμη μὲν οὐκ τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.
 Β. Εἰς τὰς ροδιακάς ⁵ ὅλος ⁶ ἀπηνέχθη ἐγὼ

¹ χωρεῖν, vulgo. Deinde χῶας Eustath. cum Epic. ² ἰδίως edd.

³ τοῦτῳ προὔπιεν δ' ὁ corr. Pierf.

⁴ Forf. τί οὖν; ⁵ εἰς τὰς

⁶ ὁ διακὸς vulgo. Forf. εἰς τὰς ροδιακάς. ⁶ Forf. δ' ὅλος.

duobus salientibus instructum, quod tres sere capere possit
 congios.

Alconis opus. Olim, Cypræis quum essem,
 propinavit illud mihi Adæus.

Meminit huius poculi etiam Epinicus, in Suppositis
 (mulieribus sive puellis): cuius testimonium exhibebo
 ubi de rhyto agetur.

36. *Ephesus*. Poculum, quod alias *embascioetas* dicitur,
 sic nominari ait Philemon Atheniensis, in libro de Atti-
 corum Vocabulis sive Glossis. Stephanus vero comicus
 in Philolacone (*id est*, Lacedaemoniorum amico) ait:

Sos. Huic propinavit Rex vicum quemdam.

B. Mira res. Quid ergo? hoc nunc fuit (sive, factum
 est) poculum?

S. Immo vicus est quidam circa Thuriam.

B. At equidem (animo) totus delatus eram ad Rhodia-
 cos calices,

καὶ τοὺς ἐφῆβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

XXXVII.

Hedypotides.

ἩΔΥΠΟΤΙΔΕΣ. Ταύτας, Φησὶν ὁ Σάμιος
 Λυγκεὺς, Ῥοδίους ἀντιδημιουργήσασθαι πρὸς τὰς Ἀ-
 θήνῃσι Θηρικλείους. Ἀθηναίων μὲν αὐτοῖς ταῖς πλου-
 σίαις ¹ διὰ τὰ βάρη χαλκευσαμένων τὸν ρυθμὸν τούτων,
 Ῥοδίων δὲ διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν ποτηρίων καὶ τοῖς πέ-
 νησι τοῦ καλλωπισμοῦ τούτου μεταδιδόντων. Μνημο-
 νεὺς δὲ αὐτῶν καὶ Ἐπιγένης, ἐν Ἡρώῃ, διὰ τούτων
 ψυκτῆρα, ² κύαθεν, κυμβία, ρητὰ τέτταρα,
 ἡδυποτίδας τρεῖς, ἡμὸν ἀργυροῦν. —

Σῆμος δ', ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος, ἀνακεῖσθαι Φησὶν ἐν
 Δήλῳ χρυσὴν ἡδυποτίδα Ἐχενίκης ἐπιχωρίας γυναι-
 κός, ἧς μνημονεύει καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ. Κρατῖνος δ' ὁ νεώ-
 τερος Φησί·

Παρ' Ἀρχεφῶντος ἡδυπότια ³ δώδεκα.

¹ αὐτὰς τοῖς πλουσίοις edd. αὐτοῖς πλουσίοις ms. A. Nude πλουσίοις,
 absque αὐτοῖς ms. Ep. ² ψυκτῆρια vulgo h. l. ³ ἡδυποτίδας edd.

& ad ephebos, Sofia, graves.

37. *Hedypotides*. »Has, Lynceus Samius ait, Rhodios fabricatos esse, aemulantes thericleos calices, qui Athenis in usu erant; Atheniensibus ob ponderis gravitatem nonnisi in divitum usum calices eo modulo fabricantibus, Rhodiis vero ob poculorum levitatem id genus elegantiae communicantibus etiam cum pauperioribus. « Meminit vero earundem etiam Epigenes, in Heroinā, ubi ait:

*Psycterem, cyathum, cymbia, rhyta quatuor,
 hedypotidas tres, colum argenteum.* —

Semus vero, quinto libro Rerum Deliacarum, scribit, Deli consecratam fervari auream hedypotidem Echenices, mulieris indigenae; cuius rursus meminit idem libro octavo. Cratinus vero iunior ait:

Apud Archephontem hedypotia duodecim.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. Πείσανδρος, ἐν δευτέρῳ Ἡρα- XXXVIII.
 κλείας, τὸ δέπας ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Herculis
 ὠκεανόν, εἶναι μὲν Φησὶν ἡλίου, λαβεῖν δ' αὐτὸ παρ' poculum.
 ὠκεανοῦ Ἡρακλεία. Μὴ ποτε δὲ, ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαι-
 ρε ποτηρίαις ὁ ἥρως, διὰ τὸ μέγεθος παίζοντες οἱ ποιη-
 τὰι καὶ συγγραφεῖς,² πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμβολό-
 γησαν; Πανύασις δὲ, ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας, παρὰ
 Νηρέως, Φησὶ, τὴν τοῦ ἡλίου Φιάλην κομίσασθαι τὸν
 Ἡρακλέα, καὶ διαπλεῦσαι εἰς Ἐρυθρίαν. ὅτι δὲ εἰς
 ἦν ὁ Ἡρακλῆς τῶν πλείστον πινόντων, προείπομεν.
 ε' Ὅτι δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν
 δύσιν, Στῆσίχορος μὲν οὕτως Φησὶν·

Ἀέλιος³ δ' ὑπεριόνδας δέπας ἰσκατέβαινε
 χρύσειον, ὃφρα δὲ ὠκεανοῖο περάσας
 ἀφίκηθ' ἰεράς ποτὶ βένθρα νυκτὸς ἱερμανᾶς
 ποτὶ ματέρα, κουριδίαν τ' ἄλοχον,

1 δ' αὐτὸν edd. 2 καὶ οἱ γραφεῖς corr. Cas. 3 Ἄλιος vulgo.

38. *Heracleum*: id est, *Herculis poculum*. Pisander, libro secundo *Heracleae*, poculum in quo oceanum transvectus est Hercules Solis fuisse poculum ait, accepisseque illud a Sole Herculem. Fortasse vero, quoniam magnis delectabatur poculis ille heros, propter illorum magnitudinem ludentes poëtae & historici, navigasse in poculo finxerunt. Panyasis vero, primo libro *Heracleae* ait, a Nereo accepisse Herculem Solis phialam, eaque transnavigasse in Erytheam. Fuisse autem Herculem unum ex eis qui plurimum biberent, in superioribus dictum est. Solem vero etiam ad occasum transvehi poculo, Stesichorus ait his verbis:

Sol vero Hyperionis filius in poculum inscendebat aureum, ut per oceanum traiciens perveniret sacrae ad ima vada noctis obscurae, ad matrem, & virginalem uxorem,

παῖδας τε φίλους. ὁ δ' ἐς ἄλλους ἔβα

δάφναισι κατὰσκειν

ποσὶ παῖς Διός.

ε

καὶ Ἀντίμαχος οὕτως λέγει·

— Τότε δὴ εὐχρῶ ἐν δέπαϊ¹

Ἡέλιον πέμπειν² ἀγακλυμένη Ἐρύθεια.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν·

„Ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖς ἴσου³ πατρός Ἡφαιστοτε-
χῆς δέπας, ἐν τῷ διαβάλλον⁴ πολὺν οἶσμα-
τόντα φέρει δρόμου πόρον.⁵ οὐδ' εἰς⁶ μελανίπ-
που προφυγὼν ἱεῖρας⁷ νυκτὸς ἀμολγόν.“

XXXIX.

Mimnermus
de lecto
Solis.

Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ, ἐν εὐνῇ φησι χρυσῇ κατε-²
σκευασμένη πρὸς τὴν χρεῖαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαιστοῦ
τὸν ἥλιον καθεύδοντα περαιοῦσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς·
αἰνιστόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου. λέγει δ' οὕτως·

¹ χρυσίῳ οὐκ ὑπάρκει corr. Caf. cum Dalec. ² πομπῇ Ms.
Forf. πόμπῃ, aut πομπῇ ἢ ἀγακλ. ³ δυσμαῖσι σοῦ
corr. Caf. ⁴ διαβάλλει Ms. ⁵ Forf. φοριδρόμον. ⁶ ἢ
οἶει conl. Calaub. ⁷ ἱμερτῆς edd.

*liberosque caros. Ipse autem in lucum se contulit
lauris obumbratum,
pedibus filius Iovis.*

Et Antimachus ita scribit :

Tunc vero commodo in poculo

Solem in pompā ostendit illustris Erythea.

Et Aeschylus in Heliadibus :

*Ibi in occidente est poculum patris tui, Vulcani
opus : in quo trañciens, longum & aestuosum cur-
riculum conficit ; cum abis fugiens nigris-equis-
vestem factam noctem.*

39. Mimnermus vero, in Nanno, ait : aureo in lecto,
in hunc ipsum usum a Vulcano constructo, dormien-
tem solem transvehi ad Orientem, obscure sic indicans
poculi cavitatem. En eius verba :

- Ἡέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἡματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίνεται οὐδεμία
ἔμποισιν τε καὶ αὐτῷ, ἐπὶν ῥοδοδάκτυλος Ἥως
ὠκεανὸν προλιποῦσ' εὐρανὸν εἰσαναβῇ.
- Ἰ Τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εἰνὴ 5
κοίλῃ, Ἥφαιστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήντος, ὑπόπτερος ¹ ἄκρον ἐφ' ὕδαρ
εὐδον' ἀρπαλέως, χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων,
γαῖαν ἐς Αἰθίοπων· ἵα οἱ θοὸν ἄρμα καὶ ἔπποι
ἰστᾶσ', ² ὄφρ' Ἥως ἡριγένεια μέλῃ. 10
ἐνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίωνος υἱός.
- Θεώλυτος ³ δ' ἐν δευτέρῳ Ὄρων ⁴ ἐπὶ λιβητός φησιν
ε αὐτὸν διαπλεῦσαι· τοῦτο πρῶτον εἰπόντος τοῦ τὴν Τι-
τανομαχίαν ποιήσαντος. Φερεκύδης δ', ἐν τῇ τρίτῃ τῶν
Ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐπιφέρει· „Ὁ
δ' Ἡρακλῆς ἔλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον, ὡς βαλῶν”
¹ ὑπόπτερον vulgo. ² ἰστᾶσ' vulgo. ³ Θεώλυτος edd. ⁴ Ὄρων vulgo.
- Sol etenim quovis die habet labores:
nec requies umquam est ulla
vel equis vel ipsi, postquam rosis-digitiis-nitida Eos
relictis oceano in coelum adscendit.
Nam illum per fluctus fert amabilis lectus
cavus, Vulcani manu cufus
pretioso ex auro, alatus per aquae superficiem,
dormientem, rapido cursu, Hesperidum ab regione
in terram Aethiopum; ubi velox eius currus equique
subsistunt, donec adveniat Eos matutina.
Tum aliud vehiculum conscendit Hyperionis filius.*

Theolyti
Annales.Pherecydis
Historiae.

Theolytus vero secundo libro Annalium ait, in lebeo
cum navigasse: id quod ante illum primus dixerat Tita-
nomachiae auctor. Pherecydes vero, tertio libro Histo-
riarum, postquam de Oceano verba fecit, haec subiit:
„Hercules vero arcum in illum tetendit, ut sagit-

καὶ ὁ ἥλιος παύσασθαι καλεῖται, ὁ δὲ δέσας παύσασθαι. ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσι αὐτῷ τὸ δέσας τὸ χρύσειον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει, ¹ σὺν ταῖς ἱπποῖς, ἔπην αὖτις, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἑω, ἵνα ² ἀνίσχῃ ὁ ἥλιος. ἔπειτα περιέρχεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέσπαι τούτῳ εἰς τὴν Ἐρυθρίαν. καὶ ³ ὅτε δὲ ᾗ ἐν τῷ πελάγει, δ' Ὠκεανὸς παίρῳμένος αὐτοῦ, κυμάσκει τὸ δέσας Φανταζόμενος. ὁ δὲ τοξύνει αὐτὸν μάλλει· καὶ αὐτὸν δέσας Ὠκεανὸς παύσασθαι καλεῖται.

 XL.

ἩΘΑΝΙΟΝ. Ἑλλάνικος ἐν Αἰγυπτιακοῖς οὕτως γράφει· „Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἰκοῖς κεῖται Φιάλη χαλκῇ, καὶ κύαθος χαλκοῦς, καὶ ἡθάνιον χάλκεον.“

Hemitomus.

ἩΜΙΤΟΜΟΣ. ἔκπωμά τι παρ' Ἀττικοῖς, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθέν· Φησὶ Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις.

 XLI.

ΘΗΡΙΚΛΕΙΟΣ. ἡ κύλιξ αὕτη ἐγκάθηται πε-

¹ ὁ αὐτὸς ἱστέρι vulgo. ² ἵππιν vulgo. ³ Delenda forf. καὶ particula. tam in eum missurus: sed Sol illum desistere iussit, & terrefactus ille desistit. Cuius obsequii gratiā poculum aureum cum equis dat illi; quo poculo ipse, quum occidit, per oceanum noctu vehitur ad Orientem, ubi rursus emergit. Deinde in illo poculo proficiscitur Hercules Erytheam. Quum vero in medio mari esset, tentaturus eum Oceanus fluctibus agitāt poculum, visibili specie Herculi adparens. Et ille in eo erat ut sagittam in eum mitteret: sed timens Oceanus, desistere illum iussit.

40. *Ethanium.* Hellanicus in Aegyptiacis haec scribit: „Aegyptiorum in domibus videas phialam aeneam, cyathum aeneum, & ethanium aeneum.“

Hemitomus. Poculum aliquod apud Athenienses, a formā nomen habens, ut ait Pampphilus in Glossis.

41. *Thericleum*, vel *Thericleus*. Calix hic de-

ρὶ τὰς λαγύνας, ἱκανῶς βαθυνομένη, ὥτά τε ἔχει Thericleus
calix.
βραχέα, ὡς ἂν κύλιξ οὔσα, καὶ μὴ ποτε Ἀλεξίς ἐν
Ἡσιόῃ θηρικλείῳ ποιῇ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα, ὅταν
οὕτως δὲ λέγῃ.¹

— Γινόμενος (Φησὶ) δ' ἔνους² μόλις,
ἤτησεν κύλικα.³ καὶ λαβὼν, ἐξῆς πυκνὰς⁴
ἄλκι, καταπλεῖ, κατὰ τε τὴν παροιμίαν
αἰεὶ ποτ' εὖ μὲν⁵ ἄσπετος, εὖ δὲ θύλακος
ἄνθρωπός ἐστιν.

ὅτι δὲ κύλιξ ἐστὶν ἡ θηρικλείος, σαφῶς παρίστησι
ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ Περὶ Φυτῶν Ἱστορίᾳ. διηγούμενος
γὰρ περὶ τῆς τεμνίδου, Φησὶ „τορνεύεσθαι καὶ ἐξ αὐ-
τῆς κύλικας θηρικλείους, ὥστε μηδὲν διαγνῶναι πρὸς
τὰς κεραμέας.“ Κατασκευάσαι δὲ λέγεται τὴν κύλι-

¹ λέγει edd. ² εἶνους vulgo. Quare φύσει δ' εἶνους conie-
ctaveram. ³ κύλη vulgo. Ἀν κοίλῃν debuerant? ⁴ σκληρὰ
corr. Toup. ⁵ αὖ μὲν, & dein αὖ δὲ corrigat Grot.

pressus est circa latera, satis profundus, aures habens
breves, quippe cum calix sit. Ac fortasse Alexis in He-
sione ex thericleo bibentem facit Herculem, cum ita ait:

— — *Quum vero ad se tandem rediisset,*
[Sive, *Quum vero naturá esset ad benevolentiam pro-*
pensus, tandem]
calicem [sive, *cavum*] *petiit: quo accepto, frequenter*
deinceps
haurit, siccatur: &, quod ait proverbium,
semper prorsus uter, prorsus faccus [sive, *modo uter,*
modo faccus]

homo est.

Calicem vero esse, qui thericleus dicitur, clare docet Theo-
phrastus in Plantarum Historia. Nam ubi de therebin-
tho quitur, ait »tornari etiam ex hac arbore calices
thericleos ita, ut nemo illos a figlinis dignoscere pos-
sint.» Fabricasse autem (sive, invenisse) hunc calicem

Athen. Vol. IV.

Q

Nominis
origo.

κα ταύτην Θηρικλῆς ὁ Κορίνθιος, κεραμεὺς, ἀφ' οὗ
καὶ τοῦνομα ἔχει, γεγονὸς τοῖς χρόνοις κατὰ τὸν κω-
μικὸν Ἀριστοφάνη. μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος Θεό-
πομπος μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως·

Χάρει σὺ δέυρο, Θηρικλέους πιστὸν τέκνον,
γενναῖον εἶδος, οὐνομά σοι τί θώμεθα;

Ἄρει ² κάτοπτρον φύσειος ἦν πλήρες δοθῆς
οὐδὲν ποτ' ἄλλο δέυρο δὴ γε μισῶ σ' ἐγὼ
γραῦ θεολύτη. γραῦ τί με καλεῖς σὺ φιλάττη. 5
Τίν' ἀσπάζομαι; δέυρο παρ' ἐμὲ θεολύτη.

παρὰ τὸν νέον ξύνδουλον οὕτως καλῶς
Σπινθῆρ τ' ἄλλα † σπειραίμεναι ³ τοιοῦτό τι.
Φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν.

Πισῦσα δ' ὅπόσον ἂν σοι θυμὸς ᾗ, ἐμοὶ ⁴ 10

¹ Vulgo πθώμεθα una voce, nulla sequente distinctione. ² Ἄρ' ἢ legebam, & vl. γ. γραῦν τί με καλεῖς σὺ, φίλτατῃς; Distinctiones autem in latina versione posui, personarumque vices notavi, ubi commodum videbatur. ³ ταλα σπειραίς μιναι Ms. id est, τέλας, πειρῆς με. ναί. ⁴ θυμὸς, ἢ ἐμοὶ edd.

dicitur Thericles Corinthius figulus, a quo etiam nomen habet, qui aetate Aristophanis vixit comjci. Meminit vero huius calicis etiam Theopompus, in Nemea, his verbis:

A. Huc ades tu, Thericlis fida proles,
nobilis species! Quod tibi nomen imponemus?
An es speculum naturae? Si plenum datum fueris,
nihil umquam aliud. Sed adesdum utique! B. Odis te ego,
o anus Theolyta. A. Anum cur me vocas, amicissima?
B. Quo igitur nomine te salutabo? Ades ad me, Theolyta,
ad novitium tuum conservum? an sic bene habet?
A. . . . miser, tentas me. B. Immo, tale aliquid
A. Amicitiam vero tibi propino dextram.
B. Postquam biberis quantum volueris, mihi

παράδος ¹ τὸ πρῶτον.

Β Κλεάνθης δ' ἐν τῷ Περὶ Μεταλήψεως συγγράμματι
 Φησί· „Τὰ τοίνυν εὐρήματα, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἔτι
 καὶ τὰ λοιπὰ ἔστιν, οἷον Θηρίκλειος, δεινίας, ἰφι-
 κρατής· ² ταῦτα γὰρ πρότερον συνισταρεῖν ³ τοὺς εὐρό-
 τας φαίνεται. ⁴ Φαίνεται δ' ἔτι ⁵ καὶ νῦν· εἰ δὲ μὴ
 ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβληκός ⁶ ἂν εἴη μικρὸν τούνομα.
 ἀλλὰ, καθάπερ εῖρηται, οὐκ ἔστι πιστεῦσαι τῷ τυ-
 χόντι.“ Ἄλλαι δὲ ἱστοροῦσι, Θηρίκλειον ὀνομασθῆναι
 τὸ ποτήριον διὰ τὸ δορὰς ⁷ θηρίων αὐτῷ ἐντετυπῶσθαι·
 C Πάμφιλος δὲ, ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυ-
 σον τοὺς θῆρας κλονεῖν, σπένδοντα ⁸ ταῖς κύλizi ταύ-
 ταις κατ' αὐτῶν.

Μνημόνευσι τοῦ ἐκπώματος καὶ Ἀντιφάνης, ἐν XLII.
 Ὀμοίους ⁹ οὕτως·

¹ παράδος edd. ² Ἰφικράτης edd. ³ συνιστορεῖ edd. ⁴ Absq̃
 vulgo prius φείνεται. ⁵ εἰ τι edd. ⁶ μεταβεβληκός vulgo.
⁷ μορφᾶς Eustath. ⁸ σπένδοντα Epit. ⁹ Alibi, ἐν Ὀμοίαις.

primum tradit.

Cleanthes vero in libro de Metalepsi (*sive*, Permuta-
 tione nominum) ait: »Haec igitur inventa, & quae
 sunt adhuc eiusdem generis reliqua, veluti *thericleus*,
dinias, *iphicratis*; haec igitur olim simul indicasse adpa-
 ret inventores. Atque etiam nunc adparet: quod si mi-
 nus faciunt, significationem paululum mutaverit no-
 men. Sed, quemadmodum dixi, non licet fidem adhi-
 bere proximo cuique.« Alii vero tradunt, *thericleum* po-
 culum nominatum esse eo, quod animalium (θηρίων)
 exuvias insculptas vel caelatas habeat. Pamphilus verò
 Alexandrinus inde dictos statuit, quod Bacchus *feras ter-
 ruisset*, (*sive agitasset*: θῆρας κλονεῖν) quum ex his cali-
 cibus (vinum) in illas profunderet.

42. Meminit huius poculi etiam Antiphanes, in Si-
 milibus, ubi ait:

Q 2

Thericleum
a poetis
celebratum.

Ὡς δ' ἐδείπτησαν, (συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰ
,¹ μίση)

καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε Θηρίκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμινοπότου² σταγόνος
πληρὲς, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

καὶ Εὐβουλος, ἐν μὲν Δόλωνι·

Διένειψα δ' οὐδὲν σκευὸς οὐδεπώποτε,
καθαρώτερον³ γὰρ τὸν κέραμον εἰσγαζόμεν, d
ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας, ἥνικ' ἦν πῶς.

ἐν δὲ Κυβουταῖς·

— Ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν⁴

τῶν Θηρικλείων,⁵ ὑπεραφρίζουσαν, παρα-
κωθονόχερον,⁶ ψηφοπεριβομβητρίαν,
μέλαιναν, εὐκύκλωτον, ὀξυπύδακα,⁷
στίλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἐκνευιμμένην,⁸

¹ τὰ μίση vulgo. ² σεμινοπότου vulgo. ³ καθαρώτερον ed.
Cal. ⁴ μελανδρικὴν edd. Bon. μάλ' ἀνδρικὴν τίνα νοί μίση.
⁵ Θηρικλείων edd. ⁶ παρὰ κωθονόχερος edd. ⁷ ὀξυπύδακα
vulgo. ⁸ ἐκνευιμμένην edd.

*Postquam vero coenassent, (nam, interim gesta brevi com-
pletar)*

Et Iovis Servatoris advenit therickum instrumentum,
delicatā Lesbīā guttā potu-eximiā
repletum, spumans, quisque dexterā accepit.

Et Eubulus, in Dolone:

*Vas ego nunquam elui (diligentius):
mundius enim effeci dolium,
quam Thericles suos calices, quum juvenis esset.*

Idem, in Aleatoribus:

— Iam nunc valde generosum (unum)
ex thericlaeis, spumantem admodum, potatoribus-
amanuentem, calculos-circumstridentem,
nigrum, pulcre-rotundum, fundo-in-acutum-definente,
nitentem, resplendentem, probe-exersum,

- κισσῶ καταβρύουσαν, ἐπικαλόμενοι ²
 e εἴλον Διὸς σωτήρος.
 Ἀραρὸς δ', ἣ Εὐβουλος, ἐν Καμπυλίῳ·
 ὦ γαῖα κεραμίτι, ὃ σὲ ² Θηρικλῆς ποτὶ
 ἔταυξε, καίλης λαγόνος εὐρύνης βάθος·
 ἦπου κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,
 ὡς οὐχὶ μικροῖς ἤδεται ποτηρίοις.
 Ἀλεξίς δ' ἐν Ἰππεί·
 Καὶ Θηρικλείος τις κύλιξ, στέφανον κύκλω
 ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίκτεται ³ τινά.
 καὶ ἐν Ἰππίσκῳ ⁴.
 Μιστὴν ἀκρότου Θηρικλείον ἔσπασε
 f κοίλην ὑπερβύουσαν. ⁵

Τίμαιος δ' ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἰστο- XLIII.
 ριῶν, Θηρικλείαν καλεῖ τὴν κύλικα, γράφων οὕτως· Ἡ Θηρ-
κλεία.

¹ ἐπικαλόμενοι Epi. ² et absque ὁ Epi. κεραμίτι σ' ei edd.
 κεραμίτι, et di Grot. κεραμίτ', ὃ σὲ Bentl. ³ ἐπίκτεται conl.
 Coray. ⁴ In Ἡπείκῃ vulgo. ⁵ ἦπου δύνουσαι edd.

hederá late-cinctum, hauriebans,
Iovis Servatoris vocantes.

Araros vero, sive Eubulus, in Campylione:

*O terra fglina! te Thericles olim
 fabricatus est ita, ut cavi lateris amplificares profunditatem
 Noverat ille scilicet muliebri ingenium,
 quam parum delebatur minoribus poculis.*

Alexis vero, in Equite:

*Et thericleus quidam calix, coronam circumcirca
 habens auream, nec enim adscisiam quamdam.*

& in Equuleo:

*Mero plenum thericleum hausit
 canum, (f. calicem,) cum-impetu-superfluentem.*

43. Timaeus vero, octavo & vicefimo Historiarum
 libro, *thericleam* vocat hunc calicem, ita scribens: »Po-

„Πολύξενός τις τῶν ἐκ Ταυρομενίου καθεστηκότων, ταχθεὶς ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, ἑτερά τε δῶρα παρὰ τοῦ Νικοδήμου καὶ κύλικα Θηρίκλειαν¹ λαβὼν ἐπαῆκεν. Ἀδαῖος δ' ἐν τοῖς Περὶ Διαθέσεως, τὸ αὐτὸ ὑπολαμβάνει Θηρίκλειον εἶναι καὶ καρχήσιον. ὅτι δὲ διαφέρει, σαφῶς παρίστησι Καλλίξενος, ἐν τοῖς Περὶ Ἀλεξανδρείας Φάσκων, „τινὰς ἔχοντας Θηρίκλειους πομπεύειν, τοὺς δὲ καρχήσια.“ ὅποιον δὲ ἴσθι τὸ καρχήσιον ἐν τοῖς ἐξῆς λεχθήσεται. Καλεῖται δὲ τις καὶ Θηρίκλειος κρατὴρ, οὗ μνημονεύει Ἀλεξίς ἐν Κύκνῳ:

Ὁ Θηρί-
κλειος
κρατὴρ

Φαιδρὸς δὲ κρατὴρ Θηρίκλειος ἐν μέσῳ
ἴσθηκε, λευκοῦ νέκταρος παλαιγενεῶς
πλήρης, ἀφρίζων² ὃν λαβὼν ἐγὼ κενὸν,
τρίψας, ποήσας² λαμπρὸν, ἀσφαλῆ βάσω
στήσας, συνάψας καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις

1 Θηρίκλειον h. l. vulgo: quod si probum, etiam paulo ante Θηρίκλειον, non Θηρίκλειαν legendum. 2 ποιήσας edd.

Iyxenus unus ex eis qui a Tauromenitis (legati) constituti erant, princeps legationis, cum aliis, a Nicodemo acceptis, donis, tum *thericlea* calice, rediit. « Adaeus vero, in libro de Dispositione, (sive, Descriptione) idem censet esse *thericleum* & *carchesium*. At, differre haec, clare docet Callixenus in libris de Alexandria, ubi ait, alios in pompa prodiisse tenentes *thericleos*, alios vero *carchesia*. Quale sit vero *carchesium*, deinceps exponetur. Nominatur vero etiam *thericleus* quidam crater; culus Alexis meminit in Cygno:

*Lactus vero crater thericleus in medio
stetit, candidi nectaris olim-genii
plenus, spumans: quem ego vacuum sumferam,
probeque exterseram, & splendidum reddideram, tum in
base firmiter
constitutum, & hederæ frondibus cinctum fructu-gravidis,*

b ἔσπεψα.

Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον εἶπε Μένανδρος, ἐν Θεο- Ἡ Θηρί-
κλειος.
Φορουμένῃ

Μέσως μεθύων τὴν ¹ Θηρίκλειον ἔσπασε.
καὶ ἐν Μηναιγύρτῃ ²

— προπίνων ³ Θηρίκλειον τρικότυλον.

καὶ Διώξιππος, ἐν Φιλαργύρῳ

A. Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεῖ' ἔστι μοι.

B. Εὖ οἶδα. A. καὶ τῶν Ῥοδιακῶν. ἥδιστα γὰρ
ἐκ τῶν τοιούτων ἐσχίας ⁴ ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Πολέμων δ', ἐν πρώτῃ Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπό- Τὸ Θηρί-
κλειος.
c λειας, οὐδετέρως ὠνόμασεν, εἰπὼν „Τὰ χρυσᾶ Θη-
ρίκλεια ὑπόζυλα Νεοπτόλεμος ἀνέθηκεν.“

¹ Absit vulgo articulus. ² Μηναιγύρτῃ apud Stob. ³ Furf.
προπίνων in fine versus, & versu seq. τὴν Θηρικλ. ⁴ αἰ-
σχια edd. Αἰσχία vel Αἰσχίη corr. Casaub.

coronaveram.

In foeminino vero genere, τὴν Θηρίκλειον, dixit Menan-
der, in Theophoramenā: (*id est*, Fanaticā:)

Semi-ebrius thericleum hausit.

& in Menagyrtē: (*five*, Stipem - singulis - mensibus Ma-
tri Deūm corrogante:)

Propinans thericleum tres capiens cotulas.

Et Dioxippus, in Philargyro: (*i. e.* Argenti cupido,
Avaro:)

A. Maiore mihi thericleo opus est.

B. Probe novi. A. Et Rhodiācis: nam liberrissime
infusum vinum talibus e poculis
bibere soleo.

Polemon vero, primo libro de Athenarum Arce, neu-
tro genere *thericleum* nominavit, ubi ait: „Aurea theri-
clea intus lignea dedicavit Neoptolemus.“

XLIV.

Alia de
thericleis
testimonia.

Ἀπαλλόδορος δ' ὁ Γελῶς, ἐν Φιλαδέλφεις, ᾗ

Ἀποκαρτεροῦντι, Φησὶ·

— ἱΦεξῆς, στρώματ' ἀργυρώματα,

θηρίκλειοι τερευταί, ¹ πολυτελῆ ποτήρια
ἕτερα. —

Ἀριστοφῶν ² δ', ἐν Φιλωνίδῃ·

— Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης

δὲ ἀρετὴν τῶν θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα,

ὑπεραφρίζουσιν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένῃ,

προσφέρον ἔδωκεν οἴμαι, χρηστότητος οὐνεκα.

εἰτ' ἐλευτέραν ἀφῆκεν βαπτίσας ἑρραμένως. ³

Θεόφιλος δέ, ἐν Βοιωτίᾳ·

Τετρακότυλον δὲ κύλικα κεραμέαν τινὰ

τῶν θηρικλείων (πῶς δοκεῖς;) ⁴ κεράννυσι

καλῶς, ἀφρῶ ζέουσιν. οὐ δ' αὖν Αὐτοκλῆς

¹ θηρίκλεια τερευτὰ edd. Forst. θηρίκλειοι, καὶ τερευτὰ πολ.
ποτ. αὐτ θηρίκλειοι εὐτέρυτοα. ² Ἀριστοφάνης edd. ³ ἑρ-
ράμενος edd. ⁴ δοκεῖ Ms.

44. Apollodorus vero Gelous, in Philadelphus five
Inediā - sibi - mortem - consciscente, ait :

— Deinceps ordine, stragula vestis, vasa argentea,
thericlei pulcre caelati, (vel, thericlei, & caelata) pre-
tiosa pocula

alia. —

Aristophon vero, in Philonide :

— Itaque nuperime herus mihi

virtutis praetium, thericleorum pulcre rotundum orbem,
spumantem admodum, delicatissimum, par pari mixtum,
porrexitum dedit : puto, probitatis causa.

Deinde liberam me dimisit, postquam valide madescebat.

Theophilus vero, in Boeotiā :

Trium cotylarum calicem figlinum quemdam

thericleorum de genere (quid tibi videtur?) miscuit
pulcre, spumā ferventem. Ne Ausocles quidem,

οὕτως, μὰ τὴν γῆν, ¹ εὐρόβμως τῇ δεξιᾷ
ἄρας ἰνώμα. ² —

• ἐν δὲ Προίτισι·

Καὶ κύλικα θηρίκλειον εἰσφέρει, πλῆον
ἢ κοτύλας ³ χωροῦσαν ἐπὶ, Ἀγαθῆς Τύχης.

ἸΣΘΜΙΟΝ. ⁴ Πάμφιλος; ἐν τοῖς περὶ Ὀνο- Isthmum.
μάτων, Κυπρίου τὸ ποτήριον οὕτως καλεῖν.

ΚΑΔΟΣ. Σιμμία, ποτήριον παρατιθέμενος XLV.
Ἀνακρέοντος· Cadus.

Ἡρίστησα μὲν ἱγρίου λεπτὸν ἀποκλᾶς,
οἶνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Ἐπιγάνης δὲ, ἐν Μνηματίῳ, Φησὶν· ⁵

— Α. Κρατῆρες, κάδοι,

ξ ὀλκεία, κρουνῆ· Β. Ἔστι δὲ ⁶ κρουνῆα; Α. Ναί. ⁶

¹ μάτην † τὴν εὐρ. vulgo. ² ἄρασαν δμθ vulgo. ³ Forfan
τὴ ἢ κοτύλας? ⁴ Ἰσθμὸν add. ⁵ Ἔστι γὰρ alibi, ⁶ κρου-
νῆας vulgo h. l.

*per Terram! ita eleganter dextrā poculum
capiens obtulisset. —*

& in Proetidibus:

*Et calicem thericleum adfert, amplius fere
quam septem cotulas capientem; Bonae Fortunae (dica-
tum).*

ISTHMIUM. Pamphilus, de Nominibus, Cyprios ait
sic nominare calicem.

45. CADUS. Simmias ait, poculum esse; adponitque
illud Anacreontis:

*Pransus sum quidem placentiae tenuis frustum,
ebibi autem vini cadum.*

Epigenes vero, in Mnematio, (*quasi*, Monumentulo)
dicit:

— Α. Crateres, cadi,
pelves, salientia vasa. B. Sunt ergo & salientia? A. Immo.

λαυτήρ.¹ ἄλλὰ τί καθ' ἑαστον θεῖ λέγειν;
οἷσι γὰρ αὐτός. B. Βασιλείας υἱὸν λέγειν
ἀφίχθαι [ἐνθάδε]² δηλαδὴ Πιξώδαρον;

Ἡδύλος, Ἐπιγράμμασιν

Πίνωμεν. καὶ γὰρ τι νῖον καὶ γὰρ τι παρ' οἶνον
εὐροιμεν λεπτὸν καὶ τι μελιχρὸν ἔπος.

Ἄλλα κάδοις Χίου με κατάβραχε, καὶ λέγε.
„παῖζε,

Ἡδύλε.“ μισῶ ζῆν³ εἰς κενόν, οὐ μεθύων.
καὶ ἐν ἄλλῳ

Ἐξ ἡοῦς εἰς νύκτα, καὶ ἐκ νυκτῶν Πασισφικλῆς
εἰς ἡοῦν⁴ πίνει τετραχρόοις⁵ κάδοις

εἴτ' ἐξαίφνης που τυχὸν οἷχεται. ἀλλὰ παρ' οἶνον

Σικελίδου παῖζει πολὺ μελιχρότερον.

ἔστι δὲ θη πολὺ στιβαρώτερος. ὡς δ' ἐπιλώμπε
ἡ χάρις. ὥστε, φίλε, καὶ γράφε καὶ μέθυ.

¹ Abest h. l. λαυτήρια. ² Deest vulgo ἐνθάδε. ³ μισῶζην vulgo.
⁴ εἰς ἡοῦ corr. Cal. & Brunck. ⁵ τετραχρόοι edd.

(tum) libra. Sed quid opus est enarrare singula?

tu enim ipse conspicias. B. Regis filium ais

ignitur advenisse huc Pixodorum?

Hedylus, in Epigrammatibus:

Bibamus: etenim novum etiam aliquod inter pocula
reperimus subtile iucundumque verbum.

At cadis Chii me irriga, & dic: » Hedyle! lude.

Odi vivere frustra, non madidus vino.

Et in alio Epigrammate:

A mane ad noctem, & a nocte rursus ad mane

bibit Pasifocles cadis quatuor-congios-capientibus:

deinde subito, quo forte lubet, abiit. Sed inter pocula

Sicelide logge ludis suavius,

est vero etiam valentior. Quam vero splendet

eius hpos! Sic tu, amice, & scribe, & bibe!

Κλείταρχος δ', ἐν ταῖς Γλώσσαις, τὸ κεράμιον φησιν Ἴωνας κἀδον καλεῖν. Ἡρόδοτος δέ, ἐν τῇ τρίτῃ Φοινικίου φησὶν ὀνου κάδον.

ΚΑΔΙΣΚΟΣ. Φιλήμων, ἐν τῷ προειρημένῳ συγγράμματι, ποτηρίου εἶδος. Ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς Κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσιν, ὡς Ἀντικλείδης φησὶν ἐν τῷ Ἑξηγητικῷ, γράφων οὕτως· „Διὸς Κτησίῳ σημεία ιδρύεσθαι χρὴ ὧδε. Καδίσκον καινὸν διωτον ἐπιθηματοῦντα, στέψαντα ² ὅτα ἐρίῳ λευκῷ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιῷ, καὶ ἐκ τοῦ ³ μετώπου τοῦ κροκίου ⁴ καὶ ἐσθῆναι ⁵ ὃ τι ἂν εὐρῆς, καὶ εἰσχεῖαι ⁶ ἀμβροσίαν. ἢ δ' ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραιφνές, ἔλαιον, παγκαρπία. ἅπερ ἐμβαλε.“ Μνημονεύει τοῦ καδίσκου καὶ Στράτις ⁷ ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδᾳ, λέγων οὕτως· Ἑρμῆς, ὃν ἔλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοῖδιου,

XLVI.

Cadiscus.

Iupiter
Ctesius.

¹ τρίτη φοινίκη οὗ φησιν vulgo. ² στέψαι τὰ videtur scribendum. ³ τοῦ καὶ ἐκ τοῦ ed. Baf. & Caf. ⁴ τι κρίκειν corrigunt. ⁵ Ἄν κατισθῆναι? καὶ ἐσθῆναι edd. ⁶ ἴσχειται edd. cum ms. A. ⁷ Στράτων vulgo. Rectius fuerit Σηράτις.

Clitarchus vero in Glossis ait, dolium (τὸ κεράμιον) a Ionibus cadum vocari. Herodotus vero tertio libro ait, palmei vini cadum.

46. *Cadiscus*. (*Urnula, sitella*.) Philemon, in opere supra citato, ait esse poculi speciem. Est vero etiam vas, in quo collocant *Ioves Ctesios*, (i. e. Rei familiaris praesides,) ut ait Anticlides in Exegetico, ubi scribit: *Iovis Ctesii signa ita statuere oportet. Cadiscum novum utrinque auritum, cingere aures lanâ candidâ, & ex humero dextro & e fronte imponere quidquid inveneris, & infundere ambrosiam. Est vero ambrosia, aqua pura, oleum, promiscui fructus. Haec iniice.* Meminit cadisci etiam Stratis comicus, in Lemnomena, ubi ait:

Mercurii poculum, quod alii trahunt e gutturnio,

οἱ δ' ἐκ καδίσκου, ἴσον ἴσῳ κεκραμένον. ¹

XLVII. ΚΑΝΘΑΡΟΣ. Ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα, καὶ δ
Cantharus, γόν. ὅτι δὲ καὶ ποτήριον τι οὕτω καλεῖται, Ἀμεψίας
vas
potorium. ἐν Ἀποκοτταβίζουσι Φησὶν, ἡ Μανία. ²

— — Φέρ' ἐξύβαφα καὶ καθαράς.

Ἀλεξίς δ' ἐν Κρατείᾳ. ³ (ὁ δὲ λόγος περὶ τινος ἐν
καπηλείῳ πίνοντος)

Εἶθ' ὁρῶ τὸν Ἑρμαῖσκον τῶν ἀδρῶν ⁴ τούτων τινὰ
κάνθαρον καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον
στρωματιά τε ⁵ καὶ γύλιοι αὐτοῦ.

Εὐβουλος δ', ἐν Παμφίλῳ πολλάκις μεμημένος τοῦ ο
ονόματος, Φησὶν

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἔτυχεν ὃν κατ' ἀντικρὺ
τῆς οἰκίας καὶ οὖν καπηλεῖον μέγα,
ἐνταῦθ' ἐπετήρουν τὴν τροφὴν τῆς παρθένου,

¹ κεκραμένου edd. ² ἡ Μανία vulgo h. l. Forf. ἡ Μάνη δ.
aut nude ἡ Μάνη. ³ Κρατεία. vulgo. ⁴ ἀδρῶν vulgo.
⁵ στρώματά τε edd.

alii e cadisco, per pari mixtum.

47. *Cantharus*. Esse hoc navigii nomen, satis no-
tum est. Sed & vas potorium sic nominari, Ameipsias
declarat in Cottabo-ludentibus, sive Furore, [ni po-
tius, sive Mane,] ubi ait:

— *Acetabula adfer & cantharos.*

Tum Alexis in Crateva: (ubi agitur de quodam in cau-
ponâ potante:)

Deinde vidi Hermaiscum, cantharum ex his grandibus
aliquem vertentem, & prope eum positum

stragulae fasciculum & peram ipsius.

Eubulus vero, in Pamphilo saepius commemorans id
nomen, ait:

Ego vero, cum forte esset ex adverso
aedium nova caupona magna,
ibi observavi nutricem puellae,

κεράσαι καλεῦσας τὸν κάπηλόν μοι χεῖρα
ὀβολοῦ, παραβῆναι δ' ὡς μέγιστον κάνθαρον.

καὶ πάλιν

Ὁ δὲ κάνθαρος πάλαι δὴ κενός ¹ ὡς ξηραίνεται.
ε καὶ ἔτι

Ἄμα δὲ λαβοῦσ' ἠφάνικε, πηλίκον τινὰ
οἶσθε μέγεθος; ἀπειρέσιον ² μέγαν πᾶν,
καὶ ξηρὸν ἐπόσ' ³ εὐθείας τὸν κάνθαρον.

Ξέναρχος δ', ἐν Πριάπῳ, φησὶ τάδε

Σὺ δὲ μηκέτ' ἔγχει, ⁴ παιδάριον, εἰς ἀργυροῦτ'
εἰς τὸ βαθὺ δὲ πάλιν ᾤγωμεν. εἰς τὸν κάνθαρον,

2 παιδάριον, ἔγχει, νῆ Δία, νῆ τὸν κάνθαρον.

Ἐπιγένης, Ἡρώῃ

Ἄλλ' οὐδὲ κεραμεύουσι νῦν τοὺς κανθάρους,
ἀ τάλαν, ἐκείνους τοὺς ἀδρούς, ταπεινὰ δὲ

¹ κενός Ms. Sed prorsus delendum videtur vocab. aut delendae
vocalae δι & ὀς. ² Ἀπειράς edd. ἀπειρίαν Ms. ³ ἐπὶ πόσῃ edd.
⁴ μὴ κατέγχει edd.

iusto caupone miscere mihi congiunt oboli pretio,
cantharum autem adponere quam maximum.

tum rursus:

Cantharus vero, pridem vacuus, ut ficans est!

& iterum:

*Illu captum funditus ebibit, quantae molis
putatis quaeſo? immenſum quantum uique;
& exſiccavit e veſtigio cantharum.*

Xenarchus vero, in Priapo, haec ait:

*Tu vero non amplius infunde, puelle, argenteum in poculum:
ſed in altum rursus evokamur. In cantharum
puelle, infunde, per Iovem, immo per cantharum!*

Epigenes, in Heroina:

*At non amplius ſungunt nunc cantharos,
o miſer, illos grandes: ſed humilia*

καὶ γλαφυρὰ πάντες ὥσπερ αὐτὰ ποτήρια,
οὐ τὸν ¹ οἶνον πίνοντες.

XLVIII.

Cantharus,
navigium.

Σωσικράτης, ² Φιλαδέλφοις

Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελαῖσα κύμασιν
αὐρὰ, κόρη Σκείρωνος, ἡσυχῇ ποδὶ
προσῆγε πρᾶος καὶ καλῶς τὸν κάνθαρον.

Φρύνιχος, Κομμασταῖς

ἔπειτα ³ κεραμεύων ἐν ⁴ οἰκῷ σωφρόνως Χαιρέστρα-
τες

ἱκατὸν ἱκάστης ⁵ ἡμέρας ἔκλειπεν οἶνου κανθάρους.

Νικόστρατος, Διαβόλῳ

A. Ἡ ναῦς δὲ πότερον εἰκόστος ἐστ', ἢ κύκνος,
ἢ κάνθαρος; τοῦτ' ἂν πύθωμαι ὅτι αὐτὸς
περιᾶγων ⁶ τὰ πάντα. B. Ἀμέλει κυννοκάνθα-
ρος, ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκραμμευμένος.

¹ Forf. καὶ οὐ τὴν αὐτὴν οὐδ' αὖ τὴν. ² Σωσικράτης δὲ ἐπὶ
πλοίου Epit. commode, si reiectum esset hoc Socratis testi-
monium post proximum Phrynichi. ³ Ἐἴτα vulgo. ⁴ ἐν edd.
ἐν Ms. ⁵ ἱκατὸν τῶς ἡμέρας vulgo. ⁶ περιᾶνω Ms. Cacte-
rum nil mutat.

6 venusta (volunt) omnes; quasi ipsa pocula,
non vinum, bibituri.

48. Socrates (vero de Navigio usurpavit) in Phila-
delphis:

Tenuis vero irridens gibbis fluctibus
aura, Scironis filia, lento pede
adpulsi placide feliciterque cantharum.

Phrynichus, in Comessabundis:

Deinde fingens domi suae sobrie Chærestratus
centum quotidie flebat vini cantharos.

Nicostratus, Calumniatore:

A. Navis vero utrum viginti remorum est, an cygnus,
an cantharus? Hoc enim si didicero, omnia ipse obibo.
B. Nempe cygnocantharus, ex utroque horum mixtus.

Μένανδρος δέ, Ναυκλήρῳ·

Α. Ἦκει λιπὼν Αἰγαῖον ἀλμυρὸν βάθος
 c Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς εἰς καλὸν
 τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
 πρῶτος λέγω σοι, ¹ τὸν τε χρυσοῦν κάνθαρον.
 Στ. Ποῖον; Α. Τὸ πλοῖον. —¹

καὶ μετ' ὀλίγα·

Στ. Τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; Α. Ἐγὼ γε
 μὴν, ²

τὴν ναῦν ἐκίνην, ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς,
 ὁ καλούμενος Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Πολέμων δ', ἐν τοῖς πρὸς Ἀντίγονον Περὶ Ζωγράφων,
 Φησὶν· „Ἀθήνησιν ἐν τῷ τοῦ Παιρίθου γάμῳ πεποίη-
 d κεν Ἴππεὺς ³ τὴν μὲν οἰνοχόην καὶ τὸ κύπελλον λίθι-
 να, χρυσῶ τὰ χεῖλη περιτραμνίσας· ⁴ τὰς δὲ κλισίας,
 ἑλατίνας, ⁵ χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κακοσμη-

¹ γ' ἐγὼ σοι εἶδ. ² Corruptissime vulgo: Ἐγὼ τὸν ἱμὲν κινῶν
 ναῦν Καλλικλῆς ἐποίησι. τὸν καλούμενον εὐφράνωρ' ἐκυβέρνα Θού-
 ριος. ³ An Ἴππίας? ⁴ περιτραμνίσας corr. Casaub. ⁵ εἰ-
 λατίνας ms. Ep.

Menander vero, Naucleto:

A. Veni reliſto Aegæi ſalſo profundo
 Theophilus nobis, o Strato. Ut opportune,
 filium tuum felicem & ſalvum eſſe,
 primus ego dico tibi, & aureum illud cantharum!
 Str. Qualem! A. Navem illam. —

& paullo poſt:

Str. Navem mihi ſalvā eſſe narras? A. Ego vero,
 navem illam quam fabricatus eſt Callicles,
 & gubernavi Euphranor nomine, Thurius.

Polemo vero, in his quae ad Antigonum ſcripſit de
 Piſtoribus, ait: » Athenis in Piræthoi nuptiis Hippeus
 [ſive is Hippias eſt] guttum & pocillum lapidea fecit,
 labia auro ſuperne præcingens; lectos vero humi ſtra-

μένας ἐκπαίματα δὲ, κεραμέους κανθάρους· καὶ τῶν
λύχρον ὁμοίως, ἐκ τῆς ὀροφῆς ἀξηρημένον, ἀνακεχυ-
μένους ἔχοντα τὰς φλόγας. Ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ Κανθά-
ρου κεραμέως ὠνομάσθη τὸ ἐκπαίμα, φησὶ Φιλέται-
ρος ἐν Ἀχιλλεΐ.

Πηλεΐς; ὁ πηλεΐς δ' ἐστὶν ὄνομα κεραμέως,
ξηροῦ λυχροποιου, Κανθάρου, πενιχροῦ πάνυ
ἀλλ' οὐ τυράννου, ἢ Δί'. —

Ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον κοσμάριον ἐστὶ κανθαρος, Ἀν-
τιφάνης εἶπεν, ἐν Βοιωτίᾳ.

XLIX.

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ. Καλλιξένος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς
Carchesium. Περὶ Ἀλεξανδρείας φησὶν, ὅτι ποτήριον ἐστὶν ἐπίμη-
κες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὥτα ἔχον μέχρι
τοῦ πυθμένος κατήκοντα. Ἐστὶ δὲ ἱκανῶς ἐπίμηκες τὸ
ποτήριον τὸ καρχήσιον, καὶ τάχα διὰ τὸ ἀνατετάσθαι

1 Καλλιξένος ed. Bsl. & Cas.

tos, variegatis stragulis ornatos; pocula vero, fictiles
cantharos: lucernam pariter (fictilem), e laqueari sus-
pensam, sparsas emittentem flammās. Nomen vero ha-
bere poculum a Cantharo figulo, dicit Philetaerus in
Achille:

*Peleus? At pelus (πηλεὺς, quasi dicas, qui in luto
versatur) figuli nomen est,
atriā lucernarum - confessoris, Canthari, pauperis admo-
dum,*

non regis, per Iovem.

Esse vero etiam aliquid ad mundum muliebrem perti-
nens, Antiphanes dixit, in Boeotia.

49. *Carchesium*. Callixenus Rhodius in libris de
Alexandriā ait, esse poculum oblongum, in medio leni-
ter compressum, aures habens ad fundum usque vasis
pertinentes. Est autem admodum oblongum poculum *carchesium*: ac fortasse ex hoc ipso, quod ita in altum ere-

Ε οὕτως ὠνόμασται. Ἀρχαιότατον δ' ἐστὶ ποτήριον τὸ
καρχήσιον, εἴ γε ὁ Ζεὺς ὀμίλησας Ἀλκμήνῃ, ἔδωκε
δῶρον αὐτὸ τῆς μίξεως, ὡς Φερικύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ
ἱστορίῃ, καὶ Ἡρόδοτος ὁ Ἡρακλειώτης. Ἀσκληπιάδης
δ' ὁ Μυρλεανὸς κακλῆσθαι φησιν αὐτὸ ἀπὸ τινος τῶν
ἐν τῇ νῆϊ κατασκευασμάτων. τοῦ γὰρ ἰστού τοῦ μὲν
κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ἣ ἐμπίπτει εἰς τὸν λη-
νόν¹· τὸ δ' οἷον εἰς μέσον, τράχηλος· τὸ δὲ πρὸς τῷ τέ-
λει, καρχήσιον. ἔχει δὲ τοῦτο κεραίας ἄνω συννεούσας
ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη, καὶ ἐπικαίεται τὸ λεγόμενον αὐ-
τῷ θωράκιον, τετράγωνον πάντῃ, πλην τῆς βάσεως
καὶ τῆς κορυφῆς· αὐταὶ δὲ προὔχουσιν μικρὸν ἐπ' ἐν-
θρίας ἐξωτερῶ. ἐπὶ δὲ τοῦ θωρακίου εἰς ὕψος ἀνῆ-
κουσα καὶ ὀξεῖα γιγνομένη ἐστὶν ἡ λεγομένη ἡλα-
κάτη. Μημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ, ἐν
τούτοις²

1 τὴν ληνὸν edd. nescio an & ms. A. 2 Desunt duo verba edd.
Cum est, nomen invenit. Antiquissimum autem vas po-
torium, carchesium; siquidem Iupiter, cum Alcmenā
congressus, mercedem concubitus carchesium illi dedit,
ut narrat Pherecydes Historiarum libro secundo, & He-
rodorus Heracleotes. Asclepiades vero Myrleanus ait,
denominatum esse ab aliqua parte armamentorum na-
vis. Nam mali pars infima, πτέρνα vocatur; (*calcaneus*,
sive *cauda*,) quae in receptaculum, quod ληνὸν vocant,
inferitur: media fere pars, *collum* nominatur; versus
summam vero extremitatem, *carchesium*. Habet hoc au-
tem superne antennas in utramque partem spectantes:
& imposita est quae vocatur *loricula*, (sive *corbis*,)
undique quadrata, exceptā basi & vertice, nonnihil for-
rās in directum prominentibus. Super loriculā est in al-
tūm erectus & in acutum desinens *colus* qui dicitur.
Meminit vero carchesiumum etiam Sappho, his verbis:

Athen. Vol. IV.

R

Κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσι ἔχον, καὶ ἑλεβον
ἀράσαντο δὲ πᾶμπῶν ἐσλὰ τῷ γαμβρῷ.
Σοφειλῆς δὲ, Τυροῖ·

— Προστῆναι ² μέσση

τράπεζαν ἀμφὶ σιτία τε καὶ καρχήσια.

πρὸς τὴν τράπεζαν, Φάσκων, προσεληλυθέναι τοὺς θρά- b
κοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχή-
σια. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ἐπὶ τῶν τραπέζων κο-
πραμένα τίβειναι ποτήρια, καθὰ καὶ Ὅμηρος ποιεῖ.
Ὡνομάσθη δὲ τὸ καρχήσιον διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν
κεγχροειδῆ, καὶ εἴρηται κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ εἰ ³ πρὸς
τὸ ᾱ ἀντὶ τοῦ καρχήσιον· διὸ καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δί-
ψους κρατσομένους καρχαλέους εἶπεν. Χάρων δ' ὁ
Λαμψακηνὸς ἐν τοῖς Ὁροις, ⁴ παρὰ Λακεδαιμονίοις,
Φησὶν, ἔτι καὶ εἰς αὐτὸν δίκνυσθαι τὸ δέπας τὸ δοθεῖς c
Ἀλκμήνῃ ὑπὸ Διὸς, ὅτε Ἀμφιτρύωνι εἰκάσθη.

1 Κοινῇ δ' edd. 2 Forf. Προστῆναι. 3 τοῦ ἰ edd. 4 Ὁροις vulgo.

Illi igitur omnes carchesia habebant libanisque :

& omne genus bona precabantur genero.

Sophocles vero, in fabula Tyrô :

— *Adesse mediae*

mensae inter cibos & carchesia.

Nempe, ad mensam, ait, accessisse dracones, & inter cibos &
carchesia esse versatos. Moris enim erat antiquis, mensis im-
ponere temperata pocula, quod & Homerus facit. Nomi-
natum vero est carchesium ex eo quod asperitates habet
κεγχροειδῆς, id est, *milio similes* : dictumque est vocali *e*
in *a* mutata, pro eo quod erat *cerchesium*. Quare etiam Ho-
merus hos qui siti premuntur, καρχαλέους vocat. Charon
vero Lampfacenus in Annalibus scribit, ad suam usque ae-
tatem monstratum esse apud Lacedaemonios poculum, quo
Alcmenam Iupiter donaverat sub Amphitryonis formâ.

ΚΑΛΗΝΙΟΝ. ποτήριον τὸ γένος Ἐρυθραίου, ὡς Φη· Calpium.
ἐν Πάμφιλῳ. οἶμαι δ' αὐτὸ οἶον ἐστὶ τὸ σκάφιον.

ΚΕΛΕΒΗ. Τούτου τοῦ ἐκπάματος Ἀνακρέων L.
μνημονεύει· Celeba, vas
petitorium.

Ἄγε δὴ, Φέρε' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει¹
ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἶνου
κυάθους. —

Ἄδελον δέ, ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτηρίου, ἢ εἰ² πᾶν πο-
τήριον κελέβη καλεῖται ἀπὸ τοῦ χεῖν εἰς αὐτὸ τὴν
d λειβὴν, ἢ τὸ λείβειν³· τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ συνή-
θως ἔταπτον, ἀφ' οὗ λέγεται καὶ ὁ λέβης. Σιληνὸς
δὲ καὶ Κλείταρχος, τοὺς Αἰολεῖς, φασὶν, οὕτως καλεῖν
τὸ ποτήριον. Πάμφιλδος δέ, τὸ ποτήριον Θερμοποτιδα

¹ ἔγχειας edd. & msst. ² Deest ei vulgo. ³ ἢ κατὰ τὸ
χεῖν καὶ λείβειν Eustath.

Calpium. Poculi. quoddam genus Erythraeum, ut
ait Pamphilus. Puto tale id esse quale scaphium.

50. Celeba. Huius poculi Anacreon meminit:

Agedum, adfer, puer,
celebam, quam uno tractu
propinem. Hinc decem aquae,
illinc quinque infunde vini
cyathos. —

Incertain autem, qualis sit forma huius poculi, an ve-
ro omne poculum celeba nominetur, ab infundendo (ἀπὸ
τοῦ χεῖν) in illud τὴν λειβὴν, (libationem:) aut a ver-
bis χεῖν & λείβειν. Verbum λείβειν vero, (i. e. libare)
de quovis liquido dici solebat; unde etiam ὁ λέβης (ale-
num) nomen habet. Silenus vero & Clitarchus tradunt,
quodvis poculum sic vocare Aeoles. Pamphilus autem

καλουμένην τὴν καλίβην εἶναι. Νικάνδρος δ' ὁ Κολοφώνιος, ἐν ταῖς Γλώσσαις, ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν καλίβην εἶναι. καὶ γὰρ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαΐδος Φησί·

Κήρυκας ἀθανάτοισι ¹ Φέρον μέλανος οἶνου
ἀσπὸν ἐνίπλειον, καλέβειον θ' ² ὅττι Φέριστον
οἷσιν ἐνὶ μεγάροις καίται μέλιτος πεπληθὺς.

καὶ πάλιν·

— Ἀτὰρ ἀμφίθετον καλέβειον ἐλόντες
ἐμπλειον μέλιτος, τὸ ρά οἱ προφερέστερον ἦεν.
ἀλλαχοῦ δὲ Φησί·

Καὶ χρούσια δέπαστρα, καὶ ἀσκηδὲς καλέβειον
ἐμπλειον μέλιτος, τὸ ρά οἱ προφερέστερον εἴη.
σαφὲς γὰρ ὦν καλέβειον ἀπὲρ ἀγγείου τινὸς τέθεικε,
προτιπῶν ποτήρια δέπαστρα. Θεόκριτος δ' ὁ Συρακούσιος ³ ἐν ταῖς Φαρμακευτικαῖς Φησί·

¹ Forf. Κήρυκας δ' ἀνθρώποις. ² ἀσπὸν ἢ πλεῖον καλέβειον edd. & abest vulgo coniunctio θ'. ³ Συρακούσιος edd.

ait, poculum e quo calida bibatur, *celebam* esse. Nican-
der vero Colophonius, in Glossis, pastorinum vas esse
celebam, in quo fervetur mel. Etenim Antimachus Co-
lophonijs quinto libro Thebaidis ait :

*Præcones iussit illis adferre nigri vini
plenum utrem, & celebeum melle repletum,
quod repositum esset optimum suis in aedibus.*

Tum iterum :

*Cæterum utrimque—stabile celebeum fumentes
melle repletum, quod ei optimum erat.*

Alibi vero ait :

*Ei aurea depastra, & illibatum celebeum
melle repletum, quod ei optimum esset.*

Perfpicue enim nunc *celebeum* de vase dixit, cum *pocula*
(δέπαστρα) ante nominaverit. Theocritus vero Syra-
cusius, in Mulieribus—veneficis, dicit :

Στείπον τὰν καλέβαν Φαινικέω οἷδς αὐτῶ.
 ε καὶ Εὐφορίων·

Ἦέ ποθεν ποταμῶν καλέβη ἀπαύφυσας ὕδωρ.
 Ἀνακρέων·

Ὡνοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν εἶον
 τρικύαθον καλέβην ἔχουσα.

Διονύσιος δ' ὁ Λεπτὸς, ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς
 τὸν Ἑρώτα μέλος, τὴν καλέβην φησὶ τίθισθαι ἐπὶ
 τοῦ ἱερῶ ποτηρίου, οἷον προυσιάδος καὶ θηρικαίου.

α ΚΕΡΑΣ. Τοὺς πρώτους λέγεται τοῖς κέρασι τῶν
 βοῶν πίνειν. ἀφ' οὗ τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ ² πλάττα-
 σθαι· ἐτι τε ταῦρον ³ καλεῖσθαι ὑπὸ πολλῶν ποιητῶν.
 ἐν δὲ Κυζίκῳ καὶ ταυρόμορφος ἵδρυται. Ὅτι δὲ τοῖς
 κέρασιν ἔπινον, ὅθλιν ἐκ τοῦ καὶ μέχρι νῦν λέγεσθαι
 ὅταν συμμίσγῳσι τῷ οἷῳ τὸ ὕδωρ, κεράσαι φάσκου-

LI.

Cornu,
poculum.

1 Deest artic. editis. 2 κερατοφυῆ edd. 3 ταυροπὶν for.

Cinge hanc celebrat purpureâ ovīs lanâ.

Ex Euphorion:

Sive alicundo stauionum aquam celebrâ hausisti.

Anacreon:

*Vinum miscbat famula mellitum,
 celebrat habens tres comulas capientem.*

Dionysius vero Leptus, (i. e. Gracilis cognominatus)
 Theodoridæ carmen in Amorem exponens, celebrat ait
 dici de poculo in longum erecto, veluti prusiade &
 thericleo.

§1. Cornu. E boum cornibus ferant primos homines bi-
 bisse: unde etiam Bacchum fingi cornibus naturâ instru-
 ctum; eundemque etiam taurum vocari a multis poetis.
 Cyzici vero etiam sub tauri formâ stat consecratus. Bi-
 bisse vero e cornibus, inde quoque liquet, quod etiam
 nunc, cum vinum aquâ temperant, miscere dicatur,

R 3

τες. καὶ τὸ ἀγγεῖον δὲ ἐν ᾧ κινᾶται ὁ αἶψος, κρατῆρ·
ἀπὸ τοῦ συγκινᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ κέ-
ρατος, οἷον κρατῆρ, ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ κέρατα ἐγχέεισθαι
τὸ πόμα. Διαμένει δὲ καὶ ἔτι νῦν ἡ τῶν κεράτων κα-
τασκευή. καλοῦσι γοῦν ἔτι ταῦτα ρυτά. Καὶ τῶν
ποιητῶν δὲ πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους
κέρασι. Πίνδαρος μὲν, ἐπὶ τῶν κενταύρων λέγων·

Ἀδάμαν δ' ἐπεὶ Φῆρες

δάειν ῥιπᾶν μελιχόος οἶνου,

ἔσσυμένους ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα

χειρὶ τραπέζην ὤθειον, αὐτόματοι δ' ἐξ

ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Καὶ Ἡενοφῶν δ', ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῆς Ἀναβάσεως,
διηγούμενος τὸ παρὰ τῷ Θρακί Σεύθῃ συμπόσιον,
γράφει οὕτως· „Ἐπεὶ δὲ Ἡενοφῶν σὺν τοῖς μετ' αὐ-
τῷ

1 ἰδάμαν † δ' ἰπὶ vulgo. Ἀνδροδάμαντ' ἰπὶ corr. Caf. Forfan
Ἀδαμάντ' δ' ἰπὶ. 2 Deest Καὶ edd.

quod Graece κεράσαι sonat: & vas in quo miscetur vi-
num, crater dicitur, ab hoc ipso quod in illo aqua cum
vino miscetur, a nomine κέρατ, (cornu,) quasi κρατῆρ,
quoniam in cornu infunditur potio. Manet vero etiam
nunc cornutum in hunc usum fabrica: quae quidem a
nonnullis *rhysa* vocantur. Sed & multi poëtae priscos
homines inducunt e cornibus bibentes. Pindarus quidem,
de Centauris loquens:

Indomitam postquam feri (Centauri)

didicerunt vim mellei vini;

magno impetu candidum lac

manibus de mensis deicerunt; & ultra

argenteis e cornibus (vinum) bibentes hallucinabantur.

Atque etiam Xenophon, septimo libro de Cyri Expe-
ditione, ubi convivium exponit apud Thracem Seuthen
peractum, ita scribit: „Postquam Xenophon cum suis

τοῦ εἰσῆλθε πρὸς τὸν Σεύθην, ἡσπάζοντο μὲν πρῶτον ἀλλήλους, καὶ κατὰ τὸν Θράκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔτεινον. “ Ἐν δὲ τῇ ἑκτῇ, περὶ Παφλαγόνων διηγούμενος, Φησί· „ Κατακαίμενοι δ' ἐν στιβάσιν ἐδείκνουν, καὶ ἔπινον καρσίνους ποτηρία. “ Αἰσχύλος δ', ἐν Περραιβοῖς, τοὺς Περραιβοὺς παρίστηαι ἀντὶ πατρῴων τοῖς κέρασι χρωμένους, διὰ τούτων

— ἀργυρηλάτοις

[τοῖς]² κέρασι χρυσᾷ στόμια πραβεβλημέναις.³
καὶ Σοφοκλῆς, Πανδώρα:

Καὶ πλῆρες ἐκπιάντι⁴ χρύσεον κέρασ
d τρήψει γέμοντα⁵ μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.⁶
Ἑρμιππος, Μοίραις.⁷

Ὅπθα, νῦν ὃ μαι ποιήσων; τήνδ' ἄν μὴ μοι δίδου,
ἐκ δὲ τοῦ⁸ κέρατος αὖ μοι ὅς περ ἄπαξ μόνον.

¹ προὔτεινον apud Xenoph. ² Ahest τοῖς vulgo. ³ προσβλ. edd.

⁴ ἐκπιάν τι corr. Brunek. ⁵ Forf. γέμον το, subintellecto. verbo quod proximo versu olim sequebatur. ⁶ ὑπολαίνης Ms.

⁷ Μοίραις edd. Μύραις Ms. ⁸ ἐκ δι τοῦδ' legendum puto.

ingressus est ad Seuthen, primum sese salutarunt, & Thracum more vini cornua sibi invicem porrexerunt. « Sexto vero libro de Paphlagonibus narrans, ait: « Discumbentes in stœreis coenabant, bibebantque corneis poculis. » Aeschylus vero, in Perrhaebis, Perrhaebos facit cornibus pro poculis utentes, his verbis:

— *Argenteis*

cornibus, quibus aurea praefixa erant orificia.

Et Sophocles, in Pandora:

Quod si quid plenum ebiberis aureum cornu,

haec illud molli terens sub ulna, plenum

[ei reddet.]

Hermippus, in Parcïs:

*Scin' nunc quid faciendum? Hunc mihi non dà calicem,
sed ex hoc cornu rursus dà mihi bibere semel modo.*

Λυκαῖργος δ' ὁ ῥήτωρ, ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, Φίλιπ-
πόν Φησι τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις, οἷς
ἐφιλοφρονῆτα. Τοὺς δὲ Παιόνων βασιλεῖς, Φησὶ Θεό-
πομπος ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν, τῶν βοῶν τῶν παρ'
αὐταῖς ¹ γινεμένων μεγάλα κέρατα φεύστων, οἷς χα-
ρῶν τρεῖς καὶ τέτταρας χόας, ἐκπώματα ποτῶν ἐξ αὐ-
τῶν, τὰ χεῖλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. Καὶ ²
Φιλάξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ
Φησὶ·

„Ἐπινε τὸ νεκτάριον πόμα ἐν χρυσαῖς προτε-
μαῖς τε ἄλλων ³ κεράτων· ἔβρεχον δὲ κατὰ με-
κρόν.“

Ἀθηναῖοι δὲ καὶ ἀργυρᾷ ποιοῦντες κέρατα ἔπινον ἐξ αὐ-
τῶν. ἔστιν οὖν τοῦτο εὐρεῖν ἐν τοῖς Δημοπρατοῖς ἀνα-
γεγραμμένον οὕτως, ἐκ στήλης ἀνακειμένης ⁴ ἐν Ἀκρο-

¹ αὐτῶν edd. ² Deest Καὶ edd. ³ μεγάλων forte. ⁴ Forf. ἐν
στήλῃ ἀνακειμένη.

Lycurgus vero orator, in oratione contra Demadem, Philippum regem ait e cornu propinare solitum his quos benigne excipere veller. Paeonum reges vero, ut scribit Theopompus secundo libro Philippicorum, quum bobus, quos alit illorum regio, tam ampla sint cornua, ut tres aut quatuor capiant congios, pocula ex illis conficere, quorum labia argento aut auro obducunt. Porro etiam Philoxenus Cytherius, in carmine quod Coena inscribitur, ait:

Bibebat neblareum potum aureis ex orificiis magnorum cornuum: irrorabant aures paullatim.

Athenienses vero etiam argentea conficiebant cornua, ex eisque bibebant. Reperitur hoc quidem in Bonorum publice venditorum recensu consignatum his verbis, ex columnā [*scilicet*, in columna] erectā in Arce, quae

πόλυ, ἢ τὰ ἀναθήματα περιέχει· „Κέρας ἑκαταμία
ἀφ' αὐτοῦ καὶ περισκελὲς ¹ πρέσβητι. ²

ΚΕΡΝΟΣ. Ἀγγεῖον κεραμοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ LII.
 5 πολλοὺς κοτυλίσκους κακολλημένους, ἐς οἷς εἰσι ³ μῆ- Cernus.
 κες λευκοί, ⁴ πυροί, κριθαί, πισοί, λάβυροι, ἄχραι, ⁵
 Φανοί. ὁ δὲ βαστάσας αὐτὸ, οἷον λευκοφόρος, τού-
 των γυνέται, ὡς ἰστορεῖ Ἀρμάνιος ἐν τρίτῃ Περὶ Βου-
 ραῶν καὶ Θυσιῶν.

ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. Τὸ μόνωτον ποτήριον, Φιλήμων. LIII.
 Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανός, ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν, τὸ Cissybium.
 κίσσινον ποτήριον σημαίνει παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρο-
 μέδῃ·

2 — Πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρι λεῶς,
 ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον Φέρον σκύφος,
 πόνον ἀναψυκτήρ, ὁ δ' ἀμπέλων γάρος.

¹ περισκελὲς ed. Ven. cum Ms. ² Forf. προσίτι. Verbum istud
 cum seqq. sic connectitur in editis, πρίντοι κίρος ἀγγεῖον δεκ.
³ φασὶ edd. φασὶ ms. A. ⁴ λευκαὶ videtur leg. — ⁵ Rectius ἄχραι.

ornamenta dedicata continet: *Adest etiam cornu, pocu-
 lum argentium idque praedurum. (vel, solidum admodum.)*

52. *Cernus*. Vas fictile, multas continens exiguas
 cotulas adglutinatas, in quibus sunt papaver album,
 triticum, hordeum, pisum, lathyrus, ervilia, lens: qui-
 bus rebus is qui cernum gestavit, veluti qui vannum
 gestavit, vescitur: ut refert Ammonius tercio libro de
 Aris & Sacrificiis.

53. *Cissybium*. Poculum unā aure (vel ansā) in-
 structum, Philemon. Neoptolemus vero Parianus, ter-
 tio libro Glossiarum, hederaceum poculum significare id
 vocabulum ait, testem citans Euripidem in Andromeda:

Οἷσις παστοῦν κοσμεῖται ποπύλις:
ἕνος λακίς ἡδερᾶντος φερὲν σκυφόν,
ἢ λακίῳς ποπύλινον, ἄλλος δὲ πόπυλον δεκός:

Τὸ γὰρ κισσύβιον, Φησὶ, λέγεται ἐπὶ συνόδῳ ἀγρο-
 κικῆς, ¹ ὅθα προσῆται μάλιστα τὸ ξύλινον ποτήριον.
 Κλείταρχος δὲ Φησι, Αἰολεῖς τὸν σκύφον κισσύβιον
 καλεῖν· Μαρσύας δὲ, κύπελλον καὶ τὸ ξύλινον ποτή-
 ριον. Εὐμόλπος δὲ, γένος τι ² πατηρίου, ἵσως (Φησὶ)
 κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου. Νίκαν-
 δρος δ' ἔστι Κολοφώνιος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰτωλικῶν, ^b
 γράφει· „Ἐν τῇ ἱεροποιᾷ ³ τοῦ Διδυμαίου ⁴ Διὸς κισ-
 σοῦ σπονδοποιοῦνται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκ-
 πώματα κισσύβια φωνέεται.“ Ὅμηρος·

Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλας οἶνοιο.“

Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανὸς, ἐν τῷ Περὶ τῆς Νεστο-
 ρίδος „σκύφει, Φησὶ, καὶ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄσται
 καὶ μετρίῳ οὐδὲς ἐχρήσατο, συβῶνται δὲ καὶ νομαῖς καὶ
 οἱ ἐν ἀγρῷ· Παλύφῆμος μὲν τῶν ⁵ κισσυβίων, Ἰατέ-
 ρω δὲ Εὐμαίος.“ Καλλίμαχος δ' εἰσὶν διαμαρτάνειν c·

¹ Temere ἀγροκῆς ed. Baf. & Caf. ² Deest τι edd. ³ ἱεροποιᾷ
 ms. A. ⁴ Διδυμαίου Euslath. ⁵ μίνοι corr. Caf.

Cissybium enim ibi dicti, ait, in rusticorum hominum con-
 ventu, ubi maxime convenit ligneum poculum. Clitarchus
 vero ait, scyphum ab Aeolibus *cissybium* vocari: Mar-
 syas vero, pocillum & ligneum poculum. Eumolpus au-
 tem, poculi genus quoddam esse ait, olim fortasse e li-
 gno hederaceo confectum. Nicander vero Colophonius,
 primo libro Aetolicorum, scribit: » In sacrificio quod Di-
 dymaeo Iovi peragitur libationem faciunt hederæ fa-
 lis; unde antiqua pocula *cissybia* vocantur. Homerus:

Cissybium in manibus habens nigri vini. «

Asclepiades vero Myrleanus, in his quae de Nestoride
 (poculo) scripsit: » Scypho, ait, & cissybio nemo ur-
 bem incolentium, ne medioeriter quidem fortunatus,
 usus est; sed subulci & pastores & rustici: Polypho-
 mus quidem cissybio, altero vero Eumaeus. « Callima-

ἐν τῇ συγχρήσει τῶν ὀνομάτων, λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκίου
 ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίᾳ Πέλλιδι¹ συνεστιασθέν-
 τος αὐτῷ.

Καὶ γὰρ ὁ Θρήκιον μὲν ἀπῆλθε² χανδρὴν ἄμυστον
 ζωραποτεῖν, ὀλέγω δ' ἤθετο κισσύβιον.

Τῷ μὲν ἐγὼ τὰδ' ἔλεξα, περιστρίχοντες ἀλείσσει
 τὸ τρίτον.

Ὁ γὰρ λέγων ἀλείσσει τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν
 δ' ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει. Εἰκάσις
 δ' ἂν τις, τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ὑπὸ ποιμένων ἐρ-
 γασθῆναι³ ἐκ κισσύου ξύλου, ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦ-
 σιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, τὰ δ' ἐστὶ χωρεῖν.

Οὗτος δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσται.

καὶ ἡ τοῦ ὄφρατος καταόδους, χεῖρ⁴ ἡ καταδεχομένη τὸ
 ζῶον καὶ κήβιον; τὸ χήτιον⁴ τὸ χωροῦν τοὺς ἀστρα-

¹ Πέλλιδι edd. ² ἀπῆλθε corrigit viri docti. ἀπίστουγῃ scri-
 bitur alibi apud Nostrum. ³ ἐργασθ. ὑπὸ ποιμ. edd. ⁴ τὸ
 χήτιον ed. Ven. Baf. & Caf. 1. cum ms. A. Defunt duo verba ed.
 Caf. 2. & 3.

chus vero videtur errasse in nominum usu, cum de ho-
 spite sibi familiari, qui cum ipso apud Atheniensem
 Pollidem convivio exceptus erat, ait:

Ille etenim convestabatur Thraciam amystin

ingurgitare meram: sed parvo delectabatur cissybio.

Cui equidem hoc dixi, cum poculum (ἀλείσειν) circummiret
tertia vice: . . .

Qui enim idem poculum & ἀλείσειν & κισσύβιον dicit, is
 accuratum vocabulorum usum non servat. Facile autem
 coniectaveris, cissybium confici primum solitum esse a
 pastoribus ex hederaceo ligno. Alii vero nominis origi-
 nem derivant a verbo χεῖσθαι, idem valente ac χωρεῖν.

Limen autem ambos hoc capiet. (χεῖσται.)

Et χεῖρ, serpentis latibulum, quod recipit animal. Et
 χήτιον, id est χήτιον, vasculum quod recipit astragalos.

γάλας. Διοφύσιος δ' ὁ Σάμιος, ἐν τοῖς περὶ τοῦ Κύκλου, τὸ Ὅμηρικόν πιστύβιον κυμβίον ἔφη, γράφων οὕτως, „Καὶ αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ὄρῳν ταῦτα πειοῦντα, ἐπληρώσας τοῦ αἵνου κυμβίον δίδωσι πιῖν.“

LIV.

Ciborium,
poculum.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ. Ἡγήσανδρος ὁ Δελφός, Εὐφωρίωνα, Φησὶ, τὸν ποιητὴν παρὰ πρυτάνιδι δειπνοῦντα, καὶ ἐπιδικνυμένου τοῦ πρυτάνιδος κιβωρία τινα, δακνῶντα πεποιῆσθαι πολυτελεῶς * *. τοῦ δὲ κώματος εὖ μάλα προβεβηκότες, λαβὼν ἐν τῶν κιβωρίων, ὡς ἔξοινῶν¹ καὶ μεθύων, ἐνούρησε. Δίδυμος δὲ Φησι, ποτηρίου εἶδος εἶναι, καὶ τάχα ἀν εἶη τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στήνιν συληχθαι, ὡς τὰ Αἰ-ε γύντια κιβωρία.

LV.

Condy.

ΚΟΝΔΥ. ποτήριον Ἀσιατικόν. Μένανδρος, Κόνδυ λακί¹

¹ ἔξοιτος ἢν corr. Casl.

Dionysius vero Samius, in libris de Cyclo, Homericum *cissybium* cymbium dixit, ita scribens: »Et illum videns Ulysses haec facientem, cymbium vino implevit, eique dedit bibendum.«

54. *Ciborium*. Hegesander Delphus scribit, Euphorionem poetam, coenantem apud prytanidem, cum ostentasset prytanis ciboria quaedam, quae pretiose confecta esse videbantur, iamque bene longe progressa esset compotatio, sumfisse unum ex ciboriis, utpote remulentum atque ebrium, & imminuisse. Didymus vero ait, esse poculi speciem, ac fortasse non diversum ab his qui *scyphulū* (σκυφία) dicuntur; quoniam inferne in angustum contracta sunt, quemadmodum Aegyptia ciboria.

55. *Condy*. Poculum Asiaticum. Menander, Assentatore:

— Κοτύλας χρυσοῦν δέκα

ἐν ἱ Καππαδοκίᾳ κόνδυ χρυσοῦν, Στρουθίον. ²

Ἱππάρχος, Ἀνασωζομένοις

A. Προσέχεις τι τούτῳ τῷ στρατιώτῃ; [οὐ δ' ἔχει] ³

ἀργύριον οὕτος οὐδαμῶθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ,

ἀλλ' ἢ δαπιδίον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλῳ,

Πέρσας ἔχον ⁴ καὶ γρῦπας ἐξώλεις τινὰς

² τῶν Περσικῶν. B. Εἰς κόρακας, ὧ μαστιγία.

A. καὶ κόνδυ, καὶ ψυκτήρα, καὶ κυμβίον.

Νικόμαχος δ' ἐν πρώτῳ Περὶ Ἑσθῶν Αἰγυπτίων Φη-

σί· „Τὸ δὲ κόνδυ ἔστι μὲν Περσικόν, τὴν δὲ ἀρχὴν

ἦν Ἑρμιππος ἀστρολογικὸς ὡς ὁ κόσμος ἐξ οὗ τῶν

Θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρπώσιμα γίνεσθαι ἐπὶ

γῆς διὸ ἐκ τούτου σπένδουσθαι. Παιγκράτης δ', ἐν πρώ-

τῷ Κογχορηίδος

¹ καὶ ἐν Καππ. vulgo h. l. ² Alibi Στρουθία. ³ τοῦ δὲ δὲ edl. τοῦ δὲ δὲ iou Ms. ⁴ ἔχον vulgo. ⁵ Corruptus locus defectusque. Corrigit Casaub. suppletque, εἶδος δ' ἔχει, ὡς φησι Ἑρμιππος ἀστρ. Alibi legunt, τὴν δὲ ἀρχὴν ἢ ὡς ὁ κόσμος ἐξ οὗ φησι Ἑρμιππος ὁ ἀστρολογικὸς, τῶν Θεῶν τὰ θαύμα.

— Cotulas capiens decem

in Cappadocia condy aureum, o Struthion.

Hipparchus, in Servatis :

A. Tu- ne aurem praebes huic militi? At non habet argentum hic ullum, certo ego scio:

nihil nisi tapetium (& bene cum eo agitur quod hoc ha-
beat) variegatum,

in quo sunt Persae & perdit quidam gryphes

ex Persicis istis: B. Abi in malam rem, verbero!

A. & condy, & psyßer, & cymbium.

Nicomachus vero, primo libro de Festis Aegyptiorum, ait: » Condy est quidem Persicum: initio vero erat Hermippus astrologicus, ut mundus, ex quo Deorum miracula & fructuum omne genus gigni in terra: quare etiam ex hoc libri. Pancrates vero, primo libro Conchoreidos:

Αὐτὰρ ὃ γὰρ σπείσας ἐκ κόνδους ἀργυφούς¹

Νέκταρ, ἐκ ἁλλοδαπῇ εἶμον ἔβαινε πόδα.

Cononius. ΚΟΝΩΝΙΟΣ. Ἰστρος ὁ Καλλιμάχιος, ἐν πρώτῳ Πτολεμαϊδὸς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως, γράφει² οὕτως: „Κυλικῶν κονωνίων ζεύγος, καὶ Θηρικλείων χρυσοκλείστων³ ζεύγος.“

LVI.

Cotylus.

ΚΟΤΥΛΟΣ. Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι⁴ ὦν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Διόδωρος δ', ἐν τῷ πρὸς Λυκόφωνα, παρὰ Σικυωνίοις καὶ Ταραντίνοις⁵ ἐπιπολάζειν, Φησὶ, τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ εἰκὸς βαθεῖ. ἔχει⁶ δὲ καὶ οὗς ἐνιαχῇ. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Ἴων ὁ Χῖος: „κότυλον, εἴνου πλῆν“ λέγων. Ἑρμῆπος δ' ἐν Θείοις⁷

Τὸν τῷ κότυλον πρῶτον ἤνεγκεν ἔχυρὸν τῶν γειτόνων. καὶ Πλάτων, ἐν Διὶ κακουμένῳ⁸

¹ ἀργυφούς legebat Dalec. ² γράφει edd. ³ χρυσοκλείστων Ms. ⁴ Defiunt καὶ Tap. edd. ⁵ ἔχει malebam.

At ille cum libasset ex splendido condycē nectar, aliam viam pedibus ingressus est.

Cononius. Ister Callimachus, primo libro de Ptolemaide Aegypti oppido, ita scribit: „Calicum cononiorum par, & theticleorum par aureis operculis claustrum.“

§6. *Cotylus.* Pocula unā tantum ansā instructa, *cotylī* vocantur: quorum etiam Alcaeus meminit. Diodorus vero, in libro Ad (scilicet, Adversus) Lycophronem, ait „apud Sicyonios & Tarentinos frequenti in usu esse hoc poculum: esse autem profundo simile labello, habere vero nonnumquam etiam ansas.“ Eiusdem meminit Ion Chius, dicens: *cotylum, vino plenum*. Hermapus vero, in Diis:

Cotylum primum attulit, pignus vicinis.

Et Plato, in Iove adfecto:

— τὸν κοτύλον φέρει.¹

Φησὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίᾳ. Εὐβουλος δὲ, ἐν Ὀδυσσεὶ ἢ Πανόπτῃ·

— Ὁ δ' ἱερεὺς εὐάγορος

ἐν μέσοις αἰποῖσιν ἑστώς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων·

οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ. —

Πάμφιλος δὲ, ποτηρίου, Φησὶν, εἶναι γένος, ἴδιον δ' εἶναι Διονύσου. Πολέμων δ', ἐν τῷ περὶ τοῦ Δίου κα-

Vellus ovīs
Iovi immo-
latae.

δίου,² Φησὶ· „Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν τελευτὴν ποιεῖ,

καὶ αἰρεῖται ἐκ τῆς θαλάμης, καὶ νύμει ὅσους ἄνθρωποι³.

τὸ κέρνος περιενησχότες. τοῦτο δ' ἔστιν ἀγγεῖον κερα-
μεῖον, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημέ-
νους· ἐνὶ δὲ ἐν αὐτοῖς ὄρμινι,⁴ μήκωνες λευκοί,⁵ πυ-
ρὰ, κριθαί, πισοί, λάβυροι, ὄχτροι,⁶ φακοί, κύαμοι,
ξυαί, βρόμος, παλαβίον, μέλι, ἔλαιον, οἶνος, γά-

Cernuus.

¹ Forf. φέρει. ² Διὸς καδίου corrigunt. ³ Forf. ὅσοι εἰσὶ ἀν-
θρώποι. ⁴ ὄρμινι ed. Ven. & Bas. ὄρμινι ms. A.
ὄρμινι Hesych. ⁵ λευκοί videtur legendum. ⁶ ὄχτροι malim.

— *Cotylum adfert.*

Eadem dicit Aristophanes in *Babyloniis*. Eubulus vero, in *Ulyffe* five *Panoptis*:

— *Sacerdos vero fausta precans,*

in eorum medio flans pulcro ornatus,

vinum libavit cotylo. —

Pamphilus vero ait, esse poculi genus, proprium vero Bacchi. Polemon, in libro de Vellere ovīs Iovi immolatae, scribit: „Post haec initiationis mysteria celebrat, & sumit [sacra vellera] e sacello, distribuitque eis qui cernum gestaverant. Est autem *cernus* vas fictile, multos continens *cotyliscos* adglutinosos, in quibus sunt horminum, papaver candidum, triticum, hordeum, pisum, cicer, ervilia, lens, faba, zea, avena, ficuum massa mel, oleum, vinum, lac, ovina lana illota: idque vas

λα, οἷον ¹ ἔριον ἄπλυτον. ὁ δὲ τοῦτο βασιτάσας, οἷον
 λικνοφορήσας, τούτων γεύεται.“

LVII.

Cotula,
 poculum.

ΚΟΤΥΛΗ. Ἀριστοφάνης, *Κακάλῳ*. — Ἄλλας
 ὑποπρεσβύτεραι γράεις Θασίου μέλανος μεστέν κα-
 ράμειον ²

κοτύλαισιν ³ μεγάλας ἔγχιον ἐς σφέτερον δέμας
 οὐδένα κόσμον, ⁴

[ὑπ'] ⁵ ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου. —
 Σιληνός, ⁶ καὶ Κλείταρχος, ἐτι τε Ζηρόδοτος, τὴν κύ- e
 λικα ⁷

Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρειν αἷμα
 καί·

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χύλεος ἄκρου.
 Σιμάριστος δὲ, τὸ λεπτόν ⁸ ποτήριον αὐτὰς καλεῖ-
 σθαι. Διόδωρος δὲ, τὸν παρὰ τισι κότυλον κοτύλην
 ὀνομακάναι τὸν ποικητήν

¹ οἷον vulgo. οἷος vel οἷσιον corr. Cas. ² καραμενομήαις vulgo.
³ κοτάλαις vulgo. ⁴ οὐδὲν ἀποκειν vulgo. ⁵ Abest vulgo ὑπ'.
⁶ Σιληνός Ms. ⁷ Defunt τὴν κύλικα edd. ⁸ λευκὸν edd.

qui gestavit, sicut qui vannum gestavit, his rebus ve-
 scitur.

57. COTULA. Aristophanes, *Cocalo*: — *Aliae*
paulo seniores vetulae Thafii nigri dolium plenum
cotulis magnis infundebant suum in ventrem nullâ mode-
stia,

amore nigri vini meri adactae. —

Silenus, & Clitarchus, item Zenodotus, calicem esse
 aiunt, (provocantes ad ista:)

Undique circum cadaver veluti cotulis effusus fluebat sanguis.

&c, *Multa cadunt inter cotulam supremaque labra.*

Simaristus vero, parvum poculum ita vocari scribit.
 Diodorus autem ait, qui a nonnullis corylus dicitur,
 eam a poeta dictam *cotulam* esse:

πύρρον καὶ κοτύλην. —

ὃν κύλικα μὲν οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ἄτα· παρα-
πλήσιον δ' ὑπάρχειν λουτήριον βαθεῖ, ποτηρίου δὲ εἶ-
δος εἶναι· δύνασθαι δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ
τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον, ὃν ὅμοιον ὄντα τῶν
προειρημένων ἐν οὓς ἔχεν. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Κράτης
ἐν Παιδιαῖς, ¹ καὶ Ἑρμιππος ἐν Θεοῖς. Ἀθηναῖοι δὲ
μέτρον τι καλοῦσι κοτύλην. Θουκυδίδης· „Ἐδίδσαν
μὲν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, ^{Cotula, mensura.}
καὶ δύο κοτύλας σίτου.“ Ἀριστοφάνης, Προαγῶνι·

Ὁ δ' ἀλφίτων ² πριάμενος τρεῖς χοίνικας,

κοτύλης δεύσας εἴκοσ' ³ ἀπολογίζεται.

^a Ἀπολλόδορος δὲ „ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγ-
κοιλον, ⁴ πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην, φησὶν, ἐκάλουν
οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. ὅθεν καὶ κοτυ-

¹ Παιδιαῖς vulgo. ² Forf. ἀλφίτων γὰρ αὐτὸ γὰρ. ³ οἱ καὶ
ed. Ven. & Bel. cum Ms. ⁴ ὀγκοῖλον ms. Ep.

Panem & cotulam. —

eumque non esse calicem, nec enim ansas habere; si-
milem vero esse labello profundo: esse autem poculi
speciem. Significare vero etiam eum qui apud Aetolos
& Ionum nonnullos *cotylus* dicitur; quem ait similem
esse praedictis, sed unam ansam habere: cuius meminit
Crates in Lusionibus, & Hermippus in Diis. Athenien-
ses vero *mensuram* quamdam *cotulam* dicunt. Thucydi-
des: „Dederunt singulis illorum per octo menses cotu-
lam aquae, & duas cotulas frumenti.“ Aristophanes,
Proagone:

Hic eum emit farinat tres choenices

minus und cotulá, viginti (cotulas) in rationes refert.
Apollodorus vero „poculi genus aliquod altum & con-
cavum. Omne autem cavum, ait, *cotulam* nominabant
veteres, quemadmodum etiam cavitatem manus. Unde
Athen. Vol. IV.

λήρυτον ¹ αἷμα, τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆ-
 ναι δευόμενον. καὶ ἐγκοτύλη δὲ τις παιδία καλεῖται,
 ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν
 νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. “
 Διόδωρος δὲ, ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις, καὶ Ἡράκλει-
 τος, ² ὡς Φησι Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι
 καὶ ἡμίαν, παρατθόμενος Ἐπιχάρμου”
 Hemina,
 i. q. cotula.

Καὶ πιῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρόν, ἡμίνας δύο. ^b
 καὶ Σώφρων ³

Κατάστρεψον, τέκνον, τὰν ἡμίαν.
 Κοτυλίσκην δ’ εἶρηκε Φερεκράτης, ἐν Κοριαννοῖ’
 — Τὴν κοτυλίσκην; μηδαμῶς.

Ἀριστοφάνης, ἐν Ἀχαρνέυσιν

Κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον. ⁴
 Κοτύλη δὲ καλεῖται καὶ ἡ τοῦ ἰσχύου κοιλότης καὶ αἱ
 Homonymia vocis
 Κοτύλη.

¹ κοτυλήρυτον edd. ut supra. ² Forf. Ἡρακλείων. ³ Forf.
 καὶ Σόφρωνος. ⁴ ἀποκοιχομαινον edd. ἀποκοικρουσμένου
 ms. Ep.

& κοτυλήρυτον αἷμα, sanguis tanto impetu erumpens ut
 utraque manu hauriri possit. Et lusio quaedam ἐγκοτύλη
 vocatur, ubi cavis manibus genua victoris excipit vi-
 ctus, atque eum ita baiulat. ^a Diodorus vero, in Glos-
 sis Italicis, & Heraclitus, [*sive*, Heracleon,] ut ait
 Pamphilus, cotulam tradunt etiam heminam dici, adpo-
 sito illo Epicharmi verbo:

Et bibere aquae duplum tepidae, heminas duas.

& Sophronis:

Verte, fili, heminam.

Cotyliscam vero dixit Pherecrates, in Corianno:

— Cotyliscam? neutiquam.

Aristophanes, in Acharnensibus:

Cotyliscium, fracto labio.

Cotula vero vocatur etiam cavitas coxendicis: & po-

τοῦ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκάναις ἐπιφύσεις, παρα-
γώγως κοτυληδόνες. Καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος
ἐν Ἠδωνοῖς ¹ κοτύλας εἶρηκεν·

Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. ²

c Μαρσύας δὲ Φησι, τὸ ἐν τῷ ἰσχύῳ ὀστοῦν καλεῖσθαι
ἄλεισον καὶ κύλικα. ³ Κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἰσὺς
τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ οἷς χέονται ⁴ εἰ μύ-
σται, ὡς Νικανδρὸς Φησιν ὁ Θυατείρηνες, παρατιθέ-
μενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστεφάνους·

— μὴδὲ στέψω κοτυλίσκον.

Σιμμίας δὲ ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην, ἄλεισον.

ΚΟΤΤΑΒΙΣ. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης, ἐν τῷ
Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν Νομίμων, διέκρινεν περὶ τῶν
ἐπιχωρίων δείπνων, γράφει καὶ ταῦτα· „Καθαγι-
σάντων ταῦτα ἐν κεραμέα ⁵ κοτταβίδι πιεῖν ἐκάστῳ

¹ Ἠδωνοῖς ed. Ven. Bas. & Cas. 1. ² ὀττίβει edd. ³ Forf. ex-
cidit, καὶ κοτύλην. ⁴ Forf. χέονται. ⁵ Αἰθὶ κεραμέα.

lypi excrementiae in flagellis, paulisper diducto voca-
bulo, *cotykedones* nominantur. Quin & cymbala Aeschyl-
lus, in Hedonis, *cotulas* dixit :

Ille vero aere-vinctis cotulis strepitat.

Marfyas autem ait, os coxendicis *aleifon* vocari & *ca-
licem*. *Cotylicus* vero nominatur etiam sacer Bacchi exi-
guus crater, & illi quibus libant [*sive*, quibus utuntur]
mystae; ut Nicander ait Thyatirenus, adponens illud
ex Aristophanis Nubibus :

— *Neque coronabo cotyliscum.*

Simmias vero *cotulam* interpretatur, *aleifon*.

§8. *Cottabis*. Harmodius Lepreata, in libro de Phi-
galensium Institutis, de coenis loquens in illa civitate
agi solitis, haec scribit : » His inter sacras caerimonias
consumtis, in fœtuli cottabide parum unictique, quod

μικρόν, καὶ ὁ προσφέρειν ἀνέπτε εὐ δίαπντας." Ἡ δ
 γήσανδρος δ' ὁ Δελφός, ἐν Ἱπομνήμασιν, (ὡν ἀρ-
 Cottabi χή' Ἐν τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ) Φησὶ· ὁ καλούμενος
 iulius. κοττάβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικε-
 λίαν, ὥς Φησι Δικαίάρχης. πρῶτον εἰσαγαγόντων.
 τσαυτὴ δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε
 εἰς τὰ συμπόσια παρισφένειν ἄλλα κοττάβια κα-
 λούμενα. εἴτα κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρήσιμαί
 μάλιστα εἶναι δοκοῦσαι κατασκευάζοντο, καλούμεναι
 κοττάβιδες. πρὸς δὲ τούτοις οἴκοι κατασκευάζοντο κυ-
 κλοτερεῖς ἢ αὖ πάντες, εἰς τὸ μέσῳ τοῦ κοττάβου τε-
 θέντες, ἐξ ἀποστήματος² ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγω-
 νίζοντο περὶ τῆς νίκης. οὐ γὰρ μόνον ἐφιλοτιμούντε
 βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἑκάστα
 αὐτῶν.³ ἔδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα,
 καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφείναι τὴν λάτα-
 1 εὐδυνίας edd. 2 ἀποθήματα ed. Cas. 3 Εἰσι αὐτῶν οἱ κοττάβιοι.

bibat, offertur: quod qui offert, is ait, *bene coenaveris!* α
 Hegesander vero Delphus, in Commentariis, (qui ab
 his verbis incipiunt, *In optima republica*) scribit: «Cot-
 tabus qui vocatur, in convivia transiit; a Siculis pri-
 mum, ut ait Dicaearchus, introductus. Tantum vero
 erat huius instituti studium, ut in convivia introduce-
 rent *certaind cottabia* quae vocantur. Deinde calices,
 qui videbantur ad hunc usum maxime esse idonei, con-
 ficiebantur, quas *cottabidas* vocant. Ad haec, conclavia
 construebantur rotunda; ut, cottabo in medio posito,
 omnes ex aequo intervallo & simili ex statione possent
 de victoria contendere. Nec enim id solum omni stu-
 dio connitebantur, ut scōpum ferirent, sed & ut elo-
 ganter omnia peragerent. Oportebat enim sinistro cu-
 bito subnixum, dextrā manu molliter in orbem conver-

γα' οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸ ἐκπίπτον ἐς τῆς κύλικος ὑγρόν ὥστε ἐνιοι μῆζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς παταβίζειν τῶν ἐπὶ τῇ ἀποτίζειν μέγα φροσύνων.^α

ε ΚΡΑΤΑΝΙΟΝ. Μή ποτε τὸ νῦν καλούμενον

RIX.

κράτειον¹ ἐκπωμα οὕτως ὠνόμαζον αἱ ἀρχαῖοι. Πόλεμων οὖν, ἡ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφόμενον Ἑλλαδικόν, περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγων Μεταποντίνων ναοῦ, γράφει καὶ ταῦτα· „Ναὸς Μεταποντίνων, ἐν ᾧ Φιάλαι ἀργυραῖ ἐκατὸν τριάκοντα δύο, εἰσχοαὶ ἀργυραῖ δύο, ἀποθυστάνιον² ἀργυροῦν, Φιάλαι τρεῖς ἐπίχρυσοι. Ναὸς Βυζαντίων, ἐν ᾧ Τρίτων κυπαρίσσωνες ἔχων κρατάνιον ἀργυροῦν, Σειρήν ἀργυραῖ,³ παρχήσια δύο ἀργυραῖ, κύλικ ἀργυρᾷ, εἰσχοή χρυσῇ, κέρατα δύο. ἐν δὲ τῷ ναῷ τῆς Ἥρας τῷ πα-

Cratanium.
Craneum.

^α κρίνειται fufp. Caf. ² ἀποθυστάνιον h. l. Ms. ἀποθυστάνιον edd. &c sic mox itekum. ³ ἀργυρᾷ edd.

fā, proficere *latet*: sic enim vocabant liquorem e calice proiectum: ita quidem, ut nonnulli multo magis sibi in hoc placerent quod contabo belle ludere scient, quam alii gloriabantur iaculandi peritiā.

59. *Cratation*. Sic fortasse nominarum veteres populum illud, quod *craneum* nostra aetate vocatur. Polemon quidem, aut quisquis auctor est libri qui Hellenicus (*sive*, de Rebus Graecanicis) inscribitur, de Metapontinorum aedicula quae Olympiae est loquens, haec scribit: » Aedicula Metapontinorum: in qua phialae argenteae centum triginta duae, gutti argentei duo, apothysanum [*sive*, apothysanum] argenteum, tres phialae inauratae. Aedicula Byzantinorum: in qua Triton e cupressu, argenteum cratanium habens; Siren argentea; carchesia duo argentea; calix argenteus; guttus aureus; cornua duo. In Iunonis vero vetere aedicula: phia-

λαιῶ, Φάλαι' ἀργυραὶ τριάκοντα, κρατάνια ἀργυρᾶ δύο, χύτρος ¹ ἀργυροῦς, ἀποθυστάνιον χρυσοῦν, κρατὴρ χρυσοῦς, Κυρηναίων ἀνάθημα, βατιάκιον ² ἀργυροῦν. "

Κρυπταίων.

ΚΡΟΥΝΕΪΑ. Ἐπιγόνος, Μημηματίῳ.

— — Α. Κρατῆρες, κάδοι,

ὀλκεία, κρουεῖ. Β. Ἔστι γὰρ κρουεῖα; Α. Ναί. ³

Cyathis.

ΚΥΑΘΙΣ. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων, ἐν τῷ β ἐπιγραφομένῳ Μίμῳ, Γυαίικες αἱ τὰν θεὸν φατὶ ἔλεξαν ⁴

Ἵποκατάρκται δὲ ἐν κυαθίδι

τριπτύς ⁵ ἀλεξιφαρμάκων.

LX.

Κύλιξ:
Calix.

ΚΥΛΙΞ. Φερεκράτης, Δουλοδιδασκάλῳ.

Νυνὶ δ' ἀπονίζει ⁶ τὴν κύλικα, Δώσω, πιεῶ ἔγχει τ' ⁷ ἐπιθείς τὸν ἡμόν. —

¹ χύτρος ed. Bas. & Cal. ² βατιάκιον edd. ³ ἔστι γὰρ κρουεῖα. edd. ⁴ Hariolando interpretatus sum quasi esset αἱ τὰν θεὸν φατὶ ἰδοῖται. ἰδοῖται corr. Dalec. ⁵ τριπτύς corr. Cal. ⁶ ἀπονίζει Ms. ἀπονίζουν edd. quod tenentes viri docti corrigunt deinde: Β. Δώσω πινειν. Tum vers. sq. Α. Ἄλλ' ἔγχειν ἐπιθ. ⁷ ἔγχετα ἐπιθείς edd.

lae argenteae triginta; argentea cratania duo, olla argentea, apothysanum (f. apothysanum) aureum; crater aureus, Cyrenensium donarium; bariacium argenteum. α

Crunea. (Salientia vasa.) Epigenes, in Mnematio:

— — Α. Crateres, cadi,

peltes, salientia vasa. Β. Sunt ergo & salientia? Α. Immo!

Cyathis. Vas est cotulae formâ. Sophron, in Mîmo qui inscribitur, Mulieres quae profitentur Deum praesentem ostendere:

Defossa est in cyathide

trias alexipharmacorum.

60. ΚΥΛΙΞ. Calix. Pherecrates, in Magistro-servo:

Nunc deterge calicem, Dofon, & potum infunde, imposito calici colo. —

Ταῦτα δ' ἐστὶ κεράμεα ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τοῦ κυλισθαι τῷ τροχῷ· ἀφ' ὧν καλεῖται τό τε κυλικεῖον, ἐν ᾧ τίθεται τόπω τὰ πατήρια, καὶ ἀργυρεῖα τυγχάνη ὄντα· καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικί τις ἀγορεύῃ. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἱατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ τόρῳ κεκυλίσθαι. Ἐγένοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Calices Argivi & Attici.

Ὡς Θρασύβουλ', ἐρατῶν ὄχημα ᾠοῖδαν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον.

ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταιστέ τε
γλυκερόν, καὶ Διούσιοιο¹ καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι² κέντρον.

Αἱ δὲ Ἀργεῖαι δοκαῦσι καὶ τὸν τύπον ἔχειν διάφορον
πρὸς τὰς Ἀττικάς. Φοῶν γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς
Σιμωνίδης Φησὶν ὁ Ἀμόργιος·

¹ Rectius fuerit Διούσιοιο. ² Ἀθηναῖοι edd.

Sunt autem haec pocula fistilia, quae nomen habent ἀπὸ τοῦ κυλισθαι, quod rotā volvantur: unde etiam κυλικεῶν denominatum, nempe abacus in quo pocula reponuntur, quamvis sint forte etiam argentea: & verbum κυλικηγορεῖν, id est, inter pocula differere. Athenienses vero etiam medicorum pyxidem κυλικίδα (quasi caliculum) vocant, quia torno circumacta conficitur. Fuerunt autem celebres calices Argivi atque Attici. Et Atticorum quidem Pindarus meminit, his verbis:

O Thrasylute! amabilem vehiculum carminum
hoc muto tibi pro secundis mensis.
Sit illud velim in commune convivium
gratum, & Bacchi fructui
& Atticis calicibus stimulus.

Argivi vero. calices videntur etiam figurā differre ab Atticis. Labiis enim erant in acutum coeuntibus, ut Simonides ait Amorgius:

Αὐτὴ δὲ Φοξίχαιλος —

ἡ ὡς ὄξυ ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν αἱ ἀμβλικαὶ καλούμεναι. τὸ γὰρ Φοξὸν ἐπὶ τούτου τάττουσι, καθότι Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ Θερσίτου,

Φοξὸς ἦν κεφαλῇ.

καὶ ἔστιν οἷον Φαοξός, ὁ πρὸς τὰ Φάη ὄξυς ὁράμενος.

LXI.

Naucrati-
tes cali-
ces.

Διάφοροι δὲ κύλικες γίνονται καὶ ἐν τῇ τοῦ συσσίτου ἡμεῶν Ἀθηναίου πατρίδι Ναυκράτει. εἰσὶ γὰρ εὐφαιλῶδεις μὲν, οὐ κατὰ τέρνον, ἀλλ' ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημέναι, καὶ ἔχουσιν ὅτα τέσσαρα, πυθμέναι εἰς πλάτος ἐκτεταμένον· (πολλοὶ δ' ἐν τῇ Ναυκράτει κεραμεῖς· ἀφ' ὧν καὶ ἡ πλησίον τῶν κεραμεῖων πύλη Κεραμικὴ καλεῖται.) καὶ βάπτωνται εἰς τὸ δοκεῖν εἶναι ἀργυραί. Ἐπαινοῦνται δὲ καὶ αἱ Χῖαι κύλικες, ὧν ἡ μνημονεύει Ἑρμῖππος, ἐν Στρατιώταις·

1 Alii Ἀῦτα. 2 Forc. ἱ. 3 ὁι odd.

Hic vero (calix) φοξίχαιλος :

id est, superne in acutum coiens, quales sunt qui *amblices* vocantur. Nam vocabulum φοξὸν in hoc ponunt; quemadmodum etiam Homerus de Therfite,

Φοξὸς, *acuminatus erat capite.*

Et est veluti *φαοξός* : qui, qua parte sunt oculi, (τὰ φαῖη) *acuminatus (ὄξυς)* cernitur.

61. Eximii vero calices etiam conficiuntur in convivae nostri Athenaei patriâ Naucrati. Sunt enim formâ phialarum, nec torno, sed veluti digito facti: habentque aures, (*sive ansas*) quatuor, fundum in latitudinem extensum: (est autem Naucrati magnus numerus figulorum; a quibus etiam vicina figulorum officinis porta Figlina adpellatur:) & sic tinguntur, ut videantur esse argentei. Laudantur vero etiam Chii calices; quorum Hermippus meminit, in Militibus, ita scribens:

Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρίνεται περὶ πασσαλόφῳ.
 εἰ Γλαύκων δ', ἐν ταῖς Γλώσσαις, Κυπρίαν Φησὶ τῇ
 ποτύλῃ κύλικα καλεῖν. Ἰππώναξ δ', ἐν Συνονώ-
 μεσις, οὕτως γράφει· » Ἀλεισον, ποτήριον, κύπελλον,
 ἀμφωτισ, σκύφος, κύλιξ, κόθων, καρχήσιον, Φιά-
 λη, « Ἀχαιὸς ¹ δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίῳ, ἀντὶ
 τοῦ κύλικος, ² παραγώγως κυλιχινίδας ἔφηκε, ^{Καληχρίδα}
 διὰ τούτων ^{& Κυλιχναί.}

Ἄλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δαῦρον μόνον ³ φέρειν,
 κοινὸν τε ⁴ χρῆ κρητῆρα, καὶ κυλιχινίδας.

Καὶ Ἀλκαῖος ⁵

α Πίνωμεν, τί τὸν λέρχον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀ-
 μάρα.

καδδ' αἶψα κυλίχνας μεγάλας αἰ τὰ ⁶ ποικί-
 λαις. ⁷

οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς λαθικηδία ⁸

¹ Temere Ἀρχαῖος ed. Bas. & Cas. ² κύλικας edd. ³ δαῦρον
 μόνον Ms. δαῦρον corr. Cas. ⁴ κοινόν τε corr. Cas.
⁵ Ἀλκαῖος δὲ κυλίχνας Epi. ⁶ αἰ τὰ ed. Ven. αἰτῶναι nunc
 conieciabam. ⁷ ποικίλλας edd. ποικίλλας Ms. ⁸ Rectius
 alibi λαθικηδία.

Chius vero calix sublimē suspensus inter paxillos.

Glaucōn vero in Glossis ait, cotulam a Cypriis κύλικας
 (*calicem*) vocari. Hipponax vero, in Synonymis, ita
 scribit: » Aleifon, poterion, cypellum, amphotis, scy-
 phus, calix, cothon, carchesion, phiala. « Achaeus ve-
 ro Eretrienfis in Alkmaeone, pro vocabulo κύλικας, in
 longius deductā voce κυλιχινίδας dixit, ubi ait:

*At ocyus huc nigrum (vinum) solum adferre
 communemque oportet craterem & κυλιχινίδας.*

Ex Alcaeus:

*Bibamus! quid lucernam exspectamus? Digressus dies est.
 Promte maiora pocula, dilecta, (sive, socialia,) varia.
 Vinum enim Semelae Iovisque filius curatum oblivionem*

ἀνθρώποισιν ἔδωκεν· ἔγχε, ¹ κίρνα, ² ἕνα καὶ πλείους.
καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ·

Λάταγες ποτίζονται κυλίσκων ἀπὸ Τηίας
ὡς διαφόρων γινόμενων καὶ ἐν Τεῷ κυλίσκων.

LXII.

Maiores po-
cula amant
mulieres.

Φερεκράτης, Κοριαννοῖ·

A. Ἐκ τοῦ βαλανείου ³ γὰρ διεφθορὸς ⁴ ἔρχομαι.

Ξηρὰν ἔχουσα τὴν Φάρυγγα· δὸς πιῖν· ⁵

γλίσχρον τ' ἐμοῦ γε ⁶ τὸ σιάλον, νῆ τὰ θεῶ·.

B. Λάβω, κρίσκη, ⁷ τὴν κυλίσκην; ⁸ A. Μηδαμῶς· B

μικράν γε. κοῖται γὰρ εὐδύς μοι χαλῇ. 5

ἔξ οὐπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης Φάρμακον.

εἰς τὴν ἑμὴν νῦν ἔγχεον τὴν μερίζονα.

Ὅτι δὲ μεγάλοις ποτηρίοις αἱ γυναῖκες ἔχρῳτο, αὐ-

¹ ἔγχει vulgo h. l. ² κίρνα vulgo h. l. Alibi κίρνας νεὲ κίρναϊς.

³ βαλανίον vulgo. ⁴ διεφθορὸς edd. διεφθορὸς Ms. ⁵ δός μοι

πιῖν vulgo: unde fortasse sic scriptum oportuit:

Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα. B. δός μοι πιῖν;

⁶ Vulgo γλίσχρην τί μου absque γε. ⁷ εἰ λάβω + κρίσκη

vulgo. Σίλκις λάβω σοι corr. Caf. κρέσσω λαβὼν σοι Toup.

λάβω δ κρίσκη Fior. ⁸ Alibi τὴν κοτυλίσκην quod & hic

reponendum censent viri docti.

hominibus dedit. Infunde, misce, unum & plures.

Et in decimo:

Latages volant Tuis e calicibus.

Significans scilicet, praestantes etiam in Teo insulâ con-

fici calices.

62. Pherecrates, in Corianno: .

A. E balneo enim penitus costâ venio,

aridum habens guttur: da quod bibam!

& viscida prorsus, per Divas! mihi saliva est.

B. Vis sumam, virgo, coryliscum? A. Neutiquam;

sanequam exiguus est: moveturque statim mihi bilis,

ex quo e tali medicamentum bibi.

In maiorem illum meum nunc infunde calicem.

Solitas autem esse maioribus uti poculis mulieres, idem

τὸς ¹ εἰρηκε Φερικράτης ἐν Τυραννίδι, διὰ τούτων·

Ἔτα, κεραμεύσαντα τοῖς μὲν ² ἀνδράσι ποτήρια
πλατεῖα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοῦδαφος
μόνον,

c κοῦχ' ἡμιρροῦντ' ³ οὐδὲ κόγχην, ἐμφορῇ γυστηρίαις·
Φασὶ δ' αὐταῖσιν βαθείας κύλικας, ὥσπερ ὀκλύ-
δας

οἰναγωγούς, περιφερῆς, λεπτὰς, μέσας ⁴ γα-
στροῖδας. ⁵

οὐκ ἀβούλως· ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευασμέναι
αὐτῇ, ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποδῇ.

d εἴθ' ὅταν τὸν οἶνον αὐτὰς αἰτιώμεθ' ἐκπιῶν,
λοιδοροῦνται, κωμύουσι μὴ κπιῶν ἀλλ' ἢ μίαν.
ἡ δὲ κρείττων ἢ μί' ἐστὶν χιλίων ποτηρίων. 10

ΚΥΜΒΙΑ. Τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά· Σι- LXIII.

1 Forf. ὁ αὐτός. 2 Abest μὲν edd. & ms. A. 3 ἡμιρροῦντ' vulgo.
4 μεστὰς Εἰρη. 5 γαστροῖδας edd.

Pherecrates dixit in Tyrannide, his verbis :

*Deinde iubent figulum viris quidem pocula conficere
lata, parietes nullos habentia, sed fundum solummodo,
& ne tantum quidem quantum concha capientia, gusta-
toris pocillis similia ;*

*sibi vero profundos calices, veluti onerarias naves
vinum vehentes, rotundos, tenues, in medio ventrosos.
Haud inconsulto : sed e longinquo prospicientes
contra, ut vini plurimum, cuius ab illis ratio non po-
scatur, possint ebibere.*

*Deinde cum illas culpamus, vinum ab eis ebibi,
convictis nos proscindunt, iurantque nonnisi unum se ebi-
bisse calicem.*

At ille unus pluris est quam mille pocula.

63. *Cymbia.* Cava pocula & parva : Simaristus. Do-

Cymbium
poculum.

μάριστος. Δωρόθεος δὲ¹ „Γένος ποτηρίων βαθέων τὰ κυμβία, καὶ ὀρθῶν,² πυνθμένα μὴ ἔχονταν, μηδὲ ὠτα.“ Πτολεμαῖος δὲ, ἐ τοῦ Ἀριστονίκου „τὰ κύφα.“ Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρῆς,³ τὸ χαρὶς ὡτίων ποτήριον ἀνομακάναι Θεώπομπον ἐν Μήδῃ. Φιλήμων, Φάσματι⁴

— Ἐπειδὴ δ' ἡ³ Ροδῇ

κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ⁴ ὑμῶν⁵ ὄνα.

Διονύσιος δ' ὁ Σάμιος, ἐν ἑκτῷ Περὶ τοῦ Κύκλου, τὸ αὐτὸ οἶται εἶναι κισσύβιον καὶ κυμβίον. Φησὶ γάρ, ὡς Ὀδυσσεὺς πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῷ Κύκλωπι. οὐκ ἔστι δὲ μικρὸν τὸ διδόμενον αὐτῷ κισσύβιον παρ' Ὀμήρῳ¹ οὐ γὰρ ἂν τρεῖς πῖν, μέγιστος ὢν τὸ σῶμα, ταχέως ἂν ὑπὸ τῆς μέθης κατηνέχθη. Τοῦ κυμβίου μνημονεύει καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, ἀκολουθεῖν αὐτῷ Φάσκων ρυτὰ καὶ κυμβία.

1 ἱερὸν συνήμα vulgo. 2 Θειατηρ. edd. 3 Ἐπει δὲ ἡ vulgo.
4 κατασείσιν vulgo. 5 ὑμᾶς ms. A.

rotheus vero : » Genus poculorum profundorum sunt cymbia, & rectorum, fundum (id est, basin) non habentium, neque aures. « Ptolemaeus autem, Aristonici (pater) : » incurva, vel, gibba. « Nicander vero Thyatirens ait, poculum absque auribus Theopompum, in Medis, cymbium nominasse. Philemon, in Phasmate :

— Postquam vero Rhoda

cymbium meri superne nobis incussit.

Dionysius vero Samius, sexto libro de Cyclo (poëtico), statuit idem esse cissybium & cymbium. Ait enim, Ulyssen cymbium mero repletum porrexisse Cyclopi. At non est exiguum quod illi apud Homerum datur cissybium : non enim, postquam ter ex eo bibit is qui tam vasto fuit corpore, ita statim ebrietate fuisset oppressus. Cymbii meminit etiam Demosthenes in Oratione in Midiam, quem ait comitatum fuisse rhyas & cymbias. Item in ora-

καὶ ἐν τῷ κατὰ Εὐέργου ¹ καὶ Μνησιβούλου. Φησὶ
 δὲ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς, ἐπίμακας εἶναι τὸ ποτή-
 ριον καὶ στενὸν τῷ σχήματι, παρόμοιον πλοίῳ. καὶ
 Ἀναξανδρίδης, ἐν Ἀγραικῇ

— Μεγάλ' ἴσως ποτήριον

προπνόμενα, καὶ μέστ' ἀκράτου ² κυμβία

ἐκάρωσεν ὑμᾶς ἀνακεχαίτικον μὲν οὖν.

Ἀλέξης, Ἰππιῷ.

— Α. Τὰ τε κυμβί' ἦν πρόσωπ'

α ἔχοντα χρυσᾷ παρθέων; Β. Νῆ τὸν Δία.

ἦν γάρ. Α. Τάλαν ³ ἔγωγε κακῶν. —

Ἐρατοσθένης δ' ἐν τῇ πρὸς Ἀγήτορα τὸν Λάκωνα LXIV.

Ἐπιστολῇ, ὡς κυβαῶδες ἀγγεῖον τὸ κυμβίον παραδί- Eratothe-
nes, de
Cymbio.

δωσι, γράφων αὕτως: „Θαυμάζουσι δὲ οἱ αὐτοὶ, καὶ
 πᾶς κύαθον μὴ κεκτημένος, ἀλλὰ κυμβίον μόνον, ⁴

Φιάλην προσεκέκτητο. δοκεῖ δὲ μοι, τὸ μὲν τῆς τῶν

¹ Εὐέργους edd. Εὐέργου Ms. ² μετ' ἀκράτου vulgo. ³ δ
 τάλαν' vulgo. ⁴ μόνον φιάλην vulgo.

tione in Euergum & Mnesibulum. Dicit autem Didy-
 mus Grammaticus, esse poculum formā oblongum &
 angustum, simile navigio. Et Anaxandrides, in Rusticis:

— *Magna fortasse pocula*

propinata, & cymbia mero plena,

caput gravarunt vobis; impetum carni reppererunt.

Alexis, in Equite:

— Α. *Cymbia illa ergo habebant*

vultus virginum aureos? Β. Per Iovem,

habebant sane. Α. Ah me miseram infelicemque!

64. Eratosthenes vero, in Epistola ad Agetorem La-
 cedaemonium, cymbium docet esse vas cyatho quodam-
 modo simile, ita scribens: „Mirantur vero etiam il-
 dem, quo pacto qui cyathum nullum possideret, sed
 solum *cymbium*, tamen simul *phialem* possederet. Mihi

ἀποδράσαν χρείας ἕνεκα, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν τιμῆς εἰς τὴν κτῆσιν παρειληθέναι. κυάβω μὲν οὖν οὐδὲν ἐχρῶντο τότε, οὐδὲ κοτύλη. κρεττῆρα γὰρ ἴστασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν, οὐδὲ λιθακόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος γῆς. τοῦτον δ' ὁσάκις ἐπιπληρώσαιεν, ἁποσπείσαντες τοῖς θεοῖς ἐκ τῆς Φιάλης, ὠνοχόουν ἐφεξῆς, τὸν νεοκράτα βάπτοντες τῷ κυμβίῳ, καθὰ καὶ νῦν παρ' ἡμῶν² ποιῶσιν ἐν τοῖς Φιδιτίοις.³ εἰ δέ ποτε πλεῖον πιεῖν βουληθεῖεν, προσπαρετίθεσαν τοὺς καλούμενους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτότατα ἐκπωμάτων. ἦσαν δὲ καὶ οὔτοι τῆς αὐτῆς κεραμείας. "Όταν δ' Ἐφίππος ἐν Ἐφήβοις λέγῃ,

Οὐ κύλικας⁴ ἐπὶ τὰ δειπνα Χαιρήμων φέρε·
οὐ κυμβίοισι πιπολέμην⁵ Εὐριπίδης·

¹ Ἐπὶ τι πληρώσαιεν Ms. ² Forf. ἡμῶν. ³ φιδιτιοῖς ms. A. & ed. Ven. φιδιτιοῖς ed. Bas. & Cas. ⁴ κύλικ' ἐπὶ edd. ⁵ Utrumque versum interrogative accipit Casaub.

fane videtur, alterum illud habuisse in usum hominum, alterum vero in Deorum honorem sibi comparasse. Cyathos quidem ea aetate non utebantur, neque cotylā. Nam craterem Deorum sacris adhibuerunt non argenteum, nec ex pretioso lapide, sed ex terra Coliade: quem quoties replevisset, postquam Diis ex illo libarunt, continuo vinum infundebant, recens dilutum haurientes *cymbio*, quemadmodum etiam nunc apud nos [*sive*, apud vos] faciunt in phiditiis. Quod si quando amplius bibere voluissent, insuper adponebant quos *corylos* vocant, pulcerrima & ad bibendum prae caeteris commoda pocula: erant vero etiam haec ex eadem figulinā terrā confecta. « Quando vero Ehippus in Ephebis dicit:

*Non calices ad coenas Chaeremon fert,
non cymbiis pugnavit Euripides:*

οὐ τὸν τραγικὸν λέγει ποιητὴν, ἀλλὰ τινὰ ὁμώνυμον Euripides,
αὐτῷ, ἥτοι Φίλουνόν τινα, ἢ αἰτίαν ἔχοντα οὐ χρηστὴν, diversus a
ὥς Φησὶν Ἀντίοχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περί τῶν ἐν Tragico.
τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμωδουμένων Ποιητῶν. τὸ γὰρ
ἐπάγεισθαι κατὰ τὰς ἐστιάσεις κυμβία, καὶ δοκεῖν
τούτοις διαμάχισθαι, εἰς ἐκότερα τείνει. μνημονεύει δ'
αὐτοῦ καὶ Ἀναξανδρίδης, ἐν Νηρηίδῃ·

d — Δὸς δὲ τὸν χό'
αὐτῷ, σύγκωμι· καὶ τὸ κυμβίον φέρον·
Εὐριπίδης τις σήμερον γυνήσεται.
καὶ Ἐφίππος, ἐν Ὁμοίοις, ἢ ἐν Ὀβελιαφόροις·
Διονυσίου δὲ δράματ' ἱμαθῶν δέοι,
καὶ Δημοφῶντος ἄτ' ἐπαίησεν εἰς κοτύλην,¹
ῥήσεις τε κατὰ τὸ δειπνόν² θεωρὸς μοι³ λέγοι,
Λητοῖ τοι· † κύσαιμι⁴ τὴν ἐξῆς θύραν,
κυμβία τε παρέχοι μ'·⁵ ἐστιῶν Εὐριπίδης.

¹ Forf. ἄττ' ἐπαίησεν εἰς Κότυν. ² Immo κατὰ τὰ δειπνα,
³ Forf. Θεωροῦ μοι. ⁴ λητοῖ τοι κύσαιμι Ms. ⁵ παρέχοιμι vulgo.

non tragicum poetam dicit; sed aliquem eius cognomine-
nem, qui sive vinosus erat, sive alioquin male audiebat,
ut ait Antiochus Alexandrinus in libro de Poëtis
qui in Mediâ Comoediâ perstringuntur. Nam, cymbia
secum in convivia ferre, & his pugnare, utroque per-
tinet. Meminit eiusdem Anaxandrides, in Nereidibus:

— Da nempe congium

illi, o compotatōnis sodalis: sitque (ille) hodie
Euripides aliquis, cymbium ferens.

Item Ephippus, in Similibus, sive in Obeliaphoris:

Dionysii vero dramata ediscere oportuerit,
& Demophontis carmina in Cotyn composita,
& eclogas Theori inter coenas recitaveris,

& cymbiâ mihi praebeat convivator Euripides:

Cymba, *navigium.* Ὅτι δὲ καὶ πλεῖον ἢ κύμβα, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέ-
δῃ φησὶν·

Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα·

Κύμβα· ποτήριον, Ἀπολλόδορος, Παφίαις·

LXV. ΚΥΠΕΛΛΟΝ. Τοῦτο πότερ' ἐστὶ ταυτὸν τῷ
Capellum. ἀλείφῃ καὶ τῷ δέπαι, ἢ ὁνόματι² διαλλάσσει;

Τοὺς μὲν ἄρα χρυσίοισι κυπέλλοις υἱὲς Ἀχαιοῶν
διυδέχασθ' ἄλλοθεν ἄλλας ἀνασταδόν. —
ἢ διάφορος ἦν ὁ τύπος; καὶ οὐχ', ὥσπερ τὸ δέπας καὶ
τὸ ἀλείφον ἀμφικύπελλον, οὕτω δὲ καὶ τοῦτο· κύβον
δὲ μένον. ἀπὸ γὰρ τῆς κυφότητος τὸ κύπελλον, ὥσ-
περ καὶ τὸ ἀμφικύπελλον³ ἢ ὅτι παραπλήσιον ἦν εἰς
ταῖς πέλλαις, συνηγμένον μᾶλλον εἰς τὴν κυφότη-
τα· ἢ ἀμφικύπελλα, εἶον ἀμφικύρτα, ἀπὸ τῶν ὠτων,
διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ. Φησὶ γὰρ καὶ ὁ

¹ Rectius fuerit, ποτήριον Παφίαις· Ἀπολλόδορος. ² Immo καὶ
ἱόνισσι. ³ Quatuor verba desunt edd.

Esse vero *cymbam* etiam *navigium*, Sophocles in *Andro-
meda* declarat:

Equis an cymbis tetram peragras?

Cymba: poculum, Paphiis: Apollodorus.

65. *Capellum*. Dubitari potest, sit - ne hoc idem
cum eo quod *aleifon* & *depas* vocatur, nomineque solo
differat:

*Hos quidem auris capellis filii Achivorum
excipiebant, aliunde alius assurgentes.*

an sit diversa forma, nec, sicut *depas* & *aleifon*, ἀμ-
φικύπελλον, sed gibbum solummodo. Nam a gibbosita-
te (sive, incurvâ formâ) dictum est *cupellum*, quemad-
modum & *amphicupellum*: sive quod simile sit mul-
tris, (ταῖς πέλλαις) magis tamen in curvitatē con-
tractum: aut ἀμφικύπελλα quasi ἀμφικύρτα, ab auribus,
(vel ansis,) quarum scilicet structura talis est. Dicit

πωπῆς „χρῖσιον ἄμφωτον.“ Ἀντίμαχος δ' ἐν πέμ-
πτῳ Θηβαίῳ:

Πᾶσιν δ' ἡγεμόνεσσιν ἐποικχόμενοι κήρυκες
χρῖσα καλά κύπελλα τετυγμένα ἰωμήσαντο.

Σίληνός δὲ φησὶν „Κύπελλα, ἐκπώματα σκύφης
ὅμοια· ὡς καὶ Νικανόρος ὁ Κολοφώνιος,

a — Κύπελλα δ' ἔνευε συβάτης.“

Εὐμολπος δὲ, ποτηρίου γένος, ἀπὸ τοῦ κυφὸν εἶναι.
Σιμαίριτος δὲ, τὸ δῖατον ¹ ποτήριον Κυπρίου, τὸ δὲ
δῖατον καὶ τετράωτον Κρήτας. Φιλήτας δὲ, Συρακου-
σίους κύπελλα καλεῖν τὰ τῆς μάξης καὶ τῶν ἄρτων
ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα.

ΚΥΜΒΗ. Φιλήμων, ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Φωναῖς Cymba.
„κύλικος εἶδος.“ Ἀπολλόδορος δ', ἐν τῷ ² περὶ Ἑτυ-
μολογιῶν, Πάφλους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβα. ³

¹ ἀποτ., apud Hesych. ² Forf. ἡ τοῖς περὶ. ³ κύμβα. ms. Gr.
enim etiam Poëta, aureum ἄμφωτον. (quasi, utrimque au-
ritum vel ansatum.) Antimachus vero, quinto libro The-
baidis :

*Ducibus cunctis obambulantes praecones
aurea cupella pulcre fabrefacta distribuunt.*

Silenus vero ait: „Cupella, pocula scyphis similia. Sic &
Nicander Colophonius :

— *Cupella vero distribuit subulcus.*“

Eumolpus vero, poculi genus esse ait, inde dictum quod
gibbum (vel incurvum) sit. Simaristus vero, Cyprios
ita vocare poculum duabus auribus instructum; Cre-
tenses vero, duabus aut quatuor auribus instructum.
Philetas vero, Syracusios *cupella* vocare mazae & pa-
gum in mensa reliquias.

Cymba. Philemon, in Vocibus Atticis: „calicis ge-
nus.“ Apollodorus vero, in libro de Etymologiis, Pa-
phios ait poculum vocare *cymba*.

Athen. Vol. IV.

T

LXVI.

Cothon.

ΚΝ'Θ'ΩΝ. Λακωνικὸν ποτήριον· οὐ μνημονεύει b
Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας. Κριτίας δέ, ἐν
Λακεδαιμονίων Πολιτείᾳ, γράφει οὕτως· „Χαίρις δέ
τούτων τὰ σμικρότατα εἰς τὴν διαίταν, ὑποδήματα
ἄριστα Λακωνικά, ¹ ἡσάτια φορεῖν ἥδιστα καὶ χρη-
σιμώτατα· κώβων Λακωνικῶς, ἔκπωμα ² ἐπιτηδεύ-
τατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. οὐ
δὲ ἔνεκα ³ στρατιωτικὸν ⁴ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πί-
νειν οὐ καθαρὸν, πρῶτον μὲν οὖν τὸ μὴ λίαν κατὰ δη-
λον εἶναι τὸ πόμα, εἴτα ἄμβωνας ὁ κώβων ἔχων ὑπο-
λείπει ⁵ τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ.“ καὶ Πολέμων δέ, c
ἐν τῇ * τῶν πρὸς Ἀδαίων ⁶ καὶ Ἀντίγονον, ὅτι κερα-
μείοις ἀγγείοις ἐχρῶντο οἱ Λακεδαιμόνιοι, γράφει οὕ-
τως· „Ἀλλὰ μὲν ὅτι ⁷ ἀρχαῖκόν ἦν τὸ τοιοῦτόν δι τῆς

¹ Fortasse sic constituendus locus: τὰ σμικρότατα εἰς τὴν διαίταν
ἀσπασίματα, ἄριστα. Λακωνικά ἡσάτια, φορεῖν ἥδιστα δεσ.

² Λακωνικὸν ἔκπωμα edd. ³ Fort. οὐ δὲ ἔνεκα. ⁴ τὸ στρα-
τιωτικὸν malim. Aut, οὐ δὲ ἔνεκα στρατιωτικῶν; interrogative.
Cur vero militare? ⁵ ὑπολείπει vulgo. ⁶ ἐν τῇ πρὸς τὸν
Ἀδαίων edd. ⁷ Ἀπ' Ἀλλὰ δηλονότι?

66. *Cothon*. Laconicum poculum: cuius Xenophon meminit, primo Institutionis Cyri. Critias vero, in Lacedaemoniorum Republica, ita scribit: »Praeterea minima in vitae usum, calceamenta Lacedaemoniorum optima, vestimenta gestatu gratissima & commodissima: cothon Laconicus, poculum militiae adcommodatissimum, & portatu in pera militari expeditissimum. Cur vero militare sit poculum, ratio haec est. Saepe oportet milites aquam bibere minus puram: atqui primum hoc habet illud poculum, ut potus in eo non valde adpareat; deinde cum habeat oram introrsum reflexam, facit ut id, quod minus purum est, intus relinquatur. & Ficilibus autem vasis usos esse Lacedaemonios, Polemon scribit libro [quinto] ad Adaeum & Antigonum, his verbis: »Sed antiquum est hoc genus instituti, quod

ἀγωγῆς γίνεσθαι, ὃ καὶ νῦν δρᾶται παρὰ τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀργεὶ μὲν, ἐν ταῖς δημοσίαις θοάταις ἐν Λακεδαιμόνι δέ, κατὰ τὰς ἑορτάς, ἐν τε τοῖς ἐπινικίοις καὶ τοῖς γάμοις τῶν παρθένων, πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις καὶ Φιδιτίαις, ¹ αὖ ἐν πιβάταις. Μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀρχιλόχος, ἐν Ἑλεγίοις, ὡς ποτηρίου, οὕτως

Ἄλλ' ἄγε ² σὺν κώβωνι θοῆς διὰ σέλματα νηὸς
 Φοῖτα, καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κώδων,
 ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
 νήφειν ἐν Φυλακῇ ³ τῇδε δυνησόμεθα.
 ὡς τῆς κύλικος λεγομένης κώβωνος. Ἀριστοφάνης, Ἰπ-
 πῆυσιν

— Εἰς τὰς ἵππαγωγούς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
 πριάμενοι κώβωνας, εἰ δὲ [καὶ] ⁴ σκόροδα, καὶ
 κρόμμυα.

¹ Rurfus φιδιτίαις edd. φιδιτίαις Ms. ² Ἀλλὰ τε Ms. Ἀλλὰ γε edd. ³ μὴ φυλακῇ Ms. ⁴ καὶ abest vulgo.

etiam nunc obtinet apud Graecorum nonnullos: Argis quidem, in publicis epulis; Lacedaemone vero, diebus festis, & in conviviis victoriae causa celebratis, & in nuptiis virginum, bibunt e fictilibus poculis: in aliis vero conviviis, & in phiditiis, doliolis utuntur. « Meminit etiam cothonis, tamquam poculi, Archilochus, in Elegiis; ubi ait:

*Sed tu, age, cum cothone per celeris navis tabulata
 obi, & cavis de cadis opercula aufer,
 & vinum cede rubrum faece tenus. Nec enim nos
 sine potu durare in hac custodia possumus.*

Cothonem dicit, calicem significans. Rurfus Aristophanes, in Equiribus:

— *In hippagines infliuerunt strenue,
 ementes cothonas; alii vero allia & cepas.*

Ἡνίοχος, Γοργόσι·

Πιῖν τις ¹ ἐγγαίῳ, λαβὼν πυργυγῇ κυκλοτερῇ
βραχύωτον παχύστομον κώθωνα παῖδα Φάρυ-
γος.

Θεόπομπος, Στρατιώτισσιν·

Ἐγὼ γὰρ ² κώθωνος ἐκ στρεψαύχου
πιοίμαν, ³ τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη; ⁴

Ἀλεξίς, Ἐρίθους·

Εἶτα ⁵ τετρακότυλον ἐπισόβει κώθωναί μοι,
παλαιὸν οἶκον ⁶ κτῆμα. —

Ἀπὸ δὲ τοῦ ποτηρίου τούτου, καὶ ἀκρατοκώθωνας
καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον σπῶντας· ὡς Ὑπερίδης
ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. Καλλιξένος δ' ἐν τετάρτῳ
Περὶ Ἀλεξανδρίας, ἀναγράφων τὴν τοῦ Φιλαδέλφου f

¹ Πιῖν, πιῖν τις ms. A. ² Forl. Ἐγωγε γὰρ. ³ ποματὴν
τραχ. ms. A. πίομαι τὸν ms. Ep. Immo πίοιμι, τὸν legen-
dum puto. ⁴ ἀνακεκλασμένη; edd. ⁵ Εἶτ' ἢ vulgo. ⁶ πλέον
οἶκον vulgo.

Heniochus, Gorgonibus:

Quod bibamus infundat quispiam, sumens igne - na-
tum,
teretem, brevi - ansā, crasso - ore cothonem, gulas mī-
nistrum.

Theopompus, in Mulieribus - militantibus:

Ego vero ex cothone cervice - inflectā
bibam, collum ipsa retorquens meum?

Alexis, in Lanificis:

Deinde quatuor - cotylarum cothonem mihi obtrufi;
antiquam domus possessionem. —

Ab hoc vero poculo etiam acratocothonas vocant hos,
qui nimium meri hauriunt: ut Hyperides in Oratio-
ne in Demosthenem. Callixenus vero, quarto libro
de Alexandriā, Philadelphi pompam describens, & plu-

πεμπὴν, καὶ καταλέγων πολλὰ ἐκπώματα, γρά-
φει καὶ ταῦτα: „κώθωνες διμέτρητοι ¹ δύο.“

Περὶ δὲ τοῦ κωθωνίζεσθαι, καὶ ὅτι χρησίμιός ἐστι
διὰ χρόνου ὁ κωθωνισμὸς, Μνησιθέας ὁ Ἀθηναῖος ἰα-
τρὸς, ἐν τῇ Περὶ Κωθωνισμοῦ ἐπιστολῇ, Φησὶν οὕτως:
„ Συμβαίνει τοὺς μὲν πολὺν ἄκρατον ἐν ταῖς συνου-
σίαις πίνοντας μεγάλα βλάπτεσθαι, καὶ τὸ σῶμα,
καὶ τὴν ψυχὴν. τὸ μέντοι κωθωνίζεσθαι διὰ τινων ἡμε-
ρῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινα καὶ τοῦ σώματος κάθαρσιν,
καὶ τῆς ψυχῆς ἄνεσιν. γίγνονται γάρ τινες ἡμῖν ἐκ
τῶν καθ' ἡμέραν συμπασίων ἐπιπόλαοι δριμύτητες.
ταύταις αὖν ἐστὶ τῶν μὲν πόρων οἰκειότατος ὁ διὰ τῆς
εὐρήσεως τῶν δὲ καθάρσεων ὁ διὰ τῶν κωθωνισμῶν
πρέπει μάλιστα. κατανίξεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἴ-
νοις ὑγρὸν γὰρ καὶ θερμὸν ὁ οἶνος. τὰ δὲ ἀφ' ἡμῶν

LXVII.

De potando
præceptum
medicum.

¹ Perperam διέμετροι vulgo h. l.

ra recensens pocula, inter alia hæc scribit: „cothones
duo, duas metretas capientes.“

67. De potando vero, (five, ut Graeci dicunt, de *cothonizando*) scilicet utile esse, si quandoque largius indul-
geas poculis, Mnesitheus Atheniensis medicus in Epistola
de Potatione ita præcipit: „Qui multum meri in con-
viviis bibunt, hi quidem magnis & corpore & animo in-
commodis adficiuntur. Verumtamen ex aliquot dierum
intervallo subinde poculis nonnihil indulgere, (*κωθωνί-
ζεσθαι*) videtur mihi & purgandi corporis & relaxandi
animi vim habere. Generantur enim nobis e quotidia-
nis conviviis leves quaedam acrimoniae. His igitur ei-
ciendis nullus commodior meatus est, quam per uri-
nam: nullum vero purgationis & evacuationis genus
aptius, quam quod fit per *cothonismos*. Eluitur enim cor-
pus vino: humidum enim & calidum est vinum. Quae

δηθαύμενον οὖρον ἔστι θριμύ. τὰ γοῦν ἰμάτια τούτων
 χρώμενοι ρύμματι πλύνουσιν οἱ γυναῖκες. ¹ Τρία δὲ b
 παραφύλαττε ὅταν κωδωνίζῃ· μὴ πονηρὸν εἶναι πίνειν,
 μὴ δὲ ἀκρατον, μὴ δὲ τραγηματίζεσθαι ἐν ταῖς κωδω-
 νισμοῖς. ὅταν δὲ ἱκανῶς ἔχῃς ἤδη, μὴ κοιμῶ, πρὶν ἂν
 ἐμέσῃς πλέον ἢ ἔλαττον. ² εἴτα, ἰὰν μὲν ³ ἐμέσῃς ἱκα-
 νῶς, ἀναπαύου, μικρὸν ⁴ περιχεάμενος. ἰὰν δὲ μὴ δυ-
 νῇς ἱκανῶς κενῶσαι σαυτόν, πλείονι χρῆσαι τῷ λου-
 τρῷ, καὶ εἰς τὴν πύελον κατακλίθηθι σφόδρα εἰς Ξερ-
 μὸν ὕδωρ. « Πολέμων δ', ἐν πέμπτῳ τῶν πρὸς Ἀδαῖον
 καὶ Ἀντίγονον, Φησί· », Διόνυσος τέλειος, καθήμενος c
 ἐπὶ πέτρας· ἐξ εὐωνύμων δὲ αὐτοῦ σάτυρος Φαλακρὸς,
 ἐν τῇ δεξιᾷ κώδωνα μόνωτον ⁵ ραβδωτὸν κρατῶν. «

LXVIII.

ΛΑΒΡΩΝΙΑ. ⁶ Ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος,

Labronia,
 vel

Labronius.

¹ βασις ms. Ep. ² πλέον ἔλαττον edd. ³ Deest μὴν editis.
⁴ μικρῶς edd. Nescio an & ms. A. ⁵ μίσην τὴν edd. ⁶ Λα-
 βρόνια malle, aut Λαβρόνιος.

autem a nobis fecernitur urina, acris est: quare eā et-
 iam fullones pro strigmento utuntur ad eluenda vesti-
 menta. Sed tria tu cave, quando poculis indulges: ne
 pravum bibas vinum, nec vero merum, tum ne inter
 potandum utaris bellariis. Postquam vero satis potave-
 ris, ne te somno trade prius quam plus minusve vo-
 mueris. Deinde, postquam satis vomueris, somnum
 cape, levi balneo perfusus. Sin haud satis evacuare te
 potueris, copiosiore balneo utere, & in folio recumbe
 calidā admodum aquā pleno. « Polemo vero, quinto
 ad Adaeum & Antigonum, ait: » Bacchus adulter, se-
 dens in rupe; a sinistra eius satyrus calvus, dextrā te-
 nens cothონem striatum unā ansā instructum. «

68. Labronia. (f. Labronius.) Poculi Perfici genus,
 ab αἰνιδε (λάβρω) potando nomen habens. Est autem am-

τὸ δ' ἐστὶ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα ἔχει διὰ καὶ ὅτα
μεγάλα. Μένανδρος, Ἀλκιῶν.

Εὐποροῦμεν οὐδὲ ¹ μετρίως ἐκ κυλίνδων ² χρυσοῦ. 3.
d Περσικαὶ στολαὶ δ' ἐκείναι πορφυραῖ τρυφύματα ⁴
ἂν δὲν ἴσῃ, ἄνδρες, ποτηρίδια ⁵ τρυφύματα,
καί κτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρών-
νισ. ⁶
ἐν δὲ Φιλαδέλφοις.

Ἦδη δ' ἐπίχυστις, διάλιθοι λαβρώνιοι,
Πέρσαι δ' ἔχοντες μυιασόβας ἐστήκεισαν.
Ἱππαρχος δ' ἐν Θαΐδι.

Ὁ λαβρώνιος δ' ἐστ' οὗτος ὄρνις. Ἡράκλειος,
e ποτήριον χρυσοῦς διακοσίους ἄγων.

¹ Εὐποροῦμεν δι' edd. Unde quidam Εὐποροῦμεν δι' corrigunt.
² ἐκ κυλίνδων edd. ἐκ Κυλινδίας corr. Benth. Possis & ἐκ κυ-
λίνδων vel κυλινδίων consistere, & deinde χρυσοῦ. 3 χρυ-
σοῦ vulgo. 4 τρυφύματα Ms. πορφυρὰ τε τρυφύματα corr.
Benth. 5 καὶ inferit Benth. 6 λαβρώνιος alibi apud
Nostrum.

plum fabrica, & magnitudinis; aures vero etiam (sive anas)
habet magnas. Menander, Piscatore:

*Abundamus haud parum e Cylindris auro: (sive, cal-
culis aureis:)*

Perficacis vero illas stolae, & purpurea stragula!

Intus sunt, o viri, pocula & caelata vasa,

*variis sculpta figuris, tragelaphi, labronia (sive, la-
branii.)*

In Philadelphus vero:

*Iam incipiebat propinatio & inter pocula saluatio: ad-
erant labronii gemmis distincti:*

adflabant Persae muscaria tenentes.

Hipparchus, Thaide:

*Labronius vero hic prodigii instar est, ita me Hercules
amet!*

poculum ducentas aureos, pandere aequans.

ὃ περιβοήτου, Φιλτάτη, λαβρώνιου.

Δίφιλος, Πιβραύστη, καὶ ἄλλα γυνή καταλέγουσιν ποτηρίων, Φησί·

Α. Τραγέλαφος, πρίστις, βατιάση, λαβρώνιος.

Β. Ἀνδραποδῆαν¹ δὴ ταυθ', ὅρας. Α. Ἐκιστά γὰρ ἐκπαυμάτων δ' ἐνέματα, πρὸς τῆς Ἑστίας.

ὁ λαμβρώνιος, χρυσῶν δὲ, παῖδες, εἰκοσι.

Δίδυμος δὲ, ὅμοιον εἶναι, φησὶν, αὐτὸ² βομβυλιῶ³ ἢ βατιακίῳ.

LXIX.

Laconicus
calix.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ. Κυλικῶν εἶδος οὕτως λεγόμενον ἢ ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὡς τὰ Ἀττικὰ σκεύη, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεί, ὥσπερ αἱ Θηρίκλαια λέγονται. Ἀριστοφάνης, Δαιταλεῦσι·

Συβαρίτιδές τ' εὐωχίας, καὶ Χίον ἐκ Λακαϊνῶν
κυλικῶν μέθυ, ἡδύως³ καὶ φίλως. —

LXX.

Lepaste.

ΛΕΠΑΣΤΗ. Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν,
1 ἀνδραποδῆαν vulgo. 2 αὐτὸν malles. 3 ἡδύως corr. vir doctus.

O nobilissimum poculum, dilectissima!

Diphilus, Pithrauste, [fors. Tithrauste,] alia etiam genera poculorum commemorans, ait:

Α. Tragelaphus, pristis, batiaca, labronius.

Β. Servulorum vides haec nomina esse. Α. Minime vero: sed poculorum sunt, per Vestam.

Labronius vero hic, ο' pueri, virginū αὐτοῦν ἐστίν.

Didymus vero ait, simile hoc poculum esse βομβυλίῳ aut batiacio.

69. *Laconicus*. Calicis genus, sic dictum sive a terrâ figulari, ut vasa Attica; sive a formâ, quae in ea regione usitata erat, quemadmodum thericlei dicuntur calices. Aristophanes, in Epulonibus:

Sybartica opula, & Chium & Laconicus
calicibus merum, iucunde & amice.

70. *Lepaste*. Alii acuunt ultimam, λεπαστή, ut

ὡς καλή· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς μεγάλη. τοῦτο δὲ τὸ
 α ποτήριον ὀνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέβας καὶ τὰς
 αἰσότητας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦ-
 μεν. κύλικες δ' ἦσαν μεγάλαι. Ἀριστοφάνης, Εἰρήνη

Τί δ' ἦτ', ἐπιδαῖν ἐκπῆς αἶνου νέου λεπαστή;¹

ἀφ' ἧς ἐστὶ λάψαι· τουτέστιν, ἀβρόως πιεῖν, κατενα-
 τίειν τῷ λεγομένῳ βομβυλιῷ. Φησὶ γὰρ πάλαι οὗτοι

Τὸ δ' αἶμα² λέλαφας τοῦμον, ὥναξ δόσποτα-
 οῖον, ἄβρου μ' ἐξέπικες. ἐν δὲ Γηρυτιάδῃ

„Ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ' ἰορτή, περιέφερε δ' ἐν κύ-

β κλωλεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφείρων παῖς, ἐνέ-
 χων τε σφόδρα κυανοβυθῆ.“³

τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κυμικός τοῦ ποτηρίου. Ἀντι-
 φάνης δ' ἐν Ἀσκληπιῷ

Τὴν δὲ⁴ γραῦν τὴν ἀσθενεῖσαν πάνυ πάλαι, τὴν
 βρυκτικὴν,⁵

¹ Vulgo πλ ὅσα ποτήρια αἶνον πόλιν λεπαστή; ² Τὸ δόμας Εἰρήν.
³ κυανοβυθῆ edd. ⁴ Τὴν δὲ vulgo. ⁵ βρυκτικὴν vulgo. Forf.
 βρυκτικὴν.

καλή: alii penacure scribunt, ut μεγάλη. Nominatum
 est autem hoc poculum ab his qui in ebrietatem & lu-
 xuriam multos sumtus faciunt, quos *laphyllas* vocamus.
 Erant autem calices magni. Aristophanes, Pace:

Quid ergo, si ebiberes novi vini lepastam?

Ex qua possis λάπτειν, id est, *affatim* bibere, contra quam
 e bombylio qui vocatur. Dicit enim alicubi idem:

Sanguinem meum λέλαφας, o rex here!

id est, simul omnem ebibisti. In Gerytade vero:

*Erat autem festus quidam dies: circumferebat circum-
 circa lepastam puer, strenue nobis offerens, infunde-
 batque caliginosā admodum profunditate.*

Quibus verbis docet comicus poculi altitudinem. Anti-
 phanes verò, in Aesculapio:

Αἶμα infirmam iam pridem, febricitantem,

ρίζῃσι τρέψας τι μικρὸν, δολιχάσας τι γυνικῇ¹
τὸ μέγεθος καίλη λεπαστῇ, τοῦτ' ἐποίησ' ² ἐκπιεῖν.
Φιλύλλιος, Αὔρη·

„Πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν μερακίων πινόν-
των, ὁμοῦ δ' ἄλλων γραϊδίων μεγάλασι οἶνου
χαίροντα ³ λεπασταῖς.“

Θεόπομπος, Παιμφίλῃ·

Σπόγγος, λεκάνη, πτερόν, λεπαστὴ πάνυ πυκνὴ, ε
ἣν ἐκπιεῖς' ⁴ ἄκρατοι ἀγαθοῦ δαίμονες,
τέττιξ κελαδεῖ —

καὶ ἐν Μῆδει·

“Ὡς ποτ' ἐκλήσεν Καλλίστρατος υἱᾶς Ἀχαιῶν,
κέρμα φίλον τι δίδους, ὅτε συμμαχίαν ἱεῖνεν
οἷον ⁵ δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτὸν Ῥαδάμανθον.
Λύσανδρον κώθωνι, πρὶν αὐτῷ δοῖν λεπαστήν.

¹ γυνικῇ vulgo. ² ἐποίησεν vulgo. ³ χαίροντες corrigunt, αὐτὰ χαιρούσα. ⁴ πυκνὴ ἐκπιεῖς' vulgo. ⁵ οἷον vulgo.

vaegrandi adliciens cavā lepastā, cui radiculam
intriverat quampiam, ebibere illam fecit.

Philyllius, in Auga :

Continenter enim cum viris iuvenibus bibentibus erat,
& cum aliis aniculis, quae magnis gaudebant vini
lepastis.

Theopompus, Pamphilā :

Spongium, pelvis, pinna, lepastā spissa admodum ;
quam postquam illa ebibit meram in Boni Dei honorem ;
velut cicada perstrepi. —

Et in Medo :

Demulcens olim Callistratus filios Achivorum,
gratum aliquod offerens lucellum, cum eorum peteret so-
cietatem ;

unum non demulfit corpore exilem Rhadamanthum
Lysandrum cothone, priusquam ei dedisset lepastam.

α' Ἀμερίας δὲ Φησι, τὴν οἰνοχόην λεπαστὴν καλεῖσθαι.
 Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ἀπολλόδορος, γένος εἶναι κύλικος. Φερεκράτης, Κραπατάλλοις.

— Τῶν θεατῶν δ' ὅστις αὖ¹

διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος ἐχαρῦβδις²
 μιστήν. —

Νικάνδρος δ' ὁ Κολοφώνιος Φησι, Δόλοπας οὕτω καλεῖν τὴν κύλικα. Λυκόφρων δ', ἐν τῷ ἐνάτῳ Περὶ Κωμῳδίας, παραβέβηκεν τὰ Φερεκράτους, καὶ αὐτὸς εἰ-
 ναι³ Φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστὴν. Μόσχος δ', ἐν
 Ἐξηγήσει Ῥωδιακῶν λέξεων, παραμεινὺν ἀγγεῖον Φη-
 σιν αὐτὸ εἶναι, ὁμοῦς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν,³
 ἐκπεταλώτερον δὲ. Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος,
 ποτήριον ποιόν. Ἀπολλοφάνης δὲ,⁴ Κρησίν.

Καὶ λεπαστὰν ἀδύοιον εὐφραίνει⁵ δι' ἡμέρας.

¹ αὖ deest vulgo. ² ἐκχαρῦβδις Ms. & μιστὴν ante hoc verbum ponunt edd. & Ms. ³ Forl. πτωμάτιον. ⁴ Delenda videtur δὲ particula. ⁵ εὐφραίνει corrigitur. Malebam λεπασ-
 στὰ δ' ἀδύοιον μ' εὐφραίνει.

Amerias vero ait, trullam quâ vinum in pocula infunditur, *lepasten* vocari. Aristophanes vero & Apollodorus, genus esse calicis. Pherecrates, Crapatallis:

— *Spectatorum quicumque*

stetivisset, lepastam evacuans ingurgitavit
plenam. —

Nicaner vero Colophonius ait, Dolopas eo nomine calices vocare. Lycophron vero, nono libro de Comœdiâ, adpositis Pherecratis verbis, etiam ipse ait, calicis genus esse *lepasten*. Moschus vero, in Expositione Rhodiacarum dictionum, ait vas esse figlinum, simile his quae ptomatides [*sive*, pomatides] dicuntur, sed amplius patentiusque. Artemidorus vero Aristophaneus, cernum quoddam poculi genus. Apollodorus, Cretensisbus:

Et lepastâ suavis vini me oblectabit diem totum.

Θείοπομπος, Παμφίλῃ·

— λεπαστὴ μάλα συγχῇ, ¹ἣν ἐκπιῶσα ² ἄκρατον Ἀγαθοῦ δαίμονος, fπεριστατὸν βοῶσα τὴν κόμην ποιεῖ. ³Νικάνδρος δ' ὁ Θυσαιρινὸς, ⁴ κύλιξ Φησὶ μείζων, ²
παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνων·Καὶ μελγχρὸν ὄνον ἔλκειν ἐκ λεπαστῆς ἡδύπτου. ⁵Ἑρμιππος, Μοίραι· aἘάν ἐγὼ ⁶ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιῶν,

τῷ Διονύσῳ πάντα τὰμαντοῦ δίδωμι χρήματα.

LXXI.

ΛΟΙΒΑΣΙΟΝ. κύλιξ, ὥς Φησι Κλέαρχος
καὶ Νικάνδρος ὁ Θυσαιρινὸς, ὃ τὸ ἔλαιον ἐπισπέν-
δουσι ταῖς ἱεροῖς. σπονδεῖον δέ, ὃ τὸν αἶνον. καλεῖ-
σθαι λέγων λοιβίδας καὶ τὰ σπονδεῖα ὑπὸ Ἀντιμά-
χου τοῦ Κολοφωνίου.

¹ Λεπαστῇ μάλα συγχῇ edd. ² ἣν ἐκπιῶσα vulgo. ³ ποιεῖ edd.⁴ Θυσαιρινὸς edd. ⁵ Vulgo ἐξ ἡδυπτοῦ λεπαστῆ. ⁶ Ἐάν
ἐγὼ ms. Ep. Ἡν ἐγὼ corrigunt viri docti.

Theopompus, Pamphilâ:

— *Lepasta spissa admodum,**quam postquam ebibit non diluam in Boni Dei honorem,
clamore suo fecit ut totus circumstaret pagus.*Nicander vero Thyatirenus, calicem esse maiorem, ait;
adponens Teleclidis e Prytanibus testimonium:*Et mellitum vinum haurire suaveolente ex lepasta.*

Hermippus, in Moeris: (five, Parcis:)

*Si quid mihi acciderit cum hanc lepastam ebibero,**Baccho do bona mea omnia.*

71. *Loibasion.* Calix, ut tradit Clearchus, item-
que Nicander Thyatirenus, quo in sacris libant oleum.
Σπονδεῖον vero vocabant, quo vinum libatur. Monet
vero, etiam σπονδεῖα ab Antimacho Colophonio λοιβί-
δας dici.

ΛΕΣΒΙΟΝ. Ὅτι ποτηρίου εἶδος, Ἡδύλος παρί- Lesbium.
στησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν, οὕτως λέγων·

- b Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι (θαῦμα,
κ' οὐ ψευδής) ἤστικε τρεῖς χάσας ἐξέπιον.
ἥς τόδε σοι, ¹ Παφίη, ζωραῖς μήτηρσι ² θυωθέν, ³
καῖται πορφύρεας λέσβιον ἐξ υἱλου.
Ἦν γε σάου πάντως· ὥς καὶ πάντων ὑπ' ἐκείνης ⁴
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σῦλα ⁵ φέρωσι πόθων. ⁶

ΛΟΥΤΗΡΙΟΝ. Ἐπιγένης, Μνηματίω, ἐν τῷ Luterium.
τῶν ποτηρίων καταλόγῳ φησί·

— Κρατήρες, κάδοι,

- c ἄλχεϊα, [κρουεῖ· ἴσθι δὲ] κρουεῖα; ναί.
λουτήρι. ⁷ ἀλλὰ τί καθ' ἕκαστα δεῖ λέγειν;
οἴψι γὰρ αὐτός. —

¹ ἴσθι δὲ οἱ vulgo. ² ζωρὴν μετροῦσα edd. ζωρὴς μήτηρσι Ms.
³ θυωθέν corrigunt. ⁴ ἐπ' ἐκείνης edd. ἐπ' ἐκείνης Ms. ⁵ σῦ-
λα edd. ⁶ πόθων corrigunt. ⁷ Vulgo h. l. sic: κρατήρες,
κάδοι, ἄλχεϊα, κρουιάναι, λουτήρια.

Lesbium. Esse hoc poculi genus, Hedylus docet in
Epigrammatis, ubi sic ait:

*Potando certans cum viris Callistium, (mira res,
non ficta) iciuna tres ebibit congios.*

*Cuius tibi, Paphia, lemniscis ornatum suave merum
olentibus*

dicatum est hoc lesbium vitro e purpureo.

*Hanc tu salvam omnino praeſta: quo & cunctorum ab
illa*

tui mari suavium spolia ferant amorum.

Luterion. Epigenes, Mnematio, in poculorum re-
censu ait:

— Crateres, cadi,

*pelves, [salientia vasa. Sunt ergo &] salientia? Immo,
luteria. Sed quid dicere opus est de singulis?*

videbis enim ipse. —

LXXII.

ΛΥΚΙΟΥΤΡΕΪΣ.¹ Φιάλαι τινὲς οὕτω καλοῦν-
ται ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατεσκευασμένου, ὡς καὶ Κο-
νώνιοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι. μνημονεύει τοῦ Λύ-
κωνος Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Στεφάνου,² καὶ
τῷ πρὸς Τιμόθεον ὕβρως,³ λέγων οὕτως „Φιάλας
λυκιουργεῖς δύο.“ Ἐν δὲ τῷ πρὸς Τιμόθεον γράφει
„Δίδωσιν ἀποθεῖναι⁴ τῷ Φορμίωνι μετὰ τῶν χρημά-
των καὶ ἄλλας⁵ Φιάλας λυκιουργεῖς δύο.“⁶ ὅπερ δ
ἐξηγούμενος Δίδυμος ὁ γραμματικὸς, τὰς ὑπὸ Λυ-
κίου Φησὶ κατεσκευασμένας. ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος
Βοιωτίας ἐξ Ἐλευθερῶν,⁷ υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαν-
τοποιοῦ, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν πρώτῳ Ἀκροπόλεως.
ἀγνοεῖ δ' ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισ-

¹ περὶ Λυκιουργίδων. ora msti A. Post titulum Λυκιουργεῖς autem
excidit fortasse nomen Grammatici, cuius sunt prima quae se-
quuntur verba. ² Corruptum hoc περὶ Στεφ. ac forte imperio-
re intrusum. ³ ὑπὲρ χρίους legendum, aut delendum vocab.
ac fortasse totum citatum. ⁴ ἀποθεῖναι edd. ⁵ Immo μετ'
ἄλλων χρημάτων καὶ φιάλας: ut apud Demosth. ⁶ Imper-
rite vulgo h. l. intrusa erant verba haec: Ἡρόδοτος δ' ἐν
ἐξόμοις, προβόλους δύο λυκιουργίας ἡμιργίας, ὅτι ἐκτίτταται
πρὸς Λύκων θέραι ἐπιτιθίσαι, ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. ⁷ ἐξ ἐλευ-
θερων vulgo.

72. *Lyciurgæis*. Phialae quaedam [ut volunt nonnulli]
sic vocantur ab fabricatore Lycone; quemadmodum
Cononii calices, a Conone confecti. Meminit Lyconis
Demosthenes in oratione Pro Corona, & in illa adver-
sus Timotheum iniuriarum reum, dicens *phialae lyciur-
gæis duas*. In illa vero in Timotheum scribit: *Dat asser-
vandas Phormioni cum aliis rebus duas lyciurgæis*. Quod vo-
cabulum exponens Didymus grammaticus, ait, sic dici
phialas a Lycio confectas. Erat autem hic genere Boeo-
tius, ex oppido Eleutheris, Myronis filius statuarii;
ut ait Polemo, primo libro de Arce Athenarum. Non
meminerat nempe hic Grammaticus, istam formationem

μὲν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἂν τις εὖροι γινόμενον,
εἰ ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. Ἀριστοφάνης τε γὰρ ἐν
Εἰρήνῃ φησί·

Τὸ δὲ πλεῖον ὄνται ναξιουργὲς κένθαρος.

Κριτίας δ', ἐν τῇ Λακεδαιμονίων Πολιτείᾳ· „κλήη
Μιλησιουργὲς, καὶ δίφρος Μιλησιουργὲς· κλίνη Χιουρ-
γὲς,¹ καὶ τράπεζα Ῥησιουργὲς.“ Ἡρόδοτός τε² ἐν τῇ
ἐβδόμῃ Φησὶν· „προβόλους δύο Λυκοεργίας.“ Μή-
ποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, οἷς καὶ παρὰ τῷ Δη-
μοσθένει,³ γραπτέον λυκοεργίας, ὃ ἀκούηται⁴
τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα;

ΜΕΛΗ. Οὕτω καλεῖται τινα ποτήρια, ὧν μετ-
μονεύει Ἀναξίππος ἐν Φρίατι, λέγων οὕτως·

ε Σὺ δὲ τὴν μέλῃ, Συρίσκα, ταυτηνὴ⁵ λαβῶν,

¹ Quinque verba defunt editis.

² Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ ἰβδ. edd.

³ Vulgo Μίποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει γραπτέον. omiffa
hoc loco Herodoti mentione.

⁴ ἴσα λέγεται vulgo.

⁵ ταύ-
τη edd.

LXXIII.

Mela,
poculum.

nusquam reperiri ab hominum nominibus ductam, sed
ab urbium & populorum. Nam & Aristophanes, in
Pace, dixit:

*Navigium vero erit cantharus Ναξιουργός. (id est, in
Naxo fabricatus.)*

Critias vero in Lacedaemoniorum Republica scribit: *le-
ctus Μιλησιουργός, (Mileti factus,) sella Μιλησιουργός, le-
ctus Χιουργός, (in Chio insula factus,) & mensa Ῥησιουργός.
(Rheneae fabrefacta.)* Et Herodotus libro septimo ait,
duas hastas λυκοεργίας. Fortasse igitur apud Herodotum
etiam, sicut apud Demosthenem, *λυκοεργίας* scriben-
dum, ut intelligantur quae in Lyciā confecta sint.

73. *Mela.* Sic vocatur aliquod genus vasis potorii,
cuius Anaxippus meminit, in Puteo, ubi ait:

Tu vero hanc melam, Syriste, capiens

ἐνεγκ' ἐπὶ τὸ μῆμ' ἐκείνη. ¹ μανθάνεις;
καὶ κατάρχων. —

Metani-
ptron,
& Metani-
ptris. ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ. Ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὴν
ἀπονείψονται, διδόμενη ² κύλιξ. Ἀντιφάνης, Λαμ-
πάδ. ³

— Δαίμονες ἀγαθοῦ μετάνιπτρον ἐντραγεῖν,
σπονδῇ, κρότος. ⁴

Δίφιλος, Σαπφοῖ.

Ἀρχίλοχε, δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα
μεστὴν, Διὸς σωτήρος ἀγαθοῦ δαίμονος.

Ἔναι δὲ τὴν μετὰ τὸ νύψασθαι πόσιν, ὡς Σέλευκος
ἐν Γλώσσαις. Καλλίας δ' ⁵ ἐν Κύκλωσι.

Καὶ δέξαι τὴνδε μετανιπτρίδα τῆς Ὑγίας.

Φιλέταιρος, Ἀσκληπιῶ.

Ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ⁶ ἴσῳ μετανιπτρίδα

¹ ἐκείνη ed. Ven. & Bas. ἐκείνης ed. Cas. ² μεταδιδόμενη edd.
³ Λάμπωνι fortasse, & sic mox iterum. ⁴ Vulgo unā voce
σπονδῆ κρότος. ⁵ Abesse malim δι particulam. ⁶ ἴσων edd.

fer ad illius sepulcrum; audin'?

& effunde. —

Metaniptron. Calix qui datur post coenam, post-
quam manus lavarunt. Antiphanes, Lampade, [*sive*,
Lampone:]

Boni Dei metaniptron: vorare: libatio: plausus.

Diphilus, in fabulā Sappho:

Accipe, Archilochē, hanc metaniptridem
plenam, Iovis Servatoris boni Dei.

Nonnulli vero aiunt, esse ipsam potionem quae lotis
iam manibus sumitur; ut Seleucus in Glossis. Callias,
in Cyclopibus:

Et sume hanc metaniptridem Sanitatis.

Philetaerus, Aesculapio:

Incussit plenam par pari mixtam metaniptridem

μεγάλην, ὑπειπὼν ¹ τῆς Ὑγίης τοῦνομα.
 Φιλόξενος δ' ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ
 Δείπῳ, μετὰ τὸ ἀπονύφασθαι τὰς χεῖρας προκίμων
 τῷ, φησί·

β Σὺ δὲ τὰνδ' ἐμβαάκχιον ² εὐδρεσον
 πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι.
 πρᾶύ τοι ³ Βρόμιος γάνος τόδε δαὺς
 ἐπὶ τέρψιν ἅπαντας ἄγει. ⁴

Ἀντιφάνης, Λαμπάδι·
 Τράπεζα Φύστη ἡμῖν ἴσται, ⁵ ἀλλὰ μὴ
 δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον. —

Νικόστρατος, Ἀντερῶση·
 Μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς Ὑγίης ἔγχυσεν.

ΜΑΣΤΟΣ. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, ὡς LXXIV.
 Πάμφιλός φησι, Παφίους τὸ ποτήριον αὐτὰς καλεῖν. Mastus.

¹ ὑπειπὼν lego. ² ἐμβαάκχιον Ms. Forb. τὰνδ' Βακχίου
 εὐδρεσον. ³ πρᾶύ τοι Ms. τοι αὐτ' ἐπὶ delendum videtur.
 πρᾶν τοι edd. Unde ἀπὸ τῆς τῆς αὐτ' ὑφρακτικῆς corrigunt.
⁴ ἅπαντας ἄγει edd. ⁵ Vulgo φουσημνικὴ, ἀλλὰ ὀκ.

ingentem, pronuncians simul Sanitatis nomen.

Philoxenus vero, poëta dithyrambicus in carmine quod
 Coena inscribitur, post lotas manus propinans alicui, ait :

*Tu vero hanc suaviter-roscedi Bacchi
 plenam metaniptridem accipe.*

*Placidus has dans Bromius delicias,
 ad laetitiam cunctos ducis.*

Antiphanes, Lampade : [*five, Lampone :*]

*Cibus nobis maza erit ; verum etiam
 boni Dei metaniptron. —*

Nicosthratus, in Redamante :

Metaniptridem Sanitatis ei infunde.

74. *Mastos.* (Quasi dicas, *Mamma*, vel *Uber*.) Apol-
 lodorus Cyrenensis, ut refert Pamphilus, Paphios ait
 hoc nomine vocare poculum.

Athen. Vol. IV.

V

Mathalis. ΜΑΘΑΛΙΔΕΣ. ¹ Βλαισὸς ἐν Σατοῦρνῳ Φησὶν ὃ
 Ἐπὶ μαθαλίδας ἐπὶ χειρὶ ἡμῶν τῷ γλυκυτάτῳ. ²
 Πάμφιλος δὲ Φησὶ. „Μὴ ποτε ἐκπαίματός ἐστιν εἶ-
 δος, ἢ μέτρον, οἷον κύαθος.“ Διόδωρος δὲ κύλικα ἀπο-
 δίδωσι.

LXXV.

Manes,
poculum.

ΜΑΝΗΣ. Ποτηρίου εἶδος. Νίκων, Κιθαρωδῶ
 Καὶ πάντες εὐκαίρως, „Προπίνω, ³ Φησὶ, σοί,
 πατριῶτα.“ μάνην δ' εἶχε κεραμεύων, ἀδρὸν,
 χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

Manes in
Cottabo.

Παρέβητο τὰ ἱαμβεῖα καὶ Δίδυμος καὶ Πάμφιλος.
 Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἔφε-
 σσηκός, ἐφ' οὗ ⁴ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον
 ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς, ἐν Σαλμωνεῖ, ⁵ χαλκεῖον ἔφη κά-
 ρα, λέγων οὕτως

Τὰδ' ἐστὶ κνισμός, καὶ Φιλημάτων ψόφος, ⁶

¹ Μαθαλίδης edd. & ποχ μαθαλίδας. ² τῷ γλυκυτάτῳ edd.
³ Vulgo προπίνω σοὶ πατριῶτα. ⁴ ἀφ' οὗ vulgo. ⁵ Temere
 Σαλμωνεῖ ed. Caf. ⁶ Interpretatus sum quasi legeretur, Τὰδ'
 ἐστὶ κνισμός, καὶ φιλημάτων ψόφος τῷ καλλικρυτῷ.

Mathalides. Blaesus in Saturno :

Septem mathalidas infunde nobis dulcissimi.

Pamphilus verò ait : »Fortasse poculi species est, sive
 mensura, quemadmodum cyathus.« Diodorus vero ca-
 licem interpretatur.

75. **Manes.** Poculi species. Nicon, in Citharoedo :

*Admodum opportune quidam, Propino, inquit, tibi,
 mi popularis! Habebat autem manem fistilem, ingentem,
 quinque fere cotulas capientem. Accepique equidem.*

Iambos istos & Didymus adposuit, & Pamphilus. No-
 minatur vero *manes* etiam id quod stat super cottabò;
 in quod, qui illo ludicro utuntur, iaculabantur lata-
 gas; quod Sophocles in Salmoneo *aeneum caput* dixit,
 ubi ait :

Haec contentio est. Et osculorum strepitum

τῷ καλλικοτταβούντι νικητήρια
τίθῃμι, καὶ βαλόντι χαλκεῖον κάρα.

Ἀντιφάνης, Ἀφροδίτης γοναῖς

A. Ἐγὼ ἐπιδείξω ¹ καθ' ὃν ² τὸν κότταβον
ἀφείς ³ ἐπὶ τὴν πλάστιγγα, ποιήσῃ πεσεῖν —

B. Πλάστιγγα ποίαν; τοῦτο τοῦ πικεῖμένου

e ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγεις;

A. Ταυτέστι πλάστιγγ. — οὗτος ⁴ ὁ κρατῶν γίνεται.

B. Πῶς δ' εἴσεται τις τοῦτ'; A. Ἐὰν τύχῃ μόνον
αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος
ᾗσται πάνυ πολὺς. B. Πρὸς θεῶν! τῷ κοττάβῳ
πρόσεστι καὶ Μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης;

Ἑρμῖππος, Μοίραις

Ράβδον δ' ὄψει (Φησὶ) τὴν κοτταβικὴν

1 Alibi Ἐγὼ δίδάξω. 2 καθότι ἂν vulgo. καθ' ὅσον. δὲ ἂν
corr. Tourp. Forf. sic oportebat: Ἐγὼ δίδάξω. καθ' ὅσον ἂν
τις κότταβον. 3 ἀφ᾽ ἧς h. l. & loco trium versuum vulgo
non nisi duo sunt:

ἀφ᾽ ἧς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα. ποῖον ἂν τοῦτο τὸ
ὕποκειμινον ἂν τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις.

4 ἢ' αὐτως edd. ἢ' οὗτος h. l. Ms. sed alibi abest ἢ'.

*solenter-cottabo - ludenti praeium victoriae
statuo, & ferienti aeneum caput.*

Antiphanes, in Veneris Natalibus:

A. Ego ostendam quo modo. Quisquis cottabum,
iaculans in plastingem, descendere fecit: —

B. Plastingem qualem? hancine superne
impositum exiguam dicis lanciculam?

A. Haec plasting est: — is igitur victor discedit.

B. At quomodo hoc cognoscitur? A. Si modo attigerit
illam, cadet illa super manem, & strepitus
fit ingens admodum. B. Proh Dii! ergo cottabo
adeft etiam Manes aliquis tamquam famulus?

Hermippus, Parcis:

Baculum videas (inquit) cottabium,

ἐν τοῖς ἀχύροισι ¹ κυλινδομένην
 μάνης δ' οὐδεν ² λατάγων αἰεὶ ³
 τὴν δὲ τάλαιναν πλάστιγγ' ἀν' ἰδοῖς
 παρὰ τὸν στρεφία τῆς κηπαίας
 ἐν τεύχεσι κορήμασιν οὔσας.

f

LXXVI.

Nestoreum
 poculum.

ΝΕΣΤΟΡΙΣ. Περὶ τῆς ἰδίας τοῦ Νέστορος

ποτηρίου Φησὶν ὁ ποιητής·

Παρ' ἑκάστας ἦν ⁴ περικαλλές, ὃ οἰκοθεν ἦγ' ὁ γε-
 ραῖος,

χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
 τέσσαρ' ἴσαν· δοιαί δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 χρύσειαι νεμέθοντο. δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκησάσκε τραπέζης
 πλεῖον ἔόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειραν.

a

Ἐν τούτοις ζητεῖται, πρῶτον μὲν, τί ποτ' ἴστί τὸ „χρυ-

¹ ἀχύροις edd. h. l. ² οὐχίτι corr. lac. ³ αἰ edd. ⁴ Sic
 ms. A. cum editis. Παρ' δὲ ἑκάστας περικ. ms. Ep. ut apud Hom.

inter paleas & aceres volutantem :

manes nullas lasagas audit :

miseramque videas plastringem

hortensis ad portæ cardines

inter purgamenta proiectam.

76. *Nestoreum poculum.* De forma poculi Ne-
 storis haec ait Poëta :

*Iuxta eum poculum erat perpulcrum, quod domo adtule-
 rat senex,*

aureis clavis confixum : ansæ autem eius

quatuor erant ; binaeque columbae circum singulas

aureae pascebantur : duoque infra fundi erant.

Alius quidem non sine labore submovisset a mensâ,

plenum si esset : Nestor vero senex sine labore tollebat.

In his quaeritur, primum, quid sit quod dicat, aureis

σειοῖς ἡλοῖσι πεπαρμένον·“ ἔπειτα, τί τὸ „οὐατα δ’ αὐτοῦ τέσσαρ’ ἔσαν.“ τὰ γὰρ ἄλλα ποτήρια Φησὶν ὁ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης, ἐν τῷ Περὶ τῆς Νεστορίδος, δύο ὡτα ἔχειν. πελειάδας δὲ πᾶς ἂν τις ὑπόβοι· οὐ νομίζοντας περὶ ἑκαστον τῶν ὠτων; πῶς δὲ καὶ λέγει „δύο πυθμένας εἶναι τοῦ ποτηρίου;“ ἰδίως δὲ καὶ τοῦτο λέγεται, ὅτι „οἱ μὲν ἄλλοι μογοῦντες ἐβάσταζον τὸ ποτήριον, Νέστωρ δ’ ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.“ Ταῦτα προβέβηκεν ὁ Ἀσκληπιάδης, ζητεῖ περὶ τῶν ἡλων, πῶς πεπαρμένους αὐτοὺς δεῖ δέχεσθαι. αἱ μὲν οὖν λέγουσιν, ἐξωθεν δεῖν¹ ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσαῦς ἡλους τῶ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης [τρόπον].² ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως σκῆπτρου.

Ars
empaestica.

Ὡς Φάτο χρώμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
χρυσείοις ἡλοῖσι πεπαρμένον. —

Ἐμφαίνεται γὰρ, ὥς τῶν ἡλων ἐμπεπερονημένων,

¹ δι’ edd. ² τρεῖς abest vulgo, κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην ed. Cas. cum Epis.

clavis fuisse confixum: deinde, quid illud, *ansae autem eius quatuor erant*. Nam alia pocula, ait Myrleanus Asclepiades, in commentario de Nestoride, duas habere ansas. *Columbas* porro quo pacto intelligemus circa *singulas ansas pasci*? Denique, qua ratione dicit *duos esse poculū fundos*? Sed & hoc singulare est, quod dicit, *alios quidem non sine labore susculisse poculum, Nestorem vero senem nullo labore*. Quibus propositis, quaerit Asclepiades de *clavis*, quo pacto intelligi debeant *confixi* fuisse. Alii igitur dicunt, extrinsecus infigi debuisse aureos clavos argenteo poculo, ex *artis empaesticae* ratione. Quemadmodum etiam de Achillis sceptro:

Sic dixit iratus, sceptrumque in terram abiecit,

aureis clavis confixum. —

Adparet enim, transfixos fuisse clavos; quemadmodum

καθάπερ ἐπὶ τῶν ῥοπάλων. καὶ ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ c
 Ἀγαμέμνονος.

Ἀμφὶ δ' αὖ ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
 χρύσει· ¹ πᾶμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον. —

Ἀπελλῆς μὲν οὖν ὁ τορευτὴς ἐπεδείκνυνεν, Φησὶν, ἡμῖν
 ἐν τισὶ Κορινθιακοῖς ἔργοις τὴν τῶν ἥλων θέσιν. ἐξοχή
 δ' ἦν ὀλίγη τοῖς κολαπτῆρσιν ἐπηρμένη, καὶ οἰονεῖ πε-
 φαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα. πεπάρθαι δὲ λέγεται ²
 τοὺς ἥλους ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, οὐχ ὅτι ἔξωθεν πρόσκειν-
 ται καὶ πεπαρμένοι εἰσὶν· ἀλλ' ὅτι ἐμπεπαρμένοι εἰσὶν d
 κασιν, ἔξω τε ὀλίγω προὔχουσι, μετέωροι τῆς ἄλλης·
 ἐπιφανείας ὄντες.

LXXVII.

Quatuor
 ansae in
 Nestoris
 poculo.

Καὶ περὶ τῶν ὠτων οὕτως διορίζονται· ὅτι εἶχε μὲν
 δύο ὠτα ἄνω, καθότι καὶ τὰ ἄλλα ποτήρια· ἄλλα
 δὲ δύο κατὰ τὸ κύρτωμα μέσον ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν
¹ χρύσειοι edd. ² λίγαι & dein ὁ ποιετής ms. Ep.

clavae aut scipiones traiectis ferreis clavis muniuntur.
 Sic etiam de Agamemnonis ense:

*Circa humeros iecis enses: in quo clavi
 aurei collucebant: at circum vagina erat
 argentea. —*

At Apelles caelator ostendit nobis (inquit) in Corin-
 thiaceis nonnullis operibus, quo pacto clavi illi positi
 fuerint. Erat scilicet exigua quaedam eminentia scal-
 pro expressa, veluti capitula efficiens clavorum. *Infixas*
 autem *fuisse clavas* ait poeta: non, quod extrinsecus im-
 pacti infixique; sed quod similes essent infixis, & non-
 nihil eminentes exstarent super reliquam superficiem.

77. Iam de *ansis* sic praecipunt: habuisse quidem
 duas ansas superne, quemadmodum alia pocula; tum
 vero alias duas in mediâ convexitate ab utrâque parte

μικρὰ, παρόμοια ταῖς Κορινθιακαῖς ὑδρίαις. ¹ Ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐντέχνως ἄγαν ὑπέδειξε τὴν τῶν τεσσάρων ὠτων σχῆσιν, ἔχουσιν ὧδε. ἐκ μιᾶς αἰονεὶ ρίζης, ἥτις τῷ πυθμένι προσκυρεῖ, καθ' ἑκάτερον τὸ αὖς διασχί-
 ε δεῖς εἰσι ῥάβδοι ἐπ' ἀμφοῖν, οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων
 διεστῶσαι διάστημα. αὗται μέχρι τοῦ χείλους διήκου-
 σαι τοῦ ποτηρίου, καὶ μικρὸν ἔτι μπεταρξόμεναι, κα-
 τὰ μὲν τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἀγγείου φυλάττουσι τὴν
 διάσχισιν, κατὰ δὲ τὸ ἀπολῆγον πρὸς τὴν τοῦ χείλους
 ἔρεισιν πάλιν συμφεύς. ² καὶ γίνεται τὰν τρόπων τοῦ-
 τον τέτταρα ὦτα. τοῦτο δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων, ἀλλ' ἐπ'
 ἐνίων ποτηρίων τὸ εἶδος τῆς κατασκευῆς θεωρεῖται, μά-
 λιστα δὲ τῶν λεγομένων Σελευκίδων. Τὸ δ' ἐπὶ τῶν
 ε δυοῖν πυθμένων ζητούμενον, πῶς λέγεται τὸ „δύο δ'
 ὑπὸ πυθμένες ἦσαν,“ διαλύουσι οὕτως τινές. τῶν πο-
 τηρίων τινὰ μετ' ἑνὰ πυθμένα ἔχειν, ³ τὸν φυσικὸν καὶ

Duo fundi
 in
 Nestoride.

¹ ὑδρίαις edd. ² Forf. πάλιν εἰσι (αὐτ' εἰσι πάλιν) συμ-
 φεύς. πάλιν συμφύονται Eri. ³ ἔχει vulgo.

minutas, similes his quae sunt in hydriis Corinthiacis. Apelles vero perquam artificiose ostendit ansarum positionem, tali modo habentem. Ex una veluti radice, quae fundum vasis adtingit, in utraque ansa utrimque diffissi sunt baculi, non multum inter se distantes. Hi usque ad labium poculi pertinentes, nonnihilque etiam supra illud eminentes, ubi a vase plurimum distant, ibi maxime sunt diffissi; versus extremitatem autem, ubi labio adplicantur, rursus in unum coeunt. Ita quatuor existunt ansae. Haec autem structurae forma non in omnibus, sed in nonnullis poculis conspicitur, maxime vero in his quae Seleucides adpellantur. Quaestionem autem de duobus fundis, quo pacto intelligi debeat illud, *duo autem infra fundi erant*, sic solvunt nonnulli. Poculorum alia, aiunt, unum tantum habere fundum,

συγκυκαλκευμένον τῷ ἄλλῳ ποτηρίῳ· καθότι τὰ λεγόμενα κυμβία, καὶ τὰς Φιάλας, καὶ εἴ τι Φιαλαΐδης ἴσθι τὴν ἰδίαν. τινὰ δὲ δύο, ὥσπερ τὰ ὠσκούφια, καὶ τὰ κανθάρια, καὶ τὰς σελευκίδας, καὶ καρχήσια, καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια· ἓνα μὲν γὰρ εἶναι πυθμένα τὸν κατὰ τὸ κύτος συγκυκαλκευόμενον ἄλλῳ τῷ ἀγγεῖῳ· ἕτερον δὲ τὸν προσθετὸν, ¹ ἀπὸ ὀξείας ἀρχόμενον, καταλήγοντα δ' εἰς πλατύτερον, ἐφ' οὗ ἵσταται τὸ ποτήριον. καὶ τὸ τοῦ Νέστορος οὐν δέπας φασὶν ² εἶναι τοιοῦτον. Δύναται δὲ καὶ δύο πυθμένια ὑποτίθασθαι, τὸν μὲν οἶον τοῦ ποτηρίου φέροντα τὸν ὅλον ὄγκον, καὶ κατὰ μείζονα κυκλοειδῆ περιγραφὴν ἔξαρσιν ἔχοντα τοῦ ὑψους σύμμετρον· τὸν δὲ κατ' ἐλάττω κύκλον συνεχόμενον ἐν κύκλῳ μείζονι, καθόσον συνεύειν συμβέβηκεν εἰς ὃξυ ³ τὸν φυσικὸν τοῦ ποτηρίου πυθμένα, ὥστε ὑπὸ δύοιν πυθμένων φέρεσθαι τὸ ἐπι-

¹ πρόσθετον ms. Ep. ² αἶς ἐν ms. Ep.

naturalem illum & simul cum toto poculo cufum; ut cymbia quae vocantur, & phialas, & quaecumque formam habent phialae similem. Alia vero duos habere; ut ovalia pocula, & cantharia, & seleucidas, & carchesia, & quae sunt his similia: unum enim fundum esse in ipso vasis corpore, simul cum toto vase cufum; alterum vero extrinsecus adpositum, ab acuta forma incipientem, & desinentem in ampliorem ambitum, cui insistat poculum: & tale fuisse aiunt Nestoris poculum. Potuit vero duos fundos etiam ita fingere (poëta), ut alter totum poculi onus sustineret, qui, sicut in imo maiorem circumferentiam circularem, sic & pro ratione maiorem haberet altitudinem: alter vero minori circulo, qui maiori paralellus esset, contineretur, qua parte spectat naturalem poculi fundum in acutam formam desinentem: ita quidem, ut duo fundi (scilicet, duae bases)

πώμα. Διονύσιος δὲ ὁ Θράξ ἐν Ῥόδῳ λέγεται τὴν Νεστορίδα κατασκευάσαι, τῶν μαθητῶν αὐτῷ συνεγκάντων τὰργύριον. ἔπειρ Προμαθίδας ὁ Ἡρακλειώτης, ἐξηγούμενος τὴν κατὰ τὸν Διονύσιον διάταξιν, Φησὶ, σκύφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα καθάπερ αἱ δίπρωροι τῶν νεῶν, περὶ δὲ τὰ ὦτα τὰς περιστεράς· ὥσπερ δὲ τινα ροπάλια δύο ὑποκείσθαι τῷ ποτηρίῳ πλάγια διὰ μήκους· ταῦτα δ' εἶναι τοὺς δύο πυθμένας. ὁποῖόν τι καὶ νῦν ἐστὶν ἰδεῖν ἐν Καπύῃ πόλει τῆς Καμπανίας ἀνακειμένοι τῇ Ἀρτέμιδι ποτήριον, ὅπερ λέγουσιν ἐκεῖνοι Νέστορες γεγόνεναι· ἐστὶ δὲ ἀργύριον¹ χρυσοῖς γράμμασιν ἐντυπωμένα ἔχον τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη.

Dionysius
Thrax
Nestoridem
confici
curat.

„Εγὼ δὲ, Φησὶν ὁ Μυρλεανὸς, τάδε λέγω περὶ τοῦ ποτηρίου. Οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἡμέραν τροφὴν πρῶτοι διαταξάμενοι τοῖς ἀνθρώποις, πειθόμε-

LXXVIII.

Physiologi-
ca explica-
tio Nestori-
dis.

¹ Perperam ἀργύριον edd.

sustinerent poculum. Dionysius vero Thrax perhibetur Rhodi Nestoridem conficiendam curasse, argentum ei conferentibus discipulis. Quam Promathidas Heracleota, exponens structuram ex Dionysii ratione, ait esse scyphum ansas habentem similiter formatas atque puppes earum navium, quibus duplex puppis est; circaque ansas sedere columbas: subiectas autem esse poculo e transverso, secundum latitudinem, duas veluti minutas clavas, aut baculos; hosque esse duos illos fundos, quos dixit poeta. Quale etiam nunc videre est Capuae in Campania poculum quoddam Dianae dicatum, quod aiunt illi fuisse Nestoris: est autem argenteum, aureis literis insculptos habens Homericos versus.

78. »Ego vero, ait Myrleanus, de isto poculo haec dico. Veteres, qui ea quae ad mansueroiorem victum pertinent ordinarunt hominibus, persuasi globosum esse

»τοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντες ἐκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἑταίρους¹ καὶ τὰς φαντασίας καὶ τὰς περὶ τὴν ἰδίαν τροφήν,² τῶν περιέχοντι κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ σχήματος ἀφομοιοῦν εἶναι δίκαιον ἐνόμιζον. διὸ τὴν τράπεζαν κυκλοειδῆ κατασκευάσαντο, καὶ τοὺς τρίποδας ταῦς τοῖς θεοῖς καθαγιστομένους,³ φθόεις κυκλοτερεῖς καὶ ἀστέρας ἔχον-^d τας, οὓς καὶ καλοῦσι⁴ σελήνας. καὶ τὸν ἄρτον δὲ ἐκάλεσαν, ὅτι τῶν σχημάτων ὁ κύκλος ἀπῆρτισται,⁵ καὶ ἔστι τέλειος. καὶ τὸ ποτήριον οὖν, τὸ δεχόμενον τὴν⁶ ὑγρὰν τροφήν, κυκλοτερεῖς ἐποίησαν κατὰ μίμημα τοῦ κόσμου. Τὸ δὲ τοῦ Νέστορος καὶ ἰδιαίτερον ἐστίν. ἔχει γὰρ καὶ ἀστέρας, οὓς ἡλῖος ὁ ποιητὴς ἀπεικάζει, διὰ τὸ τοὺς ἀστέρας περιφερῆς⁷ εἶναι ταῖς

Clavi aurei
sunt stellae.

¹ ἑταίρους ms. A. ² τὴν ἰδίαν τροφήν vulgo. Casaub. sic corrigit: ἑταίρους τὰς φαντασίας, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀνθρώπινον τροφήν &c. ³ καὶ τοὺς φθόεις corr. Casaub. ⁴ καὶ ἔς καλοῦσι con. Casaub. ⁵ Forf. μάλιστα vel μῖνος ἀπῆρτισται. ⁶ τὴν deest edd. ⁷ περιφερῆς ed. Cas.

»mundum, capientes ex Solis & Lunae forma claras etiam formarum notiones ad proprium visum spectantes, aequum censuerunt ut haec res, quod ad formae speciem, similes efficerentur cuncta complectenti coelo. Ita mensam fabricati sunt rotundam, itemque tripodas Diis dicatos, quibus liba rotunda & astra imponuntur, quas & lunas vocant. Et pani nomen (ἄρτον) inde imposuerunt, quod omnium figurarum unus circulus maxime omni ex parte aptus est (ἀπῆρτισται) & perfectus. Igitur etiam poculum, quo humidum alimentum excipitur, rotundum effecerunt, ad mundi imitationem. Nestoris vero poculum etiam prae caeteris aliquid singulare haber, nempe stellas; quas poeta cum *clavis* comparat, quoniam ut clavi, sic stellae rotundae sunt, &

„ἥλοις ὁμοίως, καὶ ὡς ἐμπεπηγέναι τῷ οὐρανῷ. καθὼς
καὶ Ἄρατος Φησιν ἐπ' αὐτῶν·¹

c Οὐρανῷ αἰὲν ἄρην² ἀγάλματα, νυκτὸς ἰούσης.

Περὶ τῶν δὲ καὶ τοῦτ' ἔφρασεν ὁ ποιητής, τοὺς χρυ-
σαῦς ἥλους παρατίβεις τῇ τοῦ ἀργυροῦ ἐκπώματος φύ-
σει, τὴν τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐκτυπῶν κατὰ
τὴν ἰδέαν³ τῆς χροᾶς οὐσίαν. ὁ μὲν γὰρ οὐρανὸς ἀρ-
γύρῳ προσέεικεν· οἱ δὲ ἀστέρες χρυσῷ, διὰ τὰ πυ-
ρῶδες.

„Ἵποβέμενος οὖν κατηστερισμένον τὸ τοῦ Νέστο-
ρος ποτήριον, μεταβαίνει καὶ ἐπὶ τὰ κράτιστα τῶν
ἀπλανῶν ἀστέρων, οἷς δὴ τεκμαίρονται τὰ περὶ τὴν
ζωὴν ἀνθρώποι·⁴ λέγω δὲ τὰς πελειάδας. ὅταν γὰρ
εἴπῃ „δύο δὲ πελειάδες⁵ ἀμφὶς ἕκαστον χρύσειαι νε-
μέθοντο,“ πελειάδας οὐ σημαίνει τὰς ὀρνίθας, ὡς

LXXIX.

Πηλειάδες,
Pleiades
astrum.

¹ ἐπ' αὐτῶν ed. Caf. ² ἄρην edd. οὐ ἰν' ἄρην corr. Calaub.
ex Arato. ³ ἰδίαν edd. ⁴ τὰ περὶ ζωὴν οἱ ἄνθρωποι ms. Ep.
⁵ πελειάδες ms. A. & sic constanter supra, & deinde.

» quasi infixae coelo: quemadmodum de illis Aratus et-
iam ait:

*In coelo semper (sive, pulcre) fixa ornamenta, postquam
nox advenit.*

Egregie hoc vero poeta etiam eo declaravit, quod au-
reos clavos adposuit poculo per se argenteo, atque adeo
stellarum & coeli naturam ipso coloris genere expressit.
Nam coelum argento simile est: stellae vero, ob igneam
speciem, auro.

79. »Iam postquam stellarum finxit Nestoris po-
culum, transit etiam ad praestantissima ex iis sideribus
quae non sunt erratica; quibus scilicet significantur ho-
minibus ea quae ad vitam pertinent: ad Pleiadas, dico.
Cum enim ait, binae vero peliades circum singulas aureae
pascabantur, non aves dicit peliadas; quemadmodum ae-

» τινες ὑπονοοῦσι περισσότερας εἶναι, ἀμαρτάνοντες. ἕτεροι γάρ φησιν εἶναι Ἀριστοτέλης ¹ πελειάδα, καὶ ἕτεροι περισσότεραν. πελειάδας δὲ ὁ ποιητὴς καλεῖ νῦν ² τὰς Πλειάδας, πρὸς αἷς σπόρος τε, καὶ ἀμητός, καὶ τῶν καρπῶν ἀρχὴ γενέσεως καὶ συναίρεσις, καθά φησι καὶ Ἡσίοδος·

Πλειάδων Ἀτλαγενίων ³ ἐπιτελλομένων,
ἀρχεσθ' ἀμητοῦ, ⁴ ἀρότω δὲ ⁵ δυσομένων.
καὶ Ἀρατος·

Αἱ μὲν ὁμῶς ὀλίγαι καὶ ἀφειγγείς, ἀλλ' ὠνομασταί,
ἦμι καὶ ἐσπέραι, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἰλίσσονται·
ὅς σφισι καὶ θέρους καὶ χείματος ἀρχομένοιο,
σημαίνειν ἐπένευσεν, ἐπερχομένοι τ' ἀρότω.

Τὰς οὖν τῆς τῶν καρπῶν γενέσεως καὶ τελειώσεως
προσημαντικὰς Πλειάδας οἰκείως ἐντεόρνουσιν ⁶ τῷ τοῦ

¹ Ἀριστοτέλης εἶναι edd. ² νῦν καλεῖ edd. ³ Ἀτλαγενίων edd. & ms. Ep. ⁴ ἀρχεσθ' ἀμήτω ms. A. ἀρχεσθ' ἀμήτω ms. Ep. & ed. Ven. & Baf. ⁵ ἀρότω τε ms. A. ⁶ ἐντεόρνουσιν corrigunt viri docti.

» *cupiunt nonnulli, columbas falso interpretantes. Docet enim Aristoteles, aliud esse peleiada, & aliud columbam. Sed Pleiadas nunc poeta Pleiadas seu Vergilias indigitat; ad quas referuntur dirigunturque & sementis & messis, & generationis fructuum initium & collectio; quemadmodum & Hesiodus ait:*

*Pleiades Atlantis filiae cum oriuntur,
auspicanda messis est; aratio vero, cum occidunt.*

& Aratus:

*Parvae quidem, nec luminosae admodum, sed celebres istae,
mane & vespere, Deo auctore,volvuntur:
qui eis & aestatem & hiemem instantem
significare praecipit, advenientemque arationem.*

Illas igitur fructuum generationem & perfectam maturitatem hominibus significantes Pleiadas perapte poeta

σφωτάτου Νέστορος ὁ ποιητὴς ποτηρίῳ· καὶ γὰρ
b τοῦτο τῆς ἐτέρας¹ τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον. διὸ καὶ
τῷ Διὶ τὴν ἀμβροσίαν τὰς πελειάδας φέρειν Φησί·

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταί τ' ² ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι.

Οὐ γὰρ τὰς πελειάδας τὰς ὄρνεις φέρειν τῷ Διὶ νο-
μιστέον τὴν ἀμβροσίαν, ὥς πολλοὶ δοξάζουσιν· ἄσμε-
νον γάρ· ἀλλὰ τὰς Πλειάδας. οἰκείον γὰρ τὰς προση-
μαινούσας τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει τὰς ὥρας, ταύτας
καὶ τῷ Διὶ φέρειν τὴν ἀμβροσίαν. διόπερ ἀπὸ τῶν
πτηνῶν αὐτὰς χωρίζει, λέγων·

c τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι.

Ὅτι δὲ τὰς Πλειάδας τῶν ἐνδοξοτάτων καὶ ἀπλανῶν
ἄστρον ὑπείληθε, δῆλον ἐκ τοῦ προτάττειν αὐτὰς κα-
τὰ τὴν ἄλλων συναρίθμωσιν·

¹ Forf. ἰκατέρας, αὐτὴ καὶ τῆς ἐτέρας. τῆς ξηρᾶς corr. Tourp.
² αἱ τ' edd.

»caelatas fecit in sapientissimi Nestoris poculo: est enim
hoc vās recipiendo utrilibet generi alimenorum aptum.
Quare etiam Iovi ambrosiam ferre peleias ait:

*Hac quidem nec volucres praetervolant, neque peleiae
timidae, quae ambrosiam Iovi patri ferunt.*

Nec enim existimandum est, *peleias aves* (i. e. *colum-
bas*) Iovi ambrosiam ferre, ut opinantur multi: parum
enim hoc convenit: sed *Pleiadas*. Consentaneum est
enim, ut, quae hominibus anni tempestates significant,
eadem Iovi adferant ambrosiam. Itaque a volucribus
has distinguit, cum ait:

Hac quidem nec volucres praetervolant, neque peleiae.

Habuisse vero poetam Pleiadas in numero celeberrimo-
rum fiderum non errantium, perspicuum ex eo fit, quod
in aliorum recensu has primo etiam loco posuit:

Ἐν δὲ τὰ τέμνα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἴστεφά-
νεται,

Πληιάδας θ', υἱάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,

Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαζαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν.

„Ἐπλανήθησαν δ' οἱ πολλοί, νομίζοντες τὰς πλειά-
δας ὄρνεις εἶναι, πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ ποιητικοῦ σχημα-
τισμοῦ τοῦ κατὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ γράμματος² ἔπει-
τα δ' ὅτι τὸ τρήρωνες μόνον ἰδέξαντο εἶναι ἐπίθετον
πλειάδων· ἐπεὶ διὰ τὴν ἀσθείαν εὐλαβῆς ἡ ὄρνις
αὕτη τρεῖν δ' ἐστὶ τὸ εὐλαβεῖσθαι. πιθανὸν δὲ ἐστὶ τὸ
ἐπίθετον καὶ ἐπὶ τῶν Πλειάδων τιθέμενον. μυθεύονται
γὰρ καὶ αὐταὶ τὸν Ὠρίωνα Φεύγειν, διωκομένης τῆς
μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης ὑπὸ τοῦ Ὠρίωνος.

LXXX.

„Ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐκτροπή, καθ' ἣν αἱ Πλειά-
δες λέγονται Πέλειαί καὶ Πελειάδες, παρὰ πολλοῖς

1 πλειάδας malebam. 2 Forf. τοῦ γράμματος ἔπειτα δεξ.

*Finxis in eo etiam sidera omnia, quibus coelum redimi-
tum est,*

Pleiadasque, Hyadasque, insignemque Orionem,

Ursamque, quam & Plaustrum vulgo adpellant.

» Qui autem *pleiades* (in Nestoris poculo) *aves* vulgo in-
telligunt, hi decepti sunt, primum, formatione poetica
nominis, quod insertam s literam habet: deinde, quod
vocabulum *τρήρωνες* (i. e. *timidae*) nonnisi *columbarum* epi-
theton esse posse existimarunt; quoniam suā naturā ti-
mida sit haec avis, *τρεῖν* vero *trepidare* sonet & *timere*.
At non minus probabili ratione in *Pleiadas* valet idem
epitheton. Narrant enim veteres fabulae, has quoque
fugere Orionem, quoniam matrem ipsarum Pleionem
Orion infestus persequatur.

80. » Nominis autem deflexio, qua Pleiades dicuntur
Pelciades & *Pelcias*, apud multos poetas reperitur. Pri-

„ἔστι τῶν ποιητῶν. Πρώτη δὲ Μοῖρ᾽ ἡ Βυζαντία κα-
λῶς ἐδέξατο τὸν νοῦν τῶν Ὀμήρου ποιημάτων, ἐν τῇ
Μνημοσύνῃ ἐπιγραφομένη Φάσκουσα τὴν ἀμβροσίαν
τῷ Διὶ τὰς Πλειάδας κομίζειν. Κράτης δὲ ὁ κριτικός,
σφετερισάμενος αὐτῆς τὴν δόξαν, ὡς ἴδιον ἐκφέρει τὸν
λόγον. καὶ Σιμωνίδης δὲ τὰς Πλειάδας πελειά-
δας εἶρηκεν, ἐν τούτοις·

Alii etiam
poetae
Pleiadas,
Peleiadas
dixerunt.

Ε „Δίδωσι δ' εὖ τέ σ' Ἑρμῆς Ἐναγώνιος, Μαίας
ὑπλοκάμοιο παῖς. ἔτι κτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰσπλο-
κάμων Φίλαν θυγατέρων τάν γ' ἔξοχον εἶδος, ἃ
αἰ καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι.“
σαΦῶς γὰρ τὰς Πλειάδας, ὡς Ἄτλαντος θυγα-
τέρας, Πελειάδας καλεῖ. καβάπερ καὶ Πίνδαρος·

— Ἔστι δὲ ἰοικὸς

ὀρίαν τε πελειάδων

1 Μυρὰ Suid. & al. 2 αὐτὸς conl. Caf. Διδῶσι τιν εὔχοις Iac.
3 Decst γ' edd. ἑπτὰ ἰσπλοκάμοιο (φίλας) θυγατέρας, τὰν ἔξοχον
εἶδος corr. Caf. 4 Forl. ἔξοχον εἶδαν. 5 ἰοικῶν τε ed. Ven.
ἰοικῶν γε vulgo apud Pind. γε utique rectius videtur.

»ma vero Moero (s. Myro) Byzantia recte accepit Ho-
mericorum poematum mentem, quae in carmine cui
Mnemosyne titulus, Pleiadas, ait, Iovi ambrosiam adferre.
Crates vero Criticus, sibi tribuens illius gloriam, eam ra-
tionem pro sua venditat. Sed & Simonides, quae vulgo
Pleiades vocantur, easdem Peleidas nominavit, ubi ait:

Dat [gloriam,] Mercurius, Certaminum - praefes,
Maiae pulchricomae filius. Genuit vero Atlas septem
violaceo - capillo - conspicuarum dilectarum filiarum
praestantem sane formam; quae vocantur Peleides
coelestes.

Perficue enim Pleiadas, Atlantis filias, Peleidas vo-
cat. Sic & Pindarus:

Est autem consentaneum
oriis a Peliadibus

ῥῇ τηλόθεν ¹ Ὀαρίωνα ² νῆσθαι.

„ σύνγγυς γάρ ἐστιν ὁ Ὀρίων τῇ ἀστροθεσίᾳ τῶν Πλειάδων· ὧς καὶ ὁ περὶ ταύτας μῦθος, ὅτι Φεύγουσι μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Πληϊόνης τὸν Ὀρίωνα. ὁρίας δὲ λέγει τὰς πλειάδας ἐν ἴσῳ τῷ οὐρίας, κατὰ παράλειψιν τοῦ ὕ· ἐπειδὴ κινῶται ἐπὶ τῆς οὐράς τοῦ ταύρου. 2 καὶ Αἰσχύλος δ' ἐκφανέστερον, προσπαίζων τῷ ὀνόματι κατὰ τὴν ὀμοφωνίαν·

Αἱ δ' ἔπ' Ἀτλαντος παῖδες ὀνομασμέναι,

πατρὸς μέγιστον ἄλλον οὐρανοστεγῇ ³

κλαίσκον, ἔθθα νυκτέρων Φαντασμάτων

ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελειάδες.

ἄπτερους γὰρ αὐτὰς εἴρηκεν, διὰ τὴν πρὸς τὰς ὄρνεις ὁμωνυμίαν. Ἡ δὲ Μοῖρὰ καὶ αὐτὴ τὸν τρόπον τοῦτον Φησί·

¹ τηλόθι Epit. ² Ὀαρίωνα ed. Ven. Ὀρίωνα ed. Baf. & Casaub.

³ οὐρανός τε γὰρ vulgo. οὐρανοῦ τέγην vel στέγην corrigebant viri docti.

haud procul incedere Orionem.

» Nam in siderum positu vicinus Pleiadibus est Orion: unde etiam de his vulgata est fabula, fugere eas cum matre Pleionā Orionem. *Orias* vero *Pleiadas* dicit perinde ac si *urias* dixisset, per ellipsin vocalis *y*: quia sitae sunt in cauda (τῇ οὐρᾷ) tauri. Aeschylus vero, apertius etiam ad illam adludens nominum communionem, ait:

Septem vero illae Atlantis inclytas filiae,

patris gravissimum laborem sustentandi-coeli

deflebant, ubi nocturnorum visorum

formam habent alis - carentes Peleides.

Alis - carentes dixit, ob nominis communionem cum avibus peleiadibus. Sed & ipsa Moero ad hunc modum loquitur:

Ζεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ Κρήτῃ τρέφετο μέγας, οὐ δ' ἄρα

Moeris
(l. Myrās)
verius ex
Mnemo-
syne.

b

τίς νιν

ἡΐδει¹ μακάραν. ὃ δ' αἶξετο πᾶσι μέλισσι.

τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ξαβέῳ τράφον² ἄντρῳ,

ἄμβροσίν φέρουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοαίων³

νεκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἶεν ἀφύσσων⁴

γαμφληγῆς, ⁵ φέρεσκα ποτὸν⁶ Διὶ μητιόεντι.

τὸν καὶ, νικήσας πατέρα Κρόνον εὐρύσπα Ζεὺς,

ἀλάνατον πείσῃ, καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασεν.

ὥς δ' αὐτὰς τρήρωσι πελειάσιν ὥπασε τιμὴν,

c αἱ δὴ τοι θέρους καὶ χιίματος ἄγγελοι εἰσίν. 10

„καὶ Σιμμίας δ', ἐν τῇ Γοργοῖ, Φησὶν

Αἰθέρος ὠκεῖαι πρόπολοι πίλνατο πέλειαι.

Ποσίδιππος τ' ἐν τῇ Ἀσωπίᾳ⁷

Οὐδὲ τοι ἀκρόνυχροι ψυχραὶ δύνουσι πελειαί.

¹ ἡΐδει edd. ² τρέφον edd. τράφον Ms. ³ γαμφληγῆ edd. cum ms. A. ⁴ ποτὸν edd. ποτὸν Ms. ⁵ Ποσίδιππος ἐν Ἀσωπίᾳ edd.

*Educabatur in Cretā magnus Iupiter; nec cum ullus
noverat Coelitum: ille autem membris crescebat omnibus.
Nempe alebant eum tetrone s (columbae) divino sub
antro,*

ambrosiam ferentes ab oceani fluentis:

*nectar vero ex rupe ingens aquila semper hauriens
rostro, potum adferebat Iovi prudenti.*

*Quem etiam, victo Saturno patre, late sonans Iupiter
immortalem fecit, caeloque locavit.*

*Paremque timidis columbis (τρήρωσι πελειάσι) tribuit
honorem,*

quae nunc scilicet aestatis & hyemis nunciae sunt.

»Item Simmias, in Gorgone, ait:

Aetheris veloces ministras adpropinquabant peleiae.

Et Posidippus, in Asopiā:

Neque vespertinae occidunt frigidae peleiae.

Athen. Vol. IV.

X

„Λαμπροκλῆς δ' ὁ διδυραμβοποιὸς καὶ ῥητῶς αὐτὰς
εἶπεν ὁμωπνεῖν ταῖς περιστέραῖς, ἐν ταύτοις·

Αἱ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι

πeliιάσιν αἰθέρι κῦσθε. ¹

καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δε ἀναφερομένην ποιήσας Ἀστρο-
νομίαν, αἱ πeliιάδας αὐτὰς λέγει·

Τάσδε βροτοὶ καλέουσι Πeliιάδας.

καὶ πάλιν·

Χειμέριαι δύνουσι Πeliιάδες. — καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πeliιάδες.

Οὐδὲν οὖν ἄπιστον, καὶ Ὅμηρον τὰς Πeliιάδας κα-
τὰ ποιητικὸν νόμον Πeliιάδας ὠνομακέναι.

LXXXI.

Pleiades
ansis infi-
dentes Ne-
storidis.

„Ἀποδεδογμένου οὖν τοῦ, ὅτι Πeliιάδες ἦσαν

ἐντετορευμέναι ² τῷ ποτηρίῳ, καθ' ἕκαστον τῶν ὥτων
δύο ὑποθετέον, εἴ τε βούλεται τις ὀρνιθοφυσὶς κόρας, εἴ

¹ κῦσθαι ed. Ven. & Bas. cum ms. A. κύνται ms. Ep. ² ἐντι-
τορευμέναι ms. Ep.

»Lamprocles vero, dithyrambicus poeta, disertè etiam
dicit, *Pleiadibus* nomen commune esse cum *columbis*.
Cuius haec sunt verba :

Et volucribus cognomines

columbis, in aethere locatae.

Porro etiam Astronomiae auctor illius, quae Hesiodo
adscribitur, constanter *Peleiadas* eas vocat :

Et quas Peleidas vocant mortales.

& iterum :

Hybernae occidunt Peleides.

Rurfusque :

tunc occultantur Peleidas.

Quare minime incredibile debet videri, etiam Home-
rum *Pleiadas* poetico quodam more *Peleiadas* nominasse.

81. »Cum igitur demonstrarum sit, *Pleiadas* caelatas
fuisse in Nestoris poculo, ad utramque anam duae in-
telligi debebunt; sive avium formam sive humanam spe-

„τ' αὖ καὶ ἀνθρωποειδῆς, ἄστροις δὲ πεποικιλμένας.
 ε τὸ μὲν τοι „ἀμφὶς ἑκαστον χρύσειαι νεμέθοντο“ οὐχ
 ὡς περὶ ἐν ἑκαστον ἀκουστίον· γενήσονται γὰρ οὕτως
 ὀκτὼ τὸν ἀριθμόν. ἀλλ', ἐπεὶ περ ἴσχυισται μὲν ἑκάτερον
 τῶν ὠτων εἰς δύο σχίσεις, τούτων δ' αὖ συνάφεια κα-
 τὰ τὴν τελευταίαν ὑπόληξιν· ἑκαστον μὲν ἂν λέ-
 γοιτο, καθὼς τέτταρες αἱ πᾶσαι σχίσεις τῶν ὠτων·
 ἑκάτερον δὲ, καθὼς συμφυῇ πάλιν ἐπὶ τέλει γίνε-
 ται τῆς ἀναστάσεως αὐτῶν. ἔταν οὖν εἶπη,

— ΔΟΙΑΙ¹ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἑκαστον

χρύσειαι νεμέθοντο, ΔΤΟ² δ' ὑποπτόμενες
 ἦσαν·

ε καθ' ἑκατέραν τὴν σχίσιν τῶν ὠτων ἀκουσόμεθα μίαν
 πελειάδα· ἃς δοῖας εἶπε, καθὼς συμφυεῖς εἰσιν ἀλ-
 λήλαις, καὶ συνεζευγμέναι. τὸ γὰρ δοιοὶ καὶ δοιαὶ²
 σημαίνει καὶ τὸ κατ' ἀριθμόν εἶδος, τὸ δὲ οὐδ' οἶον,

¹ εἶποι edd.

² καὶ αἱ δοιοὶ edd.

»ciem habuisse cogites puellas, sed eas stellis distinctas.
 Illud quidem, *circa utramque ansam aureae pascébantur*, non
 intelligendum *circa unamquamque*: sic enim forent octo
 numero. Sed quoniam utraque ansa in duas fissa est,
 duae autem hae fissiones versus extremitatem sese rur-
 sus contingunt; *quamque* quidem dixerit poëta, quate-
 nus quatuor fuerunt ansarum segmenta; *utramque* vero,
 quatenus earum bina rursus in summa extremitate in
 unum coeunt. Quum igitur ait:

Binae vero Peleides circa quamque

aureae sedebant, duae autem hypopythmenes erant:

in utroque ansarum segmento intelligemus unam sedisse
 Peleiadam; quas *binas* dicit; quod sese contingerent &
 iunctae fuissent. Nam *bini* & *binas* duobus modis intelli-
 gi possunt: aut simpliciter tamquam numeri species, nem-
 pe *duo*; velut in illo:

Δειούς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 „καὶ δοιοὶ θεράποντες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ συμ-
 Φυῖς, καὶ τὸ συνεζυγμένον κατ' ἀριθμὸν. ὡς ἐν τούτοις”
 — Δειούς δ' αἶρ' ὑπήλυθε θάμνου
 ἐξομόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν Φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 γνήσονται οὖν ἐπὶ τῶν ὠτων τέσσαρες πελαιάδες. a

LXXXII.

Δύο ὑπο-
 πυθμένες
 πελαιάδες.

„Ἐπειθ', ὅταν ἐπιεύκη τὸ,
 — δοιαὶ δὲ πελαιάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 χρύσειαι νεμέθοντο, δύο δ' ὑΠΟΠΤΘΜΕΝΕΣ
 ἦσαν”

ἀκουστέον οὐ πυθμένας δύο, οὐδὲ ¹ κατὰ διαίρεσιν ἀνα-
 γνωστέον, ὡς ὁ Θράξ Διονύσιος· ἀλλὰ κατὰ σύνθε-
 τον ὑποπυθμένους, ὅπως ἐπὶ τῶν πελαιάδων ἀκούω-
 μεν· ὅτι τέσσαρες μὲν ἦσαν ἐπὶ τῶν ὠτων, δύο δ'
 ὑποπυθμένες, ταυτίσθη ὑπὸ τῷ πυθμένι, οἷον ὑπο-
 πυθμένοι· ὥστε διακρατεῖσθαι τὸ δέπας ὑπὸ δυῶν ²

¹ ἀλλ' οὐδ' edd. cum ms. A. ² δυῶν ed. Baf. & Caf.

Binos tripodas, & decem auri talenta.

» & in illo, *Bini ministri*. Significant vero etiam ea,
 quae sese contingunt & ex duobus iuncta sunt; velut
 in illis:

— *Bina autem subiit arbuta*

ex eodem loco epata, alterum oleastri, oleae alterum.

Fuerint igitur super ansis Peleides quatuor.

82. »Deinde, ubi subnectit illud,

— *Binae vero Peleides circa quodque*

aureae pascobantur, δύο δ' ὑΠΟΠΤΘΜΕΝΕΣ ἦσαν:

non intelligere πυθμένας δύο (duos fundos, vel duas ba-
 ses) debemus, nec divisim vocibus legere, ut fecit Dio-
 nyfius Thrax; sed coniunctim ὑποπυθμένες, ut de Pe-
 leiadibus intelligatur: fuisse scilicet quatuor quidem su-
 per ansis, duas vero hypopythmenas, id est, sub fundo,
 quasi ὑποπυθμένοι dixisset; ita ut teneatur sustentetur-

b „Πειλειάδων ὑποκειμένων τῷ πυθμένι, ἐξ δὲ τὰς πά-
 σας γενέσθαι πλειάδας· ἐπεὶ περ ὀρώνται τοσαῦται, ¹
 λέγονται δὲ ἑπτά. καθότι καὶ Ἄρατος Φησὶν·
 Ἐπτάπαροι δὲ ταί γε μετ' ἀνθρώποις καλέονται, ²
 ἐξ οἳ περ εἶναι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.
 Οὐ μὲν πως ἀπόλωλεν ἀπευθὺς ἐκ Διὸς ἄστηρ,
 ἐξ οὗ καὶ γενεῆθεν ἀκούομεν· ἀλλὰ μάλ' αὐτὰς
 εἶρηγ'. ³ ἑπτά δ' ἐκείναι ἐπιρρήδην καλέονται.

c „Ἐξ οἳ περ εἶναι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.“ τὸ ὁρά-
 μενον οὖν ἐν τοῖς ἄστροις, καὶ ἐν τῇ φαινομένη κατα-
 σκευῇ προσηκόντως ἐτόρευσε. Τοῦτο μὲν τοι καὶ ἐπὶ
 τοῦ Διὸς σημαίνειν πείθονται τὸν ποιητὴν, ὅταν λέγῃ·
 Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ Πέλειαι
 τρήρωνες, ταί τ' ⁴ ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν.

¹ τοιαῦται ed. Caf. ² Recte ὑπόκεινται apud Arat. ³ εἶρηται
 ed. Caf. ut vulgo apud Aratum. εἶρηται ed. Ven. & Bas.
 cum Msto. ⁴ αἱ τ' edd.

» que poculum a duabus Peleiadibus fundo subiectis,
 finitque in universum Pleiades sex: quoniam conspi-
 ciuntur sex, licet dicantur septem. Quemadmodum et-
 iam Aratus ait:

*Quae septem quidem ingredientes nominantur inter homines,
 sex licet solum conspici possint oculis.
 Nec vero perit ignota e coelo stella,
 ex quo inde ab initio audivimus: sed temere admodum
 hoc dictum est. Septem vero illae nominatim vocantur.*

Sex licet, inquit, solum conspici possint oculis. Ergo id,
 quod in astris patet oculis, convenienter etiam in stru-
 cturâ oculis subiectâ caelatum finxit poeta. Id ipsum
 vero etiam de Iove indicare poetam arbitrantur, ubi
 ait:

*Hac quidem neque volucres praetervolant, neque Peleiades
 simulae, quae ambrosiam Iovi patri ferunt.*

Ἄλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῆς ¹ πέτρῃ·

ἀλλ' ἄλλην ἐνίσσι ² πατὴρ ἐναριθμὸν εἶναι.

„ὑπὸ τῆς ἐξύτης τῶν πλαγκτῶν πετρῶν καὶ τῆς λειό-
της ἀφαιρεῖσθαι λέγων μίαν τῶν Πλειάδων, ἄλλην
δὲ πρὸς τοῦ Διὸς ἐνίσθαι χάριν τοῦ σώζειν τὸν ἀριθμὸν
αὐτῶν· ποιητικῶς αἰνιττόμενος, ὅτι, τῶν Πλειάδων ἐξ
ὀρωμένων, ὅμως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν οὐκ ἀπόλλυται, λέ-
γονται δὲ καὶ τῷ ἀριθμῷ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἑπτά.

LXXXIII.

Κυκίων.
Cocetum.

„Πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, οὐκ οἰκείως τῷ ποτη-
ρίῳ ἐντετυπῶσθαι τὰς Πλειάδας, ξηρῶν τροφῶν οὐσας
σημαντικᾶς, λεκτέον ὅτι τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τρο-
φῶν ἐστὶ δεκτικόν. κυκίων γὰρ ἐν αὐτῷ γίνεται· τοῦ-
το δ' ἐστὶ πόσις ἐν τῷ κράματι τυρὸν ἔχουσα καὶ ἄλ-
φειτον· ἄμφω δὲ ταῦτα κυκώμενα καὶ οὕτω πινόμενα
λέγει ὁ ποιητής·

¹ λῆς ed. Ven. & Bas. cum ms. A. ² ἐνίσσι edd.

*Sed etiam ex iis aliquam semper adimit laevis (five,
nuda) petra:*

at etiam submitte pater, ut numerus constet.

» Ab acumine, & laevore (five, nuditate) errantium
scopulorum abripi, ait, unam ex Pleiadibus, aliam ve-
ro a Iove in illius locum submitti, quo integer ferve-
tur earum numerus: poëtica innuens, licet sex solum
conspiciantur Pleiades, tamen de numero earum nul-
lam periisse; sed tam numero, quam ipsis nominibus,
(recte) septem dici.

83. » His vero qui contendunt, parum convenienter
insculptas poculo Pleiadas esse, ut quae sint aridi ali-
menti indices, respondendum est, poculum illud, quod
δέπας vocatur, utrumque genus recipere alimentorum.
Nam in eo fit cocetum: (κυκίων:) est autem haec potio,
mixtum continens caseum & farinam; quae duo simul
misceri atque ita bibi dicit poeta:

Τοῖσι δὲ τῷχε κυκλιῶν ¹ ἑὺπλόκαμος Ἑκαμένης
 ἢ σφῶν πρῶτον μὲν ἐπὶ προΐηλε τράπεζαν,
 [καλὴν κυανόπεζαν] ² εὐξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς ³
 χάλκειον κάτεον ἐπὶ δὲ κρόμμιον, ποτῶ ὄψον,
 ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' Ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτῆν. 5
 πὰρ δὲ δέπας περικαλλῆς, ὃ οἶκον ἦγ' ὁ γεραίος,
 ἐν τῷ ρά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεοῖσιν ⁴
 αἶνον Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἰγείοι κῆ τυρὸν
 κηῖσι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' Ἀλφίτα λευκὰ πάλυνε
 πινέμεναι δ' ἐκέλευεν, ⁵ ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκλιῶν.

„Τὰ δὲ,

Ἄλλος μὲν μογῶν ἀποκινήσασκε τραπέζης
 α πλεῖον εἶον, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογήτῃ ἄειρεν
 οὐκ ἀκουστέον ἐπὶ μόνων ⁶ Μαχάονος καὶ Νέστορος.

¹ κυκλιῶ mss. κυκλιῶ edd.

² Absunt duo verba Msto.

³ ἐπ' αὐτῇ edd. ⁴ θεοῖσιν edd. ut vulga apud Hom. ⁵ ἐκί-
 λυσεν edd. ⁶ μόνων edd.

Hīs autem parabat cocctum pulchricoma Hecamede:

quae eis primum quidem adposuit mensam

*pulcrā, cyaneis instructam pedibus, bene politam; ac
 super eā*

*aeneam lancem, & in ea ceram, potioni-artum obsonium,
 & mel recens, & sacrae farinae fragmen;*

*iuxta etiam poculum (δέπας) perpulcrum, quod domo
 adtulerat senex:*

in quo ipsis miscuit mulier similis Diis

vinum Pramnium; insuper autem caprinum rasit caseum

radulā aeneā, superque farinas albas inspersit;

ac bibere iussit postquam confecit cocctum.

84. » Quod vero ait:

Alius quidem (Ἄλλος μὲν) non sine labore submovi-
set de mensā,

plenum si esset; Nestor vero nullo labore tollebat:

id non de Machaone & Nestore solummodo intelligen-

LXXXIV.

Alius qui-
dem multo
labore etc.

„ὡς εἶονταί τινες, τὸ δὲ αὐτὶ τοῦ ὁ λαμβάνοντες ἐπὶ τοῦ Μαχάονος, λέγοντες·

Ἄλλ' ὁ μὲν ἰμογέων ἀποπνήσασκε τραπέζης. ἐπὶ τοῦ Μαχάονος τὸ μογέων δηλοῦσθαι νομίζοντες, ἐπειδὴ τέτρωται. ὅτι δὲ καὶ Ὅμηρον ὁ Μαχάων αὐτέτρωται, ἐν ἄλλοις διειχθήσεται. Ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι τὸ ἄλλος Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ μόνων Μαχάονος καὶ Νέστορος ἔθηκεν, (δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν) ἀλλ' εἶπεν ἂν ἕτερος. τοῦτο γὰρ ἐπὶ δύο τάσσεσθαι πέφυκεν, ὡς ἐπὶ τούτων.²

Οἴσσετε δ' ἄρ' ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν. Ἐπειτα δὲ τὸ δὲ αὐτὶ προτακτικῷ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδὲ ποτε τίθησι· τοῦμπαλιν δὲ αὐτὶ τοῦ ὁ ὑπατακτικῷ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν ὁ. εἶον·

Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν.

τ Ἄλλ' ὁ μὲν ms. A. 2 καὶ ἐπὶ τούτων edd. cum ms. A. ὁ τλ, Οἴσσετε ms. Ep.

»dum, ut existimant nonnulli, voculam & pro ὁ accipientes de Machaone, & sic scribentes:

Ἄλλ' δὲ μὲν, id est, *Et hic quidem non sine labore submovisset de mensā.*

illud, *non sine labore*, existimantes de Machaone dici, quod is vulneratus esset. At, iuxta Homerum non vulneratum fuisse Machaonem, alibi docebimus. Nesciunt vero illi, vocem ἄλλος Homerum non de Machaone & Nestore solis positurum fuisse, (hi enim duo bibunt:) sed ἕτερος fuisse dicturum: nam hoc poni solet ubi de duobus agitur; veluti in istis:

Adducite agnos, alium (ἕτερον) album, nigram alteram. (ἑτέραν.)

Praeterea articulum & loco praepositivi ὁ numquam ponit Homerus; e contrario, loco postpositivi & praepositivum ὁ (vel δ) adhibet: veluti,

Hi Sisyphus erat, qui (δ) prudentissimus fuit mortalium.

„ Ἐλλείπει οὖν τὸ τῆς μόριον. τὸ γὰρ πλήρες ἐστίν
 c „ ἄλλος μὲν τις μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 πλείων ἰόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.“ ὡς
 πάντος ἀνθρώπου μάλιστ' ἀν' ἀποκινήσαντες ¹ ἀπὸ τῆς
 τραπέζης τὸ ποτήριον, τοῦ δὲ Νέστορος αὐτὸ ραδίως
 βαστάζοντας δίχα πόνου καὶ κακοπαθείας. τὸ γὰρ
 ποτήριον ὑφίσταται μέγα καὶ κατὰ τὸ κῦτος, καὶ
 βαρὺ τὴν ὀλκὴν ὅπερ Φιλοπάτης ² ὦν ὁ Νέστωρ ἐκ
 τῆς συνεχῆς συνηθείας ραδίως βαστάζειν ἔσθιεν.

„ Σωσίβιος δὲ ὁ Λυτικός, προθεὶς τὰ ἔπη·

LXXXV.

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
 d πλείων ἰόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.

Sofibius,
 ὁ Λυτικός.

γράφει κατὰ λέξιν· „ Νῦν ³ τὸ μὲν ἐπιτιμώμενον ἔστι
 τῷ ποιητῇ, ὅτι τοὺς μὲν λοιπούς ἐστι ⁴ μογιοντας ἀεί-
 ρειν τὸ δέπας, τὸν δὲ Νέστορα μόνον ἀμογητὶ. ἄλ-

¹ ἀποκινῶντες ed. Ven. cum Ms. ² φιλοπάτης edd. cum ms. Ep
³ Vulgo κατὰ λέξιν ἵν'. τὸ μὲν ἐπιτ. ⁴ λοιπούς ἴση malles.

» Deficit igitur τῆς vocula. Nam plena locutio haec est:
Alius quidem quispiam non sine labore submovisset a mensā po-
culum, plenum si esset; Nestor vero senex nullo labore tollebat.
 Ut sit sententia, quemlibet alium hominem non sine la-
 bore submoturum fuisse a mensa poculum, Nestorem ve-
 ro facile & nullo negotio laboreve illud sustulisse. Fin-
 gitur enim poculum ingens mole, & pondere grave;
 quod bibendi studiosus Nestor assiduā consuetudine fa-
 cile gestare valuerit.

85. » Sofibius vero Lyticus, (i. e. Quaestionum Solutor),
 praepositis illis versibus,

Alius quidem non sine labore submovisset a mensā,
plenum si esset; Nestor vero senex nullo labore tollebat.

haec verboreneus scribit: *Nunc reprehendens poetam, quod*
dicat, reliquos quidem non sine labore tollere pocu-
lum, unum vero Nestorem nullo labore. Contra rationem

„γον δ' ἰδοὺαι, Διομήδους καὶ Αἴαντος, ἔτι δ' Ἀχιλλέως παρόντων, εἰσαγαγεῖν τὸν Νέστορα γενναιότερον, τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκότα. τούτων τοῖνυν οὕτως κατηγορουμένων, τῇ ἀναστροφῇ χρησάμενοι ἀπολύομεν τὸν ποιητὴν. ἀπὸ γὰρ τούτου τοῦ ἑξαμέτρου,

πλεῖον ἔον, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. c
ἀπὸ τοῦ μέσαι ἐξελόντες τὸ γέρον, τάξομεν τοῦ πρώτου στίχου πρὸς τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τὸ Ἄλλος μὲν, εἴτα τὸ ἐξαρχῆς συνορῶμεν — Ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλεῖον ἔον, ὁ δὲ Νέστωρ ἀπονητὶ ἄειρεν. — Νῦν οὖν, οὕτω τεταγμένων, ὁ Νέστωρ φαίνεται τῶν μὲν λοιπῶν πρεσβυτῶν ¹ μόνος τὸ δέπας ἀμογητὶ αἰείρων.“ Ταῦτα καὶ ² ὁ Φαυμάσιος λυτικὸς Σωσίβιος. ὃν οὐκ ἀχαρίτως διέκαιξε διὰ τὰς πολυθρullήτους ταύτας καὶ τὰς τοιαύτας λύσεις Πταλμαῖος ὁ Φιλάδελφος βασιλεὺς. λαμβάνοντος γὰρ

Festive
ridetur a
Ptolemaeo
Philad.

¹ πρεσβυτέρων edd. ² καὶ abest ms. Ep. Ταῦτα μὲν, αὐτὸς ὁ malebam.

n autem esse videbatur, cum adfint Diomedes & Aiaz, atque etiam Achilles, statuere Nestorem his validiorem, eum, qui aetate multo erat proventus. Quorum ab accusatione liberabimus poetam, inversione utentes sive transpositione. Nam in illo versu, plenum si esset; Nestor vero senex nullo labore tollebat:

e medio versu eximemus vocem senex, ponemusque sub prioris versus initium post verba Alius quidem: deinde connectamus verba ut antea: nempe, Alius quidem senex non sine labore submovisset de mensa, plenum si esset; Nestor vero nullo labore tollebat. Nunc igitur, his ita constitutis, adparet Nestorem unum prae reliquis senibus sine labore sustulisse poculum. Haec quidem admirabilis ille quaestionum solutor Sosibius. Quem ob hasce aliasque eius generis iactatas solutiones haud infestive lusit rex Ptolemaeus

αὐτοῦ συνταξιν βασιλικήν, μεταπεμφάμενος τοὺς ταμίαις, ἐκέλευσεν, ἵαν παραγίνηται ὁ Σωσίβιος ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτῷ, ὅτι ἀπέβληκε. καὶ μετ' οὐ πολὺ παραγενομένῳ καὶ αἰτοῦντι, εἰπόντες δέδωκεναι αὐτῷ, τὰς ἡσυχίας εἶχον· ὁ δὲ τῷ βασιλεῖ προσελθὼν κατεμέμεφετο τοὺς ταμίαις. Πτολεμαῖος δὲ¹ μεταπεμφάμενος αὐτοὺς, καὶ ἦκειν κελεύσας μετὰ τῶν βιβλίων, ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ εἰσι τῶν τὰς συντάξεις λαμβανόντων· λαβὼν ταύτας εἰς χεῖρας ὁ βασιλεὺς, καὶ κατιδὼν, ἔφη καὶ αὐτὸς, εἰληφέναι αὐτόν· οὕτως. ἦν ὀνόματα ἐγγεγραμμένα ταῦτα, Σωτῆρος, Σωσιγένους, Βίωνος, Ἀπόλλωνος, Δίωνος. εἰς ἃ ἀποβλέψας ὁ βασιλεὺς, εἶπεν ὦ θαυμάσιε λυτικέ, ἵαν ἀφέλῃς τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶ, καὶ τοῦ Σωσιγένους τὸ σι, καὶ τοῦ Βίωνος τὴν πρώτην

¹ ὡ ἀβεστ ms. A.

»Philadelphus. Nam cum annuo stipendio regio frueretur Sosibius, arcessitis quaestoribus rex mandavit, si venisset Sosibius ad petendum stipendium, dicerent ei, esse illud ei iam persolutum. Qui cum haud multo post venienti Sosibio stipendiumque petenti respondissent, se ei iam numerasse, nec ullum verbum ultra: ille regem adiens, quaestores accusavit. Quibus arcessitis & adesse iussis cum tabulis, in quibus consignata eorum nomina erant qui stipendia accipiebant; Ptolemaeus in manus sumit tabulas, eisque inspectis, ipse quoque Sosibio dixit, accepisse eum id quod peteret: nempe hoc modo. Inscripta tabulis erant haec nomina, [eorum quibus stipendium iam fuerat numeratum] Soteris, Sofigenis, Bionis, Apollinis, Dionis. Quae rex intuitus, dixit: O admirabilis quaestionum solutor, si a Soteris nomine sumseris syllabam So, tum a Sofigenis nomine secundam si,

„ συλλαβὴν βί, καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, εὐρήσεις σαυτὸν ἀπειληδὸτα κατὰ τὰς σὰς ἐπινοίας. καὶ ταῦτα, οὐχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἀλίσκη, ἀπροσδιόνυστος λύσις πραγματευόμενος.“

LXXXVI.

Holmus.

“ΟΛΜΟΣ. Ποτήριον, κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενεσθένης, ¹ ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν, γράφει οὕτως. „ Ἀλβατάνην ² δὲ στήριον καὶ ὅλμων χρυσῶν. ὁ δὲ ὅλμος ἐστὶ ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὅπως αἰς πυγωναίων.“

LXXXVII.

Oxybaphum; acetabulum.

“ΟΞΥΒΑΦΟΝ. Ἡ μὲν κοινὴ συνήθεια οὕτως καλεῖ τὸ ὄξους δεκτικὸν σκεῦος ἐστὶ δὲ καὶ ³ ὄνομα ποτηρίου. οὗ μνημονεύει Κρατῖνος μὲν ἐν Πυτίνῃ, οὕτως Πῶς ἂν τις ⁴ ἀποπαύσει τοῦ λίαν πότου; ⁵

¹ Μεγαθήνης conl. Dalec. ² ἀλβατάν ed. Ven. & Basf. ἀλβατάνης ed. Caf. ³ Deest καὶ edd. ⁴ αὐτὸν inserunt edd. In Msto perturbatus admodum versus. ⁵ ποτοῦ vulgo.

» & a *Bione* rursus primam *bi*, denique terminationem τοῦ Ἀπόλλωνος; reperies, te iam accepisse stipendium, secundum tua inventa: & quidem, non ab aliis, sed propriis tuis pennis, ut ait admirabilis Aeschylus, captus teneris, tam incongruis solutionibus occupatus.“

86. *Holmus*. [Aliàs, *Mortarium*.] Poculum, ad cornuum modum elaboratum. Menesthenes, quarto libro Politicorum, ita scribit: » Albatanen vero tortilem & holmum aureum. Est autem *holmus*, poculum ad cornuum modum elaboratum, altitudine fere cubitali.“

87. *Oxybaphum*; *Acetabulum*. Communis quidem usus sic vocat vasculum recipiendo aceto inserviens: est vero etiam poculi nomen: cuius meminit Cratinus in Pytina, his verbis:

Quo pacto quis a nimia potu hunc prohibere possit?

Ἐγ' ᾧδα. συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας,
καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω ¹ σποδῶν,
καὶ τ' ἄλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον
κοῦδ' ὀξύβαφον οἴηρόν ἐτι κεκτῆσται.

Ὅτι δ' ἐστὶ τὸ ὀξύβαφον εἶδος κύλικος μικρᾶς κερα-
μίας, σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Μύστιδι, ² διὰ
τούτων. γραῦς ἐστὶ Φίλοιος, ἐπαινοῦσα κύλικα με-
γάλην, καὶ ἐξευτελιζουσα τὸ ὀξύβαφον ³ ὡς βραχύ.
d εἰπόντος οὖν τινος πρὸς αὐτήν· [„Σὺ δ' ἄλλὰ πῖβι.“
λέγει.] ⁴

— Τοῦτο μὲν σοι πείσομαι. ⁵

καὶ γὰρ ἐπαγωγὸν, ὦ θεοὶ, τὸ σχῆμά πως
τῆς κύλικος ἐστίν, ἄξιόν τε τοῦ κλέους
τοῦ τῆς ἑορτῆς. οὐ μὲν, οὐ μὲν ⁶ ἄρτι γὰρ ⁷
ἐξ ὀξύβαφίων κεραμείων ἐπίνομεν;

¹ συγκραυνώσω edd. ² Temere Μυστίδι ed. Baf. & Caf. ³ Vul-
go τὴν κύλικα ὡς βραχύ. ⁴ Quinque verba, quae deerant,
e superiore loco adieci. ⁵ πείσομαι ms. A. ⁶ Semel tantum
οὐ μὲν habent edd. ⁷ ἄρτιος γάρην h. l. edd. ἄρτιος γὰρ Ms.

*Pulcre equidem novi. Confringam eius congios,
& cadiscos conteram quasi fulmine disiectos,
aliaque omnia vasa potui inservientia;
neque oxybaphum vinarium ei reliquum esto.*

Esse vero oxybaphum parvi calicis genus figlini, clare
docet Antiphanes in Mystide: ubi vetula quaedam in-
ducitur vini studiosa, laudans magnum calicem, & ace-
tabulum spernens ut parvum. Cui quum dixisset aliquis:

At tu bibe! —

respondet illa:

— Ego vero tibi obsequar.

*Allicit enim, proh Dii, ipsa forma
calicis, quae sane digna est festi huius diei
gloriā. Nonne enim, nonne nuper admodum
ex acetabulis fictilibus bibebamus?*

Τούτω δὲ, τέκνον, πολλὰ καὶ γὰρ οἱ θεοὶ
 τῷ δημιουργῷ δοῖν, ἕς σ' ἐποίησε, ¹ τῆς
 συμμετρίας, καὶ [τῆς] ² ἀσφαλείας οὕτως.
 καὶν τῆς Βαθυλωνίως οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσά-
 μεθα ποτήριον τὸ ³ ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λά-
 γη περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, ὡς αὐτὸν ἦσαν
 ἐπὶ τῇ δίκῃ ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο
 τι ἡγήτεον εἶναι, ἢ ὅτι ἐκπώματα ἦσαν. καὶ τὸ τοῖς
 ἀποκοτταβίζουσι δὲ ὀξύβαφον τιθέμενον εἰς ὁ τὰς λά-
 ταγας ἐγχεύουσιν, οὐκ ἄλλο τι ἂν εἴη ἢ ἐκπέταλον
 ποτήριον. Μνημονεύει δὲ τοῦ ὀξυβάφου ὡς ποτηρίου
 καὶ Εὐβουλος ἐν Μυλωθρίδι,

— Καὶ πιεῖν χωρὶς μέτρου ⁴

ὀξύβαφον εἰς τὸ κοινόν, εἰδ' ὑπώμνυτο ⁵

ὁ μὲν οἶνος, ὅζος αὐτὸν εἶναι γήσιον, ⁶

¹ ὅς ἐποίησε ed. Ven. & Bas. Forf. ὅς ἐποίησε σ σ, & dein vers.
 seq. τῆς συμμετρ. ² Delendus τῆς artic. Corrigitur alii τῆς τ'
 ἀσφ. Pro ἀσφαλείας alibi ἀφελείας legitur. ³ Dcest artic. edd.
⁴ Ἀν μετρου ? ἀν χωρὶς μέτρου ? ⁵ Forf. εἰδ' ὑπώμνυτο. ⁶ Inter-

At huic, o fili, multa bona Dii

dent artifici, qui te confecit,

concinnitatis caussa firmitatisque.

Atque etiam in Aristophanis Babylonii poculum intel-
 ligemus oxybaphum, ubi Bacchus de demagogis Athenien-
 sibus loquens, petiisse illos, ait, a se ad iudicium abeunte,
 duo oxybapha. Nec enim aliud esse quod petiverint, exi-
 stimandum est nisi pocula. Et oxybaphum illud, quod
 pro scopo ponitur his qui cottabo ludunt, in quod in-
 fundunt laragas, nil aliud fuerit nisi patulum aliquod
 poculum. Meminit vero oxybaphi, tamquam poculi,
 etiam Eubulus, in Mylothride: (i. e. Pistrinaria:)

— Et ad bibendum insuper metior

oxybaphum in commune. Deinde iurabat,

vinum profecto acetum esse merum,

ε τὸ δ' ὄξος οἶνον αὐτὸν μάλλον θατέρου.

ΟΙΝΙΣΤΗΡΙΑ. ¹ „Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν LXXXVII.
τὸν σκόλλυν ἔφηβοι, ² Φησὶ Πάμφιλος, εἰσφέρουσι Oenisteria.
τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον πληρώσαντες οἶνου, ὃ κα-
λοῦσιν οἰνιστηρίαν· καὶ σπείσαντες, ταῖς συνελθοῦσι
διδάσκει πιεῖν.

ὈΛΛΙΞ. ³ Πάμφιλος, ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσι, τὸ Ollix.
ξύλινον ποτήριον ἀποδίδωσι.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ. Ποσειδώνιος ὁ φιλόσο- LXXXIX.
φος ἐν ἑκτῇ καὶ τριακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, ὡς οὕτω Panathenai-
καλουμένων τινῶν ποτηρίων μέμνηται, γράφων οὕτως:
⁴ „Ἦσαν δὲ καὶ ὀνύχιοι σκύφοι, καὶ συνθέσεις ¹ τού-
των, μέχρι δικτύλων· καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα,
τὰ μὲν δίχρα, τὰ δὲ καὶ μείζονα.“

pretatus sum quasi esset,

¹ Ἡ μὲν τὸ οἶνον ὄξος εἶναι γήσκον,

τὸ δ' ὄξος οἶνον αὐτὸ (vel αὐτὸν) μάλλον θατέρου.

² Οἰνιστηρία edd. cum ms. A. & mox οἰνιστηρία.

³ ἔφηβοι edd.

⁴ Ὀνύξοι vulgo.

⁵ Ἀν συνθέσεις?

acetum vero ipsum magis vinum quam istud.

88. *Oenisteria.* »Comam tonsuri ephebi, ait Pamphilus, Herculi magnum poculum offerunt vino repletum, quod vocant *oenisteriam*: & postquam libarunt, bibendum dant his qui convenerunt.

Ollix. Pamphilus, in *Didionibus Atticis*, interpretatur ligneum poculum.

89. *Panathenaicon.* Horum meminit Posidonius philosophus, sexto & trigésimo Historiarum libro, tamquam poculorum sic nominatorum, his verbis: »Erant vero etiam scyphi ex onyche, & compositiones horum, usque ad duarum cotularum capacitatem; & Panathenaiica maxima, duorum congiorum alia, alia vero etiam maiora.«

Proaron. ΠΡΟ'ΑΡΟΝ. κρατὴρ ξύλινος, εἰς ὃν τὸν οἶον κερναῖσιν¹ οἱ Ἀττικοί· „καίλοις ἐν προάροις“ Φησὶ Πάμφιλος.

XC.

Pelica.

ΠΕΛΙΚΑΙ. Καλλίστρατος ἐν Ὑπομνήμασι Θρατῶν Κρατίνου, ἀποδίδωσι κύλικα. Κράτης δ', ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, γράφει οὕτως· „Οἱ χρές, πελίκαι (καθάπερ εἶπομεν) ὠνομάζοντο. ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου, πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς εἰκῶς, ἥνικα ἐκαλεῖτο πελίκη· ὕστερον δὲ ἔσχεν β οἰνοχόης σχῆμα, οἷοι εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθέμενοι, ὁποῖους δὴ ποτε Ὁ Λ Π Α Σ ἐκάλουν, χρώμενοι πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν. καθάπερ Ἴων ὁ Χῖος ἐν Εὐρυτίδαις² Φησὶν·

Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερὸίαλον κελαρύζετε.

Νυνὶ δὲ τὸ μὲν τοιοῦτον ἀγγεῖον καθιερώμενον τινὰ τρέ-
¹ κερνῶν edd. cum ms. Ep. ² Εὐρυτίδης ed. Ven. & Bas. Εὐρυτίδης ms. A.

Proaron. Crater ligneus, in quo vinum miscent Attici: cavis in proaris: ait Pamphilus.

90. Pelicae. Callistratus in Commentariis in Cratini Threicias, interpretatur calicem. Crates vero, secundo libro de Attica Dialecto, sic scribit: „Congii (ut diximus) pelicae nominati sunt. Forma autem huius vasis olim quidem Panathenaicis similis fuit, quo tempore vocabatur pelica. Postea vero trullae vel gutti formam habuit; quales sunt qui in festo (Panathenaeorum) proponuntur, quas olpas vocabant; quibus utebantur ad infundendum vinum. Quemadmodum & Ion Chius ait, in Eurytidis:

Divinis e dofolis haurientes trullis immoderate vinum tumultuamini.

Nunc vero illud tale vas, consecratum quodam modo,

ποι ἐν τῇ ἱερτῇ παρατίθεται μόνον· τὸ δ' ἐς τὴν χρείαν πίπτον μετασχημάτιται, ἀρυταίῃ μάλιστα ἰσικὸς, α ὃ δὴ καλοῦμεν χάα." Τὴν δὲ ὅλπην Κλείταρχος² Κορινθίους μὲν φησι καὶ Βυζαντίους, καὶ Κυπρίους τὴν λήκυβον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν πρόχρον. Σέλευκος δὲ, πελίσχον Βοιωτοὺς μὲν τὴν κύλικα· Εὐφρόνιος δ', ἐν Ὑπομήμασι, τοὺς χάας.

ΠΕΛΛΑ. Ἀγγεῖον σκυφοειδές, πυθμένα ἔχον
πλατύτερον, εἰς ὃ ἡμάλγον τὸ γάλα. "Ὅμηρος"

XCI.

Pella,
& Pellis.

— Ὡς ὅτε μῦται

σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσιν εὐγλαγίας² κατὰ πέλλας.
τοῦτο δὲ Ἰππώναξ λέγει πελλίδας·

d Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς³
κύλιξ, ὃ παῖς γὰρ ἐμπεισὼν κατήραξε.

1 καὶ τέρχης vulgo. 2 Temere εὐγλαγίας ed. Caf. περιγλαγίας apud Hom. 3 αὐτῇ ms. A. quod fortasse verum.

nonnisi in festo illo adponitur: istud vero quod in communi usu versatur, aliam accepit formam, & haustro (*argyraeae*) magis simile est; quod nempe *choa* (f. congiuum) vocamus. α *Olram* vero, Clitarchus ait, Corinthios & Byzantios & Cyprios dicere olearium vas, quod *lecythus* vulgo vocatur: Thessalos vero guttum. Seleucus vero ait, *pelichnam* Boeotos vocare calicem: Euphronius vero, in Commentariis, choas, *sive* congius.

91. *Pella*. Vas scyphi formâ, larioem habens fundum, in quod mulgebant lac. Homerus:

— *Ut quum muscae*

*in stabulo murrunt pulcro-lacte-plenas circum mul-
tras.*

Idem vas *pellidem* vocat Hipponax:

*Ex pellide bibentes: nec enim erat illis
calix; nam puer in eum corruerat fregeratque.*

Athen. Vol. IV.

Y

ὅηλον (οἶμαι) ποῖν, ὅτι ποτήρην μὲν οὐκ ἦν, δι' ἀπε-
ρίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι. καὶ πάλιν

— Ἐκ δὲ τῆς πέλλης

ἔπινον, ἄλλοι αὐτοὺς, ἄλλοι Ἀρήτη¹

προῦπινεν. —

Φοῖνιξ δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς Ἰάμβοις, ἐπὶ Φιάλης
τίθησι τὴν λέξιν, λέγων οὕτως

Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέων ὀνήσιος,

καὶ τῶν τότε, ὡς λέγουσι, πολλῶν² ἀνθρώπων

ἦν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα³ χρυσήν.

καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει Φησὶν

Ἐκ πελλίδος [δὲ]⁴ τάργανον, καίτοι γυίοις⁵

χωλοῖσι⁶ δακτύλοις τε, θητήρη⁷ σπένδει, |

τρέμων οἶον περ ἐν βορηίᾳ⁸ νωδός.

¹ ἄλλοι Ἀρήτη edd. ² πολλὴν forsan. ³ πελλίδα ms. A.
⁴ δὲ abest vulgo. ⁵ καὶ τῇ γαίᾳ edd. καὶ τρυγίς Ms. ⁶ κω-
λοῖσι edd. ⁷ δακτύλοις δ' ἢ τήρη edd. δακτύλοις τε τήρη Ms.
⁸ φορέῃ ed. Bas. & Cal.

Quibus verbis perspicue, puto; significatur, calicem
non fuisse; sed, quod ad manus non fuisset calix, pel-
lide eos esse usos. Rursus idem:

— *Ex pella vero*

bibebant, & modo ipse, modo Areta

propinabat. —

Phoenix vero Colophonius, in Iambis, in phialâ ponit
hoc vocabulum, dicens:

Thales enim, civium honestissimus,

omniumque, ut fert fama, eius aetatis hominum

longe praestantissimus, pellidem accepit auream.

Et in alia libri parte ait:

Ex pellide loram, quamvis debilis

artus & digitos; alterâ manu libas,

tremens veluti boreâ stanse edentulus senex.

Κλείταρχος δ', ἐν ταῖς Γλώσσαις, πελλητηῆρα μὲν
καλεῖν Θισσαλοὺς καὶ Αἰολεῖς τὸν ἀμολγέα, πέ-
λαυ δὲ τὸ ποτήριον. Φιλήτας δ', ἐν Ἀτάκτοις, τὴν
κύλικα Βοιωτοῦς.

ΠΕΝΤΑΠΛΟΑ. Μνημονεύει αὐτῆς Φιλόχο-
ρος, ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. Ἀριστόδημος δ', ἐν τρίτῳ Περὶ Πινδάρου. „Τοῖς Σκυρίοις, ¹ φησὶν, Ἀθηναεὶ ἀγῶ-
να ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφηβῶν δρόμου. ² τρέχειν δ' αὐ-
τοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον, τὸν κα-
λούμενον ὠσχον. ³ τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύ-
σου μέχρι τοῦ τῆς Σκυράδος ⁴ Ἀθηναῖς ἱεροῦ καὶ ὁ νι-
κήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πεντάπλοον,
⁵ καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ. πενταπλόα δ' ἡ κύλιξ κα-
λεῖται, καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρὸν, καὶ
ἄλφιτον, καὶ ἐλαίου βραχύ.“

XCI.

Pentaploa,
calix.Scirorum
festus dies.

ΠΕΤΑΧΝΟΝ. Ποτήριον ἐκπέταλον, οὗ μνη-

Petachnon,
poculum.

¹ Σκυρίοις, Σκίρροις aut Σκυρίοις oportebat. ² δρόμου
ed. Cas. ³ ὠσχον edd. ⁴ Σκυράδος edd.

Clitarchus vero, in Glossis, *pelliterem* ait Theffalos & Aeoles vocare mulctram; *pellem* autem, poculum. Philetas vero, in Miscellis, *pelliterem* a Boeotis calicem nominari.

92. *Pentaploa*. Meminit huius calicis Philochorus, secundo libro Atthidos. (i. e. Rerum Atticarum.) Aristodemus, tertio Commentariorum in Pindarum scribit: „*Scirorum* festo die Athenis celebrari ludos, quibus cursu certant iuvenes, ramum vitis gestantes uvis onustum, qui *oschus* vocatur. Currunt autem e Bacchi templo usque ad templum Minervae *Sciradis*: & victor accipit calicem, qui pentaplius dicitur, comestaturque cum iuvenum coetu. *Pentaplius* autem, sive *pentaploa* vocatur calix, quoniam & vinum continet & mel & caseum & farinam & parum olei.“

Petachnon. Poculum patulum; cuius meminit Ale-

μονεύει Ἀλεξίς ἐν Δραπιδῇ¹· πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον. μνημονεύει αὐτοῦ² καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι, λέγων·

Πάντες δ' ἔνδον πεταχρυταί.³

XCII.

ΠΛΗΜΟΧΟΗ. Σκεῦος κεραμοῦν βεμβικῶ-
Plemochōē. *δὲς ἰσραῖον ἡσυχῇ*⁴ ὁ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσιν, ὡς Φησι Πάμφιλος. *χρῶνται δὲ αὐτῶ ἐν Ἐλευσίᾳ τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσιν*⁴ *π λ η μ ο χ ό α ς* ἐν ᾗ δύο πλημο-^b χόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσιν,⁵ ἐπιλέγοντες βῆσιν μυστικὴν. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τὸν Πειρίθου γραΐφας, εἴτε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος, ἢ Εὐριπίδης, λέγων οὕτως·

Ἴνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνην

χάσμι' εὐφήμεως προχέωμεν.⁶

¹ ἢ Δραπιδῇ ed. Caf. ² τὸ μαρτύριον αὐτοῦ καὶ Ἀριστ. ed. Caf. ³ πεταχρύται edd. ⁴ Rursus h. l. in ed. Caf. inferuntur verba, ὡς φησι Πάμφιλος. ⁵ ἀνατρέπουσι το ἐπιλέγοντες edd. nescio an & ms. A. ⁶ προχέωμεν vulgo.

xis in Dropide, cuius testimonium supra adpositum est. Meminit eiusdem Aristophanes in Dramatibus, ubi ait:

Omnes intus petachnis dant operam.

93. *Plemochōē*. Vas fictile, lusorio puerorum turbini simile, vix stabili fundamento: quod *cotyliscum* nonnulli vocant, ut Pamphilus ait. Utuntur eo Eleusine postremo mysteriorum die, quem inde *plemochoas* vocant: quo die duas implentes *plemochoas*, alteram versus orientem, alteram versus occidentem statuunt; ac deinde invertunt, mystica quaedam verba pronunciantes. Meminit earumdem etiam Pirithoi auctor, sive is Critias est tyrannus, sive Euripides, cum ait:

Ut pocula haec in terrae hiatum

cum bene ominatis verbis profundamus.

ΠΡΙΣΤΙΣ. Ὅτι ποτηρίου εἶδος, προεῖρηται ἢ Pristis.
τῷ περὶ τοῦ βατιακίου λόγῳ.

ε ΠΡΟΧΥΤΗΣ. Εἶδος ἐκπώματος, ὡς Σιμαρί- XCIV.
στος ἐν τετάρτῳ Συνωνύμῳ. Ἴων δ' ὁ Χῖος, ἐν Ἑλε- Prochytes.
γείῳ.

Ἡμεῖν δὲ κρητῆρ' ² εἰνοχόαι ³ θέραπες
κινάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέῳ. —
Φιλῆτας δ' ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς
ἀγορίκους πίνειν. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν
Τίγوني.⁴ Ξυνοφῶν δ', ἐν ὀγδόῳ Παιδείας, προχόιδας Prochoïdes
τινας λέγει κύλικας,⁵ γράφων ὥδε (ὁ δὲ λόγος ἐστὶν apud
αὐτῷ περὶ Περσῶν) „Ἦν δὲ αὐτοῖς νόμιμον, μὴ προ- Xenoph.,
χοῖδας εἰσφέρεισθαι εἰς τὰ συμπόσια, δῆλον ὅτι νομί-
ζοντες τὸ μὴ ὑπερπίνειν ἦτον αὐ καὶ σώματα καὶ γνώ-
μας σφάλλειν. νῦν δὲ τὸ μὴ εἰσφέρεισθαι ἐτι αὐ

¹ Delenda fortasse coniunctio. ² κρητῆρ msst. ³ εἰνοχόαι
alibi; & sic h. l. ms. Ep. ⁴ Suspectum merito nomen. ⁵ Su-
spectum nomen κύλικας abest ms. Ep.

Pristis. Esse hoc poculi genus quoddam, dictum su-
pra est ubi de batiacio agebamus.

94. Prochytes. Poculi genus, ut ait Simaristius quare
to Synonymorum. Ion Chius, in Elegiis:

Nobis craterem pincernae famulae

miscant prochytiis (gutturatis) argenteis.

Philetas vero, in Miscellis, vas ligneum esse ait, e quo
bibant rustici. Meminit eius etiam Alexander in Tigone.
Xenophon vero, octavo Institutionis Cyri, *prochoi-
das* quasdam [calices, sive potius, matulas] memorat,
ubi scribit: (agitur autem de Persis:) «Erat more apud
illos receptum, ut prochoïdes numquam inferrentur ad
convivia: scilicet quod existimarent, quando non im-
moderate bibitur, & corpus & mentem minus labare.
Nunc vero illud quidem adhuc obtinet, ut non inferan-

καταμένει¹ τασούτων δὲ πίνουσιν, ὥστε αὐτὶ τοῦ εἰσ-
φέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὴν μήκετι δύνανται ὀρ-
θούμενοι² ἐξίναί.³

Prusias,
calix.

ΠΡΟΥΣΙΑ³. Ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξαρθόν
ἐστίν, προείρηται. καὶ, ὅτι τὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἀπὸ
Προυσίου τοῦ Βιθυνίας βασιλεύσαντος, καὶ ἐπὶ τρυ-
φῇ καὶ μαλακίᾳ διαβησίου γενεμένου, ἰστορεῖ Νικαν-
δρος ὁ Καλχηδόνιος, ⁴ ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτῶν
μάτων.

XCV.

Rheonta
(fluentia)
pocula.

ῬΕΟΝΤΑ. Οὕτως ποτήριά τινα ἐκαλεῖτο. μη-
μονεύει δ' αὐτῶν Ἀστυδάμας ἐν Ἑρμῇ, λέγων οὕτως·
Κρατῆρι μὲν πρώτιστον ἀργυρῶν δύο,
Φιάλας δὲ πεντήκοντα, δέκα δὲ κυμβία⁵
ρέοντα δάδιχ⁶, ὧν ⁷ τὰ μὲν δέκα ἀργυρῶ
πν, δύο⁶ δὲ χρυσῶ, γυνή⁷, τὸ δ' ἕτερον πήγαστος.

¹ Commodius διμῆσι apud Xenoph. ² ἐρχώμενοι edd. ³ Πρου-
σίας vulgo h. l. ⁴ Καλχηδόνιος edd. ⁵ φιάλας⁵ ἢ edd. δέ-
κα δὲ Ms. ⁶ δύο malebam, absque ἢ. ⁷ γυνή vulgo.
γυνή δὲ corr. Casaub.

tur matulae: sed tantum vini bibunt, ut non inferen-
tes afferantur ipsi, cum recte egredi non amplius pos-
sunt. «

Prusias. Esse hoc erectum poculum, supra dictum
est. Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniae rege,
qui ob luxuriam & mollitiem fuit famosus, tradit Ni-
cander Calchedonius, libro quarto de Prusiae fatiis.

95. *Rheonta.* (*Fluentia.*) Sic vocantur pocula quae-
dam. Meminit eorum Astydarnas in Mercurio, ubi ait:

*Crateras quidem primum argenteas duas,
tum phialas quinquaginta, & decem cymbias;
rheonta (fluentia) duodecim, quorum decem erant ar-
gentea,*

duo vero aurea; alterum gryphus, pegasus alterum.

ΡΥΣΙΣ. φιάλη χρυσή, Θεόδωρος. Κρατῖνος, ἐν Rhyfis.
Νόμοις „ῥυσίδι σπένδων.“

ΡΟΔΙΑΣ. Δίφιλος, Αἰρησιτεύχει· τὸ δὲ ὄρ- XCVI.
μα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνούχον· λέγει Rhodias,
vel Rhodia-
cus calix.
δὲ οὕτως·

— Πῶν γέ τοι

αιδρότερον ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν. ²

Μνημονεύει αὐτῶν καὶ Διῳξίππος ἐν Φιλαργύρῳ, καὶ
Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Μίθης, Λυγκεύς δ' ὁ Σάμιος
ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς.

ΡΥΤΟΝ. ἔχει τὸ ὤ βραχὺ, καὶ ἐξύνεται. Δη- XCVII.
μοσθένης, ἐν τῷ κατὰ Μειδίου „ῥυτὰ καὶ κυμβία, Rhyton,
poculum.
Φησὶ, καὶ φιάλας.“ Δίφιλος δ' ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρα-
τιώτῃ, ἔστι δὲ τὸ ὄρμα διασκευὴ τοῦ Αἰρησιτεύχους·

2 Ἐσθ' ὑποσχέσθαι πλείονας πῶν γέ τοι

2 Ῥοδιακῶν h. l. legendum videtur. 2 Temere h. l. titulus
ῬΥΤΑ· infertus est in ed. Caf.

Rhytis. Phiala aurea, ait Theodorus. Cratinus, in
Legibus: *rhytide libans.*

96. *Rhodias.* (five, *Rhodiacus calix.*) Diphilus, in
Haeresiteichos: (*id est*, Muri-expugnatore:) quam fabu-
lam Callimachus Eunuchum inscribit. Ait autem sic:

— *Bibituros sana*

largius quam Rhodiadibus & rhytis.

Meminit eorumdem poculorum etiam Dioxiippus, in Ar-
genti-cupido; & Aristoteles, in libro de Temulentia;
Lynceus vero Samius in Epistolis.

97. *RHYTON.* Habet hoc nomen u breve, & acuit
ultimam. Demosthenes, Oratione in Midiam, *rhyta*, ait,
& *cymbia*, & *phialas*. Diphilus vero, in Eunucho sive
Milite, quae est renovata editio dramatis cui Haeresi-
teichus titulus fuerat:

Pollicerè licet, plures bibituros utique

ἀμφοτέρων ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν.

Ἐπίνικος δ', ἐν Ὑπαβαλλομέναις.

Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία, ¹
πίνειν δέσται τήμερον πρὸς κλειψύδραν
κρουνιζόμενον ² ἀμφοτέρω δ' αἰωνίζομαι.

A. Ἔστι δ' ἐλέφας. B. Ἐλέφαντας ³ περιάγει. ⁴

A. Ῥυτὸν.

χωροῦντα δύο χῶας. ⁵ ὃν αὐδ' αὖ ἐκπῖν ⁶ 5
ἐλέφας· ἐγὼ δὲ ⁷ τοῦτο πίπωνα πολλάκις. b

B. Οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις οὐδὲ σύ.

A. Ἐτιμον τριήρης· τοῦτ' ἴσως ⁸ χωρεῖ χῶα.

περὶ δὲ τοῦ ῥυτοῦ λέγων, Φησὶν·

A. Ὁ Βαλλεροφόντης ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πηγάσου
τὴν πύρπνον χίμαιραν εἰσηκωντικώς.

¹ Maior distinctio hic ponenda videtur. δὲ pro τρία legebat Dalec. ² κρουνιζόμενον videtur legendum. Tum proxima verba, Ἀμφ. δ' αἰων. alterius esse personae harricabar. ³ ἐλέφαντας legebam. ⁴ An περιάγει? ⁵ χῶας edd. ⁶ Vulgo ἐν αὐδ' ἀν ἐλέφας ἐκπῖνι vel ἐκπῖν. ⁷ Abest δὲ vulgo. ⁸ τοῦτο τις αὐδ' edd.

largius, quam Rhodiensis aut rhytis.

Epinius vero in Supposititiis - puellis :

A. *Et rhytorum quae sunt maxima (adsunt) tria.*

Bibere hodie oportebit ad clepsydram

salicis (vinum). [sive, e salicibus.] B. In utramque partem futura auguror.

A. *Est autem elephas. B. Elephantem circumducit? A. Rhy-*
ton,

capiens duos congios, quod ne ebiberis quidem elephas: ego vero iam saepius obibi.

B. *Nec enim ab elephante differs quidquam tu.*

A. *Aliud est poculum, triremis; congium fere capiens.*

Idem, de rhyto loquens, ait :

A. *Bellerophon ex Pegaso pugnans*

flammas spirantem Chimaeram iaculis confecit.

B. Εἶεν, ἔχου καὶ τοῦτο. —

Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ ρυτόν πρότερον κέρας. Δεκῆ δὲ σκευοποιῆσθαι ὑπὸ πρώτου τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου βασιλέως, Φερήματα ἵ γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκότων. τῇ γὰρ εὐωνύμῳ χειρὶ τοιοῦτον φέρι δημιουργήμα πάντων τῶν ὠραίων πλήρες ἑμφανόντων τῶν δημιουργῶν, ὡς καὶ τοῦ τῆς Ἀμαλθείας ἐστὶν ὀλβιώτερον τὸ κέρας τοῦτο. μνημόνους αὐτοῦ Θεοκλῆς ἐν Ἰθυφάλλοις, οὕτως

Ἐθύσαμεν γὰρ σήμερον σωτήρια

πάντες οἱ τεχνῖται

μεθ' ὧν πῶν τοδὶ κέρας ὡς τὸν Φίλτατον

βασιλέα πάριμι.

Διονύσιος δ' ὁ Σινωπεὺς, ἐν Σωζούσῃ, καταλέγων τὰ ποτήρια, καὶ τοῦ ρυτοῦ ἐμνήσθη, ὡς προείπον. Ἡδύλος δ' ἐν Ἐπιγράμμασιν, περὶ τοῦ κατασκευασθέντος
 1 φέρμα τι γη. edd. φέρμα γη. ms. Ep.

B. *Esto, tu accipe etiam hoc.* —

Antea vero *cornu* nominabatur *rhyton*. Aliunt autem, primum id vasis genus fabrefactum fuisse Ptolemaei Philadelphii iussu regis, ut gestamen esset statuarum Arfinoës. Gestant enim illae manu sinistra talis formae cornu, omni fructuum genere repletum: quo significare voluerunt artifices, esse hoc opulentius etiam, quam Amaltheae cornu. Meminit illius Theocles in Ithyphallis, his verbis:

Celebravimus hodie Soteria

omnes artifices:

cum quibus epoto hoc cornu ad dilectissimum regem accedo.

Dionysius etiam Sinopenfis, in Servatrice, pocula aliquot recensens, *rhyti* quoque meminit, ut supra commemoravi. Hedylus vero, in Epigrammatis, mentionem

ὑπὸ Κτησιβίου τοῦ μηχανοποιῦ ρυτοῦ μηχανοποιῶν
Φησί·

Hedyli epi-
gramma
in cornu
Ctesibii.

Ζωρεπόται, καὶ τοῦτο Φιλοξοφύρου κατὰ νηὸν

τὸ ρυτὸν εἰδυῖας ¹ δεῦτ' ἰδετ' Ἀρσινόης,

ἐρχομένην βῆσαν Αἰγύπτιαν ὅς λυγρὴν ἤχον.

σαλπίζει κρανοῦ πρὸς ῥύσιν οἰγομένου ²

οὐ πολέμου ³ εὐνθημα, διὰ χρυσίου δὲ γεγωνῆ ⁵

κάθοντος ⁴ κάμου εὐνθημα καὶ θαλῆς,

Νεῖλος ὁκοῖον ἀναξ μύσταις Φίλον ἱεραγωγῆς

εὐρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ἀδύτων. ⁵

Ἄλλα Κτησιβίου σοφὸν εὐρεμα τίετε τοῦτο·

δεῖντε, νῆοι, νηῶ τῶδε παρ' Ἀρσινόης.

10

Θεόφραστος δ', ἐν τῷ Περὶ Μέθης, τὰ ρυτὸν Φησιν ὀνο-
μαζόμενοι πατήρων ⁶ τοῖς ἥρωσι μόνις ἀποδιδόσθαι.

Δωρόβιος δ' ὁ Σιδωνίος Φησιν, τὰ ρυτὰ κέρασιν ὅμοια

¹ εἰδυῖας Ms. Ἰσπείας corr. Valck. ² οἰγομένου edd. ἀπομένον
corr. Scal. οἰγομένου Ms. ³ καὶ πολέμου vulgo: quod qui
servant, corrigunt dein διὰ χρυσίου τε. ⁴ κάθοντος vulgo,
⁵ ὁδοῦν vulgo. ⁶ Deest vox editis.

faciens *rhyton* a Ctesibio machinarum artifice confecti,
ait:

*Adeste meridibi, & Zephyritidis in templo
prudentis adspicite hoc rhyton Arfinoae,
sabantem besan Aegyptium: qui stridulum sonum
buccinat, fonte ad effluendum aperto.*

*Non pugnae signum; sed aureum per orificium
incinis epularum classicum lactisiaeque:*

*quale rex Nilus mystis gratum hieragogis
invenit carmen divinis patrium ex penetratibus.*

At Ctesibii sapiens hoc honorare inventum:

adeste, iuvenes, ad hoc Arfinoës templum.

Theophrastus vero, in libro de Temulentia, ait: «*rhy-
ton quod vocatur poculum, solis heroibus tribui.*» Do-
rotheus vero Sidonius ait: «*Rhyta cornibus similia ef-*

εἶναι, διατετηγμένα δ' εἶναι· ἐξ ὧν κρουιζόντων λεπτῶς
κάτωθεν πίνουσιν. ὠνομασθαί τε ἀπὸ τῆς ῥύσεως.

ΣΑΝΝΑΚΡΑ. Κράτης, ἐν πέμπτῳ Ἀττικῇ XCVIII.
διαλέκτου, ἔκπωμά Φησιν εἶναι οὕτως καλούμενον. Sannacta.
ἔστι δὲ Περσικόν. Φιλήμων δ', ἐν τῇ Χήρᾳ, βατια-
κῶν μνησθεῖς, καὶ τῇ γελοιότητι τοῦ ὀνόματος προσ-
παίξας, Φησὶν·

Σαννάκρα, ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια.¹

ΣΕΛΕΥΚΙΣ. Ὅτι ἀπὸ Σελεύκου τοῦ ² βασι- Seleucis,
λέως τὴν προσηγορίαν ἔσχε τὸ ἔκπωμα, προέρηται, poculum.
ιστοροῦντος τοῦτο καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου.
Πολέμων δ', ἐν πρώτῳ τῶν πρὸς Ἀδαιὼν, Ποτήρια,
Φησὶ, παράπλησια, Σελευκίς, Ροδιάς, Ἀντιγονίς.“

α ΣΚΑΛΛΙΟΝ. Κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Scallion.
Αἰολεῖς· ὡς Φιλῆτας Φησὶν ἐν Ἀτάκτοις.

¹ Versus sic scriptus fuisse videtur:

Σαννάκι', ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια.

five Σαννέκρι', ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια.

² Deest artic. edd.

se, esse autem perforata: quorum ex imo, salientis in-
star liquorem residente, bibunt. Nomen autem habere
ab effluendo. (ἀπὸ τῆς ῥύσεως.)“

98. *Sannacta*. Crates, quinto libro Dialecti Atti-
cae, ait, poculum esse ita nominatum. Est autem Persi-
cum. Philemon vero, in Vidua, batiacarum mentione
factâ, ridens ridiculum nomen, ait:

Sannacta, *hippotragelaphi*, *batiacia*, *sannacia*.

Seleucis. A Seleuco rege nomen invenisse hoc pocu-
lum, supra dictum est: quod etiam Apollodorus docuit
Atheniensis. Polemo vero, primo librorum ad Adaeum,
scribit: »Pocula similia, Seleucis, Rhodias, Antigonis.«

Scallion. Exiguus caliculus, quo libant Aeoles; ut
ait Philetas in Miscellis.

XCIX.

Scyphus.

ΣΚΥΨΟΣ. Ταύται τῶς τὴν γενεὴν σὺν τῷ σ̄
 προφέρονται διὰ παντὸς, οὐκ εὖ· ὅτι γὰρ ἀρσενικῶς
 ἔστιν ὁ σκύψος, ὡς λύχνος, ἅπαν τοῦ σ̄ προσοσόμεθα·
 ὅτε δὲ οὐδέτερον τὸ σκύψος, ¹ σὺν τῷ σ̄ κλινούμεν,
 σκύψος σκύφους, ² ὡς τείχος τείχους. οἱ δ' Ἀττικαὶ
 τὴν εὐθεΐαν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν.
 Ἡσιόδος δ', ἐν τῷ δευτέρῳ Μελამποδίας, σὺν τῷ π̄,
 σκύπφον λέγει.

Τῷ δὲ Μάρκῃ ³ θοὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου, b
 πλήσας δ' ἀργύριον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἀνακτὶ
 καὶ πάλιν·

Καὶ τότε μάντις ⁴ μὲν δεξιμὸν βοῶς ⁵ αἴνυτο χερσίν,
 Ἰφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπομαίετο. τῷ δ' ἐπ' ὅπισθεν, ⁶
 σκύπφον ἔχων ἐτέρη, ἐτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰείρας,
 ἔστυχεν ⁷ Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμῶσιν εἶπεν.

¹ τὸ σκύψος edd. ² Desunt duae voces edd. ³ Τὸ δ' ἱμαρὸς Ms.
⁴ μάντις Ms. ⁵ βιῦ edd. βοῶς Ms. ⁶ δ' ἐπίσθεν edd. ⁷ Ἰστυλιν edd.

99. *Scyphus*. Graeci vocabuli σκύψος genitivum casum sunt qui constanter per σ litteram in fine efferant, non recte: nam quando rectus casus ὁ σκύψος formatur, masculo genere, ut ὁ λύχνος, tum genitivum absque σ efferemus: quum vero neutro genere, τὸ σκύψος, tum per σ declinabimus, σκύψος σκύφους, ut τείχος τείχους. Attici vero recto casu & in masculino & in neutro genere utuntur. Hesiodus vero, secundo libro Melampodiae, *scypphum* (σκύπφον) dicit, insertà p litterà.

*Huic vero Mares velox nuncius venit in aedes,
 ferens plenum argenteum scypphum, quem regi dedit.*

Et iterum:

*Tunc vates vinculum bovis capeffruit manibus,
 Iphiclus vero prehendit tergum. Quem pone sequens,
 scypphum alterà manu tenens, alterà sceptrum tollens,
 incedebat Phylacus, & famulos sic est adlocutus.*

Ὅμοιός δὲ καὶ Ἀναξίμανδρος ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ,
 c λέγων ὧδε· „Ἀμφιτρίων δὲ τὴν λείαν δασάμενος
 τοῖς συμμάχοις, καὶ τὸν σκύπφον ἔχων ὃν εἴλετο
 αὐτῷ.“¹ καὶ πάλιν· „Τὸν δὲ σκύπφον Τηλεβόη δι-
 δωσι Περαιδῶν, παιδί τῷ ἑαυτοῦ, Τηλεβόης δὲ Πτε-
 ρελεύ· τοῦτον ἰλὸν ἀπέπλεεν.“ Ὅμοιως εἴρηκε καὶ
 Ἀνακρίων·

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον
 Ἐρξίῳ τῷ λευκολόφῳ
 μεστὸν ἐξέπινον.

(αὐτὸ τοῦ πρόεπινον. κυρίως γὰρ ἐστὶ τοῦτο προπι-
 νειν, τὸ ἐτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πῖν. καὶ ὁ Ὀδυσ-
 σεὺς δὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τῇ

d Ἀρήτῃ δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 καὶ ἐν Ἰλιάδι·

Πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας δίδεικτ' Ἀχιλλῆα.

¹ αὐτῷ corr. Heyne.

Item Anaximander, in Heroologia; ubi ait: „Amphi-
 truo vero praedâ inter socios divisâ, scypphum, quem
 abstulerat, sibi retinuit.“ Et iterum: „Scypphum vero
 Teleboae dat Neptunus, filio suo, Teleboas vero Pte-
 relao: quo ille ablato, navem solvit.“ Similiter etiam
 Anacreon dixit:

Ego tenens poculum
 Erxioni candidâ-conspicuo-crista
 plenum ebibi.

(Pro propinavi. Proprie enim hoc propinare est, si alteri
 ante te bibendum porrigas. Sic quidem Ulysses, apud
 Homerum,

Arete in manus dedit poculum ampicupellum.

& in Iliade:

Impletum vino poculum propinavit Achilli.

πληροῦντες γὰρ προΐπινον ἀλλήλοις μετὰ προσαγο-
ρεύσεως.) Πανύσας τρίτῳ Ἡρακλείας φησὶν

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο Φαιῶν,
σκύφους αἰνύμενος θαμείας ποτὸν ἡδὺν ἔπινεν.

Εὐριπίδης δ' ἐν Εὐρυπείῳ¹ ἀρσενικῶς ἔφη

— σκύφος τε μακρός.

καὶ Ἀχαιὸς ἐν Ὀμφάλῃ

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ. —

Σιμωνίδης δ' „οὐατόντα σκύφει“ ἔφη.² Ἴων δ' ἐν
Ὀμφάλῃ

— οἶνος οὐκ ἔνι ἐν τῷ σκύφει.

τῷ σκύφει³ ἰδίως ἀπὸ τοῦ σκύφος⁴ σχηματίσας,
αὐτετέρως ἔφη. ὁμοίως καὶ Ἐπίχαρμος, ἐν Κύκλωπι

— Φέρ' ἐγχείας ἐς τὸ σκύφος.

καὶ Ἀλεξίς, ἐν Λευκαδίᾳ

¹ Εὐρυπείᾳ vulgo. ² Deest ἔφ' edd. ³ Deest h. l. σκύφει Ms.
τὸ σκύφει malebam. ⁴ Forf. ἀπὸ τοῦ, τὸ σκύφος.

Impletis enim poculis propinabant invicem nominatim
salutantes.) Panyasis tertio libro Heracleae ait:

Hoc (vino) quum ingentem miscuisset craterem auro splen-
dentem,

crebros scyphos capiens suavem potum laudabat.

Euripides vero masculino genere ὁ σκύφος dixit in Eurystheo:

— *Scyphusque magnus.*

& Achaeus, in Omphale:

Scyphus me Dei vocat. —

Simonides vero *auriculatum* (i. e. *ansatum*) *scyphum* dixit.

Ion vero, in Omphale:

Vinum non inest in scypho. (ἐν τῷ σκύφει.)

τῷ σκύφει in neutro genere ait, a recto casu τὸ σκύφος
formans. Sic & Epicharmus, in Cyclope:

Infunde in scyphum, (ἐς τὸ σκύφος) & porrige.

Item Alexis, in Leucadiā:

Οἶνου γεραιαῖς χεῖλεσιν μέγα σκύφος.
καὶ Ἐπιγένης, ἐν Βακχίᾳ¹

Τὸ σκύφος ἔχαιρον διχόμενος.

Φαίδιμός τε, ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας²

Δουράτειον σκύφος εὐρὺ μελιζώροιο ποτοῦ.

ἔ καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ Ἀριστοφάνῃς ὁ Βυζάντιος γράφει²

Πλησάμενος δ' ἄρα οἱ δῶκεν σκύφος ὥπερ² ἔπινεν.

Ἀρίσταρχος δέ

πλησάμενος δ' ἄρα οἱ δῶκεν σκύφον, ὥπερ ἔπινεν.

Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ Περὶ τῆς Νεστο-
ρίδος Φησὶν, ὅτι τῷ σκύφῳ καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν
ἐν ἄστυ καὶ μετρίων οὐδὲς ἐχρήτο, συβῶται δὲ καὶ
νομεῖς, καὶ οἱ ἐν ἀγρῷ² ὡς ὁ Εὐμαῖος

— πλησάμενος δῶκε σκύφος, ὥπερ ἔπινεν,

οἶνου ἐνέπλειον. —

¹ Βακχία vulgo. ² ὥπερ h. l. edd.

Vini senilibus labiis magnum scyphum. (μέγα σκύφος.)

& Epigenes, in Bacchiā: (five, Batchatione:)

Scyphum (τὸ σκύφος) *laetis accipere*.

& Phaedimus, primo libro Heracleae:

Lignus scyphus, (δουράτειον σκύφος) *amplius, mellius
meri plenus.*

Atque etiam apud Homerum Aristophanes Byzantius
scribit:

Impletum igitur ei dedit scyphum, (σκύφος) *quo (ipse)
bibebat.*

Aristarchus vero eodem in versu σκύφον (masculino gene-
re) scribit. Asclepiades vero Myrleanus, in Commenta-
rio de Nestoride ait: Scypho (τῷ σκύφῳ) & cissybio ne-
mo oppidanus, & qui vel mediocris fortunae esset, ute-
batur; sed subulci & rustici: qualis Eumaeus fuit, qui
impletum dedit scyphum (σκύφος) *e quo bibebat,*
vino (inquam) *plenum.* —

Καὶ Ἀλκμάν δι' Φησί·

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὄρειν, ὅκα θεοὺς ἄδη ^a
πολύφανος ¹ ἱερὰ, χρύσειον ἄγγος ἔχουσα ²
μέγαν σκύφον, οἷά τε ποιμένες ἀνδρες ἔχουσιν,
χειρὶ λισσίου ἐπαλαβύσα ³ τυρὸν ἐτύρηντας μέ-
γαν ἄτρυφον ⁴ ἀργυρεόν τε.

Αἰσχύλος δ' ἐν Περραιβοῖσι Φησί·

Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα καίκεθ' ἰβάνια;
ποῦ χρυσότευκτα καίργυρᾶ σκυφώματα;
Στησίχορος δὲ τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ κενταύρῳ ποτήριον
„σκύφειον“ ⁵ δέπας ⁶ καλεῖ, ἐν ἴσῳ τῷ σκυφουίδῃ·
λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους·

Σκύφειον ⁶ δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριὰς ^b
γυνον,
πῖν ἐπισχόμενος, τὸ ρά οἱ παρέθηκε (Φόλος) κε-
ράσας.

¹ πολύφανος corrigunt, aut πολύφανος. ² ἔχουσα edd.
³ Ἀν λισσίου γάλα δέπας? ἀν γάλα παλαβύσα? ⁴ Ἀν
ἄτρυφον? ⁵ σκυφίον vulgo. ⁶ Rursus Σκυφίον vulgo.

Sed & Alcman ait:

*Saepe in montium verticibus, quum Dīs canit mul-
tinvoca festi solennitas, habens aureum vas, magnum
scyphum, qualem viri pastores habent, manibus leo-
ninum lac ponens caseum fecisti magnum delicatum
valde candidumque.*

Aeschylus vero, in Perthaeis, ait:

*Quo mihi multa illa munera & manubiae?
quo illa auro argentoque confecta σκυφώματα?*

Stesichorus vero Pholi centauri poculum scyphium *depas*
vocat, quasi σκυφουίδης (id est, *scyphi formā*, seu, de
scyphorum genere) dixisset. Loquitur autem de Hercule:
*Scyphium sumens poculum tres fere metiens lagenas,
ori adnotum ebibit, quod ei (Pholus) mixtum adposuerat.*

καὶ Ἀρχίππος δ' ἐν Ἀμφιτρύωνι εὐδετέρος εἴρηκε.

Λάγυνον δέ, μέτρου λέγουσιν εἶναι ὄνομα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὡς χοῶς καὶ κοτύλης· χωρεῖν δ' αὐτὸ κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα. καὶ ἐν Πάτραις δὲ Φασὶ τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον, τὴν λάγυνον. ² ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον Νικόστρατος μὲν, ἐν Ἑκάτῃ

c — A. Τῶν κατεσταμισμένων ἡμῖν λαγύνων πηλίκαι τινές; B. Τρίχους. ³ καὶ πάλιν·

Τὸν μεστὸν ἡμῖν Φέρε λάγυνον. —

καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Κλίνῃ·

Καὶ δυσχερὲς λάγυνος οὗτος πλησίον ὄξους. —

Δίφιλος, ἐν Ἀνασωζομένοις·

1 δι φ σοι vulgo. 2 τὴν λάγυνον edd. 3 τρίχων edd. & alibi etiam turbatus vulgo locus.

Porro & Archippus, in Amphitryone, in neutro genere (τὸ σκύφος) dixit.

100. *Lagenam* vero (Λάγυνον) *mensurae* nomen dicunt esse apud Graecos, quemadmodum & *congium* & *cotulam*; capere eam autem Atticas cōrulas duodecim. Atque etiam Patris [Achaiae oppido] aiunt esse mensuram, *lagenam* dictam. (τὴν λάγυνον.) In masculino genere vero τὸν λάγυνον Nicosttratus dixit, cum in Hecate:

A. In *lagenarum* numero, in quas e dolis vinum diffudimus, cuius *mensurae* (πηλίκαι;) sunt nonnullae?

B. Sunt *tricongiae*.

& iterum:

Plenam nobis adfer *lagenam*. (μεστὸν τὸν λάγυνον.)

rum & in fabulā quae *Leetulus* inscribitur:

Odiosa est *lagena* haec (λάγυνος οὗτος) in proximo, aceto plena. —

Diphilus, in *Conservatis*:

Athen. Vol. IV.

Z

Λάγυνον ἔχω κενόν, ὃ γράϋ, θύλακον δὲ μιστόν.
 Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος, ἐν τῇ πρὸς Διαγόραν Ἐπιστο-
 λῇ γράφει. „Καθ' ὃν χρόνον ἐπεδήμησας ἐν Σάμῳ.
 Διαγόρα, πολλάκις οἶδά σε παραγινόμενον εἰς τοὺς
 παρ' ἐμοὶ πότους, ἐν οἷς λάγυνος κατ' ἄνδρα κείμενος
 οἰνοχοεῖτο πρὸς ἡδονὴν διδοὺς ἐκάστῳ ποτήριον.“ Ἀριστο-
 τέλης δ', ἐν τῇ Θετταλῶν Πολιτείᾳ, θηλυκῶς λέγε-
 σθαί Φησιν ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λάγυνον. καὶ Ῥιανὸς,
 ὁ ἑσποιοὺς, ἐν Ἐπιγράμμασιν

Ἥμισυ μὲν πίστες κωνίτιδος, ἥμισυ δ' οἶνου,

Ἀρχιν', ἀτρεκέως ἤδη λάγυνος ἔχει.

λεπτοτέρης δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου κρέας. πλὴν ὅ γε
 πέμψας

αἰνεῖσθαι πάντων ἄξιος Ἴπποκράτης,

Οὐδεντέρως δὲ Δίφιλος ἐν Ἀδελφοῖς εἴρηκεν

1 κωνίτιδος, vulgo.

*Lagenam habeo vacuum, (λάγυνον κενόν:) nullius; sac-
 cum vero plenum.*

Lynceus vero Samius, in Epistola ad Diagoram, scribit:
 » Quo tempore Sami versabar, Diagora, memini te
 saepius computationibus meis interesse; in quibus la-
 gena virium posita (λάγυνος κείμενος) infundebatur,
 quae unicuique dabat quod biberet pro lubitu.« Ari-
 stoteles vero, in Thessalorum Republicâ, ait, foemini-
 no genere a Thessalis *lagenam* (τὴν λάγυνον) dici. Ex
 Rhianus, epicus poeta, in Epigrammatibus:

Dimidium quidem picis pineae, dimidium vero vini,

Archine, plane haecce lagena capit.

*Exiliorts porro hoedi non novi carnem. Verumtamen qui
 haec (nobis) misit,*

quovis nomine laudandus est, Hippocrates.

In neutro vero genere (nempe *λαγύναι*) Diphilus dixit,
 in Adelphis:

c — Ὡς τοιχωρύχον
 ἐκείνῳ καὶ τῶν δυνομένων, ¹ λαγύνιον
 ἔχον ² βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης,
 καὶ τοῦτο πωλεῖν, μέχρις ἂν, ὥσπερ ἐν ἐράνῳ,
 εἰς λοιπὸς ἢ κάπηλος ἡθικημένος
 ὑπ' οἰνοπώλου. —

Τὸ δ' ἐν Γερυνίδι ³ Στησιχόρου,

— ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον, ⁴
 τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει. Ἐρατοσθένης
 δὲ Φησι, λέγεσθαι τὴν πέτασον καὶ τὴν στάμνον ⁵
 ὑπὸ τινων.

Τὸ δὲ σκύφος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς σκαφί- CI.
 δος. καὶ τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμοίως ἀγγεῖον ⁶ ξύλινον Scaphis:
& de Scy-
pho alia.
 εἰς τρογγύλον, γάλα καὶ ὀρὸν δεχόμενον ὡς καὶ παρ'
 Ὀμήρῳ λέγεται,

¹ Δυναμίον ed. Ven. ² Forf. ἔχοντα. ³ Vulgo τὸ δ' ἐν Γερυνίδι
 λαγύνιοι Στησιχόρου. ⁴ τριλάγυνον ed. Ven. Bas. & Cal. 1. ⁵ Ex-
 cidisse videtur καὶ τὴν λέγυνον. ⁶ Deest vox edd. & ms. A.

— O factum hominis
 murorum perfossoris & furtim domos iterantis, lagenu-
 lam (λαγύνιον)

sub ala gestantem cauponas circumire,
 & hanc vendere, donec, quemadmodum in coena collatis,
 unus supersit caupo iniuria adfectus
 a vini mercatore. —

Quod vero Stesichorus in Geryonide dixit, ἔμμετρον
 ὡς τριλάγυνον, (mensurae trium fere lagenarum) in eo cuius
 generis sit vocabulum λάγυνος haud adparet. Eratosthe-
 nes vero αἶψ, dici a nonnullis τὴν πέτασον & τὴν στάμνον
 [& τὴν λέγυνον].

101. Scyphus nomen habet a scaphide. Est enim
 & hoc pariter vas ligneum rotundum, lacti & fero ex-
 cipiendo idoneum: ut apud Homerum dicitur,

— νᾶον ἴδ' ὅροι ἄγρια πάντα,

γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμειγεν.
Εἰ μὴ σκύφος οἷον σκύθος τις, ² διὰ τὸ τοὺς Σκύθας
περαιτέρω τοῦ δέοντος μεθύσκισθαι. Ἱερώνυμος δὲ ὁ
Ῥόδιος, ἐν τῷ Περὶ Μείθης, καὶ τὸ μεθύσαι σκυθί-
σαι φησί· συγγνῆς γὰρ εἶναι τῷ φ τὸ θ. "Ὅτε-
ρον δὲ κατὰ μίμησιν ἐργάσαντο κεραμέους τε καὶ ἀρ-
γυροῦς σκύφους. ὡς πρῶτοι μὲν ἐγένοντο καὶ κλέος
ἔλαβον οἱ Βοιωταί ³ λεγόμενοι, ⁴ χρησαμένου διὰ τὰς
στρατείας πρώτου Ἡρακλείους τῷ γένει· διὸ καὶ Ἡρα-
κλειωτικοὶ πρὸς τινων καλοῦνται. ἔχουσι μὲν τοὶ ⁵ πρὸς
τοὺς ἄλλους διαφορὰν· ἔπεισι γὰρ ἐπὶ τῶν ὧτων αὐ-
τοῖς ὁ λεγόμενος Ἡράκλειος δισμός. Μημηνεύει δὲ
τῶν Βοιωτικῶν σκύφῳν Βακχυλίδης ἐν τούτοις· ποιού-
μενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς b
ἐπὶ ξενίας·

1 νῶν ed. Ven. & Ms. 2 σκύθος τι ms. Ep. & Eustath. 3 οἱ Βοιω-
τοὶ οἱ λεγ. edd. 4 λεγόμενοι Ἡρακλειωτικοί, χρησαμένου edd.
5 ἔχουσι δὲ καὶ Epit.

— *Natabant sero vasa omnia,*

multatraliaque, & scaphides, elaborata; quibus immulgebant.

Nisi *scyphus* dictus est veluti *scythus*; quoniam Scythae praeter modum inebriari solent. Hieronymus vero Rhodius, in libro de Temulentia, etiam pro verbo μεθύσαι, σκυθίσαι dixit: "Adfinis est enim (ait) literae φ litera θ." Deinde ad imitationem (ligneorum) fistiles etiam scyphos confecerunt & argenteos. Quorum primi fuerunt, nobilitatiue sunt, *Boeotii*; quod eo genere primus Hercules usus est in expeditionibus: quare etiam *Heraclaeici* a nonnullis vocantur. Differunt quidem ab aliis eo, quod in ansis *Herculeum nodum*, qui dicitur, habent. Meminit autem Boeoticorum scyphorum Bacchylides, ubi de Dioscuris loquitur, quos ad hospitium invitans ait:

Οὐ βοῶν πάρεστι
 σώματ', οὔτε χρυσὸς,
 οὔτε πορφύρειοι τάπητες,
 ἀλλὰ θυμὸς εὐμενῆς,
 Μοῦσά τε γλυκεῖα
 καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν
 οὔτος ἥδ' οὗτος.

Διήνεγκαν δὲ μετὰ τοὺς Βοιωτίους, οἱ Ῥοδιακαὶ λεγόμενοι, Δαμοκράτους δημιουργήσαντες. τρίτοι δ' εἰσὶν οἱ Συρακόσιοι.¹ Καλεῖται δ' ὁ σκύφος ὑπὸ Ἡπειρωτῶν, ὥς Φησι Σέλευκος, λυρτός· ὑπὸ δὲ Μηθυμναίων, ὡς Παρμένων Φησὶν ἐν τῷ Περὶ Διαλέκτου, σκύθος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Δερκυλλίδας ὁ Λακεδαιμόνιος Σκύ-
 ρος,² ὥς Φησιν Ἐφωρος ἐν τῇ ὀκτακαιδεκάτῃ, λέγων οὕτως· „Λακεδαιμόνιοι ἀντὶ Θίμβρωνος Δερκυλλίδαυ ἐπεμψαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀκούοντες ὅτι πάντα

Dercyllidas
 cogn. Scyphus, vel
 Scythus.

¹ Συρακούσιοι edd. ² Σκύρος h. l. Epi. sicut paulo post.

*Non boum adsunt
 corpora, non aurum,
 nec purpurei tapetes:
 sed animus benevolus,
 & suavis Musa,
 & Boeoticis in scyphis
 dulce vinum.*

Post Boeotios laudem meruerunt *Rhodiaci* qui dicuntur, Damocrate fabricante. Tertium locum *Syracusii* tenent. Nominatur autem scyphus ab Epirotis, ut ait Seleucus, *lyttus*: a Methymnaeis vero, Parmenone teste in libro de Dialectis, *scythus*. Porro etiam Dercyllidas Lacedaemonius, ut ait Ephorus libro decimo octavo, *Scyphus* (sive, *Scythus*) nominatus est. Verba Ephori haec sunt: „Lacedaemonii, loco Thimbronis Dercyllidam miserunt in Asiam, postquam intellexissent consueffe Asiaticos barba-

πράττειν εἰδῶσιν οἱ περὶ τὴν Ἀσίαν βάρβαροι μετὰ ἀπάτης καὶ δόλου. διόπερ Δερκυλλίδαν ἐπεμψαν, ἥκιστα νομίζοντες ἐξαπατηθήσεσθαι· ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν οὐδ' ἀπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανεὺργον καὶ τὸ θηριῶδες. διὸ καὶ Σκύθην αὐτὸν οἱ Λακεδαιμόνιοι προσηγόρευον.“

CIL.

Tabaetas.

Melaërium.

ΤΑΒΑΪΤΑΣ. Ἀμύντας, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν δ τῆς Ἀσίας Σταθμῶν, περὶ τοῦ αἰερομέλιτος καλουμένου διαλεγόμενος, γράφει οὕτως· „Σὺν τοῖς φύλλοις ὀρέγοντες συντιβάσιν, εἰς παλαθῆς Συριακῆς τρόπων πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιεῦντες. καὶ ἐπιιδαν μέλλωσι προσφέρεισθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας, προβρέχουσι, καὶ διηθήσαντες πίνουσι. καὶ ἔστιν ὁμοιον, ὡς ἄν τις μέλι πίνει διείς· τοῦτο δὲ καὶ πολὺ ἡδύον.“

Tragelaphus,
poculum.

ΤΡΑΓΕΛΑΦΟΣ. Οὕτω ἰ τινὰ καλεῖται ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἀλέξις μὲν ἐν Κονιάτῃ·

1 Οὕτως edd.

ros astu atque dolo agere omnia. Quam ob causam Dercyllidam miserunt, existimantes minime hunc se decipi passurum: nam in moribus hominis nihil inerat Laconici ingenii aut simplicitatis, sed multa astutia & feritas. Quare etiam *Scythum* cognominarunt eum Lacedaemonii.“

102. *Tabaetas*. Amyntas, primo libro de Asiae Stationibus, de *aërio melle* quod vocatur verba faciens, ita scribit: „Colligunt unà cum foliis, componuntque ita, ut fingant in modum massae Syriacae, nonnulli vero in globi formam. Ubi frui volunt, decerptam massae vel globi partem aquâ diluunt in ligneis poculis, quae *tabaetas* vocant; dein colant, bibuntque. Estque potus similis ac si quis mel dilutum bibat; sed sapore multo iucundiore.“

Tragelaphus. Sic vocantur pocula quaedam, quorum Alexis meminit in Coniata: (i. e. Tescore; sive Albario:)

κυμβία, Φιάλαι, τραγέλαφοι, κύλικες
Εὐβουλος δ', ἐν Μετακολλημένῳ¹

Ἄλλ' εἰσὶ Φιάλαι πέντε, τραγέλαφοι δύο.
Μένανδρος δ' ἐν Ἀλκιῖ Φησί²

τραγέλαφοι, λαβρώνιοι.

Ἀντιφάνης, Χρυσίδι³

[Τῷ] σαπροπλότην² δ', ὡς λέγουσι, κυμβίῳ,
κεκτημένῳ τάλαντα, παῖδας, ἐπιτρόπους,
ζῶγην, καμήλους, στρώματ', ἀργυρώματα,
Φιάλας, τριήρεις, τραγελάφους, καρχήσια,
ε γαυλοὺς ὀλοχρύστους, πλεῖστα τοὺς κάδους μὲν οὖν
καλοῦσι γαυλοὺς πάντες οἱ προγαστορες.

ΤΡΙΗΡΗΣ. Ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπώματος, Triremis,
poculum.
Ἐπίπικος³ ἐκ Ὑποβαλλομέναις δεδήλωκε, προεῖρηται
δὲ τὸ μαρτύριον.

¹ Forf. Κατακολλημένῳ. ² Σαπροπλότην edd. & abest vulgo ar-
ticulus. ³ Εὐπικός h. l. Ms.

Cymbia, phialae, tragelaphi, calices.

Eubulus vero, in Adglutinato:

Immo sunt phialae quinque, tragelaphi duo.

Menander vero, in Piscatore, ait:

Tragelaphi, labronii.

Antiphanes, in Chryside:

*Mi fordide-diviti, ut aiunt, spondi,
qui possidet talenta, servos, procuratores,
quadrigas, camelos, stragulas vestes, argentea vasa,
phialas, triremes, tragelaphos, carthesia,
multistralia solido ex auro, navigia. Nam cadus quidem
multistralia adpellant omnes gulosi.*

Triremis. Esse triremem poculi genus, Epinicus de-
claravit in Supposititiis: cuius supra adpositum est te-
stimonium.

Hysiacop. ὙΣΤΙΑΚΟΝ. ἡ ποτήριον ποῦν. Ῥίνθον, ἐν Ἡρα-
κλεῖ.

„Ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρα καθα-
ρῶν τ' ἀλήτων κἀλφίτων ἀπαύροφες.“

СΠ.

Phiala
ἀμφίθετος.

ΦΙΑΛΗ. Ὅμηρος μὲν, ὅταν λέγῃ,

ἀμφίθετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε,

καὶ „χρυσὴν Φιάλην καὶ δίπλακα δημόν“ — οὐ τὸ α
ποτήριον λέγει, ἀλλὰ χαλκεῖόν τι² ἐκπέταλον λαβη-
τῶδες, ὥσως δύο ὅσα ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μαρῶν.
Παρθένιος δ', ὁ τοῦ Διονυσίου, ἀμφίθετον ἀκούει
τὴν ἀπύβμενον Φιάλην. Ἀπολλόδορος δ' ὁ Ἀθηναῖος,
ἐν τῷ περὶ τοῦ Κρατῆρος ῥησιδίῳ,³ τὴν κατὰ τὸν πυθ-
μένα μὴ δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐρείδεσθαι, ἀλλὰ
κατὰ τὸ στόμα. Τινὲς δὲ φασιν, ὃν τρόπον ἀμφιφε-
ρεὺς λέγεται ὁ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὅσα δυνάμενος

1 Ὑστιακόν Hesych. ὑστικόν Eris. 2 χάλκεόν τι vulgo
h. i. tum καὶ ἐκπέταλον odd. 3 ῥησιδίῳ vulgo.

Hysiacon: (vel Hysiaccon:) vas potorium quoddam.
Rhinthon, in Hercule:

„Et in hysiacco puram placentiam &
ex purâ farinâ polentiâque absorbebas.“

103. Phiala. Homerus quidem ubi dicit:

Ἀμφίθετον phialam ignem - non - exuritiam (ἀπύρωτον)
proposuit;

item ubi auream phialam & duplicem adipem ait; non vas
potorium dicit phialam, sed aheneum quoddam patu-
lum & de genere lebetum, duas fortasse utrimque ansas
habens. Parthenius vero, Dionysii discipulus, ἀμφί-
θετον phialam intelligit, quae basin non habeat. Apo-
lodoros vero Atheniensis, in loco de Cratere, interpre-
tatur „quae in fundo non poni firmiterque statui possit,
sed in ore.“ Alii nonnulli dicunt, quemadmodum am-
phora (ἀμφιφορεῖς) vocatur quae utrimque ansis gestari

b Φέρεσθαι, οὕτω καὶ ἀμφίβητον Φιάλην. Ἀρίσταρχος δὲ, τὴν δυναμένην ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τίθεσθαι, κατὰ τὸν πυθμένα, καὶ κατὰ τὸ στόμα. Διονύσιος δ' ὁ Θραξ, τὴν στρογγύλην, τὴν ἀμφιβέουσαν κυκλοτερεῖ τῷ σχήματι. Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανός, „Ἡ μὲν Φιάλη, Φησὶ, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη, ἢ τὸ πιεῖν ἄλως ἔχουσα· μείζων γὰρ τοῦ ποτηρίου. ἢ δὲ [ἀμφίβητος καὶ] ¹ ἀπύρωτος, ἢ ψυχρήλατος, ² ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη· καθότι καὶ λέβητα κα-
c λεῖ ὁ ποιητής, τὸν μὲν, ἐμπυριβήτην ³ τὸν δὲ, ἄπυ-
ρον ⁴

Phiala
ἀπύρωτος:

καθὼς λέβητ' ἄπυρον βράς ἄξιον ἀνθεμόεντα.
τὸν δεχόμενον ἴσως ὕδωρ ψυχρὸν, ὥστε καὶ τὴν Φιά-
λην εἶναι χαλκείῳ προσεοικυῖαν ἐκπιτάλω δεχομένην
ψυχρὸν ὕδωρ. τὴν δ' ἀμφίβητον, πότερα δύο βά- ἀμφίβητοι.

1 Duo verba, isto loco redundantia, uncis includere placuit. 2 ἢ
ἐπὶ πῦρ malim cum Caf. 3 ἐμπυριβήτην ed. Ven. & Baf.
cum ms. A. 4 τὸν δὲ ἀπύρωτον edd. cum ms. A.

potest, sic & ἀμφίβητον phialam. Aristarchus vero, eam
quae possit in utramque partem statui, & in fundum &
in os. Dionysius Thrax »rotundam, quae circumcur-
rat (ἀμφιβέουσιν) orbiculari formā.« Asclepiades vero
Myrleanus ait: »Phiala, per literarum permutationem,
piala est, quae affatim praebeat bibendum: est enim
maior poculo. Quod autem ἀπύρωτος adpellatur; id si-
gnificat, malleo absque igne ductam, igni non imposi-
tam: quemadmodum etiam lebetem poeta alium ἐμπυρι-
βήτην vocat, alium ἄπυρον.

Deposuit & lebetem ἄπυρον, ὅδ' οὖν pretio aestimandum,
floribus - distinctum:

Fortasse eum dixit qui frigidam aquam reciperet; ut
etiam phiala ista fuerit aheni similis patulo, quae fri-
gidam aquam accipiat. Ἀμφίβητον autem phialam utrum

σεις ἔχειν· δεῖ νομίζειν ἐξ ἑκατέρου μέρους; ἢ τὸ μὲν ἀμφὶ σημαίνει τὸ περὶ, τοῦτο δ' αὖ τὸ περιττόν; ὥστε λέγεσθαι τὴν περιττῶς πέποιημένην, ἀμφίθετον· ἐπεὶ τὸ ποιῆσαι, θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγεται· δύναται δὲ καὶ ἡ ἐπὶ τὸν πυθμένα καὶ τὸ στόμα τι δ' ὀμφήν· ἡ δὲ τοιαύτη θέσις τῶν Φιαλῶν Ἰωνικὴ ἴστί καὶ ἀρχαία. ἔτι γοῦν καὶ νῦν οὕτως Μασσαλιῶται² τιθασί τὰς Φιάλας ἐπὶ πρόσωπον.³

CIV.

Phiala
βαλανιόμ-
φαλοι.

Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισιν·
Δέχεσθε³ Φιάλας τάδε βαλανιόμφαλους·
Ἐρατοσθένης, ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ Περὶ Κωμῳδίας, τὴν
λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα· „τῶν γὰρ Φιαλῶν οἱ
ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανιῶν οἱ θόλοι παρόμοιοι· εἰς
δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρυθμῶς παίζονται.“ Ἀπίων δὲ καὶ
Διόδωρος⁴ φησί· „Φιάλαι ποικαί, ὧν ὁ ὀμφαλὸς c

1 αὐτὸ περιττόν edd. 2 Μασσαλιῶται ms. Ep. & ed. Ven. Bas.
& Cas. 3 δέχεσθαι edd. 4 Ἡρόδοτος edd.

intelligere oportet quae duas bases habeat ab utraque parte? an praepositio ἀμφὶ hic valet περὶ, & hoc rursus idem ac περιττόν? ut ἀμφίθετος dicatur, quasi περιττῶς δετὴ, artificiose facta; quoniam pro eo quod est facere, veteres ponere (θεῖναι) dicere consueverant? Potest vero etiam intelligi, quae tam in fundum quam in os statui possit: est autem haec ratio phialas reponendi Ionica & antiqua. Atque etiam nunc quidem Massilienses phialas in os ponunt. u

104. Quum vero Cratinus in Fugitivis dixerit:

Accipite phialas hasce balaniomphalas:

Eratostrhenes undecimo libro de Comoedia ais, vim illius vocabuli ignorare Lycophronem: „sunt enim similes (inquit Eratostrhenes) umbones phialarum & tholi balnearum; & in illorum nomine haud inconcinne adluditur ad umbilici formam.“ Apion vero & Diodorus dicunt:

παραπλήσιος ἤμῳ.“ Ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιά-
δης, ἐν τοῖς Περὶ Κρατίνου „βαλανιόμφαλοι, φησὶ,
λέγονται, ὅτι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ
θάλοι ὅμοιοί εἰσιν.“ Καὶ Δίδυμος δὲ, τὰ αὐτὰ εἰπὼν,
παρατίθεται Λυκόφραντος· οὕτως ἔχοντα „ἀπὸ τῶν
ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς
σκαφίοις ἀρύουσι.“ Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ Περὶ τοῦ
Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ „Πεπαῖχθαί τις ἀν' οἰθηεῖν,
f φησὶ, τῆς λέξιν, ὅτι τὰ πλείστα τῶν Ἀθηνησὶ βα-
λανείων, κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξα-
γαγόντες ² ἔχει κατὰ μέσον. ἐφ' οὗ ³ χαλκοῦς ὀμφα-
λὸς ἔπεστιν.“ Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ

Ἴγ', ⁴ ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα καὶ
μεσομφάλους. —

οὕτως δ' εἴρηκε τὰς βαλανιόμφαλους, ὥς Κρατῖνος
μνημονεύει,

1 Forf. τὰ Λυκόφραντος. 2 τὰς ἐξαγωγὰς ed. Caf. cum Eustath.
sic & ras. Ep. in contextu. 3 ἐφ' οὗ mssst. 4 Ἴγ' edd.

»Phialae quaedam, quarum umbo sive umbilicus simi-
lis est qualo.« Myrleanus vero Asclepiades, in Com-
mentario de Cratino: »*Balaniomphalae* dicuntur, inquit,
quia earum umbilici & balneorum tholi sunt similes.«
Didymus, postquam eadem dixit, adiecit Lycophronis
verba, sic habentia: »(Diatae sunt illae phialae) ab
umbilicis qui sunt in foliis mulierum, e quibus aqua
scaphiis exhauritur.« Timarchus vero, quarto libro de
Eratosthenis Mercurio, ait: »Per allusionem fictum esse
vocabulum, eo quod pleraque Athenis balnea, quum or-
biculari formâ constructa sint, emissaria habent in medio,
quibus aeneus insidet umbilicus.« Ion vero, in Omphale:

*Sic, efferte, virgines, cupella & phialas
mesomphalas.* —

Sic igitur ille vocavit, quas *balaniomphalas* Cratinus in
illo versu,

Δέχσθε Φιάλας τάσδε βαλανιομφάλας.

καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ¹ ἔφη

Λαβοῦσα πλήρη χρυσίαν ² μεσόμφαλον

Φιάλην. Τελέστης δ' ἄκατον ³ ὠνόμαζεν νυν.

ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν Φιάλην εἰρηκότος. Φερεκράτης δέ, ἡ ὁ πεποικώς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Πέρσας, Φησί·

Στεφάνους τε πᾶσι, καὶ μεθαλωτὰς χρυσίδας.

CV.

Phiala
ἀργυρῆς,
καὶ χρυαῖς.

Ἀθηναῖοι δὲ τὰς μὲν ἀργυρᾶς Φιάλας, ἀργυρίδας λέγουσι, χρυσίδας δὲ τὰς χρυσᾶς. τῆς δὲ ἀργυρίδος Φιάλης Φερεκράτης μὲν, ἐν Πέρσαις, οὕτως μνημονεύει·

Οὗτος σὺ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τῇδ' ἑρείεις;
χρυσίδος δὲ Κρατῖνος, ⁴ ἐν Νόμοις·

Χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὅφρασι ⁵ πικρὴν διδοῖς.

¹ ἐν Ἀλθαίᾳ Ms. ἐν Ἀλθαίᾳ edd. ² χρυσίαν vulgo. ³ ἄκατον vulgo, cum hic, tum paulo post: καὶ ὠνόμαζεν ἡν' ὡς τοῦ Τελ. Et Theopompi verba terminabantur in illis, μεσόμφαλον Φιάλην. ⁴ μνημονεύει rursus interferitur in ed. Cas. ⁵ τῶν ἐφείλουσι eott. Dalec. τῶν σοφοῖς Casaub.

Accipite phialas hasce balaniomphalas.

Et Theopompus in Althaea dicit:

Sumtá plená aureá mesomphalá

phialá. Telestes autem acaton vocavit illum.

significans, Telesten pro eo quod est phiala, *acaton* dixisse. Pherecrates vero, aut quisquis auctor est Persarum, qui illi adtribuuntur, ait:

Coronasque omnibus, & umbilicatas chrysidas.

τοῖς. Athenienses vero argenteas quidem phialas *argyridas* vocant; aureas vero, *chrysidas*. *Argyridis* phialae Pherecrates in Persis meminit, his verbis:

Heus tu! quo fers hanc argyridem?

Chrysidis vero Cratinus, in Legibus:

Chryside libans scripsit serpentinibus bibendum dana.

καὶ Ἑρμιππος ἐν Κέρκυρῃ·

Χρυσίδ' οἶνου πανσέληνον ἐκπῖαν ὑφείλετο.

Ἐκλεῖτο ὁ δέ τις καὶ βαλανωτὴ Φιάλῃ· ἥ τῶ
πυθμῆνι χρυσοὶ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δέ, ἐν
Δήλῳ ἀνακεῖσθαι, Φησί, χαλκοῦν Φοῖνικα, Ναξίαν
ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς Φιάλας χρυσᾶς. Ἀνα-
ξανδρίδης δὲ Φιάλας Ἄριος καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα.
Αἰολεῖς δὲ τὴν Φιάλην ἀρακὶν² καλοῦσι.

ΦΘΟΪΣ. Πλατεῖαι Φιάλαι ὀμφαλωτοί. Εὐ-
πολις·

CVL.

Phthois.

Σὺν Φθοῖσι προπεπωκώς.³

ἔδει δὲ οἰόμεσθαι, ὡς Καρσί, παισί, Φθειρσί.

ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ. Κύλιξ τις, ἣν κατὰ Φιλίαν Philotesia.
πρῶπινον, ὡς Φησι Πάμφιλος. Δημοσθένης δὲ Φησί·
«καὶ Φιλοτησίαν⁴ πρῶπινεν.» Ἀλεξίς·

1 Haec, usque ad ΧΥΤΡΙΔΕΣ (cap. 107.) desiderantur in Opere
pleniore, suppleta ex Epitoma. 2 ἀράκην Hesych. 3 προ-
πεπωκώς msst. 4 φιλοτησίας apud Demosth.

& Hermippus, in Cercopibus:

Rotundam chrysidem vini plenam postquam ebibit, abstulit.
Nominata vero etiam est phiala quaedam glandulata:
cuius fundo aurei suppositi erant astragali. Semus ve-
ro ait, Deli dedicatam esse aeneam palmam arborem,
Naxiorum donarium, & amygdalatas phialas aureas. Ana-
xandrides autem phialas Martis adpellat haec pocula.
Aeoles vero phialam vocant aracin.

106. Phthois. Amplae phialae umbilicatae. Eupolis:

Cum phthoibus propinavit.

Oportebat autem, non φθοῖσι, sed acute φθοῖσι scribi, ut
Καρσί, παισί, Φθειρσί.

Philotesia. » Calix quidam, quem benevolentiae caus-
sa propinabant: » ait Pamphilus. Demosthenes vero ait:
Ἐι φιλοτησίαν προπίνεαι. Alexis φιλοτησίαν κύλικα dixit:

— — Φιλοτησίαν σοι τήνδ' ἐγὼ

ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα προπίνωμεν.¹

Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἐταιρικὸν συνευωχούμενον, φιλο-
τήσιον. Ἀριστοφάνης

„Ἐπτάπους γούν ἡ σκιά ὅστιν ἡ πὶ τὸ δεῖ-

πνον ὡς ἤδη καλεῖ μὲν ὁ χορὸς² ὁ Φιλοτήσιος.“

Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ,
Φιλοτησία, ὡς ἐν Λυσιστράτῃ

Δίσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ Φιλοτησία.

Chonni.

ΧΟΝΝΟΙ. Παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος,
ὅμοιον θηρικλείῳ, χάλκεον ὃ δίδωσθαι τῷ ἀρπασθέν-
τι ὑπὸ τοῦ ἱεραστοῦ Φησιν Ἑρμῶνας.

Chalcidica
pocula.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ ποτήρια. ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος
τῆς Θρακικῆς εὐδοκιμοῦντα.

CVII.

Chytides.

ΧΥΤΡΙΔΕΣ. Ἀλεξίς, ἐν Ὑποβολιμαίῳ

1 Fort. προπίνωμαι. 2 ὁ χορὸς Mss.

— — *Philotesium tibi hunc ego*

& privato & publico nomine calicem propino.

Sed & sodalitium hominum. una epulantium, *philotesium*
vocabatur. Aristophanes:

Septem pedes metitur umbra, coenae hora:

quare iam me vocat philotesius chorus.

Propter huiusmodi vero propinationem etiam ipse ca-
lix *philotesius* adpellatus est: ut in *Lystrata*:

O Suada domina, & philotesius calix.

Chonni. Apud Gortynios poculi species aenei, the-
ricleo similis; quod rapto puero ab amatore dono dari
solutum tradit Hermonax.

Chalcidica pocula. Fortasse a Thracica Chalcide
nomen & famam consecuta.

107. *Chytides*. (*Ollulae*, sive *Urcoli*.) Alexis, in
Supposititio:

Ἐγὼ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως τέτταρα
 χυτρίδι ἀκράτου τῆς τ' ἀδελφῆς προσλαβὼν
 τῆς τοῦ βασιλέως, ταῦτ' ἐκπνευστὶ ¹ ἐκπίων,
 ὡς ἂν τις ἤδωτ' ἴσθι ἰσὼ κεκραμένον.
 c καὶ τῆς ὁρμῆος διατὲ νῶν μὴ κωράσσω 5
 ἄνευ λύχου πρὸς τὸ τηλικούτον Φῶς; ²
 Ἡρόδοτος δ', ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἱστοριῶν „Νόμον,
 Φησὶ, θίσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μη-
 δὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μηδὲ κέραμον· ἀλλ'
 ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων τὸ λοιπὸν αὐτόθι εἶναι πίνειν.“
 καὶ Μελέαγρος δ' ὁ Κυνικὸς ἐν τῷ Συμπόσιῳ οὕτω-
 σι γράφει „Καὶν τασούτω πρόποσιν αὐτῷ βαρεῖαν
 δίδωκε, χυτρίδι ³ βαθύα δώδεκα.“

ΨΥΓΕΥΣ, ἢ ΨΥΚΤΗΡ. Πλάτων Συμπο- CVIII.
 d σίῳ „Ἀλλὰ Φέρε, παῖ, Φάναι τὸν ψυκτῆρα ἐκεί- Pfycter, Fri-
gidarium.

¹ ἐκπνευστ' vulgo. ἐκπνευστὶ malebam. ² Forf. πρὸς τηλι-
 κούτον φῶς ἰγύ; ³ χυτρίδα edd.

*Ego Ptolemaei regis in honorem quatuor
 chytridia meri & sororis regis
 fumens, uno haec spiritum ebibi,
 quam suavissime par pari mixtum ebibat quispiam.
 Et huius concordiae caussa quidni comessarer
 sine lucerna, in hac tam splendida luce!*

Herodotus, quinto libro Historiarum, narrat »lege san-
 xisse Argivos & Aeginetas, ne ullum Atticum vas ad
 sacra facienda adhiberetur, ne fictile quidem: sed ut in
 posterum nonnisi ex chytridibus (sive ollis) gentilibus ibi-
 dem bibere liceret.« Et Meleager Cynicus in Symposio
 ita scribit: »Et interim propinationem ei gravem pro-
 posuit, chytridia profunda duodecim.«

108. *Pfygeus*, sive *Pfycter*. (*Vas frigidarium*.)
 Plato, in Symposio: »Sed adfer, puer, ait, psycte-

νον, ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ἑκτῶ κοτύλας χωροῦντα τοῦτον οὖν ¹ ἐμπλησάμενον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν ἔπειτα τῷ Σωκράτει καλεῖν ἐγχεῖν. ² * Παραμηνεῖν ἐγχειροῦντος τοῦ Ἀρχεβούλου, εὐκαιρότατα προχέων ὁ παῖς τοῦ οἰναρίου ἀνατρέπει τὸν ψυκτῆρα. " Ἀλεξίς ἐν Οἰκιζομένῳ Φησὶ „ τρικότυλον ψυγέα. " Διῳξίππος, Φιλαργύβω.

Παρ' Ὀλυμπίχου δὲ Θηρικλείους ἔλαβεν ἑξ, ³
ἔπειτα τοὺς δύο ψυκτῆρας. —

Μένανδρος δ', ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Χαλκεία, Φησὶ

— Τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,

ἄκρατον, ἰβόων. τὴν μεγάλην ψυκτῆρα τις
προϋπνεν αὐτοῖς, ⁴ ἀβλίους ἀπώλλυν. ⁵

¹ τοῦτον μὲν οὖν ed. Caf. ² Intercidisse videtur alterius auctoris nomen. ³ ἔλαβεν ἑξτάτους δύο vulgo. ἑξ. εἴτα τοὺς δύο corr. Casaub. ⁴ αὐτοὺς vulgo. ⁵ ἀπώλλυν vulgo. ἀπολλύει corr. Bentl.

rem illum; quem scilicet viderat plusquam octo cotulas capientem. Hunc igitur impletum primus ipse ebibit, dein Socrati iussit infundi. « * » Quum in longum trahere adgrederetur Archebulus, peropportune puer vinum fundens evertit *psycerem*. « Alexis in Colono ait: *tricotylum psycerem*: (ψυγέα). Dioxiippus, in Argenti cupido:

Ab Olympicho thericleos accepit sex,
dein duos illos psyceres. —

Menander vero in *Fabulâ* cui titulus Χαλκεία: (*id est, Vulcanalia*:)

— *Quod nunc in more est,*
Merum! inelamabant. Magnum (calicem) psycerem
aliquis
porrexisset illis; miserosque perdidit.

Ἐπιγένης δ' ἐν Ἡρώϊη, καταλέγων πολλὰ ποτήρια,
καὶ τοῦ ψυγίως οὕτως μνημονεύει·

Τὴν Θηρίκλειον δεῦρο καὶ τὰ Ροδιακὰ
κόμισον λαβὼν τοὺς παῖδας. εἰσοίστις μόνος
ψυκτῆρα, κύαθον, κυμβία. —

Στράττις, Ψυχασταῖς·

Ὁ δέ τις ψυκτῆρ', ὃ δέ τις κύαθον
χαλκοῦν κλείψας ἀπορῶν κείται,
κοτυλίδ' ἀνὰ χοίνικα μάττει. ¹

Ἔ' Ἀλεξίς δ', ἐν Ἱππίσκῳ, ψυκτηρίδιον καλεῖ, διὰ
τούτων·

— Ἀπῆνται τῷ ξένῳ ²

εἰς τὴν κατάλυσιν ἢ συνῆν ³ αἰῶν ἀνῆρ.
τοῖς παισὶ τ' εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἰκόθεν)
τ' ἀκπώματ' εἰς τὸ Φανερόν ἐκνευτρωμένα
θεῖναι. κύαθος δ' ἦν ἀργυροῦς, τ' ἀκπώματα

¹ Vix sine oratio. ² τῇ ξήν corr. Grot. ³ αἰῶν vulgo.
οἰῶν; ἢ δ' corr. Cas.

Epigenes in Heroiâ, multa recensens poculorum nomina, psycteris etiam meminit, his verbis:

*Thericleum huc & Rhodiaca
adfer adsumis pueris. Solus intro feres
psycterem, cyathum, cymbia. —*

Strattis, in Psychastis:

*Alius psycterem, alius cyathum
aeneum furatus, dubius iacet,
cotylidem cum choenice quaerit.*

Alexis, in Hippisco, psycteridium vocat his verbis:

— Ad hospitem me contuli

in diversorium: aderat niger homo.

Puerisque dixi, (duos enim domo adduxeram)

pocula in propatulo bene versa

ponerent. Erat autem cyathus argenteus, pocula

Athen. Vol. IV.

A 2

ἦγεν δύο δραχμὰς, κυμβίον δὲ τέτταρας
ψυκτηρίδιόν τε ¹ δὴ ὀβολοὺς, ² Φιλίππιδου
λεπτότερον. —

ΣΤΧ.

Ψυκτηρία
&
ψυκτηρίον.

Ἡρακλείων δὲ ὁ Ἐφέσιος, „Ὅν ἡμεῖς, Φησὶ,
ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσιν.
τούς δ' Ἀττικούς καὶ κωμῶδειν τὸν ψυγέα, ὡς ξη-
κὸν ὄνομα.“ Εὐφορίων ἐν Ἀποδιδύσῃ·

Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν,
τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα, ³ φακέα τὴν φακῆν,
τί δὲ ποιεῖν; εὖ γὰρ εἶπον, ⁴ ὥσπερ χρυσίου,
Φωγῆς ἀπίτισον, ⁵ Πυργόθεμι, καταλλαγὴν. b

Ἀντιφάνης, Ἰππεῦσι·

Πῶς οὖν διαιτῶμεσθα; ⁶ τὸ μὲν ἐΦίππιον
στρωῶν ἐστὶν ἡμῖν ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς

¹ ψυκτηρίον τε ed. Baf. & Casaub. Alibi vero ante ista verba in-
serta haec, ἴσως ἰτίρας. ² Alibi δὲ ὀβολοὺς. ³ Immo
inversè, τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα. ⁴ Forf. εὖ γὰρ εἶπον.
Dic tu ipsa. ⁵ ἀπίτισον ed. Casaub. ⁶ διαιτῶμεθα edd.

pendebant duas drachmas; cymbium vero, quatuor;

& psyterium duos obolos, Philippide tenuius.

109. Heracleon vero Ephesius scribit: » Quem nos
ψυγέα vocamus, eam nonnulli psyteriam nominant. At-
ticos vero comicos (ait) vocabulum ψυγέως perstringe-
re, ut peregrinum nomen. « Euphorion in Apodidusā :
(i. e. Restituente:)

Psyteriam si quis ψυγέα vocaverit;

& quod est τεῦτλα, σεῦτλιον dixerit; & φακέα pro

φακῆν;

huic quid facias? Recte equidem dixi, sicut auri,

sic & sermonis permutati intertrimentum, Pyrgothemi, sol-
vere debes.

Antiphanes, Equitibus:

Qualem igitur vitam agemus? Ehippium quidem
stratum est nobis: pulcra vero galea, pulcer

ψυκτήρ! τί βούλεις; πάντ' Ἀμαλθείας κέρας.
 Ἐν δὲ τῇ Κάρῃ¹ σαφῶς δηλοῦνται, ὅτι ταύτῃ ἐχρῶν-
 το οἰνοχοοῦντες κυάβῳ. εἰπὼν γάρ,
 — τρίποδα καὶ κάδον²

παραθέμενος ψυκτήρα τ', οἴνου μεθύσκειται.
 ἐν τοῖς ἐξῆς ποιεῖ αὐτὸν³ λέγοντα·
 c „Πότος ἔσται σφοδρότερος. οὐκοῦν, εἰ φράσαι
 τις, οὐκ ἔτι ἔξεστι κυαβίζειν γὰρ,⁴ τὸν δὲ κάδον
 ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβὼν, ἀπόφερε τάλλα
 πάντα.“

Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος, ἐν τῷ Περι Ὀνομάτων
 „τὸν ψυγέα, φησὶν, ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δῖνον.“
 Νικάνδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς⁵ καλεῖσθαι φησι ψυ-
 κτηρα⁶ καὶ τοὺς ἀλσώδεας καὶ συσκίους τόπους
 τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψύξαι. Αἰ-
 σχύλος, Νεανίσκοις·

¹ Forl. Καρίη. ² κάδον vulgo. ³ τὸν αὐτὴν forl. ⁴ καὶ pro
 γὰρ habent ed. Bas. & Cas. ⁵ Θυατειρ. edd. ⁶ ψυκτήρα ms. A.
 ψυκτηρία debuisse videtur.

psyttēr: quid ais? omnia Amaltheae cornu.

In Carnā [f. Cariā] vero perspicue declarat, *psyttēre* pro
 cyatho usos esse vinum fundentes. Nam postquam dixit:

— *Mensā & cado*

adpositis, & psyttēre, vino inebriatur:

in sequentibus eundem facit dicentem:

„*Compotatio eris acrior. Igitur, si quis di-
 xerit, non licere porro poculis indulgere, cado
 hoc excepto & poculo, reliqua cuncta aufer.*“

Dionysius vero Tryphonis, [discipulus, puto] in libro
 de Nominibus ait: „Quem ψυγέα vocamus, eum ve-
 teres dinum dixere.“ Nicander vero Thyatireνός mo-
 net, *psyttēres* nominari etiam nemorosa & umbrosa lo-
 ca Diis consecrata, in quibus frigus licet captare. Ae-
 schylus, in Adolescentulis:

Αὔρας ¹ ὑποσκίοισιν ² ἐν ψυκτηρίοις.

Εὐριπίδης, Φαέθοντι

d

— Ψυκτήρια

δένδρεα, ³ φίλαισιν ⁴ ὠλέναισιν δέξεται. ⁵

καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἴ θ' Ἡσιόδός ἐστιν, ἢ
Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος

Εὐθα ποτ' ἔσται ἑμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.

CX.

Odos,
poculum.

᾽Ωιδόσ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ⁶ ποτήριον, Φησὶ

Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνομαστικαῖς, ⁷ τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ ⁸
διδόμενον ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν, ἐν Διπλασίοις

A. Τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; B. Οὐδὲ ἐν,

εἰ μὴ κεράση τις. A. Ἴσχε. τὸν ὦδον λάμβανε. e

ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων

τούτων περάνης, τὸν ⁹ Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν

¹ Σαύρας vulgo. ² ὑποκίοισιν edd. cum ms. A. ³ δένδρη corr.
Valck. ⁴ φίλοις Ms. ⁵ λίσσεται vulgo. ⁶ Deest artic. edd.
⁷ Ὀνομαστικοῖς Ms. ⁸ σκολιῷ Ms. ⁹ τὸν τε Τελαμ. edd.

Lenes auras umbrosis in psyllerius.

Euripides, Phaëthonte:

— *Umbracula praebeentes*

arbores (ψυκτήρια δένδρεα) amicis ulnis cum comple-
hebantur.

Et Aegimii auctor, sive is Hesychius est, sive Cercops
Milesius:

*Ibi tandem mihi umbraculum (ψυκτήριον) erit, o dux
populorum.*

110. *Odos.* Sic vocabatur, ait Tryphon in Onoma-
sticis, poculum quod datur ei qui Scolion canit: ut do-
cēt Antiphanes in Duplicibus:

A. Quid ergo eris pro Dīs? B. Nihil quidquam,
nisi quis infundat. A. Tene; accipe odon.

Deinde vero nihil ex obsoletis istis

exsequere, nec Telamonem, nec

Παιῶνας, μὲν δ' Ἀρμόδιον.

ΩΟΣΚΥΦΙΑ. Περὶ τῆς ἰδέας τῶν ποτηρίων *Ooscyphia*.
 Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ Περὶ τῆς Νεστορί-
 δος Φησὶν, ὅτι δύο πυθμένεας ἔχει, ἓνα μὲν τὸν κατὰ
 τὸ κύτος αὐτῷ συγκεχαλκευμένον, ἕτερον δὲ τὸν προσ-
 θετὸν, ἀπ' ὁξίος ἀρχόμενον, καταλήγοντα δὲ εἰς πλα-
 ξί τυττερον ἐφ' οὗ ἴσταται τὸ ποτήριον.

ΩΟΝ. Δίνων, ἐν τρίτῳ Περσικῶν, Φησὶν αὐτως
 „Ἐστὶ δὲ πατίβαζις, ἄρτος κρήνης καὶ πύρινος ὀπτὸς,
 καὶ κυπαρίσσου στέφανος, καὶ οἶνος κεκραμένος ἐν
 ὠῷ χρυσῷ, οὗ αὐτὸς βασιλεὺς πίνει.“

Ovum,
poculum.

Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ Πλούταρχος, καὶ ὑπὸ πάντων
 προταλισθεὶς, ἤγησε Φιάλην, ἀφ' ἧς σπείσας ταῖς
 Μούσαις, καὶ τῇ τούτων Μνημοσύνῃ μητρὶ, προὔπινε
 πᾶσι Φιλοτησίαν, ἐπειπὼν „Φιάλαν ὥς εἴ τις ἀφ-
 ᾧ νεῖας² ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν, ἔκδον ἀμπέλου καυχλάζουσαν
 1 ἀφ' οὗ vulgo. 2 νεῖας ms. A. & E.

CXI.

In orbem
bibere.

Pocum, nec Harmodium.

Ooscyphia. De horum poculorum formâ Asclepiades
 Myrleanus in libro de Nestoride ait, habere illa duos
 fundos: unum in ipso corpore poculi, simul cum illo cu-
 sum; alterum illi extrinsecus adpositum, ab acuto inci-
 pientem, & desinentem in latius, cui insistet poculum.

Ovum. Dinon, tertio libro *Reum Persicarum*, ita
 scribit: „Est autem *potibazis*, panis hordaceus & triti-
 ceus coctus, & cupressina corona, & vinum mixtum in
 aureo ovo, de quo ipse rex bibit.“

XII. Haec tam multa postquam dixisset Plutarchus,
 omniumque adplausu esset exceptus, poposcit phialam:
 e qua quum libasset Musis earumque matri Mnemosy-
 nae, poculum manu tenens invitavit omnes, simul di-
 cens: *Phialam veluti si quis divitis manu sumens, visis in-*

δρόσω, ¹ δωρήσεται“ οὐ μόνον κενία γαμβρῶ προ-
πίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς Φιλτάτοις, ἔδωκε τῶ
παιδί, περισοβεῖν ἐν κύκλῳ καλεύσας· τὸ κύκλῳ
πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος Μενάνδρου
ἐκ Περινθίας·

— Οὐδὲ μίαν ἢ γραῦς ὅλως
κύλικα παρήκεν, ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλῳ.
καὶ πάλιν ἐκ Θεοφορουμένης·

— Καὶ ταχὺ
πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον
αὐτοῖς ἀκράτου. —

καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν Κρήσσαις·

Τὰ δ' ἄλλα χαῖρε ² κύλικος ἐρπούσης κύκλῳ.

Αἰτοῦντος δὲ τοῦ γραμματικῷ Λεωνίδου μείζον ποτή-
Κρατῆριον, καὶ εἰπόντος· Κρατῆρίζωμεν, ἄνδρες Φίλοι·
(οὕτως δὲ τοὺς πότους Λυσανίας ³ Φησὶν ὁ Κυρηναῖος

¹ Abeſt vulgo δρόση. ² χαίρει malebat Musgr. ³ Δυσανίας
vulgo.

*tus bulliente rore, dono dederit: & non modo iuveni genero
propinans, verum etiam omnibus carissimis, dedit illud
puero, iubens in orbem circumferre: idque dixit esse
quod aiunt in orbem bibere, recitans Menandri verba ex
Perinthia:*

— *Ne unum quidem anus haec omnino
praetermisi calicem, quin biberet, circumueuntem.*

Rurfusque ex Theophorumenā: (*i. e. Fanaticā:*)

*Et mox iterum illis circumagis
primum meri poculum.*

Et Euripides, in Mulieribus - Cretenſibus:

Valeatis reliqua omnia, in orbem eunte poculo.

Tum vero maius poculum poscente Leonidā Grammati-
co, dicenteque, *Craterizemus*, amici viri! (*sic enim com-
potationes, ut Lysanias Cyrenaeus tradit, dixerat He-*

Ἡρόδοτον εἰρηκέναι ἐν τούτοις· „ἐπεὶ δὲ ὁ θύσαντες πρὸς δεῖπνον, καὶ κρατῆρας καὶ εὐχὰς καὶ παιῶνας ἐτράποντο.“ καὶ ὁ τοὺς Μίμους δὲ πεποικῶς, οὓς αὖθις διὰ χειρὸς ἔχειν Δοῦρίς Φησι τὸν σοφὸν Πλάτωνα, λέγει που, κηκεκρατηρίχημες,² ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν.)

ε' Ἀλλὰ μὲν, πρὸς θεῶν, ὁ Ποντιανὸς ἔφη, οὐ δέοντως ἐκ μεγάλων πίνετε ποτηρίων, τὸν ἥδιστον καὶ χαριέ- Socrates in
στατον Ξενοφῶντα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες, ὅς ἐν τῷ Xenophon-
Συμπόσιῳ Φησὶν· „Ὁ δ' αὖ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλὰ tis Convi-
πίνειν μὲν, ὡς ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ. τῷ γὰρ ὄν-
τι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ
ὁ μανδραγόρας ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφρο-
σύνας, ὥσπερ ἔλαιον³ φλόγας⁴ ἐγείρει. δοκεῖ μέντοι
μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν⁵ σώματα τὰ αὐτὰ πάσχειν,
ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. καὶ γὰρ ἐκείνα,
δ' ὅταν μὲν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίῃ, οὐ δύνα-

1 Forf. ἐπιτα. 2 κὴν κρατῆρι χημίσαντί του vulgo. 3 Defunct
tria verba msstis & ed. Ven. 4 φλόγα ed. Basf. & Casf. ex
Xenoph. 5 ἀνθρώπων ms. Ep. in contextu.

rodorus, ubi ait: Deinde peractis sacris, ad coenam & ad
crateras & ad preces & paeanas se converterunt. Et qui Mi-
mos illos conscripsit, quos semper in manu habere sa-
pientem Platonem Duris ait, alicubi dicit, & crateriza-
veramus, pro biberamus.) At, per Deos, ait Pontianus,
minime convenit ut maioribus bibatis poculis: sed sua-
vissimum venustissimumque Xenophontem cogitate, qui
in Symposio ait: »Tum rursus Socrates, Enimvero, in-
quit, o viri, etiam mihi urique videtur bibendum. Re-
vera quippe vinum, dum animos rigat, moerores, per-
inde ac mandragoras homines, sopit; & hilaritates. per-
inde ac oleum flammās, excitat. Videturque mihi ho-
minum corporibus idem accidere quod iis rebus quae e
terra gignuntur. Nam illae, quum nimio imbre rigan-
tur de coelo, neque rectae flare, nec suo tempore ex-

ται ὀρθοῦσθαι, οὐδὲ ταῖς αἵραις διαπλοῦσθαι· ¹ ὅταν δὲ ἴσῃ ἡδεται, τοσούτο ² πίνῃ, καὶ μάλα ὀρθά τι αὐ-
ξίται, καὶ θάλλοντα ἀφικνῆται εἰς τὴν καρπογονίαν.
οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς, ἦν μὲν ἀβρόσι τὸ ποτὸν ἐγχεώμε-
θα, ταχὺ ἡμῶν ³ καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γυνῶμαι
σφαλοῦνται, καὶ οὐδ' ἀναπνῆν, μὴ ὅτι λέγειν, ⁴ δυ-
νησόμεθα· ἦν δὲ ἡμῶν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι μικρὰς
ἐπιψακάζουσιν, ⁵ ὥσα καὶ ἐγὼ Γοργίαισιν ⁶ ῥήμασιν
εἶπω, οὕτως οὐ βιαζόμενοι μεθύειν ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἀλλ' ἔ
ἀναπνιθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιζόμεθα.“

CXII.

Platonis
&
Xenophon-
tis aemula-
tio.

Εἰς ταῦτά τις ἀποβλέπων τὰ τοῦ καλοῦ Ξενο-
φῶντος, ἐπ' ἐγνώσκῃν δυνήσεται, ἦν εἶχε πρὸς αὐτὸν ὁ
λαμπρότατος Πλάτων ζηλοτυπία. ἡ τὰχα Φιλονεί-
κως εἶχον ἀρχῇθεν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ ἄνδρες οὗτοι, αἰσθό-
μενοι τῆς ἰδίας ἐμάρτος ἀρετῆς, καὶ ὥσως καὶ περὶ πραι-

¹ οὐδὲ ταῖς αἵραις διαπλοῦσθαι ed. Bas. & Cas. ex Xenoph.

² τοσούτο ed. Ven. cum mssis.

³ ἡμῶν edd.

⁴ λέγειν τι

ed. Bas. & Cas. ex Xenoph.

⁵ οὕτω δὲ ἐπιψακάζουσιν eadem

editiones. ⁶ ἐγὼ ἰ. Γοργ. eadem.

pandi [et. nec auris perfari] possunt: quum vero non
ultra quam quod ipsis gratum est bibunt, tum maxime
& erecta augentur, & florentia ad fructuum generatio-
nem perveniunt. Pariter igitur nos si immodicum po-
tum infundimus, mox & corpora nobis & animi vacilla-
bunt, ac ne quidem respirare, nedum loqui poterimus:
sin minoribus poculis minutatim pueri nobis irrorave-
rint, (ut & ego Gorgianis utar verbis) ita non per vim
a vino ad temulentiam abripiemur, sed blande invitati
ad ludos iocosque descendemus.“

112. Haec qui respicit elegantis Xenophontis dicta,
intelligere is potuerit quid sit quod zelotypia adversus
illum adfectus fuerit splendidissimus Plato. Nisi forte in-
de ab initio aemuli inter sese fuere illi viri, uterque
suas vires sentiens; ac fortasse de principatu inter se

ταίων διαφέροντο· οὐ μόνον ἐξ ὧν περὶ Κύρου εἰρήκασιν
 τεκμαιρομένοις ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐτῶν ὑποθέσεων.
 Συμπόσια μὲν γὰρ γεγράφασιν ἀμφοτέρω, καὶ ἐν
 αὐτοῖς ὁ μὲν τὰς αὐλητρίδας ἐκβάλλει, ὁ δὲ εἰσάγει·
 καὶ ὁ μὲν, ὡς πρόκειται, παραιτεῖται πίνειν μεγάλας
 ποτηρίαις· ὁ δὲ τὸν Σωκράτην παράγει τῷ ψυκτῆρι
 πίνοντα μέχρι τῆς ἑω. Καὶ τῷ Περὶ Ψυχῆς δὲ ὁ Πλά-
 των καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων, οὐδὲ
 κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφῶντος μέμνηται. Καὶ περὶ τοῦ
 Κύρου οὖν, ὁ μὲν λέγει ὡς ἐκ πρώτης ἡλικίας ἐπε-
 παιδευτο πάντα τὰ πάτρια· ὁ δὲ Πλάτων, ὥσπερ
 ἐναντιούμενος, ἐν τρίτῳ Νόμων Φησί· „Μαντεύομαι
 δὲ περὶ Κύρου, τὰ μὲν ἄλλα στρατηγὸν αὐτὸν ἀγα-
 θὸν εἶναι καὶ φιλόπονον, ¹ παιδείας δὲ ἐρῆς οὐδὲ ἡφ-
 θαι τὰ παράπαν· οἰκονομία δ' οὐδὲν τὸν νοῦν ² προσε-

¹ φιλόπολον ed. Baf. & Casaub. ² οὐ δὲ τινα οὖν ed. Ven.
 cum Ms.

contenderunt. Quod non modo ex iis quae de Cyro di-
 xerunt, sed & ex eorum scriptis simili argumento editis
 coniectamus. *Symposium* enim scripsit uterque : quibus
 in scriptis alter tibicinas eiicit, alter introducit : & alter,
 ut modo dictum, recusat bibere maioribus poculis ; al-
 ter vero Socratem ex ψυκτῆρι facit bibentem ad auroram
 usque. In libro vero de Anima Plato omnes qui aderant
 recensens, ne verbo quidem mentionem facit Xenophon-
 tis. Iam de Cyro alter ait, a primâ inde aetate omnibus
 patriis institutis fuisse eum innutritum : Plato vero, velut
 illi contra dicturus, tertio libro Legum ait : » De Cy-
 ro vero auguror, fuisse quidem caeteroquin bonum im-
 peratorem & industrium, sed rectam institutionem omni-
 no ne attigisse quidem : ad rei domesticae vero admini-
 strationem animum nunquam adplicuisse. Videntur vero

σχηκίναί. ἔοικε δ' ἐκ νέου στρατεύεσθαι, παραδούς τε¹
τοὺς παῖδας ταῖς γυναῖξι τρέφειν." Πάλιν ὁ μὲν Ξε-
νοφῶν, συναναβάς Κύρω εἰς Πέρσας μετὰ τῶν μυ-
ρίων Ἑλλήνων, καὶ ἀκριβοῶς εἰδὼς τὴν προδοσίαν τοῦ
Menon Θεσσαλοῦ Μένωνος, ὅτι αὐτὸς αἴτιος ἐγένετο τοῖς πε-
Theſſalus. ρὶ Κλέαρχον τῆς ἀπωλείας τῆς ὑπὸ Τιτσαφέρου γε-
νομένης, καὶ, οἷός τις ἦν τὸν τρόπον, ὡς χαλεπὸς, ὡς ὅς
ἀσελγὴς, διηγησάμενος ἐφαίνετο· ὁ δὲ καλὸς² Πλά-
των, μονονουχὶ εἰπὼν· „Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗ-
τος,"³ ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται, ὃ τοὺς ἄλλους
ἀπαξ ἀπλῶς⁴ κακολογήσας· ἐν μὲν τῇ Πολιτείᾳ Ὁ-
μηρον ἐκβάλλων, καὶ τὴν μιμητικὴν ποιήσιν, αὐτὸς
δὲ τοὺς διαλόγους μιμητικῶς γράψας, ὧν τῆς ιδέας
οὐδ' αὐτὸς εὐρετὴς ἐστίν. πρὸ γὰρ αὐτοῦ ταῦθ' εὗρε τὸ
Alexamenus. εἶδος τῶν λόγων ὁ Τηΐος Ἀλεξάμενος,⁵ ὡς Νικίας ὁ

¹ Aut delenda τὸ particula, αὐτὴ παραδοῦναι το scribendum.

² διγυνομένου ὁ καλὸς ms. A. διγυνομένου, ὁ καλὸς ed. Ven.
διγυνομένος ὁ καλὸς ed. Bas. διγυνομένος· ὁ καλὸς ed. Casaub.

³ ὁ λόγος absque οὗτος ms. Ep. ⁴ ἀπᾶς ἀπλῶς ed. Bas. & Cal.

⁵ Ἀλεξάμενος edd. & dein Ἀλεξάμενου & Ἀλεξάμενου.

inde ab adolescentia in bellis versatus, filios suos edu-
candos mulieribus tradidisse. Rursus Xenophon, Cy-
rum cum decem millibus Graecorum adversus Persas co-
mitatus, cum exploratum haberet Menonis Theſſali pro-
ditione Clearchum a Tissapherne esse occisum, perspicue
etiam exposuit quali ingenio ille fuerit, quam durus,
quam protervus: at pulcher Plato, tantum non disertis
verbis dicens, *Non est verus hic sermo*; laudes illius hominis
exsequitur, is qui alios omnes maledictis est infectatus.
Idem in libris de Republica Homerum eiecit, & imita-
tricem poësin; ipse vero dialogos imitatrice arte con-
scripsit; cuius tamen generis ne ipse quidem inventor
est. Nam ante illum genus hoc sermonum invenerat Ale-
xamenus Teius, ut Nicias Nicaeensis docet & Soterion.

c Νικαιὺς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων. ¹ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Περὶ Ποιητῶν οὕτως γράφει· „Οὐκοῦν οὐδὲ ἑμμέτρους τοὺς καλουμένους Σώφρονος Μίμους μὴ Φῶμεν εἶναι λόγους ² καὶ μιμήσεις, ἢ τοὺς Ἀλεξαμενοῦ τοῦ Τηίου τοὺς πρώτου γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων.“ ἄντικρυς φάσκων ὁ πολυμαθέστατος Ἀριστοτέλης, πρὸ Πλάτωνος διαλόγους γεγραμέναι τὸν Ἀλεξαμένον. Διαβάλλει δὲ ὁ Πλάτων καὶ Θρασύμαχον τὸν Χαλκηδόνιον· σοφιστὴν ὅμοιον εἶναι λέγων τῷ ὀνόματι. εἶ d δὲ Ἰππίαν, καὶ Γοργίαν, καὶ Παρμενίδην, καὶ ἐν διαλόγῳ τῷ Πρωταγόρᾳ πολλοὺς, ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπών· „Ὅταν (εἴμαι) δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα κακῶν οἰνοχόων τύχῃ, καὶ ἀκράτου αὐτῆς μεθύσῃ.“

Λέγεται δὲ, ὡς καὶ ³ ὁ Γοργίας αὐτὸς, ἀναγνοὺς τὸν ἑμῶνυμον αὐτῷ ⁴ διάλογον, πρὸς τοὺς συτήθεις

¹ Σωταρίαν vulgo.

² εἶναι διαλέγους corrigit Valck.

³ καὶ ὡς edd.

⁴ ἑμῶν. αὐτοῦ edd.

CXIII.

Falsa fingit
Plato in
Dialogis.

[*ſine*, Sotion.] Aristoteles vero in libro de Poëtis scribit: „Igitur ne metris quidem comprehensos Sophronis mimos qui vocantur, dicemus esse sermones [*ſine*, dialogos] & imitationes, aut Alexameni Teii dialogos, qui ante Socraticos conscripti sunt.“ Quibus verbis perspicue declarat doctissimus Aristoteles, ante Platonem Dialogos scripsisse Alexamenum. Inſeſtatur vero Plato *Thraſymachum* etiam Chalcedonium; *sophiſtam* dicens *eſſe ſimilem nomini quod gerat*. Item Hippiam, & Gorgiam, & Parmenidem; & uno dialogo, qui Protagoras inſcribitur, multos; is qui in Republica haec dixit: *Puto quum civitas, populari ſtatu utens, & libertatem ſitians, malos pincernas naſta fuerit, & merâ illâ fuerit inebriata.* «

113. Narrant vero, ipſum etiam Gorgiam, poſtquam legiſſet cognominem ſibi dialogum, dixiſſe ad familiares,

ἔφη· „Ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἱαμβίζειν!“ Ἑρμιππος δὲ ἐν τῷ Περὶ Γοργίου· „Ὡς ἐπιδήμησε, Φησί, ταῖς Ἀθήναις Γοργίας¹ μετὰ τὸ ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἐν Δελφοῖς ἑαυτοῦ χρυσοῦς εἰκόνης· εἰπόντος τοῦ Πλάτωνος ὅτι ἶδεν αὐτόν· „Ἦκει ἤρῃς ὁ καλός τε καὶ χρυσοῦς Γοργίας“ ἔφη ὁ Γοργίας· „Ἡ καλὴ γὰρ αἱ Ἀθῆναι καὶ νέον τοῦτον Ἀρχιλόχον ἱππότησαν.“ Ἄλλοι δὲ Φασιν, ὡς ἀναγνοῦς ὁ Γοργίας τὸν Πλάτωνος διάλογον, πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν, ὅτι οὐδὲν τούτων οὔτε εἶπεν, οὔτε ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος.² ταῦτά Φασί³ καὶ Φαίδωνα εἶπεῖν,⁴ ἀναγνόντα τὸν περὶ Ψυχῆς. διὸ καλῶς ὁ Τίμων περὶ αὐτοῦ ἔφη·

Ὡς ἀνέπλειτε Πλάτων⁵ πεπλασμένα θάύματα εἰδώς.

Παρμενίδῃ μὲν γὰρ καὶ ἑλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ· οὐχ ὡς

1 ὁ Γοργίας edd. 2 Immo παρὰ Σωκράτους. 3 ταῦτά φασιν edd. 4 Deest εἶπεν edd. 5 ἀνέπλειτε ὁ Πλάτων ms. d.

Quam pulcre iambis uti novis Plato! Hermippus vero, in libro de Gorgia, scribit: »Cum Athenas reverfus esset Gorgias, postquam auream suam statuam Delphis positam dedicasset, Platone ubi primum in conspectum venit dicente, Ecce nobis pulcrum aureumque Gorgiam! Gorgias ait: Profecto pulcrum hunc quoque novum Archilochum rulerunt Athenas! « Alii vero aiunt, lecto Platonis dialogo ad eos qui unā aderant dixisse Gorgiam, nihil istorum se umquam vel dixisse vel a Platone [immo, a Socrate] audivisse. Eademque etiam Phaedonem aiunt dixisse, postquam dialogum de Animā legisset. Quare recte in eum Timon dixit:

Quam fitta Plato sciens nāracula finxit!

Cum Parmenide vero ut in colloquium veniret Platonicus Socrates, per aetatem vix fieri poruerat, nedum

καὶ τοιούτους εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους. τὸ δὲ πάντων σχετιώτερον, ¹ καὶ τὸ εἰπεῖν οὐδεμιᾶς κατεπειγούσης χρείας, ὅτι παιδικὰ γεγονόσι τοῦ Παρμενίδου Ζήνων ὁ πολίτης αὐτοῦ. Ἀδύνατον δὲ καὶ Φαίδρον οὐ μόνον κατὰ Σωκράτην εἶναι, ἥπου γε καὶ ἐρώμενον αὐτοῦ γεγονέναι. Ἀλλὰ μὴν οὐ δύναται Πάραλος καὶ Ξάνθιππος οἱ Περικλέους υἱοὶ, τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, α Πρωταγόρα ² διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθήναις, οἱ ἔτι ³ πρότερον τελευτήσαντες. Πολλὰ δ' ἔστι καὶ ἄλλα λέγειν περὶ αὐτοῦ καὶ διεικνύναι, ὥς ἐπλάττε τούς διαλόγους.

Ὅτι δὲ καὶ δυσμενὴς ἦν πρὸς ἅπαντας, ὅλῳ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἰωνί ἐπιγραφομένῳ. ⁴ ἐν ᾧ πρῶτον μὲν κακολογεῖ πάντας τοὺς ποιητάς, ἔπειτα καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου προαγομένους, Φανοσθένη τὸν Ἀνδρίον,

CXIV.

Plato male-
volus in
multos.

¹ σχετιώτατον edd. ² τῷ Πρωταγ. ms. Ep. ³ οἱ ἴ. ἔτι (id est, πρῶτον ἔτι) πρότερον corr. Casaub. ⁴ ἐπιγραφομένον ed. Ven. & Bas. cum Ms.

ut tales vel diceret vel ab illo audiret sermones. Illud vero etiam indignissimum, quod nullā prorsus urgente necessitate dixit, puerum delicatum Parmenidis fuisse Zenonem, civem illius. Nec vero fieri potest ut Phaedrus Socratis aetate floruerit, nedum ut illius fuerit amasius. Nec vero Paralus & Xanthippus, Periclis filii, saeviente peste mortui, cum *Protagora* colloqui potuerunt, quum secundo adventu Athenis moraretur; qui iam ante id tempus in vivis esse desierant. Multa vero insuper alia de eo dici possent, quibus ostenderetur quo pacto dialogos suos finxerit.

114. Fuisse autem malevolum in omnes Platonem, ex iis etiam liquet quae in dialogo dicit qui *Ion* inscribitur: in quo maledictis infectatur primum poetas omnes, dein etiam viros qui a populo ad summas dignitates erant promoti, Phanothēnem Andrium, Apollodorum

Ἀπολλόδωρον τὸν Κυζικηνὸν, ἔτι δὲ τὸν Κλαζομένιον Ἡρακλείδην. ἐν δὲ τῷ ¹ Μένωνι καὶ τοὺς μεγίστους παρ' Ἀθηναίοις γενομένους, Ἀριστείδην καὶ Θεμιστοκλέα. Μένωνα δὲ ἐπαινεῖ, τὸν τοὺς Ἕλληνας προδόντα. ἐν δὲ τῷ Εὐθυδήμῳ αὐτὸν ² καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Διονυσιόδωρον προπηλακίζων, καὶ καλῶν ὀψιμαθεῖς ἔτι τε ἐριστάς ὀνομαζών, ὀνειδίζει αὐτοῖς καὶ τὴν ἐκ Χίου τῆς πατρίδος φυγὴν, ἀφ' ἧς ἐν Θουρίοις κατοικήθησαν. ἐν δὲ τῷ Περὶ Ἀνδρείας Μελησίαν, τὸν Θουκυδίδου τοῦ ἀντιπολιτευσαμένου Περικλεῖ, καὶ Λυσίμαχον τὸν Ἀριστείδου τοῦ Δικαίου, τῆς τῶν πατέρων ἀρετῆς ἀναξίου εἶναι φάσκων. Ἄ δὲ περὶ Ἀλκιβιάδου εἴρηκεν ἐν τῷ Συμπόσιῳ, οὐδ' εἰς Φῶς λέγεσθαι ἔστιν ἄξιον, ἐν τε τῷ προτέρῳ τῶν εἰς αὐτὸν διαλόγων ὃ γὰρ δεύτερος ὑπὸ τινων Ξενοφῶντος εἶναι λέγεται,

¹ Deest artic. ed. Baf. & Caf. ² Deest αὐτὸν Msto.

Cyzicenum, & Clazomenium Heraclidem. In Menone vero etiam illos, quos summos viros Athenienses habuerant, Aristidem & Themistoclem; Menonem vero laudat, eum qui prodidit Graecos. In Euthydemo, & hunc ipsum & fratrem eius Dionysiodorum contumeliose tractat, ad honesta omnia addiscenda tardos & hebetes, itemque contentiosos vocans, exprobransque etiam quod ex patria Chio profugissent, & Thurios habitatum migrassent. In dialogo de Fortitudine Melesiam, Thucydidis illius qui in administratione reipublicae Pericli adversatus erat, & Lysimachum Aristidis Iusti filium, indignos ait esse patrum virtute. Quae vero de Alcibiade dixit in Symposio, ne palam quidem repetere decet; itemque quae in priori ex eis dialogis, quibus nomen illius inscriptum est: nam posterior perhibetur a nonnullis esse Xenophontis, quemadmodum Alcyon fer-

αἷς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαῖκου, ὡς Φησι Νικίας ὁ Νικαεύς. τὰ μὲν οὖν κατὰ Ἀλκιβιάδου ¹ λεχθέντα σιωπῶ. ὅτι δὲ ² τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἶρηκε κριτὴν εὐπρόσωπον Λακεδαιμονίους δὲ ἐπαινῶν, ἐπαινῶ καὶ τοὺς πάντων Ἑλλήνων ἐχθροὺς Πέρσας. καὶ τὸν ἀδελφὸν δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου Κλεῖναν ³ μαίνεται νόμεόν τε ἀποφαίνει, ⁴ καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τοῦ Περικλέους ⁵ ἡλιβίους, Μειδίαν τε ὀρτυγοκόπον, ⁶ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον εὐπρόσωπον μὲν εἶναι, δεῖν δ' αὐτὸν ἀποδύσαντας ⁷ θεωρεῖν ὀφθῆσεται γὰρ Φησὶν περίβλεπτον ἀξίωμα περικείμενος ⁸ κάλλους οὐκ ἀληθινού.

Ἐν δὲ τῷ Κίμωνι, ⁹ οὐδὲ τῆς Θεμιστοκλέους ¹⁰ Φεῖδεται κατηγορίας, οὐδὲ τῆς Ἀλκιβιάδου καὶ Μυ-

¹ κατὰ Ἀλκιβιάδην edd. ² ἵτι δὲ corr. Casaub. ³ καὶ Νικίαν vulgo. ⁴ ἀποκαλεῖ *Epi.* ⁵ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἡλιβίους vulgo. ⁶ ὀρτυγοτρόφον hodie vulgo apud Platonem. ⁷ ἀποδύσαντας ms. *Ep.* in contextu. ἀποδύντα apud Plat. ⁸ περικείμενος edd. ⁹ Suspectum nomen Κίμωνι. ¹⁰ Περικλέους pro Θεμιστ. habet ms. *Ep.* Utrumque nomen videtur adponendum fuisse.

CXV.

Platonis
Dialogus
Cimon?

tur esse Leontis Academici, ut ait Nicias Nicaeensis. Igitur, quae ad Alcibiadem spectant, silentio praetereo: sed illud tacere non possum, quod populum Atheniensem temerarium iudicem dixit bene personatum: Lacedaemonios vero laudans, etiam Persas laudat hostes Graecorum omnium: & fratrem Alcibiadis Cliniam insanum esse ait, & Periclis filios stolidos, & Midiam feriendis coturnicibus unice operam dare, & populum Atheniensium bene quidem personatum esse, sed oportere detractâ personâ eum spectare: sic enim adparebit, ait, circumiectum habere speciosum decus fictae falsaeque pulcritudinis.

115. In Cimone vero, neque Themistoclis parci ac-
cusationi, nec Alcibiadis & Myronidae; (sive, Militia-

ρανίδου,¹ ἀλλ' οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Κίμωνος. καὶ ὁ Κρίτων
 δ' αὐτοῦ Σοφοκλέους περιέχει καταδρομήν. ὁ δὲ Γορ-
 γίας οὐ μόνον ἀφ' οὗ τὸ ἐπίγραμμα, ἀλλὰ καὶ Ἀρ-
 χελάου τοῦ Μακεδονίας βασιλέως· ὃν οὐ μόνον ἐπο-
 νεύοιστον γένος ἔχειν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπέκτεινε τὸν δε-
 σπότην. οὗτος δ' ἐστὶ ² Πλάτων, ὃν Σπεύσιππος Φη-
 σι Φίλτατον ὄντα Ἀρχελάῳ, Φιλίππῳ τῆς βασιλείας
 αἴτιον γενέσθαι. γράφει γοῦν Καρύστιος ὁ Περγαμνός
 ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασιν οὕτως· „Σπεύσιππος ἰ-
 πυθανόμενος Φίλιππον βλασφημεῖν περὶ Πλάτωνος,
 αἰς ἐπιστολὴν ἔγραψε τι τοιοῦτον· „Ὡς περ ἀγνοοῦντας
 τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Φί-
 λιππος διὰ Πλάτωνος ἔσχεν. Εὐφραιον ³ γὰρ ἀπέ-
 στειλε τὸν Ὠρεΐτην πρὸς Περδίκκην Πλάτων, ὃς ἐπει-
 σεν ἀπομερίσσαι τινὰ χώραν Φιλίππῳ. διατρέφων δ'
 ἐνταῦθα δύναμιν, ὡς ἀπέθανε Περδίκκας, ἐξ ἐτοίμου

Euphraeus
 Orita.

1 Μιλτιάδου ed. Caf. 2 οὗτος ἐστὶ edd. 3 Εὐφραιον ms. Er.
 & sic inferius edd. cum mssis. Εὐφραίων h. l. edd.

dis;) immo ne ipsius quidem Cimonis. Porro Crito eius
 continet in Sophoclem investivam: Gorgias vero, non
 modo in eum a quo nomen habet, sed & in Archelaum
 Macedoniae regem; cui non solum ignobile genus ex-
 probrat, sed etiam dominum ait interfecisse. Hic vero
 Plato est, quem Speusippus ait, cum amicissimus fuisset
 Archelai, Philippo operam contulisse ad adipiscen-
 dum regnum. Scribit certe Carystius Pergamenus, in
 Commentariis Historicis, in hunc modum: „Speusippus
 cum cognovisset Philippum calumniari Platonem, in epi-
 stolâ quadam tale quidpiam scripsit: *Quasi vero ignorarent
 homines, Platonis opera regnum etiam adeptum esse Philip-
 pum.* Euphraeum enim Oritam ad Perdioeam miserat Pla-
 to, qui illi persuasit, ut Philippo aliquam regionem tri-
 bueret. In qua cum ille milites aleret, mortuo Perdiccâ

δυσάμειος ὑπαρχούσης, ἐπέπεσε τοῖς πράγμασι. “
 Τοῦτο δ’ εἴπερ οὕτως ἀληθείας ἔχει, θεὸς ἂν εἰδήη.
 Ὁ δὲ καλὸς αὐτοῦ Πρωταγόρας πρὸς τῷ¹ καταδρο-
 μῇν ἔχειν πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἐκθεα-
 τριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐ-
 πόλιδος Κολάκων. ἐν δὲ τῷ Μενεξένῳ οὐ μόνον Ἱππίας,
 ὁ Ἥλειος χλευάζεται, ἀλλὰ καὶ ὁ Ῥαμνούσιος Ἀν-
 τιφῶν, καὶ ὁ μουσικὸς Λάμπρος. ἐπιλείπει δ’ ἂν με²
 ἡ ἡμέρα, εἰ πάντας ἐβλήσαιομι ἐπελθεῖν τοὺς κακῶς
 ἀκούσαντας ὑπὸ τοῦ σοφοῦ. Ἀλλὰ μὴν οὐδ’ Ἀντισθέ-
 νη ἐπαινῶ. καὶ γὰρ καὶ οὗτος πολλοὺς εἰπὼν κακῶς,
 οὐδ’ αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος ἀπέσχετο· ἀλλὰ καλέσας
 αὐτὸν Φορτικῶς Σάθωνα, τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπι-
 γραφὴν διάλογον ἐξέδωκεν.

Ἡγήσανδρος δ’ ὁ Δελφὸς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, CXVI.

Περὶ τῆς πρὸς πάντας τοῦ Πλάτωνος κακοηθείας λέ-

¹ πρὸς τὸ edd. ² ἐπιλείπει ἂν με edd. ἐπιλείπει δ’ ἂν με
 ms. Ep.

in parato habens copias, rerum potitus est. ^a Sed hoc quidem an vere dictum sit, Deus noverit. Pulcher vero illius Protagoras, praeterquam quod in poëtas multos & sapientes viros vituperationem continet, etiam Calliae vitam multo acerbius perstringit quam Eupolidis Adfentatores. In Menexeno vero non modo Hip-pias Eleus rideatur, verum etiam Rhamnufius Antiphon, & Musicus Lamprus. Sed dies me deficeret, si omnes vellem commemorare qui ab hoc sapiente male audiverunt. Nec vero idcirco Antisthenem laudo: qui cum alios multos maledictis infectatus est, tum nec ab ipso Platone abstinuit; sed odiosè *Sathonem* eum adpellans, dialogum edidit cui inscriptum illud nomen est.

: 116. Hegesänder vero Delphensis in Commentariis, ubi de illà Platonis adversus omnes malevolentia disputat, et-
 Athen. Vol. IV. B b

Atrogans
Plato,
& invidus
in condiscipulos.

γων, γράφει καὶ ταῦτα· „Μετὰ τὴν Σωκράτους τε-
λευτὴν, ἐπιπλεῖον τῶν συνηθῶν ἀδυμούντων ἐν τινι συν-
ουσίᾳ, Πλάτων συμπάρων, λαβὼν τὸ ποτήριον, παρε-
κάλει μὴ ἀδυμεῖν αὐτοὺς, ὥς ἱκανὸς αὐτὸς εἴη ἡγεῖ-
σθαι τῆς σχολῆς, καὶ προέπειν ¹ Ἀπολλοδώρῳ. καὶ
ὁ εἶπεν, Ἦδιον ἂν παρὰ Σωκράτους τὴν τοῦ Φαρμά-
κου κύλικα εἰλήφειν, ἢ παρὰ σοῦ τὴν τοῦ οἴνου πρόπο-
σιν. Ἐδόκει γὰρ Πλάτων Φθονερός εἶναι, καὶ κατὰ τὸ
ῥῆος οὐδαμῶς εὐδοκμεῖν. καὶ γὰρ Ἀρίστιππον πρὸς
Διονύσιον ἀποδημήσαντα ἔσκωπτεν, αὐτὸς τρεῖς εἰς Σι-
κελίαν ἐκπλεύσας· ἅπαξ μὲν τῶν ῥυάκων ² χάριν, ὅτε
καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ Διονυσίῳ συγγενόμενος ἐκινδύνευ-
σιν· δις δὲ πρὸς τὸν νεώτερον Διονύσιον. Αἰσχίνου τε
πύθητος ὄντος, καὶ μαθητὴν ἕνα ἔχοντος Ξενοκράτην,
ταῦτον περιέσπασεν. καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας

¹ προέπειν edd.

² ῥυακῶν edd.

iam hoc scripsit: „Post Socratis e vivis discessum, quum familiares eius in convivio quodam tristes admodum essent, Plato unus e convivis, sumto poculo, hortatus eos est, ne animum desponderent; se enim idoneum esse qui scholae praesset: atque ita propinavit poculum Apollodoro. At ille, libentius se a Socrate veneni calicem fuisse accepturum, ait, quam istam a Platone invitationem. Videtur enim Plato invidiosus fuisse, & moribus minime probis. Nam & Aristippum cavillatus est, quod ad Dionysium esset peregrinatus, cum ipse ter in Siciliam navigasset: semel quidem igneorum Aetnae profluviorum causa; quo tempore etiam cum seniore Dionysio congressus, periculum vitae adiit: bis vero ad iuniorem Dionysium. Idem, quum pauper esset Aeschines, unumque haberet discipulum Xenocratem, hunc ab illo abstraxit. Idem deprehensus est id agere ut Phaedoni litem intentaret, qua

ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη· καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητριᾷς ἔχων διάβυσιν. διόπερ Σωκράτης οὐκ ἀηδῶς περὶ αὐτοῦ στοχαζόμενος, ἐνύπνιον ἔφησεν ἑωρακέναι πλειόνων παρόντων. δοκῶν γὰρ, ἔφη, τὸν Πλάτωνα κορώνην γινόμενον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἀναπηδήσαντα, ¹ τὸ Φαλακρόν μου κατασκαριφαῖν, καὶ κρατεῖν περιβλέπουσαν. ² δοκῶ οὖν d σε, ὦ ³ Πλάτων, πολλὰ κατὰ τῆς ἐμῆς ψευδῆσθαι ⁴ κεφαλῆς. Ἦν δὲ ὁ Πλάτων, πρὸς τῇ κακοηθείᾳ, καὶ φιλόδοξος· ὅστις ἔφησεν „Ἐσχατον ⁵ τὸν τῆς δόξης χι- Novissima exiit gloriæ cupido.
τῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδύμεθα, ⁶ ἐν διαθή-
καις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ⁷ ἐν τάφοις“ ὥς φησι Διοσκου-
ρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Καὶ τὸ πόλιν δὲ θε-
λῆσαι κτίσαι, καὶ τὸ νομοθετῆσαι, τίς οὐ φήσει πά-
θος εἶναι φιλοδοξίας; ὅλον δὲ ἐστὶ τοῦτο ἐξ ὧν ἐν τῷ

1 Forf. ἀναπύσσων. 2 καὶ κρατεῖν περιβλέπουσαν corr. Coray.
3 Deest 3 edd. 4 ψεύσασθαι ms. Ep. ψεύσασθαι malebam.
5 Forf. ὅτι ἔσχατον. 6 Verba ὅστις ἔφησεν - ἀποδύμεθα
parentheos notis inclusa in ed. Casaub. 7 Perperam ἡ κο-
μιδαῖς ed. Ven. & Bas.

in servitutum ille denuo detruderetur: omninoque in omnes Socratis discipulos novercalem animum gessit. Quare etiam Socrates, recte de eo coniectans, praesentibus multis non illepide dixerat, visum sibi per insomnium Platonem, in cornicem mutatum, capiti ipsius insiluisse, calvitiumque perfodientem, & firmiter capiti insidentem, circumcirca prospexisse. Quare existimo, inquit, multa te, Plato, adversus caput meum esse mentiturum. Erat vero Plato non malevolus solum, verum etiam gloriae cupidus; is qui dixerat: *Extremam tunicam, gloriae cupiditatem, in ipsa morte deponimus, in testamentis, in exsequiis, in sepulcrorum monumentis*: ut tradit Dioscorides in Memorabilibus. Quod vero civitatem voluit condere, & legibus eam instruere, quis neget esse hominis gloriae cupiditate insigniter adfecti? Adparet hoc autem ex his quae in Timaeo ipse ait: *Equi-*

Τιμαίω λέγει „Πάπονθά τι πάθος πρὸς τὴν πολιτείαν, ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἐβούλετο τὰ ἑαυτοῦ ἔργα κινούμενα καὶ ἐνεργὰ ἰδεῖν, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς πολίτας οὕς διαγράφω.“

CXVII.

Ridetur Platonis ratio
Immortalitatis animorum.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς διαλόγοις αὐτοῦ λελεγμένων, τί ἂν καὶ λέγοι τις; Ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ ἡ διαπλατομένη ἀθάνατος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν χωριζομένη τοῦ σώματος, παρὰ πρῶτῳ εἴρηται Ὀμήρῳ. οὗτος γὰρ εἶπεν, ὡς ἡ τοῦ Πατρόκλου ψυχὴ — αἰδοσθε κατῆλθεν,

ὃν πότμον γούωσα, λιπεῦσ' ἀδρότητα καὶ ἥβην.
Εἰ δ' οὖν, καὶ Πλάτωνος, Φησίειν τις, εἶναι τὸν λόγον οὐχ ὁρῶ, τίν' ἐσχέκαμεν ἀπ' αὐτοῦ ὠφέλειαν. εἴαν γὰρ καὶ συγχωρήσῃ τις, μεθίστασθαι τὰς τῶν τετελευτηκότων ψυχὰς εἰς ἄλλας φύσεις, καὶ πρὸς τὸν μετεωρότερον καὶ καθαρώτερον ἀνέρχεσθαι τόπον, ἅτε κου-

dem adversus Rempublicam meam similiter adfectus sum, atque pithor adversus sua opera: quae sicut ille vixit cupit videre seque moventia; sic ego cives, quos informo.

117. De rebus vero, quas in Dialogis suis disputavit, quid dicemus? Quam enim animam immortalem ille fingit, etiam postquam corpore soluta & separata est, eandem prior Homerus talem dixerat. Hic enim ait, *Patrocli animam*

— *ad inferos descendisse,*

suum lamentantem fatum, relicto vigore & inventā.

Quod si quis dixerit, at a Platone rationem etiam esse expositam; non video equidem, quid sit quod per eum profecerimus. Nam si quis etiam concesserit, in alias sedes migrare animas post discessionem e corpore, & in sublimiorem purioremque locum ascendere, quippe

Φόβητος μετεχούσας, τί πλέον ἡμῖν; ὦν γὰρ ¹ μήτ' ἀνάμνησις ἐστίν· οὐ ποτε ἤμεν, μήτ' αἰσθησις ² εἰ καὶ τὸ σύνολον ἤμεν, τίς χάρις ταύτης τῆς ἀθανασίας; Οἱ δὲ συντεθέντες ὑπ' αὐτοῦ Νόμοι, καὶ τούτων ἐτι
a πρότερον ἢ Πολιτεία, τί πεποιθήκασιν; καὶ τοι γε ἔδει καθάπερ τὸν Λυκοῦργον τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν Σόλωνα τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τὸν Ζάλευκον τοὺς Θουρίους, καὶ αὐτὸν, εἴπερ ἦσαν χρήσιμοι, πείσασθαι τινὰς τῶν Ἑλλήνων αὐτοῖς χρήσασθαι. Νόμος γάρ ἐστιν, ὥς Φησὶν Ἀριστοτέλης, λόγος ὠρισμένος κατ' ὁμολογίαν κοινῇ πόλεως, μνησὺν πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. ὁ δὲ Πλάτων πῶς αὖτε ἄτοπος, τριῶν Ἀθηναίων γενομένων νομοθετῶν, τῶν γε δὴ γνωριζομένων, Δράκοντος, καὶ αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος, καὶ Σόλωνος, τῶν μὲν τοῖς
b νόμοις ἐμμένειν τοὺς πολίτας, τῶν δὲ τοῦ Πλάτωνος

Eiusdem
 Respublica
 & Leges.

¹ ὅπου γὰρ maxim cum Cal. aut εἰς γὰρ δεξ. ² αἰσθησις ῥ, οἱ καὶ edd. cum ms. A.

quae leviores sint, quid inde quaeso lucramur? Quibus enim nulla manet recordatio ubi olim fuerimus, neque sensus ullus fuisse nos omnino, quaenam gratia est huiusmodi immortalitatis? Iam quae ab illo conditae sunt Leges, atque ante illas etiam Respublica, quemnam habuere effectum? Atqui, si utiles fuerunt, oportebat eum persuadere Graecis nonnullis civitatibus, ut illis uterentur; quemadmodum Lycurgus persuaferat Lacedaemoniis, & Solon Atheniensibus, & Zaleucus Thuriis. Est enim Lex, ut ait Aristoteles, communi civitatis consensu definita ratio, indicans quo pacto agere quaeque debeamus. Ineptum igitur quidni fateamur fuisse Platonem, quod, cum tres fuerint Atheniensium legumlatores, qui nomen aliquod sint consecuti, Dracon & Plato ipse & Solon, illorum quidem leges observent cives, Plato

καὶ προσκαταγελᾶν. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῆς Παιδείας· εἰ καὶ πασῶν ἴσθι αὕτη βελτίων, μὴ πείθῃ ¹ δ' ἡμᾶς, τί πλέον; Ἔοικεν οὖν ὁ Πλάτων οὐ ² τοῖς οὕσιν ἀνθρώποις γράψαι τοὺς νόμους, ἀλλὰ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ διαπλαιττομένοις, ὥστε καὶ ζητεῖσθαι τοὺς χρηστομένους. ἔχρην οὖν, ἀ πείσαι λέγων, ³ ταῦτα καὶ γράφειν· καὶ μὴ ταῦτα ποιῆν τοῖς ἐνχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδικομένων ἀντεχομένοις.

CXVIII.

Χαίρει τοίνυν τούτων, εἴ τις διεξίει τοὺς Τιμαίους αὐτοῦ καὶ τοὺς Γοργίας, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ τοὺς c τοιούτους διαλόγους, ἐν οἷς καὶ περὶ τῶν ἐν τοῖς μα-

θήμασι διεξέρχεται, καὶ περὶ τῶν κατὰ φύσιν, καὶ περὶ πλειόνων ἄλλων, οὐδ' ὥς διὰ ταῦτα θαυμαστίος ἔστιν. ἔχει γὰρ τις καὶ παρ' ἐτέρων ταῦτα λαβεῖν ἢ

¹ μὴ πείθει edd. ² μὴ τοῖς οὕσιν edd. ³ ἔχρην οὐδ' ἀπιστὶ λέγων ms. A. ἔχρην οὐδ' εἰς λέγειν ταῦτα ms. Ep. Forc. ἢ πείσει, λέγειν ταῦτα καὶ γρ.

nis vero spernant atque etiam derideant? Eadem est ratio Reipublicae illius: etiam si enim melior haec esset omnibus aliis; si persuadere nobis non potest esse meliorem, quid inde promovetur? Videtur igitur Plato non his, qui in rerum natura sunt, hominibus leges scripsisse, sed iis qui ab ipso ficti sunt; ita ut quaerendi sint qui illis uti velint. Oportebat autem, quae persuaderi possunt hominibus, ea dicere scribereque: nec similiter eis facere qui ad preces & vota confugiunt; sed his, qui, quae adfunt, ea capeffunt.

118. Sed, ut haec mittamus, si quis Timaeos illius & Gorgias perlegerit, atque etiam reliquos eius generis dialogos, in quibus res tractat ad scientias pertinentes, & ad rerum naturam, multa quae alia; ne sic quidem ob ista admirabilis admodum videri debet. Possunt enim ea-

βέλτιον λεχθέντα, ἢ μὴ χεῖρον. καὶ γὰρ Θεόπομπος ὁ Χίος, ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος Διατριβῆς „Τοὺς πολλοὺς, φησὶν, τῶν διαλόγων αὐτοῦ ἀχρεῖους καὶ ψευδεῖς ἂν τις εὖροι· ἀλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους, ὄντας δ' ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν, ἐνίοις δὲ καὶ κ' ἵ τῶν Ἀντισθένης, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Βρύσωνος τοῦ Ἡρακλεώτου.“ Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ὅπερ ἐπαγγέλλεται, καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν ἐκ τῶν ἐκείνου λόγων, ὅπερ ² οὐχ εὐρίσκομεν· ἀλλὰ συμπόσια μὲν, καὶ λόγους ὑπὲρ ἔρωτος εἰρημένους, καὶ μάλα ἀπρεπεῖς, οὓς καταφρονῶν τῶν ἀναγνωστομένων συνέθηκεν, ὥσπερ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τυραννικοὶ τινες καὶ διάβολοι γενόμενοι.

Εὐφραιος ³ μὲν γὰρ παρὰ Περδίκκῃ τῷ βασιλεῖ διατρίβων ἐν Μακεδονίᾳ, οὐχ ἦν τιν αὐτοῦ ἐβασίλευε, Φαῦλος ὢν καὶ διάβολος. ὃς εὕτω ψυχρῶς

CXIX.

Platonis discipuli pravi & tyrannici.

¹ καὶ τῶν Ἀντισθ. edd. ² Forl. ὅσπερ. ³ Εὐφραιος vulgo h. l. dem & ab aliis accipi aut melius dicta aut certe non deterius. Nam & Theopompus Chius in libro contra Platonis Scholam: *Plerosque, ait, Platonis dialogos inutiles atque mendaces invenias: maioremque partem alienos, desumptos partim ex Aristippi Disputationibus, nonnullos ex Antisthenis, multos vero etiam ex Brysonis Heracleotae.* Iam quae de homine (& praestanti eius naturâ) proficitur, ea nos quoque in illius dialogis quaerimus, nec vero ibi reperimus: sed convivia quidem reperimus, & sermones super amore habitos, eosque indecoros admodum, quos ille spernens lectores composuit: quemadmodum etiam plurimi ex illius discipulis tyrannico quodam ingenio fuere & calumniatores.

119. Nam *Euphrates* quidem, cum apud Perdiccam regem in Macedonia versaretur, non minus quam ille regnavit, & pravi & calumniator fuit: qui regis soder-

συνέταξε τὴν ἑταιρίαν τοῦ βασιλείως, ὥστε οὐκ ἔξῃ τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν, εἰ μή τις ἐπίστατο ¹ τὸ γεωμετρεῖν ἢ τὸ φιλοσοφεῖν. ὅθεν Φιλίππου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντος, Παρμενίων αὐτὸν ἐν Ὠρεῶ λαβὼν ἀπέκτεινεν, ὡς Φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασιν. καὶ Κάλλιππος δὲ ὁ Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ αὐτὸς Πλάτωνος, ἑταῖρος Δίωνος καὶ συμμαθητὴς γενόμενος, καὶ συναποδημήσας αὐτῷ εἰς Συρακούσας, εὐρῶν ἤδη τὸν Δίωνα ἐξειδιοποιούμενον τὴν μοναρχίαν, ἀποκτείνας αὐτὸν, καὶ αὐτὸς τυραννεῖν ἐπιχειρήσας ἐπισφάγη. Εὐάγων ² δὲ ὁ Λαμψακηνός, ὡς Φησιν Εὐρύπυλος, καὶ Δικαιοκλῆς ὁ Κνίδιος ἐν ἐνενηκοστῷ ³ καὶ πρώτῳ Διατριβῶν, ἔτι δὲ ⁴ Δημοχάρης ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Ἰπὲρ Σοφοκλέους πρὸς Φίλωνα, δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἀφύ-

¹ ἐπίσταται edd. ² Εὐαίων apud Laërt. ³ ἐν ἐνενηκοστῷ Ms.
⁴ ἔτι δὲ καὶ Δημ., edd.

litatem ita frigide ordinavit, ut nemo ad convivium eius admitteretur, nisi qui Geometriam aut Philosophiam cal-
 leret. Quare postquam Philippus regno potitus est, Par-
 menio Orei eum nactus occidit; ut Carystius narrat in
 Commentariis Historicis. Callippus vero Atheniensis, qui &
 ipse discipulus Platonis fuerat, familiaris Dionis & con-
 discipulus; Syracusas cum Dione profectus, quum eum
 videret regnum iam sibi vindicare, illum interfecit; mox
 vero ipse, cum ad se rapere tyrannidem esset adgressus,
 occisus est. Euagon (sive, Euaeon) vero Lampfacenus,
 ut tradunt Eurypylus, & Dicaeocles Cnidius nonagesi-
 mo primo Commentationum libro, item Demochares
 orator in libro pro Sophocle contra Philonem, cum pa-
 triae civitati pecuniam foenori dedisset, oppignerata ar-
 ce, ubi iusto tempore pecunia ei reddita non est, de ca-

στερήσας,¹ τυραννῆν ἐβούλεύετο, ἕως συνδραμόντες ἐπ' αὐτὸν οἱ Λαμφιακκοὶ, καὶ τὰ χρήματα ἀποδιδόντες, α ἐξέβαλον. Τίμαιος² δ' ὁ Κυζικηνός, ὡς ὁ αὐτὸς Δημοχάρης Φησί, χρήματα καὶ σῖτον ἐπιδούς τοῖς πολίταις, καὶ διὰ ταῦτα πιστευθεὶς εἶναι χρηστὸς παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς, μικρὸν ἐπισχὼν χρόνον, ἐπέθετο τῇ πολιτείᾳ³ δι' Ἀριδαίου. κριθεὶς δὲ, καὶ αἰλούς, καὶ ἀδοξήσας, ἐν μὲν τῇ πόλει ἐπέμενε παλαιὸς καὶ γυγγρακῶς, ἀτίμως δὲ καὶ ἀδόξως διαζῶν. Τοιοῦτοι δ' εἰσὶ καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες, ἀνοσίως καὶ ἀδόξως βιοῦντες. χρημάτων γὰρ ἐξ ἀσεβείας καὶ παρὰ β φύσιν κυριεύσαντες διὰ γοητείαν νῦν εἰσι περίβλεπτοι ὥσπερ καὶ Χαίρων ὁ Πελληνεύς, ὃς οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει. καὶ οὗτος οὖν τῆς πατρίδος πικρῶς τυραννήσας, οὐ μένον τοὺς ἀρί-

¹ ἀποστέρησας edd. Forf. ἀφυστέρησας. ² Τιμίαιος apud Laërt.

³ τῇ πατρίδι ms. Ep.

peffenda tyrannide consilium inlit; donec adversus eum concursu facto *Lampsaceni*, repraesentatâ pecuniâ, arce eum eiecerunt. *Timaeus Cyzicenus*, ut idem ait Demochares, pecuniam & frumentum largitus civibus, eo-que habitus vir probus apud Cyzicenos, brevi post tempore evertere rempublicam per Aridaeum molitus est. Quare in ludicium vocatus, convictusque, infamiâ notatus est: & in civitatē quidem permansit senex & annis gravis, sed inglorius & infamis vitam traduxit. Tales etiam nunc sunt Academicorum nonnulli, inhonestam vitam & sceleratam agentes. Nam pecuniâ ex impietate & praeter naturam suis praestigiis collectâ nunc sunt conspicui: quemadmodum & *Chaeron* ille *Pellenensis*, qui non modo Platoni operam dederat, sed & *Xenocrati*. Nam hic quoque acerbâ tyrannide patriam pre-

στοις τῶν πολιτῶν ἐξήλασεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τούτοις
δούλοις τὰ κτήματα ἰ τῶν δεσποτῶν χαρισάμενος, καὶ
τὰς ἐκείνων γυναῖκας συνάκισε πρὸς γάμου κοινωνίας·
ταῦτ' ὠφελήσεις ἐκ τῆς καλῆς Παλιτείας καὶ τῶν πα-
ρανόμων Νόμων.

CXX.

Platonicos
ridet Ephip-
pus comi-
cus.

Διὸ καὶ Ἐφίππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Ναυάγῳ
Πλάτωνά τε αὐτὸν, καὶ τῶν γνωρίμων τινὰς κεκο- c
μώθηκεν, ὡς καὶ ἐπ' ἀργυρίῳ συκοφαντοῦντας, ἐμφα-
νῶν ὅτι καὶ πολυτελῶς ἡσκοῦντο, καὶ ὅτι τῆς εὐμορφίας
τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσιελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντα,
λέγει δὲ οὕτως·

Ἐπὶ ² καταστάς εὐστοχος ναυίας,
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
Βρύσωνα θρασυμαχειοληψικερμάτων, ³
πληγεῖς ἀνάγκη, ληψολιγομίσθω ⁴ τέχῃ

1 χρέματα add. 2 Forf. Ἐπειτα. 3 Vulgo Βρύσων ὁ θρασυ-
μαχειοληψικερμάτων. 4 ληψιγομισθῶ add. ληψιγομίσθω Ms.

mens, non modo civium optimos civitate eiecit, ve-
rum etiam servos illorum bonis herorum donatos ma-
trimonio cum eorumdem uxoribus iunxit: hoc scilicet
fructu capto ex praeclara illa Platonica Republica & ex
Legibus illis naturae leges evertentibus.

120. Quare etiam Ephippus Comicus, in Naufrago,
cum ipsum Platonem, tum nonnullos ex eius familiari-
bus traduxit, ut homines lucri causā calumniantes; si-
mul significans pretiose ornari solitos esse & de formā
corporis magis fuisse sollicitos, quam ii qui apud nos
lascivi habentur. Verba eius haec sunt:

*Deinde surgens aliquis ingeniosus iuvenis
ex Academiā, Platonis alumnus*

Brysonisque trasymachorum - lucripetarum,

necessitate adactus, arte levem - mercedem - aucupante

- d συὼν τισιν¹ οὐκ ἄσκηπτα δυνάμενος λέγειν⁵
 εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξύστ' ἔχων τριχώματα,
 εὖ δ' ὑποκαθεῖς ἄτομα² πώγωνος βάβη,
 εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα³ τιθεῖς, ὑποξύνων⁴
 κνήμας ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν,⁵
 ὄγκῳ τε χλαυίδος εὖ τεθωρακισμένος,
 σχῆμ' ἀξιοχρεῶν ἐπικαθεῖς βακτηρίᾳ,
 ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
 e ἔλεξεν⁶· Ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός.
 Μέχρι τούτων δὲ⁶ ἡμῶν πεπεραιώσθω⁷ καὶ ἥδε ἡ
 συναγωγὴ, Φίλτατε Τιμόκρατες. ἔξῃς δὲ ἐρούμεν πε-
 ρὶ τῶν ἐπὶ τρυφῇ διαβοητῶν γενομένων.

1 συὼν τις vulgo. συῶσιν conl. Coray. 2 ὑποκαθεῖσθαι τὰ μὲν edd.
 3 πολλὰ vulgo. 4 Vulgo ὑπὸ ξυρτὶ, & deinde κνήμας ἱμα-
 τίων ἴσμε. ἰλγ. 5 ἐλίγμασι Grot. 6 Μέχρι τούτων καὶ
 ἡμῶν vulgo. 7 περαιώσθαι vulgo.

*in hominum congressu haud inconsulte valens dicere:
 pulcre novaculâ rasos capillos habens,
 pulcre promittens inonsam barbae longitudinem,
 pulcre in calceo pedem ponens, iibiam inferne
 acuens corrigiarum gyris acquidistantibus,
 superbâque chlanide pulcre lorîcatus,
 habitum gravem innitens baculo,
 alienum, non proprium, ut mihi videtur,
 dixit: "O viri terrae Atticae! u . . .*

Sed hic finem imponamus huic quoque disputationi,
 carissime Timocrates. Proxime vero de iis sumus di-
 cturi, quos luxus & mollietates famosos reddidit.

ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

I.
Argumen-
tum huius
libri.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ εἶναι μοι Κυρηναῖος δοκεῖς, κατὰ ρ.
τον Ἀλέξιδος Τυνδάρεων, ἑταῖρε Τιμόκρατες. 510
a
Καί κ' ἂν τις ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἓνα καλῇ,
πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι, καὶ δέκα
ἄρματα, συνωρίδες τε ἑ πεντεκαίδεκα
ταῦτοισι δὲ δεῖ σε τὰ πιτῆδ' ἐμβαλεῖν,
ὥστ' ἦν κράτιστον μὴδὲ καλέσσαι μὴδένα.

Κά μ' ἐδ' ἦν κράτιστος σιωπᾶν, καὶ μὴ ἐπὶ τούτοις
1 τε δεστ' msttis.

ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTARUM
LIBER DUODECIMUS.

VIDERIS tu mihi homo Cyrenaeus esse, mi Timo-
crates, secundum Alexidis Tyndareum.

*Nam & ibi si quis unum ad coenam vocavit,
adsunt octodecim alii, & decem
vehicula, & synorides quindecim;
atque his omnibus oportet cibos ingerere:
optimum ut sit, vocare neminem.*

Et mihi quoque optimum erat tacere, nec tot dictis alia

β προειρημένοις ἕτερα προστιθέναι· ἀλλ' ἐπεὶ πάνυ λιπαρὰς ἡμᾶς ἀπαιτεῖς, καὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ τρυφῇ διαβοήτων γενομένων λόγον, καὶ τῆς τούτων ἡδυπαθείας.

Ἡ γὰρ ἀπόλαυσις δῆπου μετ' ἐπιθυμίας πρῶτον, II.
 ἔπειτα μεθ' ἡδονῆς. καὶ τοι Σοφοκλῆς γε ὁ ποιητής, τῶν Voluptatis
cum virtute
contentio.
 ἀπολαυστικῶν γε¹ εἰς ὧν, ἵνα μὴ κατηγορῇ τοῦ γήρως, εἰς σωφροσύνην ἔθετο τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τὴν περὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεις, φήσας ἀσμένως ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότης. Ἐγὼ δέ Φημι,
 γ καὶ τὴν τοῦ Πάριδος κρίσιν ὑπὸ τῶν παλαιότερων πεποιῆσθαι ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν οὔσαν σύγκρισιν. προκρίθεις γοῦν τῆς Ἀφροδίτης, αὕτη δ' ἐστὶν ἡ² ἡδονή, πάντα συνιστάραχθαι. καὶ μοι δοκεῖ καὶ ὁ καλὸς ἡμῶν Ξενοφῶν τὸν περὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν ἀρετὴν μῦθον ἐκ τῶν πεπλακέναι. κατὰ γὰρ τὸν Ἐμπεδοκλέα,

· 1 Ignorat posterius γι ms. Ep. 2 Deest artic. edd. & ms. A.

adiicere: nisi quod tu fermonem etiam de his qui luxuriae nomine famam sunt consecuti, de eorumque molitiae, a me obnixè admodum expostulas.

2. Nam fruitio videlicet primum ad explendum appetitum pertinet, deinde vero ad voluptatem. Et Sophocles quidem poeta, cum unus fuisset ex iis qui voluptatem sectantur, ne accusaret senectutem, impotentiam veneris qua languebat, temperantiam interpretatus est; dicens, *libenter se a rebus venereis, tamquam ab aliquo (furioso) domino profugisse*. Ego vero autumo, etiam Paridis iudicium a veteribus fictum esse tamquam voluptatis cum virtute contentionem. Postquam igitur praelata Venus est, (ea autem est voluptas,) turbata sunt omnia. Ac videtur mihi elegans noster Xenophon suam de Hercule & Virtute fabulam indidem effuxisse. Nam, secundum Empedoclem,

Οὐδέ τις ἦν κείνοισιν Ἄρης θεὸς, οὐδὲ κυδοιμὸς,
οὐδὲ Ζεὺς βασιλεὺς, οὐδὲ Κρόνος, οὐδὲ Ποσειδῶν, ¹ d
ἀλλὰ Κύπρις βασίλισσα.

τὴν οἱ γ' εὐσεβέουσιν ἀγάλμασιν ἱλάσκονται,
γραπτοῖς δὲ ζώοισι, μύροισί τε δαιδαλεόμοις, ⁵
σμύρνης τ' ἀκρήτου θυσίσαις λιβάνου τε θυάδους,
ξανθῶν τε σπονδας μελίτων ² ῥίπτοντες ἐς οὐδας.
καὶ Μένανδρος δ' ἐν Κιθαριστῇ, περί τινος μουσικευ-
μένου λέγων, ³ Φησί·

— Φιλόμουσον εἴν' αὐτὸν ⁴ πάννυ,
ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' αἰεί. ^a

III.

Voluptas
fortes ener-
vat.

Καὶ τοι τινὲς Φασί, κατὰ φύσιν εἶναι τὴν ἡδονήν,
ἐκ τοῦ πάντα ζῶα δεδουλωσθαι ταύτῃ· ὡς εἴπερ ⁵ οὐ-
χὶ καὶ δειλίας καὶ φόβου καὶ τῶν ἄλλων παθημά-
των κοινῶς μὲν ἐν ἅπασιν ἄντων, παρὰ δὲ τοῖς λογισ-

¹ οὐδ' ὁ Κρον. οὐδ' ὁ Πασ. apud Porphyg. ² α ξουθῶν τε σπον-
δας μελιτων corr. Casaub. ex Porphyg. ³ Doeist λέγων edd.
⁴ εἶναι αὐτὸν vulgo. ⁵ ὡς περ edd. cum ms. A.

*Non Deus armorum Mars illis, nullaque bello,
sed nec Neptunus, nec Iupiter, aut Saturnus:
at regina Venus.*

*Quam sacris statuis pictisque animalibus olim
placabant, varie unguentis redolentibus, atque
sinceræ myrrhæ suffitu ac thuris odore,
isælique ad terram flavi libamine mellis.*

Et Menander in Citharistâ, de quodam musices studiose
loquens, ait:

— *Philomusum esse eum admodum,*

& quæ auribus voluptatem adferens discere semper.

g. Dicunt quidem nonnulli, secundum naturam esse
voluptatem, quoniam ei serviant animalia cuncta. Quasi
vero non & ignavia & metus & aliae adfectiones per-
inde in omnibus essent; quæ tamen improbantur ab his

μῶν χρωμένους ἀποδοκιμαζομένους. Τὸ οὖν ἡδονὰς διώ-
 κειν προπετιῶς, λύπας ἐστὶ θηρεύειν. διόπερ' Ὀμηρος
 ἐπονείδιστον βουλόμενος ποιῆσαι τὴν ἡδονήν, καὶ τῶν
 θεῶν φησι τοὺς μεγίστους εἶδεν ὑπὸ τῆς σφετέρας
 B ὠφελείσθαι δυνάμειος, ἀλλὰ τὰ μέγιστα βλάπτε-
 σθαι, προειχθύντας ὑπ' αὐτῆς. ὅσα μὲν γὰρ ἀγρυ-
 πνῶν ὁ Ζεὺς ἐφρόντιζεν ¹ ὑπὲρ τῶν Τρώων, ταῦτ' ἀπά-
 λισσε μεθ' ἡμέραν ὕφ' ἡδονῆς κρατηθεῖς. καὶ ὁ Ἄρης,
 ἀλκιμώτατος ὢν, ὑπὸ τοῦ ἀσθενιστάτου Ἡφαιστοῦ
 συνιποδίσθη, καὶ ὦφλεν ² αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκ-
 δούς ἑαυτὸν ἔρωςιν ἀλογίστοις. φησὶ γοῦν πρὸς τοὺς
 θεοὺς, ὅτ' ἦλθον αὐτὸν θεασόμενοι δεδιμένοι·

Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κυχάνει τοι βραδὺς ὠκύνῃ.
 C ὥς καὶ νῦν Ἡφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρην,
 ὠκυτότατον περ εἶοντα θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι,
 χυλὸς ἐὼν τέχνησιν· τὸ ³ καὶ ζωάγρι ⁴ ὀφέλλει.

¹ ἐφρόντισεν edd.

² ὦφλεν edd.

³ τέχνη· τῇ καὶ edd.

⁴ ζωάγρι· apud Hom.

qui ratione utuntur. Igitur voluptates cupidius sectari;
 est molestias & dolores venari. Quare Homerus pro-
 bro dignam esse voluptatem ostensurus, maximis etiam
 Deorum nihil prodesse, ait, suam potentiam, sed gra-
 vissima damna eisdem accipere, si ab illa se abripi pa-
 tiantur. Nam, quae (noctu) Iupiter vigilans curabat
 Troianorum causā, ea medio die perdidit, voluptatis vi
 subactus. Et Mars, Deorum fortissimus, ab infirmissimo
 Vulcano colligatus est, & probro noxaeque multatus,
 cum se illicitis amoribus tradidisset. Dicit igitur Diis,
 cum vincitum spectaturi venissent:

*Non succedunt improba facta: velocem adsequitur tardus;
 sicut nunc Vulcanus, quamvis tardus, Martem cepit,
 velocissimum Deorum Olympum tenentium,
 claudus ille, artificio. Quare carpitur a poetam ei debet.*

Οὐδείς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου, καὶ τὸν Σαρδανάπαλλου.¹ καὶ τοι κατὰ γὰρ τὴν δόξαν, φησὶν ἐν τῷ Περὶ Ἡδονῆς Θεόφραστος, οὐχ² ὁμοίως λαμπρὸς ἐστίν· ἀλλ' οὐκ ἐτρύφησεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι. οὐδὲ τὸν Ἀγχιλάου τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως· ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ ἔτυχεν, τὸν Ἀνάσιος, οὕτως³ ἀεράτου κατὰ δόξαν ὢτος. οὐδὲ τὸν τῶν ἡμιθέων τῶν ἐπὶ Τροίης· ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τῶν νῦν. καὶ τοῦτ' εἰκότως. ὁ μὲν γὰρ, ἀκατάσκευος, καὶ καθάπερ ἀνάρτυτος⁴ ἦν, οὐτ' ἐπιμυζίας οὔσης, οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων· ὁ δὲ, πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥαστώνην καὶ πρὸς ἀπέλαυσιν, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας διαγωγάς.

IV.

Πλάτων δὲ ἐν τῷ Φιλήβῳ φησὶν· „Ἡδονὴ μὲν

¹ Σαρδανηπάλλου edd. & ms. Ep.

² Delet negationem Dalec.

³ ὁ τῶς forl.

⁴ ἀνάρτυτος vulgo.

Nemo vero Aristidis vitam *suavem* aut *voluptariam* (ἡδὺν: unde nomen ἡδονῆ, *voluptas*) adpellat; sed Smindyridae Sybaritae, & Sardanapalli: quamquam quod ad gloriam adtinet, ut ait Theophrastus in libro de Voluptate, ita splendida illa fuit, ut cum horum vita non possit conferri: sed mollitiei non studuit ille, sicuti hi. Nec Agesilai vitae, regis Spartanorum, nomen illud tribuerit quisquam: sed potius vitae quam gessit Ananis; homo, si gloriam spectes, obscurissimus. Nec rursus heroum ad Troiam vitam *suavem mollemque* vocaveris; sed multo magis eam, quam nostra aetate sectantur homines. Nam illorum vita absque apparatu, & (ut ita dicam) absque condimento fuit, cum nec dum commercium existeret, nec artes subtilius excultae: at horum vita omnibus rebus condita, quae ad mollitiem & ad voluptatum frui-tionem ad omneque oblectationis genus spectant.

¶ Plato vero in Philebo ait: «Voluptate quidem ni-

γὰρ ἀπάντων ἀλαζονίστατον. ¹ ὡς δὲ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἱ δὴ μέγιστα ² εὐδοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιорκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν ὥσπερ, καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὸν λογισμὸν ³ κεκτημένων. “ Ἐν δὲ τῷ ὁγδόῳ τῆς Πολιτείας ὁ αὐτὸς Πλάτων πρότερος ὑπέδειξε τὸ ὑπὸ τῶν Ἐπικουρείων θρυλούμενον, ὅτι τῶν ⁴ ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν, εἰςὶ Φυσικαὶ μὲν, οὐκ ἀναγκαῖαι δέ· αἱ δὲ, οὔτε Φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι· γράφων οὕτως· „ Ἀρ’ οὖν οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρις ⁵ ὑγιείας καὶ εὐεξίας, καὶ αὐτοῦ ⁶ σίτου καὶ ὄψου, ἀναγκαῖως ἀν εἴη; ⁷ [Οἴμαι.] ⁸ Ἡ μὲν γε παύσῃ τοῦ σίτου κατ’ ἀμφοτέρα ἀναγκαῖα, ἥ τε ὠφέλιμος, ἥ τε παύσῃ πεινῶντας ⁹ δυνατόν. Ναί. Ἡ δὲ ὄψου, εἴ πῃ τινὰ ὠφέλειαν πρὸς εὐε-

Plato de
Voluptate
& Cupidi-
tatibus.

¹ ἀλαζονίστατον ed. Bas. & Cas. ² Rectius apud Plat. αἱ δὲ μέγιστα. ³ οὐδὲ τὸν ὀλίγιον apud Plat. ⁴ τῶν μὲν ἐπιθυμιῶν. αἱ μὲν edd. ⁵ μέχρι apud Plat. ⁶ καὶ τοῦ σίτου edd. ⁷ Aut ἔτι videtur leg. aut τῶν ἀναγκαίων ἀν εἴη. ⁸ Deest verbum ed. Ven. & Ms. ⁹ ζῶντας ed. Bas. & Casaub. ζῶντας Ms.

hil est insolentius. Er, ut fert fama, in venereis voluptatibus, quae videntur esse maximae omnium, etiam periurium veniam impetravit a Diis: quippe quoniam, ut pueri, sic voluptates non habeant rationis usum. « Octavo vero libro de Republica idem Plato prior docuit illud deinde ab Epicureis decantatum, cupiditatum alias naturales esse quidem, sed non necessarias; alias vero nec naturales, nec necessarias. Verba eius haec sunt: »Nonne igitur comedendi adpetentia, & ipsius cibi & obsonii, quoad pertinet ad salubritatem & ad bonam corporis habitudinem, necessaria est? [Puto equidem.] Certe cibi usus duplici de causa necessarius, & quia utilis est, & quia ad sedandam valet famem. Ita est. Obsonii vero usus, quatenus quidem aliquid ad bonam

ξίαν παρέχεται. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί; ¹ ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἢ τοιούτων ² ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κολαζομένη ἐκ νέων ³ ἀπαλλάττεσθαι, καὶ βλαβερά μὲν σώματι, βλαβερά δὲ ψυχῇ πρὸς τε α φρόνησιν, καὶ πρὸς τὸ σωφρονεῖν, ἄρά γε ὁρθῶς οὐκ ἀναγκαία ⁴ ἀν καλοῖτο; Ὁρθότατα μὲν οὖν.“

V.

Heraclides
Ponticus,
voluptatis
patronus.

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ποντικός, ἐν τῷ Περὶ Ἠδονῆς, τάδε λέγει. „Οἱ τύραννοι καὶ οἱ βασιλεῖς, τῶν ἀγαθῶν ὄντες κύριοι, καὶ πάντων εἰληφότες πείραν, τὴν ἡδονὴν προκρίνουσι, μεγαλοψυχότερας ποιοῦσας τῆς ἡδονῆς τὰς τῶν ἀνθρώπων φύσεις. ἅπαντες γοῦν οἱ τὴν ἡδονὴν τιμῶντες, καὶ τρυφᾶν προηρημένοι, μεγαλόψυχοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰσὶν ὡς Πέρσαι, καὶ Μῆδοι. μάλιστα γὰρ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν ἡδονὴν οὐ ^b τοι καὶ τὸ τρυφᾶν τιμῶσι, ἀνδρείοτατοι καὶ μεγαλο-

¹ Τί δαί; apud Plat. ² ἢ τούτων apud Plat. ³ In ed. Baf. & Caf. ex Plat. inferitur καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν. ⁴ ὁρθῶς καὶ ἀναγκ. ed. Ven. cum Ms.

corporis habitudinem confert. Utique. Quid vero? quae ultra haec progreditur & aliorum praeter talia eduliorum adpetitio; quae, si inde a prima aetate coërceatur, removeri potest, quae autem & corpori nocet, & animo obest cum ad prudentiam tum ad temperantiam, recte-ne haec minime necessaria dicetur? Rectissime vero. «

§. Heraclides vero Ponticus, in libro de Voluptate, haec scribit: »Tyranni & reges, in quorum potestate sunt bona, & qui omnium experimentum ceperunt, voluptatem praeferunt, ut quae hominis naturam animosiores reddat & excelsiorem. Voluptati certe quicumque student, & luxuriosum vitae genus sequuntur, magnanimi sunt & magnifici; ut Persae, & Medi. Hi enim cum omnium hominum maxime voluptates & delicias

ψυχότατοι τῶν βαρβάρων ὄντες. Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδουσαι καὶ τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέρων ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς, καὶ αὖξει. τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν· διότι καὶ συστέλλονται οὗτοι καὶ τὰς φύσεις. Καὶ ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἕως ἐτρύφα, μεγίστη τε ἦν, καὶ μεγαλοψυχότατους ἔτρεφεν ἄνδρας. ἀλουργῇ μὲν γὰρ ἡμπίσχοντο ἱμάτια, ποικίλους δ' ὑπέδυνον χιτῶνας· c κορύμβους δ' ἀναδύμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόλπας ἐφόρου· ὀκλαδίας τε αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν. καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι, οἱ τὴν ἐν Μαραθῶνι νικήσαντες μάχην, καὶ μόνον τὴν τῆς Ἀσίας ἀπάσης δύναμιν χειρωσάμενοι. Καὶ οἱ Φρονιμώτατοι δὲ, Φησὶν, καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες, μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσι. Σιμωνίδης μὲν, οὕτωςι λέγων·

colant, omnium barbarorum fortissimi sunt animoque excellissimo. Est enim oblectari & in luxu vivere, hominum liberorum: liberat enim animos curis, & auget. Laboriosam vero agere vitam, fervorem est & hominum humilium: itaque horum ingenia animique contrahuntur. Et Atheniensium civitas, quamdiu luxui indulset, fuit florentissima, aluitque maximi viros animi. Purpurea enim amicti pallia, subtrus variegatas tunicas erant induti: capillis in corymborum formam colligatis, aureas cicadas in fronte & in comis gestabant: & plicatiles fellas pedissequi circumferebant pueri, ne temere utcumque fors ferret sederent. Et hi tales erant illi, qui ad Marathonem victoriam reportarunt, & soli totius Asiae copias subegerunt. Atque etiam prudentissimi viri, ait, & qui sapientiae nomine maximam famam sunt consecuti, voluptatem summum bonum esse censuerunt. Simonides quidem, cum sic ait:

Τίς γὰρ ἀδονᾶς ἄτις
 θνητῶν ἰβίος ποθινός,
 ἢ ποία τυρανίς;
 τᾶς δ' ἄτις οὐδὲ
 θεῶν ζηλωτὸς αἰών.

d

Πίνδαρος, παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων ἀρχonti·
 Μηδὲ ἀμαύρου (Φησὶ) τέρψιν ἐν βίῳ·
 πολὺ τοι ² Φέριστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

καὶ Ὅμηρος δὲ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὸ εὐφραίνεισθαι
 „τέλος Φησὶν εἶναι χαρίεστερον, ὅταν δαιτυμόνες μὲν
 αἰοιδῷ ἀκουάζωνται, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι.“ τοὺς
 δὲ θεοὺς Φησὶν εἶναι „ρεῖα ζῶντας.“ τὸ δὲ ρεῖα
 ἐστὶν ἀπόνως· ὥσπερ ἐνδεικνύμενος, ὅτι μέγιστόν ἐστι
 τῶν κακῶν ἡ περὶ τὸ ζῆν ταλαιπωρία καὶ ὁ πόνος.“

VI.

Διόπτερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μὲν
 Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλέους

1 θνατῶν scripsit Simonides : & dein ζηλωτὸς. 2 πολὺ τε
 ms. Ep.

*Quae enim voluptate carens
 optabilis vita mortalium,
 quaeve tyrannis?
 Absque illa ne Deorum quidem
 desiderabilis vita.*

Pindarus, Hieronem Syracusarum regem cohortans, ait:
*Neque obscura iucunditatem in vita :
 longe homini optimum est, vita iucunda.*

Atque etiam Homerus *gratissimam rem omnium* ait esse *laci-
 tiam & oblectationem*, ubi cantorem audiunt convivae, ple-
 naeque adsunt mensae. Idem, *Deos*, ait, *facile vivere* : so-
 nat autem *facile, sine labore* : quo significat, summum
 malum esse vitam molestiae laborisque plenam. «

6. Quare etiam Megacles reprehendit poetas illos
 Homero & Hesiodo posteriores, qui de Hercule dixe-

εἰρήκασιν, ὡς στρατοπέδων ἡγεῖτο, καὶ πόλεις ἤρει· ὃς
 μεθ' ἡδονῆς πλείστης τὸν μετ' ἀνθρώπων βίον διετέλεσε,
 πλείστας μὲν γυναῖκας γήμας, ἐκ πλείστων δὲ λά-
 θρα παρθένων παιδοποιήσάμενος. εἶποι γὰρ ἂν τις πρὸς
 τοὺς οὐ τὰ ταῦτα παραδεχομένους· Πόθεν, ὦ οὔται, τὴν
 περὶ τὰς ἰδούδας αὐτῷ σπουδὴν ἀνατίθετε; ἢ, πόθεν
 παρῆλθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ τῆς λειβαίας κύλικος
 ἔμμεν ὑπολείπεσθαι, εἰ μὴ τὰ περὶ τὰς ἡδονὰς ἰδοκί-
 μαζιν; ἢ, διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρά τὰ Φαινόμενα ἐκ
 τῆς γῆς πάντες Ἑρακλέους Φασὶν εἶναι ἱερά; ἢ, διὰ
 τί τὰς μαλακὰς στρωμνὰς Ἑρακλέους καίτας εἰώθα-
 σι καλεῖν, εἰ κατεφρόνει τῶν ἡδέως ζώντων; Τοῦτον
 οὖν, Φησὶν, οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν λη-
 στῷ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ
 λεωντῆν καὶ τόξα· καὶ τὰντα πλάσαι πρῶτον Στησί-
 α χορον τὸν Ἱμεραῖον. καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς, πρεσ-
 βύτερος ἂν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησιχόρος

Hercules
voluptatis
seftator :
ex Mega-
clide.

1 οὐ abest ms. Ep.

runt, duxisse eum exercitus, & oppida expugnasse: quæ
 nonnisi fere in voluptatibus vitam inter homines trans-
 egit, plurimas ducens uxores, ex plurimisque virginibus
 clam liberos procreans. Quod qui non admittunt, eis
 recte dicas: Quare igitur vos ipsi illud epulandi studium
 eidem tribuitis? aut, unde obtinuit inter homines, ut,
 Herculi cum libamus, nihil in calice relinquatur; nisi
 voluptates ille probasset? aut, cur calidæ aquæ, e ter-
 rà scaturientes, omnes Herculi sacrae habentur? aut,
 cur mollia stragula *Herculei* vocari solent *leisti*, si contem-
 sit ille delicate viventes? Hunc igitur, ait, iuniores poë-
 tæ fingunt nonnisi latronis habitu terras peragrantem;
 clavam manu tenentem, & leoninam pellem telaque ge-
 stantem: quæ primum finxisse, ait, Stesichorum Hime-
 ræum. Atqui Xanthus, lyricus poëta, Stesichoro supe-

μαρτυρεῖ, ὡς Φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθῃσι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στῆσιχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστιάαν καλουμένην. Ἀντισθένης δὲ „τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι“ Φάσκων, προσέθηκε „τὴν ἀμεταμέλητον.“

VII.

Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς ἡγεμὼν δο-
 κει γιγενηῖσθαι Ἐπικούρῳ τῆς πολυβρυλλήτου Ἠδοῆς,
 ὥσπερ Φησὶν
 Ulysses Ho-
 mericus vo-
 luptatis stu-
 diosus.

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημί τέλος χαριέστερον εἶναι, b
 ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ᾠοῖδ' αὖ
 ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρεῖων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσαν 5
 οἰνοχόος παρέχῃσι, ¹ καὶ ἐγχεῖν δεπάεσσιν.
 τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

1 φορέσει apud Hom. προχίσει apud Max. Tyr.

rior, ipso Stesichoro teste, ut ait idem Megacrides, non hunc ei cultum tribuit, sed Homericum. At multa Xanthi pervertit Stesichorus, quemadmodum & Oresteam quae vocatur. Antisthenes vero, voluptatem bonum esse dicens, adiecit, eam cuius non poeniteat.

7. Sed dux & auctor Epicuro illius, quam semper in ore habet, Voluptatis fuisse videtur Homericus Ulysses; quippe qui ait:

Non enim ego ullum puto eventum gratiorem esse
 quam cum laetitia quidem teneat populum universum,
 convivaeque per domum audiant cantorem,
 sedentes ordine, iuxtaque plenae sint mensae
 pane & carnibus, vinumque ex cratere hauriens
 pincerna praebeat infundatque poculis.
 Hoc meo animo pulcherrimum esse videtur.

Ὁ δὲ Μεγακλείδης Φησὶ, τὸν Ὀδυσσεύα καθομ-
 λούτα τοὺς καιροὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ὁμοίης τοῖς Φαί-
 α- c ξιν εἶναι, τὸ ἀβροδιαίτατον αὐτῶν ἀσπάζεσθαι, προ-
 πυθέμενον τοῦ Ἀλκίνοου·¹

Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε Φίλη, κίθαρίς τε, χοροὶ τε,
 εἴματα τ' ἐξημοιβᾶ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
 Μόνως γὰρ οὕτως αἴθη, ὥν ἤλπιζε μὴ διαμαρτεῖν.
 Τοιοῦτός ἐστιν καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί·

Ω τέκνον, ποτίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ
 μάλιστα νόον προσφέρειν, πάσαις πολί-
 εσσιν² ὁμίλει τῷ παρέοντι δ' ἐπαινήσαις
 d ἐκὼν, ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

ὁμοίως Φησὶ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ·

Ναίε πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πολύπους³ ὅπως
 πέτρα τραπέσθαι γνησίου φραγέματος.⁴

¹ Ἀλκίνοου ed. Baf. & Caf. ² πολίσσιν edd. ³ πολύπου ed.
 Baf. & Caf. ⁴ Ἀπ γήσια φρογέματα?

Megaclides vero ait, temporibus sese adcommodantem
 Ulysses, quo videretur Phaeacibus eodem esse cum illis
 ingenio eisdemque moribus, mollitiem eorum laudasse,
 postquam ex Alcinoο prius audivisset:

*Semper nobis convivium gratum, citharaque, chorique,
 vestesque mutatoriae, & lavacra calida, lectulique.*

Ea enim unâ ratione existimaverat se suâ spe non iri fru-
 stratum. Eiusdem generis est etiam is, qui Amphilo-
 chum filium hortatur:

*O fili! marinae bestiae saxatilis cui maxime
 similis versare in civitatibus omnibus. Prae-
 senti quae adsentiens ultro, aliâs alia cogita.*

Similiter & Sophocles loquitur in Iphigeniâ:

*Disce adversus hominem, ut polypus suum corpus
 pro diverso lapide, sic tui animi cogitata mutare.*

καὶ ὁ Θέογνις·

Παυλύπου ὄργην ἵσχε πολυπλόκαυ. —

Item Hom- Eισὶ δ' οἱ φασι ταύτης εἶναι τῆς γνώμης τὸν Ὅμηρον,
tus ipse, προτάττοντα τοῦ σπουδαίου βίου πολλάκις τὸν καλὸν
ἡδονήν· λέγοντα·

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰππὶ καθήμενοι ἡγοράωντο
χρυσίῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἱεροχόμῃ, τὰ δὲ χρυσίους δεπάεσσι
διδέχατ' ἀλλήλους.

Καὶ ὁ Μενέλαος δὲ παρ' αὐτῷ φησὶ·

— Οὐδὲ κεν ἡμέας

ἄλλα δέκρινεν φιλέοντέ τε τερπόμενῳ τε.

καί·

Ἵμεθα δαιτύμενοι κρίατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Διόπερ καὶ Ὀδυσσεὺς τρυφὴν καὶ λαγνείαν τέλος τοῦ
βίου παρὰ τῷ Ἀλκιόῳ ἱ τίθεται.

i Ἀλκίῳ πα. Ep.

& Theognis;

Polyphi mentem bene versipellis.

Sunt vero qui dicant, id ipsum (quod Ulysses dicentem
fecit) sensisse Homerum, honestae & industriae vitae sa-
pius praeponentem vitam voluptariam, dicentemque:

*Dii interim apud Iovem sedentes consultabant**aureo in pavimento: interque hos veneranda Hebe**Nectar ministrabat; illi autem aureis poculis**se invicem salutabant.*

Et apud eundem Menelaus ait:

— Nec vero nos

aliud diremisset amantes invicem oblectantesque.

& i

Sedebamus epulantes carnes immensas & vinum dulce.

Quare etiam Ulysses apud Alcinoem luxuriam & lasciviam summum vitae bonum esse statuit.

Διαβόητοι δὲ ἐπὶ τρυφῇ ἐγένοντο πρῶται πάντων
 ἑ ἀνθρώπων Πέρσαι. ὧν καὶ οἱ βασιλεῖς ἐχίμαζον
 μὲν ἐν Σούσοις, ἐβέριζον δ' ἐν Ἐκβατάνοις. κληθῆναι
 δὲ τὰ Σούσα Φησὶν Ἀριστόβουλος καὶ Χάρης, διὰ
 τὴν ὠραιότητα τοῦ τόπου· σοῦσοι γὰρ εἶναι τῇ Ἑλ-
 λήνων Φωνῇ τὸ κρῖναι. ¹ ἐν Περσепόλει δὲ διατρίβουσι
 Φθινόπωρον, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τὸ λείπαι τοῦ ἐνιαυτοῦ
 μέρος. καὶ οἱ Πάρθων δὲ βασιλεῖς ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥα-
 γαῖς, χιμαῖζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι, [διάγουσι δ' ἐν
 α Ἐκατομπύλῳ] ² τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ τὸ παρά-
 σημον δὲ ὃ ἐπετίθεντο τῇ κεφαλῇ οἱ τῶν Περσῶν βα-
 σιλεῖς, οὐδ' αὐτὸ ἤρνεῖτο τὴν τῆς ἡδυπαθείας ἀπέλαυ-
 σιν. κατεσκευάζετο γὰρ, ὥς Φησὶν Δίνων, ἐκ σμύρ-
 νης, καὶ τοῦ καλουμένου λαβύζου. ³ εὐάδης δ' ἐστὶν ἡ
 λάβυζος, καὶ πολυτιμότερον ⁴ τῆς σμύρνης. ὁπότε δὲ
 καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρματος κατίαι, Φησὶ, βασιλεὺς, οὔτε

¹ κρῖναι edd. cum ms. Ep. ² Verba ex Casauboni conii. adiecta.

³ καὶ λαβύζου, ἢ ἴσθι εὐάδης πολυτιμότερα σμύρνης ms. Ep.

⁴ πολυτιμότερον edd.

8. *Luxuriæ nomine primi omnium hominum celebrati sunt Persæ. Quorum reges hyemem transigebant Sus, æstatem vero Ecbatani. Nomen autem invenisse urbem Susa, tradit Aristobulus & Chares, ex loci amoenitate: suson enim Græcæ lilium sonare. Persepoli vero traducunt autumnum, & Babylone reliquum anni tempus. Similiter Parthorum reges ver transigunt Rhagis, hiemem vero Babylone; reliquum autem anni tempus [Hecatompyla.] Iam & ipsum insigne, quod capiti impositum gestabant Persarum reges, voluptatis studium, quo tenebantur, declarat. Instructum enim erat, ut ait Dinon, ex myrrha & ex labyzo, quæ vocatur: est autem labyzus fragrantissima, & pretiosior myrrha. Quoties vero de curru (inquit) descenderet rex, neque defliebat, et-*

καθήλαστο, ὀλίγου ὄντος ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ ὕψους, οὔτε
 διὰ χειρῶν ἐρειδόμενος, ἀλλ' αἰεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος
 ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατήει· καὶ ὁ βασιλεὺς
 δίφροφόρος εἰς τοῦτο εἶπετο. Φυλάσσουσί τε αὐτὸν καὶ ἑ-
 τριακésαι γυναῖκες, ὡς ἰστορεῖ ὁ Κυμαῖος Ἡρακλεί-
 δης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. αὐταὶ δὲ τὰς μὲν ἡμέρας κοι-
 μῶνται, ἵνα νυκτὸς ἐγρηγορῶσι· τῆς δὲ νυκτὸς ἀδουσαι
 καὶ ψάλλουσαι διατελοῦσι, λύχνων καιομένων. χρεῖ-
 ται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς τῶν
 μελοφόρων αὐλῆς. ἦσαν δὲ οὗτοι τῶν δορυφόρων, καὶ
 τῷ γένει πάντες Πέρσαι, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα
 χρυσᾷ ἔχοντες, χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίνδην¹ ἐκλε-
 γόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν τῶν Ἀθανάτων καλου-
 μένων. καὶ διῆει διὰ τῆς τούτων αὐλῆς πεζὸς ὑποτι-
 θεμένων ψιλοταπιδῶν Σαρδιανῶν, ἐφ' ὧν οὐδεὶς ἄλ-
 λος ἐπέβαινεν ἢ βασιλεὺς. Ὅτε δὲ εἰς τὴν ἐσχάτην

¹ ἀριστίνδην ms. A.

iamfi exigua foret a terrâ altitudo, neque manibus cir-
 cumstantium innitebatur, sed semper adponebatur aurea
 sella, cui ille insistens descendeat: cuius rei causâ
 semper gestator regiae sellae sequebatur. Custodiuntque
 eum trecentae mulieres, ut narrat Cumaeus Heraclides
 primo libro Persicorum. Hae interdiu dormiunt, noctu
 vero vigilant: & per noctem perpetuo canunt citharam-
 que pulfant, ardentibus lucernis. Saepius autem familia-
 riter his utitur rex per *melophororum* aulam. Erant autem
 hi *farellitum* quoddam genus, omnes origine Persae, au-
 rea mala hastis praefixa gestantes, mille numero, pro
 fortitudinis laude ex illorum decem millium Persarum
 numero delecti, qui *Immortales* vocantur. Horum igitur
 per aulam transibat rex pedibus, substratis glabris tape-
 tibus Sardianis, super quibus nemini alii praeter regem
 incedere licebat. In extremam aulam ubi perveniebat

αὐλὴν ἔλθοι, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄρμα, ¹ ἐνίστε δὲ καὶ ἐφ' ἵππου· πιζὸς δὲ οὐδέποτε ἐωράθη ἔξω τῶν βασιλείων. εἰ δὲ ἐπὶ θήραν ² ἐξίοι, ³ καὶ αἱ παλλακίδες αὐτῷ συνεζήσαν. Ὁ δὲ θρόνος, ἐφ' ᾧ ἐχηρμάτιζε καθήμενος, χρυσοῦς ἦν· ὃν περιεστήκεισαν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ, ἐφ' ὧν διετέτατο ἱμάτιον ποικίλον πορφυροῦν.

- d. Κλέαρχος δὲ ὁ Σρλεὺς, ἐν τετάρτῳ Βίων, προειπὼν περὶ τῆς Μήδων τρυφῆς, καὶ ὅτι διὰ ταύτης πολλοὺς εὐνουχίσαιεν τῶν περικτιόνων, ἐπεφέρει καὶ „τὴν παρὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν μὴ μόνον ⁴ ὧν ἔπαθον τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς, εἰς ὅσον ἦλθεν ἀνανδρίας, ὑπόμνημα. δύναται γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἡ παράκαιρος ἅμα καὶ μάταιος αὐτῶν περὶ τὸν βίον τρυφή καὶ τοὺς ταῖς λόγ-

¹ ἐφ' ἄρματος ms. Ep.

² Temere ἐπὶ θήραν ed. Baf. & Caiaub.

³ ἐξίοι edd.

⁴ μὴ μόνων Ms.

IX.

A Medis
mollitiem
acceperunt
Persae.

rex, currum conscendebat; aliquando etiam equum: sed pedibus incedens numquam conspiciebatur. Venatum vero exeuntem pellices comitabantur. Thronus, in quo sedens ius dicebat aut responsa dabat legationibus, aureus erat: circa quem quatuor stabant columellae aureae, gemmis distinctae: superne praetentum erat purpureum aulaeum variegatum.

9. Clearchus vero Solensis, quarto libro Virarum, postquam de Medorum luxuria verba fecit, a quibus ea causā multos, ait, e circumvicinis castratos esse; subiicit deinde: » a Medis acceptam melophoriam Persis fuisse non modo ultionem eorum quae passi essent, verum etiam admonitionem, quae (Medos) commonefaceret pristinae satellitum mollitiei, quousque effoeminati animi fuissent delapsi. Potest enim, ut videtur, immodica illorum & stolidi in omni vita mollities etiam ex hominibus

χᾶς καθυπλισμένους, ἀγύρτας ἀποφαίνειν. καὶ προελθὼν δὲ γράφει. Ὡς γὰρ πορίσασί τι αὐτῶν ἡδὺ βρώμα διδούς ἅλλα τοῦ περισθέντος, οὐχ ἑτέρας ἡδύνων ταῦτα τιμαῖς παρετίθει, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὸς ἀπολαύειν αὐτῶν νοῦν ἔχων. τούτῳ μὲν γὰρ ἔστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, καὶ Διὸς ἅμα καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. Χάρης δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Περὶ Ἀλέξανδρον Ἱστοριῶν. Εἰς τοῦτο, Φησὶν, ἦκον τρυφῆς αἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς, ὥστε ἔχισθαι τῆς βασιλικῆς κλίνης ὑπὲρ κεφαλῆς οἰκημάτων πεντάκλινον, ἐν ᾧ χρυσίου πεντακισχίλια διὰ παντὸς ἔκειτο τάλαντα καὶ ταῦτο ἐκαλεῖτο προσκεφάλαιον βασιλικόν. καὶ πρὸς ποδῶν ἕτερον οἰκημα τρέκλιον, εἷς τάλαντα τρισχίλια ἔκειτο ἀργυρίου, καὶ προσηγορεύετο βασιλικὸν ὑποπόδιον. ἦν δ' ἐν τῷ κατῶνι καὶ λιθοκόλλητος ἄμπελος χρυσῇ ὑπὲρ τῆς κλίνης

1 Forf. ἀπὸ λανθόντων, & compta ponendum post αὐτῶν. 2 Inferius scribitur νοῦν οὐκ ἔχων. 3 Temere Χάρης ed. Caf. 4 Ἱστορία ed. Caf.

lanceis armatis metos facere agyrtas. « Tum in progressu libri ait: » Iis igitur qui delicatorem aliquem cibum ei excogitaverunt, praemia dans inventi, non aliis honoribus condiens cibos tales adponebat, sed ipse solus his fruebatur; quae eius sapientia erat. Hoc enim est, opinor, quod dicitur & Iovis simul & Regis cerebrum. » Chares vero Mitylenaeus, quinto libro Historiarum Alexandri: » Eo luxuriae, inquit, progressi sunt Persarum reges, ut a capite lecti regii sit coenaculum quinque lectulis stratum, in quo constanter quinque millia talentorum auri sunt reposita: adpellabantque illud *cervical regis*. Aliudque est a pedibus coenaculum tribus lectulis stratum, in quo deposita erant tria talentorum millia: idque *scabellum regis* nominabatur. Erat vero in illius cubiculo, super lecto, etiam vitis aurea gemmis distincta. « Eam vitem,

νης." Τὴν δὲ ἄμπελον ταύτην, Ἀμύντας Φησὶν ἐν τοῖς Σταθμοῖς, καὶ βότρυας ἔχιν ἐκ τῶν πολυτελεστάτων ψήφων συνθεθειμένους· οὐ μακρὰν τε ταύτης ἀνακεί-
 α σθαι κρατῆρα χρυσῶν, Θεοδώρου τοῦ Σαμίου ποιή-
 μα. Ἀγαθοκλῆς δ', ἐν τρίτῳ Περὶ Κυζίκου, ἐν Πέρ-
 σαις Φησὶν εἶναι καὶ χρυσῶν καλούμενον ὕδωρ. εἶναι δὲ
 τοῦτο λιβάδας ἐβδομήκοντα, καὶ μηδένα πίνειν ἀπ' αὐ-
 τοῦ ἢ μόνον βασιλεία, καὶ τὸν πρῶτον αὐτοῦ τῶν
 παίδων· τῶν δ' ἄλλων εἰάν τις πῖνῃ, θάνατος ἢ ζημία.

Ξενοφῶν δ' ἐν ὀγδόῳ Παιδείας· „Ἐχρῶντο, Φη-
 σιν, ἔτι τότε τῇ ἐκ Περσῶν παιδείᾳ, καὶ τῇ Μήδων Medorum &
 στολῇ καὶ ἀβρότῃ. νῦν δὲ τὴν μὲν ἐκ Περσῶν καρτε- Persarum
 ρίαν περιωρῶσιν ἀποσβεννυμένην, τὴν δὲ τῶν Μήδων mollities:
 b μαλακίαν διασώζονται. σαφηνίσαι δὲ βούλομαι καὶ ex Xenoph.
 τὴν θρύψιν αὐτῶν. ἐκείνοις γὰρ πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι τὰς
 εὐνάς¹ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστόρνυσθαι,² ἀλλ'

¹ πρ. μὴ τὰς εὐνάς οὐ μόνον ed. Bas. & Cas. ² ὑποστράπτυσθαι
 vulgo apud Xen.

ait Amyntas in Stationibus, (five Mansionibus) uvas
 habere e pretiosissimis lapidibus compositas: indeque non
 procul positum esse craterem aureum, Theodori Samii
 opus. Agathocles vero, tertio libro de Cyzico, ait, esse
 etiam in Persarum terra auream aquam quam adpellant: esse
 autem septuaginta scaturigines, neminemque de illa aqua
 bibere, nisi unum regem & filium eius natu maximum.
 Alius quisquis fuerit, qui de illa bibit, capite plectitur.

10. Xenophon vero, octavo libro de Cyri Institutio-
 ne, scribit: „Utebantur eo tempore adhuc Persicâ disci-
 plinâ, sed cultu & deliciis Medorum. Nunc vero Persi-
 cam fortitudinem & laborum patientiam prorsus extin-
 gui sinunt, Medicam vero retinent mollietatem. Labet au-
 tem, qualis sit illorum delicata vita, declarare. Primum
 enim, non iam illis satis est, ut lecti molliter sternantur:

ἤδη καὶ τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ ἀντερίδῃ τὸ δάπνενον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. καὶ μὴ τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν, ὅσα τε πρότερον εἵρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφίηται, ἀλλὰ τε καὶ τὰ αἰεὶ ἐπιμηχανῶνται, καὶ ὅσα γε ὡσαύτως· καὶ γὰρ καινοποιήσας ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας αὐτοῖς¹ ἀρκεῖ ἰσκεπᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. ἐν γε μὴν τῷ θέρει οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὐδ' αἱ τῶν δένδρων οὐδ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαί· ἀλλ' ἐν ταύταις ἑτέρας σκιάς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεστᾶσιν.² καὶ τοῖς ἐξῆς δὲ Φησι περὶ αὐτῶν οὕτως· „Νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ⁴ ἐπὶ τῶν εὐνῶν· οὐ γὰρ τῆς ἱππίας οὕτως, ὡς τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι, ἐπιμέλονται. καὶ d

¹ ἀλλὰ μὴ ed. Baf. & Caf. ex Xen. ² αὐτοῖς ed. Ven. cum Ms.

³ Perperam παρεστᾶσιν ed. Ven. & Baf. & παρεστᾶσιν ed. Caf.

⁴ ἢ τότε vel ἢ πρὶν malis cum Casaub.

verum etiam pedes lectorum tapetibus imponunt, ne obnitatur pavementum, sed cedant nonnihil tapetes. Tum, quae in mensae usum coquuntur, quaecumque prius inventa fuerant, eorum nihil praetermittitur, ac praeterea alia nova semper excogitantur: idemque fit in obsoniis: nam in utroque habent homines, quorum id negotium est novi quidpiam subinde invenire. Porro, hyberno tempore non sufficit illis, & corpus & pedes lectos habere; verum etiam circa extremas manus manualia gestant villosa & digitalia. Aestate non sufficiunt illis arborum nec rupium umbrae: sed adstant eis homines qui in his ipsis umbris alia insuper umbracula machinantur. « Tum, nonnullis interiectis, haec de iisdem adiecit: » Nunc stragula plura super equis habent, quam super lectis: non enim tam laborant ut bene equirent, quam ut molliter equo in-

τοὺς θυρωροὺς δὲ καὶ τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἑφο-
ποιοὺς καὶ οἰνοχόους, καὶ παρατιθέντας καὶ ἀναιρού-
τας, καὶ κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιστάντας, καὶ τοὺς
κοσμητὰς οἱ ὑποχρῖουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, καὶ
τὰλλα ρυθμίζουσιν. . .“

Λυδοὶ δὲ εἰς τοσούτων ἦλθον τρυφῆς, ὥς καὶ
πρῶτοι γυναῖκας εὐνουχίσαι, ὥς ἱστορεῖ Ξάνθος ὁ Λυ-
δοῦς, ἣ ὁ εἰς αὐτὸν τὰς ἀναφερομένας Ἱστορίας συγγε-
γραφώς, Διονύσιος ὁ Σκυτοβραχίων, ὥς Ἀρτέμων
Φησὶν ὁ Κασανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ συναγωγῆς Βιβλίων
ἀγνοῶν ὅτι Ἐφορος ὁ συγγραφεὺς μνημονεύει αὐτοῦ
ὡς παλαιότερου ὄντος, καὶ Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δι-
δάκτος. ὁ δ' οὖν Ξάνθος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν,
Ἀδραμύτην ὁ Φησὶ τῶν Λυδῶν βασιλεῖα πρῶτον γυ-
ναῖκας εὐνούχισαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐ-
νούχων. Κλέαρχος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ Περὶ Βίων „ Λυ-
1 Ἀδραμύτην vulgo.

XI.

LYDORUM
mollities.

fideant. Porro (habent) ianitores & pistores & obfonio-
rum coquos & pincernas, & qui mensas adponunt, & qui
auferunt, & qui cubitum euntibus praeſto ſunt, rurfusque
qui ſurgentibus, & comtores qui ſublinendo & infricando
eos exornant, & reliqua omnia eleganter componunt. «

11. *Lydi* vero eo mollitiei progreſſi ſunt, ut etiam
foeminas caſtrarent; quod tradit Xanthus Lydus, ſive
qui *Historias* conſcripſit quae illi tribuuntur, Dionyſius
Scytobrachion, ut ait Artemon Caſſandrenſis in commen-
tario de Librorum Collectione; neſcīus ſcilicet, Epho-
rum *Historiarum* ſcriptorem illius tamquam vetuſtioris
meminiſſe, qui etiam Herodoto materiam ſcribendi ſup-
peditaſſet. Xanthus igitur, ſecundo libro *Rerum Lydia-
carum*, Adramyten, ait, Lydorum regem, primum foe-
minas caſtraſſe, eiſque uſum eſſe loco virorum eunu-
chorum. Clearchus vero, quarto libro de *Vitis*, ita ſcri-

δοί, Φησί, διὰ τρυφήν παραλείτους κατασκευασάμε-
ναι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ¹ ποήσαντες ἐσκιατροφῶν-
το, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μὴ αὐτοῖς ἔλως ἐπι-
πίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγὰς. καὶ τέλος πόρῳ προέ-
γοντες ² ὕβρεις, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρ-
θένους εἰς τὸν τόπον τὸν διὰ τὴν πράξιν Ἀγνεῶνα κλη-
θέντα συναγοντες, ὕβριζον. καὶ τέλος τὰς ψυχὰς
ἀποθηλυνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον.
διόπερ καὶ γυναῖκα τύραννον ὁ βίος εὔρετο ³ αὐτοῖς,
μίαν τῶν ὕβρισθισῶν, Ὀμφάλην ἥτις πρώτη κατήρ-
ξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς προπούσης τιμωρίας. τὸ γὰρ
ὑπὸ γυναικὸς ἀρχεσθαι ὕβριζομένους, ⁴ σημεῖόν ἐστι
βίας. οὐσα οὖν καὶ αὕτη ἀκόλαστος, καὶ ἀμυνομένη α
τὰς γενομένας αὐτῇ πρότερον ὕβρεις, τοῖς ἐν τῇ πόλει
δούλοις τὰς τῶν δεσποτῶν παρθένους ἐξέδωκεν ἐν ᾧ τό-

1 αὐτοὺς legebat vel intelligebat Dalec. vertens & in hortos se-
cedentes. 2 προαγαγόντες edd. 3 εὔρετο ms. Ep. 4 ὕβρι-
ζομένης corr. Dalec.

bit: »Lydi, vitae mollitie soluti, viridaria instruxere,
quibus pro hortis utentes umbram sectabantur; delica-
tius existimantes, si omnino solis radiis nullis ferirentur.
Ad extremum vero eo progressi sunt contumeliae, ut
aliorum uxoribus & virginibus certum in locum coactis,
qui ex ea re *Hagneon* nominatus est, vim inferrent. De-
nique animis cum essent prorsus effoeminatis, virilem
vitam muliebri mutarunt. Itaque reginam etiam tyran-
nicam progeniuit illorum aetas, unam ex his quae vim
passae erant, Omphalen: quae prima exorsa est meritas
a Lydis poenas exigere. Nam foeminae imperio parere,
quae contumeliā adficit subditos, [*scilicet*, quae contume-
liam passa erat,] satis argumenti est imperii per vim
parati. Haec igitur cum & ipsa per se feroci esset inge-
nio, & ulcisci vellet contumelias sibi olim inlatas, fer-
vis qui in civitate erant filias dominorum matrimonio

πω πρὸς ἐκείνων ὑβρίσθῃ· εἰς τοῦτον οὖν συναθροίσασα
 μετ' ἀνάγκης συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς διαποι-
 νας. ὅθι οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζό-
 μιντο, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα, Γλυκὺν
 ἀγκῶνα. Οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφεται οὔσαι
 τοῖς ἐντυχούσιν, ἀλλὰ καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων,
 ἔτι δὲ τῶν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ἰτα-
βρισμῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφροσάυνταν, παλαιᾷς τινας
 ὕβρειας ἔοικεν ¹ εἶναι πρὸς ἀλήθειαν ὑπόμνημα καὶ τι-
 μωρία. πρὸς ἣν εἰς τῶν Λυδῶν εὐγενὴς ἀνὴρ ὀρμήσας,
 καὶ τῇ παρ' αὐτοῖς Μίδου βασιλείᾳ βαρυνθεὶς· τοῦ
 μὲν Μίδου ὑπ' ἀνανδρίας ² καὶ τρυφῆς καὶ ἐν πορφύ-
 ρᾳ κειμένου, καὶ ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἰστοῖς συντα-
 λασιουργοῦντος, Ὀμφάλῃς δὲ πάντας τοὺς συγκα-
 τακλιθέντας αὐτῇ ξινοκτονούσης· ἀμφοτέρους ἐκόλασε·

1 εἰκόασιν ms. Ep.

2 ἀνανδρίας edd. cum ms. A.

iunxit eodem in loco, ubi ipsa ab illis contumeliam paf-
 fa erat. In hunc locum per vim congregatas dominas
 conclusit unā cum servis. Quare Lydi acerbiter rei in-
 dignitatemque verbo lenientes, locum illum vocant *mulie-
 rum certamen*, *dulcem anconem*. (i. e. *dulcem cubitum*; vel, *dul-
 cem amplexum*.) Nec vero solae Lydorum mulieres libidini
 cuiusvis prostitutae, sed & Locrorum Epizephyrionum,
 itemque Cypriorum, & omnino omnium qui meretriciae
 consuetudini filias suas consecrant, verum si quaeris,
 videntur esse admonitio & ultio pristinae cuiusdam quae
 illos populos adflixisset contumeliae. Adversus illam igitur
 coortus unus e Lydis vir nobilis, Midas etiam apud
 ipsos imperio offensus; quum Midas ignavus & deli-
 ciis torpens in purpurā iaceret, & cum mulieribus la-
 nificio operam daret, Omphale autem omnes qui cum
 ipsa concubuerant hospites interficeret; de ambobus

τὸν μὲν, ὑπὸ ἀπαιδευσίας κακωφημένον, τῶν ὧτων
ἐξιλέυσας, ὃς διὰ τὴν τοῦ Φρονέω ἔνδειαν τοῦ πάν-
των ἀναισθητοτάτου ζώου τὴν ἐπανομίαν ἔσχε· τὴν c
δὲ * * .“ 1

XII.

Πρῶτοι δὲ Λυδοὶ καὶ τὴν καρύκην ἐξέωρον· περὶ
Caryca. ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ Ὀψαρτυτικά συνθέντες εἰρήκα-
Artis coqui- σι, Γλαῦκος τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Μίδαϊκος, καὶ Διονύ-
nariae scri- σιος, Ἡρακλεῖδαί τε δύο γένος Συρακούσιοι, 2 καὶ
ptores. Ἄγεις, καὶ Ἐπαίνετος, καὶ Διονύσιος, ἔτι τε Ἡγή-
σιππος, καὶ Ἐρασίστρατος, καὶ Εὐθύδημος, καὶ Κρί-
των πρὸς τούτοις δὲ Στέφανος, Ἀρχύτας, Ἀκέστιος,
Ἀκεσίας, Διοκλῆς, Φιλιστίων. 3 τοσούτους γὰρ οἶδα
Candaulus, γράψαντας ὀψαρτυτικά. Καὶ κάνδανλον δὲ τινα ἔλε-
edulium. γον οἱ Λυδοὶ, οὐχ ἓνα, ἀλλὰ τρεῖς· οὕτως ἐξήσκητο d
Lydicum. πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. γίνεσθαι δ' αὐτὸν φησιν ὁ Τα-
ραντῖνος Ἡγήσιππος ἐξ ἑρθεῖ κρέως, καὶ κηστοῦ ἄρ-

1 ἐπανομίαν ἔσχε. πρῶτοι δὲ &c. edd. cum ms. A. 2 Συρακούσιοι
edd. 3 Φιλιστίων vulgo h. l.

poenas sumfit: illi quidem, rudi homini & stolido, au-
res in longum extrahens; cui, quoniam sensu communi
caretat, stupidissimi omnium animalium cognomen im-
positum est: hanc vero * * .“

12. Primi etiam Lydi *carycam* invenere: cuius de para-
tu loquuntur Artis coquinariae scriptores, Glaucus Lo-
crus, Mirhaecus, Dionysius, duo Heraclidae Syracusii
genere, Agis, Epænerus, Dionysius; tum Hegesippus,
Erasistratus, Euthydemus, Criton; porro Stephanus, Ar-
chytas, Acestius, Akestias, Diocles, Philistion: tantus
enim est numerus eorum, quos novimus Artis coquina-
riae scriptores. Atque etiam *candaulon* cibarium quoddam
nominavere Lydi: nec illius unum genus, sed tria: adeo
fuerunt artis parandarum deliciarum periti. Confici au-
tem candaulum, ait Tarentinus Hegesippus, ex elixa

του, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀπῆθου τε καὶ ζωμοῦ πίπτος.
μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀλεξίς ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθους·
μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος·

A. Ἐτί¹ δέ σοι παρὰ τοῦτο κἀνδραυλὸν τινα
παραθήσομεν. B. Κἀνδραυλον οὐκ ἰδὼκα,
ἀλλ' οὐδ' ἀκήκο' οὐδέποτε.³

A. Θαυμαστὸν ἐμὸν εὖρημα. πάνυ⁴ παλὺν δ' ἐγὼ
ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατεδῇ⁵ τοὺς δακτύλους⁵
σαυτῷ γε⁶ χαίρων. ἔρια⁷ μὲν ποιήσομεν
ἄνθρωπε ποίει λευκά καὶ βλέψεις ἔπαι
ἀπὸ τῶν κοινῶν ταρίχους ἰχθύων, κρεῶν βατανίων
εὐθέως

δίπυρον παραθήσεις ὥν ἐπιτετμημένον,
πυὸν μέλιτος⁸ ὀξύβαθον ἀπὸ τηγάνου⁹ 10
τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμνών,

¹ Ὅτι Ms. Προσίτι malebam. ² Abest ἀλλ' Ms. ³ ἀκίκο' αὐτὸν οὐδέποτε ποτε corr. Pierf. ἢ Δία supplevit Dalec.
⁴ Post πάνυ distinguunt ed. Baf. & Caf. ⁵ προσκατεδῇ edd.
⁶ σαυτῷ γε forf. ⁷ ἔρια ex coni. legit Dalec. & alia mutat,
de quibus corrigendis nos desperavimus. ⁸ μελίτιον coni. Pierf.
⁹ ἀπὸ τηγάνου edd. ἀπὸ ταγνίου Ms.

carne, conciso pane, Phrygio caseo, & anetho, & pin-
gui iusculo. Meminit eius etiam Alexis in Pannychide
sive Lanificis: ubi coquus est qui prae caeteris loquitur:

A. Praeterea iuxta hoc candaulum tibi aliquem
adponemus. B. Candaulum nec comedi ego
utquam, nec nomen audire memini.

A. Admirabile hoc meum inventum est: cuius tibi
quantumcumque adposuero copiam, lubens tibi digitos
etiam arrodes. Lanas nos quidem faciemus
homo fac albas & vides quum

bis coctum adpones ovum dissectum,
colostrum mellis acetabulum de sartagine,
casei Cythrii recensitis frustra secans.

βοτρυδιόν τι χορῶν ¹ ἐν ποτηρίῳ
 γλυκύν τὸ τοιούτον γὰρ αἰεί πως μέρος
 ἐπιπαίζεται, κεφαλὴ δὲ δείπνου γίνεται. f
 B. Ἄνθρωπ' ἐπίπαιξέ' μόνον ἀπαλλάγηθί μου 15
 κανδαύλους λόγον καὶ χόρια ² καὶ βατά-
 νια, πᾶσαν τὴν ἡδομήν. ³

Μνημονεύει τοῦ κανδαύλου καὶ Φιλήμων ἐν Παρίο-
 τι ⁴ οὕτως·

— Τοὺς ἐν τῇ πόλει

μάρτυρας ἔχω γάρ, ὅτι μόνος Φύσκη ποιῶ,
 κανδαυλον, ὡς, θρίον, ἐν στικῶ. τί [δέ;] ⁵
 τούτων διάπτωμ' ἐγίγνετ' ἢ μάρτημά τι; ⁶

καὶ Νικόστρατος, ἐν Μαγειρίῳ·

Ὅς μέλανα ποιῶ ζωμὸν οὐκ ἡπίστατο,
 θρίον δὲ καὶ κανδαυλον.

¹ Forf. χορῶν, dein vero vs. sq. nescio an γλυκύ. oportuerit.

² χορῶν vulgo. ³ Vulgo Alexidis eclogam finiunt in verbis καὶ βατάνια. Tum sic pergunt: Πᾶσαν τὴν ἡδομήν· μνημονεύει τοῦ κανδ. δεσ. ⁴ Forf. ἐν Παρισίῳ τι. ⁵ δι' deest vulgo.

⁶ Plene vulgo scribitur γίγνετ' ἢ ἀμάρτημά τι.

racemulum quemdam chorion in poculo

dulce: talis enim semper pars

ladiur: caput vero haec coenae est.

B. Illud homo: modo hinc abscede

cum tuis quae loqueris candaulis, chorionis

& patellis & omnibus istis deliciis,

Meminit candauli etiam Philemon, in Praetereunte:
 [five, in Irrepente:]

— Omnes qui in urbe sunt

testes ego habeo, me unum lucanicam parare,

candaulum, ova, thrion, brevi tempore. Quid ergo?

In his erratum-ne quidpiam aut peccatum est?

& Nicostrotus, in Coquo:

Qui ius nigrum parare nesciebat,

sed thrion & candaulum.

καὶ Μένανδρος, Τροφονίω·

Ἴωνικὸς πλούταξ· ὑποστάσεις ποιῶ, ¹

κάνδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.

Καὶ εἰς τοὺς πολέμους δὲ ἐξίοντες οἱ Λυδοὶ παρατάττονται μετὰ συρίγγων καὶ αὐλῶν, ὥς Φησιν Ἡρόδοτος. καὶ Λακεδαιμόνιοι δὲ μετ' αὐλῶν ἐξορμῶσιν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ² καθάπερ Κρήτες μετὰ λύρας.

b Ἡρακλείδης δ' ὁ Κυμαῖος, ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας, ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Παρασκευαστικαῖς εἰπὼν, ὡς ὁ ἐν τῇ λιβανοφόρῳ χώρᾳ βασιλεὺς αὐτόνομός τε ἐστίν, καὶ οὐδὲν ὑπήκοος, γράφει καὶ ταῦτα· „Οὗτος δ' ὑπερβάλλει τῇ τρυφῇ καὶ ραθυμίᾳ. διατρίβει τε γὰρ αἰεὶ ἐν τοῖς βασιλείοις, ³ ἐν τρυφῇ καὶ δαπάνῃ τὸν βίον διάγων, καὶ πράττει οὐδὲ ἐν πρᾶγμα, οὐδὲ πολλοὺς πλησιάζει. ἀλλὰ δικαστὰς

XIII.

Rex Arabiae
thuriferae.

¹ ποιῶν vulgo.

² πολέμους ed. Ven. & Bas. cum mssis.

³ βασιλείοις vulgo.

& Menander, Trophonio :

Praedives adest Ionius : spissum ius paro,

candaulon, cibos Venerem stimulantem.

Porro quum in bellum proficiscuntur Lydi, ad fistulam & tibiae cantum instruunt aciem; ut narrat Herodotus. Sed & Lacedaemonii cum tibiis in bellum proficiscuntur, quemadmodum Cretenses cum lyra.

13. Heraclides vero Cumaeus, is qui Persica scripsit, postquam in ea parte operis quae Praeparatio (vel Introductio) inscribitur, dixisset, *Regem regionis thuriferae sui iuris esse & nullius imperio subiectum*, inter alia haec quoque scribit: „Hic vero in mira luxuria mollietique vivit. Quippe constanter in regia moratur, vitam in deliciis & sumtuoso luxu transigens: neque quidquam negotii gerit: nec in conspectum multitudinis prodit.

D d 3

αὐτὸς ἀποδιδνύει. καὶ ἰάν τις αὐτοὺς ἡγήται μὴ δὲ καίως δεδικάσθαι, ἐστὶ θυρὶς ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ τῶν βασιλείων, καὶ αὐτὴ ἀλύσει δέδεται. ὁ οὖν ἡγούμενος ἀδίκως δεδικάσθαι, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀλύσειος, καὶ ἔλκει τὴν θυρίδα· καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπιδαν αἰσθεται, εἰσκαλεῖ, καὶ αὐτὸς δικάζει. καὶ ἰάν φαίνωνται εἰ δικασταὶ ἀδίκως δικάσαντες, ἀποθήσκουσιν· ἰάν δὲ δὲ καίως, ὁ κινήσας τὴν θυρίδα ἀπόλλυται.“ Τὰ δὲ ἀναλώματα λέγει τῆς ἡμέρας εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὰς περὶ αὐτὸν γυναῖκας καὶ φίλους, γίνεσθαι τάλαντα πεντεκαίδεκα Βαβυλωνία.

XIV.

Etruscorum
luxuria.

Παρά δὲ Τυρρηνοῖς, ἐκτόπως τρυφῆσασιν, ἰστο- d
ρεῖ Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ, ὅτι αἱ θεράπαιναι γυμναὶ τοῖς ἀνδράσι διακονοῦνται. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ μγ'. τῶν Ἱστοριῶν, „καὶ νόμον εἶναι, Φησί, παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, κοινὰς ὑπάρχειν τὰς γυναῖκας· ταύτας δὲ ἐπι-

Sed iudices ipse [sive, illis] legit: quos si quis putat iniuste iudicasse, est in summa parte regiae ostiolum catenâ revinctum. Qui igitur existimat iniustam de se pronunciatam esse sententiam, is prehensâ catenâ ostiolum trahit: & rex ubi id sensit, intro vocat, & ipse ius dicit. Tum, si iudices comperti sunt iniustam pronunciasse sententiam, capite plectuntur: sin iustam, perit is qui ostiolum movit. « Sumtus autem, qui in regem eiusque mulieres & amicos quotidie impenduntur, ait esse talentorum quindecim Babyloniorum.

14. Apud Etruscos, supra modum luxuriae & molitiei deditos, famulas nudas ministrare viris scribit Timaeus, Historiarum libro primo. Theopompus vero libro tertio & quadragésimo ait: »Lege etiam institutum esse apud Etruscos, ut communes sint mulieres: has

μελίσσθαι σφόδρα τῶν σωματίων, καὶ γυμνάζεσθαι
 παλλάκις καὶ ¹ μετ' ἀνδρῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς ἑαυ-
 τὰς. οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐταῖς φαίνεσθαι γυμναῖς,
 δειπνῆν δὲ αὐτὰς οὐ παρὰ τοῖς ἀκράσι τοῖς ἑαυτῶν,
 εἰ ἀλλὰ παρ' οἷς ἔαν ² τύχῃσι τῶν παρόντων, καὶ προ-
 πίνουσιν οἷς ἔαν βουληθῶσιν. εἶναι δὲ καὶ πλεῖν δεινὰς,
 καὶ τὰς ὄψεις πάνυ καλὰς. τρέφει δὲ τοὺς Τυρρήνους
 πάντα τὰ γινόμενα παιδία, οὐκ εἰδότες ὅτου πατὴρ
 ἔστιν ἕκαστον. ζῶσι δὲ καὶ οὗτοι τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς
 θρηψαμένοις, ³ πότους τὰ πολλὰ ποιοῦμενοι, καὶ πλη-
 σιάζοντες ταῖς γυναιξὶν ἀπάσαις. οὐδὲν δ' αἰσχρὸν ἔστι
 Τυρρήνους, οὐ μόνον αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ τι ποιοῦντας,
 ἀλλ' οὐδὲ πάσχοντας φαίνεσθαι. ἐπιχώριον γὰρ καὶ
 τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἔστιν. ⁴ καὶ τοσούτοις δεύουσιν αἰσχρὰν
 ὑπολαμβάνειν, ὥστε καὶ λέγουσιν, ὅταν ὁ μὲν δέ-
 ξι σπότης τῆς οἰκίας ἀφροδισιάζηται, ζητῇ δὲ τις αὐτὸν,

¹ Abest καὶ edd. ² παρ' οἷς ἂν edd. & mox rursus οἷς ἂν βουλ.
³ ταῖς θρηψαμέναις ms. Ep. ⁴ παρ' αὐτοῖς. ἐπὶ καὶ τοσούτοις edd.

vero diligentissimam curam habere corporis, saepeque
 exerceri cum viris, saepe vero etiam inter se ipsas: nec
 enim turpe illis haberi, nudas conspici. Coenare autem
 illas non apud suos maritos, sed apud quoslibet eorum
 qui adsunt; & propinare quibuscumque libitum esset.
 Esse autem impense bibaces, & adspectu admodum for-
 mosas. Alere autem Etruscos omnes qui nascuntur im-
 fantes, nescientes quo patre quisque natus sit. Vivunt
 autem & hi deinde eodem modo quo illi a quibus edu-
 cati erant, comotationes frequentius instituentes, &
 cum omnibus mulieribus consuetudinem habentes. Nec
 vero turpe apud Etruscos habetur, in propatulo foe-
 dum quid vel facere vel pati: est enim hoc illis patrium.
 Et tantum abest ut turpe id ducant, ut, si herum pe-
 tit aliquis quo tempore Veneri ille vacat, diserte huic

ὅτι πάσχει τὸ καὶ τὸ, προσαγορεύσαντες αἰσχρῶς τὸ πρᾶγμα. Ἐπειδὴ δὲ συνουσιάζουσι καὶ ἑταιρείας ἢ κατὰ συγγινίαις, ¹ ποιῶσιν οὕτως. πρῶτον μὲν, ὅταν παύσωνται πίνοντες, καὶ μέλλουσι καθεύδειν, εἰσάγουσι παρ' αὐτοὺς οἱ διάκονοι, τῶν λύχνων ἔτι καιομένων, ² ὅτε μὲν ³ ἑταίρας, ὅτε δὲ παῖδας πάνυ καλοὺς, ὅτε δὲ καὶ γυναῖκας. ὅταν δὲ τούτων ἀπολαύσωσιν, αὐθις αὐτοῖς [εἰσάγουσι] ⁴ νεανίσκους ἀκμάζοντας, οἱ πλησιάζουσιν αὐτοῖς ἐκείνοις. ἀφροδισιάζουσι δὲ καὶ ποιῶνται τὰς συνουσίας, ὅτε μὲν ἑρῶντες ἀλλήλους, ὡς δὲ τὰ πολλὰ καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλῖνας, αἱ πεπλεγμέναι εἰσὶν ἐκ ράβδων, περιβέβληται δ' ἄνωθεν ἱμάτια. καὶ πλησιάζουσι μὲν α σφόδρα καὶ ταῖς γυναῖξί· πολὺ μὲντοι γε χαίρουσι συνόντες τοῖς παισὶ, καὶ τοῖς μερακίοις. καὶ γὰρ γίνονται παρ' αὐτοῖς πάνυ καλὰ τὰς ὄψεις, ἅτε τριψέ-

¹ Tria verba desunt editis. ² ἐνκαυμάων edd. ³ Temere ἐν μὴ & dein ὅτι δι ed. Bas. & Cal. ⁴ Deest vulgo verbum.

dicant, eo nunc illum occupari, turpi verbo rem ipsam nominantes. Quum vero unā sunt sodales aut cognati, hunc morem tenent. Primum quidem, postquam compotare desierunt, cum iam cubitum ituri sunt, introducunt ad eos famuli, accensis adhuc lucernis, nunc meretrices, nunc pueros formā praestantes, interdum etiam mulieres: quibus postquam sunt frui, rursus illis introducunt adolescentes vegetā aetate, qui cum ipsis rem habent. Veneri autem dant operam concumbuntque interdum ita ut alii alios in conspectu habeant, plerumque vero regmina lectulis obducunt e virgulis contexta, quibus superne vestimenta iniiciunt. Et congregiuntur quidem maxime cum mulieribus: sed & puerorum & adolescentium consuetudine delectantur. Sunt enim hi apud illos formā admodum praestante; quippe

ρῶς διατρίβονται, καὶ λειανόμενοι τὰ σώματα. Πάν-
τες δὲ οἱ πρὸς ἐσπέραν εἰκούντες βάρβαροι πιττοῦνται,
καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα· καὶ παρὰ γὰρ τοῖς Τυρρή-
νοῖς ἐργαστήρια κατεσκευάσται πολλὰ, καὶ τεχνίται
b τούτου τοῦ πράγματός εἰσιν, ὥσπερ παρ' ἡμῶν οἱ κου-
ρίαι. παρ' οὓς ὅταν εἰσέλθωσι, παρέχουσιν ἑαυτοὺς
πάντα τρόπον, οὐδὲν αἰσχυρόμενοι τοὺς ὀρώντας, οὐδὲ
τοὺς παριόντας. χρῶνται δὲ τούτῳ τῷ νόμῳ πολλοὶ καὶ
τῶν Ἑλλήνων καὶ ¹ τῶν τῇ Ἰταλίᾳ οἰκούντων, μα-
θόντες παρὰ Σαυνιτῶν ² καὶ Μεσσαπίων. ὑπὸ δὲ τῆς
τρυφῆς οἱ Τυρρῆνοί, ὡς Ἀλκιμος ἱστορεῖ, πρὸς αὐτὸν
καὶ μάττους καὶ πυκτύουσιν καὶ μαστιγοῦσιν.“

c Διαβόητοι δὲ εἰσιν ἐπὶ τρυφῇ καὶ αἱ τῶν Σικε-
λῶν τράπεζαι· „οἵτινες καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς ³ θάλατ-
ταν λέγουσιν εἶναι γλυκεῖαν, χαίροντες τοῖς ἐξ αὐτῆς
γινόμενοις ἐδέσμασιν.“ ὥς Φησι Κλέαρχος ἐν πέμ-

¹ Delenda fortasse καὶ particula. ² Σαυνιτῶν edd. ³ αὐτῶν edd.

delicate viventes, & corpora laevigantes. Omnes enim
versus Occidentem habitantes populi, partim pice, par-
tim radendo, glabrant corpora: & praesertim apud Etru-
scos multae institutae sunt officinae, suntque artifices
qui hanc artem exercent, sicut apud nos tonsores. Ad
quos quum introeunt, praebent se illis (picandos ra-
dendosque) quovis modo, nullo pudore si quis adspi-
ciat aut interveniat. Utuntur autem eodem instituto
multi Graeci [aliique] Italiam incolentes, a Samniti-
bus & Messapiis edocti. Sunt autem ita voluptati dediti
Etrusci, ait Alcimus, ut ad tibiae modos etiam farinam
subigant, & pugillatu certent, & flagris caedant.“

15. Deliciarum & luxuriae nomine celebratae quoque
sunt mensae *Siculorum*; qui etiam mare, quod illorum
insulam adluit, dulce esse dicitant, gaudentes scilicet ci-
bis quos illud suppeditat: ut ait Clearchus, quinto libro

XV.

Siculae
mensae.

Sybaritarum
luxuria &
mollities.

πτῶ Βίαν. Περὶ δὲ Συβαριτῶν τί δέῃ καὶ λέγειν ; παρ' οἷς πρώταις εἰσῆχθησαν εἰς τὰ βαλανεῖα λουτρὰ χεοὶ καὶ παραχύται πεπεδημένοι, τοῦ μὴ θάττον εἶναι, καὶ ὅπως μὴ σπυῖδοντες κατακαίωσι τοὺς λουμένους. πρῶτοι δὲ Συβαρίται καὶ τὰς ποιούσας ψόφον τέχνας οὐκ ἐῷσιν ἐπιδημεῖν τῇ πόλει· οἷον χαλκέων καὶ τεκτόνων καὶ τῶν ὁμοίων, ὅπως αὐτοῖς πανταχόθεν ἀθόρυβοι ᾧσιν οἱ ὕπνοι. οὐκ ἐξῆν δ' εὐδ' ἀλεκρυόνα ἐν τῇ πόλει τρέφειν. Ἱστορίῃ δὲ περὶ αὐτῶν Τίμαιος, ὅτι ἀνὴρ Συβαρίτης, εἰς ἀγρόν ποτε πορευόμενος, ἔφη, ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν πρὸς ὃν ἀποκρίνασθαι τινα τῶν ἀκουσάντων, αὐτὸς δὲ σοῦ διηγουμένου ἀκούων πεπονημέναι τὴν πλευράν. Ἐν Κρότων¹ δὲ σκάπτοντί τινι τὴν² τῶν ἀθλούτων κόνιν ἐπιστάντες τινὲς Συβαριτῶν, ἐθαί-

¹ Κροτῶν ms. A. ² Αβεστ τὰ edd.

Vitarum. De Sybaritis vero quid dicemus? Apud quos primos introducti sunt in balnea compedibus vincti ministri aquam adfundentes, ne citius iusto irent, neve festinando urerent hos qui balneo utuntur. Primi etiam Sybaritae artes eas quae cum strepitu exercentur, ut fabrorum aerariorum & lignariorum aliorumque id genus, intra urbem recipere recusarunt; ne scilicet somnus ipsis ullo modo turbaretur. Eamdemque ob causam ne gallum quidem gallinaceum in urbe alere licitum erat. Narrat de eisdem Timaeus, hominem quemdam Sybaritam, rus profectum aliquando, cum fodientes operas vidisset, dixisse, *dolere se veluti fibrâ rupiâ*: cui unus ex his, qui audiverant, respondit: *ego vero, te hoc commemorantem audiens, lateris dolore correptus sum*. Crotone Sybaritae nonnulli conspicientes aliquem athleticam exercentem, cum arenam in usum palaestrae ipse foderet,

μαζον λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν, οἰκέτας μὴ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαιστραν. εἰ ἄλλος δὲ Συβαρίτης, παραγενόμενος εἰς Λακεδαιμόνα, καὶ κληθεὶς εἰς Φειδίτιον, ἐπὶ τῶν ξύλων κατακείμενος, καὶ δειπνῶν ¹ μετ' αὐτῶν „Πρότερον μὲν, ἔφη, καταπεπληῆχθαι τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πυρ-
θανόμενος ἀνδρείαν· νῦν δὲ θεασάμενος, νομίζειν μηδὲν τῶν ἄλλων αὐτοὺς διαφέρειν. καὶ γὰρ τὸν ἀνανδρότατον μᾶλλον ἂν ἐλῆσθαι ἀποθανεῖν, ἢ τοιοῦτον βίον ζῶντα καρτερεῖν.“

Ἔθος δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας, ἀλουργίδας τε φορεῖν, καὶ πλοκαμίδας ² ἀναδεμένους χρυσοφορεῖν. ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς διὰ τὴν τρυφὴν ἀνθρωπάρια μικρά, καὶ τοὺς σκωπαίους, ³ ὥς Φησιν ὁ Τίμων, τοὺς καλουμένους παρὰ τισι στίλπωνας, καὶ κυνάρια Μελιταῖα,

¹ Temere ὁτιον ed. Cas. 1. & 2. ² πλοκαμίδας edd. ³ σκωπαίους edd. cum ms. A.

XVI.

Pumili,
& catelli.

substituerunt, mirari se dicentes, tantae urbis cives non habere famulos, qui palaestram ipsis fodiant. Alius Sybarita, qui Lacedaemonem venerat, ad sodalium convivium invitatus, quod pheiditium illi vocant, & super ligno sedens cum illis coenans, ait: Prius se obstupuisse ad fortitudinis famam Lacedaemoniorum: nunc vero, ubi videret quid rei esset, existimare nihil eos prae aliis hominibus praecipui habere: ignavissimum enim quemque mortem potius appetiturum, quam talem vitam patienter toleraturum.

16. Apud eosdem Sybaritas moris erat etiam, ut pueri usque ad adultam aetatem purpuram induerentur, & ob-
tortos capillorum cincinnos auro illigarent. Consuetum etiam illis, voluptatis causa pumilos domi alere, & scopaeos illos, (nocturnis similes,) ut ait Timon, quos stilpones nonnulli vocant: item catellos Melitenses, qui eos et-

Masiniſſae
ante inge-
nium.

ἄπειρ αὐταῖς καὶ ἔπειθαι εἰς τὰ γυμνάσια. πρὸς οὓς
καὶ τοὺς ὁμοίους τούτοις Μασανάσσης ¹ ὁ τῶν Μαι-
ρουσιῶν βασιλεὺς ἀπεκρίνατο, ὥς Φησι Πτολεμαῖος
ἐν ὀγδόῳ Ἱπομνημάτων, ζητοῦσι συναντῆσαι πιθή-
κους· „Παρ’ ὑμῶν, ὦ εὗτοι, αἱ γυναῖκες οὐ τέκουσιν
παιδιά;“ παιδίοις γὰρ ἔχαιρεν ἡ Μασανάσσης, καὶ
εἶχε παρ’ αὐτῇ τρεφόμενα τῶν υἱῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν) ²
τὰ τέκνα, καὶ τῶν θυγατέρων ὁμοίως. καὶ πάντα ταῦ-
τα αὐτὸς ἔτρεφε μέχρι τριῶν ἐτῶν μετ’ ἃ ἀπέπεμπε
πρὸς τοὺς γεγεννηκότας, παραγνομένων ἄλλων. τὰ
δὲ αὐτὰ εἶπεν καὶ Εὐβουλος ὁ κωμικὸς ἐν Χάρισιν,
οὕτως·

Καὶ γὰρ πόσω κάλλιον, ἱκετεύω, τρέφειν
ἄνθρωπον ἔστ’ ἄνθρωπον, ἂν ἔχῃ ³ βίον,
ἢ χῆνα πλατυγίζοντα ³ καὶ κεχρητότα,
ἢ στρουθον, ἢ πῖθηκον, ἐπίβουλον κανόν.

¹ Μασσάνσσης ms. A. & sic mox iterum. ² αἱ γ’ ἔχῃ vel εἰ
ἔχῃ corrigunt. ³ πλαταγίζοντα add.

iam in gymnasia sequebantur. Quibus hominibus horum-
que similibus Masinissa rex Mauritaniae, (ut tradit Pro-
lemaeus, octavo libro Commentariorum) simios emen-
dos conquirentibus, respondit: *Apud vos igitur, qui talia*
quaeritis, mulieres nonne pariunt infantes? Parvulis enim de-
lectabatur Masinissa, & apud se filiorum suorum (quo-
rum magnus numerus erat) filiarumque natos natasque
alebant educabatque omnes, donec tertium aetatis an-
num compleverent: quo tempore exacto parentibus eos
remittebat, aliis in illorum locum succedentibus. In
eamdem sententiam Eubulus Comicus, in Gratiis, dixit:

Ah! quanto honestius est, quiaeso, ut aliat
homo hominem, si modo facultas suppetat;
quam strepitum-citantem hiantemque auferem,
aut passerem, aut simiam, malinosam bestiam!

Β Καὶ Ἀθηνόδωρος δὲ, ἐν τῷ Περὶ Σπουδῆς καὶ Παι-
 διᾶς¹ „ Ἀρχύτην φησὶ τὸν Ταραντῖνον, πολιτικὸν ἄμα
 καὶ φιλόσοφον γενόμενον, πλείστους οἰκέτας ἔχοντα,
 αἱ τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις² εἰς τὸ
 συμπόσιον ἤδισθαι. ἀλλ' οἱ Συβαρίται ἔχαιρον τοῖς
 Μελιταίοις κυνῖδις, καὶ ἀνθρώποις οὐκ ἀνθρώποις.“

Ἐφόρουν δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων XVII.
 ἐρίων πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ αἱ Φιλίαι ταῖς πό- De Sybari-
 λεσιν ἐγένοντο, ὡς ὁ Τίμαιος ἱστορεῖ. ἡγάπων γὰρ tarum mo-
 ρibus varia.
 ς τῶν μὲν ἐξ Ἰταλίας Τυρρήνους, τῶν δ' ἔξωθεν³ τοὺς
 Ἰάνας, ὅτι τρυφῇ προσεῖχον. Οἱ δ' ἐκπῆς τῶν Συ-
 βαριτῶν, ὑπὲρ τοὺς πεντακισχιλίους ὄντες, ἐπόμεπυνον
 ἔχοντες κροκωτοὺς ἐπὶ τοῖς θώραξιν, καὶ τοῦ θέρους
 οἱ νεώτεροι αὐτῶν εἰς τὰ τῶν Νυμφῶν αὐτρα τῶν Λου-

¹ παιδείας ms. A. ² ἀφικνουμένοις add. cum ms. A. quod ex
 ἀφικνουμένοις corruptum videri poterat. Sive legendum τοῖς τού-
 ται παιδίσι παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπ. ἤδισθαι.
³ ἔξωθεν ms. Ep. inter lin.

Similiter Athenodorus, in libro de Serijs & Iocis: »Ar-
 chytam Tarentinum, ait, virum simul administratione
 rei publicae & philosophiae nomine clarum, cum ma-
 gnum numerum famulorum haberet, semper delectatum
 esse, si, ipso cibum fumente, illi (sive, illorum parvuli
 nati) in coenationem venirent. At Sybaritae Meliten-
 sibus carellis delectabantur, & hominibus qui homines
 non essent. «

17. Gestabant Sybaritae vestes ex Milefia lana con-
 sectas: ex quo etiam amicitiae inter civitates natae sunt,
 ut tradit Timaeus. Nam ex Italicis populis Etruscis ama-
 verunt, externorum Ionas, eo quod luxui dediti essent.
 Equites Sybaritarum, numero supra quinquies mille,
 pompam agentes transvehebantur croceas vestes super
 thoracibus induti. Aestivo tempore iuniores in Nympha-

σιάδων ἀποθημόντες, διτέλουν μετὰ πάσης τρυφῆς· οἱ δὲ εὐποροὶ αὐτῶν ὅποτε εἰς ἀγρὸν παραβάλλοιεν, καίπερ ἐπὶ ζευγῶν πορευόμενοι, τὴν ἡμερησίαν πορείαν ἐν τρισὶν ἡμέραις διήκουν. ἦσαν δὲ τινες αὐτοῖς καὶ τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς Φερουσῶν ὁδῶν κατάστεγοι. τοῖς δὲ πλείστοις αὐτῶν ὑπάρχουσιν οἰνῶτες ἐγγὺς τῆς θαλάσσης· εἰς οὓς δὲ ὀχετῶν τῶν οἴνων ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀφειμένων, τὸν μὲν ἔξω τῆς χώρας πιπράσκεσθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν πόλιν τοῖς πλοίοις διακομίζεσθαι. Ποιοῦνται δὲ καὶ δημοσίαι πολλὰς καὶ πυκνάς ἐστιάσεις, καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέντας χρυσοῖς στεφάνοις τιμῶσιν· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες οὐκ εὐνοίαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν· ἐν οἷς στεφανοῦσθαι¹ καὶ τῶν μαγείρων τοὺς ἀρίστα τὰ παρατεθέν-

¹ στεφανοῦσι δὲ καὶ τῶν μαγ. ms. Ep. Quod verum videri possit, si ante corrigas, τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν ἐν οἷς ἐστεφανοῦντο.

rum Lusiadum antra secedentes, in omni luxuriae genere vitam ibi agebant. Ditioreς quando rusticarum ibant, vehiculo licet proficiscentes, tamen unius diei iter non nisi intra triduum conficiebant. Erant vero etiam viarum nonnullae, quae ad villas ducebant, superne tectae. Plerique ex civibus cellas vinarias habent prope mare, in quas per canales vinum ex agris devehitur; quod deinde partim externis venditur, partim naviculis in urbem comportatur. Celebrant vero etiam publice multa atque frequentia epula: quorum ad celebritatem qui splendide conferunt, hos aureis honorant coronis, & publice eos renunciant in solennibus sacrificiis & spectaculis, non eorum in civitatem benevolentiam praedicantes, sed munera in coenas collata: quibus in coenis etiam coquos (ait Timaeus) coronari solitos, si qui cibos adpo-

τα διασκευάσαντας. Παρὰ Συβαρίταις δ' εὐρέθησαν καὶ πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. πρῶτοι δὲ καὶ ἀμίδας ἐξῆυρον, ἃς εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια. Καταγελῶντες δὲ τῶν ἀποδημούντων ἐκ τῶν πατρίδων, αὐτοὶ ἐσεμνύνοντο ἐπὶ τῷ γεγραπέναι ἐπὶ ταῖς τῶν ποταμῶν γεφύραις.

Δοκεῖ δὲ μετὰ ¹ τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν [εἶναι, ὅτι] ² ἐκ τῆς χώρας, ἀλιμένου τῆς θαλάσσης παρη-
 εῦκους, καὶ τῶν καρπῶν σχεδὸν πάντων ὑπὸ τῶν πο-
 λιτῶν καταναλισκομένων, ὅ τε τῆς πόλεως τόπος καὶ
 ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρησμός συμπαραξῖναι πάντας ἐκ-
 τρυφῆσαι, καὶ ποιῆσαι ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλε-
 λυμένως. ἡ δὲ πόλις αὐτῶν ἐν κοίλῳ κειμένη, τοῦ μὲν
 θέρους, ἑωθέν τε καὶ πρὸς ἐσπέραν ψύχρος ὑπερβάλ-
 λον ἔχει, τὸ δὲ μέσον τῆς ἡμέρας καῦμα ἀνύποιστον

XVIII.

Oraculi
 responsum
 Sybaritis
 datum.

¹ μέγα edd. ² Corrupta duo verba unciis includere placuit.

sitos prae caeteris delicatius parassent. Apud Sybaritas etiam inventae sunt cellae, in quibus decumbentes ca-
 lido vapore perfusi sudant. Matularum item in convivia
 inferendarum primi auctores fuere. Idem, irridentes il-
 los qui relicta patria in externas regiones profisciscuntur,
 gloriari solebant quod super fluviorum suorum pontibus
 consensuissent.

18. Videtur autem praeter opulentiam Sybaritarum;
 quam ipsa regio suppeditat; (quae quos fructus gignit,
 hi fere omnes, quoniam importuosum mare est quod
 regioni praetenditur, ab ipsis civibus consumuntur;)
 partim etiam situs urbis, partim oraculi responsum, ad
 molliem omnes invitasse, fecisseque ut vitam supra mo-
 dum dissolutam sequerentur. Scilicet urbs eorum, in ca-
 vò sita, aestivo tempore mane quidem & sub vesperam
 immodicum frigus habet, medio vero die aestum into-

ὥστε τοὺς πλείστους αὐτῶν ὑπειληφέναι πρὸς ὑγίαν ¹
 διαφέρειν τοὺς ποταμούς· ὅθεν καὶ ρηθῆναι, ὅτι „τὸν ²
 βούλομενον ἐν Συβάρει μὴ πρὸ μοίρας ἀποθανεῖν,
 οὔτε δύνεμενον οὔτε ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ὄραν δι᾽.“
 Ἐπεμψαν δὲ ποτὲ καὶ εἰς Θεοῦ τοὺς χρησμομένους, ὡς
 ἦν εἰς Ἀμυρίς, ³ πυνθανόμενοι μέχρι τίνος εὐδαιμονή-
 σουσι. καὶ ἡ Πυθία ἔφη·

Εὐδαίμων, ³ [Συβαρίτα, πανευδαίμων] ⁴ σὺ μὲν
 αἰεὶ

ἐν θαλίῃσιν ἔσῃ, τιμῶν γένος αἰὲν ἔόντων.

εὐτ' ἂν δὴ ⁵ πρότερον θνητὸν Θεοῦ ἄνδρα σεβίσσης,

τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος στάσις ἦξει. ^b

τούτων ἀκούσαντες· ἔδοξαν λέγειν αὐτοῖς τὸν Θεόν, ὡς
 οὐδέποτε παύσαιντο τρυφῶντες· οὐδέποτε γὰρ τιμῶσιν

¹ ὑγίαν edd. cum ms. Ep. ² Δι' ἢ Ἰσάμυρις vulgo. ³ Re-
 quius fortasse fuerit Εὐδαίμων Συβαρίτα &c. ⁴ Absunt vul-
 go duo verba uncis inclusa. In edd. vero defunt etiam qua-
 tuor verba μὴ αἰεὶ ἐν θαλ. ⁵ Aut εὐτ' ἂν δὴ videtur scri-
 bendum, aut ἔστ' ἂν δὴ.

lerabilem: quare plerique arbitrantur, ad sanitatem plu-
 rimum ipsis conferre flumina, atque eam etiam caussam
 esse, cur vulgo distitetur, Qui Sybari non ante fatalem
 diem mori velit, cum nec occidentem solem debere videre, nec
 orientem. Miserant vero aliquando oraculum consulturos,
 quorum in numero Amyris fuerat, qui quaererent quam-
 diu duratura esset illorum felicitas. Quibus Pythia re-
 spondit:

Felix, omnino felix, Sybarita, futurus,

at rebus laetis venerabere numina Divum.

At simul atque illis mortalis homo anteferetur,

tum veniet bellum saevum atque domestica turba.

Quo accepto responso existimabant illi dicere Deum,
 numquam ipsos desituros in voluptatibus vivere: num-
 quam quippe futurum, ut hominem magis quam Deum

ἄνθρωποι μᾶλλον Θεῷ. ἐγένετ' οὖν αὐτοῖς τῆς τύχης ἢ μεταβολῇ, ἐπεὶ τις τῶν οἰκετῶν τινὰ μαστιγῶν, καὶ τοῦτον καταφυγόντα εἰς τὰ ἱερὰ πάλιν ἐμαστίγου· ὡς δὲ τὸ τελευταῖον κατέδραμιν ἐπὶ τὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μνήματα, ἀφῆκεν αἰδέσθεις. Ἐξανα-
 c λώθησαν δὲ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἑαυτοὺς τρυφαίς, καὶ ἡ πόλις δὲ πρὸς ἀπάσας τὰς ἄλλας ἡμιλλᾷτο περὶ τρυφῆς. εἴτα μετ' οὐ πολὺ γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας,¹ περὶ ἧς νῦν οὐκ ἔτ' ἐπείγει² λέγειν, διεφθάρσαν.

Εἰς τηλικούτον δ' ἦσαν τρυφῆς ἐληλακότες, ὡς
 καὶ παρὰ τὰς εὐωχίας τοὺς ἵππους εἰσάει πρὸς αὐλὸν
 ὀρχεῖσθαι. τοῦτ' οὖν εἰδότες οἱ Κροτωνιάται, ὅτε αὐτοῖς
 ἐπολέμουν, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ διὰ τῆς Πο-
 d λιτίας αὐτῶν, ἐνέδωσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέ-

XIX.

Equi saltan-
 tes ad tibia-
 rum modos.

¹ Vulgo καὶ ἀπωλείας.

² Forf. οὐκ ἐπείγει.

honorent. Evenit autem illis rerum & fortunae commutatio, postquam aliquis servum loris caesum, cum is ad Deorum aram confugisset, rursus ceciderat; eundem vero, cum postremo ad patris heri sepulcrum confugisset, dimiserat venerans loci religionem. Exhausta autem est eorum opulentia, invicem aemulantium ecquis luxuriā praecelleret: atque etiam publice civitas cum aliis omnibus civitatibus de luxu ambitiose contendebat. Denique haud ita multo post, cum multa etiam eis incidissent praefagia exirii, de quo iam nihil dum necesse est dicere, extincti sunt.

19. Eo autem progressi erant luxuriae, ut equos etiam adfuescerint inter ipsorum epula saltare ad tibiae cantum. Id igitur quum nossent Crotoniatae, quo tempore bellum illis inferebant, (quod narrat etiam Aristoteles, ubi de eorum Republica verba facit) tibicines iusserant modos saltatorios praecinere equis. Aderant enim

λος. συμπάρησαν γὰρ αὐτοῖς καὶ αὐληταὶ ἐν στρατιω-
ταῇ σκευῇ. καὶ ἅμα αὐλούντων ἀκούοντες οἱ ἵπποι, οὐ
μόνον ἐξωρχήσαντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναβάτας ἔχοντες
ἤτομόλῃσαν πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας. Τὰ ὅμοια ἰστέ-
ρησε καὶ περὶ Καρδιανῶν ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων ἐν
δευτέρῳ Ὄρων,¹ γράφων οὕτως· »Βισάλται εἰς Καρ-
δίην ἰστρατεύσαντο, καὶ ἐνίκησαν. ἡγεμῶν δὲ τῶν Βι-
σαλτίων ἦν Ὀναρις.² οὗτος δὲ, παῖς ὢν, ἐν τῇ Καρ-
δίῃ ἐπράβη· καὶ τινὶ Καρδιηνῷ δουλεύσας, κορσῶτις³
ἐγένετο. Καρδιηνοῖς δὲ λόγιον ἦν, ὡς Βισάλται ἀπίξ-
ται ἐπ' αὐτούς. καὶ πυκνὰ περὶ τούτου³ διελέγοντο ἐν
τῷ κορσῶτηρίῳ ἰζάνοντες. καὶ ἀποδράς ἐκ τῆς Καρδίας
εἰς τὴν πατρίδα, τοὺς Βισάλτας ἔστειλεν ἐπὶ τοὺς Καρ-
διηνοὺς, ἀποδειχθεὶς ἡγεμῶν ὑπὸ τῶν Βισαλτίων. οἱ δὲ
Καρδιηνοὶ πάντες τοὺς ἵππους ἐδίδαξαν ἐν τοῖς συμπο-
σίοις ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τῶν αὐλῶν· καὶ ἐπὶ τῶν ὀπιθίων

· ¹ Ὁρων vulgo. ² ναρις h. l. Ms. ³ τούτων vulgo.

ipsis tibicines militari cultu. Et simul atque illos canen-
tes audivere equi, non modo coeperunt saltare, verum
etiam simul cum fessioribus ad Crotoniatas transfugerunt.
Similia refert etiam de Cardianis Charon Lampfacenus,
secundo libro Annalium, ita scribens: »Bisaltæ adver-
sus Cardiam copias eduxerunt, eosque praelio supera-
runt. Erat autem dux Bisaltarum Onaris. Hic, puer
quum esset, Cardiae venditus fuerat; emtusque a quo-
dam Cardiano, tonsoriam artem exercuerat. Accepe-
rant autem Cardiani oraculum, Bisaltas bellum ipsis illa-
turos: qua de re saepe inter se differebant, in constrictâ
sedentes. Ille igitur quum Cardia in patriam profugisset,
Bisaltis auctor fuit expeditionis adversus Cardianos sus-
cipiendae, duxque ipse creatus est Bisaltarum. Docue-
rant autem omnes Cardiani equos in ipsorum conviviiis
saltare ad tibiae cantum, ita ut posterioribus pedibus in-

ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο ἐξεπιστά-
μενοι τὰ αὐλήματα. ταῦτα οὖν ἐπιστάμενος Ὀναρις,
ἐκτῆσατο ἐκ τῆς Καρδίας αὐλητρίδα· καὶ ἀφικομένη ἡ
αὐλητρίς εἰς τοὺς Βισάλτας, ἐδίδαξε πολλοὺς αὐλη-
τάς· μεθ' ὧν δὴ καὶ στρατεύεται ἐπὶ τὴν Καρδίην. καὶ
ἐπειδὴ ἡ μάχη συνειστήκει, ἐκέλευσε αὐλεῖν τὰ αὐ-
λήματα, ὅσα οἱ ἵπποι τῶν Καρδιηῶν ἐξεπισταίατο.
καὶ ἐπεὶ ἤκουσαν οἱ ἵπποι τοῦ αὐλοῦ, ἔστησαν ἐπὶ τῶν
ὀπισθίων ποδῶν, καὶ πρὸς ὀρχησμὸν ἐτράποντο. τῶν δὲ
Καρδιηῶν ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἵππῳ ἦν· καὶ οὕτως ἐνικηθή-
σαν. “ Συβαριτῶν δὲ τις εἰς Κρότονα ποτε διαπλευ-
σαι βουλευθεὶς ἐκ τῆς Συβάρειος, ιδίόστολον ἐναυλώ-
σατο πλοῖον, ἐφ’ ᾧ οὔτε ῥαντισθήσεται, οὔτε ἐμβήσε-
ται ἕτερος, καὶ ἐφ’ ᾧ τὸν ἵππον ἀναλήψεται. τοῦ δὲ
οὕτως συμφρονήσαντος, ἐνεβίβασέ τι τὸν ἵππον, καὶ
ὑποσπóρεσαι τῷ ζώῳ ἐκέλευσεν. ἔπειτα τινὸς τῶν προ-

Sybarita
Crotonem
navigans.

sistentes, anterioribus modos tibiae, quos edocti erant,
gesticularentur. Quod cum sciret Onaris, e Cardia ti-
bicinam emerat: quae postquam Bisaltiam venit, mul-
tos inflare tibiam docuit; quos ille expeditionis socios
secum sumsit. Commisso praelio, iussit hos inflare eos
tibiae modos, quos maxime callerent Cardianorum equi.
Et equi, exaudito tibiatarum cantu, in posteriores pedes
se sublevarunt, ad saltationem conversi. Cardianorum
autem robur in equitatu inerat: atque ea ratione praelio
hi superati sunt.” Sybarita quispiam aliquando quum
veller Sybari Crotonam navi transiicere, navem con-
duxit qua solus ipse transveheretur, ea conditione, ut
non adspingeretur, ut nemo alius conscenderet navem,
utque equum suum in navigium acciperet. In quo quum
consensisset naviculator, equo in navem recepto paleam
substerni ille iussit. Deinde unum ex his, qui eum hono-

πεμπόντων ἰδοῖτο συμπλεῦσαι αὐτῶ, λέγων ὅτι προδοστυλιάμην τῷ πορθμῇ, ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ. ὃ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι μάλιστα ἂν σου ὑπήκουσα, εἰ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔμελλες πεζεύειν, καὶ μὴ παρὰ τὴν γῆν πλεῖν.

XX.

Leges Syracusiae, ad modestiam spectantes.

Φύλαρχος δ' ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἰστο-
ριῶν (εἶπὼν, ὅτι παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν, τὰς
γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μήδ' ἀνθινὰ φορεῖν,
μήδ' ἰσθῆτας ἔχειν πορφύρας ἐχούσας παρυφάς, ἔαν
μή τις αὐτῶν συγχωρῇ ἑταῖρα εἶναι κοινή. καὶ ὅτι ἄλ-
λος ἦν νόμος, τὸν ἄνδρα μὴ καλλωπίζεσθαι, μήδ' ἰσθῆ-
τι περιέργω χρησθαι καὶ διαλλαττούσῃ, ἔαν μὴ ὁμο-
λογῇ μοιχεύειν ἢ κίναϊδος εἶναι. καὶ, τὴν ἐλευθέραν μὴ
ἐκπορεύεσθαι ἡλίου διδυκότος, ἔαν μὴ μοιχευθησομέ-
την. ἐκωλύετο δὲ καὶ ἡμέρας ἐξέναι ἄνευ τῶν γυναικο-

ris causis ad navem comitati erant, rogavit ut cum ipso traiceret, dicens se cum portitore stipulasse ut prope terram navigaret. Cui ille respondit, *aegre se ei obsecraturum fuisse, si secundum mare terrestri itinere esset iter facturus, nedom cum iuxta terram navigare constitisset.*

20. Phylarchus vero, quinto & vicesimo Historiarum libro, postquam dixit, legem esse apud Syracusios, quā caveatur ne auro sese ornent mulieres, neve floridas gestent vestes aut purpurā praetextas, nisi quae se publicum esse prostibulum profiteatur: esseque aliam legem, quae vetet virum lenociniis formae studere, aut vestimento uti exquisitiore & a communi usu abhorrente, nisi qui adulterum se aut pathicum profiteatur: item caurum esse, ingenua mulier ne post occasum solis domo exeat, nisi adulterium admittenda; denique, ut ne interdum quidem foras prodeat, nisi veniā impetratā a ma-

c νόμων, ἀκαλουθούσης αὐτῇ μιᾷς Θεραπεινίδος.) „ Συ-
 βαρίται, Φησὶν, ἐξοικείλαντες ¹ εἰς τρυφήν, ἔγραψαν
 νόμον, τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν καὶ τοὺς εἰς
 τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἑναιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ²
 ποιῆσθαι, ὥτα ἀξίως ποιούμενοι ³ τοῦ χρόνου ⁴ τῶν τε
 ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν οὕτως εἰς
 τὰς κλήσεις. Εἰ δέ τις τῶν ἀψοποιῶν ἢ μαγείρων ἴδιον ⁵
 εὔροι βρῶμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξουσίαν μὴ εἶναι χρή-
 σασθαι τούτῳ ἕτερον πρὸ ἑναιαυτοῦ, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὐ-
 d ρόντι τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως ⁶ ὁ πρῶτος εὐρὼν καὶ τὴν
 ἐργασίαν ἔχη πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας ⁷
 αὐτοὺς ὑπερβάλλεσθαι ⁸ τοῖς ταιούτοις. ὡσαύτως δὲ,
 μηδὲ τοὺς τὰς ἐγχέλεις παλοῦντας τέλος ⁹ ἀποτίνειν,

Sybarita-
 rum leges,
 luxui fa-
 ventes.

¹ ἐξοικείλαντες malles; & sic rursus paullo post. ² τὴν κλῆσιν
 ποιῆσθαι corr. Casaub. ³ ποιούμεναι malles. ⁴ τὸν παρα-
 σκευὴν τῶν τε ἱμ. corrigit Casaub. Fortasse satis fuerit τὸν
 πᾶν τε &c. ⁵ ἴδιον ms. A. ⁶ Corrigit Cas. ὅπως τὸν χρόνον
 τοῦτον ὁ πρ. ⁷ φιλοπονοῦν corrigit idem. ⁸ ἀλλήλους ὑπερβ. idem
 αὐτοὺς inter lin. habet ms. Ep. ⁹ τέλος αὐτῶν ἀποτίνειν ms. Ep.

tronarum censoribus, & comite unâ saltem pedissequâ:
 haec praefatus Phylarchus: „ Sybaritae, ait, cum ad lu-
 xum voluptatemque penitus sese adplicuissent, lege san-
 xerunt, ut matronas fas esset ad solennes festivitates
 invitare; utque hi qui ad sacras epulas essent illas in-
 vitaturi, annuo ante spatium adparatum facerent, (five,
 sacra indicere;) ut satis digno, pro temporis spatio,
 facto adparatu vestium reliquique ornatus, ita demum
 illae ad sacra prodirent. Porro, si quis coquus aut obsco-
 niorum artifex singulare aliquod & eximium cibi genus
 invenisset, non licitum esse alii eodem genere uti ante
 elapsum annum spatium; sed per totum id tempus unâ
 inventori id licitum esse, quo primus inventor etiam
 quaestum ex artis suae exercitio caperet, quo item alii
 excitarentur ad operam dandam ut alios in hoc genere
 superarent. Similiter lege cautum erat, ne tributum pen-

μηδὲ τοὺς θηρώοντας. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τοὺς τῆν πορφύραν τὴν θαλαττίαν βάπτοντας, καὶ τοὺς εἰσάγοντας, ἀτελεῖς ἐποίησαν.“

XXI.

Sybaritarum
exilium.

„Πάνυ οὖν ἐξακείλαντες εἰς ὕβριν, τὸ τελευταῖον, παρὰ Κροτωνιατῶν τριάκοντα πρῶτευτῶν ἡκόντων, ἅπαντας αὐτοὺς ἀπέκτειναν, καὶ πρὸ τοῦ τείχους τὰ σώματα ἐξέριψαν, καὶ ὑπὸ θηρίων εἴασαν διαφθαῖναι. αὕτη δ' αὐτοῖς καὶ τῶν κακῶν ἐγένετο ἀρχή, μνησίαντος τοῦ δαιμονίου. ἔδοξαν γοῶν μετ' ὀλίγας ἡμέρας πάντες αὐτῶν οἱ ἄρχοντες τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί· τὴν γὰρ Ἦραν ἰδόντες ἐλθούσαν εἰς μέσσην τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐμοῦσαν χαλὴν. ἀνέβλυσε δὲ καὶ αἵματος πηγὴ ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς· καὶ οὐδὲ οὕτως ἔληξαν τῆς ὑπερηφανίας, ἕως πάντες ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἀπώλοντο.“ Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός, ἐν τῷ Περὶ Δικαιοσύνης, Φησί· „Συβαρίται τὴν Τή-

derent hi qui anguillas vel venderent vel piscarentur. Pariterque, qui marinā purpurā vestes tingebant, aut purpuram importabant, eos immunes a tributis vestigaliibusque esse voluerunt.“

21. »Ad extremum profus in contumeliam effusi, quum triginta legati a Crotoniatis advenissent, omnes illos occiderunt, & cadavera extra muros proiecta bestiis permiserunt devoranda. Atque hoc initium illis fuit malorum, accensā divini numinis irā. Igitur, paucis post diebus, omnibus illorum magistratibus una nocte idem visum oblatum est, ut Iunonem viderent in medium forum prodeuntem, atram bilem evomentem. Atque etiam in Divae templo sanguinis fons scaturivit. At ne tum quidem ab insolentia destiterunt, donec omnes a Crotoniatis deleti sunt.« Heraclides vero Ponticus, in libro de Iustitia, scribit; »Sybaritae, eversa Telyis ty-

λυοι¹ τυρανίδα καταλύσαντες, τοὺς μετασχόντας
 τῶν πραγμάτων ἀναιροῦντες καὶ φονεύοντες ἐπὶ τῶν
 βωμῶν ἀπῆλθον² καὶ ἐπὶ τοῖς φόνοις ταῦτοις ἀπε-
 στράφη μὲν τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα, τὸ δὲ ἔδαφος
 αἷμα πηγὴν αἵματος, ὥστε τὸν σύγγγυς ἅπαντα
 τόπον κατεχάλκωσαν³ θυρίσι, βουλόμενοι στήσας
 τὴν τοῦ αἵματος ἀναφορὰν. διόπερ ἀνάστατοι ἐγένον-
 α το, καὶ διεφθάρησαν ἅπαντες· εἰ καὶ τῶν Ὀλυμπίων
 τὸν πᾶν⁴ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐβλήσαντες. καθ' ὃν
 γὰρ αἴγεται καιρὸν ἐπιτηρήσαντες, ἄλλων ὑπερβολῇ
 ὥς αὐτοὺς καλεῖν ἐπεχείρουν τοὺς ἀθλητάς.⁴

Καὶ Κροτωνιάται δ', ὡς Φησι Τίμαιος, μοι-
 τὰ τὸ ἐξελεῖν Συβαρίτας, ἐξώκειλαν εἰς τρυφήν ὥστε
 καὶ τὸν ἄρχοντα αὐτῶν περιμέναι κατὰ τὴν πόλιν ἀλουργί-
 δα ἡμφιεσμένον, καὶ ἵστεφασμένον χρυσῷ στεφά-

XXII.

Crotonia-
tae.

1 Τίλιν: vulgo. 2 ἅπαντες pro ἀπῆλθον habet Mss. 3 κατε-
 χάλκωσαν edd. 4 τῶν πᾶν ms. A.

rannide, eos qui ab illius partibus steterant interficien-
 tes, ad ipsas aras concursu facto trucidarunt. Quarum
 caedium conspectu retro se avertit Iunonis simulacrum,
 & e solo fons sanguinis erupit; ita ut eorum circumio-
 ctum locum aeneis tabellis obtegerent, quo sisterent san-
 guinis scaturiginem. Quare extincti sunt & deleti om-
 nes: qui etiam longe celeberrimos ludos obscurare Olym-
 picos voluerant: nam in id tempus quo hi celebrantur,
 ipsi ludos (sua in urbe) indicentes, praemiorum pro-
 positorum magnitudine conati erant ad sese pertrahere
 athletas. u

22. Sed & Crotoniatae, ut ait Timaeus, post-
 quam Sybaritas deleffent, in luxuriam prolapsi sunt: ita
 quidem ut eorum praetor etiam per urbem incederet ve-
 ste purpurea amictus, aurea redimitus coronâ, candidis

τω, ὑποδιδερμέναν λευκὰς κρηπίδας. οἱ δὲ, εὐ διὰ τρυ-
φῇ, φασί, τοῦτο γεγονέναι, ἀλλὰ διὰ Δημακίδου
τὸν ἰατρόν· ὅς τὸ μὲν γένος ἦν Κροτωνιάτης. Πολυκρά-
τει δὲ τῷ Σαμίων¹ τυράννῳ συνῶν, καὶ μετὰ τὰς
ἐκείνου θάνατον αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Περσῶν, ἀνήχθη
ὡς βασιλεία, Ὅροίτου τὸν Πολυκράτην ἀπακτείναντος.
Θεραπεύσας δ' ὁ Δημακίδης Ἀτοσσαν τὴν Δαρίου μὲν
γυναῖκα, Κύρου δὲ θυγατέρα, τὸν μαστὸν ἀλγίσασ-
σαν, ᾗτησε ταύτην δωρεάν, καταπεμφθῆναι εἰς τὴν
Ἑλλάδα, ὡς ἐπανελυσόμενος· καὶ τυχὼν, ἤκει εἰς
Κρότωνα. βουλομένου τε² αὐτόθι καταμένειν ἐπιλα-
βομένου τινὸς τῶν Περσῶν καὶ λέγοντος, ὅτι βασιλέως³
εἷη δούλος, ἐκείνῳ μὲν ἀφείλαντο· οἱ Κροτωνιάται, ἐκ-
δύσαντες δὲ τὴν στολὴν τοῦ Πέρσου, ἐνέδυσαν τὸν ὑπὲρ
ρέτην τοῦ πρυτανεύοντος. ἐξ οὗ δὲ Περσικὴν ἔχων στο-

¹ τῷ τῷ Σαμίων edd. ² βουλομένῳ τε edd. ³ ἀφείλαντο edd.

crepidis calceatus. Sunt vero qui dicant, non ob luxum
id factum esse, sed ob medicum Democeden: qui cum
genere esset Crotoniata, apud Polycratem Samiorum
tyrannum erat versatus, & post eius obitum (occiso
Polycrate ab Oroeta) captus a Persis, ad regem Per-
sarum fuerat perductus. Ibi tum Democedes, postquam
Atossam Darii uxorem, Cyri filiam, sanasset mamma-
rum dolore adflictam, hanc gratiam postulaverat, ut in
Graeciam sibi proficisci liceret, redituro scilicet in Per-
siam: eamque veniam nactus, Crotonem pervenerat. Ubi
quum manere constituisset, prehensus est a quodam Per-
sa, dicente esse illum mancipium Regis. At Crotonia-
tae illum quidem in libertatem vindicarunt, homini ve-
ro Persae stolam exuentes, licτόrem praetoris (*πρυτανίς*
ea dignitas apud illos vocatur) eadem amicumverunt. Et
ex illo tempore licτόρ, Persicā stolā amictus, septimo

λὴν¹ περιέρχεται ταῖς ἐβδόμαις τοὺς βωμοὺς μετὰ τοῦ πρυτανίως· οὐ τρυφῆς χάριν, οὐδ' ὕβρεως, ἀλλ' ἐπηρείας τῆς εἰς τοὺς Πέρτας τοῦτο πράττοντες. Ὑστερον δὲ καὶ οἱ Κροτωνιάται, Φησὶν ὁ Τίμαιος, ἐπεχείρησαν τὴν Ὀλυμπικὴν πανήγυριν καταλύσαι, τῷ αὐτῷ χρόνῳ προδόντες ἀργυρικὸν σφόδρα πλούσιον ἀγῶνα. οἱ δὲ Συβαρίτας τοῦτο ποιῆσαι λέγουσιν.

„Ταρεντίνους δὲ, Φησὶ Κλέαρχος ἐν τετάρτῳ βίῳ, ἀλλήν καὶ δύναμιν κτησαμένους, εἰς τοσούτον τρυφῆς προελθεῖν, ὥστε τὸν ὅλον χρόνα παραλείπειν, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατέρξαι. ἐφόρου δὲ, Φησὶ, καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες,² οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρίνεται βίος. Δεύτερον δ' ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες, ἀνάστατον μίαν πόλιν Ἰαπύγων ἐποίησαν Καρβίαν· ἐξ ἧς παῖδας καὶ παρθένας, καὶ τὰς ἐν ἀκμῇ γυναῖκας

¹ Περικλὴν σκολὴν ἡμφισπόμενος vulgo. ² Forf. καὶ πάντα οἷς &c.

quoque die cum prytane aras circumit: idque faciunt non luxuriæ aut insolentis fastus causâ, sed per irrationem Persarum. Postea vero, ut tradit idem Timæus, Crotoniatae quoque conati sunt Olympicorum ludorum celebritatem dissolvere, in idem tempus certamina indidentes, magnâ argenti vi victoribus pro præmio proposita. Alii vero Sybaritas aiunt id fecisse.

23. »Tarentinos vero, ait Clearchus quarto libro Vitarum, robur & potentiam nactus, eo luxuriæ mollietique progressos esse, ut totius corporis cutem laevigarent, & huius deglorationis exemplum aliis omnibus præirent. Gestabant vero etiam omnes (inquit) splendidos vestibus prætextos limbos, quibus nunc luxuriat mollis foeminarum vita. Deinde a luxuria ad contumeliam iniuriamque progressi, eversa Carbinâ, uno ex lapygiæ (sive Apuliæ) oppidis, pueros & virgines

XXIII.

Tarentino-
rum luxu-
ria.

ἀβροίσαντες εἰς τὰ τῶν Καρβινιατῶν¹ ἡρὰ σκηνοπη-
 σάμενοι, γυμνὰ πᾶσι τῆς ἡμέρας τὰ σώματα παρῆ-
 χον θεωρεῖν καὶ ὁ βουλόμενος, καθάπερ εἰς αὐτοῦ
 παραπηδῶν ἀγέλην, ἐβουλότο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν
 ἀβροισθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρῶντων, μάλιστα δὲ
 ἃν ἥκιστα ἐκεῖνοι προσεδόκων θεωῖν. οὕτω δὲ τὸ δαιμό-
 νιον ἠγαγάντησεν, ὥστε Ταραντίνους τοὺς ἐν Καρβίνῃ
 παρανομήσαντας ἐξεραύνωσιν πάντας. καὶ μέχρι καὶ ἔ-
 νυν ἐν Τάραντι ἐκάστη² τῶν οἰκιῶν, ὅσους³ ὑπεδέ-
 ξαντο⁴ τῶν εἰς Ἰαπυγίαν ἐκπεμθέντων, τοσαύτας
 ἔχει στήλας πρὸ τῶν θυρῶν ἐφ' αἷς, καθ' ἣν ἀπο-
 λυτο χρόνον, οὐτ' οἰκίζονται τοὺς ἀποικομένους, οὕτε
 τὰς νομίμους χέρονται χοῶς, ἀλλὰ θύουσι Διὶ Κα-
 ταβάτῃ.⁵ 1

XXIV.

Iapyges.

Ἰαπύγων τε αὖτὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄν, ⁶ τῶν

1 Καρβινιατῶν edd. 2 Temere ἐκάστη ed. Caf. 3 οὓς οὐχ ὑπεδ. Ms.
 4 ὑπεδέξατο malle. 5 Καταβάτῃ Ms. 6 ἐκ Κρήτης ὄν malle.

& in flore aetatis matronas in Carbinatum delubra con-
 gregarunt, in quibus ipsi sedem figentes nuda illorum
 corpora totum diem spectanda exposuerunt: ut, cui-
 cumque libitum esset, is tamquam in miserum gregem
 insiliens, congregatarum flore suas cupiditates expleret,
 spectantibus omnibus, maxime vero, quos illi minime
 cogitabant, Diis. Quo flagitio ita indignatum est Dei
 numen, ut, quotquot ex Tarentinis illud scelus admise-
 rant, eos omnes fulmine percussos delere. Et ad hunc
 usque diem Tarenti unaquaeque domus, quot illa olim
 ceperat ex his qui in Iapygiam missi erant, tot cippos
 habet pro foribus: ad quos cippos, redeunte eo die quo
 illi perierunt, neque lamentantur mortuos, neque con-
 fueris inferiis honorant, sed Iovi Fulminatori sacra fa-
 ciunt. α

34. *Iapygum* vero genus e Creta oriundum erat,

κατὰ Γλαύκου ¹ ζήτησιν ἀΦιγομένων καὶ κατοικησάν-
 α των· οἱ μετὰ τούτους λήθην λαβόντες τῆς Κρητῶν περὶ
 τὸν βίον εὐκοσμίας, εἰς τούτο τρυφῆς, εἰς ὕστερον
 ὕβριως, ἤλθον, ὥστε πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντριψάμε-
 ναι, καὶ προκόμια περιβέτα τε λαβόντες, στολὰς μὲν
 αὐθιγὰς φορῆσαι, τὰ δὲ ἐργάσασθαι καὶ ποιεῖν αἰσχίον
 νομίσαι· καὶ τοὺς μὲν πολλοὺς αὐτῶν καλλίοντας τὰς
 οἰκίας ποιῆσαι τῶν ἱερῶν· τοὺς δὲ ἡγεμόνας τῶν Ἰα-
 πύγων ἐφυβρίζοντας τὸ θεῖον, πορθεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ
 β τῶν θεῶν ἀγάλματα, προειπόντας μαθίστασθαι τοῖς
 Κρήττοσι. Διόπερ ἐξ οὐρανοῦ βαλλόμενοι πυρὶ καὶ
 χαλκῷ, ταύτην διέδοσαν τὴν Φήμην. ἐμφανῆ ² γὰρ
 ἦν μέχρι πόρρω κεχαλκευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βελῶν ³
 καὶ πάντες οἱ ἀπ' ἐκείνων μέχρι τήμερον ἐν χρῶ κα-

¹ Immo κατὰ Δαίδαλου ζήτησις. ² ἴφαιτο γὰρ ἢν μέχρι Ms.
³ βελῶν edd.

ab illis Cretenfibus derivatum, qui, quum Glaucum
 [sive potius Daedalum] quaesituri exiissent, in eas oras
 venerant ibique fortunarum sedes fixerant. Sed post hos
 illi, obliti modestae Cretenfium vitae, eo luxuriae, &
 ad extremum contumeliae progressi sunt, ut primi fa-
 ciem fuco intriverint, & capronas & adscititias comas
 fumentes, stolas gestarent floridas, opus facere autem
 & laborare probrum ducerent; utque vulgo elegantio-
 res haberent privatas aedes quam Deorum templa: de-
 nique ut duces Iapygum, adversus Deorum numina
 contumeliosi, ex ipsis templis signa Deorum raperent,
 praedicentes Divis curandum esse ut alio migrent.
 Quare igne & aere de coelo percussi sunt, ut quidem
 pervulgata ad posteros fama est: nam etiam longo post
 tempore supererant aenea tela, quibus sunt percussi: &
 omnes ab illis inde temporibus usque ad hunc diem ad

καρμύνοι καὶ πένθιμον στολὴν ¹ ἀμπεχόμενοι ζῶσι, πάντων τῶν πρὶν ὑπαρξάντων ἀγαθῶν σπανίζοντες.

XXV.	Ἴβηρες δὲ, καίτοι ἐν τραγυκαῖς ² στολαῖς καὶ
Iberi.	ποικίλαις προῖοντες, καὶ χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι, οὐδὲν ἐμποδίζονται τῆς πρὸς τοὺς πολέμους ῥώμης. c
Massilienses.	Μ α σ σ α λ ι ὦ τ α ι δ' ἐβηλύνθησαν, οἱ τὸν αὐτὸν Ἴβηρσι τῆς ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον. ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, διὰ τρυφῆν γυναικοπαθοῦντες. ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν, Πλεύσαις ³ εἰς Μασσαλίαν. Καὶ οἱ τὴν Σίριν δὲ κατοικούντες, ἣν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ Κολοφώνιοι, ⁴ ὥς Φησι Τίμαιος καὶ Ἀριστοτέλης, εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν οὐχ ἥσσον Συβαριτῶν. καὶ γὰρ ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπεχωρίασε Φαρῶν ἀνδρῶν χιτῶνας, οὓς ἐζώνοντο μέτραις πολυτελέσι· καὶ
Syritarum mollities.	

¹ στολὴν πένθιμον edd. & ms. Ep. ² τραγυκαῖς ms. A. στραγγυκαῖς ms. Ep. ³ Πλεύσαις ms. Ep. ⁴ Vulgo ὕστερον δ' ὑπὸ Κολοφώνιων.

cutem usque tonsi lugubrique veste induti vivunt, omni pristinorum bonorum copiâ carentes.

25. *Iberi* vero licet tragicis stolis variegatisque incedant, & tunicis utantur talaribus, nihilo minus validi sunt fortesque ad bella gerenda. At *Massilienses*, eodem cum *Iberis* vestium cultu utentes, ad ignaviam foemineumque animum declinarunt, in turpi mollitie viventes, & prorsus muliebriter voluptatibus libidinique indulgentes. Unde etiam vulgatum est proverbium, *Massiliam noviges!* Porro qui *Sirin* habitant, quam tenuerant primum qui e Troia venire, deinde Colophonii, ut ait Timaeus & Aristoteles, in luxuriam mollietatemque prolapsi sunt nihilo minorem quam quae fuerat Sybaritarum. Apud illos enim proprius patriusque mos fuit floridas gestare tunicas, pretiosis fasciis mitris-

ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο ¹ ὑπὸ τῶν περιαικῶν μιτροχίτωνες, ἐπεὶ Ὀμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. καὶ Ἀρχίλοχος δ' ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν. περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων, ὡς ἦσαντος, Φησὶν

Οὐ γάρ τι καλὸς χώρος, οὐδ' ἐφίμερος,

οὐδ' ἐρατὸς, ² οἷος ἀμφὶ Σίριος ³ ῥοάς,

Ὡνομάσθη δ' ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιός Φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικὸς εἶναι Σίριδος· ὡς δ' Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Οὐκ ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σύμπαντος τούτου κλίματος, καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων. διὸ καὶ Μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδόν, ἢ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κατοίκησις.

„Μιλήσιοι δ', ἕως μὲν οὐκ ἐτρύφων, ἐνίκων

Σκύθας, ὡς Φησιν Ἐφορος, καὶ τὰς τε ἐφ' Ἑλλησ-

XXVI.

Milesiorum
luxuria.

¹ Idē pūton edd. ² Immo ἢ ἐρατὸς. ³ Temere Σύριος ed. Caf. que praecinctas: quare a finitimis *mithrochitones* (quasi, *saisēis - iunicati*) adpellabantur, quoniam discinctos Homerus ἀμιτροχίτωνας vocat. Miratur vero etiam Archilochus poëta regionem Siritarum opulentiae causā: nam de Thaso loquens, ut illā inferiore, ait:

Non sane pulcer ille locus, nec delectabilis,

aut amabilis, ut is quem Siris perfluit.

Nomen autem habet Siris, ut quidem Timaeus ait, & Euripides in Captivā vel Melanippe, a muliere quadam, cui Siris nomen fuerat; ut autem Archilochus, a fluvio. Pro ratione luxus autem & opulentiae totius illius plagae haud exigua quoque fuit hominum frequentia: propter quam etiam tota illa pars Italiae, quae a Graecis habitatur, *Magna Graecia* nominata est.

26. » *Milesii* vero, ut scribit Ephorus, quousque voluptatibus non indulserunt, Scythas vicerant, & ad

πόντῳ πόλεις ἔκτισαν, καὶ τὸν Εὐξείνου πόντον κατέ-
 ῥκισαν πόλεσι λαμπραῖς· καὶ πάντες ἐπὶ τὴν Μίλη-
 τον ἔβουν. ὡς δ' ὑπήχθησαν ἡδοῇ καὶ τρυφῇ, κατέρ-
 ῤη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρῶν, Φησὶν Ἀριστοτέλης, καὶ
 παροιμία τις ἐγενήθη ἐπ' αὐτῶν,

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.“

Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός, ἐν δευτέρῳ Περὶ Δικαιοσύ-
 νης, Φησὶν· „Ἡ Μιλησίαν πόλιν περιπέπτωκεν αὐ-
 χίαις διὰ τρυφὴν βίου, καὶ πολιτικὰς ἔχθρας· αἱ τὸ
 ἐπιεικὲς οὐκ ἀγαπῶντες, ἐκ ριζῶν ἀντίλον τοὺς ἐχθρούς. α
 στασιαζόντων γὰρ τῶν τὰς οὐσίας ἐχόντων καὶ τῶν
 δημοτῶν, οὓς ἐκείνοι Γέργιθας¹ ἐκάλεον, πρῶτον μὲν
 κρατήσας ὁ δῆμος, καὶ τοὺς πλουσίους ἐκβαλὼν, καὶ
 συναγαγὼν τὰ τέκνα τῶν φυγόντων εἰς ἀλανάς,²
 βούς συναγαγόντες συνηλοῖσάν,³ καὶ παρανομιά-
 τω θανάτῳ διέφθειραν. τοιγάρτοι πάλιν οἱ πλούσιοι

Gergithes
Milefii.

¹ Γέργιθας edd. Γίργιθας Ἐπίε. & sic deinde Γεργίθων. ² ἄλα-
 νας ms. Ἐπίε. ³ συνηλοῖσάν edd.

Hellespontum civitates condiderant, & Euxinum Pon-
 tum splendidis coloniis frequentaverant: & omnes Mi-
 letum confluebant. Postquam vero voluptatibus & luxu-
 riae succubuerunt, enervatum concidit civitatis robur,
 ut ait Aristoteles, & enatum est in eos proverbium:

Fortes olim fuerant Milefii. α

Heraclides vero Ponticus, secundo libro de Iustitiā,
 scribit: »Milesiorum civitas in calamitates incidit ob
 vitae luxuriam & ob civiles inimicitias; cum, spreta
 omni moderatione, radicitus delerent inimicos. Etenim
 dissidentibus inter se locupletibus & plebeis, quos illi
Gergithas vocabant, primum superior discedens plebs,
 eiectis locupletibus, liberos exfulum in areas frumen-
 tarias congregatos bobus conterendos tradidere, & ini-
 iustissimā nece sustulerunt. Quare rursus divites, rerum

κρατήσαντες, ἅπαντας ὧν κύριοι κατέστησαν μετὰ τῶν τέκνων κατεπίττωσαν. ὧν καιομένων, Φασίν, ἄλλα τε πολλὰ γενέσθαι τέρατα, καὶ ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομά-
b την ἀναφθῆναι. διόπερ ὁ Θεὸς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπῆ-
 λαυνεν αὐτοὺς τοῦ μαντείου, καὶ ἐπερωτῶντων διὰ τί-
 να αἰτίαν ἀπελαύνονται, εἶπεν·

Καὶ μοι Γεργίῳν τε Φόνος μέλει ἀπτολεμίστων, ¹
 πισσῆραν τε μόρος, καὶ δένδρεον ² αἰεὶ ἀβαλλές. ³
 Κλέαρχος δ' ἐν τετάρτῳ, ζηλώσαντάς Φησι τοὺς Μιλη-
 σίους τὴν Κολοφώνιον τρυφὴν, διαδοῦναι καὶ τοῖς πλη-
 σιοχώροις· ἔπειτ' ὀνειδιζομένους, λέγειν ἑαυτοῖς· „Οἵ-
 κοι τὰ Μιλήσια καὶ πικιῶρια, καὶ μὴ ἐν τῷ μέσῳ.“

c Καὶ περὶ Σκυθῶν δ' ἐξῆς ὁ Κλέαρχος τάδε XXVII.
 ἱστορεῖ· „Μόνον δὲ νόμοις κοινοῖς πρῶτον ἔθνος ἐχρήσα-
 το τὸ Σκυθῶν· εἴτα πάλιν ἐγένοντο πάντων ἀβλιώτα-
 τοι βροτῶν διὰ τὴν ὕβριν. ἐτρυφῆσαν μὲν γὰρ, ὡς οὐ-
¹ ἀπτολεμίστην edd. ² δένδρεον edd. ³ αἰθαλὴς vulgo.

Scytharum
luxuria &
crudelitas.

postea potiti, cunctos qui in potestate venerunt pice obductos unā cum liberis cremarunt. Qui dum conflagrarent, cum alia accidisse prodigia memorant, tum sacram oleam sua sponte concepto igne conflagrasse. Quapropter in longum inde tempus ab oraculo suo illos repulit Deus, & quaerentibus cur repellerentur respondit:

Et caedes Gergithum mihi curae est inermium,

& picatorum fatum, & arbuscula torrida semper.

Clearchus vero, quarto libro, ait: Milesios Colophoniorum luxuriam aemulatos, eandem finitimis etiam tradidisse; deinde cum id illis exprobraretur, dixisse ipsos sibi: *Domi Milesia & patria; non in medio.*

27. Tum ibidem deinde Clearchus de *Scythis* haec tradit: „Una legibus communibus primum usa erat gens Scytharum; deinde rursus omnium fuerunt miserrimi mortalium ob contumeliam iniuriamque. Luxuriae enim

δένες ἕτεροι, τῶν πάντων εὐροίας καὶ πλούτου καὶ τῆς
 λαιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης. τοῦτο δὲ ¹ δῆ-
 λον ἐκ τῆς ἔτι καὶ νῦν ὑπολειπούσης ² περὶ τοὺς ἡγε-
 μόνας αὐτῶν ἐσθῆτός τε καὶ διαίτης. τρυφῆσαντες δὲ
 καὶ μάλιστα δῆ, καὶ πρῶτοι πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ δ
 τὸ τρυφᾶν ὀρμήσαντες, εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβριως, ὥσ-
 τε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο ἡκρατηρία-
 ζον τὰς ῥίνας· ἀφ' ὧν οἱ ἀπόγονοι μεταστάντες, ἔτι
 καὶ νῦν ἀπὸ τοῦ πάθους ἔχουσι τὴν ἐπαννυμίαν. αἱ δὲ
 γυναῖκες αὐτῶν τὰς Θρακῶν, τῶν πρὸς ἐσπέραν καὶ
 ἄρκτον τῶν περιόικων, ³ γυναῖκας ἐποίκιλον τὰ σώ-
 ματα, περόναις γραφὴν ἐνείσαι. ὅθεν πολλοῖς ἔτεσιν
 ὕστερον αἱ ὕβρισθεῖσαι τῶν Θρακῶν γυναῖκες ἰδίως
 ἐξηλείψαντο τὴν συμφορὰν, προσαναγραφάμεναι τὰς
 λοιπὰ τοῦ χρωτός· ἢ ὁ τῆς ὕβριως καὶ τῆς αἰσχύνης

1 Deest δι edd. 2 ὑπολειπούσης Ms. 3 Forc. περιόικων γυ-
 ναϊκας, absque τῶν.

dediti erant, ut nemo alius populus magis, cum omnium
 rerum successu uterentur, & divitiis omnibusque co-
 piis abundarent. Adparet id autem etiam nunc ex vesti-
 tu & vitae genere, quo hodieque duces eorum utun-
 tur. Voluptati igitur maxime dediti, & primi omnium
 hominum in luxuriam effusi, eo progressi sunt contu-
 meliae, ut, quocumque venirent, nares hominum de-
 curtarent. Quorum nepotes, postquam aliò migrarunt,
 etiam nunc ab ea contumelia nomen habent. Uxores
 vero Scytharum corpora mulierum Thracicarum, eo-
 rum Thracum qui ab occidente & a septentrione Scy-
 this finitimi sunt, variegarunt, subulis picturas quas-
 dam cuti illarum inferentes. Quare multis post annis
 Thracicae mulieres, quae eam contumeliam passae erant,
 proprio quodam modo calamitatis notam deleverunt, re-
 liquam etiam insuper cutem totam picturis variegantes:

ἐπ' αὐταῖς χαρακτῆρ, εἰς ποικιλίαν καταριθμηθεῖς, κόσμου προσηγορίᾳ τοῦνείδος ἐξαλείψῃ. Πάντων δὲ αὐτῶς ὑπερφάνως προέστησαν, ὥστε οὐδένων ἄδακρυς ἡ τῆς δουλείας ἐπουργία γιγνομένη διηγγυλεῖν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν οἷα τις ἦν. διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχορῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὀλβον καὶ τὰς κόμας περισπάσθησαν πατὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρι κυρὰν ἀπεσκυθίσθαι¹ προσηγόρευσαν.

Τοὺς δὲ σύμπαντας Ἴωνας ἐπισκώπτων² Καλ-
λίας, ἡ Διοκλῆς, ἐν Κύκλωψι, Φησὶν.

Τί γὰρ ἡ τρυφερά, καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία,³
εἴφ' ὅτι πράσσει. —

Καὶ Ἀβυδηνοὶ (Μιλησίων δ' εἰσὶν ἄποικοι) ἀνειμέν-
νοι⁴ τὴν διαίταν εἰσιν, καὶ κατεαγότες, ὡς παρίστη-

¹ ἀποσκυθίσαι edd. ² Temere ἐπισκώπτων ed. Caf. ³ Temere Ἰωνίας ed. Caf. 2. & 3. ⁴ καὶ ἀνειμένοι edd.

ut iniuriar & contumeliae nota quae illis inerat, varie atque varie multiplicata, ornatus nomine deleteret probrum. Cunctis autem ita superbe Scythae imperarunt, ut servitutis ministeria, quae nemini non lacrymosa erant, etiam posteris declararent, quid illud fuerit quod a Scythis dictum vulgo aiunt. Propter multitudinem igitur malorum quae illos premebant, quoniam ob lucum simul vitae commoditates & comae cuiusque circumcirca populi abstrahabantur, externi populi *insumram quae fit contumeliae causa*, ἀπεσκυθίσθαι vocarunt.

28. Omnes in universum *Ioniae* civitates irridens Callias five Diocles in Cyclopibus, ait :

Quid ergo *delicata*, & *pulcras-mensas-amans Ionia*,
dic, quaeso, quid agit?

Eriam *Abydeni* (sunt autem hi Milesiorum coloni) solutiorem amant vitam & voluptatibus fracti sunt; ut te-
Athen. Vol. IV.

XXVIII.

Ionum
luxuria.Abydeno-
rum.

συν' Ερμιππος ἐν Στρατιώταις

[A.] Χαίρω διαπόντιον στρατεύματι πραττόμενος,¹
τὰ μὲν πρὸς ὄψιν μαλακῶς ἔχειν² ἀπὸ σώματος,
κόμη τε νεανικῇ, Φρίγῃ τε³ βραχιόνων.

[B.] Ἡσθου τὴν Ἀβυδὸν ὡς ἀνὴρ γεγένηται. [;]
καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι, παρακυμαδῶν πολ-
λοὺς τῶν Ἰόνων

Ἐπειθ' ὅσοι παρῆσαν ἐπίσημοι ξένοι,
ἐπηκολούθουν, κῆντιβόλουν προσκείμενοι,
ὅπως⁴ ἔχων⁵ τὸν παῖδα πωλήσει⁶ ὁ Χῖον
ἕτερος δ', ὅπως ἐς Κλαζομένας ἕτερος δ', ὅπως
ἐς Ἐφεσον⁷ οἱ δ', ἐς Ἀβυδὸν. ἦν δὲ πάνθ' ὁδῶ⁸
ἐκείνα. —

Περὶ δὲ τῶν Ἀβυδηῶν Ἀντιφῶν, ἐν τῷ κατ' Ἀλκι-
βιάδου λοιδορίας, οὕτως: „Ἐπειδὴ ἰδοκιμασθῆς ὑπὸ

¹ πραττομίνων Ms. ² Forf. ἔχον. ³ σφρίγγει τε legebam.
χλίδει τε corr. Caf. ⁴ ὅπως h. l. Ms. quod & dein pro ὅπως
posuerunt viri docti. ⁵ ἔχων Tourp. & Brunck. ⁶ πωλήσει
vulgo. πωλῆς οἷς corr. Tourp. πωλῆσει Br. ⁷ οἷς Ἐφ.
& οἷς Ἀβ. vulgo. ⁸ Vulgo, ἦν δ' ἐκείνα πάνθ' ὁδῶ.

statuer Hermippus in Militibus:

A. Gaudeo trans mare exercitum comparare,
corpore ad speciem qui sit molliusculo,
& comae iuvenili, brachiisque turgidulis.

B. Intellexisti Abydum virum esse factum?

Et Aristophanes, in Triphalate, multas Ionicas civitates
perstringens, ait:

Deinde qui aderant illustres hospites,
prosecuti sunt eum, & impense rogarunt,
ut puerum secum sumens venderet Chium;
alius, ut Clazomenas; alius, ut
Ephesum; alius rursus Abydum. Erant autem in via
omnia ista loca. —

De Abydenis vero Antiphon, in Oratione contra Alci-
biadem ob maledicta in se coniecta, sic loquitur: „Post-

τῶν ἐπιτρόπων, παραλαβὼν παρ' αὐτῶν τὰ σαυτοῦ¹ χρήματα, ὥχου ἀποπλέων εἰς Ἀβυδὸν, οὔτε χρέος ἴδιον σαυτοῦ πραξόμενος οὐδέν, οὔτε προξενίας οὐδεμιᾶς ἐνεκεν· ἀλλὰ τῇ σαυτοῦ παρανομίᾳ² καὶ ἀκαλασσίᾳ τῆς γνώμης ὁμοίους ἔργων τρόπους μαθησόμενος παρὰ τῶν ἐν Ἀβύδῳ γυναικῶν, ὅπως ἐν τῷ ἐπιλοίπῳ βίῳ σαυτοῦ ἔχοις³ χρῆσθαι αὐτοῖς.“

c Ἀπώλοντο δὲ⁴ καὶ Μάγνητες, οἱ πρὸς τῷ Μαί-
άνδρῳ, διὰ τὸ πλεόν ἀνεθῆναι, ὥς Φησι Κάλλινος⁵ ἐν
τοῖς Ἑλεγείοις, καὶ Ἀρχίλοχος. ἐάλωσαν γὰρ ὑπὸ
Ἑφεσίων. Καὶ περὶ αὐτῶν δὲ τῶν Ἑφεσίων Δημόκρι-
τος Ἑφέσιος, ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἑφέσῳ Ναοῦ,
διηγούμενος περὶ τῆς χλιδῆς αὐτῶν, καὶ ὧν ἐφόρου
βαπτῶν ἱματίων, γράφει καὶ τάδε· „Τὰ δὲ τῶν Ἰώ-
νων ἰοβαΦῆ καὶ πορφυρᾶ, καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαν-

XXIX.

Ephesiorum
luxuria.

1 τὰ αὐτοῦ Ms. 2 παρανομία malebat Ruhnk. 3 ἔχει edd.
4 δὲ edd. 5 Apud alios ΚΑΛΛΙΝΟΣ scribitur.

eaquam idoneum te iudicarunt tutores tui, qui res tuas ipse administrares, acceptis ab illis bonis tuis, abiisti Abydum navigans; non quo debitum ibi aliquod tuum exigeres, aut hospitii publici causa quidpiam ordinares: sed ut ab Abydenis mulierculis instituta disceres protervo tuo ingenio libidinique tuae consentanea, quibus deinde in reliqua vita pro tuis utereris.“

29. Perierunt vero etiam *Magnetes*, illi qui ad *Maeandrum* incolunt, eo quod voluptatibus nimis indulferant, ut ait Callinus in Elegiis, & Archilochus. Nam in servitutem redacti sunt ab Ephesiis. De ipsis porro *Ephesiis* Democritus Ephesius primo libro de Templo Ephesio, luxuriam eorum exponens & pictas quas gestabant vestes, haec scribit: » Vestes Ionum violacei sunt coloris, & purpurei, & crocei, intextis rhombis:

τά· αἱ δὲ κεφαλαὶ κατ' ἴσα διειλημμένοις ζώοις. καὶ
 παράπεις μῆλινοι καὶ πορφυροὶ, καὶ λευκοί, οἱ δὲ δ
 αἰλουργεῖς. καὶ καλασίρεις Κορινθιουργεῖς· εἰσὶ δὲ αἱ
 μὲν πορφυραὶ τούτων, αἱ δὲ ἰοβαφεῖς, αἱ δὲ ὑακίνθι-
 νοι·¹ λάβοι δ' ἂν τις καὶ φλογίνας, καὶ θαλασσοει-
 δεῖς. ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρεις, αἵπερ
 εἰσὶ κάλλισται πασῶν. ἴδοι δ' ἂν τις, Φησὶ, καὶ τὰς
 καλουμένας ἀκταίας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον
 ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασι. ἔστι δὲ τοῦτο σπαθη-
 τὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται²
 δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι ἡμάτι πορφυρῷ
 πάντες εἰς τὴν εἰσὼ μοῖραν ἄμματα ἔχουσιν ἀνὰ με-
 σον. Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι Φησι τοὺς Ἐφεσίους,
 ἐπιδόοντας εἰς τρυφήν.

XXX.

Samii luxu-
 riosi.

Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς Δαῦρις ἱστορῶν,
 παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι ἐφόρουν χλιδῶνας

¹ ὑάκινθοι edd. cum ms. A. ὑακίνθιναι Epim. ² καταπί-
 νασται legebam.

summitates vero aliis formis figurisque aequabiliter dis-
 tinctae. *Sarapes* item lutei, & purpurei, & albi: alii,
 marinā purpurā tincti. Tum *calasires*, opere Corinthio
 confectae: quarum aliae purpureae sunt, aliae viola-
 ceae, aliae hyacinthinae; videas etiam flammeas, &
 marini coloris. Sunt vero etiam *Perficae calasires*, quae
 sunt omnium pulcerrimae. Videas etiam quas *Astaeas*
 vocant: quod ex omnibus *Perficis* amiculis pretiosissi-
 mum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum
 sit & leve: & aureis milii granis conspersum; & quod-
 libet granum filo purpureo per medium transeunte in
 interiori amiculi latere revinctum est. « His omnibus uti
 ait Ephesios, in luxuriam effusos.

30. De *Samiorum* luxu verba faciens Duris, adpo-
 nit Asii carmen, quo ait poeta gestasse illos armillas

περὶ τοῖς βραχίοσι,¹ καὶ τὴν ἰορτὴν ἄγοντες τῶν Ἑ-
 ραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ
 μετὰ Φρενον καὶ τοὺς ὤμους. τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρ-
 τυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε „Βαδίζειν Ἑραίων
 ἐμπεπλεγμένον.“ Ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως
 ἔχοντα²

εἰ Οἱ δ' αὐτὼς φοίτεσκον,³ ὅπως πλεκάμους κτενί- Asii poëtae
 σαιντο, versus.

εἰς Ἑρας τέμενος, πεπυκασμένοι ἐμάσσι καλοῖς,

χιονέοισι χιτῶσι πῆδον χθονὸς εὐρέος ἵκον⁴

χρυσεῖαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς

χαῖται δ' ἐρρώντ' ἀνέμῳ⁵ χρυσέοις ἐνὶ δισμοῖς⁶ 5

δαίδαλῳ δὲ χλιδῶνι ἀρ' ἀμδὲ βραχίουσιν ἦσαν,

ἦσαντες ὑπασπίδιον πολέμιστῃν.

Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός, ἐν τῷ Περὶ Ἠδονῆς, Σα-
 μίους, Φησὶ, καθ' ὑπερβολὴν τρυφῆσαντας, διὰ τὴν

¹ Temere brachiois ed. Caf. 1. & 3. ² φοιτίσκον Ms. ³ εἶχον
 vulgo. ⁴ ἀρνιτανίμῳ edd. ⁵ ἀρνιτανίμῳ Ms. ⁶ ἀμφιβρα-
 χίοι edd. in fine versus. Dein initio vl. seq. ἦσαντες ὑπασπ.
⁶ ὡς περ ὑπασπίδιον πολέμιστῃ conl. Caf.

circa brachia, & festum lunonis agentes incedere so-
 litos esse comâ depexâ & in cervicem & humeros re-
 iectâ. Eiusdemque moris documentum, ait Duris, esse
 etiam proverbium hoc, *Incedere lunonium implexis capillis*.
 Sunt autem Asii versus huiusmodi:

Hi vero ita incedebant, ut cincinnos haberent depexos,

lunonis in templum, pulcris ornatu amicalis:

nivæe tunicæ ad latæ terræ solum descendebant;

aurei corymbi superne, velut cicadæ;

capilli vero, sub aureis vinculis, vento agitabantur;

& daedaleæ armillæ circa brachia erant:

clypeo testum bellatorem.

Heraclides vero Ponticus, in libro de Voluptate: Sa-
 mios, ait, postquam mirum in modum luxuriæ indul-

πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὥσπερ¹ Συβαρίτας, τὴν πόλιν ἀπολίσσαι.

XXXI.

Colophonii. Κολοφώνιοι δ', ὡς Φησι Φύλαρχος, τὴν ἀρχὴν ὄντες σκληροὶ ἐν ταῖς ἀγωγαῖς, ἐπεὶ εἰς τρυφὴν ἐξέωκειλαν πρὸς Λυδοὺς Φιλίαν καὶ συμμαχίαν ποιησάμενοι, προήεσαν διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, ὡς καὶ Ξενοφάνης Φησὶν·

Ἀφροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελείας παρὰ Λυδῶν,

ὄφρα τυραννίης² ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς,

ἦσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργία Φαρί³ ἔχοντες,

οὐ μείους ἥπερ³ χίλιοι εἰς ἐπίπαν·

αὐχάλιοι⁴ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι⁵ εὐπρεπέεσσιν,

ἀσκητοῖς ὁδὸν⁶ κρίμασι⁷ δυνόμενοι.

Οὕτω δ' ἐξελύθησαν διὰ τὴν ἀκαίρον μέθην, ὥστε τινὲς αὐτῶν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον οὔτε δυνόμενον ἑωρά-

¹ Hec edd. ² τυραννίης malim. ³ Hec Ms. Forf. debuerat ἥπερ χίλιοι ὡς ἐπίπαν. ⁴ αὐχάλιοι ed. Caf. ⁵ ἀγαλλόμενοι ed. Ven. & Baf. Forf. ἀγαλλίμενοι. ⁶ ὁδὸν edd. ⁷ κρίμασι Ms. κρίμασι ed. Caf.

fissent, per contentiones inter ipsos ex avaritiā, quemadmodum Sybaritas, civitatem suam perdidisse.

31. Colophonii vero, ut ait Phylarchus, durum initio vitae institutum securi, postquam inirà cum Lydis amicitia & societate ad luxuriam deflexerunt, in publicum prodibant comā aureo ornatu studiose instructā, quemadmodum etiam Xenophanes dixit:

Stultitias a Lydis edocti inuiles,

quo illi tempore odiosum imperium tenuerunt:

prodibant in forum purpureis vestiti palliis,

haud pauciores quam mille omnino:

gloriantes ornari comis venuste compositis,

exquisitis odore unguentis madentes.

Adeo vero in voluptates & intempestivam temulentiam erant effusi, ut nonnulli illorum nec orientem solem

κασιν. νόμον τε ἔθεντο, ὅς ἐστι καὶ ¹ ἐφ' ἡμῶν ἦν, τὰς
 α αὐλητρίδας καὶ τὰς ψαλτρίδας, καὶ πάντα τὰ τοιαῦ-
 τα τῶν ἀκροαμάτων, τὰ μισθώματα λαμβάνειν ἀπὸ
 πρῶτῃ μέχρι μέσης ² ἡμέρας, καὶ μέχρι λύχνων ἀφ' ὧν
 ἀπὸ δὲ τούτου τὴν λοιπὴν νύκτα ἦσαν πρὸς τῷ μεθύειν.
 Θεόπομπος δ', ἐν πεντεκαιδέκτῃ ³ Ἱστοριῶν „χρ-
 λίους, Φησὶν, ἄνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στο-
 λὰς ἀστυπολεῖν· ὃ δὴ καὶ ⁴ βασιλεῦσι σπάνιον τότε
 ἦν καὶ περισπούδαστον. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ παρ' αὐτοῦ
 πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. τοιγαροῦν διὰ τὴν τοιαύτην
 ἀγωγὴν ἐν τυραννίδι καὶ στάσει γινόμενοι, αὐτῇ πα-
 δ τρίδι διεφθάρησαν.“ Ταυτὰ εἶρηκε περὶ αὐτῶν καὶ
 Διογένης ὁ Βαβυλώνιος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Νόμων.
 Κοινῶς δὲ περὶ πάντων τῶν Ἰωνῶν τρυφῆς Ἀντιφάνης
 ἐν Δωδώνῃ ταδε λέγει·

Iones uni-
 versi luxu-
 riosi.

¹ Temes ἔτι τε ἐφ' ἡμ. edd.

² μέχρι μέσου ἡμέρας Ms.

³ πεντεκαιδέκτῃ edd.

⁴ ὅθι καὶ vulgo.

nec occidentem umquam viderint. Legemque tulerunt,
 quae etiam nunc observatur, ut tibicinae & cantatrices
 & alia eius generis acroamata mercedem acciperent a
 mane usque ad meridiem, & quoad lucernae accende-
 rentur: ab illo vero tempore reliquam noctem potan-
 do & inebriando transigebant. Theopompus vero, Hi-
 storiarum libro decimo quinto, scribit: »mille ex Co-
 lophonitibus civibus purpureis stolis amictos per urbem
 incessisse: quod indumenti genus etiam regibus tunc ra-
 rum & studiose expentum esse constat. Nam purpu-
 rea vestis, ad pondus exacta, aequali pondere argenti
 aestimabatur. Quare ob hoc vitae institutum tyrannidē
 & intestinis dissensionibus impliciti, simul cum patriā pe-
 rierunt.« Eadem de illis scripsit Diogenes Babylonius
 primo libro de Legibus. In universum vero de omnium
 Ἰωνῶν luxu Antiphanes, in Dodonā, haec dicit:

Πόθεν οικήτωρ εἶ; τίς ἰ Ἰώνων
 τρυφεραμπεχόνων ἀβρὸς ἡδυπαθῆς
 ὄχλος ὥρμηται;

Θεόφραστος δ', ἐν τῷ Περὶ Ἠδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς
 Ἰωνας, φησὶ, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἐτι καὶ
 νῦν ἡ χρυσὴ παροιμία διαμεμένηκε. ²

XXXII.

Byzantii.

Καὶ τῶν παρωικεανιτῶν δέ τινες φησὶ Θεόπομ-
 πος ἐν ὁγδοῇ Φιλιππικῶν ἀβροδιαίτους γενέσθαι. Πα-
 ρι δὲ Βυζαντιῶν καὶ Χαλκηδονίων ὁ αὐτὸς φησὶ Θεό-
 πομπος ταῦτ'· Ἦσαν δὲ οἱ Βυζάντιοι, καὶ διὰ τὸ δη-
 μοκρατεῖσθαι πολὺν ἤδη χρόνον, καὶ τὴν πόλιν ἐπ' ἑμ-
 πορίου κειμένην ἔχειν, καὶ τὸν δῆμον ἅπαντα περὶ τὴν
 ἀγορὰν καὶ τὸν λιμένα διατρίβειν, ἀκόλαστοι καὶ συν-
 ουσιάζειν καὶ πίνειν εἰθισμένοι ἐπὶ τῶν καπηλείων. ³

¹ Πόθεν οικήτωρ; ἢ τίς ἰόνων edd. cum ms. A. ² Desideres tale
 aliquid, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἀφορμὴν διδόναι τῇ
 παροιμίᾳ. ἔτι δὲ καὶ νῦν ἡ χρυσὴ τῆς παροιμίας δια-
 μεμένηκε. ³ καπηλείων edd.

*Cuius loci incola ades? quænam Ionum
 delicatâ-veste-utentium mollis & voluptaria
 turba huc venit?*

Theophrastus vero, libro de Voluptate, ait: »Et ni-
 mirum ob immodicam Ionum luxuriam in proverbium
Ionicas mollities abiit.« Eiusdem autem proverbii usus ad
 hunc usque diem obtinuit.

§2. Etiam oceani accolarum nonnullos molli vitæ ge-
 neri deditos fuisse, scribit Theopompus octavo libro
 Philippicorum. De *Byzantiis* vero & *Chalcedoniis*
 hæc scribit idem Theopompus: »Erant autem Byzan-
 tii, cum ob popularem statum qui per longum iam tem-
 pus in illorum civitate obtinuerat, tum quod situs urbis
 ad mercaturam esset opportunus, quodque universus
 populus in foro & in portu constanter versaretur, libi-
 dinosi & ad comessandum compotandumque in caupo-

Καλληδόνιοι ¹ δὲ πρὶν μὲν μετασχεῖν αὐτοῖς τῆς πολιτείας, ἅπαντες ἐν ἐπιτηδεύμασι καὶ βίῳ βελτίονι διετέλουν ὄντες. ἐπεὶ δὲ τῆς δημοκρατίας τῶν Βυζαντίων ἐγεύσαντο, διεφθάρησαν εἰς τρυφὴν, καὶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον ἐκ σωφρονεστάτων καὶ μετριοτάτων φιλοπῶνται ² καὶ πολυτελεῖς γενόμενοι. Καὶ τῇ πρώτῃ δὲ πρὸς ταῖς εἴκοσι τῶν Φιλιππικῶν, τὸ τῶν Ὀμβρίκων Φησὶν ἔθνος, ἔστι δὲ περὶ ³ τὸν Ἀδρίαν, ἐπιεμπῶς εἶναι ἀβροδαιτον, παραπλησίως τε βιοτενεῖν τοῖς Ἀλυδοῖς, χώραν τε ἔχειν ἀγαθὴν, ὅθεν προελθεῖν εἰς εὐδαιμονίαν.

Chalcedonii.

Umbri.

Περὶ δὲ Θετταλῶν λέγων ἐν τῇ τετάρτῃ, Φησὶν ὅτι „ζῶσιν οἱ μὲν σὺν ταῖς ὀρχηστρίσι καὶ ταῖς αὐλητρίσιν ⁴ διατρίβοντες, οἱ δ' ἐν κύβοις καὶ πότοις καὶ ταῖς τοιαύταις ⁵ ἀκολασίαις διημερεύοντες, καὶ μᾶλλον σπουδάζουσιν, ὅπως ὅσων παντοδαπῶν τὰς τρα-

XXXIII.

Theffali
luxuriosi.

¹ Καλληδόνιοι edd. ² φιλοπῶνται edd. cum ms. Ep. ³ πρὸς τὴν Ἀδ. edd. ⁴ Defunt tria verba edd. ⁵ τοιαύταις deest ed. Cas.

nis adfueti. Chalcedonii vero, priusquam illorum reipublicae fuissent participes, universi constanter melioribus institutis & honestiore vita usi erant: postquam vero popularem Byzantium statum gustarunt, in luxuriam corrupti sunt, in quotidiana etiam vita ex moderatissimis & temperantissimis hibaces facti & sumtuosi. « Libro vero primo & vicesimo Philippicorum, Umbriorum gentem, ait, circa Adriaticum mare incolentem, molitiei admodum esse deditam, idemque vitae genus atque Lydos sectantem: incolereque fertilem regionem, unde ad opulentiam sint evecti.

33. De Theffalis vero loquens libro quarto: « Vivunt illi, ait, cum saltatricibus & tibicinis tempus terentes: alii totos dies talis ludendo, potando, & alia eiusmodi perulantia traducunt; magis solliciti ut omni-

πέζας παραθήσονται¹ πλήρεις, ἢ τὸν αὐτῶν βίον ὅπως παρασχέσονται κεκοσμημένον. Φαρσάλιοι δὲ πάντων, Φησὶν, ἀνθρώπων εἰσὶν ἀργότατοι καὶ πολυτελέστατοι. "Ωμολόγηται δ' οἱ Θετταλοὶ, ὡς καὶ Κριτίας Φησὶ, πάντων Ἑλλήνων πολυτελέστατοι γενεῇσθαι. περὶ τε τὴν διαίταν καὶ τὴν ἐσθῆτα² ὅπερ αὐτοῖς αἴτιον ἐγένετο κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπαγαγεῖν τοὺς Πέρσας, ζηλώσαντας τὴν τούτων τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν. Περὶ δὲ Αἰτωλῶν Πολύβιος μὲν ἐν τρισκαιδεκάτῃ Ἱστοριῶν Φησιν, ὡς διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν, καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν, κατάχρησι ἐγένετο. Ἀγαθαρχίδης δ' ἐν δωδεκάτῃ Ἱστοριῶν „ Αἰτωλοὶ, Φησὶ, τοσούτω τῶν λοιπῶν ἐτοιμότερον ἔχουσι πρὸς θάνατον, ὅσων περ καὶ ζῆν πολυτελεῶς καὶ ἐκτενέστερον ζητοῦσι τῶν ἄλλων."

XXXIV.

Διαβόηται δ' εἰςὶ περὶ τρυφὴν Σικελιωταὶ τε

¹ παραθέσονται edd. & dein παρασχέονται iidem.

fariis obsoniis repletas mentas adponant, quam ut vitam ostendant honeste compositam. Pharsalii vero, inquit, omnium hominum sunt ignavissimi, & in faciendo sumtu profusissimi. « Consentunt vero omnes, (quemadmodum etiam Critias ait) fuisse Thessalos cum in victu, tum in vestitu, omnium Graecorum sumtuosissimos: quae res etiam causa eis fuit, cur Persas in Graeciam inducerent, horum scilicet luxum & magnificentiam aemulati. De Aetolis vero Polybius scribit libro decimo tertio Historiarum, ob continua bella & vitae sumtuositatem aere alieno fuisse obrutos. Agatharchides vero, duodecimo Historiarum libro ait: » Aetoli aliis hominibus tanto paratiores sunt ad mortem, quo magis & impensius, quam alii, sumtuose vivere student. «

34. Famosi vero etiam luxuriae causa sunt Siculi

καὶ Συρακόσιοι, ¹ ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Δαι- Siculis
 ταλεῦσιν mensae.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐμάβετε ταῦτ' ἐμοῦ πέμποντος ² ἀλ-
 λὰ μᾶλλον

πίνειν, ἔπειτ' ἄδιν κακῶς ³ Συρακοσίων τράπεζαν,
 Συβαρίτιδας τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαιναῶν.

Πλάτων δ' ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς φησί· „Ταύτην δὴ
 τὴν διάνοιαν ἔχων, εἰς Ἰταλίαν τε καὶ Σικελίαν ἦλθον,
 d ὅτε πρῶτον ἀφικόμεν. ἐλθόντα δὲ με ὁ ταύτη βίος οὐ-
 δαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε· οἷς τε τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμε-
 νον ζῆν, καὶ μηδέποτε κοιμώμενον μόνον νύκτωρ, καὶ
 ὅσα τούτων ⁴ ἐπιτηδεύματα συνέπεται τῷ βίῳ. ἐκ γὰρ
 τούτων τῶν ἐθῶν, οὐτ' ἂν Φρόνιμος οὐδεὶς ποτε γενέ-
 σθαι τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων ἐκ νέου ἐπιτηδεύων
 δύναιτο, σώφρων δὲ οὐδ' ἂν μελήσας ⁵ ποτὲ γενέ-
 σθαι.“ καὶν τρίτῳ δὲ Πολιτείας γράφει οὕτως· „Συ-

¹ Συρακούσιοι edd. & dein Συρακουσίαν. ² ἐμοῦ γ' ἐπύτος corr. vñi
 docti. ³ καλῶς corr. iud. ⁴ τούτων edd. ⁵ μελήσας ed. Bas. & C.

& Syracusii; quod etiam Aristophanes ait in Con-
 vivatoribus:

*At non haec didicistis, postquam vos misi: sed potius
 bibere, deinde male canere Syracusiorum mensas,
 & Sybariticæ epula, & Chium (vinum) ex Lacænis.*

Plato vero in Epistolis ait: „Hac ego mente Italiam
 Siciliamque adii, quo tempore primum eo profectus
 sum. Quo quum advenissem, nullo modo mihi placuit
 vita, quam ibi agunt; bis quotidie cibo se implentes,
 nullâ nocte soli dormientes, & quae sunt alia vitae in-
 stituta quae illi sequuntur. Nam ex talibus moribus ne-
 mo omnium qui sub coelo sunt hominum, hisce ab ado-
 lefcentia innutritus, evadere prudens potest: temperans
 autem & sapiens ut fiat, ne curabit quidem.“ Et in ter-
 tio Reipublicae ita scribit: „Syracusiam vero mensam,

ρακουσίαν δὲ, ἃ Φίλι, τράπεζαν, καὶ Σικελικὴν ποι-
κίλιαν ὄψου, ὡς εἰκας, οὐκ αἰνεῖς· ψέγεις δὲ καὶ Κο-
ρινθίαν κόρην Φίλην εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώμα-
τος ἔχειν, καὶ Ἀττικῶν περμμάτων τὰς δοκούσας εἶ-
ναι εὐπαθείας.“

XXXV.
Syri luxu-
tiosi.

Ποσειδώνιος δὲ ἐκκαιδεκάτῃ Ἱστοριῶν, περὶ τῶν
κατὰ τὴν Συρίαν πόλεων λέγων ὡς ἐπύθων, γρά-
φει καὶ ταῦτα· „Τῶν γοῦν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀνθρώ-
πων, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς περὶ τὰ
ἀναγκαῖα κακοπαθείας συνόδου ημιόντων πλείονας,
ἐν αἷς εὐωχοῦντο συνεχῶς, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς
βαλαντίοις χρώμενοι, ἀλειφόμενοι δ' ἐλαίῳ πολυτε-
λεῖ καὶ μύροις· τοῖς δὲ γραμματείοις¹ (οὕτω γὰρ ἐκά-
λουν τὰ κοινὰ τῶν συνδείπνων) ὡς οἰκητηρίοις ἐνδια-
τώμενοι,² καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας γαστριζόμενοι
ἐν αὐτοῖς, οἶνοις καὶ βρώμασιν, ὥστε καὶ προσάπο-
φέρειν πολλὰ, καὶ καταυλουμένους πρὸς χιλιανίδος
¹ γραμματίσις vulgo h. l. ² Vulgo h. l. ὡς ἐν οἷκ. διατ.

ο amice, & Siculam obsoniorum varietatem non vide-
ris laudare: nec probas ut Corinthiā puellā amicā utan-
tur viri, qui robusto corporis habitu esse volunt; nec
delicias quae Artificis inesse bellariis vulgo putantur.“

35. Posidonius vero sexto decimo libro Historiarum,
de Syriæ civitatibus earumque luxuriā loquens, hæc
scribit: »Oppidorum incolæ, ob agri fertilitatem, ne-
cessariis laboribus defuncti, frequentes conventus cele-
brabant, in quibus assidue epulabantur, gymnasiis pro
balneis utentes, pretiosoque oleo & unguentis sese in-
ungentes: in grammateis vero, sive scholis, (sic enim
adpellabant publica coenacula) tamquam domibus suis
vitam agentes, in illisque maiorem diē partem vino &
epulis indulgentes, sic ut multa etiam insuper domum
auferrent; denique aures oblectantes tumultuoso testu-

πολυκρότου ψόφον, ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις
 κελάδοις συνηχεῖσθαι. “ Ἀγαθάρχιδης δ’ ἐν τῇ τρια-
 κοστῇ πέμπτῃ Εὐρωπαϊκῶν, ¹ Ἀρυκανδεῖς, ² Φησί, ³ *Arycanden-*
⁴ *sus.* Λυκίας, ὅμοροι ὄντες Λιμυρεῦσι, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον
 αἰσωτίαν καὶ πολυτέλειαν κατάχρησι γινόμενοι, καὶ
 διὰ τὴν ἀργίαν καὶ Φιληδονίαν ἀδυνατοῦντες ἀποδοῦ-
 ναι τὰ δάνεια, προσέκλιναν ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσιν,
 αἶθλον ἔξιν νομίσαντες χρεῶν ἀποκοπᾶς. “ Ἐν δὲ τῇ
 τριακοστῇ πρώτῃ, Ζακυνθίους, Φησὶν, ἀπείρους εἶναι ⁵ *Zacynthii.*
 πολέμου, ⁶ διὰ τὸ ἐν εὐπορίᾳ καὶ πλούτῳ τρυφῶντας
 ἐθίζεσθαι.

Πολύβιος δ’ ἐν τῇ ἑβδόμῃ, “ Καπησίους τοὺς ἐν XXXVI.
⁷ *Campano-*
 Καμπανίᾳ, διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς γῆς πλούτον περιβα-
 λομένους, ⁸ ἐξοκέλαι ⁹ εἰς τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν,
 ὑπερβαλλομένους τὴν περὶ Κρότωνα ¹⁰ καὶ Σύβαριν
 παραδεδομένην Φήμην. οὐ δυνάμενοι οὖν, Φησὶ, Φέρειν
¹ Ἀρυκανδεῖσι edd. ² πολέμου edd. ³ περιβαλλομένους vulgo.
⁴ ἐξοκέλαι edd. ⁵ Κροτῶνα ms. A.

dinis strepitu, ita ut tota oppida talibus strepitibus per-
 sonarent. « Agatharchides vero, libro trigesimo quinto
 Rerum Europaearum scribit: » *Arycandenses* Lyciae, Li-
 myrensiū vicini, cum propter luxuriam & sumtuosam
 vitam ingens aes alienum conflassent, & ob inertiam &
 voluptatis studium usuras non possent persolvere, Mi-
 thridatis partibus sese adiunxerunt, sperantes mercedem
 se ab eo novas tabulas relatueros. « Libro trigesimo pri-
 mo vero, Zacynthios, ait, belli esse imperitos, quod
 divitiis & omnium rerum copiā abundantes, deliciis sint
 adfueti.

36. Polybius vero libro septimo, *Campanos*, ait,
 in *Campaniā*, ob agri ubertatem magnam opulentiam na-
 ctos, in luxuriam & sumtuosam vitam prolapsos esse,
 ita ut vulgatam de Crotone & Sybari famam superarent.

τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν, ἐκάλουν τὸν Ἀντίβαν· διό-
 Petelinorum περὶ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνήκιστα δεινὰ ¹ ἔπαθον. Πετελ-
 fides in νοι ² δὲ, τηρήσαντες τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν, εἰς το-
 Romanos. σοῦτον καρτερίας ἦλθον πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀντίβα, ὥσ-
 τε μετὰ τὸ πάντα μὲν τὰ κατὰ τὴν πόλιν δέρματα
 καταφαγεῖν, ἀπάντων δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν δένδρων
 τοὺς Φλοιούς, καὶ τοὺς ἀπαλοὺς ³ πτόρθους ἀναλῶ-
 σαι, καὶ ἑνδεκα μῆνας ὑπομείναντες τὴν πολιορκίαν,
 εὐδυνὸς βοηθοῦντος, συνευδοκούντων ⁴ Ῥωμαίων, παρή-
 досαν ἑαυτούς.“

XXXVII. Τοὺς δὲ Κουρήτας, Φύλαρχος διὰ τῆς ἑνδεκάτης
 Curetes. τῶν Ἱστοριῶν, Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν
 τῆς προσηγορίας.

Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένου ἀβραῆς ⁵
 ὅθεν καλεῖν Κουρήτα λοιπὸν ⁶ ἤγεσαν.

¹ Vox *deinà* abest *Epi.* & deletam voluit *Caf.* ² Πετελῶνι edd.
³ Perperam ἀπλούς ms. *A.* & ed. *Ven.* & *Baf.* ⁴ οὐδὲ συν-
 ευδοχοῦν τοῦ ed. *Caf.* cum *Mss.* ⁵ ὥστε παρθένου
 ἀβραῆς edd. cum ms. *A.* ⁶ Κουρήτα λαὸν edd. cum ms. *A.*

Igitur quum ferre non possent (inquit) praesentem felicitatem, Hannibalem advocarunt: quare a Romanis postea atrocissimis malis sunt afflicti. *Petelini* vero, servatâ erga Romanos fide, obfessi ab Hannibale, tantam fortitudinem constantiamque praestiterunt, ut perefis omnibus coriis quae in oppido fuerant, absumtisque corticibus cunctis & tenellis furculis arborum quae intra muros erant, undecimo demum mense, quo obsidionem toleraverant, nemine auxilium ferente, consentientibus Romanis Poeno sese tradiderint.

37. Phylarchus undecimo libro Historiarum ait, docere Aeschylum, *Curetas* a luxuriâ nomen invenisse. Aeschyli versus hi sunt:

Et mollis cincinnus, velui delicatae virginis:
quare in posterum Curetem (cum) adpellandum censuerunt.

d' Ἀγάθων δ', ἐν τῷ Θυέστη, τοὺς τὴν Πρώνακτος¹
 θυγατέρα μνηστεύοντας, τοῖς τε λοιποῖς πᾶσιν ἐξη-
 σκημένους ἰλθεῖν, καὶ κομῶντας τὰς κεφαλὰς ἐπὶ
 δ' ἀπέτυχον τοῦ γάμου,

Κόμας ἐκειράμεσθα² (Φησὶ)³ μάρτυρας τρυφῆς

ἣ που ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ Φρενί.

ἐπώνυμον γοῦν εὐδὺς ἔσχωρετ' κλέος,

Κουρήτες εἶναι, κούρημον χάριν τριχός.

Καὶ Κυμαῖοι δὲ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς Φησὶν Ὑπέροχος, Cumani.
 ἣ ὁ ποιήσας τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα Κυμαῖκα, δι-
 ετέλεσαν χρυσοφορῶντες, καὶ ἀνθιναῖς ἐσθῆσι χρώμε-
 νοι, καὶ μετὰ γυναικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξιόντες ἐπὶ
 ζευγῶν ὀχρούμενοι. Περὶ μὲν οὐκ ἔθνων⁴ καὶ πόλεων
 τρυφῆς τοσαῦτα μνημονεύω.

Περὶ δὲ τῶν κατ' ἄνδρα τάδε ἤκουσα. Κτησίας XXXVIII.

¹ Temere Πρώνακτος ed. Baf. & Caf.
 ms. Ep.

² ἐκειράμεθα edd. cum
³ φασὶ forsan.

⁴ οὐκ τῶν ἔθνων edd.

Agathon vero in Thyeste ait, procos qui Pronactis filiam
 ambibant, & reliquo corporis cultu studiose ornatos venisse, &
 capite pulcre comato: postquam vero spe matrimonii frustrati
 sunt, dicunt:

Comam nobis abscidimus, testem luxuriæ,
 optabilem nempe rem ludenti animo.

Igitur cognomen statim famosum nacti sumus,

Curetas nos esse, ob tonsum capillum.

Porro Cumani Italiae, ut ait Hyperochus, sive quis-
 quis auctor est Cumanae Historiae quae sub illius no-
 mine circumfertur, aurum perpetuo gestabant, floridas-
 que vestes; & cum uxoribus rus ibant bigis vecti. At-
 que haec sunt quae de Populorum & Civitatum Luxuriâ
 mollitiæque memini.

38. Iam quae ad Singulos Homines pertinent, haecce ac-

Molles Asiae ^{reges.} ἐν τρίτῃ Περσικῶν, καὶ πάντας μὲν, Φησὶ, τοὺς βασιλεύσαντας τῆς Ἀσίας περὶ τρυφὴν σπουδάζειν, μάλιστα δὲ Νινύαν, τὸν Νίνου καὶ Σεμιράμιδος υἱόν. καὶ οὗτος ¹ οὐκ ἔδδον μένων, καὶ τρυφῶν, ὑπ' οὐδενὸς ἑωράτο, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν εὐνούχων καὶ τῶν ἰδίων γυναικῶν. Τοιοῦτος δ' ἦν καὶ Σαρδανάπαλλος, ² ὃν οἱ μὲν Ἀνακυνδaráξειον λέγουσιν υἱόν, οἱ δὲ Ἀναβαζάρου. ³ ὅτε δὴ οὐκ Ἀρβάκης, εἰς τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν, Μῆδος γένος, διαπράξατο διὰ τινος τῶν εὐνούχων Σπαρμεῖζου ⁴ θάσασθαι Σαρδανάπαλλον, καὶ μόλις αὐτῷ ⁵ ἐπετράπη ἐκείνου ἐβελήσαντος· ὥς ⁶ εἰσελθὼν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μῆδος, ἐψιμυθιωμένον ⁷ καὶ κεκοσμημένον γυναικιστὶ, καὶ μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν, ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν καθήμενον, ⁸ γυναι-

¹ Temere οὕτως ed. Caf. ² Σαρδανάπαλος constanter edd. cum ms. Ep. ³ Ἀναβαζάρου ms. Ep. ⁴ Παρμεῖζου edd. ⁵ αὐτῷ edd. ⁶ ὥς οὐκ εἰσελθ. edd. ⁷ ἐψιμυθ. edd. ⁸ Hic vulgo inferunt verba τὰς ἰφρῆς, quae paulo post posuimus praeposita καὶ particulá. Ignorat illa verba ms. Ep.

cepi. Ctesias tertio libro Rerum Persicarum, cum alios omnes, ait, Asiae reges luxui & voluptatibus operam dedisse, tum vero maxime *Ninyam*, Nini & Semiramidis filium. Hic igitur intus manens, & voluptatibus indulgens, a nemine conspiciebatur, praeterquam ab eunuchis & uxoribus suis. Eodem ingenio *Sardanapallus* fuit: quem alii Anacyndaraxae filium dicunt, alii vero Anabaxari. Igitur Arbaces, unus ex eius praefectis, Medus genere, quum egisset cum Sparamizo, uno ex eunuchis, ut videndi Sardanapalli potestas sibi daretur, idque tandem, ipso rege volente, impetrasset: ubi introgressus Medus vidit illum cerussatum ornatumque muliebriter, & cum pellicibus carminantem purpuram, & pedibus sublimem porrectis cum illis sedentem,

ναικίαν δὲ στολὴν ἔχοντα, καὶ κατεζυγμένον τὸν πά-
γονα, καὶ κατακεκισυρησμένον¹ (ἦν δὲ καὶ γάλα-
κτος λευκότερος, καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς
[καὶ τὰς ὀφρῦς] ἑπεὶ δὲ καὶ προσεῖδα² τὸν Ἀρβά-
κην, τὰ λευκὰ ἐπαναλαβὼν³ τοῖς ὀφθαλμοῖς) οἱ
μὲν πολλοὶ, ὧν ἴσoti καὶ Δαῦρις, ἱστοροῦσιν, ὑπὸ τού-
του, ἀγανακτήσαντος εἰ τοιοῦτος αὐτῶν βασιλεύει,
συγκεινθῆντα ἀποθανεῖν. Κτησίας δὲ λέγει, εἰς πό-
λεμον αὐτὸν καταστῆναι, καὶ ἀβροίσαντα πολλὴν στρα-
b τίαν, καὶ καταλυθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρβάκου, τελευτῆ-
σαι, ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νή-
σαντα ὕψος τισσάρων πλέθρων, ἐφ' ἧς ἐπέθηκε χρυ-
σαῖς κλῖνας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, καὶ ἴσας τραπέ-
ζας, καὶ ταύτας χρυσαῖς. ἐποίησε δὲ ἐν τῇ πυρᾷ καὶ
οἶκημα ἑκατόμπεδον³ ἐκ ξύλων, κἀνταῦθα κλῖνας ὑπε-
στόρεσε, καὶ κατεκλίθη ἐνταῦθα αὐτός τε μετὰ καὶ⁴

Se ipsum
cremat Sar-
danapallus.

¹ προσεῖδα ms. A. ² ἐπαναλαβὼν vulgo apud Clem. Alex.
³ ἑκατόμπεδον edd. cum ms. A. ἑκατόμπεδον ms. Ep.
⁴ μετὰ τῆς γυναικὸς edd. καὶ ἡ γυνὴ ms. Ep.

muliebri stola vestitum, rasa barbâ, & laevigatâ pumi-
cis attritu facie: (erat autem lacte candidior, oculos-
que & supercilia picturata habebat; atque etiam, post-
quam conspexit Arbacem, album denuo oculis insuper
imposuit:) tum vero, ut tradunt plerique, & in his
Duris, ab illo, indignante talem esse ipsorum regem,
confossus periit. Ctesias vero ait, bellum parasse, &
ingentibus contractis copiis eversum ab Arbace, vitam
fuisse, sese ipsum in regiâ cremantem, exstructo rogo
quadringentorum pedum altitudine, impositis lectis au-
reis centum quinquaginta, totidemque mensis pariter
aureis. Intra rogam vero conclave ligneum exstructum
erat, pedes centum quatuordecim patens, in quo strati
erant lectuli, quorum in uno decumbebat ipse cum uxore,

τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ αἱ παλλακίδες ἐν ταῖς ἄλλαις κλίναις· τοὺς γὰρ τρεῖς υἱούς, καὶ δύο θυγατέρας, ὁρῶν τὰ πράγματα κακούμενα, προπεπόμφει εἰς Νίνον ¹ πρὸς τὸν ἐκὶ βασιλέα, δὺς αὐτοῖς τρισχίλια χρυσίου τάλαντα. ἐπιστέγασε δὲ τὸ οἶκημα δοκοῖς μεγάλαις τε καὶ παχείαις, ἔπειτα ἐν κύκλῳ περιέθηκε πολλὰ ξύλα καὶ παχέα, ὥστε μὴ εἶναι ἔξοδον. ἐνταῦθα ἐπέθηκε ² μὲν χρυσίου μυριάδας χιλίας, ἀργυρίου δὲ μυρίας μυριάδας τάλαντων, καὶ ἱμάτια, καὶ πορφύρας, καὶ στολὰς παντοδαπὰς. ἔπειτα ὑφάψαι ἐκέλευε τὴν πυρὰν καὶ ἐκαίετο πεντεκαίδεκα ἡμέραις. οἱ δὲ ἐθαύμαζον ὁρῶντες τὸν καπνὸν, καὶ ἐδόκουν αὐτὸν θυσίας ³ ἐπιτελεῖν· ταῦτα δὲ μόνον ἤδυσαν οἱ εὐνοῦχοι. ὁ μὲν οὖν Σαρδανάπαλλος ἐκτόπως ἡδυνάθησας, ὡς ἐνῆν γυναικίως ἐτελεύτησε.

XXXIX.

Κλέαρχος δὲ, περὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως διη-

¹ οὐ: Παφλαγονίαν apud Diodor. ² περιέθηκε edd. ³ θυσίας ed. Cal.

& in aliis lectulis pellices eius: nam tres filios duasque filias, postquam male verrere res suas vidit, Ninum [inopto vero, in Cappadociam] praemiseraat ad regem qui eam regionem tenebat, dederatque illis auri ter mille talenta. Tectum vero erat conclave illud trabibus magnis crassisque, & in orbem circumiecta ligna multa & crassa, ita ut non daretur exitus. Eodem deposuerat auri talentorum myriades mille, argenti myriades decies mille, vestes item, & purpuras, & stolas omnifarias. Dein incendi rogi iussit: duravitque incendium quindecim continuos dies: mirantibus qui extra regiam erant, cum fumum viderent, existimantibusque sacrificia illum peragere; soli enim eunuchi, quid ageretur, noverant. Igitur Sardanapallus, postquam miro modo voluptatibus indulssisset, generose fortiterque, quoad fieri potuit, vitam finivit.

39. Clearchus vero, ubi de Persarum rege verba fa-

γούμενος, ὅτι „τοῖς αὐτῷ πορίσασιν ἢδὲ τι βρῶμα
 ἄλλα ἐτίθει νῦν οὐκ ἔχον·¹ τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὁ λεγόμενος οἶμαι, Διὸς ἅμα καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος·
 ὅθεν ὁ πάντων [Φησὶν]² εὐδαιμονέστατος Σαρδανάπαλλος, παρ' ὅλον τὸν βίον τιμήσας τὰς ἀπολαύσεις, καὶ τελευτήσας δίκνυσιν ἐν τῷ τοῦ μνήματος τύπῳ τοῖς δακτύλοις, οἷου καταγέλωτός ἐστιν ἄξια
 e τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ἐν πεποιήται·³ * ποιούμενος δις ἐν χορῷ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδῇ. Φαίνεται οὖν οὐκ ἄπρακτος γενόμενος Σαρδανάπαλλος. καὶ γὰρ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τῷ μνήματι Σαρδανάπαλλος Ἀνακυνδαράξῃ Ἀγχιάλῃν ἔδειμε καὶ Ταρσὸν μιῇ ἡμέρῃ, ἀλλὰ νῦν τέθνηκεν.“ Ἀμύντας δ', ἐν τρίτῳ Σταθμῶν, ἐν τῇ Νίνῳ Φησὶν εἶναι χῶμα ὑψη-

Monumentum Sardapalli.

¹ Rectius (puto) supra scribebatur, νῦν ἔχον. ² Deest vulgo verbum. ³ Defecto mendosoque loco nil medentur membr. A. In Epit. scribitur, ψόφου δακτύλων ἐν χορεύων πεποιήται.

cit, aitque »his qui suaviorem aliquem cibum ei invenissent praemia ab eo proposita esse, prudenter faciente; est enim hoc, puto, quod dicitur Iovis simul & regis cerebrum: « haec deinde subiicit: » Quare omnium felicissimus Sardanapallus, postquam totā vitā voluptates coluit, etiam post mortem formā in sepulchrali monumento expressā digitis ostendit, quam sint deridendae omnes res humanae, non valere scilicet digitorum crepitum, quem facit: * . . . studium circa reliqua. Adpareret tamen, non prorsus nihil rerum gefisse Sardanapallum. Etenim monumento eius inscripta haec verba sunt: *Sardanapallus, Anacyndaraxae filius, Anchialen condidit et Tarsum uno die: at nunc mortuus est.* « Amyntas vero, tertio libro Stationum, ad urbem Ninum, ait, tumulum esse praealtum, quem

λόν, ὅπερ κατασπάσαι Κύρον ἐν τῇ πολιορκίᾳ, ἀντι-
 χωνόντα τῇ πόλει. λέγεσθαι δὲ τὸ χῶμα τοῦτ' εἶναι τὸ
 Σαρδαναπάλλου, τοῦ βασιλεύσαντος Νίνου, ἐφ' οὗ
 καὶ ἐπιγεγράφαι ἐν στήλῃ λιθίνῃ Χαλδαϊκοῖς γράμ-
 μασι, ὃ μετ' ἐπικεῖν Χοιρίλον ἑμμέτρον ποιήσαντα. εἴ-
 ναι δὲ τοῦτο „Εγὼ δὲ ἐβασίλευσα, καὶ ἄχρι
 ἑώρων τοῦ ἡλίου φῶς, ἔπιον, ἔφαγον,
 ἠφροδισίασα, εἰδὼς τόν τε χρόνον ὄντα
 βραχὺν, ὃν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτονα
 πολλὰς ἔχοντα μεταβολὰς καὶ κακο-
 παθείας, καὶ ὧν ἂν καταλίπω ἀγαθῶν,
 ἄλλοι ἔξουσι τὰς ἀπολαύσεις. διὸ καὶ γὰρ
 ἡμέραν οὐδεμίαν παρέλιπον τοῦτο ποιῶν.“
 Κλείταρχος δ', ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Περὶ Ἀλέξανδρον,
 γῆραι τελευτῆσαι φησιν Σαρδανάπαλλον μετὰ τὴν
 ἀπόπτωσιν τῆς Σύρων ἀρχῆς. Ἀριστόβουλος δέ „Εν b

diruit & solo aequavit Cyrus, quum urbem obsideret &
 aggerem contra eam excitaret: perhiberi autem tumulum
 illum fuisse Sardanapalli, regis Nini, incisumque habuif-
 se in columnā lapideā Chaldaicis literis epigramma, quod
 a Choerilo Graecis versibus redditum sit. Fuisse autem
 scriptum in hanc sententiam: *Ego vero regnavi: et,
 quamdiu lucem solis vidi, tamdiu bibi, comedi,
 Veneri indulsi; gnarus breve esse tempus, quo vi-
 vunt homines, habereque illud multas conversio-
 nes et adversitates; et, quae relicturus sim bo-
 na, eis alios esse fruituros. Quare nullam ego
 diem praetermisi, quin illud agerem.* Clitarchus
 vero, quarto libro de Rebus Alexandri, senio vitā de-
 cessisse ait Sardanapallum, postquam Syriae regno exci-
 diffet. Aristobulus vero ita scribit: » Anchialae, quam

Ἀγχιάλῃ, ἣν ἰοίεματο, Φησὶ, Σαρδανάπαλλος, Ἀλέξανδρος ἀναβαίνων εἰς Πέρσας κατεστρατοπεδεύσατο. καὶ ἦν οὐ πόρρω τὸ τοῦ Σαρδανάπαλλου μνημεῖον, ἐφ' οὗ ἐστάναι ¹ τύπον λίθινον συμβεβληκότα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς δακτύλους, ὡς ἂν ἐπικροτοῦντα. ἐπιγεγράφαι δὲ αὐτῷ Ἀσσυρίοις γράμμασι· Σαρδανάπαλλος, Ἀνακυνδαράξου ² παῖς, Ἀγχιάλῃ καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρη μιῇ. εἰσθίει, πίνει, παῖζει· ὡς τ' ἄλλα τούτου οὐκ ἄξιαι. τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν."

Οὐ μόνος δὲ ὁ Σαρδανάπαλλος διτέθρυπτε, ἀλλὰ καὶ Ἀνδρόκοτος ὁ Φρύξ. καὶ γὰρ οὗτος ἐνεδύσατο ἀνθινὴν ἐσθῆτα, καὶ γυναικὸς εὐπρεπέστερον ἰκοσμεῖτο· ὡς Μνασείας Φησὶν ἐν τρίτῳ Εὐρώπῃς. Κλέαρχος δ', ἐν πέμπτῳ Βίων, Σάγαριν Φησὶ τὸν Μαριανθύνον ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μὲν μέχρι γῆρας ἐκ τοῦ τῆς τιτθῆς ³

XL.

Androcotus,
Phryx.

Sagaris.

¹ Excidisse videtur verbum φασί.² Vulgo Ἀνακυνδαράξου.³ τιθῆς edd. τίτθης ms. Ep.

condidit Sardanapallus, castra posuit Alexander, cum in Persas copias duceret. Erat autem haud procul inde monumentum Sardanapalli, in quo stetisse aiunt [*sive*, ait] figuram lapideam iunctos habentem dextrae manus digitos, veluti digitis crepirantem: incisa autem lapidi fuisset Assyrii literis haec verba: *Sardanapallus, Anacyndaraxae filius, Anchialen et Tarsum condidit uno die. Ede, bibe, lude: reliqua enim non sunt tanti. Tanti videtur dixisse, quanti digitorum crepirus.* u

40. Nec vero unus Sardanapallus voluptatibus diffuserat, verum etiam Androcotus Phryx. Nam & hic floridam gestabat vestem, & quavis muliere venustius sese ornabat: ut ait Mnaseas libro tertio Europae. Clearchus vero, quinto libro Vitarum, Sagarin ait Marianthynum prae mollietate, usque ad senectutem, cibum e

στόματος, ἥα μὴ μασώμενος ¹ ποήσῃεν ² οὐ πώποτε δὲ τὴν χεῖρα κατωτέρω ³ τοῦ ὀμφαλοῦ προεγέ-
κασθαι. διὸ καὶ Ἀριστοτέλης Ξενοκράτην τὸν Χαλκη-
δόνιον σκώπτων, ὅτι οὐρῶν οὐ προσῆγε τὴν χεῖρα τῷ
αἰδοίῳ, ἔλεγεν·

Χεῖρες μὲν ἀγναί, Φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι. ⁴

Annarus. Κτησίας δ' ἱστορεῖ, Ἄνναρον τὸν βασιλέως ὑπαρχαν,
καὶ τῆς Βαβυλωνίας δυναστεύσαντα, στελεῖ χρησθαι
γυναικείᾳ καὶ κόσμῳ. καὶ ὅτι βασιλέως δούλῳ ὅτι
αὐτῷ εἰς τὸ δεῖπνον εἰσέβησαν πενήτηντα καὶ ἑκατὸν
ψάλλουσαι καὶ ᾄδουσαι γυναῖκες. ἔψαλλον δὲ αὐ-
ται, καὶ ἦδον ἐκείνου διειπνοῦντος. Φοῖνιξ δ' ὁ Κολο-

Ninus, rex
Assyriae. Φώνιος ποιητὴς περὶ Νίνου λέγων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν
Ἰάμβων, Φησὶν·

Ἀνὴρ Νίνος ⁵ τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,

Ἀσσυρίος· ὅστις εἶχε χρυσοῦ πόντον,

¹ μασώμενος edd. ² ποίησιν mss. ³ κατωτέρω edd. Ne-
scio an & ms. A. ⁴ μίσματα edd. cum ms. A. ⁵ Νίνος mss.

nutricis ore cepisse, ne mandendo fatigaretur: eundem-
que numquam infra umbilicum protulisse manum. Qua-
re Aristoteles, Chalcedonium Xenocratem ridens, quod
meiens manum numquam admoveret pudendis, dixit:

Manus quidem castae, at iniquatione non vocat animus.

Ctesias vero narrat, Annarum ex regiis praefectis unum,
Babyloniae praesidem, muliebri stola ornatuque usum
esse: & quamvis servus esset regis, praesto ei fuisse
coenanti centum & quinquaginta mulieres instrumenta
musica pulsantes cantantesque, quae coenantem cantu
& fidibus oblectarent. Phoenix vero Colophonius poë-
ta, de Nino verba faciens primo libro Iamborum, ita
scribit:

Vir Ninus quidam fuit, ut audio equidem,

Assyrius, qui auri pontum possidebat,

καὶ τ' ἄλλα πολλῶν¹ πλέονα Κασπίης ψάμμου·
 ὅς οὐκ ἰδ' ἀστέρ', οὐδ' ἔζω² ἰδίχητο·
 οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησε, 5
 ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ Θεοῦ ψαύων·
 οὐ μυθιητής,³ οὐ δικασπόλος καίνος,
 οὐ λεωλογεῖν⁴ ἡμάνθαν', οὐκ ἀμυθῆσαι.
 εἰ δ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν,
 κήρῃν,⁵ τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὄβρι. 10
 Ὡς δ' ἀπέθαν' ὠνὴρ, πᾶσι κατέλιπεν ῥῆσιν,
 ἔκου Νίνος νῦν ἔστι, καὶ τὸ σῆμ'. „Ἰδοι,⁶
 „ἀκουσον, εἴτ' Ἀσσύριος, εἴτε καὶ Μῆδος
 „εἷς, ἢ Κέραξος, ἢ ἀπὸ τῶν ἀνω λιμνῶν
 „Ἰνδος⁷ κομητής· οὐ γὰρ ἄλλα κηρύσσωι 15.

¹ πολλὰν edd. Nescio an & ms. A. ² οὐδ' ἰδεῖν ἰδίχηντο corr. Casf. ³ οὐ μὲ θυκτῆς ed. Casf. οὐ μὲ θυκτῆς ed. Ven. & Basf. οὐ μυθιητής ms. A. οὐ μυθῆ ms. Ep. ⁴ οὐ λεωτολογεῖν corr. Casf. οὐκ ἡλωλογεῖν Salm. ⁵ κήρην ed. Ven. Basf. & Casf. 1. κ' ἱερῇ ed. Casf. 2. & 3. ⁶ καὶ τὸ σῆμ' ἰδὲ edd. καὶ τὸ σῆμα ἰδοῖ ms. A. Forf. καὶ τὸ σῆμ' ἰδεῖν. ⁷ Σινδός forf.

& alia omnia copiosiora quam arena Caspia :
 qui astrum numquam vidit, nec intus sedens cupiverat videri ;

qui apud Magos sacrum ignem numquam excitavit,
 ut fas est, nec virgis Deum ieiunio ;
 non disertator ille, non iura reddere gnarus ;
 non ad populum verba facere [sive, non rationes subducere] didicerat, ne numerare quidem.

Sed ad edendum bibendumque strenuissimus,
 & ad amandum ; reliqua omnia ad saxa amandaverat.
 Qui postquam est mortuus, præceptum reliquit omnibus,
 ubi nunc Ninus est, & illius monumentum : « Ecce,
 « audi, sive Assyrius, sive etiam Medus
 « sis, sive Coraxus, sive a superioribus paludibus
 « Indus [forf. Sindus] comatus : nec enim vana sunt quæ
 denuncia.

„Εγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγνώμην πνῦμα,

„νῦν δ' οὐκ εἶ οὐδέν· ἀλλὰ γῇ πεποιήμαι.

„ἔχω δ' ὀκόσσειν ἔδαισα, χ' ὀκόσσο' ἤμισα,

„χ' ὀκόσσο' ἐράσθην. —

„Τὰ δ' ἄλβι' ἡμέων δῆιοι συνελθόντες 20

„Φέρουσιν, ὥσπερ ὦμον ἔριφον¹ αἱ Βάκχαι 2

„ἐγὼ δ' ἐς ἄσθην οὔτε χρυσόν, οὔδ' ἵππον,

„αὐτ' ἀργυρὴν ἄμαξαν ὠχόμεν ἔλκω

„σποδὸς δὲ πολλὴ χ' ὦ μιτρηφόρος καίμαι.“

XLI.

Strato,
rex Sidonis:

Θεόπομπος δὲ, ἐν πεντακαιδέκτῃ Φιλιππικῶν
Ἱστοριῶν „Στράτωνα, Φησί, τὸν Σιδωνίων² βασιλέα
ὑπερβάλλειν ἡδυπαθείᾳ καὶ τρυφῇ πάντας ἀνθρώπους.
οἷα γὰρ τοὺς Φαίακας Ὅμηρος ποιεῖν μεμβολόγη-
κεν, ἰορταζοντας, καὶ πίνοντας, καὶ κιθαριζῶν καὶ
ραψωδῶν ἀκροαμένους· τοιαῦτα καὶ ὁ Στράτων διετέ-
λει ποιεῖν πολὺν χρόνον. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἐκείνων

1 ἱριφνημένη edd.

2 Σιδωνίων malebam.

» Ego Ninus olim fueram vitae spiritum ducens;

» nunc vero nihil amplius, sed in terram sum reductus.

» Habeo vero quae epulatus sum, quaeque cantavi,

» & quae amoribus indulsi.

» Opes autem nostras hostes concurrentes

» abstulerunt, sicut crudum hoedum Bacchae.

» Ego vero, ad inferos descendens, nec aurum, nec equum,

» nec argentum currum mecum traxi:

» metus vero cinis, qui mitram olim gestabam, iaceo.«

41. Theopompus vero, decimo quinto libro Historia-
rum Philippicarum, » Stratonem, ait, Sidoniorum re-
gem, luxu & deliciis omnes homines superasse. Nam, qui-
bus rebus occupatos Phaeacas finxit Homerus, dies festos
celebrantes, potantesque & citharoedos cantoresque au-
dientes; talibus rebus Strato per longum temporis spa-
tium continuam operam dedit: & tanto maiore, quam

παρακαμινῇκεὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς, ὅσων¹ οἱ μὲν Φαί-
ακες, ὡς Φησὶν Ὅμηρος, μετὰ τῶν οἰκείων γυναικῶν
καὶ θυγατέρων ἐπειοῦντο τοὺς πότους, ὁ δὲ Στράτων
μετ' αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κιθαριστριῶν κατε-
σκευάστω τὰς συνουσίας· καὶ μετεπέμπετο πολλὰς
μὲν ἑταίρας ἐκ Πελοποννήσου, πολλὰς δὲ μουσουργούς
ἐξ Ἰωνίας, ἑτέρας² δὲ παιδίσκας ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλ-
λάδος, τὰς μὲν ᾠδικὰς, τὰς δὲ ὀρχηστρικὰς, ὧν εἴθι-
στο μετὰ τῶν φίλων ἀγῶνας τίθεναι, καὶ μεθ' ὧν συν-
ουσιάζων διέτριβε· χαίρων μὲν καὶ τῷ βίῳ τῷ τοιούτῳ,
καὶ δούλος ἂν φύσει τῶν ἡδονῶν, ἔτι δὲ μᾶλλον πρὸς
τὸν Νικακλῆα φιλατιμούμενος. ἐτύγχανον γὰρ ὑπὲρ
φιλοτίμως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ σπουδάζων
ἐκάτερος, αὐτὸς ἥδιον καὶ ραθυμότερον ποιῆσθαι τὸν
βίον. οἳ γε προῆλθον εἰς τῷ αὐτῇ ἀμιλλαν, ὡς ἡμεῖς
ἀκούομεν, ὥστε πυνθανόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνουμένων

luxuria
aemulatur
Nicoctem,
Cypri re-
gem.

¹ ὅσων edd. ὅσων Ms.

² ἑταίρας ed. Bas. & Cas.

illi, furore ad voluptates ferebatur, ut, quum Phaeaces (ut ait Homerus) cum propriis uxoribus filiabusque computationes instituerent, ille cum tibicinis & psaltriis & citharistis ageret coetus; arcessito magno metreticum numero ex Peloponneso, & mulices peritarum ex Ionia, aliarumque puellarum ex universa Graecia, partim cantatricum, partim saltatricum: quarum etiam ludos & certamina instituere solebat cum amicis, & cum illis continuo consuescere. Nam & per se delectabatur tali vitae genere, & naturā fervus erat voluptatum; sed magis etiam id ipsum agebat aemulatione, qua cum *Nicocte* contendebat. Mira enim ambitione hi duo inter sese decertabant, uterque studens delicatā vitā & mollitie superare alterum. Quae inter illos aemulatio, quod quidem accepimus, eo usque progressa est, ut ex advenientibus uterque percunctatus quisnam

τάς τε παρασκευάς τῶν οἰκιῶν, καὶ τὰς πελυτελείας τῶν θυσιῶν τὰς παρ' ἑκατέρω γινομένας, ἑφιλοπόικουν δ' ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις ἀλλήλους. ἐσπούδαζον δὲ δοκεῖν εὐδαίμονες εἶναι καὶ μακαριστοί. οὐ μὴν περὶ γε τὴν τοῦ βίου τελευτὴν διητύχησαν, ἀλλ' ἀμφοτέροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. "Ἀναξιμένης δ', ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Βασιλέων Μεταλλαγαί, περὶ τοῦ Στράτωνος τὰ αὐτὰ ἱστορήσας, διημλλησθαι φησιν αὐτὸν Νικακλεῖ τῷ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος βασιλεύσαντι, ἐσπουδακότε περὶ τρυφῇ καὶ ἀσέλγειαν, ἀποθανεῖν τ' ἀμφοτέρους βιαίως.

XLII.

Cotys, rex
Thraciae.

Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ τῶν Φιλίππειων Θεόπομπος περὶ Φιλίππου λέγων, φησὶν, „Καὶ τριταῖος εἰς Ὀνόκαρτον ἀφικνεῖται, χωρίον τι τῆς Θράκης, ἄλσος ἔχον πολὺ κατεσκευασμένον καλῶς, καὶ πρὸς τῷ¹ διατηθῆναι καχαρισμένον, ἄλλως τε καὶ τὴν θειρὴν ὥραν.

¹ πρὸς τὸ διατεθ. videtur legendum.

esset apud alterum adparatus aedium, & quatenam sacrificiorum epulorumque magnificentia, omni studio eniteretur ut illum talibus in rebus antecelleret. Summumque studium ambo in eo posuerunt, ut felices esse viderentur beatique praedicarentur. Nec vero ad finem usque vitae felicitas illa duravit: uterque enim violenta morte periit. « Anaximenes vero, in libro qui inscribitur, de Mortibus Regum, eadem de Stratore narrans, continuam aemulatione eum contendisse, ait, cum Nicocle, Salaminis Cypri rege, luxui & lasciviae impense operam navante; utrumque vero violenta morte obiisse.

42. Primo vero libro Philippicorum, de Philippo loquens Theopompus, ait: »Tertio die Onocarsin pervenit, Thraciae locum quemdam, ubi frequens erat lucus, pulcre instructus cultusque, & ad commorandum inibi, cum aliis, tum praesertim aestivo tempore, gra-

ἦν γὰρ καὶ τῶν ὑπὸ Κότυος προκριθέντων, ὃς ἀπάν-
των τῶν βασιλέων τῶν ἐν τῇ Θράκῃ γεγεννημένων μά-
λιστ' ἀπὸς ἡδυπαθείας καὶ τρυφᾶς ὥρμησεν καὶ πε-
ριῶν τὴν χώραν, ὅπου κατ' ἰδίαν τόπους δένδροις συσκίους
f καὶ καταρρύτους ὕδασι, τούτους κατασκεύασεν ἰστια-
τόρια καὶ φοιτῶν εἰς ἑκάστους ὁπότε τύχοι, θυσίας
τε τοῖς θεοῖς ἐποιεῖτο, καὶ συτὴν μετὰ τῶν ὑπάρχων,
εὐδαίμων καὶ μακαριστὸς ὢν, ἕως εἰς τὴν Ἀθηναίων
βλασφημίῃ καὶ πλημμελίῃ ἐπεχείρησε. " Διηγεί-
ται τε ἐξῆς ὁ συγγραφεὺς, ὅτι διῆπτον κατασκεύασεν
ὁ Κότυς, ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηναίας, καὶ θά-
λαμον κατασκευάσας, ἀνέμενε μεθύων τὴν θεόν. ἥδη
2 δ' ἐκφρων γινόμενος, ἔπεμπε τινα τῶν δορυφόρων ὀψό-
μενον, εἰ παραγέγονεν ἡ θεὸς εἰς τὸν θάλαμον. ἀφι-
κομένου δ' ἐκείνου, καὶ εἰπόντος μηδὲν εἶναι ἐν τῷ

1 ἀφικνούμενον edd.

tiffimus. Erat enim hic locus ex iis unus, quos prae-
caeteris sibi elegerat *Cotys*; qui omnium Thraciae re-
gum, quotquot fuerant, maxime voluptatibus & vitae
deliciis deditus fuerat. Is enim regionem peragrans, ubi-
cumque conspexisset loca arboribus umbrosa & aquis
rigata, ex his coenacula fecerat, in quibus epula insti-
tueret: & unumquemque ex illis, quoties res ferret,
adiens, sacrificia ibi Diis celebrare, & cum prae-
stitis suis convivari consueverat; felix & beatus praedica-
tus ab omnibus, donec Minervae maledicere & impro-
ba facta committere conatus est. « Narrat deinde idem
scriptor, coenam parasse *Cotyn*, quasi occasione nuptia-
rum quas *Minerva* cum ipso esset contractura: & in-
structo ornatoque thalamo, ebrium expectasse Deam.
Quum igitur mentis iam impos esset, misit quemdam
e satellitibus, prospecturum an in thalamum advenisset
Dea: qui quum rediens nunciaffet, *neminem in thalamo*

θαλάμῳ, τοξεύσας τοῦτον ἀπέκτεινε· καὶ ἄλλον δευτέρου, ἐπὶ ταῖς αὐτοῖς· ἕως ὃ τρίτος συνεῖς, παραγενόμενος ἔφη, πάλαι τὴν θῆν αὐτὸν ἀναμύνειν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐντὸς ποτε καὶ ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν αὐρῶν, ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος.

XLIII.

Chabrias
Atheniensis.

Ἐν δὲ τῇ τρισκαδικᾷ τῶν Φιλιππικῶν, περὶ Χαβρίου τοῦ Ἀθηναίου ιστορῶν, Φησὶν „Οὐ δυνά-
μενος δὲ ζῆν ἐν τῇ πόλει, τὰ μὲν διὰ τὴν ἀσέλγειαν καὶ διὰ τὴν πολυτέλειαν τὴν αὐτοῦ τὴν πρὸ τὸν βίον, τὰ δὲ διὰ τοὺς Ἀθηναίους. ἅπανσι γὰρ εἰσι χαλεποὶ διὸ καὶ εἴλοντο αὐτῶν οἱ ἐνόδοι ἐξω τῆς πόλεως καταβιοῦν· Ἰφικράτης μὲν ἐν Θράκῃ, Κόνων δ' ἐν Κύπρῳ, Τιμόθεος δ' ἐν Λέσβῳ, Χάρης δ' ἐν Σιγείῳ, καὶ αὐτὸς ὁ Χαβρίας ἐν Αἰγύπτῳ.“ Καὶ περὶ τοῦ Χάρητος ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ Φησὶν „Χάρητος τε

Chares.

esse, sagittā hunc confodit; rursusque mox alium, eadem de causā. Quod cum intellexisset tertius, rediens dixit, iamdudum Deam illum exspectare. Idem rex aliquando zelotypiā adversus uxorem suam correptus, propriis manibus discidit miseram, a pudendis facto initio.

43. Philippicorum libro decimo tertio de *Chabria* Atheniensī loquens Theopompus, ait: »Non poterat autem in urbe vivere, partim ob morum lasciviam & sumtuosam in vitæ ratione magnificentiam; partim vero propter ipsos Athenienses. Sunt enim illi omnibus claris viris infensi. Quare clarissimi quique extra urbem vitam degere prætulērunt: Iphicrates quidem in Thracia, Conon in Cypro, Timotheus Lesbi, Chares in Sigēo, Chabrias vero in Aegypto.« De *Charete* idem, libro quinto & quadragesimo, scribit: »Segnis *Chares* & tar-

ε νωθροῦ τε ¹ ὄντος καὶ βραδέος, καὶ τοι γε καὶ ² πρὸς
 τρυφὴν ἢ δὴ ζῶντος· ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐ-
 λητρίδας, καὶ ψαλτρίδας, καὶ πεζὰς ἑταίρας. καὶ τῶν
 χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον, τὰ μὲν
 εἰς ταύτην τὴν ὕβριν ἀνήλυσκε, τὰ δ' αὐτοῦ ³ κατέλι-
 πεν Ἀθήνησι, τοῖς τε λέγουσι καὶ τὰ ψηφίσματα
 γράφουσι, καὶ τῶν ιδιωτῶν τοῖς δικαζομένοις. ἐφ' οἷς
 ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων οὐδέ πώ ποτε ἡγανάκτησεν,
 ἀλλὰ διὰ ταῦτα καὶ μᾶλλον αὐτὸν ἡγάπα τῶν πο-
 λιτῶν, καὶ δικαίως. καὶ γὰρ αὐτοὶ τοῦτον τὸν τρόπον
 d ἔζων, ὥστε τοὺς μὲν νέους ἐν ταῖς αὐλητρίδοις καὶ πα-
 ρὰ ταῖς ἑταίραις διατρίβειν· τοὺς δὲ μικρὸν ἐκείνων πρεσ-
 βυτέρους, ἐν τε τοῖς κύβοις καὶ ταῖς τοιαύταις ἀσω-
 τίαις· τὸν δὲ δῆμον ἅπαντα πλείω καταναλίσκειν εἰς
 τὰς κοινὰς ἐστιάσεις καὶ κραιναμίας, ἥτις εἰς τὴν τῆς

¹ Deest posterius τι editis. ² καὶ δὲ καὶ malebam. ³ τὰ δ' αὐτοῦ ed. Cas.

dus erat, iamque molle & luxuriosum vitae genus coe-
 perat sectari: quippe exercitui praefectus tibicinas &
 cantatrices & vulgares meretrices secum circumduce-
 bat: & pecuniarum ad bellum collatarum partem in hoc
 ipsum probrosum vitae genus absumsit, partem in ur-
 be Athenis reliquit, oratoribus distribuendam, & ple-
 biscita proponentibus, & privatis hominibus quibus li-
 tes essent intentatae. Quibus rebus tantum aberat ut
 indignaretur umquam Atheniensium populus, ut eum
 magis etiam quam alios omnes cives diligerent: nec im-
 merito. Nam & ipsi eodem modo vivebant; ut iuve-
 nes apud tibicinas & meretrices assidue versarentur, &
 his paulo natu maiores tesserae ludo & aliâ id genus
 lasciviâ tempus tererent, universus vero populus plura
 impenderet in publica epulâ & viscerationes, quam in

πόλειws διαίκεσιν.“ Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ τοῦ Θεο-
πόμπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν συλη-
θέντων χρημάτων· „Χάρητι, Φησὶ, τῷ Ἀθηναίῳ διὰ
Λυσάνδρου ¹ τάλαντα ἐξήκοντα. ἀφ' ὧν ἐδείπνησεν Ἀ-
θηναίους ² ἐν τῇ ἀγορᾷ, θύσας τὰ ἐπινίκια τῆς γενο-
μένης μάχης πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους.“ ὧν ἡγεῖτο ³
μὲν Ἀδαῖος, Ἀλεκτρυῶν ⁴ ἐπικαλούμενος, περὶ οὗ καὶ
ὁ Ἡρακλείδης ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητὴς μέμνηται οὕτως·
Ἀλεκτρυόνα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβὼν
ἀωρὶ κοκκύζοντα, καὶ πλανώμενον,
κατίκοψεν. οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
Ἐνὰ ⁵ κατακόψας, μάλα συχνοὺς ἐδείπνησε
Χάρης Ἀθηναίων ⁶ τόδ' ὥς γεναῖος ⁷ ἦν.
Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Δοῦρις.

¹ Sub duobus verbis διὰ Λυσάνδρου longe aliud quid latere videtur.

² Ἀθηναίους edd. ³ Temere ἡγεῖτο ed. Caf. ⁴ Forf. Ἀλεκ-
τρυὸν δ' ἐπικαλ. ⁵ Χ' ἐνα malebam. Κατὰ κίψος ms. Ep. Εἴτα
Cafaub. ⁶ Χάρης δ' Ἀθηναίων ed. Bas. & Caf. Χάρης Ἀθη-
ναίους Epit. ⁷ ἕπερ γιν. ἦν. iidem libri.

civitatis administrationem. « Idem rursus Theopompus,
in libro qui inscribitur de compilata ex Delphico tem-
plo Pecunia: » *Chareti*, ait, Atheniensis [per Lyfandrum]
talenta sexaginta: quæ ex pecunia epulum præbuit Athe-
nienfibus in foro, solennibus sacris factis pro victoria
parta in pugna adversus Philippi mercenarios, quibus
Adæus præfuerat, cui cognomen *Gallus gallinaceus* erat. «
Cuius etiam Heraclides meminit, poëta comicus his
verbis:

*Gallum Philippi postquamprehendit,
intempestive canentem, & palantem,
concidit: nondum enim cristam habebat.*

*Et caeso uno, frequentissimum epulis excepit numerum
Chares tunc Atheniensium: ille magnificus erat.*

Eadem Duris quoque narrat.

Ἰδομενεὺς δὲ Φησι, καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας Ἱπ-
 πίαν καὶ Ἱππαρχον εὐρεῖν θαλίας καὶ κώμους· διὸ
 καὶ Ἱππων καὶ ἑτέρων ἱ πολλῶν ἐπιπολάσαι τὸ πλη-
 θος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρεῖαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρ-
 χήν. καὶ τοι ὁ πατὴρ αὐτῶν Πεισίστρατος μετρίως
 ἐχρήτο ταῖς ἡδοναῖς· ὥστ' οὐδ' ἐν τοῖς χωρίοις, οὐδ' ἐν
 τοῖς κήποις Φύλακας ἐφίστα, ² ὡς Θεόπομπος ἰστο-
 ρεῖ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ, ἀλλ' εἰς τὸν βουλόμενον
 εἰσίσιντα ἀπολαύειν, καὶ λαμβάνειν ὧν δεήσει· ὅπερ
 ὕστερον ἐποίησε καὶ Κίμων, μιμησάμενος ἐκεῖνον. π-
 ρὶ οὐ καὶ αὐτοῦ ἱστορῶν ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν
 ὁ Θεόπομπος Φησί· „Κίμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς ἀγροῖς
 καὶ τοῖς κήποις οὐδένα τοῦ καρποῦ καθίστα Φύλακα,
 ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν εἰσίσιντες ἐπαρίζωνται,
 καὶ λαμβάνωσιν εἴ τινας δύνωτο τῶν ἐν τοῖς χωρίοις.

XLIV.

Hippias &
Hipparchus
prodigi.Moderator
eorum pater
Pisistratus.Cimon libe-
ralis & be-
neficus.

1 περιῶν καὶ ἱταρῶν conl. Casaub.

2 ἐφίστατο edd.

44. Idomeneus vero scribit, Pisistratidas etiam, Hip-
 piam & Hipparchum, lauta epula & comestationes inve-
 nisse: itaque & equorum & aliarum rerum (ad luxum
 pertinentium:) [*five, ut corrigunt viri docti, & scortor-
 um*] ingens multitudo penes illos erat: unde grave,
 ait, fuisse illorum imperium. At pater illorum *Pisistratus*
 moderate usus erat voluptatibus; ita quidem ut nec prae-
 diis suis nec hortis custodes praeficeret, ut narrat Theo-
 pompus libro vicesimo primo, sed volenti cuique pote-
 statem faceret intrandi fruendique, & sumendi quod cu-
 peret. Similiter postea *Cimon* fecit, illius imitatus exem-
 plum. De quo idem Theopompus verba faciens Phi-
 lippicorum libro decimo, ita scribit: „*Cimon* Athenien-
 sis praediis suis hortisque nullum fructuum custodem
 imponebat, ne quis civium impediretur quo minus in-
 traret fructusque arborum carperet, aut quibus rebus
 vellet in praediis ipsius frueretur. Deinde domum suam

ἔπειτα τὴν οἰκίαν παρῆχε κοινὴν ἅπασιν, ¹ καὶ δεῖ-
πνον αἰεὶ εὐτελες παρασκευάζεσθαι πολλοῖς ἀνθρώ-
ποις, καὶ τοὺς ἀπόρους προσιόντας τῶν Ἀθηναίων εἰ-
σιόντας δειπνῶν. ἐθεράπευε δὲ καὶ τοὺς καθ' ἑκάστην
ἡμέραν αὐτοῦ τι δεομένους· καὶ λέγουσιν, ὡς περὶ γέ-
το μὲν αἰεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, ἔχοντας κέρματα·
τούτοις τε ² δίδοναι προσέταττεν, ὅποτε τις προσέλθοι
αὐτοῦ δεόμενος. καὶ Φασὶ μὲν αὐτὸν καὶ εἰς ταφὴν
εἰσφέρειν. ποιεῖν δὲ καὶ τοῦτο πολλάκις, ὅποτε τῶν
πολιτῶν τινα ἰδοὶ κακῶς ἡμφιεσμένον, καλεῖεν ³ αὐ-
τῷ ⁴ μεταμφιένυσθαι τῶν νεανίσκων τινὰ τῶν συνακο-
λουθούντων αὐτῷ. ἐκ δὲ τούτων ἀπάντων ἠδοκίμει,
καὶ πρῶτος ἦν τῶν πολιτῶν. "Ὁ δὲ Πεισιστρατος
καὶ ἐν πολλοῖς βαρὺς ἐγένετο· ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι

¹ Forf. ὡς καὶ δειπνῶν. ² τούτοις δὲ edd. ³ Temere καλεῖεν
ed. Cas. 2. & 3. ⁴ αὐτὸν edd.

in commune praebebat omnibus; ita quidem ut etiam
quotidie frugalis coena multis hominibus parata esset, &
quicumque tenuioris fortunae cives accederent, iis intra-
re coenareque liceret. Curabatque etiam eos, qui quoli-
bet die aliquid ab eo peterent aut opis eius indigerent:
diciturque constanter quocumque iret secum habuisse
duos aut tres adolescentes, nummis instructos, quibus
mandatum erat, ut darent quoties accederet quispiam qui
a se aliquid petiturus videretur. Dicunt etiam ad efferen-
dos mortuos saepe sumtus eum contulisse. Etiamque
hoc saepius fecisse, ut, si quem civium vidisset male ve-
stitum, iuberet aliquem ex adolescentibus, qui ipsum se-
quebantur, cum illo permutare amiculum. Quibus rebus
omnibus magnam famam est consecutus, & civium prin-
ceps est habitus. « At *Pisistratus* in multis etiam rebus gra-
vis fuit civibus; (*five*, multa etiam arroganter & odiose
fecit;) quippe etiam Bacchi vultum, eius qui Athenis

τοῦ ¹ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινές Φασιν ² εἰκόνα.

Περικλέα δὲ τὸν Ὀλύμπιον Φησιν Ἡρακλείδης ὁ XLV.
 Ποντικὸς ἐν τῷ Περί Ἡδονῆς, ὡς ἀπῆλλαξεν ἐκ τῆς οἰ-
 κίας τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν μεθ' ἡδονῆς βίον προείλετο, Pericles in-
temperans
& prodigus.
 δ' ὥκει τε μετὰ Ἀσπασίας τῆς ἐκ Μεγάρων ἑταίρας,
 καὶ τὸ πολὺ μέρος τῆς οὐσίας εἰς ταύτην καταναλώ-
 σε. Θεμιστοκλῆς δ', οὕτω Ἀθηναίων μεθυσκομένων, Themisto-
cles.
 οὐδ' ἑταίραις χρωμένων, ἐκΦανῶς τέθριππον ζεύξας
 ἑταιρίδων, διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ ³ πληθύοντες ἐωθινὸς ἤλα-
 σεν. ἀμφιβόλως δ' αὐτὸ εἶρηκεν ὁ Ἰδομενεύς, εἴτε ἑταί-
 ρας τέτταρας συνπέζευξεν ⁴ ὡς ἵππους, εἴτε ἀντιβί-
 βασεν ⁵ αὐτὰς ἐπὶ τὸ τέθριππον. Πόσις ⁶ δ', ἐν τρίτῳ
 Μαγνητικῶν, τὸν Θεμιστοκλέα, Φησὶν, ἐν Μαγνη-
 ε σίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα, θῦσαι Ἀ-
 θηνᾶ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι· καὶ Διο-

¹ τοῦ abest ms. Ep. ² φασιν εἶναι εἰκόνα ed. Caf. ³ Κεραμι-
 κοῦ edd. ⁴ συνεπιζεύξεν edd. ⁵ ἀντιβίβασεν ed. Baf. & Caf.
⁶ Πόσις edd.

est, ad illius similitudinem effectum esse aiunt nonnulli.

45. *Periclem* vero *Olympium*, ait *Heraclides Ponticus* in libro de Voluptate, uxore sua domo exacta voluptati se tradidisse, & cum *Aspasia* meretrice *Megarica* habitasse, in eamque bonorum suorum maiorem partem absumfisse. *Themistocles* vero, quo tempore nondum *Athenienses* vulgo temulentiae & scortationi dediti erant, quadrigis iunctis meretricularum publice per *Ceramicum*, hominibus frequentem, mane transvectus est. Quam rem narrans *Idomeneus*, ambigue locutus est; ut nescias, utrum quatuor meretrices veluti equos quadrigis iunxerit, an in quadrigis illas fecerit sedere. Possis vero (*sive*, *Posis*) tertio libro *Rerum Magneticarum* ait, *Themistoclem* *Magnesiae*, suscepta *Coronifera* dignitate, *Minervae* sacra fecisse, illumque festum diem *Panathenaea Athen.* Vol. IV. H h

νύσῃ Χοσπότῃ θυσιάσαντα, καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτόθι καταδείξαι. Κλέαρχος δ', ἐν πρώτῳ Περὶ Φιλίας, ¹ τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν ² τρίκλινον οἰκοδομησάμενον περικαλλέστατον, ὥς ³ ἀγαπᾶν ἔφησεν, εἰ τοῦτον Φίλων πληρώσειεν. ⁴

XLVI.

Artemo
Periphore-
tus.

Χαμαιλέον δ' ὁ Ποντικός, ἐν τῷ Περὶ Ἀνακρέοντος, προβαίνει τὸ,

„Ξανθὴ δ' Εὐρυπύλη μέλει

„ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων“

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ εἰς τρυφερῶς βιόοντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνῃ. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίᾶς εἰς τρυφὴν ὁρμησαί φησιν, ἐν τούτοις

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, ⁵ καλύμματα ⁶

¹ Φιγυλίας edd. ² Rursus in Μωγασία hic inserunt edd. ³ Deest vulgo ὥς. ⁴ πληρώσει ed. Bas. & Cas. ⁵ βερβέριον ed. Cas. βερβέρια Barn. Forf. Κορβέριον. ⁶ καλύμματα ed. Ven. & Bas. καλύμματα Barn.

vocasse: itemque Baccho Chooporaē sacra facientem, *Choum* (i. e. Congiorum) *festum* ibidem instituisse. Clearchus vero, libro primo de Amicitia, Themistoclem ait, postquam triclinium singulari elegantia construendum sibi curasset, dixisse, *contentum se fore, si amicis illud implere possit.*

46. Chamaeleon vero Ponticus, in Commentario in Anacreontem, ad verba ista,

Flavae vero Eurypylae curae est

Periphoretus Artemon:

scribit: cognomen illud invenisse Artemonem eo, quod molliter agens vitam, in lectulo circumferretur. Nam & Anacreon eum ait, cum pauper prius fuisset, mollitiem dein esse sectatum. Verba poetae haec sunt:

Olim habens berberium, [id est, miserum amicum,]

causiamque

ἑσθηκωμένα, καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ, ¹
καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλουτον ²
εἴλυμα ³ κακῆς ἀσπίδος·
ἀρτοπώλῃσιν ⁴ καὶ ἐθειλοπόροις ⁵ 5
a ὀμιλέων ὁ πονηρὸς ⁶ ὁ Ἀρτέμων, ⁷
κίβδηλον εὐρίσκων βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα,
πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ ⁸ 10
μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, ⁹ χρύσεια
φορέων ¹⁰ καθέρματα ¹¹ παῖς Κύκης, ¹²

¹ ἐν πρὸς corr. Dal. Caf. & Barn. ² νεόπλουτον ms. Ep. & ed. Caf. Dal. Barn. ³ εἴλυμα edd. ⁴ ἀρτοπώλῃσιν ed. Ven. Baf. Caf. ⁵ ἀρτοπώλῃσιν ms. Ep. ἀρτοπώλῃσιν ed. Caf. 1. 2. ἀρτοπώλῃσιν Barn. ⁶ καὶ ἐθειλοπόροις ed. Ven. & Baf. κηθειλοποροῖσιν Barn. ⁷ Repetitur articulum ignorant edd. ⁸ σκυτίνῳ ed. Caf. Barn. ⁹ σατινέων ed. Ven. & Baf. ¹⁰ φορέων ms. A. & ed. Ven. ¹¹ καὶ θέρματα ed. Ven. & Baf. καθέρματα corr. Caf. ¹² παῖς τύχης corr. Tour.

(capiti) adstrictam, & ligneos astragalos in auribus,
& nudum circa costas bovis recens-adquisitum
involutum pravi clypei:
cum mulieribus-panariis & voluntariis-prostitulis
versatus improbus Artemon,
miseram inveniens vitam,
saepe in collistrigio ponens cervicem,
saepaque in rois,
saepe etiam a tergo caesus
coriaceo flagro, comam
barbatamque evulsus:
nunc vero conscendit currus, aureas
gestans in aures, filius Cycae;

καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην

15

Φορεῖ γυναῖξιν αὐτάς. ¹

b

XLVII.

Alcibiadis
luxuria.

Περὶ δὲ τοῦ καλοῦ Ἀλκιβιάδου Σάτυρος ἱστοροῦν
 ἡ Δέγεται, Φησὶν, ὅτι ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ἂν, Ἰώνων ² ἐφαί-
 νετο τρυφαιώτερος· ἐν Θηβαίᾳ δὲ σωματοκῶν καὶ γυμ-
 ναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιωτίας· ἐν
 Θετταλίᾳ δὲ ἵπποτροφῶν καὶ ἥνιοχῶν, τῶν Ἀλευα-
 δῶν ἱππικιώτερος. ἐν Σπάρτῃ δὲ καρτερίαν καὶ ἀσφά-
 λειαν ἐπιτηδεύων, ἵνα τοὺς Λάκωνας· ὑπερῆρι δὲ καὶ
 τὴν τῶν Θρακῶν ἀκρατοποσίαν. Τὴν δὲ αὐτοῦ ³ γυ-
 ναῖκα πευρῶν, ὡς ἕτερος ἐπεμψεν αὐτῇ χιλιούς Δαρι-
 κούς. Κάλλιστος δὲ ἂν τὴν μορφὴν, κόμην τε ⁴ ἔνε-
 φεν ἐπὶ πολὺ τῆς ἡλικίας, καὶ ὑποδήματα παρηλλαγ-
 μένα ἐφόρει, ἃ ἀπ' αὐτοῦ Ἀλκιβιάδης ⁵ καλεῖται.

¹ φορεῖ γυναῖξιν ξέν' αὐτῇ lego cum lac. ² Deest Ἰώνων msstis.
³ αὐτοῦ ms. A. Ἀγνός & dein ἰταῖραν corrigendum censue-
 rat Casaub. ⁴ Temere κόμην δι' ed. Bas. & Cas. ⁵ Vitiōse
 Ἀλκιβιάδης ed. Cas. 2. & 3.

& umbellam eburneam

praefert ei peregrina mulier.

47. De formoso vero Alcibiade narrans Satyrus, ait:
 »Dicunt, cum in Ionia esset, luxuriosiores fuisse Ioni-
 bus; cum Thebis exercitationibus corporis daret ope-
 ram, magis Boeotum quam ipsi Thebani; in Thessalia
 vero cum alendis equis & aurigationi vacaret, peritio-
 rem illius artis fuisse quam Aleuadae. Sparta vero pa-
 tientiae & constantiae [*sive*, tenuitati victus cultusque]
 studens, Spartanos omnes superavit: in Thracia rur-
 sus Thracas meri potu antecelluit. Idem propriae uxori,
 quo eam tentaret, alieno nomine mille misit Dario-
 cos. Quum autem pulcerrima esset corporis forma, in
 magnam aetatis partem comam aluit, [*sive*, comam aluit
 in eam longitudinem ut ultra medium staturae ipsius
 promissa esset;] & insolitum genus calceorum gestabat,

Ὅτε δὲ χορηγεῖται πομπεύων ἐν πορφύρῃ, εἰσιὼν εἰς τὸ θέατρον ἰθαυμάζεται οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. διὸ καὶ Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικός, ὡς ἂν αὐτὸς αὐτόπτης γεγονώς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ¹ ἰσχυρὸν αὐτὸν, καὶ ἀνδρώδη, καὶ ἀπαίδευτον, καὶ τολμηρὸν, καὶ ὠραῖον ἐφ' ἡλικίας γενέσθαι εὐφροσύνῃ. Εἰς δὲ τὰς ἀποδημίας ὁπότε στέλλοιτο, τέσσαρσι τῶν συμμαχίδων πόλεων ὥσπερ θεραπεύαναι ἐχρήτο. σικηνὴν μὲν γὰρ αὐτῷ Περσικὴν ἐπησσον Ἐφέσιοι· τροφὴν δὲ τοῖς ἵπποις αὐτοῦ Χίιοι ² παρεῖχον· ἱερῆα δὲ παρίστασαν εἰς τὰς θυσίας καὶ κριονομίας ³ Κυζικηνοί· Λέσβιοι δὲ οἶνον παρεῖχον, καὶ τὰ ἄλλα τὰ πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν διαταν. Ἀφικόμενος δ' Ἀθήνησιν ἐξ Ὀλυμπίας, δύο πίνακας ἀνέθηκεν, Ἀγλαοφώντος γραφὴν ὣν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανούσας αὐτόν· ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα τῇ

¹ Ἀλκιβιάδου edd. ² Χίιοι edd. vett. & mss. ³ κριονομ. ms. Ep. qui ab illo *Alcibiades* nominantur. Quoties ludos publicos suo sumtu ederet, purpura amictus in pompa procedens, atque ita theatrum ingrediens, admiratione percellerat non viros modo, verum mulieres quoque. Quare Antisthenes Socraticus, qui ipse etiam viderat Alcibiadem, ait, robustum eum, & fortem, & disciplinae aspernantem, & audacem, & formosum totā fuisse aetate. Quoties peregre abiret, quatuor sociis civitatibus veluti famulis utebatur: nam tentorium ei Persicum figebant Ephesii; equis ipsius pabulum praebebant Chii; victimas ad sacrificia & ad viscerationes Cyziceni supeditabant; Lesbii vero vinum, & alia ad quotidianum victum necessaria. Athenas reversus ex Olympiā, duas tabulas dedicavit, Aglaophontis pictoris opera: quarum altera Olympiadem exhibebat & Pythiadem coronantes illum; in alterā erat Nemea sedens, & super eius geni-

καθημένη, καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς Ἀλκιβιάδης, ὁ καλλίων Φαινόμενος τῶν γυναικείων προσώπων. Καὶ στρατηγῶν δὲ ἐτι καλὸς εἶναι ἤθελεν· ἀσπίδα γοῦν εἶχεν ἐκ χρυσοῦ ¹ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένην, ἐφ' ἧς ἦν ἐπίσημον ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος. Ἐπικωμάσας δὲ ποτε ὡς Ἄνυτοι, ἐραστὴν ὄντα, καὶ πλούσιον, συνεπικωμαζόντος αὐτῷ τῶν ἐταίρων ἐνὸς Θρασύλλου, (τῶν πενήτων δ' οὗτος ἦν) προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικίῳ ² προκειμένων, ἐκέλευσε τοὺς ἀκολουθοῦντας ἀποφέρειν πρὸς τὸν Θρασύλλον· εἰδ' οὕτω Φιλοφρονησάμενος τὸν Ἄνυτον ἀπῆλλάσσειτο. ὁ δὲ Ἄνυτος πάνυ ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λέγοντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἶη πεποιηκὼς ὁ Ἀλκιβιάδης· οὐ γὰρ Δί', ἔφη, ἀλλ' εὐγνώμονα· ³ ἔχων ⁴ ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση κατέλιπεν.

XLVIII.

Λυσίας δὲ ὁ ῥήτωρ περὶ τῆς τρυφῆς αὐτοῦ λέγων,

¹ χρυσοῦ ms. Ep. ² κυλικίῳ Ms. ³ εὐγνωμοσύνη ms. Ep.
⁴ ἔχων γὰρ ἔξου. ms. Ep.

bus Alcibiades, pulcriore formâ faciei quam erant muliebres formae. Iam dux quum esset exercitus, adhuc formosus esse volebat: itaque scutum habuit ex auro & ebore confectum, in quo pro insigni erat amor fulmen vibrans. Comeffatum aliquando cum ivisset ad Anytum, a quo amabatur, divitem hominem, comite Thrasyllo uno e suis familiaribus, cui res erat angusta domi; propinquans Thrasyllo dimidiam partem poculorum in abaco expositorum, pedissequos ea auferre iussit & ad Thrasylum asportare: deinde comiter valere iussit Anyto, discessit. Et liberaliter admodum amanterque Anytus, quibusdam dicentibus inique egisse Alcibiadem; Immo vero, per Iovem, inquit, ex aequo & bono: cum enim potestatem habuisset omnia auferendi, dimidium reliquit.

48. Lysias vero orator de eiusdem luxu & mollitie

Φησὶν· „Ἐκπλεύσαντες γὰρ κοινῇ Ἀξίοχος καὶ Ἀλ-
 κιβιάδης εἰς Ἑλλήσποντον, ἔγημαν ἐν Ἀβυδῶ, δύο
 α ὄντα, Μεδοντιάδα τὴν Ἀβυδηνήν, καὶ ξυνωκείτην.¹
 ἔπειτα αὐτοῖν γίνεται θυγάτηρ, ἣν οὐκ ἔφαντο δύνα-
 σθαι γινῶναι, ὁποτέρου εἴη. ἐπεὶ δὲ ἦν ἀνδρὸς ὡραία,
 ξυνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ καὶ εἰ μὲν χρῶτο καὶ ἔχοι
 Ἀλκιβιάδης, Ἀξίοχου ἔφασκεν εἶναι θυγατέρα· εἰ
 δὲ Ἀξίοχος, Ἀλκιβιάδου.“ Κεκοιμώθηται δὲ καὶ ὑπὸ
 Εὐπόλιδος, ὡς καὶ ἀκόλαστος πρὸς γυναῖκας, ἐν Κό-
 λαξιν, οὕτως·

Insana
Alcibiadis
libido.

A. Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτηται.

B. Τί² ληρεῖς; —

οὐκ οἶκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ³ γυμνάσις

b δάμαρτα;

καὶ Φερεκράτης δὲ Φησὶν·

1 καὶ ξυνωκείτην ed. Ven. καὶ ξυνωκείτην ed. Baf. & Caf. 2 De-
 lendum τί videtur. 3 σεαυτοῦ ed. Caf.

loquens, ait: „Postquam unà enavigarunt *Axiochus & Alcibiades* in Hellespontum, Abydi uxorem duxerunt ambo Medontiadem Abydenam, cum eaque habitarunt. Dein illis nata est filia; quae utrius esset ignorare se profitebantur. Et postquam haec quoque viro matura fuit, cum hac pariter concubuerunt: ita quidem ut Alcibiades, quando illà utebatur eamque habebat, Axiochi diceret esse filiam; sin Axiochus, Alcibiadis.“ Comice etiam traductus est ab Eupolide, in Adsentatori- bus, ut immodice mulierosus, his verbis:

A. *Alcibiades e mulieribus egrediatur.*

B. *Nugaris.* —

Nonne domum ibis, tuamque ipsam exercebis uxorem?

Etiamque Pherecrates ait:

Οὐκ ὦν ἀνὴρ γὰρ Ἀλκιβιάδης, ὡς δοκεῖ,
ἀνὴρ ἀπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστὶ νῦν.

Ἐν Σπάρτῃ δὲ ὦν, ἔφθειρε τὴν Ἀγιδος τοῦ βασιλέως
γυναῖκα Τίμαιαν. Ἐπιπληττόντων δ' αὐτῷ τινῶν
„Οὐκ ἀκрасίας ἔνεκεν συνελθεῖν, ἔφη, ἀλλ' ἵνα ὁ
γενόμενος ἐξ αὐτοῦ βασιλεύσῃ τε τῆς Σπάρτης, καὶ
μηκέτι λέγωνται οἱ βασιλεῖς ἀφ' Ἡρακλείους, ἀλλ'
ἀπ' Ἀλκιβιάδου.“ Στρατηγῶν δὲ συμπεριήγετο αὐ- c
τῷ τὴν τε Λαΐδος τῆς Κερινθίας μητέρα Τιμάνδραν,
καὶ Θεοδότην τὴν Ἀττικὴν εταῖραν.

XLIX.

Triumphans
in patriam
redit Alci-
biades.

Μετὰ δὲ τὴν Φυγὴν, κυρίους Ἀθηναίους ποιήσας
τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ πλείους τῶν πεντακισχιλίων
Πελοποννησίου λαβὼν, ἀνέπεμψεν εἰς τὰς Ἀθήνας.
κατιῶν τε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα, ἵστε Φάνωσθε
τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῶ, καὶ μίτρας, καὶ ται-
νίας· καὶ ἀναλαμβάνετε τὰς αἰχμαλώτους ναῦς ἡκρα-
1 αὐτῷ ms. A. Deest vox ms. Ep.

*Cum vir non sit Alcibiades, ut videtur,
mulierum nunc omnium vir est.*

Spartae vero cum versaretur, Agidis regis uxorem cor-
rupit Timaeam. Ob idque facinus reprehensus a non-
nullis: *Non libidinis causa se cum ea congressum*, inquit;
sed ut, qui ex se nasciturus esset filius, Spartae regnaret, neque
porro ab Hercule se ortos dicerent reges, sed ab Alcibiade. Idem
exercitui praefectus, secum circumducebat Laidis Co-
rinthiae matrem Timandram, & Theodotam meretrix-
cem Atticam.

49. Postquam in exilium esset missus, Hellespontum
sub imperium redegit Atheniensium, & amplius quin-
quies mille Peloponnesios captos Athenas misit. Deinde
in patriam rediit, Atticas triremes frondibus & fasciis
Iemnicisque coronavit; captivasque naves acrostoliis
mutilatas, ad ducentas, e suis navibus religatas ducens,

τηριασμένας, εἰς διακοσίας, ἱππαγωγούς τε ἄγων
 α σκύλων καὶ ὄπλων Λακωνικῶν καὶ Πελοποννησιακῶν
 μιστάς, εἰσέπλει. ἡ δὲ τριήρης ἐφ' ἧς αὐτὸς κατέπλει,
 μέχρι μὲν τῶν κλείθρων τοῦ Πειραιέως προσέτρεχεν ¹
 ἀλουργοῖς ἰστίοις. ὡς δὲ ἐντὸς ἦν, καὶ τὰς κώπας ἔλα-
 βον οἱ ἐρέται, Χρυσόγονος μὲν ἤλπει τὸ τριηρικόν, ἐν-
 δεδυκώς τὴν Πυθικὴν στολὴν· Καλλιππίδης δὲ ὁ τραγ-
 ωδὸς ἐκέλευε, ² τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς στολὴν ἡμφιεσμέ-
 νος. διὸ καὶ χαριέντως εἶπέ τις· „Οὐτ' ἂν δύο Λυ-
 σάνδρους ὑπῆνεγκεν ἡ Σπάρτη, οὐτ' ἂν δύο Ἀλκιβιά-
 ε δας Ἀθῆναι.“ Ἐμιμεῖτο δὲ Ἀλκιβιάδης τὸν Παισα-
 νίου Μηδισμόν, καὶ καθομιλῶν Φαρνάβαζον, τὴν Περ-
 σικὴν ἐνέδυστο στολὴν, καὶ τὴν Περσικὴν ἔμαθε Φω-
 νήν, καθάπερ καὶ Θεμιστοκλῆς.

Δοῦρις δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν
 „Παισανίας μὲν, Φησὶν, ὁ τῶν Σπαρτιατῶν βασι-
 λεύς, καταβέβηκεν τὸν ³ πάτριον τρίβωνα, τὴν Περσι-
 1 προϊέτρειν ms. Ep. 2 ἐκέλευε edd. 3 τὴν ms. Ep.

& hippagines spoliis & armis Laconicis & Peloponnesia-
 cis repletas, portum intravit: triremisque, qua veheba-
 tur ipse, usque ad Piraei claustra purpureis expansis
 velis provecta est. Tum, ubi intus fuit, remosque sum-
 serunt remiges, Chrysogonus Pythica stola amictus, clas-
 sicos numeros modulatus est; Callippides vero tragoe-
 dus, scenicam stolam indutus, imperia (remigibus) de-
 dit. Quare non illepide aliquis dixit: *Nec duo Lysandros
 ferre posset Sparta, nec duos Alcibiades ferrent Athenae.* Imita-
 batur autem Alcibiades Pausaniae Medismum; & Pharna-
 bazi ambiens benevolentiam Persicam induebatur stola, &
 Persicam addiscebat linguam, sicut olim Themistocles.

50. Duris vero, secundo & vicesimo Historiarum li-
 bro, scribit: „Pausanias Spartanorum rex, deposito pa-

L.
 Pausaniae
 luxus.

Demetrii
Polioretae
factus.

κῆν ἐνεδύετο¹ στολήν. ὁ δὲ Σικελίας τύραννος Διονύ-
σιος ξυστίδα καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ περὶνῃ μετε-
λάμβανε τραγικόν. Ἀλέξανδρος δ', ὡς τῆς Ἀσίας ἐκυ-
ρίευσεν, Περσικαῖς ἐχρήτο στολαῖς. Δημητριος δὲ πάν-
τας ὑπερέβαλεν. τὴν μὲν γὰρ ὑπόδεσιν ἣν εἶχε, κατε-
σκεύαζεν² ἐκ πολλοῦ δαπανήματος· ἦν γὰρ κατὰ
μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας σχεδὸν ἐμβάτης πύλημα
λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ
χρυσῷ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν, ὀπίσω καὶ ἔμπρο-
σθεν ἐνιάντες, οἱ τεχνῖται. αἱ δὲ χλαμύδες αὐτοῦ ἦσαν
ὄρφνοιον³ ἔχουσαι τὸ Φέγγος τῆς χροᾶς· τὸ δὲ πᾶν, ὃ
πόλος ἐνύφαντο, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώ-
δεκα ζῳδια. μίτρα δὲ χρυσόπαστος ἦν, ἥ⁴ καυσίαν²
ἀλουργῇ οὔσαν ἐσφιγγεν, ἐπὶ τὸ νῶτον φέρουσα⁵ τὰ
τελευταῖα καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. γινομένων

1 ἐνεδύετο edd. 2 κατεσκεύαζεν edd. 3 ὄρφνοιον ed. Ven. Forf.
ὄρφνοιον debuerat. 4 In Ms. absque h. 5 edd. absque in.
5 φέρουσαν vulgo.

trio palliolo, Persicam induit stolam. Siciliae tyrannus
Dionysius pallam scenicam & auream coronam cum fi-
bulâ sumit tragicam. Alexander, postquam Asiam sub-
egit, Persicis usus est stolis. Sed cunctos superavit *Demetrius*.
Nam calceamenti genus, quo ille usus est, ingenti
sumtu erat paratum: quippe quoad fabricae formam
fere cothurnus erat, e coactâ purpurâ (sive, coactâ la-
nâ purpureâ) pretiosissimâ paratus, cui multam ex au-
ro varietatem, tam a parte posteriore, quam ab ante-
riore, inferebant intexebantque artifices. Chlamydes
eius fuscum quemdam habebant coloris nitorem: &, ut
verbo dicam, coeli polus eis intextus erat, cum aureis
stellis & duodecim signis. Porro fascia erat auro distin-
cta, quae pileum purpureum ita adstringebat, ut tae-
nariae extremæ fimbriae in tergus dependerent. Quum

δὲ τῶν Δημητρίων Ἀθήνησιν, ἐγράφετο ἐπὶ τοῦ προσκηίου ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὀχούμενος. “ Νύμφῃς δὲ ὁ Ἡρακλεώτης, ἐν ἔκτῳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος ”, Πausanias, Φησὶν, ὁ περὶ Πλαταίας νικήσας Μαρδόνιον, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα, καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς, περὶ Βυζάντιον διατρίβων, χαλκοῦν¹ τὸν ἀνα-
B κείμενον κρατῆρα τοῖς θεοῖς τοῖς ἐπὶ τοῦ στόματος ἰδρύνουσιν, ὃν ἔτι καὶ νῦν εἶναι συμβαίνει, ἐτόλμησεν ἐπιγράψαι ὡς αὐτὸς ἀναβῆς, ὑποβίς² τὸδε τὸ ἐπίγραμμα, διὰ τὴν τρυφήν καὶ ὑπερηφανίαν ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ

Pausaniae
infolentia.

Μνάμ' ἀρετῆς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἀνακτι

Πausanias, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου,

Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱὸς

Κλεμβρότου,³ ἀρχαίας Ἡρακλεῶς γενεᾶς. “

„Ἐτρώθησε δὲ καὶ Φάραξ ὁ Λακεδαιμόνιος, ὡς

LI.

1 τὸν χαλκ. τὸν ἀνακ. ed. Caf. 2 Deest ὑποβίς edd. 3 Κλεμβρότου ed. Baf. & Caf. 3. Κλεμβρότου ed. Caf. 1. & 2.

que Athenis Demetriorum solennitas celebraretur, in proscenio pictus erat Demetrius, orbi terrarum infidens. « Nymphis vero Heracleota, sexto libro Historiae Patriae, scribit: » Pausanias, is qui ad Plataeas Mardonium proelio superavit, missis factis Spartaē legibus & institutis, totum se insolentiae tradens, cum circa Byzantium versaretur, aeneum craterem Diis consecratum, quorum templum ad freri est introitum, qui crater hodieque exstat, eum ausus est ita inscribere quasi ipse dedicasset, ob luxuriam insolentiamque sui prorsus oblitus, hac incisa scripturā :

Virtutis monumentum posuit regi Neptuno

Pausanias, Graeciae princeps late patens,

Pontum ad Euxinum, Spartanus genere, filius

Cleombroti, antiquā de Herculis prosapia. «

51. « Luxuriosus quoque fuit Pharae Lacedaemonius,

Pharax &
Archida-
mus, Lace-
daemonii.

Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἱστορίᾳ· καὶ ταῖς ἡδε-
ναῖς οὕτως ἀσελγῶς ἐχρήσατο καὶ χυδῶν, ¹ ὥστε πε-
λὺ μᾶλλον διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην αὐτὸν ² ὑπολαμβάνε-
σθαι Σικελιώτην, ἢ διὰ τὴν πατρίδα Σπαρτιάτην.
Ἐν δὲ τῇ πεντηκοστῇ δευτέρᾳ Φησὶν, ὡς „Ἀρχίδαμος
ὁ Λάκων ἀποστάς τῆς πατρίου διαίτης, συνιθίσθη ³
ξενικῶς καὶ μαλακῶς ⁴ διόπερ οὐκ ἠδύνατο τοῦ οἴκου
βίον ὑπομένειν, ἀλλ' ἐσπούδασεν ⁵ αἰεὶ ⁶ δι' ἀκρασίας
ἔξω διατρίβειν. καὶ Ταραντίνων πρεβυσταμένων περὶ
συμμαχίας, ἔσπευσε συνελθεῖν ⁷ αὐτοῖς βοηθός· καὶ δ
κεῖ γενόμενος, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανὼν, οὐδε τα-
φῆς κατηξιώθη, καίτοι Ταραντίνων πολλὰ χρήματα
ὑποσχομένων τοῖς πολεμίοις ὑπὲρ τοῦ ἀνελίσθαι αὐ-
τοῦ τὸ ⁸ σῶμα.“ Φύλαρχος δ', ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν ἱστο-

¹ χυδῶν ed. Ven. χλιδῶν ed. Basf. ² αὐτὸν ταύτην ed. Casaub.
³ συνιθίσθη ms. A. συνιθίσθαι ms. Ep. συνιστία ed. Ven. &
Baf. συνιστία ed. Casf. ⁴ καὶ μαλ. defunct ed. Ven. & Basf.
⁵ ἐσπούδασεν ms. Ep. ⁶ αἰεὶ edd. cum ms. Ep. ⁷ συν-
ελθεῖν edd. ⁸ τὸ αὐτοῦ σῶμα edd.

ut refert Theopompus Historiarum libro quadragesimo,
& voluptatibus ita lascive & profuse usus est, ut eam
ob causam Siculus magis, quam ob patriam Spartanus
esse existimaretur. « Libro secundo vero & quinquage-
simo scribit: „Archidamum Lacedaemonium, spretà vi-
tae ratione patriā, peregrinis mollibusque moribus ad-
suevisse. Itaque domi, inquit, vitam agere non am-
plius sustinuit, sed propter intemperantiam semper ex-
tra patriam transigere vitam studuit. Quare quum Ta-
rentini legatos misissent qui auxilium peterent, conti-
nuo cum illis proficisci opem laturus properavit: ibique
in bello vita functus, ne sepulcro quidem honoratus est,
quamvis magnam pecuniae vim hostibus promississent
Tarentini, ut auferre corpus eius humareque ipsis lice-
ret. « Phylarchus vero, decimo libro Historiarum, ait,

ριαῖν, Θρακῶν Φησι τῶν καλουμένων Κροβύζων βασι- Isanthes rex
Thraciae.
λέα γενέσθαι Ἰσάνην, τρυφῇ πάντας τοὺς καθ' ἑαυ-
τὸν ὑπερβαλλόμενον. ἦν δὲ καὶ πλούσιος, καὶ καλός.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ ὁ αὐτὸς, Πτολεμαῖον, Ptolemaeus
Philadelphus.
Φησὶν, τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, πάντων
σεμνότερον γινόμενον τῶν δυναστῶν, καὶ παιδείας εἰ-
τινα καὶ ἄλλον καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα, οὕτως ἑξα-
πατηθῆναι τὴν διάνοιαν καὶ διαθαρῆναι ὑπὸ τῆς ἀκαί-
ρου τρυφῆς, ὥστε τὴν πάντα χρόνον ὑπολαβεῖν βιά-
σεσθαι, καὶ λέγειν ὅτι μόνος εὖροι τὴν ἀθανασίαν. κα-
τατεινόμενον οὖν ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὡς
ποτ' οὖν ἐρᾷσι ¹ καὶ κατεῖδεν ² διὰ τινων ὑπολαμ-
πάδων τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ ³ τὸν ποταμὸν ἀριστο-
ποιούμενους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπὶ τῇ
τῆς ἁμμου χύδην ἐρριμμένους, εἶπεν, „ὦ τάλαις ἐγὼ,
τὸ μηδὲ τούτων ἓνα γενέσθαι.“ ⁴

¹ ἐρᾷσι edd. cum ms. A. ² κατεῖδεν ms. A. ³ παρὰ ms. E. p.
⁴ γενέσθαι μί. Eustath. •

Thracum illorum, qui *Crobzyi* vocantur, regem fuisse *Isanthen*, qui omnes suae aetatis gentisque homines luxu antecelleret: fuisse autem & opulentum & formosum. Idem libro vicesimo secundo scribit, *Ptolemaeum secundum*, Aegypti Regem, omnium principum praestantissimum, & humanioribus disciplinis si quis alius eruditissimum, importuno luxu ita mente captum fuisse & corruptum, ut sempiternam sibi vitam fore somniaret, & a se uno repertam esse immortalitatem iactaret. At postquam per plures dies articuli pedum morbo fuisset cruciatus, ubi melius aliquanto se habens, per fenestras conspexit Aegyptios iuxta flumen sparsim in arena decumbentes, prandentesque, & cibum qui forte adesset capientes: *O me miserum*, inquit, *qui non sum horum unus!*

LII.

Calliam
perdunt
divitiae.

Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθά-
νομεν καὶ πρότερον εἰπόντες· ἀλλ' ἐπεὶ καινῶς Ἡρα-
κλείδης ὁ Ποντικός ἐν τῷ Περὶ Ἡδονῆς ἱστορεῖ περὶ αὐ-
τοῦ, ἄνωθεν ἀναλαβὼν διηγήσομαι. „Ὅτε τὸ πρῶτον
εἰς Εὐβοίαν ἐστράτευσαν οἱ Πέρσαι, τότε, ὥς φάσιν,
Ἐρετριεὺς αὐτῇ Διόμνηστος κύριος ἐγένετο τῶν τοῦ στρα-
τηγῶν χρημάτων. ἐτυχε γὰρ ἐν ἀγρῷ τῷ ἐκείνου¹ σκη-
νῶν, καὶ τὰ χρήματα εἰς οἶκημά τι θέμενος τῆς οἰκίας.
τελευτησάντων δὲ πάντων, διέλθων ἔχων ὁ Διόμνη-
στος τὸ χρυσίον. ἐπεὶ δὲ πάλιν ὁ τῶν Περσῶν βασι-
λεὺς ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἐρετρίαν στρατεύμα, προσ-
τάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι² τὴν πόλιν, εἰκό-
τως ὑπέξεντο ὅσοι χρημάτων ἠπόρουν. οἱ οὖν κατα-
λελειμμένοι τῆς τοῦ Διομνήστου οἰκίας, παρ' Ἰππό-
νικον τὸν Καλλίου, τὸν Ἀμμωνα ἐπικαλούμενον, ὑπ-

¹ ἐν τῷ ἀγρῷ ἐκείνου edd.

² Delendum videtur ποιῆσαι.

52. De Callia vero & huius adulatoribus iam in supe-
rioribus quidem verba fecimus: sed quoniam de eodem
nova quaedam tradit Heraclides Ponticus in libro de Vo-
luptate, a capite repetam narrationem. „Quo tempore
primam expeditionem in Boeotiam susceperat Persae,
tunc, ut aiunt, pecunia omnis, quam habuerat dux copia-
rum Persicarum, in potestatem pervenit civis Eretrien-
sis, cui Diomnesto nomen erat. Nam in illius praedio ten-
torium suum fixerat imperator, & pecunias in conclavi
quodam aedium deposuerat. Postquam igitur (in eo bel-
lo) omnes Persae (qui Eretriae fuerant) periissent, in-
fidiis aliis in possessionem pecuniarum pervenit Diomne-
stus. Deinde vero quum novum exercitum Eretriam
mitteret rex, dato mandato ut oppidum funditus dele-
retur; res suas, ut consentaneum erat, locuples quis-
que asportavit. Igitur qui superstites erant ex Diomne-
sti familia, pecunias illas apud Hipponicum Calliae fi-

εξήλθον τὰ χρήματα εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀπάντων τῶν Ἑρετριῶν, **β** κατέσχον οὗτοι τὰ χρήματα πολλὰ ὄντα. ὥστε Ἴππώνικος, ὁ ἀπ' ἐκείνου γεγενὼς τοῦ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος, ἤτησεν Ἀθηναίους ποτὲ ἐν Ἀκροπόλει τόπον, ἃν οἰκοδομήσεται ¹ τοῖς χρήμασιν ὅπου κείσεται, λέγων ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ἐν ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ πολλὰ χρήματα εἶναι· καὶ ἔδωσαν Ἀθηναῖοι. νοθετηθεὶς δ' ὑπὸ τῶν Φίλων, μετενόησε. τούτων οὖν ² τῶν χρημάτων Καλλίας κύριος γενόμενος, καὶ πρὸς ἡδονὴν βιώσας· (ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν ἦσαν; ποίας δὲ δαπάνας οὐχ ὑπερέωρα κείνος;) ἀλλ' ὅμως εἰς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ ἡδονὴν βίος, ὥστε μετὰ γραιδίου βαρβαρίου διατελεῖν ἡναγκάσθαι, καὶ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν ἐνδεής

¹ οἰκοδομήσεται edd.

² ὄντων inserit ms. A.

lium, cui Ammon cognomen erat, Athenis depofuerunt: & postquam everfi a Persis & in alias regiones transportati efflent Eretrienfes omnes, ingens ea pecuniae summa in horum manibus mansit. Itaque Hipponicus, de genere illius qui depositum acceperat, ab Atheniensibus aliquando locum in Arce petiit, ubi aedem aedificaret in qua conderet pecuniam, quam esse parum tutam aiebat in privatis aedibus: & locum ei dederant Atheniensēs: sed ille, admonitus ab amicis, mutavit sententiam. Huius igitur pecuniae dominus factus Callias, & voluptariam vitam sectatus:— (nam quibus adsentatoribus, aut qua multitudine sodalium non erat ille circumdatus? aut quibus sumtibus umquam pepercit?)— sed eo illum redegit voluptatibus unice dedita vita, ut cum unā barbaricā aniculā reliquam vitam transigere cogeretur, & rerum ad quotidianum victum

γενόμενος, τὸν βίον ἐτελεύτησε. Τὸν δὲ Νικίαν; Φησὶ, τοῦ Περγασῆθεν πλούτου, ἢ τὸν Ἰσχυομάχου τίνας ἀπώλειαν; οὐκ Αὐτοκλῆς¹ καὶ Ἐπικλῆς, οἱ μετ' ἀλλήλων ζῆν προελόμενοι, καὶ πάντ' ἐν ἐλάττω ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς; ἐπειδὴ δὲ πάντα κατανόησαν, κάωνιον² πίνοντες ἅμα τὸν βίον ἐτελεύτησαν.³

LIII.

Alexandri
Magni
luxuria.

Περὶ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς, Ἐφίπ- d
πος μὲν ὁ Ὀλύνθιος, ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἡφαιστιόπορος καὶ
Ἀλεξάνδρου τελευτῆς, φησὶν, ὅτι „ἐν τῷ παραδείσῳ
ἔκειτο αὐτῷ χρυσοῦς θρόνος, καὶ κλίνει ἀργυρόποδες,
ἐφ' ὧν καθιζόμενος ἐχρημάτιζε⁴ μετὰ τῶν ἐταίρων.“
Νικοβούλη δὲ φησιν, ὅτι „παρὰ τὸ δεῖπνον πάντες οἱ
ἀγωνισταὶ ἐσπούδαζον τέρπειν τὸν βασιλέα· καὶ ὅτι
ἐν τῷ τελευταίῳ δεῖπνῳ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἐπεισό-
διόν τι μνημονεύσας ἐκ τῆς Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας ἡγα-
νίστο, καὶ τὸν ἄκρατον προθύμως προπίνων, καὶ τοὺς

¹ Αὐτοκλῆς edd. ² κάωνιον ms. A. ³ κατανόησαν edd.
κατανόησαν ἐτελεύτησαν ms. A. κάωνιον αἰνῆτες ἀπώλειαν Eri.
⁴ ἐχρημάτιζε ed. Baf. & Caf.

necessariarum indigens vitâ excefferit. Niciæ vero Pergasensis, ait, divitias, aut *Ischomachi*, quis perdidit? Nonne Autocles & Epicles, illi quibus in communi unâ vivere placuerat, omnibus rebus voluptatum fruiioni posthabitis? qui postquam bona omnia abligurierunt, epotâ cicutâ, unâ e vivis excefferunt.

53. De *Alexandri Magni* luxuria Ehippus Olynthius, in libro de Hephaestionis & Alexandri obitu, ait: » In hortis ipsi statutum fuisse aureum solum, & lectos argenteis fultos pedibus; in quibus cum amicis sedens responsa dabat.« Nicobule vero ait: » Inter coenandum musicos & ludiones omnes oblectare solitos regem: & in novissima coena ipsum Alexandrum epifodium aliquod ex Euripidis *Andromeda*, quod memoriâ tenebat, tragœdorum more declamitasse; & merum sedulo propi-

« ἄλλους ἠνάγκαζεν. » Ἐφίππος δὲ φησιν, ὡς, « Ἀλέξανδρος καὶ τὰς ἱεράς ἐσθῆτας ἐφόρει ἐν τοῖς δύνουσι ὅτε μὲν τὴν τοῦ Ἀμμωνος πορφυρίδα καὶ περισχιδεῖς¹ καὶ κέρατα, καθάπερ ὁ Θεός· ὅτε δὲ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἣν καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἐφόρει πολλάκις, ἔχων² τὴν Περσικὴν στολὴν, ὑποφαίνων ἄνωθεν τῶν ὤμων τό τε τόξον καὶ τὴν σιβύνην. ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ· τὰ μὲν ἄλλα σχεδὸν καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χλαμύδα τε ποφυρᾶν³ καὶ χιτῶνα μεσόλευκον, καὶ τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν· ἐν δὲ τῇ συνουσίᾳ, τὰ τε πέδιλα, καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρὶ· πολλάκις δὲ καὶ λιοντῆν καὶ ρόπαλον, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς. » Τί οὖν θαυμαστόν, εἰ καὶ καθ' ἡμᾶς Κόμμοδος ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῶν ὄχημάτων παρακείμενον εἶχε τὸν Ἡρακλειον ρόπαλον, ὑπεστρωμένης αὐτῷ λιοντῆς, καὶ Ἡ-

Imperator
Commodus.

¹ περισχιδεῖς ms. Ep. ² Deest ἔχων edd. ³ ποφυρᾶν ms. A.
nantem, caeteros etiam ad bibendum coëgisse. » Ephippus vero scribit: » Etiam sacras vestes in coenis gestasse Alexandrum: nunc quidem Hammonis purpuram, & fiffiles soleas, & cornua, velut ipse Deus; nunc vero Dianae, cuius cultum saepe etiam sumebat quum curru veheretur, Persicā quidem stolā indutus, sed ita ut supra humeros arcus Deae & spiculum eminēret. Subinde etiam Mercurii cultum; aliās quidem fere ac quotidie chlamydem purpuream, & tunicam medio albo intertexto, & causiam cui diadema regium circumpositum; ubi vero cum amicis unā esset, talaria, & petasum in capite, & caduceum in manu: saepe vero etiam leoninam pellem & clavam, veluti Hercules. » Quid igitur mirum, si nostra quoque aetate imperator Commodus, quando curru veheretur, Herculeam clavam penes se positam habuit, substratā leoninā, & Hercu-

ρακλῆς καλεῖσθαι ἤθελεν, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτε-
 λικοῦ τοσαύτως αὐτὸν ἀφομοιοῦντες θύει, ἅτῳ καὶ τῇ
 Ἀρτέμιδι; Ἐρrane¹ δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρω σπου-
 δαίῳ καὶ οἴῳ εὐώδεις τὸ δάπνιδον. ἐθυμιάτο δὲ αὐτῶν²
 σμύρνα, καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα· εὐφημία τε καὶ
 σιγὴ κατέχευε πάντας ὑπὸ δίοις τοῖς παρόντας. ἀφέ-
 ρητος γὰρ ἦν, καὶ Φονικός. ἰδοὺ γὰρ εἶναι μελαγχ-
 χλικός. Ἐν Ἐκβατάνοις δὲ παιήσας τῷ Διονύσῳ θυ-
 σίαν, καὶ πάντων δαψιλῶς ἐν τῇ θοῇ παρασκευα-
 σθέντων,³ καὶ Σατραβάτης ὁ σατραπὴς τοὺς στρα-
 τιώτας εἰστίασε πάντας. „Ἀθροισθέντων δὲ πολλῶν
 ἐπὶ τὴν θίαν, φησὶν ὁ Ἐφίππος, κηρύγματα ἐγένετο
 ὑπερήφανα, καὶ τῆς Περσικῆς ὑπεροψίας αὐθαδέστι-
 ρα. ἄλλον γὰρ ἄλλο τι ἀνακηρυττόντων καὶ στεφα-
 νούντων τὸν Ἀλέξανδρον, εἰς τις τῶν ἐπισθοφυλάκων³

Ecbatanis
 Dionysia
 celebrat
 Alexander.

¹ ἦρνε edd. ὀρrane malebam. ² Intercidisse nonnihil videtur.
³ Forſan ὑπεφυλ. ut paulo poſt.

les voluit adpellari, cum Aristotelicae disciplinae alu-
 mnus Alexander tot Diis sese adſimilaverit, atque adeo
 etiam Dianae? Caeterum rigabat Alexander exquisitiſſi-
 mis unguentis & fragranti vino pavementum: adoleba-
 tur vero illi myrrha, & reliqua ſuffimenta: favebant-
 que linguis qui aderant omnes, cum alio ſilentio prae-
 metu. Sanguinarius enim erat, nec ferenda eius ira. Vi-
 debatur enim eſſe melancholicus. Ecbatanis cum Bac-
 cho ſolenne ſacrificium perageret, omnibus ad epulum
 abundantiffime comparatis, * * & Satrabates praefectus
 milites omnes epulis accepit. „Ad quod ſpectaculum
 quum multi confluiſſent, ait Ephippus, ſuperba multa
 odebantur praeconia, & vel Perſicā arrogantia inſolentio-
 ra. Nam cum alii alia per praecones edicerent, & coronis
 honorarent Alexandrum, unus aliquis e noviffimi agmi-
 nis ductoribus, [ſive, ex Hoplophylacibus; id eſt, ar-

ὑπερπαικῶς πᾶσαν κολακείαν, κωνισάμενος τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐκέλευσε τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν, ὅτι Γοργὸς ὁ ὀπλοφύλαξ Ἀλεξάνδρῳ Ἀμμιονος υἱὸν στεφάνῳ χρυσοῖς τρισχιλίοις· καὶ, ὅταν Ἀθήνας παλιορκῇ, μυρίαίς πανοπλίαις, καὶ τοῖς ἵπποις καταπέλταις, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς.

Χάρης δ' ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀλεξάνδρον Ἰστοριῶν. „Ὅτε, Φησὶν, εἶλε Δαρεῖον, γάμους συντελέσεν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων φίλων, ἐπιτήκοντα καὶ δύο θαλάμους κατασκευασάμενος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑκατοττάκλιος, ἐν ᾧ ἐκάστη ἦν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν, ἀργυρᾷ· ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόπους ἦν. συμπάρελαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἰδιοζέτους ἅπαντας, καὶ κατέκλινεν ἑκατόμωτους ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις νυμφίοις· τὴν τε λοιπὴν δύναμιν, πεζὴν τε καὶ ναυτικὴν, καὶ τὰς
 1 ἀργυρῶν edd. ἀργυρῇ vel ἀργυρᾷ ms. A.

LIV.

Nuptiae
Alexandri
& amico-
rum.

morum custodibus,] omnem adfentationem supergre-
diens, re cum Alexandro communicatâ, haec edicere
praeconem iussit: *Gorgus, armorum custos, Alexandrum Hæm-*
onis filium coronâ donat trium millium aureorum: &, quan-
do Athenas oppugnabit, decem millibus armaturatum, & telis
omnibus instrumentisque ad belli usum facientibus.“

54. Chares, decimo libro Historiarum de rebus Alex-
andri, scribit: »Sublato Dario *Alexander* nuptias cele-
bravit, cum suas, tum amicorum omnium, nonaginta
duobus uno in loco thalamis exstructis. Oecus erat cen-
tum lectis instructus: lecti singuli nuptiali cultu ornati, ar-
gentei; regis vero lecto aurei pedes erant. Adhibuit autem
in convivium etiam privatos hospites cunctos, eosque
ex adverbo sibi & reliquis sponſis recumbere fecit: si-
militer vero & totum qui aderat exercitum, cum pede-
ſtre, tum nauticum, epulis accepit, & legationes,

πρισβείας, καὶ τοὺς παραπληροῦντας ἐν τῇ αὐλῇ. κατ-
 εσκήυαστο δὲ ὁ οἶκος πολυτελῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς d
 ἱματίοις τε καὶ ὀθονίαις πολυτελέσιν, ὑπὸ δὲ ταῦτα
 περφυροῖς καὶ φοινικαῖς χρυσοῦφόσιν. τοῦ δὲ μένου τῇ
 σκηνῇ ὑπέκειτο κίονες εἰκοσαπήχμης περίχρσοι καὶ
 διάλυτοι καὶ περιάργυροι. ¹ περιβέβλητο δ' ἐν τῷ πε-
 ριβάλλῳ πολυτελεῖς αὐλαῖαι ζωοτοὶ καὶ διάχρσοι, κα-
 νόνας ἔχουσαι περιχρύσους καὶ περιαργύρους. τῆς δὲ
 αὐλῆς ἦν τὸ περίμετρον στάδιοι τέσσαρες· ἐγίνετο δὲ τὰ
 δεῖπνα πρὸς σάλπιγγα, τότε μὲν ἐν τοῖς γάμοις, καὶ
 ἄλλως δ' αἰεὶ ὅτε τύχοι σπενδοποιούμενος, ὥστε πᾶν e
 εἶδέναι τὸ στρατόπεδον. Ἐπὶ πάντε δὲ ἡμέρας ἐπετε-
 λίσθησαν οἱ γάμοι καὶ ἐλευτεύρησαν πᾶν πολλοὶ
 καὶ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς.

Praestigia-
tores

Θαυματοποιοὶ δὲ ² ἦσαν διαπρέποντες, Σκύμνος Τα-

¹ διάργυροι ms. Ep.

² δι' abest mstis.

aliosque peregrinos qui in aula aderant. Erat autem oecus sumtuose magnificeque instructus veste & aulaeis magni pretii; sub quibus alia erant purpurea & punicea, auro distincta. Firmitatis causâ sustinebatur id tabernaculum columnis cubitorum viginti altitudine, quae aureis argenteisque laminis obductae erant, & gemmis distinctae. In circuitu expansa erant aulae pretiosae, variis figuris & auro distincta, quorum baculi aureis argenteisque laminis erant obducti. Aulae circuitus stadiorum quatuor fuit. Signo tubâ dato coenabatur, & in illis nuptiis, & aliâs semper quoties solenne sacrificium rex faceret; quo totus exercitus (coenandi tempus) cognosceret. Quinque autem continuis diebus celebratae sunt illae nuptiae: ad quas ministeria sua conferebant multi & barbari & Graeci, atque etiam ex India. Aderant praestigiarum artifices in arte istâ eminentes, Scymnus Tarentinus, & Philistides Syracu-

ραντῆος, καὶ Φιλοτίδης Συρακόσιος, Ἡράκλειτός τε & αἱ
 ὁ Μιτυληναῖος. μεθ' οὓς ἐπεδείξατο ραψῳδὸς Ἀλεξίς artifices.
 Ταραντῖνος. παρῆλθον δὲ καὶ ψιλοκιθαρισταὶ, Κρατί-
 νος Μηθυμναῖος, Ἀριστάνυμος Ἀθηναῖος, Ἀθηνόδωρος
 f Τήιος· ἐκισθάρωθσάν τε Ἡράκλειτός τε ὁ Ταραντῆος,
 καὶ Ἀριστοκράτης ὁ Θηβαῖος. αὐλωδοὶ δὲ παρῆλθον
 Διονύσιος ὁ Ἡρακλειώτης, Ὑπέρβολος Κυζικηνός· παρ-
 ῆλθον δὲ καὶ αὐληταί, οἱ πρῶτον ¹ τὸ Πυθικὸν ἡλθ-
 σαν, εἰδ' ἔξῃς μετὰ τῶν χορῶν, Τιμόθεος, Φρύνιχος,
 Καφυσίας, ² Διόφαντος, ἔτι δὲ Εὐῖος ὁ Χαλκιδεύς.
 Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, ³
 Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν, διὰ τὰς τῶν δούρων ὑπερ-
 βολὰς, ἐφ' οἷς καὶ ἦσθη ὁ Ἀλέξανδρος. Ὑπεκρίθησαν
 δὲ τραγῳδοὶ μὲν, Θεσσαλὸς, καὶ Ἀθηνόδωρος, καὶ
 a Ἀριστοκρίτος· κωμῳδοὶ δὲ, Λύκων, καὶ Φορμίων, καὶ
 Ἀρίστων. παρῆν δὲ καὶ Φασίμηλος ὁ ψάλτης. Οἱ δὲ

¹ πρῶτοι edd. ² Σκαφυσίας vulgo h. l. ³ Διονυσιοκόλακες edd.

sius, & Heraclitus Mitylenaeus. Post quos artis suae
 specimen edidit rhapsodus, Alexis Tarentinus. Prodie-
 runt porro nudam citharam pulsantes, Cratinus Methy-
 mnaeus, Aristonymus Atheniensis, Athenodorus Teius.
 Cantantes citharam pulsaverunt Heraclitus Tarentinus,
 & Aristocrates Thebanus. Ad tibiam canentes prodie-
 runt Dionysius Heracleota & Hyperbolus Cyzicenus.
 Tibicines aderant, qui prius Pythicum cecinerunt, &
 deinde cum choris modulati sunt, Timotheus, Phryn-
 chus, Caphesias, Diophantus; item Euius Chalciden-
 sis. Et ab eo inde tempore, quos olim *Dionysiocolaces*
 nominare consueverant, *Alexandrocolaces* dicti sunt, ob
 munerum magnificentiam, quibus etiam gavissus est Alex-
 ander. Porro fabulas agebant tragoedi, Theffalus, &
 Athenodorus, & Aristocritus; comoedi vero, Lycon &
 Phormio & Ariston. Aderat etiam Phasimelus psaltes.

πεμφθέντες, Φησὶ, στέφανοι¹ ὑπὸ τῶν προβευτῶν καὶ τῶν λαιπῶν, ταλάντων ἦσαν μυρίων πεντακισχιλίων.¹⁶

LV.

Plura de
luxu Alex-
andri & ami-
corum.

Πολύκλειτος δὲ ὁ Λαρισσαῖος, ἐν τῇ ὁγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, καὶ ἐπὶ χρυσῆς κλίνης κοιμᾶσθαι Φησὶ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ αὐλητρίδας αὐτῷ καὶ αὐλητάς αἰεὶ² ἔπισθαι ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ πίνειν ἄχρι τῆς ἑως. Κλέαρχος δ' ἐν τοῖς Περὶ Βίῃς, περὶ Δαρείου λέγων^b τοῦ καθαιρεθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Φησὶν, „Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσιν, ὑπὸ πάντων τῶν ἡδίων ἡττωμένην ἀπιδέ-
ξει τὴν βασιλείαν καὶ καταγωνιζόμενος ἑαυτὸν οὐκ ἔσθιοτο πρότερον, ἢ τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες ἀνακ-
ρύχθησαν.“ Φύλαρχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, καὶ Ἀγαθαρχίδης ὁ Κνίδιος ἐν τῷ δεκάτῳ Περὶ Ἀσίας, καὶ τοὺς ἑταίρους Φησὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπερβαλλούσῃ τρυφῇ χρῆσασθαι. Ὡς εἰς ὧν καὶ A-
¹ τανικαῦτα inserit ms. Ep. ² ad edd.

Missae autem, ait, tunc temporis coronae partim per legatos, partim ab aliis, talentis quindicies mille sunt aestimatae. «

55. Polycletus Larissaeus octavo Historiarum libro scribit, aureo in lecto dormisse *Alexandrum*; & tibicinas tibicinesque semper eum secutos esse in castris; & potasse illum usque ad auroram. Clearchus vero, in libris de Vitis, de Dario loquens qui ab Alexandro sublatu8 est, scribit: »Perfarum rex, praemia statuens his qui novas sibi voluptates indicarent, ab omnibus illis deliciis frangi evertique suum imperium passus est: nec prius intellexit ipsum se debellare, quam alii renunciati sunt sceptrum manu tenentes.« Phylarchus, tertio & vigesimo Historiarum libro, & Agatharchides Cnidius decimo de Asia, etiam amicos Alexandri immani luxuriâ usos esse scribunt. Quorum unus fuit Agnon, qui au-

γνω, χρυσῆς ἤλους ἐν ταῖς κρηπῖσι ¹ καὶ τοῖς ὑπο-
 δήμασιν ἐφόρει. Κλεῖτος δὲ, ὁ Λευκὸς καλούμενος,
 ὅτε χρηματίζειν μάλλαι, ἐπὶ πορφυρῶν ἱματίων δια-
 περιπατῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι διελέγετο. Περδίκκα δὲ
 καὶ Κρατερῶν Φιλογυμναστοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι
 σταδιαῖαι τοῖς μεγέθουσιν, ὑφ' αἷς ² περιλαμβάουσιν
 τόποι ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις, ³ ἐγυμνάζοντο ἠκο-
 λούβη δὲ αὐτοῖς καὶ ὑποζύγια πολλὰ, τὰ τὴν κόνιν
 d κομίζοντα πρὸς τὴν ἐν τῇ παλαιστρᾷ χρίων. Λεωνά-
 τω δὲ καὶ Μενελάῳ Φιλοκυνήχους οὖσιν, αὐλαῖαι στα-
 δίων ἑκατὸν ἠκολούθουν, αἷς περιστάντες ⁴ τὰς θήρας
 ἐκυνήγουν. Τὰς δὲ χρυσᾶς πλατάνους, καὶ τὴν χρυ-
 σῇ ἄμπελον, ὑφ' ἣν ⁵ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρημά-
 τισιν πολλᾶκις καθήμενοι, σμαραγδίνους βότρυς ἐχού-
 σας ⁶ καὶ τῶν Ἰνδικῶν ἀνθράκων, ἄλλων τε παντοδα-

¹ κρηπῖσι ms. A. ² ὑφ' αἷς apud Aelian. ³ καταστρατοπε-
 δαῖαι edd. ⁴ περιστάντες edd. ⁵ ὑφ' ἥς edd. ⁶ ἔχουσιν
 mallea.

reis clavis confixas crepidas calceosque gestabat. Clitus
 vero, cognomine Candidus, quomies audientiam adeun-
 tibus praeberet, purpureis tapetibus inambulans collo-
 quebatur cum his: qui se aliquid vellent. Perdiccam &
 Craterum, exercitiorum gymniconum studiosos, seque-
 bantur pelles stadii magnitudine, sub quibus [scilicet, sta-
 dii longitudine, quibus] circumscripto loco in castris
 exercitabantur: eodemque magnus etiam numerus se-
 quebatur iumentorum, pulverem vehentium in palae-
 strae usum. Leonnatum vero & Menelaum, venandi stu-
 diosos, aulae stadiorum centum sequebantur, quibus
 circumsepientes idonea loca, venationi operam dabant.
 Aureas vero platanos, & auream vitem, sub qua se-
 dentes saepe Persarum reges responsa dabant, quarum
 [scilicet, cuius] racemi e smaragdis & Indicis carbunculis

πῶν λίθων ὑπερβαλλόντων ταῖς πολυτελείαις, ἐλάττω. Φησὶν ὁ Φύλαρχος, φαίνεσθαι τῆς καθ' ἡμέραν ἐκάστοτε γινομένης παρ' Ἀλεξάνδρῳ δαπάνης. Ἦν γὰρ αὐτοῦ ἡ σκηνὴ κλινῶν ἑκατὸν, χρυσοὶ δὲ κίνες πεντήκοντα ¹ κατεῖχον αὐτήν. οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διαχρυσοί, ποικίλμασιν ἐκπεποιημένοι ² πολυτελείσιν, ἐσκέπαζον τὸν αἰὼν τόπον. καὶ πρῶτοι μὲν Πέρσαι πεντακόσιοι μηλοφόροι περὶ αὐτὴν ἐντὸς εἰστήκεισαν, πορφυραῖς καὶ μελίλαις ἐσθῆσιν ἐξησκημένοι· μετὰ δὲ τούτους τοξόται, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες, οἱ δὲ ὑσγυνοβαφῇ, πολλοὶ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον περιβάλαια. προειστήκεισαν δὲ τούτων ἀργυράσπιδες Μακεδόνες πεντακόσιοι. Κατὰ δὲ μέσσην τὴν σκηνὴν χρυσοῦς ἐτίθετο δίφρος, ἐφ' οὗ καθήμενος ἐχρημάτιζεν ὁ Ἀλέξανδρος, τῶν σωματοφυλάκων πανταχόθεν ἐφεισθηκότων. ἔξωθεν δὲ κύκλῳ τῆς σκηνῆς τὸ τῶν ἐλεφάντων ἄγλημα δισκευασμένον ἐφει-

¹ κίνες ἔκτῃ edd. cum ms. A.

² ἐκπεποίηται vulgo.

aliisque omnis generis pretiosissimis lapidibus erant confecti; has, ait Phylarchus, non tanti fuisse pretii, quantum fuit sumtus qui quotidie apud Alexandrum fiebat. Etenim tabernaculum eius centum lectis instructum erat, & quinquaginta aureis fulciebatur columnis: praetentaeque lacunaria inaurata, variegato opere sumtuose fabricata, superiorem partem tegebant. Circa illud primum Persae intus stabant quingenti *malophori*, purpureis & flavis vestibus ornati: post hos sagittarii, mille numero, partim flammea amicula gestantes, partim hysgino (coccineo colore) tincta, multi etiam cyanea. Ante hos stabant argyraspidēs Macedonēs quingenti. In medio tabernaculo posita erat aurea sella, in qua sedens responsa dabat Alexander, corporis custodibus undique cinctus. Extra tabernaculum in orbem dispositum erat

στήκει, ¹ καὶ Μακεδόνες χίλιοι, Μακεδονικὰς στολάς ἔχοντες, εἶτα μύριοι Πέρσαι, τὸ τε τὴν πορφύραν ἔχον πλήθος εἰς πεντακοσίους ἦν, οἷς Ἀλέξανδρος ἔδωκε Φορεῖν τὴν στολὴν ταύτην. τοσούτων δὲ ὄντων καὶ τῶν φίλων, καὶ τῶν θεραπευόντων, οὐδεὶς ἐτάλμα προσπορεύεσθαι Ἀλεξάνδρῳ· τοιοῦτον ἐγεγόνει τὸ περὶ αὐτὸν ἀξίωμα. Ἐγραψέ δὲ καὶ τότε Ἀλέξανδρος ταῖς ² ἐν Ἰωνία πόλεσιν, καὶ πρῶτοις Χίοις, ὅπως αὐτῷ πορφύραν ἀποστείλωσιν. ἤβηλε γὰρ τοὺς ἐταίρους ἀπαντὰς ἀλουργὰς ἐνδύσαι στολάς. ἀναγνωσθεῖσης δὲ τῆς ἐπιστολῆς Χίοις, παρὰ Θεόκριτος ὁ σοφός· ³ Νῦν ἔγνωκάναι, ἔφη, τῷ παρ' Ὀμήρῳ εἰρημένον „Τὸν δ' ἔλλαβε ⁴ πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.“

„Ἀντίοχον δὲ τὸν Γρυπὸν ἐπικαλούμενον βασιλέα, Φησὶ Πτολεμαῖος ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, τὰς ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεις ἐπιτελοῦντα, ὑποδο-
¹ ἰφιστήκει ms. A. ² καὶ ταῖς Ms. ³ Fort. σοφιστής. ⁴ Τὸν δ' ἴλε edd.
 stratorum elephantum agema, & Macedones mille, Macedonica stola induti, deinde decem millia Persarum: & eorum qui purpuram gestabant ad quingenti erant numero, quibus eo cultu utendi potestatem dederat Alexander. Tot igitur amicis & ministris cinctum regem nemo audebat accedere; tanta circumdatum maiestate. Iisdem temporibus per literas imperavit Alexander Ioniae civitatibus, & Chiis praecipue, ut purpuram sibi mitterent: voluerat enim omnes suos familiares purpurâ vestiri. Quibus lectis apud Chios literis qui aderat sapiens [sive, sophista] Theocritus, ait: Nunc se intelligere quid sit quod Homerus dixerit,

Prehendit hunc purpurea mors validumque fatum.

§6. „Antiochum regem, eum qui Grypus est cognominatus, scribit Posidonius vigesimo octavo Historiarum libro, cum ludos ad Daphnen celebraret, splendida epu-

LVI.

Antiochus
Grypus.

χὰς λαμπρὰς ἐπιτελεῖν. ἡ αἷς τὸ μὲν πρῶτον ἀναδύ-
σαι ἐγένοντο ὀλομελῶν βρωμάτων, ἐπ' ἣν καὶ ζών-
των χριῶν καὶ λαγῶν καὶ δορκάδων. ἀνδίδοντο δὲ,
Φησὶ, καὶ χρυσοὶ στέφανοι τοῖς διπτοῦσι, καὶ ἀργυ-
ρωμάτων πλήθος, καὶ θραπέωντων, καὶ ἔπτων, καὶ
καμήλων. ἔδει τε ἀναβάντα ἐπὶ τὴν κάμηλον ἕκαστον
πιεῖν, καὶ λαβεῖν τε τὴν κάμηλον, καὶ τὰ ἐπὶ τὴν
κάμηλον, καὶ τὸν παροστώτα παῖδα. Ἐν δὲ τῇ τρι-

Antiochus Sidetes. σαρσκαϊδικῇ περὶ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ Ἀγνίσχου
λέγων, τοῦ ἐπ' Ἀρσάκην εἰς Μηδίαν στρατεύσαντος,
Φησὶν, ὅτι „ὑποδοχὰς ἐποιεῖτο καθ' ἡμέραν ἑχλικὰς^c
ἐν αἷς, χαρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκφαττιζομέ-
νων σαρρευμάτων,ⁱ ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἐστιασμένων
ὀλομελῶν κρέα χρυσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων
ζώων ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα, ἅμαξαν πληρῶσαι δυ-
νάμενα καὶ μετὰ ταῦτα μελιπτήκων καὶ στεφάνωνⁱ
ⁱ For. σαρρεῦματα ἕκαστος ἐτίθηκε.

la exhibuisse. In quibus primum virgum distribuebantur
integra fercula parata; tum deinde vivi etiam anferes,
leporis, & dorcades. Distribuebantur vero etiam, ait,
convivis aureae coronae, & argenteorum vasorum mul-
titude, & servorum & equorum & camelorum: & quem-
que, ut camelum conscenderat, sic bibere oportebat,
& camelum abducere, & quae imposita camelo erant,
& adstantem puerum. Libro vero decimo quarto de
cognomine illius loquens, Antiocho eo qui adversus Ar-
facen in Mediam suscepit expeditionem, ait: »Epulis
eum quotidie ingentem hominum turbam excepisse: in
quibus, praeter ea quae consumebantur & praeter reli-
quiarum cumulos, convivarum quisque auferbat inte-
gras carnes animantium terrestrium & volucrum & ma-
rinorum paratas intactasque, quae plaustrum implere
possent: & post haec bellariorum & coronarum ex myr-

ἐκ σμύρνης καὶ λιβατωτοῦ¹ ἀνδρομέκασι λημνέων
χρυσῶν πιλῆμασι πλήθη.“

Κλύτος² δὲ ὁ Ἀριστοτελικός, ἐν τοῖς Περὶ Μιλή-
του „Πολυκράτη, Φησὶ, τὸν Σαμίων³ τύραννον ὑπὸ
d τρυφῆς τὰ πανταχόθεν συνάγειν· κύνας μὲν ἐξ Ἡπεί-
ρου, αἶγας δὲ ἐκ Σκύρου, ἐκ δὲ Μιλήτου πρόβατα, ὅς
δε ἐκ Σικελίας.“ Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων Ὄρων⁴
„Ἐκ πολλῶν πέλεων, φησὶ, κοσμηθῆναι τὴν Σάμον
ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, κύνας μὲν Μολοττικὰς καὶ
Λακαίνας εἰσαγαγόντες, αἶγας δ' ἐκ Σκύρου καὶ
Νάξου, πρόβατα δ' ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς.
μετεστέλλετο δὲ, φησὶ, καὶ τεχνίτας ἐπὶ μισθοῖς με-
γίστοις. πρὸ δὲ τοῦ τυρανῆσαι, κατασκευασάμενος
e στρωμνὰς πολυτελεῖς καὶ ποτήρια, ἐπέτρεπε χρῆσθαι
τοῖς ἢ γάμων ἢ μείζονας ὑποδοχὰς ποιουμένοις.“ Ἐκ

¹ Forf. οὐκ ἀνδρομέκασι, ut supra.

² Κλύτος edd. ³ Σά-
μιον edd. Nescio an & ms. A.

⁴ Ὄρων ed. Cal.

rha & thure multitudinem, cum mitris longitudine ho-
minis ex aureis fasciis. «

57. Clytus vero Aristotelicus in libris de Mileto:
„Polycratem, ait, Samiorum tyrannum, luxus studio,
quidquid esset ubique nobile ac clarum coëgisse: canes
ex Epiro, capras e Scyro, Mileto oves, fues e Sicilia. «
Alexis vero, Annalium Samiorum libro tertio: „Multis
e civitatibus, ait, ornatam esse Samum a Polycrate;
qui canes adscivisset Molossos & Laconicos, capras e
Scyro & Naxo, oves Mileto & ex Atticâ. Arceffivit
vero, inquit, etiam artifices maxima mercede propo-
sita. Idem, priusquam tyrannidem occupasset, pretiosa
fragula & pocula, quae parata habebat, omnibus uten-
da dare consueverat, qui nuptias aut solenniora quae-
dam epula celebrabant. « Quae omnia cum legimus,

LVII.

Polycratis
Samii luxu-
ria.

πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμῶθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμφάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὀμιλίας ἐπτοημένος, ὡς καὶ ἀντερὰν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ ὅτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Πρῶτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πῆξας, ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε. Κλέαρχος δὲ φησιν, ὡς „ Πολυκράτης, ὁ τῆς ἄβρας Σάμου τύραννος, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀκολασίαν ἀπώλετο, θηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. ὅθεν τῷ μὲν Σαρδίων Ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευόμενῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις Λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει, καὶ ¹ τῶν Λυδῶν ἀνθεσι πάντα ἐπλησε ² τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθεα. τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαύρα, στενὴ τις ³ ἦν γυναικῶν δημιουργῶν πλήθουσα, ⁴ καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων, ὣν ⁵ ὅντως ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα. τὰ

Samiorum
laura,
& flores.

¹ For. καὶ τοῖς τούτοις. ² Corrigit ἀνθεσιν ἐν τῇ πόλει. ³ ὅτι ἴσως τις corrigit viri docti. Alii στενωπὴ τις. ⁴ Deest πλήθουσα edd. & ms. A. ⁵ Deest δὲ vulgo.

mirari subit nusquam memoriae prodi, tyrannum mulieres etiam & formosos pueros arcessisse; qui quidem masculo Veneris infano studio tenebatur, & in amando puero rivalis fuit Anacreontis poetæ, iraque incensus comam amasii detondit. Primus etiam Polycrates, quas aedificavit *naves*, eas *Samias* a patriâ nominavit. De eodem haec scribit Clearchus: »Polycrates, delicaræ Sami tyrannus, ob vitæ lasciviam periit, cum omne genus molliæ Lydorum æmuleretur. Quare *dulci Anconî*, qui Sardibus vocabatur, apud Samios *Lauram* opposuit in urbe, & Lydorum floribus omnia implevit, famosos illos *Samiorum flores*. Erat autem *Samiorum Laura* vicus quidam in urbe, mulieribus publicis repletus, & omnibus ad voluptatem & intemperantiam facientibus cibus, quibus revera ille implevit Graeciam. Sunt autem *Samioi*

α δὲ Σαμίον ἄνθη, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κάλλη διάφο-
ρα, ἔτι δὲ τῆς συμπάσης πόλεως ἐν ἑορταῖς τε καὶ μέ-
θαις.“ Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κλέαρχος. οἶδα δὲ καὶ γὰρ
παρὰ τοῖς ἑμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινὰ καλουμέ-
νην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς
τρυφὴν ἐπωλεῖτο.

„Ἀλκισθένη δὲ τὸν Συβαρίτην, Φησὶν Ἀριστοτέ-
λης ἐν τοῖς¹ Θαυμασίοις, ὑπὸ τρυφῆς ἱμάτιον τοιοῦτον
κατασκευάσαι² τῇ πολυτελείᾳ, ὥς προτίθεται αὐ-
τὸ ἐπὶ Λακινίου ἐν τῇ πανηγύρει τῆς Ἡρας, εἰς ἣν συμ-
b πορεύονται πάντες Ἰταλιῶται, καὶ τῶν δεικνυμένων
μάλιστα³ πάντων ἐκεῖνο θαυμάζεσθαι. οὐ Φασὶ κυ-
ριεύσαντα Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, ἀποδόσθαι Καρ-
ρχηδονίοις ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ταλάντων.“ Ἰστορεῖ δὲ καὶ
Πολέμων. περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Περὶ τῶν
ἐν Καρχηδόνι Πέπλων. Περὶ δὲ Σμινδυρίδου τοῦ Συ-

LVIII.

Aristotelis
Mirabilia.

¹ ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς θαυμασίοις ms. A. & ed. Ven. & Bas.
² ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς ms. Ep. ³ κατασκευάσασθαι desiderabam.
³ Deest vulgo μάλιστα.

Smindyrides
Sybarita.

miorum flores, mulierum & virorum excellentes formae,
atque etiam totius civitatis in festis diebus & temulen-
tiâ. « Et haec quidem Clearchus. Novi vero etiam ego,
apud meos Alexandrinos, *lauram* quamdam, quae *beatio-*
rum ad hunc usque diem adpellatur; in qua vendeban-
tur omnia ad luxuriam pertinentia.

§8. « Alcisthenem Sybaritam, ait Aristoteles in Mira-
bilibus, luxuriae deditum, vestem confecisse adeo sum-
tuosam, ut illam Lacinii exponeret in Iunonis celebri-
tate, ad quam omnes Itali conveniunt; utque ex omni-
bus rebus, quae ibi ostendebantur, eam maxime admi-
rarentur spectatores. In cuius possessionem cum venisset
Dionysius senior, vendidisse eam dicitur Carthaginien-
sibus centum & viginti talentis. » Eandem rem narrat
Polemo, in libro de Peplis Carthaginisium, De Smio-

βαρίτου καὶ τῆς τούτου τρυφῆς, ἱστοροῦσι Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, ὡς ἀποπλέων¹ ἐπὶ τὴν μνηστῆραν τῆς Κλεισθέους τοῦ Σικυονίου τυράννου θυγατρὸς Ἀγαρίστης,² Φησὶν, ἀπὸ μὲν Ἰταλίας Σμινδυρίδης ὁ Ἰπποκράτης³ Συβαρίτης, ὅς ἐπὶ πλεῖστον *δη* χλιδῆς *c* εἰς ἀνὴρ ἀφίκετο. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί. ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἐβδόμῃ.⁴ Περὶ δὲ τῆς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, Σικελίας τυράννου, τρυφῆς Σάτυρος ὁ Περιπατητικὸς ἱστορῶν ἐν τοῖς Βίοις⁵ πληροῦσθαι, Φησὶν, παρ' αὐτῷ τριακοντακλίνας οἰκούς ὑπὸ τῶν εὐωχαυμένων. καὶ Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Βίων γράφει οὕτως· „Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἀπάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστορ, εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, οὔσαν αὐτῷ μητρόπολιν, (Δωρὶς γὰρ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸ γένος ἦν Λοκρὶς) στρώσας οἶκον τῶν ἐν τῇ πόλει τὸν μέγι-

Dionysii
flagitium
ulciscuntur
Locri.

1 ἀπὸ πλοῦς malles, aut ἀπὸ πλοῦς. 2 Ἀγαρίστης supra scribatur. 3 Ἰπποκράτης ms. A. 4 ἐν τῇ τῆς ἐβδόμης ms. A.

Syrtida vero *Sybarita*, eiusque luxuria, *Herodotus* memorat libro sexto: » ambiturum *Agaristae* nuptias, *Clisthenis* filiae, *Sicyoniorum* tyranni, profectum ex Italia *Smindyridem*, *Hippocratis* filium, *Sybaritam*; hominem unum omnium luxuriosissimum. « Sequebantur eum quidem mille coqui & aucupes. Narrat de eodem etiam *Timaeus* libro septimo. De *Dionysii* iunioris luxuria, *Siciliae* tyranni, verba faciens *Satyrus Peripateticus* in *Vitis*: » ἀπὸδ εὐμ, αἰτ, (quotidie) triginta lectos convivis laute epulantibus impleri solitos. « De eodem vero *Clearchus*, in *Vitis*, ita scribit: » *Dionysius*, *Dionysii* filius, univerfae *Siciliae* execranda pestis, *Locrorum* in urbem quum venisset, quae ei metropolis erat, (*Doris* enim, mater ipsius, genere fuerat *Locrensis*) domum in urbe

στον ἐρπύλλοις καὶ ῥόδοις, μετεπίμπετο μὲν ἐν μέρεσι
 τὰς Λοκρῶν παρθέους· καὶ γυμνὸς μετὰ γυμνῶν οὐ-
 δὲν αἰσχύνῃ παρίλυπεν ἐπὶ τοῦ στρώματος κυλινδού-
 μενος. τοιγαροῦν μετ' οὐ πολὺν χρόνον οἱ ὕβρισθέντες,
 γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχείρῃα, ἐπὶ
 τῇ οἴῳ στήσαντες μεθ' ὕβριως, ¹ ἐγκαλᾶσταινον αὐ-
 τοῖς· καὶ ἐπεὶ τῇς ὕβριως πλήρεις ἐγένοντο, κεντού-
 ντες ὑπὸ τοῖς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναϊς ἀνῆλθον αὐ-
 τοὺς. ² καὶ τελευτησάντων τὰ μὲν ὅσα κατέκειραν ἐν
 ὄλμοις, τὰ δὲ λοιπὰ κρία νεμυσάμενοι, ἐπηράσαντο
 πάντες τοῖς μὴ γευσάμενοις αὐτῶν· ὅθεν πρὸς τὴν ἀνό-
 σιον ἀρὰν κατήλεσαν ³ αὐτῶν τὰς σάρκας, ⁴ ἢ ἡ τρο-
 φὴ σιτοποιουμένων καταδισθῇ· ⁵ τὰ δὲ λεύκανα κατε-
 πόντωσαν. Αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλος μητραγυρῶν καὶ

¹ Desunt duo verba edd. ² αὐτάς edd. Quod si placet, αὐ-
 ταίς paulo ante legendum. ³ καταλίσσας ed. Ven. & Bas. cum
 ms. A. καταλίσσαι ed. Cas. ⁴ τὰ ὅσα desiderabam. ⁵ Forf.
 καταδισθῇ.

amplissimam serpilli & rosis sterni iussit, in quam per
 vices arcessivit Locrensiū virgines: & nudus cum nu-
 dis super strato illo sese volvens, nihil ad turpitudinem
 flagitiumque reliqui fecit. Itaque haud multo post, qui
 illā contumeliā erant adfecti, postquam uxorem eius &
 liberos in potestatem acceperunt, in via publica prosti-
 tuerunt, omni contumeliae lasciviaeque genere in eos
 utentes: tum, expletā libidine, subulis sub manuum un-
 guibus compunctos interemerunt. Mortuorum ossa in
 portariis contuderunt; reliquam vero carnem distri-
 buentes, diras imprecari sunt his qui non gustarent;
 quare, pro scelestā imprecatione, carnes illorum in pi-
 strinis comminuerant, ut in cibo comederentur ab his
 qui panem conficerent: [*sive*, ut illis madefieret cibus
 eorum qui panem conficerent.] reliquias vero in mare
 proiecerant. Ipse vero Dionysius ad extremum stipem

τυμπανοφορούμενος, ¹ εικτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Εὐλαβητέον οὖν τὴν καλουμένην τρυφήν, οὗσαν τῶν βίων ἀνατροπὴν, ἀπάντων τε ἐλέθριον ἡγεῖσθαι τὴν ὕβριν.“

LIX.

Sumtuosa
piscina
Agrigenti.

Deliciosa
Siciliae loca.

Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης, ἐν τοῖς Περὶ Βιβλιοθήκης ² Ἀκραγαντίνους, Φησὶ, κατασκευάσαι Γέλωνι ³ κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὸ περίμετρον ἔχουσαν σταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πήχων εἰκοσιν· εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον εἶναι, καὶ πολλοὺς παρέχεσθαι ἰχθύς εἰς τὴν τρυφήν καὶ ἀπόλαυσιν τῷ Γέλωνι· καθίπτασθαι δὲ καὶ κύκνων πλῆθος εἰς αὐτήν, ὡς γίνεσθαι ἐπιτερπιστάτην τὴν θείαν. ὕστερον δὲ αὕτη διεφθάρη καταχωσθεῖσα. Δωρὶς δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Περὶ Ἀγαθοκλίας, ³ καὶ πλησίον Ἰππωνίου πόλεως, ἄλσος τι δεικνύσθαι κάλλιαι

¹ τυμπανοφορεῖν malim. ² Forc. ἐν τοῖς τῆς Βιβλ. αὐτ. ἐν τῇ ια'. Βιβλ.

³ Περὶ Ἀγαθοκλείους malebam.

Matri Deum emendicans tympanumque pulsans, misere vitam finivit. Fugienda igitur luxuria, quae recte τρυφή a frangendo nominata est, ut quae vitam omnem evertat, persuasumque habeamus, quovis modo exitiosam esse contumeliam atque iniuriam.“

59. Diodorus Siculus, in libris de Bibliotheca, scribit: Agrigentinos Gelonē sumtuosam construxisse piscinam, septem stadiorum circuitu, altitudine cubitorum viginti; in qua, fluviis & fontium aquis immixtis, alerentur pisces: quorum magna etiam copia Geloni ad lautitias & voluptatem inde suppetebat. In eandemque etiam advolasse, ait, cygnorum multitudinem; ut iucundissimum esset spectaculum. Sed abolitam insequentem tempore esse illam piscinam, limo expletam. Duris vero, decimo libro de rebus Agathoclis, ait, prope Hipponium oppidum nemus monstrari eximiā pulcritudine, aquis

διάφορον,¹ καὶ κατάρρυτον ὕδασιν, ἐν ᾧ καὶ τόπον τι-
νὰ εἶναι καλούμενον Ἀμαλθείας κέρας, ὃ τὸν Γέλωνα
κατασκευάσαι. Σιληνὸς δὲ ὁ Καλλατιανὸς,² ἐν τρί-
τῳ Σικελικῶν, περὶ Συρακούσας Φησὶ κῆπον εἶναι
πολυτελῶς κατεσκευασμένον, ὃν καλεῖσθαι³ Μῦθον,
ἐν ᾧ χρηματίζουν Ἱέρωνα τὸν βασιλέα. Ἡ δὲ Πανορ-
μίτις τῆς Σικελίας πᾶσα κῆπος προσαγορεύεται, διὰ
τὸ πᾶσα εἶναι πλήρης δένδρων ἡμέρων, ὥς Φησι Καλ-
b λίας ἐν ὀγδόῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα Ἱστοριῶν.⁴ Ποσει-
δώνιος δὲ ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, περὶ Δαμοφίλου
λέγων τοῦ Σικελιώτου, δι' ὃν ὁ δουλικὸς ἐκινήθη πολε-
μος, ὅτι τρυφῆς ἦν οἰκίος, γράφει καὶ ταῦτα, „Τρυ-
φῆς οὖν δούλος ἦν καὶ κακουργίας· διὰ μὲν τῆς χώρας
τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος, καὶ ἵππους, καὶ
θεράποντας ὠραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον κο-
λάων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν. ὕστερον δὲ πανοι-

Damophilus
Siculus,
belli Servi-
lis auctor.

¹ διαφόρον edd. ² Καλλατιανὸς edd. Forf. Καλλατῖνος aut Καλωχ-
τῖνος. ³ καλεῖσθαι δι' edd. & carent δι'. ⁴ Deest Ἱστοριῶν edd.

irriguum: in eoque esse locum quemdam, *Amaltheae cornu* adpellatum, a *Gelone* exstructum. Silenus vero *Cal-
latianus*, [*five*, *Calaëtinus*,] tertio libro *Rerum Sicula-
rum*, in *Syracusarum* vicinia hortum ait esse magnificè
instructum, quem *Mythum* adpellant: in eo responsa da-
re *Hieronem* regem. *Panormitis* vero *Siciliae* tota *hortus*
adpellatur, quoniam tota fativis arboribus repleta est:
ut ait *Callias* octavo libro *Historiarum Agathoclis*. *Posi-
donius* vero octavo *Historiarum* libro, de *Damophilo*
loquens *Siculo*, a quo concitatum est bellum *Servile*,
eumque voluptatibus dicens fuisse deditum, haec scri-
bit: „Voluptatis igitur mancipium erat & improbitatis.
Per regionem *rhedis* circumvehebatur, equites & pul-
cros famulos secum trahens, petulantemque turbam adu-
latorum & puerorum *militarium* circa eum discurren-

κία ἐφουβρίσταις κατέστρεψε τὸν βίον ὑπὸ τῶν οἰκ-
τῶν περιυβρισθεῖς.“

LX.

Demetrii
Phalerei
luxuria.

„Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς, ¹ ὥς φησι Δοῦρις ἐν
τῇ ἐκκαίδεκάτῃ τῶν Ἱστοριῶν, χιλίων καὶ διακοσίων c
ταλάντων κατ' ἐνιαυτὸν κύριος γενόμενος, καὶ ἀπὸ τού-
των βραχία δαπανῶν εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τὴν τῆς
πόλεως διοίκησιν, τὰ λοιπὰ πάντα διὰ τὴν ἔμφυτον
ἀκρασίαν ἠφάνιζε, Φοίνιας τε ² καὶ ἐκάστην ἡμέραν
λαμπράς ἐπιτελῶν, καὶ πλῆθος τι συνδείπνων ἔχων
καὶ ταῖς μὲν δαπάναις ταῖς εἰς τὰ δεῖπνα τοὺς Μακε-
δόνας ὑπερέβαλε, τῇ δὲ καθαριότητι ³ Κυπρίους καὶ
Φοίνικας· ῥάσματά τε μύρων ἐπίπτεν ἐπὶ τὴν γῆν, ἀν-
θινὰ τε πολλὰ τῶν ἑδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδράσιν κατισκευά- d
ζετο διαπεποικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. ἦσαν δὲ καὶ
πρὸς γυναῖκας ὁμιλίας σιωπώμεναι, καὶ νεανίσκων ἔρω-
τες νυκτερινοί· καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος Θεομύους Δη-

1 ὁ Πολιορκητὴς habet Aelian. 2 Φοίνιας δὲ vulgo. 3 καθαριό-
τητι edd.

tium. Ad extremum vero cum tota domo contumeliose
perit, a domesticis omni contumeliae genere adfectus.“

60. » Demetrius vero Phalereus, ut Duris narrat Histo-
riarum libro decimo sexto, cum mille & ducenta talenta
quotannis ei redirent, exiguum huius summae pot-
tem in militum stipendia & in civitatis impendit admi-
nistrationem, reliqua omnia pro infinita sibi intemperan-
tia profudit, epula quotidie splendida magno conviva-
rum numero exhibens : & sumtu quidem in coenas fa-
cto Macedonas superavit, elegantia vero Cyprios &
Phoenices : & unguenta largiter in terram profundeban-
tur, & multa in coenaculis pavimenta florida aliisque
modis artificiose variegata erant. Erant vero etiam ta-
citi cum mulieribus congressus, & iuvenum amores no-
cturni : &, qui aliis leges & iura dabat Demetrius, vi-

μήτριος, καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ
τὸν βίον κατεσκεύαζεν. ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ τῆς ὄψεως,
τὴν τε τρίχα τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξανθίζόμενος, καὶ
παιδέρῳτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις ἀλείμμασιν ἐγχείων ἑαυτόν· ἠβούλετο γὰρ τὴν
ὄψιν ἰλαρὸς καὶ τοῖς ἀπαντῶσιν ἡδὺς φαίνεσθαι. ἐν δὲ
τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἣν ἐπεμψεν¹ ἄρχων γενό-
μενος, ἦδεν χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος² τοῦ
Σολέως,³ ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο·

Ἐξόχως δὲ εὐγενέτας

ἡλιόμορφος⁴ ζαθέοις

ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει. “

Καρύστιος δὲ ὁ Περγαμηνὸς, ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων·
„ Δημήτριος, Φησὶν, ὁ Φαληρεὺς, Ἱμεραίου τοῦ ἀδελ-
φοῦ ἀναφαιθέντος ὑπ’ Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικί-
ας

¹ ἐπεμψεν edd. ² Καστορίωνος ex coniect. corrigunt. ³ Σο-
λέως edd. ⁴ ἡλιόμορφος vulgo h. l.

tamque eorum moderabatur, idem sibi ipse vitam ele-
gerat nullis legibus adstrictam. Sed & formae erat cu-
riosus, ut qui crinem capitis flavo colore tingeret, &
faciem paederore oblineret, aliisque unguentis sese in-
ungeret: volebat enim adspectu hilaris & venustus vi-
deri occurrentibus. In pompa vero Dionysiorum, quam
ducebat cum archon esset Athenis, cecinit in eum cho-
rus carmen Siromenis [*five*, Castorionis?] Solensis, in
quo *Solis-instar-formosus* adpellabatur:

Eminenter vero generosus

Solis-instar-formosus diviniis

Archon te (Bacchum) honoribus decorat. a

Carystius vero Pergamenus, tertio libro Commentario-
rum, ait: „Demetrius Phalereus, interfecto Himeraeo
fratre eius ab Antipatro, ipse apud Nicanorem versa-

πορος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων ὡς τὰ Ἐπιφάνια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Κασάνδρῳ δὲ γυνόμενος φίλος, μέγα ἰσχυσε. καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἦν αὐτοῦ τὸ ἄριστον, ἔξυβαθα παντοδαπὰς ἐλαίας ἔχοντα, καὶ τυρὸν νησιωτικόν.¹ ὡς δ' ἐπλούτησε, Μοσχίωνα τὸν ἄριστον τῶν τότε μαγείρων καὶ διίπνοποιων ἐωνήσατο· καὶ τούτῳτα ἦν τὰ παρασκευαζόμενα καθ' ἡμέραν, ὥστε χαρισαμένου τῷ Μοσχίῳ τὰ λείψανα, Μοσχίῳ ἐν ἑσσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο, παῖδας τ' ἐλευθέρους ὕβριζεν, καὶ γυναῖκας τὰς τῶν ἐπιφανιστάτων. Ἐξηλοτύπου δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θεόγνιν² καὶ τοσεῦτον ἦν τῷ Δημητρίῳ προσελθεῖν, ὥστε μετ' ἄριστον αὐτοῦ περιπατήσαντος παρὰ τοὺς Τρίποδας συνῆλθον εἰς τὸν τόπον παῖδες κάλλιστοι³ αἰς ἑξῆς ἡμέραις, ἣν ὀφθεῖν αὐτῶ.^α

LXI.

Νικόλαος δ' ὁ Περιπατητικὸς, ἐν τῇ δεκάτῃ³ καὶ

¹ νησιωτικὸν ms. A. ² Δίεγιν Εἰρε. ³ ἔκτῃ Dalc.

batur; perhibeturque Epiphania celebrasse fratris. Deinde per Casandri benevolentiam ad magnam potestatem pervenit. Et initio quidem prandium ei fuerat, acetabula omnifariis olivis repleta, & insularis caseus. Ut vero ditatus est, Moschionem coquorum ea aetate optimum & coenarum parandarum peritissimum emit: & tanta ciborum copia quotidie parabatur, ut, quum Moschioni reliquias donaret Demetrius, intra duos annos Moschion tres in urbe insulas emeret, & liberis pueris & illustriissimorum virorum uxoribus stuprum inferret. Theogni amasio eius omnes pueri invidebant: & tanti habebatur ad Demetrium accedere, ut, quum ille post prandium obambulasset apud Tripodas, insequentibus diebus formosissimi quique pueri eum in locum convenirent, quo ab illo conspicerentur.^α

61. Nicolaus vero Peripatericus, decimo & vicesimo.

εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, Λεύκαλλον,¹ Φησὶν, ἀφικόμε-
νον εἰς Ῥώμην, καὶ θριαμβεύσαντα, λόγον τε ἀπο-
δόντα τοῦ πρὸς Μιθριδάτην πολέμου, ἐξωκεῖλαι² εἰς
παρυτελῇ διαίταν ἐκ τῆς παλαιᾶς σωφροσύνης, τρυ-
φῆς τε πρῶτον εἰς ἅπαν Ῥωμαίοις ἡγεμόνα γενέσθαι,
καρπυσάμενον δυὶν βασιλείων³ πλούτον, Μιθριδάτου,
καὶ Τιγράνου. Διαβόητος δ' ἦν παρὰ Ῥωμαίοις καὶ
b Σίτιος ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ ὥς Φησι Ρουτίλιος. Sittius.
περὶ γὰρ Ἀπικίου προειρήκαμεν. Παισαίαν δὲ⁴ καὶ Pausanias
Λύσανδρον ἐπὶ τρυφῇ διαβοήτους γενέσθαι, σχεδὸν &
πάντες ἱστοροῦσι. διόπερ καὶ Ἄγης ἐπὶ⁵ Λυσάνδρου Lyfander.
ἔφη, ὅτι δεύτερον τοῦτον ἢ Σπάρτῃ Φέρι Παισαίαν.
Θεόπομπος δέ, ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Ἑλληνικῶν, τὰναντία
Φησὶν περὶ τοῦ Λυσάνδρου, ὅτι „Φιλόπονος ἦν, καὶ⁶
θεραπεύειν δυνάμενος καὶ ιδιώτας καὶ βασιλεῖς, σω-
φρονῶν, καὶ τῶν ἡδονῶν ἀπασῶν⁷ κρείττων. γενόμε-

1 Λεύκαλλον ed. Ven. Λεύκουλλον ed. Eaf. & Caf. 2 Rectius fuerit
ἐξωκεῖλαι. 3 βασιλείων edd. 4 Παισ. τ. 1 ms. d. K et Paus.
d. 1 ms. Ep. 5 Forf. περὶ Λυσ. 6 Decf. καὶ edd. 7 πασῶν edd.

Historiarum libro, *Lucullum*, ait, postquam triumphans
Romam rediisset, rationemque exposuisset belli Mithri-
dati, e pristina modestia ad luxuriosam vitam desle-
xiffe, primumque luxus ducem auctoremque Romanis
fuisse, duorum regum divitiis potitum, Mithridatis &
Tigranis. Famosus vero etiam apud Romanos luxuriae
& molitiei causa *Sinius* fuit; ut *Rutilius* ait. Nam de
Apicio iam ante commemoravimus. *Pausaniam* vero &
Lyfandrum luxuriae nomine famosos fuisse, omnes pro-
pmodum tradiderunt. Quare & Agis de Lyfandro di-
xit, alterum hunc *Spartam* iulisse *Pausaniam*. Theopompus
vero, decimo libro Rerum Graecanicarum, contraria
de Lyfandro scribit: »fuisse industrium, qui officiis demereri
novisset & privatos & reges; eundem temperantem, nullique vo-

νες γοῦν τῆς Ἑλλάδος σχεδὸν ἀπάσης κύριος, ἐν οὐ-
δεμίᾳ Φανήσεται τῶν πόλεων οὔτε πρὸς τὰς ἀφροδι- c
σίους ἡδονὰς ἑρμήσας, οὔτε μάθαις καὶ πότοις ἀκαίροις
χρησάμενος."

LXII.
Parrhasii
pictoris
mollities
&
arrogantia.

Οὗτω δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὰ τῆς τρυφῆς καὶ τῆς
πολυτελείας ἡσκαίτο, ὥς καὶ Παρράσιον τὸν ζωγρά-
φον πορϋραὶν ἀμπεύχουσαι, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς ἔχοντα, ὥς ἰστορεῖ Κλέαρχος ἐν τοῖς Βίοις.
οὗτος γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφῆ-
σας, λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἐπέγρα-
φε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις.

Ἀφροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τόδ' ἔγραψε. d
καὶ τις ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τούτῳ, παρέγραψεν „Ραβ-
δοδίαίτος ἀνὴρ.“ ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐ-
τοῦ καὶ τάδε.

1 Forf. ὑπὲρ τῆς γραφικῆς.

luxuriæ servientem. Sane, quum totius fere Graeciae, in-
quit, dominus esset, in nulla civitate aut venereis in-
dulsiſſe voluptatibus, aut remulentiae & intempestivis
computationibus, comperietur. α

62. Adeo vero in usu apud veteres fuit luxuria &
magnificentia, ut etiam *Parrhasius* pictor purpurâ ami-
ctus incederet, aureamque coronam in capite gestans,
ut narrat Clearchus in *Vitis*. Hic enim praeter modum
& supra pictoris sortem luxurians, verbis virtutem pro-
fessus est, & in operibus a se confectis inscribere con-
sueverat:

Delicatae vir vitae, virtutemque colens, hocce pinxit.

Qua inscriptione indignatus aliquis, pro eo quod ille
ἀφροδίαίτος ait, *ραβδοδίαίτος* adscriptit. (quasi diceret,
baculo dignus.) Multis vero suorum operum etiam hos
versus inscripsit:

Ἀβροδίατος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τάδ' ἔγραψεν
 Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέου
 οὐδὲ πατρὸς λαβόμεν Εὐήνορος, ὅς [ιν] ἔφυσεν¹
 γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

Ἡύχθη δ' ἀνεμωσθήτως ἐν² τούτοις

ε Εἰ καὶ³ ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε⁴ Φημί γάρ,
 ἥδη

τέχνης εὐρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
 χυρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
 εὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

Ἀγωνιζόμενος δὲ ποτε πρὸς καταδέσποτον ἐν Σάμῳ
 τῶν Αἰάντων, καὶ ἡττηθεὶς, συναχθεμένων αὐτῷ τῶν
 Φίλων, ἔφη ὡς αὐτὸς μὲν ὀλίγον φροντίζοι, Αἴαντι δὲ
 f συνάχθαιτο δεύτερον ἡττηθέντι. Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς
 πορφυρίδα, καὶ στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰ-

¹ ἢ γ' ἀνίφυσεν edd. ὅς ἀνίφυσεν Ms. ² ἐν edd. ³ τούτοις
 καὶ ἄπιστα vulgo. ⁴ Deest vulgo τάδε.

*Delicatae vir vitae, virtutemque colens, haec pinxit
 Parrhasius, cui patria est incluta Ephesus.*

*Nec patris oblitus sum Euenoris, qui me genuit
 legitimum, Graecorum primas in arte ferentem.*

Gloriatus est etiam citra invidiam hisce verbis:

Incredibilia haec licet narrans audientibus, (dicam ta-
men.) Aio enim, iam

*artis repositos esse terminos huius haud dubios
 nostris a manibus: & insuperabilis fixus est*

limes. Nihil autem, quod faciunt mortales, reprehensi-
oni non est obnoxium.

Aliquando Sami quum in certamen descendisset cum mi-
 nus solerte pictore de pingendo Aiaee, victusque esset;
 condolentibus amicis ait, se quidem parum curare, sed Aia-
 eis vicem dolere iterum vixi. Is autem fuit illius luxur, ut
 purpuram gestaret, & albam fasciam in capite, scipio-

χην, ¹ σκίπανί τε ² ἱσθηρίζετο χρυσᾶς ἑλικας ἐμπει-
 παισμένῳ, χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ³ ἐπέστυγγε τῶν
 βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Ἄλλ' οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν
 τέχνην ἀηδῶς ἐποιεῖτο, ἀλλὰ ραδίως, ὡς καὶ ἄδων
 γράφοντα, ὡς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Εὐδαι-
 μονίας. τερατευόμενος δὲ ἔλεγεν, ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡ-
 ρακλέα ἔγραφεν, ὡς ὅναρ αὐτῷ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς
 σχηματίζει αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδεύτητα.
 ὅθην καὶ ἐπέγραψε τῷ πίνακι

Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν 2
 Παρρυσίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὅδ' ἐστὶν ὁρᾶν.

LXIII.
 Aristippus
 Cyrenaicus.

Καὶ φιλοσόφων δὲ αἰρέσεις ὅλαι τῇ περὶ τὴν
 τρυφὴν αἰρέσει αὐτεποίησαντο· καὶ ἡ γε Κυρηναϊκὴ
 καλουμένη, ἀπ' Ἀριστίππου τοῦ Σωκρατικοῦ τὴν ἀρ-
 χὴν λαβούσα· ὃς ἀποδεξάμενος τὴν ἡδυπάθειαν, ταύ-
 τὴν τέλος εἶναι ἔφη, καὶ ἐν αὐτῇ τὴν εὐδαιμονίαν βε-

¹ Deest ἰχνη edd. ² σκίπανι τε edd. ³ ἀναπαστοῖς ms. Ep. ἀνα-
 σπαστοῖς Eustath. & Aelian. ἀνασπαστοῖς videtur scrib.

ne vero niteretur aureis gyris incrustato, aureisque fi-
 bulis lora adstringeret crepidarum. Caeterum in opere
 faciendo occupatus non severus aut tristis erat, sed
 multa urebatur facilitate, ita ut etiam cantaret dum pin-
 geret, ut narrat Theophrastus in libro de Felicitate.
 Miraculum vero crepuit, cum Lindi Herculem pinxit;
 dicens, per quietem sibi apparuisse Deum eā formā quae
 ad pingendum maxime esset idonea. Quare etiam hos
 versus tabulae inscripsit:

*Qualem noctu saepe videndum sese offerebat
 dormienti Parrhasio, talem hic videre licet.*

63. Sed Philosophorum totae scholae studium volupta-
 tis professi sunt. In his Cyrenaica quae vocatur secta, ab
 Aristippo Socratico ortum ducens; qui Voluptatem ita
 probavit, ut hunc finem esse bonorum diceret, & in ea

βλῆσθαι, καὶ μονόχρονον αὐτὴν εἶναι· παραπλησίως τοῖς ἀσώτοις, οὔτε τὴν μνήμην τῶν γεγονυιῶν ἀπο-
 B λαύσειον πρὸς αὐτὸν ἡγούμενος, οὔτε τὴν ἐλπίδα τῶν
 ἐσομένων, ἀλλ' ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνων τῷ παρόν-
 τι, τὸ δὲ ἀπολελαυκέναι καὶ ἀπολαύσειν οὐδὲν νομί-
 ζων πρὸς αὐτὸν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὐπω καὶ
 ἀδελφον· ὅποιον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχεισι, τὸ παρὲν
 εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες. Ὡς μολόγησε δ' αὐτοῦ τῷ δόγμα-
 τι καὶ ὁ βίος, ὃν ἐβίωσεν ἐν πάσῃ τρυφῇ καὶ πολυ-
 τελεῖα μύρων καὶ ἐσθῆτων καὶ γυναικῶν. Λαίῃδα γοῦν
 ἀναφάνδον εἶχε τὴν ἑταίραν, καὶ ταῖς Διονυσίου πο-
 C λυτελείαις ἔχαιρεν, καίτοι πολλάκις ἐνυβριζόμενος.
 Ἠγήσανδρος γοῦν Φησιν, ὡς καὶ ἀδόξου ποτὲ κλισίας
 παρ' αὐτῷ τυχῶν, ἤνεγκεν ἐρωτήσαντός τε τοῦ Διονυ-
 σίου, τί φαίνεται ἡ κατάκλισις πρὸς τὴν χθές; ἔφη-

fitam vitam beatam, effeque eam unius temporis: haud
 secus atque perditissime luxuriosi, nec praeteritarum vo-
 luptatum memoriam nec spem futurarum ad se pertinere
 existimans; sed uno praesenti tempore Bonum hominis
 metiens, voluptatem autem percepisse aut percepturum
 esse nihil ad se esse ratus, quorum quippe alterum non
 amplius sit, alterum vero nondum sit atque incertum:
 prorsus ut homines luxu & mollitie diffuentes, qui non-
 nisi id quod praesens sit bene facere homini posse exi-
 stimant. Et praeceptis eius consentanea vita fuit, quam
 in omni luxuria, & profusis in unguenta, in vestes, in
 mulieres sumtibus, traduxit. Laidem quidem palam ha-
 buit amicam, & Dionysii magnificentiam gavissus est,
 quamvis saepe ignominiose ab illo exceptus. Narrat qui-
 dem Hegesander, patienter eum tulisse, quum aliquan-
 do parum honestus locus ei in convivio esset adsigna-
 tus: & interroganti Dionysio, quid ipsi videretur de hodie-
 no loco, cum illo collato, quem pridie obtinuisset? respon-

σε „ παραπλησίαν εἶναι. ἐκείνη τε γὰρ, ἔφησσι, ἀδο-
 ξεῖ τήμερον, χωρισθεῖσα ἐμοῦ· χθες δὲ πασῶν ἢ ἐνδο-
 ξοτάτη δι' ἡμᾶς. αὕτη δὲ τήμερον καὶ ἐνδοξος γέγονεν,
 διὰ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν· χθες δὲ ἠδοξέμ, μὴ παρ-
 όντες ἐροῦ.“ καὶ ἐν ἄλλοις δὲ Φησιν ὁ Ἡγήσανδρος
 „ Ἀρίστιππος ραινόμενος μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ Διονυσίου καὶ
 Θεραπόντων, σκωπτόμενος² δὲ ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι³ ὑπ'
 Ἀντιφῶντος.“ „Εἰ δ' αἰλευόμενος ἐτύγχανον, ἔφη, κα-
 ταλιπῶν τὴν ἐργασίαν ἀν' ἀπῆλθον;“ Διέτριβεν δ' ὁ
 Ἀρίστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίνῃ τρυφῶν. διὰ καὶ ὁ
 Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασί Φησιν, ὅτι πολ-
 λάκις ἐνουθέτει αὐτὸν ὁ Σωκράτης, καὶ τὴν ἠθοποιίαν
 πλάσας τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἡδονῆς εἰσῆγεν. Ὁ δ'
 Ἀρίστιππος ἐπὶ τῆς Λαίδος ἔλεγεν „ Ἐχω, καὶ οὐκ
 ἔρχομαι.“ Καὶ παρὰ Διονυσίῳ διηρέχθη τισὶ περὶ τῆς

1 Perperam deest μὴ ed. Caf. 2. & 3. 2 Temere εὐνοούμενος ed.
 Caf. 3 ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι vulgo.

disse: *Nihil differre*: ille enim, (inquit) *hodie parum honestus est, cum a me sit remotus*; *heri autem propter nos fuit honestissimus*. *Hic vero & hodie honestus factus est, a me occupatus*; *heri vero, quum ego alibi essem, inglorius fuit*. Alibi rursus scribit idem Hegesander: „Aristippus, aquâ perfusus a Dionysii famulis, eoque irrisus ab Antiphonte quod patienter tulisset, respondit: *At, si piscando dans operam madesactus fuisset, an idcirco relicto opere abiisset?*“ Morabatur autem Aristippus ut plurimum Aeginae, luxuriae indulgens. Quare etiam Xenophon in Memorabilibus ait, saepe eum admonitum fuisse a Socrate, & eius causâ proposuisse Socratem fictum illud Virtutis cum Voluptate colloquium. Idem Aristippus de Laide dicere consueverat: *Habeo, non habeor*. Apud Dionysium dissidium eidem fuit cum nonnullis super trium mulie-

ε ἐκλογῆς τῶν τριῶν γυναίκων. καὶ μύροις ἐλούετο, ¹
καὶ ἔφασκεν, ὅτι

— καὶ βακχεύμασιν

οὗς ἢ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Κωμῶδων δὲ αὐτὸν Ἀλεξὶς ἐν Γαλατείᾳ, ποιεῖ τινα
Σεράποντα διηγούμενον περὶ τινος τῶν μαθητῶν τάδε·

Ὁ δισπότης εὐμος περὶ λόγους γάρ ποτε
διέτριψε, μισρακίσκος ὢν, καὶ φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο. Κυρηναῖος ἦν ἐνταῦθά τις, ²

ᾧ Φησ', Ἀρίστιππος, σοφιστὴς εὐφυής·
εἰ μᾶλλον δὲ πρωτεύων ἀπάντων τῶν ³ τότε, 5

ἀκολασία τε ⁴ τῶν γεγενητῶν διαφέρων.

τούτῳ τάλαντον δοῦς, μαθητὴς γίνεται
ὁ δισπότης. καὶ τὴν τέχνην μὲν οὐ πάνυ
ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτηρίαν ⁵ συνήρπασεν. ⁶

¹ ἰδούτο edd. ² ἐνταῦθα deest editis. τις vero vulgo vs. sq.
post Ἀρίστιππος ponitur. ³ Deest vulgo τῶν. ⁴ τῇ τ' ἀκο-
λασίᾳ το edd. ⁵ ἀρτηρίαν, ἀρτηρίαν, ἀρτηρίαν corrigunt docti
viri. ⁶ συνέσπασεν legebam cum Corayō.

rum delectu. Unguentis corpus lavans, dicere sole-
bat:

— *Mediis etiam in Bacchanalibus,*

quæ pudica mulier est, ea non vitabitur.

Comice hunc ridens Alexis in Galatea, facit famulum
quempiam de aliquo illius discipulorum hæc dicentem:

Herus meus olim lueris operam dedit,
adolescens cum esset, & philosophari
adgressus est. Aderat tunc hic Cyrenæus aliquis,
ut ait, Aristippus, doctior ingenio valens:
rectius ut dicam, longe omnes, cum æquales,
tum qui ante fuerant, luxuriâ antecellens.
Huius, talento dato, sis discipulus
herus. Et artem quidem non magnopere
didicis: sed e pulmone laborare coepit.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀνταίῳ, ¹ περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων
 τρυφερότητος διαλεγόμενος, Φησὶν·

ὦ τὰν, κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστὶν οὗτος;
 ὁ γέρον; Ἀπὸ τῆς μὲν ὄψεως Ἑλληνικὸς,
 λευκὴ χλαμὶς, Φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
 πιλίδιον ² ἀπαλὸν, εὐρύθμος ~~ῥα~~ κτηρία,
 βαίᾱ ³ τράπεζα. τί μακρὰ δὲ λέγειν; ὅλως
 αὐτὴν ὁρᾷν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

LXIV.

Ἀριστόξενος δ' ὁ Μουσικὸς, ἐν τῷ Ἀρχύτῃ Βίῳ,
 ἀφίησι ⁴ παρὰ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου πρὸς βεωτάς
 Polyarchus, ^{cogn.}
 Ἡδυπαθὺς: πρὸς τὴν Ταραντίνων πόλιν, ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρ-
 χον ⁵ τὸν Ἡδυπαθῆ ἐπικαλούμενον, ἄνδρα περὶ τὰς
 σωματικὰς ἡδονὰς ἐσπουδακότα, καὶ οὐ μόνον τῷ ἔρ-
 γῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ. ὅτα δὲ γνώριμον τῷ Ἀρχύ-
 τῃ, καὶ Φιλοσοφίας οὐ παντελῶς ἀλλότριον, ἀπαν-
¹ ἢ Ἀντιφάνης videtur scriptum oportuisse. ² πιλίδιον ed. Ven.
 & Bas. cum ms. A. ³ βαβαίρα, firma, solida, mssst. ⁴ ἀφί-
 ησι ed. Casaub. ⁵ Πολύαρχον ed. Cas. 1. & 2.

Antiphanes vero, in Antaeo, [*sive*, in Antea,] de phi-
 losophorum mollitie differens, ait:

A. Heus tu! noscin' quisnam sit tandem hic
 senex. B. Aspectu quidem ille Graecus:
 candidum palliolum, fusca elegans tunica,
 pileolus molliusculus, concinnus baculus,
 modica mensa. Quid plura? Omnino namque
 ipsam videre mihi Academiam videor.

64. Aristoxenus Musicus, in Archytæ Vita, mis-
 sos esse scribit a Dionysio iuniore legatos ad civita-
 tem Tarentinorum; quorum legatorum in numero fuis-
 se, ait, Polyarchum, cui Ἡδυπαθὴς (id est, *Delicatus*)
 cognomen fuit: hominem voluptatum corporis studio-
 sum, nec id solum re, sed & verbis & ratione. Cui
 quum notitia aliqua intercederet cum Archyta, quum-
 que non esset homo prorsus alienus a philosophia, con-

τῶν εἰς τὰ τεμέη, καὶ συμπεριπατεῖν τοῖς περὶ τὸν Ἀρχύταν, ἀκροώμενοι τῶν λόγων. Ἐμπεσούσης δὲ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ τε τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ τὸ σύνολον περὶ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, ἔφη ὁ Πολύαρχος· „Ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες, πολλάκις ἤδη πέ-
 Φην ἐπισκοποῦντι κομιδῇ τὸ τῶν ἀρετῶν τούτων κα-
 τασκεύασμα καὶ πολὺ τῆς φύσεως ἀφιστηκὸς εἶναι.
 ἡ γὰρ φύσις, ὅταν φθέγγηται τὴν ἑαυτῆς φωνήν, ἀκο-
 λουθεῖν κελεύει ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τοῦτό φησιν εἶναι νοῦν
 ἔχοντος· τὸ δὲ ἀντιτείνειν, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς
 ἐπιθυμίας, ¹ οὔτε ἔμφορος, ² οὔτε εὐτυχῶς, οὔτε ξυ-
 νιέντος εἶναι ³ τίς ποτε ἐστὶν ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως
 σύστασις. τεκμήριον δ' ἰσχυρὸν εἶναι, ⁴ τὸ πάντας ἀν-
 θρώπους, ὅταν ἐξουσίας ἐπιλάβωνται μέγεθος ἀξιο-
 χρεῶν ἐχούσης, ἐπὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καταφέ-
 ρεσθαι, καὶ τοῦτο νομίζειν τέλος εἶναι τῆς ἐξουσίας·
 τὰ δὲ ἄλλα πάντα σχεδὸν ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν παρίρ-

Voluptatis
 agit patro-
 num.

¹ ταῖς ἐπιθυμίαις edd. ² ἔμφορος edd. ³ ξυνιέντος εἰδέται
 vulgo. ⁴ Lubens ibi caream verbo εἶναι.

veniebat cum Archytra eiusque familiaribus in templo-
 rum delubris, cum eisque obambulabat, disputationes
 illorum audiens. Quum igitur incidisset aliquando quae-
 stio disceptatioque de *Cupiditatibus*, & omnino de *Volu-
 ptatibus* corporis, sic inquit *POLYARCHUS*: *Mihi vero, o Viri,*
saepius iam rem consideranti prorsus ita visum est, plurimum
*a naturae ratione abhorreere virtutum harum aedificium. Natu-
 ra enim, si propriam ipsius vocem audias, sequi nos iubet vo-
 luptates, & hoc esse ait hominis prudentis; reniti vero & sub-
 iugare cupiditates, nec prudentis esse, nec beati, nec eius qui*
*norit quaeenam sit humanae naturae constitutio. Cuius rei vo-
 lidum est documentum, quod omnes homines, quum potentiam*
nacti sunt satis magnam, ad corporeas voluptates ferantur, &
hunc finem esse existimant potentiae, reliqua vero propemodum

„ γὰρ τιθεσθαι χάρις. Προφέρειν δὲ ἔστιν ἢν μὲν τοὺς Περσῶν βασιλεῖς, καὶ εἴ τις ¹ που τυραννίδος ἀξιολό-
 γου κύριος ἂν τυγχάνει· πρότερον δὲ τοὺς τε Λυδῶν
 καὶ τῶν Μήδων, ² καὶ ὅτι ἀνώτερον καὶ τοὺς Σύρων·
 οἷς οὐδὲν γένος ἡδονῆς ἀζητήτων γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ
 δῶρα παρὰ τοῖς Πέρσαις προκίεσθαι λέγεται τοῖς δι-
 ναμένοις ἐξυρίσκειν καὶ τὴν ἡδονήν· καὶ μάλα ὀρθῶς.
 ταχὺ γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐμπίπλεται τῶν χρ-
 νιζουσῶν ἡδονῶν, καὶ ὥς σφόδρα διεκριβωμένοι. ὥς-
 τε, ἐπεὶ μεγάλην ἔχει δύναμιν ἡ καινότης πρὸς τὸ
 μίξω φανῆναι τὴν ἡδονήν, οὐκ ὀλιγωρητίον οὖν, ³ ἀλ-
 λὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς ποιητέον. διὰ ταύτην δὲ
 τὴν αἰτίαν πολλὰ μὲν ἐξυρεθῆναι βρωμάτων εἶδη,
 πολλὰ δὲ περμμάτων, πολλὰ δὲ θυμιαμάτων καὶ μύ-
 ρων, πολλὰ δὲ ἱματίων, καὶ στρωμάτων· καὶ ποτηρίων
 δὲ, καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν· πάντα γὰρ δὴ ταῦτα
 συμβάλλεσθαι τινὰς ἡδονὰς, ὅταν ᾗ ἡ ὑποκειμένη ὕλη

¹ ἢν δὲ καὶ εἴ τις vulgo.

² καὶ τῶν Μήδων βασιλεῖς ed. Cal.

³ οὐκ ὀλιγωρητίον ἂν edd.

omnia insuper habeant. Proferre autem licet, ex eis qui nunc
 vivunt, Persarum reges, & si quis est alius amplius cuiusdam
 imperii dominus; & superioribus vero, Lydorum Medorumque
 reges, & ante hos etiam Syrorum; quibus nullum voluptatum
 genus non esse quaesitum accepimus: & apud Persas praemia
 etiam propofita dicuntur his, qui novam invenire voluptatem
 potuissent: ac sane merito. Cito enim satiatur natura humana
 diuturnis voluptatibus, quamvis sint exquisitissimae. Itaque,
 quoniam maximam vim ad hoc habet novitas ut maior nobis esse
 videatur voluptas, non est ea negligenda, sed summâ curâ cir-
 cumspicienda. Eam ob causam inventa sunt multa ciborum ge-
 nera, multa bellariorum, multa odorum & unguentorum; multa
 item vestium & stragularum; tum & poculorum, aliorumque
 vasorum: quippe haec omnia aliquas adferunt voluptates, si sit

αὐτῶν θαυμαζομένων ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὃ δὲ πεπονθέναι δοκεῖ ὃ τε χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων, ὅσα καὶ ἔκατὰ τὰς ἀπεργαζομένας τέχνας διηκριβωμένα φαίνεται.

Εἰπὼν δὲ τούτοις ἐξῆς τὰ περὶ τῆς θεραπείας τῆς τοῦ Περσῶν βασιλείας, οἷους καὶ ὅσους ἔχει θεραπευτῆρας, καὶ περὶ τῆς τῶν Ἀφροδισίων αὐτοῦ χρήσεως, καὶ τῆς περὶ τὸν χρῶτα αὐτοῦ ὁσμῆς, καὶ τῆς εὐμορφίας, καὶ τῆς ὀρειλίας, καὶ περὶ τῶν θωρημάτων καὶ τῶν ἀμρασμάτων· „Εὐδαιμονότατον, ἔφη, κρίναι τῶν τῶν τῶν Περσῶν βασιλέα· πλεῖσται γὰρ εἰσιν αὐτῷ καὶ τελειόταται πάρος κευασμένοι ἡδοναί. δεύτερον δὲ, Φησὶ, τὸν ἡμέτερον τὴν τύραννον· δεῖν τις αὖν, καίπερ πολὺ λειπόμενον, ἐκρίνω μὲν γὰρ ἢ γινώσκω ἂν Ἀσία ἅλη χορηγεῖ, τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παρτε-

LXV.

Continua-
tur Polyar-
chi oratio de
Voluptate.

1 ἡμέτερον ms. A. 2 ἢ Ἀσία Epit. 3 ἢ τοι edd. Nescio an & ms. A. ut excidisse aliquid videri possit.

subiecta materia ex eorum genere quae admiratur humana natura; cuius sunt generis aurum & argentum, & pleraque eorum quae & placent oculis & rara sunt, & quae artificum operâ solenter sunt confecta:

65. Post haec quum de omni commodorum genere differuisset quibus rex utitur Persarum, quos & quot habeat voluptatum ministros, tum de Veneris usu, de suavi cutis odore, de cura formae, de consuetudine cum eis quibuscum vivit, denique de oculorum auriumque oblectamentis quae ei praesto sunt: *Omnium hominum, inquit, qui nunc vivunt, beatissimum equidem Persarum regem iudico: plurimae enim caeque perfectissimae paratae sunt ei voluptates. Alterum vero haud immerito ponat aliquis nostrum regem, quamquam multo inferiorem. Illi enim universa uique ministrat Asia; quae vero suppetunt Dionysio, exigua*

„λῶς ἂν εὐτελές τι Φανείη πρὸς ἐκείνο συγκροσόμενον.
 Ὅτι μὲν οὖν περιμάχητός ἐστιν ὁ τοιοῦτος βίος, Φα-
 νερὸν ἐκ τῶν συμβεβηκότων. Σύρους μὲν γὰρ Μηδοὶ
 μετὰ τῶν μεγίστων κινδύνων ἀφείλαντο τὴν βασιλείαν,
 οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα, ἢ τοῦ κυριεῦσαι τῆς Σύρων¹
 ἑξουσίας· Μηδούς δὲ Πέρσαι, διὰ τὴν αὐτὴν² αἰτίαν·
 αὕτη δ' ἐστὶν ἡ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν ἀπόλαυσις. αἱ
 δὲ νομοθεταί, ὁμαλίζον βουλευθέντες τὸ τῶν ἀνθρώπων
 γένος, καὶ μηδένα πῶς τῶν³ πολιτῶν τρυφᾶν, ἀνα-
 κύναι πεποιήκασιν τὸ τῶν ἀρετῶν εἶδος· καὶ ἔγραψαν ἃ
 νόμους περὶ συναλλαγμάτων καὶ τῶν ἄλλων, καὶ⁴
 ὅσα ἰδοὺ πρὸς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν ἀναγκαῖα εἶ-
 ναι, καὶ δὴ καὶ περὶ ἐσθῆτος καὶ τῆς λοιπῆς διαίτης,
 ὅπως ἢ ὁμαλῆς. πολεμοῦντων οὖν τῶν νομοθετῶν τῷ
 τῆς πλεονεξίας γένει, πρῶτον μὲν ὁ περὶ τὴν δικαιοσύνην
 ἔπαινος ἠξήθη, καὶ πού τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγγετο,

¹ Συρίων edd. ² διὰ ταύτην αἰτίαν edd. ³ τῶν carent edd.
 nescio an & ms. A. πῶς docet Epit. ⁴ Abundare vel viderur.

ea ac vilia prorsus videri debent, si cum his quae illi praesto
 sunt conferantur. Esse igitur in primis optabilem talem vitam,
 liquet ex eis quae acciderunt. Syris enim Medi maximis cum
 periculis ademerunt imperium, non aliâ de causâ, nisi ut poti-
 rentur Syrorum potestate: Medis vero Persae, eâdem de causâ:
 est autem haec, potestas fruendi corporeis voluptatibus. Quum
 vero vellent legumlatores, ut modice viverent homines, nec ul-
 lus civium luxuriae indulgeret, effecerunt ut virtutis emergeret
 species: & leges scripserunt de contrariis & similibus rebus,
 & quaecumque ad civium cum civibus communionem necessaria
 esse videbantur: quin etiam de vestitu & reliquo toto victu, ut
 esset modicus & acquabilis. Bellum igitur quum facerent legum-
 latores omni generi prerogativae quam unus sibi cum alterius
 detrimento & iniuria arrogaret, primum quidem iustitiae laus
 est amplificata, & poëta etiam forte quispian celebravit

„Δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον.
καὶ πάλιν·

Τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας.

ἀπειθείῃθι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ τῆς Δίκης ὄνομα· ὥστε παρ' ἐνίοις καὶ βωμοὺς καὶ θυσίας γίνεσθαι Δίκη. ¹ μετὰ ταύτην δὲ, καὶ σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν ἐπιστεκόμασαν, καὶ πλεονεξίαν ἐκάλεσαν τὴν ἐν ἀπολαύσειν ὑπεροχὴν· ὥστε καὶ ² τὸν πειθαρχοῦντα τοῖς νόμοις, καὶ τῇ τῶν πολλῶν Φήμῃ, μετρίαζειν περὶ τὰς σωματικὰς ἡδονάς.“

Καὶ Δοῦρις δὲ Φησιν, ἐν τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τῶν Ἰστοριῶν, ὡς ἦν τὸ ³ παλαιὸν τοῖς δυνάσταις ἐπιθυμία τῆς μέθης. διὸ ποιεῖν τὸν Ὅμηρον τῷ Ἀγαμέμνονι λοιδоруόμενον τὸν Ἀχιλλέα, καὶ λέγοντα,

οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων.

¹ Δίκης edd. ² Deest καὶ edd. & ms. A. ³ καὶ παλαιὸν edd.

Iustitiae auream faciem:

rufusque,

Aureum oculum Iustitiae.

Quin & in Deorum numero relatum est ipsum hoc Iustitiae nomen: ita quidem, ut apud nonnullos arae etiam erigerentur Iustitiae, & sacrificia eidem fierent. Postea vero etiam Temperantiam & Continentiam inculcarunt nobis: & praerogativam quam in voluptatum fruiione sibi sumeret aliquis, Avaritiam & Ambitionem nominarunt. Ita factum est, ut, qui legibus obsequeretur & famae vulgi, ii in corporearum voluptatum fruiione modum tenerent.

66. Duris etiam, tertio & vicesimo Historiarum libro, ait, iam olim reges & terrarum dominos ad temulentiam fuisse proclives: itaque apud Homerum Achillem conviciari Agamemnoni, dicereque,

Vino gravis, caninos-oculos habens.

Athen. Vol. IV.

L 1

LXVI.
Cupiditati-
bus indul-
gent reges.

καὶ τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, Φησὶ δὲ
ὡς ἀμφὶ κρατῆρα τραπέζας τε πληθούσας
κείμεθα· —

δικνύνων καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ παρ' αὐταῖς ταῖς ἐπι-
Spreusippus, θυμίαις τῆς μέθης γενόμενον. Φιλήδονος δ' ἦν καὶ
voluptatis
studiosus. Σπείσιππος ὁ Πλάτωνος συγγενὴς καὶ διάδοχος τῆς
σχελῆς. Διονύσιος γοῦν ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἐν τῇ
πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ κατὰ τῆς Φιληδονίας αὐτοῦ εἰπὼν,
καὶ Φιλαργυρίαν αὐτῷ ὀνειδίζει, καὶ τὸν Λασθεναίως
τῆς Ἀρκαδικῆς ἔρωτα, ἣ τις Πλάτωνος ἠκηκόει.

LXVII.

Epicuri
ratio volu-
ptaria.

Οὐ μόνος δὲ Ἀρίστιππος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ τὴν
κατὰ κίνησιν ἡδονὴν ἡσπύζοντο, ἀλλὰ καὶ Ἐπίκουρος,
καὶ οἱ ἀπὸ τούτου. ¹ καὶ, ὥς μὴ τοὺς καταγισμοὺς
λέγω, καὶ τὰ ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέ-
ρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰ
νύγματα ² ἃ ἐν τῷ Περὶ Τέλους εἶρηκε, τούτων μετ-

¹ Iterum ἀπ' αὐτοῦ h. l. edd. ² καὶ ἀνύγματα ed. Ven. & Bas.
καὶ νύγματα ed. Cas.

Et de morte regis loquens, ait:

*Ut circa craterem mensasque plenas
iacebamus: —*

ostendens periisse eum etiam, quo tempore eidem cu-
piditati temulentiae indulgebat. Fuit vero voluptatis stu-
diosus Spreusippus quoque, Platonis cognatus & in
schola successor. Dionysius certe Siciliae tyrannus, in
epistola ad eum data, voluptatis studium illius repre-
hendit, itemque avaritiam, & Latheneae Arcadicae
amorem, quae Platonem audierat.

67. Nec vero unus Aristippus, & ab eo qui sunt, vo-
luptatem quae in motu est probarunt; sed & Epicu-
rus, & huius affectae. Atque, ut taceam, quae saepe-
numero Epicurus profert, impetuosos motus, & irrita-
tiones, & titillationes, & punctiones, ea tantum com-

σθήσομαι. Φησὶ γάρ· „Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τὰγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ¹ ἡδονὰς, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀκρεαμάτων, ἀφαιρῶν δὲ καὶ τὰς διὰ μορφῆς κατ' ὅψιν ἡδίας κινήσεις.“ καὶ Μητροδόωρος, ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς, Φησὶν· „Περὶ γαστέρα, ² ὧ φυσιολόγε Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὁ κατὰ φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδὴν.“ καὶ ὁ Ἐπίκουρος δὲ Φησὶν· „Ἀρχὴ καὶ ρίζα παντὸς ἀγαθοῦ ἡ τῆς γαστρὸς ἡδονή· καὶ τὰ σοφαὶ τὰ περισσὰ ἐπὶ ταύτην ἔχει τὴν ἀναφοράν.“ καὶ τῷ Περὶ Τέλους δὲ πάλιν Φησὶ· „Τιμητέον τὸ καλὸν καὶ τὰς ἀρετάς, καὶ τὰ τοιοῦτότροπα, εἴαν ἡδονὴν παρασκευάζῃ· εἴαν δὲ μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἑατέον.“ σαφῶς ὑπουργοῖν ποιῶν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπεύειν τὰς ἐπέχουσας. καὶ ἄλλοις δὲ Φησὶ· „Προσπτύω τῷ κα-

¹ τὰς διὰ τῶν χυλῶν ed. Ven. & Basf. διὰ τῶν χυλῶν absque τὰς ed. Caf. τὰς διὰ χυλοῦ ms. Ep. ² Desunt h. l. duo verba editis.

memorabo quae in libro de Fine dixit. Ait enim: *Non habeo equidem quod intelligam bonum, detractis eis voluptatibus quae sapore percipiuntur, detractis eis quae usu Veneris, detractis quae auditu, detracta commotione quae ex suavium formarum adpectu existit.* Et Metrodorus in Epistolis ait: *Ad ventrem, o Naturae studiose Timocrates, ad ventrem omne studium refert ratio secundum Naturam progrediens.* Epicurus quoque ait: *Principium & radix omnis boni est ventris voluptas: & omnis exquisita sapientia ad hanc refertur.* Rursus idem, in libro de Fine: *In pretio habenda est honestas, & virtutes, & quae sunt eiusdem generis, si sint efficiensia voluptatis: sin voluptatem non efficiant, procul amandanda.* Quibus verbis manifeste miniftram facit & famulam voluptatis virtutem. Rursus alibi ait: *Despicio honestatem, &*

λῶ, καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ.“

LXVIII.

Epicurei
Romā
eiiciuntur.

Antiochus
philosophos
regno pellit.

Καλῶς ἄρα ποιῶντες Ῥωμαῖοι οἱ πάντα ἄριστοι, Ἄλκιον¹ καὶ Φιλίσκον τοὺς Ἐπικουρείους ἐξέβαλον τῆς πόλεως, Λευκίου τοῦ Ποστούμιου² ὑπατεύοντος, δι' ἃς εἰσηγούντο ἡδονάς. ὁμοίως δὲ καὶ Μισσηνιοὶ κατὰ ψήφισμα ἐξέωσαν τοὺς Ἐπικουρείους. Ἀντίοχος δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ πάντας τοὺς Φιλοσόφους, τῆς αὐτοῦ βασιλείας γράψας τάδε, „Βασιλεὺς Ἀντίοχος Φανία. Ἐγράψαμεν ὑμῶν καὶ πρότερον, ὅπως ἡ μηδὲς ἢ Φιλόσοφος ἐν τῇ πόλει, μηδ' ἐν τῇ χώρᾳ. πυνθανόμεθα δὲ, οὐκ ὀλίγους εἶναι, καὶ τοὺς νέους λυμαίνεσθαι, διὰ τὸ μηδὲν πεποιθέναι ὑμῶς ὡς ἐγράψαμεν περὶ τούτων. ὥς ἂν οὖν λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν, σύνταξον κήρυγμα ποιήσασθαι, ὅπως οἱ μὲν Φιλόσοφοι πάντες ἀπαλλάσσωνται ἐκ τῶν τόπων ἡδῇ, τῶν δὲ νεανίσκων ὅσοι ἐὰν ἀλλοσκῶνται πρὸς ταῦτοις γινόμε-

¹ Rectius fortasse Ἀλκαῖον, apud Aelianum. Ἄλιον ms. Epic.
² Ποστούμιου edd.

hos qui frustra eam admirantur, si nullam efficiat voluptatem.

68. Quare, ut multa alia, sic hoc recte fecere praestantissimi viri Romani, quod Alcium [sive, Alcaeum] & Philiscum Epicureos urbe eiecerint, L. Postumio consule, propter voluptates quas docuerunt. Pariter vero etiam Messenii plebiscito eiecerunt Epicureos. Antiochus vero rex omnes philosophos regno suo expulit: cuius haec fertur epistola. Rex Antiochus Phaniae. Iam ante scripseramus vobis, ne sit philosophus ullus nec in urbe, nec in tota regione. Accepimus autem, esse non paucos, & corrupti ab his iuvenes; quia nihil eorum fecistis, quae hac de re vobis scripseramus. Quare simul atque has literas acceperis, per praecones edici iube, ut omnes philosophi ex omnibus locis abeant praetinus; iuvenes quidem, qui hos sectari comperientur, e co-

νοι, διότι κερμήσονται, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐν αἰτίαις
ἔσονται ταῖς μεγίσταις· καὶ μὴ ἄλλως γίνηται.“¹

c Τῆς δ' ἡδονῆς πρὸ Ἐπικούρου εἰσηγητὴς ἐγένετο Σα-
Φοκλῆς ὁ πατητής, ἐν Ἀντιγόνῃ ταῦτα εἰπὼν·

Sophocles
voluptatis
patronus.

— Τὰς γὰρ ἡδονὰς

ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημι ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν·
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα,
καὶ ζῆ τύραννος σχῆμι ἔχων· ἴαν δ' ἀπῆ
τεύτων τὸ χαίρειν, τὰλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμεν ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

d Καὶ „Λύκων δὲ ὁ Περιπατητικὸς, ὡς Ὄησιν Ἀν-
τίγονος ὁ Καρύστιος, κατ' ἀρχὰς ἐπιδημήσας παι-
δείας ἕνεκα ταῖς Ἀθήναις, περὶ συμβολικοῦ κάδωνος,
καὶ πόσον ἐκάστη τῶν ἐταιρουσῶν ἐπράττετο μίσθωμα,
ἀκριβῶς ἐπίστατο. ὕστερον δὲ καὶ τοῦ Περιπάτου προ-
1 γίνεται edd.

EXIX.

Lycō Peri-
pateticus,
luxuriolus.

*lumina suspensos loris caesum iri, patresque eorum gravissimè
criminis reos futuros. Et ratum hoc esto, nec fiat aliter.*

Sed & ante Epicurum voluptatem docuerat Sophocles,
cum in Antigona haec ait:

— *Voluptates enim*

*qui deserit omittitque, non ego hunc censo
vivere, sed animatum esse cadaver.*

Esto enim domi, si vis, locuples admodum,

*vive tyranni habitu fastuque: his si abest
mens laeta, reliqua ego fumi umbrâ*

non emerim homini prae voluptate.

69. Sed & ὁ Lycō Peripateticus, ut tradit Antigonus
Carystius, initio quum studiorum causâ Athenis ver-
saretur, de comporatione ex symbola, & quantam quae-
que meretrix postularet mercedem, adcurate omnia com-
perta habuerat. Deinde vero Lyceo praefectus, epulis

στὰς, ἐδῆπνιζε τοὺς φίλους ἀλαζονείᾳ¹ καὶ πολυτελείᾳ πολλῇ χρώμενος. χωρὶς γὰρ τῶν παραλαμβανόμενων εἰς αὐτὰ ἀκροαμάτων καὶ ἀργυρωμάτων καὶ στρωμνῆς, ἢ λοιπῇ παρασκευῇ, καὶ ἢ τῶν δειπνίων περιεργία, καὶ ὁ τῶν τραπέζων καὶ μαγειρίων ὄχλος τοσούτος ἦν, ὥστε καὶ πολλοὺς ὀρῶδειν, καὶ βουλομένους προσίεναι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ² καθάπερ εἰς πολίτευμα πονηρὸν, καὶ χορηγίων καὶ λειτουργιῶν πλήρες, εὐλαβουμένους προσάγειν. Ἔδει γὰρ ἄρξαι τε τὴν νομιζομένην ἐν τῷ Περιπάτῳ ἀρχὴν. αὕτη δ' ἦν ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν ἐπιχειρούντων τριάκονθ' ἡμέρας· εἶτα τῇ ἑνῇ καὶ νείᾳ λαβόντα ἀφ'³ ἐκάστου τῶν ἐπιχειρούντων⁴ ἐννέα ὀβολοὺς, ὑποδέξασθαι μὴ μόνον αὐτοὺς τοὺς τὴν συμβολὴν εἰσενεγκόντας, ἀλλὰ καὶ οὓς παρακαλέσειεν ὁ Λύκων, ἔτι δὲ καὶ ταῖς ἐπιμελῶς συναντῶντας τῶν πρὸςβυτέρων εἰς τὴν σχο-

¹ ἀλαζονία ms. A. & paulo post inferius ἀλαζονίας idem. ² *Uclenda* fortasse h. l. καὶ particula. ³ Forf. ὃ φ' ἐκείνου.

⁴ Duodecim verba defunt editis.

excipiebat amicos ingenti cum fastu sumtuque. Nam praeter adhibita ad illas acroamata & argentea vasa & stragulas vestes, reliquus adparatus & exquisita coenarum instructio, & ferculorum & coquorum multitudo tanta erat, ut timerent multi, & cum admitti in disciplinam. voluissent deterrerentur, metuentes accedere, velut ad male constitutam rempublicam, in qua publicorum onerum & ministeriorum multitudine cives premerentur. Oportebat enim constitutum in Lyceo fuscipere magistratum: cuius erat officium, curam habere per dies triginta tyronum ut ordine omnia agerent: deinde postrema mensis die, acceptis ab unoquoque tyronum novem obolis, coenā excipere non modo ipsos illos qui symbolam eam contulissent, sed & quos Lyco vocasset, item quicumque e senioribus assidue frequen-

ἀπὸ ὥστε γίνεσθαι μηδὲ εἰς τὸν μυρισμὸν καὶ τοὺς
 στεφάνους ἱκανὸν τὸ ἐκλεγόμενον ἀργυρίον ἱεροποιῆσαι
 τε, καὶ τῶν Μουσῶν ἐπιμελητὴν γενέσθαι. ἃ δὲ πάν-
 τα ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ φιλοσοφίας εἶ-
 ναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκιοτέρα. καὶ γὰρ
 εἰ παρίεντό τινες τῶν μὴ δυναμένων εἰς ταῦτα ἀναλί-
 σκειν, ἀπὸ βραχείας καὶ τῆς τυχούσης ὀρμώμενοι χο-
 ρηγίας, ἣ γε μισθὸς ἱκανῶς ἦν ἄτοπος. ¹ οὐ γὰρ, ἵνα
 συρρυστέες ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῆς ἑως τοῦ ὀρθρίου γενομένης
 α τραπέζης ἀπολαύσωσιν, ἥ χάριν ἐξουίας, ἐποίησαντο
 τὰς συνόδους ταύτας οἱ περὶ Πλάτωνα καὶ Σπεύσιπ-
 πον, ἀλλ' ἵνα φαίνωνται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ
 φυσικῶς ² ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι· καὶ τὸ πλεῖ-
 στον ἔνεκεν ἀνέσεως καὶ φιλολογίας. ἃ δὲ πάντα γέ-
 χονε δεύτερα παρ' αὐταῖς ὕστερον ³ τῶν τε χλανιδῶν

¹ Aut hic, aut post χορηγίας interdidisse nonnulla videntur. ² φι-
 λωῶς for. ³ For. παρὰ τοῖς ὕστερον.

arent scholam; ita quidem ut collecta pecunia ne ad
 comparanda unguenta quidem & coronas sufficeret:
 oportebatque eundem sacra solennia facere, & Musi-
 cum esse curatorém. Quae quidem omnia videbantur
 aliena esse ab eruditione & philosophia, sed ad luxu-
 riam potius & ad pompam pertinere. Nam, quamvis ad-
 mitterentur nonnulli ex his qui ob rei familiaris penu-
 riam aut modicitatem sumtus in haec facere non possent,
 tamen perquam onerosa erat merces. * Nec enim, ut
 a primo inde diluculo confluentes mensae voluptatibus
 fruerentur, nec temulentiae causa, haec convivia ege-
 rant Plato & Speusippus; sed quo & divinum numen ho-
 norarent, & naturae convenienter [*sive*, amanter.] una
 essent; & maxime relaxandi animi causa, & ut eruditā
 confabulatione se oblectarent: quae omnia ab his qui
 illis successerunt posthabita sunt laenarum mollitiei, &

καὶ τῆς παλυτελείας τῆς εἰρημότητος. οὐ γὰρ ἔγωγε τοὺς λοιποὺς ὑπεξαίρουμαι. ὁ δὲ Λύκων ὑπ' ἀλαζονείας καὶ ἐν τῷ ἐπιφανιστάτῳ τῆς πόλεως τόπῳ ἐν τῇ Κόνωνος οἰκίᾳ εἶχεν εἰκοσίκλινον¹ οἶκον, ὃς ἦν ἐπιτήδειος αὐτῷ τῷ πρὸς τὰς ὑποδοχάς. ἦν δὲ ὁ Λύκων καὶ σφαιριστὴς ἀγαθὸς καὶ ἐπιδέξιος.“

LXX.

Anaxarchus
Eudaemoni-
cus.

Περὶ δὲ Ἀναξάρχου Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν πέμπτῳ Βίων οὕτω γράφει· „Τῶν Εὐδαιμονικῶν καλουμένων² Ἀναξάρχῳ διὰ τὴν τῶν χορηγησάντων ἄγνοιαν περιπεσούσης ἐξουσίας, γυμνὴ μὲν ἀνοχόει παιδείᾳ προσηβος, ἣ προκρινθεῖσα διαφέρειν ὥρα τῶν ἄλλων ἀνασύρουσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν. ὁ δὲ σιτοποιὸς χειρίδας ἔχων, καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν, ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μὴδὲ ἰδρῶς ἐπιρρέῃ, μήτε τοῖς Φυράμασιν ὁ τρίβων ἐμπνέει.“ Διὸ

1 εἰκοσίκλινον edd. 2 ForL. Τῶν Εὐδαιμονικῶν καλουμένων.

ei quam diximus sumtuum profusioni: nec enim equidem reliquos excipio. *Lyco* vero, pro suo fastu, etiam in celeberrimo urbis loco in domo Cononis coenationem habebat viginti lectulis instructam, quae opportuna ei erat ad exhibenda epula. Erat vero *Lyconi* etiam in pilae lusu insignis peritia & dexteritas.“

70. De *Anaxarcho* vero Clearchus Solensis, Virorum libro quinto, ita scribit: „*Anaxarcho*, ex eorum numero philosophorum qui *Eudaemonici* sunt adpellati, postquam per eorum stultitiam, qui eum sua magnificentia sustentarunt, opes est consecutus, vinum fundebat nuda puella pubescens, quae formā caeteris praestare videbatur: nudans illa, verum si quaeris, eorum incontinentiam qui eā ad hoc ministerium usi sunt. Eiusdem pistor manicatus & ore capistrato farinae massam subigebat; ne sudor stillans influeret, neve pinsens halitu suo ad-

πρεπόντως ἄν τις ἔπει τῷ σοφῷ ταύτῳ Φιλασέφῳ τὰ
ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ.¹

Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
χλανίδας θ' ἔλκων,² βλαύτας σύρων,
βολβούς τρώγων, τυροὺς κάπτων,
ὡὰ κολάπτων, κήρυκας ἔχων,³
Χῖον πίνων, καὶ πρὸς τούτοις
ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι Φορῶν
Ἐφεσῆια γράμματα καλά.

Πόσῳ γὰρ τούτων βελτίων Γοργίας ὁ Λεοντίνος.⁴ LXXI.
d περὶ οὗ Φησιν ὁ αὐτὸς Κλέαρχος ἐν τῷ ὀγδόῳ τῶν Temperan-
Bίων, ὅτι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη tes :
τῷ Φρονεῖν συνεβίωσεν. καὶ ἐπεὶ τις αὐτὸν ἤρετο, ⁵ Gorgias
τίνι διαίτῃ χρώμενος αὕτως ἐμμελῶς καὶ μετὰ αἰσθή- Leontinus :
σεως τοσούτον χρόνον ζήσκειν ; „Οὐδὲν πώποτε, εἶπεν,
¹ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ edd. Ἀναξίλαυροποιοῦ Ms. ² θ' ἔλκων edd.
³ ἔδων corr. Toup. ⁴ ὁ Γοργ. Λεοντ. edd. ⁵ ἤρετο edd.
flaret farinam. « Quare haud incongruenter in sapien-
tem hunc philosophum dici possit illud ex Anaxilae Ly-
rifice :

*Flavis unguentis cutem inungens,
molles laenas trahens, delicatas crepidas gestans,
bulbos manducans, caseum vorans,
ova tundens, murices comedens,
Chium bibens, ad haec insuper
confutis in coriolis gestans
Ephesias literas pulcras..*

71. Quanto his melior Gorgias Leontinus ! de quo
idem Clearchus, octavo libro Vitarum, ait : « Quia mo-
derate vixit, fere octoginta annos in prudentiae convi-
ctu transegit : ac si quando ex eo quaereret quispiam,
Qua vivendi ratione usus, ita commode & integris omnibus sen-
sibus in tam protracta aetate vitam transigeret ? respondere so-

ἡδονῆς ἐνεκεν πράξας. “ Δημήτριος δὲ ὁ Βυζάντιος, ὁ
 τετάρτῳ ¹ Περὶ Ποιημάτων, ὁ Γοργίας, Φησὶν, ὁ Λεον-
 τίνος ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ γέγονεν αἴτιον τοῦ βιώσασθαι
 πλείῳ τῇ ἑκατὸν ἐτῶν; ἔφη, τὸ μηδὲν πώποτε ἐτέ-
 ρου ἐνεκεν ² πεποιημέναι. ³ Ὡς δὲ, πολλῷ χρόνῳ
 τὴν βασιλείαν καὶ τὴν λοιπὴν περὶ τὸν βίον χορηγίαν ε.
 διαρκῇ κτησάμενος, ὡς τελευτῶντος ἠρώτησεν ὁ πρεσ-
 βύτατος τῶν υἱῶν, Τί πράσων τοσαύτ’ ἔτη διαφυ-
 λάξειεν τὴν βασιλείαν, ὥς καὶ αὐτὸς τοῦτο μίμοιτο;
 „Τὰ δίκαια πράττων, εἶπεν, πρὸς ἅπαντας ἀνθρώ-
 πους καὶ θεοὺς. “ Καρύστιος δ’ ὁ Περγαμηνός, ἐν
 Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι, ὁ Κηφισόδωρος, Φησὶν, ὁ
 &
 Antipater. Θηβαῖος, Πολύδωρον τὸν Τήϊον ἱατρὸν Ἀντιπάτρῳ
 αὐσσιτεῖν, Φιλοτάπιδά ἔχοντα ⁴ κρικωτὴν καθάπερ
 τοὺς στρωματεῖς εὐτελεῖ, ἐπ’ ἧς κατακλιθεῖν, κάδους ε

¹ ἐν τῇ περὶ Ποιημ. edd. ² ἐνεκεν ed. Ven. ἐνεκα ed. Baf. & Caf.
 & ms. Ep. ³ Fuere qui πεποιημένοι corrigerent. ⁴ ἔχοντι
 legebam.

lebar: *Nihil unquam voluptatis causa faciens.* Demetrius vero Byzantius, libro quarto de Poëmatibus, ait: interrogatum Gorgiam Leontinum, quibus rebus confectus esset, ut ultra centum annos viveret? respondisse: *Eo quod nihil unquam alterius causa fecisset.* Ochus vero, quum longum pen tempus & regna & omnibus vitae commoditatibus abunde fructus esset, interrogatus sub vitae finem a filio natu maximo, quibus rebus effectisset, ut per tot annos securus regnum obtinisset, quo & ipse exemplum illius imitaretur? respondit: *Eo quod & adversus homines cunctos, & adversus Deos, iustitiam coluisset.* Carystius vero Pergamenus, in Commentariis Historicis, scribit, tradi a Cephisodoro Thebano: Polydorum Teium medicum convictu usum esse Antipatri; habuisseque regem vile tapetum glabrum annulis instructum, velut vulgaria aulaca, cui incumbere, & cadq; aeneas

δε¹ χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα² γεγονέναι γὰρ ὀλιγοδίατον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.“

Τιβωνὸν δὲ, ἀπὸ τῆς ἑω μέχρι δυσμῶν κοιμώμενον, μόλις ἐπιθυμίαι² πρὸς ἑσπέραν ἐπήγειρον³ ὅθεν ἦοι συγκοιμᾶσθαι λεχθεῖς, διὰ τὸ ταῖς ἐπιθυμίαις ἐμπεπλέχθαι ἐπὶ³ τῇ γῆρᾳ καθεῖρηται, κρεμαστός ὢν
 a πρὸς ἀλήθειαν ἐκ τούτων. Καὶ Μελάνθιος δὲ τὸν αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων ἀπήγγετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων, κνισότερος⁴ ὢν τοῦ Ὀδυσσεῶς Μελανθίου. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι πᾶν τὸ σῶμα διεστράφησαν διὰ τὰς ἀκαίρους ἡδονάς· οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν. Νύμφις γοῦν ὁ Ἡρακλεώτης, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ Ἡρακλείας, „Διονύσιος, Φησὶν, ὁ Κλεάρχου τοῦ πρώτου τυραννήσαντος ἐν Ἡρακλείᾳ υἱός, καὶ αὐτὸς

LXXII.

Tithonus,
voluptatibus irrequi-
tus.Melanthius
crapulā suffocatus,Dionysius
Heracleotarum tyrannus.

1 κάδους τε edd. 2 ἐπιθυμία edd. & dein ἐπήγειρον. 3 ἐπὶ omnino legendum videtur, & post ἐμπεπλέχθαι compta ponendum. Sed ne sic quidem satis integra oratio. 4 κνισότερος Epiu.

paucaque pocula: fuisse enim parco victu, & ab omni luxuria alienum.

72. *Tithonum* vero, ab aurora ad occasum solis dormientem, vix sub vespere cupiditates excitantur: quare cum aurora concubuisse dicitur, quippe cupiditatibus irrequitus. Quibus indulgere postquam senectute prohibitus est, revera ex his suspensus, [rogavit Deam, ut hac vita ipsum liberaret.] Porro *Melanthius*, colulum suum extendens, suffocatus est deliciarum fruitione, gulosior illo Ulyssis Melanthio. Multis vero etiam aliis totum corpus distortum est per intempestivas voluptates: alii rursus supra modum pinguefacti; alii ex nimia luxuria sensuum usu privati. Nymphis quidem Heracleota, secundo de Heraclea libro, haec scribit: „Dionysius, Clearchi primi Heracleae tyranni filius,

τῆς πατρίδος τυραννήσας, ὑπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀσθμαγίας ¹ ἔλαβεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν ἀσπνείᾳ αὐτὸν συσχεῖσθαι καὶ πνιγμῷ. διὸ συνέταξαν αἱ ἰατροὶ κατασκευάσαι βελόνας λεπτάς τῷ μήκει διαφερούσας, αἷς ² διὰ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς κοιλίας διωθεῖν, ὅταν εἰς ὕπνον τύχῃ βαθυτέρων ἔμπεσῶν. μέχρι μὲν οὖν τινος ὑπὰ τῆς πεπωρωμένης ἐκ τοῦ στέατος σαρκὸς οὐκ ἐνεπαίει τὴν αἰσθησὴν εἰ δὲ πρὸς καθαρὸν τόπον ἢ βελόνῃ διελθοῦσα ἔθιγε, τότε διεγείρεται. τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο ταῖς βουλομένοις προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, ἵνα τὰς μὲν λοιπὰς μέγῃ κρύπτῃ, τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερέχων ³ διαλέγοιτο ταῖς ἀπαντῶσι. "Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Μένανδρος, ἥκιστα γ' ἂν ⁴ λοιδόρος, ἐν τοῖς Ἀλκιῦσι, τὸν μῦθον ὑποατησάμενος ὑπὲρ τινων Φυγιάδων ἐξ Ἡρακλείας

¹ ἀσθμαγίας edd.

² αἷς videtur legendum.

³ ὑπερέχων edd.

⁴ ἂν ὡς Ms.

qui & ipse tyrannidem patriae occupavit, per luxuriam & quovidiānam crapulam paulatim ita obesus evasit, ut propter crassitiem difficultate spiritus & suffocatione laboraret. Quare praeceperunt medici, ut conficerentur acus tenues praelongae, quae per latera & ventrem adigerentur, quando ille in profundiores somnum incidisset. Aliquantisper igitur propter callosam ex adipe carnem nullum sensum ei adferebat adacta acus: quando vero ad puram carnem perveniebat, illamque tangebat, tunc ille expergiscebatur. Responsa vero petentibus dabat praetendens arcam corpori, ut testis reliquo corpore sola facie eminens cum his qui eum adirent loqueretur. « Meminit eiusdem etiam Menander, qui minime alioqui conviciari consuevit, in Piscatoribus, inducens quosdam ex Heraclea exules, (haec dicentes:)

Παχὺς γὰρ ὥς ἔκει' ἐπὶ στόμα. —
καὶ πάλιν·

Ἐτρύφησεν, ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾶν χρόνον.
καὶ ἔτι·

Ἴδιον ἐπιθυμῶν, μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς [τὰς] χολάδας¹ καὶ
σθαι παχὺν,
d ὑπτιον,² μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ'
ἄνω,

ἑσθίοντα, καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
Ἀπέθανε δὲ βιώσας ἔτη πέντε πρὸς τῷς πενήκοντα,
ὧν ἐτυράνησεν τρία καὶ τριάκοντα, ἀπάντων τῶν πρὸ
αὐτοῦ τυράνων πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ³ διειρηνοχῶς.

Τοιοῦτος ἐγγιγόνει καὶ Πτολεμαῖος ὁ ἑβδόμος Αἰ-
γύπτου βασιλεύσας, ὁ αὐτὸν⁴ μὲν Εὐεργέτην ἀνακη-
ρύττων, ὑπὸ δὲ Ἀλεξανδρίων Κακεργέτης ὀνομαζόμε-
LXXIII.
Ptolemaeus
VII.
Physcon.

¹ πολλὰς χολάδας ed. Ven. cum mssis. πολλὰ χολάδας ed. Baf.
& Caf. πολλὰν τὴν χολάδα, tentis ilibus, Grot. ² Deest ὑπτιον
edd. ³ ἐπιεικείᾳ edd. ⁴ αὐτὸν ed. Ven. cum ms. A.

Pinguis enim sus in os incumbebas.

& rursus:

Luxuriae sic indulget, indulgere ut diu non possit.

tum porro haec subiiciuntur:

*Propriam mortem optanti mihi haec una videtur
beata: oppletum intestinis multis iacere pinguem,
& vix loquentem, & spiritum sublime ducentem,
comedentem, dicentemque, Putresco prae voluptate.*

Mortuus est anno aetatis quinto & quinquagesimo, ty-
rannidis trigesimo tertio: omnes autem ante se tyran-
nos mansuetudine & clementiâ superaverat.

73. Talis etiam fuerat *Ptolemaeus*, Aegypti rex septi-
mus, qui se ipse quidem *Euergeten* renunciari fecit, ab
Alexandrinis vero *Κακεργέτης* (*Maleficus*) est adpellatus.

νος. Πισιδῶνιος οὖν ὁ Στωϊκὸς, συναποδημήσας Σκι-
πίωνι τῷ Ἀφρικανῷ κληθέντι εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ
διασάμινος αὐτὸν, γράφει ἐν ἰβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν
οὕτως, „Διὰ δὲ τρυφῇ διέφθαρτο τὸ σῶμα ὑπὸ πα-
χύτητος, καὶ γαστρὸς καὶ ¹ μεγέθους, ἣν δυσπερίλη-
πτον εἶναι συνέβαινεν· ἐφ’ ἧς χιτανίσκειν ἐνδεδικώς πο-
δῆρη μέχρι τῶν καρπῶν χειρίδας ἔχοντα, πρόηι μηδέ-
ποτε πεζὸς, εἰ μὴ διὰ Σκιπίωνα.“ Ὅτι δὲ τρυφῆς
οὐκ ἦν ἀλλότριος ὁ βασιλεὺς οὗτος, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ
μαρτυρεῖ, ἐν τῷ ὀγδόῳ τῶν Ἱστορημάτων διαγυόμε-
νος, ὅπως τε ἱερεὺς ἐγένετο τοῦ ἐν Κυρῇ Ἀπόλλω-
νος, καὶ ὅπως δεῖπνον παρεσκεύασε τοῖς πρὸ αὐτοῦ
γενομένοις ἱερεῦσι, γράφων οὕτως, „Ἀρτεμίτια, ² με-
γίστη ἐορτὴ ἐν Κυρῇ ³ ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλω-
νος (ἐνιαύσιος δὲ ἐστίν) δειπνίζει τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἱερε-

¹ Forf. καὶ γαστρὸς μεγέθους, *delecta aliorum et particulâ*. ² Ἀρ-
τεμισία edd. & ms. *Ep.*, inter lin. ³ μεγ. ἐν Κυρ. ὁμοτὲ edd.

Posidonius igitur Stoicus, qui cum Scipione Africano Alexandriam profectus illum viderat, septimo Historiarum libro ita scribit: »Ob luxuriosam vitam monstrosum & iners erat ei corpus obesitate & ventris mole tanta, ut vix ulnis complecti quis posset: quem tegebatur ille tunicâ ad talos usque descendente, & manicatâ usque ad manuum cum brachio iuncturam: neque umquam pedibus e regia prodibat, nisi tunc Scipionis causa. « Non fuisse vero a luxuria alienum hunc regem, ipse etiam de se testatum fecit, octavo Commentariorum libro narrans quo pacto Cyrenis sacerdos fuerit Apollinis, & coenam exhibuerit iis qui ante eum fuerant sacerdotes; ubi ita scribit: » *Artemitia*, (sive, *Artemisia*,) maximum apud Cyrenenses festum: quo sacerdos Apollinis (annuum est autem id sacerdotium) coenâ excipit eos qui ante illum sacerdotio functi sunt, ad-

σαμένους, καὶ παρατίθουσιν ἐκάστῳ τρύβλια, τοῦτο δὲ
 ἔστι κεραμεῦν ἄγγος, ἐπιδεχόμενον ὡς εἰκασιν ἀριά-
 βας¹ ἐν ᾧ πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων² ἔγκειται πε-
 ποτημένα, πολλὰ δὲ σῖτα, καὶ τῶν ἡμέρων³ ὀρνίθων,
 ἔτι δὲ θαλαττίων ἰχθύων, τριχῶν τε ξενικῶν πλείο-
 να γένη· πολλάκις δὲ τινες καὶ καθάριον⁴ ἀκολουθί-
 σκον προσδιδόασιν. ἡμεῖς δὲ περιειλόμεθα τὰ⁵ τοιαῦ-
 τα· Φιάλας δ' ὀλαργύρους κατασκευάσαντες, τὸ τί-
 μημα ἔχουσιν ἐκάστην ἧς προειρήκαμεν δαπάνης, ἔπ-
 ον τε κατισκευασμένοι σὺν ἱπποκόμῳ καὶ Φαλάροις
 διαχύσειν ἐδώκαμεν, καὶ παρεκάλεσαμεν ἕκαστον
 ἐπὶ αὐτοῦ καθισθέντα οἰκᾶν⁶ ἀπιέναι. Εἰς πᾶχος δὲ
 ἐδιδόκει⁷ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, ὁ τὴν ἑαυ-
 τοῦ μητέρα ἀποκτείνας συμβασιλεύουσιν αὐτῷ. Φησὶ
 b γοῦν περὶ αὐτοῦ Ποσειδάσιος ἐν τῇ ἐβδόμῃ καὶ τεσσα-

Alexander,
 Ptol. Phy-
 siconis fil.

¹ ἀγριμίων edd. cum ms. A. ² ἡμέρων ed. Baf. & Caf. ³ καὶ
 ὀρνίθων vulgo. ⁴ Deest τὰ edd. ⁵ ἐκιδόκει ms. Ep. δ' ἵπ-
 ον δὲ καὶ omnino legendum videtur.

ponitque singulis catinos: vas fictile hoc est, artabas fe-
 re capiens viginti; in quo positaetae multae carnes ferinae
 diligenter paratae, panificia multa, & domesticarum
 avium, marinorum piscium & peregrini salsamenti plu-
 ra genera: subinde etiam nonnulli insuper dant elegan-
 tem puerum pedissequum. Nos vero, omisis his tali-
 bus, phialas conficiendas curavimus ex solido argento,
 unamquamque tanti pretii quanti constabat totus quem
 praediximus adparatus; & praeter phialam equum instru-
 ctum phaleris inauratis cum equifone dedimus cuique,
 & suum quemque conscendere domumque abire iussi-
 mus. « Eiusdem filius etiam, Alexander, saginâ multâ
 factus est obesior; is qui matrem suam, cum esset re-
 gni particeps, necavit. De quo scribit idem Posidonius,
 septimo & quadragésimo Historiarum libro, in hunc mo-

ρακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν οὕτως· „Ὁ δὲ τῆς Αἰγύπτου θυ-
νάστης μισούμενος μὲν ὑπὸ τῶν ὄχλων, καλακευόμε-
νος δὲ ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν, ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν,
οὐδὲ πατεῖν οἶός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπειροδόμενος
ἐπορεύετο. εἰς δὲ τὰς ἐν τοῖς συμποσίοις ὀρχήσεις ἀπὸ
μετεώρων κλινῶν καθαλλόμενος ἀνυπόδητος, συντανα-
τίρας αὐτὰς τῶν ἡσκηκότων ἐποιεῖτο.“

LXXIV.

Magas,
rex Cyre-
nae.

Ἀγαθάρχιδης δ' ἐν τῇ ἐκκαίδεκάτῃ Εὐρωπαϊκῶν,
Μάγαν, Φησὶ, τὸν Κυρήνης βασιλεύσαντα ἔτη πεντή-
κοντα, ἀπολέμῃτον γενόμενον καὶ τρυφῶντα, κατὰ σ-
σαρκιν γενέσθαι ἐκτόπως τοῖς ὄγκοις κατὰ τὸν ἔσχα-
τον καιρὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ πάχους ἀποπνιγῆναι, δι' ἀρ-
γίαν σώματος καὶ τὸ προσφέρειν πλῆθος τροφῆς.

Spartae pro-
brofa habet-
ur obesitas.

Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις, ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ διὰ τῆς ἐβ-
δόμης καὶ εἰκοστῆς, οὐ τῆς τυχεύσεως ἀδοξίας νομίζε-
σθαι, εἴ τις ἢ τὸ σχῆμα ἀνανδρότερον ἔχων, ἢ τὸν
εἰ ἢ τὸν τὸ σχῆμα edd. οἱ τῆς ἢ τὸν τὸ σχ. mssti.

dum: » Aegypti dominus, exosus multitudini, sed ad-
sentationibus familiarium circumventus, multa in luxu-
ria mollirieque vivebat; nec ambulare poterat, nisi duo-
bus ministris suffultus incederet. At saltationes inter
epulas idem, nudis pedibus e sublimibus lectulis pro-
siliens, acriori contentione peragebat, quam qui ad eas
ex professo erant exercitati. «

74. Agatharchides libro decimo sexto Rerum Euro-
paearum scribit, *Magas*, qui Cyrenis per annos quin-
quaginta regnavit, cum bellis non occuparetur, & lu-
xu diffunderet, immensa carnis mole auctum fuisse sub
extremum aetatis tempus; tandemque, cum corpus
numquam exercitaret, & ciborum copiâ oneraret ven-
trem, ipsa pinguedine esse suffocatum. Contra apud *La-
cedaemonios*, ut idem tradit scriptor libro vicesimo se-
ptimo, insignis probum habebatur, si quis aut habitu

ὄγκον τοῦ σώματος προπετῆς ¹ ἐφαίνετο, γυμνῶν κα-
τὰ δέκα ἡμέρας παρισταμένων τοῖς ἐφόροις τῶν νέων.
καθεώρων δὲ οἱ ἔφοροι καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ
d τὰ περὶ τὴν ἐνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων εἰκό-
τως. καὶ γὰρ ὀψοποιοὶ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις
κρίως σκευασίας, ² ἄλλου δ' οὐδενός. Καὶ τῇ δ' ἐβδό-
μη εἰκοστῇ ὁ ³ Ἀγαθαρχίδας ἔφη, ὡς Λακεδαιμόνιοι
Ναυκλείδην τὸν Πολυβιάδου, πατελῶς ὑπερσαρκούν-
τα τῷ σώματι, καὶ παχὺν διὰ τρυφὴν γενόμενον,
καταβιβάσαντες εἰς μέσσην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ Λυ-
σάνδρου πολλὰ ὀνειδίσαντες ἐν τῷ κοινῷ ὡς τρυφῶντι,
παρ' ὀλίγον ἐξέβαλον ἐκ τῆς πόλεως, ἀπειλήσαντες
τοῦτο ποιῆσειν, εἰ μὴ τὸν βίον ἐπανορθώσαιοτο. εἰπόν-
e τος τοῦ Λυσάνδρου, ὅτι καὶ Ἀγησίλαος, ὅτε διέτριβε
περὶ τὸν Ἑλλήσποντον πολεμῶν τοῖς βαρβάροις, ὁρῶν

¹ προπετῆ ms. Ep.
lus edd.

² κριστικασίας edd.

³ Deest articu-

corporis parum virili, aut mole ventris nimium promi-
nente deprehenderetur, cum decimo quoque die nudos
se iuvenes ephoris inspiciendos praeberent. Observabant
etiam quotidie ephori cum vestitum tum cubilia iuve-
num: & merito quidem: nam & coqui apud Lacedae-
monios nulli erant, nisi carni adparandae; nec ullis in
cupediis ars eorum versabatur. Porro in [eodem?] vice-
simo septimo libro idem Agatharchidas ait, Nauclicidem
Polybiadis filium, cum ob vitae mollitiem supra mo-
dum corpulentus obesusque esset, a Lacedaemoniis in
mediam concionem fuisse productum; & publice a Ly-
sandro acerbè obiurgatum ut mollem & voluptarium,
propemodum ex urbe fuisse eiectum; idque futurum mi-
nitatos ei esse cives, ni vitam corrigeret. Qua occasio-
ne commemoravit Lysander, Agesilaum, cum barbaris
bellum faceret ad Hellespontum, videretque Asiatikos ho-

τοὺς Ἀσιαγενεῖς ταῖς¹ μὲν στολαῖς πολυτελεῶς ἡσκη-
μένους, ταῖς σώμασι δ' οὕτως ἀχρεῖους ὄντας, γυμνοὺς
πάντας ἐκέλευσε τοὺς ἀλισκαμένους ἐπὶ τὸν κήρυκα
ἄγειν, καὶ χαίρις πωλεῖν τὸν τούτων ἱματισμόν· ὅπως
οἱ σύμμαχοι, γινώσκοντες διότι πρὸς μὲν ἄλλα με-
γάλα, πρὸς δ' ἄνδρας εὐτελεῖς ὁ ἀγὼν συνίστηκε, προ-
θυμότερον ταῖς ψυχαῖς ὁρμῶσιν ἐπὶ τοὺς ἐναντίους.

Pytho
Byzantius,
orator.

Καὶ Πύθων δ' ὁ Βυζάντιος ῥήτωρ, ὡς Λέων ἰστορεῖ ὁ² ἑ
πολίτης αὐτοῦ, πάνυ ἦν παχὺς τὸ σῶμα· καὶ Βυζαν-
τίους ποτὲ στασιάζουσι³ πρὸς ἀλλήλους, τοῖς πολέ-
ταις, παρακαλῶν εἰς Φιλίαν, ἔλεγεν· „Οῤαῦτέ με,³
ἄνδρες πολῖται, οἷός εἰμι τὸ σῶμα· ἀλλὰ καὶ γυναῖ-
κα ἔχω πολλῶ ἑμοῦ παχυτέραν. ὅταν οὖν ὁμονῶμεν,
καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ἔαν δὲ⁴ στα-
σιάζωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία.“

LXXV.

Πόσω οὖν κάλλιον ἔστιν, ἀγαθὲ Τιμόκρατες,
πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὢν καταλέγει Ἑρμιππος ἐν²

¹ Abest ταῖς edd. Perperam τοῖς, pro ταῖς, ms. A. ² Aut de-
legendum vocab. Βυζαντίους, aut legendum Βυζαντίων πρὶ
στασιάζειντων. ³ μη edd. ⁴ ὅταν δὲ edd.

mines sumtuosis stolis excultos, corporibus vero adeo im-
belles & inutiles esse, captivos omnes ad praeconem nu-
dos duci iussisse, & vestimenta eorum separatim vendi:
quo socii, intelligentes praemiorum ampla spe adversus
viles homines bellum geri, alacrioribus animis cum hosti-
bus pugnarent. Fuit etiam Pytho Byzantius orator, ut
Leo civis illius narrat, obeso admodum corpore: & otto
aliquando inter Byzantios diffidio, ad concordiam hortans
cives, dixit: *Videtis me, o cives, quali sum corpore: at uxorem
habeo multo etiam me crassiore. Et tamen, quum concordem
sumus; quilibet nos lectulus capit; sin discordes, ne tota qui-
dem domus.*

75. Quanto igitur satius est, optime Timocrates, paupe-
rem esse & graciliorem eis quos Hermippus commemorat

Κέρκωψον, ἡ ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κή- Graciles ho-
 τει ἰσικάναι, καθάπερ οἱ προσηρμένοι ἄνδρες; Φησὶ δ' mines apud
 οὕτως ὁ Ἑρμιππος, πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν λόγον ποιού- Comicos.
 μενος νῦν¹

— Οἱ γὰρ πενόμενοι

ἀνάπηρά σοι θύουσιν² ἤδη βοῖδια,

Λεωτροφίδου³ λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

Καὶ Ἀριστοφάνης δέ, ἐν Γηρυτάδῃ, λεπτοὺς τοῦσδε
 καταλεγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν Φησι,
 b εἰς ἄδου πέμπισθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητάς, λέγων
 οὕτως⁴

A. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
 ἔτλη καταλθεῖν; B. Ἐνα γὰρ⁵ ἀφ' ἑκάστης τέχνης
 εἰλόμεθα κοιῇ, γενομένης ἐκκλησίας,
 οὓς ἤσμεν ὄντας⁶ αἰδοφύτας, καὶ θαμὰ
 ἐκείσε Φιλοχωροῦντας. A. Εἰσὶ γὰρ τινες

5

¹ In editis sic distinguitur, ποιούμενος. Νῦν οἱ γὰρ &c. ² θύουσιν ms. Ep. ³ Λεωτροφίδου edd. cum ms. A. ⁴ λέγων οὕτως. Εἰ καὶ τίς ms. A. ⁵ ἓνα δ' ἀφ' ἑκάστης τέχνης edd. ἓνα γ' ἀφ' ἑκάστης τῶς τέχνης corr. Toup. ⁶ οὐ σημαίνοντας vulgo.

in Cercopibus, quam divitiis quidem abundare, sed sumi-
 lem esse *Tanagraeo ceto*, quemadmodum praedicti illi viri !
 Sic autem ait Hermippus, Bacchum nunc adloquens :

— Nam pauperes

mutilas tibi sacrificant iam buculas,

Leotrophide maiores & Thumantide.

Commemorat vero etiam Aristophanes, in Gerytade,
 macilentos hos, quos ait legatos missos esse a poetis in
 Orcum ad poetas illic versantes. Verba eius haec sunt :

A. Et quis ad mortuorum latebras & tenebrarum portas
 ausus est descendere? B. Unum de quaque arte
 communi consilio selegimus, concione convocata;
 quos noveramus esse orcum-frequentantes. & saepe
 illuc ire amantes. A. Sunt ergo aliqui

M m 2

ἄνδρες παρ' ὑμῶν αἰδοφοῖται; B. Νῆ Δία,
μάλιστα γ', ὥσπερ¹ Θρακοφοῖται πάνθ' ἔχεις.

A. Καὶ τίνες αὖ εἶεν; B. Πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τραγωδῶν² ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν, c
Μελίτος³ ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων,⁴ Κινησίας. 10

Εἰδ' ἐξῆς Φησὶν·

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὤχεσθ' ἄρα.
τούτους γάρ, ἦν πολλῶ⁶ ξυνέλθη, ξυλλαβάσθαι
ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς, ἐξοιχέσεται.⁷

Περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στράττις ἐν Ψυχασταῖς
Φησὶν.⁸

Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν.

περὶ δὲ Μελίτου⁹ αὐτὸς ὁ Σαννυρίων, ἐν Γέλῳτι, λέ-
γει οὕτως·

¹ ὁ ὅστις edd. ὁ οἷος Brunck. ² τραγωδῶν vulgo. Alii κο-
μῳδῶν corrigeant. ³ Μελίτος edd. cum ms. A. ⁴ κυκλι-
ῶν edd. κυκλίων Ms. ⁵ ὤχεσθ' edd. ὤχεσθ' corr. Brunck.
⁶ πολλῶν edd. πολλὰς corr. Brunck. cum Caf. ποδῶν ἐξέλ-
con. Coray. ⁷ ἐξοιχέσεται corrigunt viri docti: alii ἐξελ-
tenentes, διαρροίας scribunt. ⁸ Sex verba defunct edidit.
⁹ Μελίτου & mox Μελίτην edd. cum ms. A.

apud vos homines orcum-frequentantes? B. Per Iovem,
utique: quemadmodum sunt qui in Thraciam eunt redeun-
que. Omnia tenes.

A. Et quinam hi fuerint? B. Primum quidem Sannyrio,
ex comicis poetis: tum ex tragicis choris,
Melitus: ex disthyrambicis, Cinesias.

Tum deinde ait:

Sane quam tenui igitur spe vos nitebamini.

Hos enim, quum vi ingruer diarrhoeae stumen,
secum abreptōs auferet.

De Sannyrione Strattis etiam in Psychastis (five, Fri-
gus-captantibus) dixit:

Sannyrionis coriaceum auxilium.

De Melito vero ipse Sannyrio, in fabula Rifu, sic ait:

— Μέλιτον τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρόν.

- d Ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινη-
 σίας· εἰς ὃν καὶ ὅλον δῖα μα· γέγραφε Στράτις, Φθιώ-
 την Ἀχιλλέα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιή-
 σει συνεχρῶς τὸ Φθιώτα λέγειν. παλιν οὖν εἰς τὴν
 ἰδίαν αὐτοῦ, ἔφη „Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ.“ ἄλλοι δ' αὖ-
 τόν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασιν Φιλύρην
 Κινησίαν, διὰ τὸ Φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σα-
 νίδα συμπεριζώνυσθαι, ὥς μὴ κάμπηται διὰ τὸ
 μῆκος καὶ τὴν ἰσχυρότητα. Ὅτι δὲ ἦν ἡ Κινησίας νο-
 σώδης καὶ δυνός τ' ἄλλα, Λυσίας ὁ ρήτωρ ἐν τῷ Ἰππὲρ.
 e Φανίου παρανόμων ἐπιγραφομένῳ λόγῳ εἴρηκε, Φά-
 σκων αὐτὸν ἀφόμενον τῆς τέχνης συκοφαντεῖν, καὶ ἀπὸ
 τούτου πλουτεῖν. ὅτι δὲ παιητὴς ἐστὶ, καὶ οὐχ ἕτερος,
 σαφῶς αὐτὸς ὡς σημαίνεται ἐκ τοῦ καὶ ἐπὶ ἀβέεστη

LXXVI.

Cinebias,
 gracilis
 & procerus.

— Melitum, illud e Lenaeo cadaver.

76. Erat autem vere & procerissimâ staturâ & macer-
 rimo corpore Cinebias: in quem etiam integram fabulam
 conscripsit Strattis, in qua eum Phthiotam Achillem vo-
 cat, quoniam in sua poësi ille frequentissime vocabulo
 Phthiota utitur. Itaque in illius formam & corporis ha-
 bitum ludens comicus, ait, Phthiota Achilles! Alii vero,
 & in his Aristophanes, subinde iliacum Cinebias nomi-
 nant; quoniam tabellam e iliae ligno corpori sub cingu-
 lo adplicaret, ne flecteretur corpus ob proceritatem gra-
 cilisatemque. Fuisse vero morbosum Cinebias, & prae-
 terea nefarium hominem, Lysias orator declaravit in
 oratione quae inscribitur Pro Phania violatum legum
 reo; ubi eum, ait, deserta arte sua ad calumniandum
 sese conulisse, indeque divitias collegisse. Esse vero
 poetam, quem ille dixit, neque alium, sed hunc ipsum,
 adparet ex eo, quod eundem etiam ob impietatem ex-

κωμωδούμενον ἐμφανίζεσθαι, καὶ διὰ τοῦ λόγου τοιοῦτον δεικνυσθαι. λέγει δ' αὖτως ὁ ῥήτωρ· „Θαυμάζω δὲ εἰ μὴ βαρέως φέρεται, ὅτι Κινησίας ἐστὶν ὁ τοῖς τόμοις βοηθός, ὃν ὑμεῖς πάντες ἐπίστασθε ἀσεβέστερα τῶν πάντων καὶ παρανομώτατον ἀνθρώπων γεγονέναι. οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοιαῦτα περὶ θεοὺς ἐξαμαρτάνων, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν, τῶν κωμωδοδιδασκάλων ¹ δ' ἀκούετε καθ' ἑαυτὸν ἐνιαυτὸν; ὡς μετὰ τούτου ποτὲ Ἀπαλλαφάνης, καὶ Μυσταλίδης δὲ, καὶ Λυσίθεος συνιστῶντο, μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νομηνιαστῶν κακοδαίμονιστας σφίσιν αὐτοῖς τὸντομα θέμενοι, πρέπον μὲν ταῖς αὐτῶν τύχαις· αὐτοὶ μὲν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἐσχον, ἀλλ' ὡς καταγελοῦντες τῶν θεῶν καὶ νέμωι τῶν ἡμετέρων, ἐκείνων μὲν αὖ ἕκαστος ἀπάλαστο ² ὥσπερ εἰκὸς τοὺς τοιούτους. τοῦτον δὲ τὸν ² ὑπὸ πλείστον γινωσκόμενον οἱ θεοὶ οὕτως διέδωκαν, ὥστε τοὺς

¹ Fori κωμωδοδιδασκάλων. ² Absq. vbi edd.

agitatum a Comicis significat, eundemque talem etiam in ipsa oratione ostendit. Sunt enim oratoris verba haec: *v Miror, inquit, equidem patienter vos forte Cinefiam legum patrociniū suscipientem, cum quem omnes nostis esse hominum omnium impiissimum & legum maxime contemptorem. Nonne hic est, qui talia adversus Deos commisit, quae vel nominare dedecus aliis, sed ex comoediarum poetis auditis quotannis? Nonne cum hoc epulati sunt Apollophanes atque etiam Mysterides & Lysitheus, selecto die uno ex nefastis; pro Numeniasitis, Cacodaemonistas se ipsos appellantes, nomine fori ipsorum conveniente: nec vero cogitaverant, se re ipsa id efficere quod nomen illud significat, sed ridere voluerant Deos & leges nostras. Igitur illorum quisque, ut sceleratos aequum fuit, poenā. Hunc vero, quem omnes nostis, ad eum statim redege-*

ἐχθρούς αὐτὸν βούλεσθαι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνήσκειν, πα-
ράδειγμα τοῖς ἄλλοις, ὅς ἴδωσιν¹ ὅτι τοῖς λίαν ὑβρι-
στικῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις, οὐκ εἰς τοὺς παῖ-
δας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας, ἀλλ' αὐτοὺς κακῶς
ἀπολλύνουσι, μείζους καὶ χαλεπωτέρας καὶ² τὰς συμ-
φορὰς καὶ τὰς νόσους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, προσ-
βάλλοντες. τὰ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν ἢ καμῆν ναιμίμως,
κοινὸν ἅπασιν, ἡμῶν ἐστίν· τὸ δ' οὕτως ἔχοντα τοσούτου
χρόνον διατελεῖν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποθνήσκον-
τα μὴ δύνασθαι τελευτῆσαι τὸν βίον, ταῦτος μόνος
προσῆκει τοῖς τὰ τοιαῦτα, ἅπερ, οὗτος, ἐξημαρτηκό-
σιον.“ Περὶ μὲν οὖν Κινησίου ταῦτα ὁ ῥήτωρ εἴρηκεν.

Λεπτότερος δ' ἦν καὶ Φιλίτας³· ὁ Κῶος ποιητής,
ὡς καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχυρότητα σφαίρας ἐκ
μολύβου⁴ πεποιημένας ἔχειν⁵ περὶ τὴν πόδα, ὡς μὴ
ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπεῖν. Πολέμων δ' ὁ Περικηγῆτης, ἐν

LXXVII.

Philetas
plumbo se
munit con-
tra ventum.

¹ ἴδωσιν edd. ² Abest h. l. καὶ edd. ³ Φιλίτας constanter
ms. A. ⁴ μολύβδου edd. μολύβου ms. Bp. ⁵ ἔχει ms. A.
ἔς - - ἔχει Epi.

sunt Diī, ut inimici vivere cum potius, quam mori, cupiant;
exemplum futurum aliis, quo videant, Deos immortales non in
eorum filios, qui contumeliase adversus ipsorum numen sese ge-
runt, differre poenas, sed illos ipsos male perdere, maioribus
gravioribusque cum calamitatibus tum moribus illos adstringentis,
quam caeteros homines. Nam vitam finire, aut vulgaribus moribus
adfici, commune nobis omnibus est. At in tali statu, quali hic,
tam multos annos permanere, & cum quotidie moriaris, ta-
men finire vitam non posse, in hos solos cadis, qui ea scele-
ra, qualia hic, commiserint, &c. Haec sunt quae de Cinefia
orator dixit.

77. Gracilior fuit porro Philetas Cōus poeta; ita qui-
dem ut propter tenuitatem corporis plumbeos globos
circa pedes haberet, ne a vento everteretur. Polemo

M m 4.

Archeſtra- τῶν Περὶ Θαυμασίων, Ἀρχίστρατον Φησι τὸν μάλιστα
ti pondus, αἰλόντα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβλη-
obolus. θήτα, ἐβολῇ ὅλην εὐρεῖσθαι ἔχοντα, οὕτως ἢ ισχυρός.

Panasetus. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ, ὡς καὶ Πακάρτος ἱατρῶν μὲν οὐ-
δεν¹ ὠμίλησεν, Ἀρχισιλάου δὲ ἡγεῖσθαι τοῦ Φιλοσό-
Φου, καὶ ὅτι συνεγένετο Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ,
τάλαντα δώδικα τὸν ἐνιαυτὸν λαμβάνων² ἢ δὲ ισχυρό-
τατος, ἄνοσος διατελέσας. Μητρόδωρος δ' ὁ Σκῆψιος.

Hippocras. ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἀλειπτικῆς, Ἰππώναντα τὸν ποιητὴν
οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν³ α-
κρότονον δ' οὕτως ὡς πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λή-
κυθον βάλλειν μέγιστόν τι² διάστημα³ τῶν ἐλαφρῶν
σωμάτων, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν αἶρα τέμνειν, οὐκ

Philippides. ἔχόντων βίαιον τὴν Φορὰν. Λεπτὸς δ' ἦ καὶ Φιλιπ-
πίδης, καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδῃ³ τῷ ῥήτορι, λέ-

1 Fori, εὐδέν), aut οὐδὲ ποτε. 2 Perpetam μέγιστόν τε cād.
3 Ὑπερίδῃ & ποτὶ Ὑπερίδης ms. A.

vero Periegetes in libro de Mirabilibus scribit, *Arche-
stratum* vatem, ab hostibus captum, cum librae impo-
neretur, compertum esse oboli * pondus habere: adeo
tenui corpusculo fuit. Idem narrat, *Panasetum* nullum
umquam medicum consuluisse; fuisse vero auditorem
Arcesilai philosophi, vixisseque apud Ptolemaeum Ever-
geten, ab eoque quotannis duodecim accepisse talenta.
Fuit is autem corpore quidem tenuissimo, sed nullo um-
quam morbo adfectus. Metrodorus Scepsius, secundo
libro de Aleptica, ait, *Hippocrasem* poetam non modo
pusillo fuisse corpore, sed & gracili: at tam validis la-
certis, ut, praeter alia, vacuam olei ampullam ad lon-
gissimum intervallum proiiceret; cum levia corpora,
quoniam minus facile aërem findunt, non violento im-
petu ferantur. Fuit etiam *Philippides* gracilis: contra quem
exstat oratio Hyperidis oratoris, qui fuisse eum ait *κακὸν*

γών αὐτὸν ὡς τῶν πολιτευομένων εἶναι. ἥ δ' εὐτελής
τὸ σῶμα διὰ λεπτότητα, ὡς ἂ Ὑπερίδης ἔφη. Ἀλε-
ξις τ' ἐν Θεσπρωτοῖς Φησὶν·

Ἑρμῇ θεῶν ¹ προπαμπέ, ² καὶ Φιλипπίδου
κληροῦχα, νυκτός τ' ἄμμα ³ τῆς μελαμπεύκλου.
καὶ Ἀριστοφῶν, Πλάτωνι·

A. Ἐν ἡμέραις αὐτὸν τρισὶν
ισχυρότερον ἀποφανῶ Φιλипπίδου. ⁴

B. Οὕτως ἐν ἡμέραις ἀλίγαις νεκροὺς ποιεῖς;
Μένανδρος δέ, Ὀργῇ·

Ὁ λιμὸς ὑμῶν ⁵ τὸν καλὸν τοῦτον δακνών.

Φιλипπίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν.

Ὅτι δὲ καὶ πεφιλιππιδῶσθαι ⁶ ἔλεγον τὸ λελεπτύ-
θαι, Ἀλεξίς ἐν Μανδραγοριζομένῃ Φησὶν·

¹ νεκρὸν corr. Casaub. ² πρόπαμπι edd. πρόπομπι Ms. ³ νυκτὶς
ἄμμα edd. absque τ'. ⁴ Forſan ſic digerendi verſus:

Ἐν ἡμέραις τρισὶν

ισχυρότεροι αὐτὸν ἀποφανῶ Φιλипπίδου.

⁵ ὁ μὲν corr. Bentl. ⁶ πεφιλιπιδῶσθαι edd. & ſic deinde in
Alexidis verſu.

ex eis qui rempublicam administraverant. Erat autem despica-
bili corpore ob tenuitatem, ut ait Hyperides. Et Alexis in
Thesprotis ait:

Mercuri a Diis miſſe qui animas hominum ad inferos du-
ducas, tu cui Philippides

forte obvenit, & tu noctis oculis nigra velis obducas.

Et Aristophon in Platone:

A. Tribus cum diebus
graciliorem praestabo Philippide.

B. Siccine tam paucis diebus mortuos facis?

Menander vero, in Irā:

Fames, vestrum hunc si momorderis pulchellum,
cadaver faciet Philippide tenuius.

Inde philippidificari dixere, pro gracilem & macrum fieri.

• Sic Alexis, in Muliere - mandragoris - utente, ubi ait:

Α. Κακῶς ἔχεις, ¹ στρουθίς ² ἀκαρῆς, ἢ Δί', εἴ-
πεφιλιπιδῶσαι. Β. Μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει. ³
ὅσον οὐ τέθηκα. Α. Τοῦ τάλαιπάρου πάθους!
Πολλῷ οὖν κάλλιόν ἐστὶ τοιοῦτόν τινα εἶναι τὴν ἰδέαν,
ἢ ὡς Φησιν Ἀντιφάνης ἐν Αἰόλῳ.

— Τοῦτον οὖν.

δὲ οἶνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος,
ἀσκήν καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχώριοι.

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ποντικός, ἐν τῷ περὶ Ἡδονῆς, Δει-
νίαν, Φησὶ, τὸν μυροπώλην διὰ τρυφῆν εἰς ἔρωτα ἐμ-
πισόντα, καὶ πολλὰ χρήματα ἀναλώσαντα, ὡς ἔξω
τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγένετο, ὑπὸ λύπης ἐκταραχθέντα ἐκ-
τέμνειν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα· τὰῦτα πάντα ποιούσης τῆς
ἀκολάστου τρυφῆς.

LXXVIII.

Ἔλος δ' ἦν Ἀθήνησιν, καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυ-

¹ ἔχει vulgo. ² στρουθίς corrigunt vixi docti. ³ ὅσον μοῦ
τέθηκα vulgo.

A. Male habes: passerculus tenuissimus per Iovem es,
philippidificatus es. B. Ne mihi inaudita loquere:
ianium non emortuus sum. A. O rem miseram!

Multo igitur praestat tali esse corporis habitu, quam
de quo Antiphanes ait in Aeolo:

— Quare hunc,

ob temulentiam & corporis crassitiem,
utrem vocant omnes indigenae.

Heraclides vero Ponticus, in libro de Voluptate, ait,
Diniam unguentarium, cum per luxuriam in amorem in-
cidisset, magnamque absumisset pecuniae vim, ubi iam
frui voluptatibus amplius non potuit, moestitiā turba-
tum virilia sibi exsecuisse: quarum omnium rerum caus-
sa fuit effrenata libido.

78. Moris autem erat Athenis, ut pedes etiam un-

Φάινταν ἐναλεῖσθαι μύροις· ὡς Κηφισόδωρος μὲν ἐν ¹
Τροφονίῳ Φησὶν·

Varia
unguenta
luxurio-
forum.

Ἐπειτ' ἀλείφασθαι τὸ σῶμά μοι πρὶν ²
μύρον ἶρινον καὶ ῥόδινον, ἄγαμαι, Ξανθία·
καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρὶν μοι βάκκαριν.

Εὐβουλος δ' ἐν Σφίγγοκαρίῳι· ³

Ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον· ἐν δὲ κύκλῳ
γιν ⁴

παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια ⁵ μαλακὰ κατὰθρυ-
πτοι ⁶

τὸν πόδ' ἀμαρακύνουσι μύροιςι τρίψουσι τὸν ἑμόν· ⁷
ἢ Ἐν δὲ Προκρίδι λέγει τις, πῶς δὲ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ
τῆς Προκρίδος κυνός, ὡς περὶ ἀνθρώπου τοῦ κυνός τὸν
λόγον ποιούμενος·

Α. Οὐκοῦν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνί·
κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων

¹ Desest in edd. ² Alibi, πρὶν τὸ σῶμά μοι. ³ Σφίγγοκαρίῳι
edd. ⁴ γιν forsan. ⁵ χλανίδια Ms. ⁶ κατὰθρυπτοι edd.
Totus verius fortasse sic rescribendus:

παρθενικὰ τρυφερά χλανίδια μαλακὰ κατὰθρυπτοι.

⁷ Forf. τὸν πόδ' ἀμαρακύνουσι τὸν ἑμὸν τρίψουσι μύροιςι.

guentis inungi sibi curarent luxuriosi: quod Cephifodo-
rus docet in Trophonio, ubi ait:

*Dein, quo inungatur mihi corpus, eme
unguentum irinum & rosaceum, amabo te, Xanthia:
& scorsim pedibus eme mihi baccarin.*

Tum Eubulus in Sphingocarione:

*In thalamo mollior accumbentem. Circumfusa vero nunc
virgineae delicatae laenulae, molles, voluptariae,
pedem meum amaracinis fricabunt unguentis.*

In Procris vero dicat aliquis quo pacto curari debeas
canis Procridis, de cane tamquam de homine loquens:

*A. Igitur molle stratum cani sternite:
subtus quidem supponite Milesiam*

ἴριον, ἀνοσθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα.

B. Ἀπολλων. A. Εἴτα χόνδρον αὐτῷ δέουσις
γάλακτι χηρός. B. Ἡράκλεις! A. Καὶ τοὺς πόδας
ἀλείψας αὐτοῦ τῷ Μεγαλλίῳ μύρῳ.

Ἀντιφάνης δέ, ἐν μὲν Ἀλκῆστιδι, ἐλαίῳ τὰ ποιεῖ
χρόμενος τοὺς πόδας, ἐν δὲ Μητραγύρῃ Φησί·

— Τῇ τε παῖδ' ἀλείμματα

παρὰ τῆς θεᾶς λαβῶσθαι, εἴτα τοὺς πόδας

ἐκέλευ' ἀλείφειν¹ πρῶτον, εἴτα τὰ γόνατα.

ὡς θᾶπτον ἢ παῖς δ' ἤψατ' αὐτοῦ τῶν ποδῶν²

ἔτριψε τ', ἀνέπηδήσεν. —

καὶ ἐν Ζακύνθῳ³

Εἴτ' οὐ δικαίως εἰμὶ Φιλογύνῃς ἐγὼ,

καὶ τὰς ἐταίρας ἡδέως πάσας ἔχω;

Τοῦτ' γὰρ αὐτὸ πρῶτον, ὃ σὺ ποιεῖς, παῖδι,

¹ ἐκέλευεν ἀλείφειν edd. ² Turbatas vulgo versas. ³ Reclit
fuerat Ζακύνθῳ.

lanam, superne vero vestem iniicite purpuream.

B. Apollo! A. Tum alicam ei macerate

cum asperis lacte: B. Q. sive Hercules! A. & pedes

Megallio unguento eidem iniungit.

Antiphanes in Alcestide quidem inducit aliquem oleo
pedes ungentem. In Metragyrta vero ait:

— *Et puellam unguento*

a Deā sumere, tum pedes sibi primum

iniungere iussit, ac deinde genua.

Ut primum vero puella pedes eius attingit,

fricuitque, exsiluit ille. —

& in Zacyntho: [*sive, Zacynthio*]:

Nonne igitur merito mulierosus sum ego,

& puellas omnes gratas habeo?

Hoc enim primum, quod tu facis, pati.

μαλακαῖς καλαῖς τε χερσὶ τριφθῆναι πόδας,
 α πᾶς οὐχὶ σεμνὸν ἔστι; —
 καὶ ἐν Θορικίῳις¹

— Λοῦται δ' ἀληθῶς· ἀλλὰ τί;
 ἐκ χρυσοκαλλήτου γὰρ² κάλπιδος μύρω
 Αἰγυπτίῳ μὲν τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας³
 Φοινικίνῳ⁴ δὲ τὰς γνάθους καὶ τιθήνας
 σισυμβρίνῳ⁵ δὲ τὸν ἕτερον⁶ βραχίονα·
 ἀμαρακίνῳ δὲ τὰς ὀφρύς καὶ τὴν κόμην·
 ἐρφυλλίνῳ δὲ τὸ γόνυ καὶ τὸν αὐχένα.

Ἀναξανδρίδης δ', ἐν Πρωτисиλαῶ.

Μύρω δὲ⁷ παρὰ Πέρωνος⁸ οὐπὲρ ἀπέδοτο
 • ἐχθρὸς Μελανώπῳ, πολυτελοῦς, Αἰγυπτίου,⁹
 ὃ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Καὶ τὸν ἐπὶ¹⁰ Θεμιστοκλέους δὲ βίον Τηλεκλείδης, ἐν

¹ Θορικήις edd. ² τὴν h. l. Ms. Alibi δὲ. ³ Alibi καὶ τὰ σκέλη.
⁴ φοινικίῳ edd. Rectius foret φοινικίῳ. ⁵ σισυμβρίῳ edd.
⁶ For. ἐκ ἄλλου. ⁷ Μύρω τὴν alibi. ⁸ Πέρωνος h. l. edd.
⁹ ἐν Αἰγυπτίῳ συναλείφει vulgo h. l. ¹⁰ Omisit ἐπὶ Dalec.

mollibus pulcrisque manibus fricari pedes,
nonne praeclara res est? [sive, nonne magnificum est?]

& in Thoriciis:

— *Lavat autem revera: at quomodo?*

ex pelvi insaurata, unguento

Aegyptio pedes & manus; (sive, & crura;)

Phoenicio autem malas & mamillas;

sisybrino brachium utrumque,

amaracino supercilia & comam;

serpillino genu & collum.

Anaxandrides, in Protefilao:

Unguentum a Perone: quod vendidit ille

heri Melanopo, pretiosum, Aegyptium:

quo nunc (Melanopus) inungit pedes Callistrati.

Fuisse vero etiam Themistoclis aetate mollem vitam,

Πρυτάνειν, ἄβρὸν ὄντα παραδίδωσι. Κρατῖος τ'· ἐν
Χείρωσι, τὴν τρυφὴν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιτέρων.¹
Φησὶν

— Ἀπαλὸν δὲ σισύμβριον,
ρόδον, ἢ κρίνον, παρ' οὓς ἐθάκει· παρὰ χερσὶ δὲ
μῆλον² ἔχων σκίπωνά τ', ἠγόραζον.³ —

LXXIX.

Flores &
fructus ma-
nibus gesta-
ri soliti.

Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς, ἐν τοῖς Ἑρωτικοῖς, Διὰ
τί, Φησὶ, μετὰ χεῖρας ἄνθη καὶ μῆλα καὶ τὰ τοιαῦτα
Φέρομεν; πότερον, ὅτι καὶ διὰ τῆς τούτων ἀγαπήσεως
ἢ φύσις μὲνυσι τοὺς τῆς ὥρας ἔχοντας τὴν ἐπιθυμίαν; ἢ
διὰ τοῦτο οὖν οἰονεὶ δεῖγμα τῆς οὐσίας⁴ τὰ ὠραία με-
τὰ χεῖρας ἔχουσιν, καὶ χαίρουσιν αὐτοῖς; ἢ δοῦν χά-
ριν ταῦτα περιφέρειν; ἀρχὴ τε γὰρ εὐτυχίας⁵ καὶ
παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τού-
των· αἰτηθεῖσι μὲν, τῷ προσαγορευθῆναι· δοῦσιν δὲ,

¹ παλαιτέρων edd. ² Forl. μῆλον τ' ἔχον. ³ ἠγόραζον le-
git Dalec. concionabatur. ⁴ τῆς οὐσίας; desiderabam. ⁵ εὐ-
τυχίας corrigit Casaub.

indicat Teleclides in Prytanibus. Item Cratinus, in Chi-
ronibus, luxuriam veterum declarans, ait:

— *Ei molle sisymbrium,
rosa, aut lilium, ad aurem fidebat: manibus vero
pomum tenens & baculum concionabar.* —

79. Clearchus Solensis, in Amatoriis: »Quid caussae
est, ait, cur flores & poma & id genus alia manibus ge-
stamus? An, quod natura in his qui talibus delectan-
tur ostendit, esse eos pulcritudinis adpetentes? Igitur
veluti documentum naturae suae pulcros flores fructus-
que in manibus habent, eisque delectantur? An potius
duarum rerum causa circumferunt ista? Existit enim
per haec illis & initium congressus, & documentum eius
quod cupiunt: nam (obviam venientes) qui ab illis pe-
tunt ut sibi impertiant, adloquuntur eos; & ipsi, cum

προϋπογράφειν ὅτι θεὶ καὶ αὐτοὺς μεταδίδοντι τῆς
 ὥρας. ἡ γὰρ τῶν ὡραίων ἀνθῶν καὶ καρπῶν αὐτησίς
 αἰς ἀντίδοσιν τῆς τοῦ σώματος ὥρας προκαλεῖται τοὺς
 λαβόντας. Ἡ τὴν τούτων ὥραν παραψυχὴν καὶ παρα-
 μυθίαν τῆς ἐπὶ τῶν ἐρωμένων ὥρας ταῖς ἐπιθυμίαις¹
 χαίροντες ἔχουσιν αὐτοῖς. ἠκροῦνται γὰρ ὑπὸ τῆς τού-
 των παρουσίας ὁ τῶν ἐρωμένων πόθος. Εἰ μὴ ἄρα τοῦ
 περὶ αὐτοὺς κόσμου χάριν, καθάπερ ἄλλο τι τῶν
 πρὸς καλλωπισμὸν συντελούντων, ἔχουσι τε ταῦτα καὶ
 χαίρουσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ μόνον στεφανουμένων τοῖς
 ὡραίοις ἀνέστην, ἀλλὰ καὶ μετὰ χεῖρας ἐχόντων, τὸ
 βᾶν εἶδος ἐπικοσμεῖται. Τάχα δ' ἴσως διὰ τὸ φιλο-
 κάλους εἶναι² δηλοῖ δὲ τὸ τῶν καλῶν ἐρᾶν, καὶ πρὸς
 τὰ ὡραῖα Φιλικῶς ἔχειν. καλὸν γὰρ ὅτι τὰς² ἐπώ-

¹ Mendosus locus. Oportebat puto, τῆς ἐπὶ τῇ τῶν ἐρωμένων
 ἀπουσίᾳ (five ἀουσία aut ἀουσία) ἀθυμίας. ² Forf. καλὸν
 γὰρ ἴσται (vel καλὸν γὰρ ἴσται) τὸ τῆς ἐπώρας.

illis dant, significant oportere & illos suae pulcritudinis
 copiam facere. Nam qui petit ut sibi de venustis floribus
 fructibusque impertias, is cum accipit, eo ipso invita-
 tur ut vicissim sui corporis venustatis participem te fa-
 ciat. Fortasse etiam delectantur istis rebus & penes se
 gestant, quo consolentur leniantque moerorem ex eorum
 quos amant neglectu aut absentia conceptum: nam harum
 rerum praesentia retunditur eorum quos amamus desi-
 derium. Nisi potius proprii ornatus causa, quemadmo-
 dum alia quae ad ornamentum corporis pertinent, ge-
 stant ista eisque delectantur: non modo enim qui coro-
 nantur venustis floribus, sed & qui manibus gestant,
 eorum universae formae venustas aliqua & ornatus in-
 de accedit. Fortasse vero etiam, quod quaecumque pul-
 cra sunt amant: declarat enim rerum pulcrarum amo-
 rem delectatio quam ex vernorum florum fructuumque
 horaeorum adspectu percipimus: pulcra quippe revera

ρας καὶ τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον, εἴ τε καρποῖσι καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον. Ἡ πάντες οἱ ἐρῶντες, οἷον ἐκ-
 τρυφῶντες ὑπὸ τοῦ παθους καὶ ὠριαζόμενοι, τοῖς ὠραιοῖς
 ἀβρύνονται. Φυσικὸν γὰρ δὴ τι, ¹ τὸ τοὺς οἰκίμους εἶ-
 ναι καλοὺς καὶ ὠραιοὺς ἀνθολογεῖν. ὅθεν αἱ τε περὶ ²
 τὴν Περσιφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται καὶ Σαπφώ
 Φησι „ιδίῳ ἄνθι ἀμέργουσιν παῖδ' ἄγαν ἀπαλήν.“

LXXX.
 Venus
 Callipygos.

Οὕτω δὲ ἐξηρτητο τῶν ἡδοναβειῶν οἱ τότε, ὥς c
 καὶ Καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἰδρύσασθαι, ἀπὸ
 τῆς αἰτίας. Ἀνδρὶ ἀγροίκῳ ἐγένετο δύο καλαὶ
 θυγατέρες. αὗται φιλονικησασαί ποτε πρὸς ἑαυτάς,
 προελθεῖν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διακρίνοντο ποτέρα εἴη
 καλλιπυγοτέρα. καὶ ποτὶ ³ παριόντος ναίσκευ πα-
 τέρα πρὸς βύτην ἔχοντος, ἐπιδίδξαν ἑαυτάς καὶ τοῦτ' αὖ
 καὶ ὅς θεασάμενος ἔκρινε τὴν πρὸς βυτέρα· ἥς καὶ εἰς

¹ γὰρ δὲ καὶ τὸ edd. ² ὅθεν καὶ περὶ edd. ³ Forf. καὶ τίτα
 est autumnus & veris facies, in fructibus floribusque con-
 specta. Aut omnes amantes, ob hunc ipsum animi ad-
 fectum ad luxuriam & elegantiae studium propensi, flo-
 rum venustate cultum sibi conciliare gestiunt. Natura
 enim hoc ingenitum est his, qui pulcri & venusti esse
 sibi videntur, ut flores colligant. Quare & Proserpina
 cum suis comitibus flores collegisse fertur: & Sappho
 ait, *puellam se vidisse teneriusculam flores decerpentem.* α

80. Adeo vero dediti ea aetate homines erant volu-
 ptatibus, ut etiam *Veneri Callipygo* (i. e. *pulcris-natis*)
 templum dedicarent: quod tali ex occasione factum. Ho-
 mini rustico duo erant filiae formosae: quae cum am-
 bitiose aliquando inter se contendissent, in viam pu-
 blicam egressae sunt, quo de ipsis alii iudicaret, utra
 pulcrioribus esset clunibus. Praeteribat tunc forte ado-
 lescens, qui senem patrem habebat: huic adolescenti
 cum se spectandas puellae praebuissent, pulcriorem ille

ἔρωτα ἐμπιπτόν, ἔλθων εἰς ἄστὺ κληήρης γίνεται, καὶ διηγείται τὰ γεγενημένα τῷ ἀδελφῷ ἑαυτοῦ, ὅντι πατέρω. ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἔλθων εἰς τοὺς ἀγροὺς, καὶ θεασάμενος τὰς παῖδας, ἰρᾷ καὶ αὐτὸς τῆς ἐτέρας. ὁ γοῦν πατήρ, ἐπεὶ παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους οὐκ ἔπειθεν, ἄγεται ἐκ τοῦ ἀγροῦ τὰς παῖδας αὐτοῖς, πείσας ἐκείνων τὸν πατέρα, καὶ ζεύγνυσι τοῖς υἱοῖς. αὗται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλιπυγοὶ ἐκαλοῦντο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων·

Ἦν καλλιπύγων ζεύγος ἐν Συρακούσαις.²
αὗται οὖν, ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς, ἰδρύσαντο
ἘΦροδίτης ἱερὸν, καλέσασθαι καλλιπυγὸν τὴν
θεὸν, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

Ἐν μανίᾳ δὲ τρυφὴν ἠδίστην γενομένην οὐκ ἀφ᾽ ὧς ὁ Ποητικὸς Ἡρακλείδης διηγείται ἐν τῷ Περὶ Ἡδο-

1 αὐτοῦ edd.

2 Forf. Συρακούσαις.

LXXXI.

iudicavit natu maiorem, in amoremque eius incidit. Reversus in urbem, cum aeger decubisset, iuniori fratri exposuit quod acciderat. Rus ille profectus, & puellas contuitus, alteram amavit. Iuvenum pater, hortatus ut splendidius matrimonium sibi quaerent, cum persuadere illis non posset, non invito puellarum parente, evocat illas ex agro, & filiis matrimonio iungit. Hae a civibus καλλιπυγοὶ nominatae sunt, ut narrat in Iambis Cercidas Megalopolitanus his verbis:

Erat Callipygón par sororum Syracusis.

Hae igitur, amplas naturae facultates, Veneri templum dedicarunt, & Callipygon nominarunt Deam: ut narrat etiam Archelaus in Iambis.

81. De homine vero mente capto, qui in ipso furore suavissima fruius est voluptate, historiam narrat non iniucundam Ponticus Heraclides in libro de Voluptate, ubi ita
Athen. Vol. IV.

N n

Furiōsis vo-
luptas inter-
dum maior
quam sapiē-

ως, οὕτως γράφω· „Ὁ Αἰξωνεύς ¹ Θρασύλαος ² ὁ
Πυθοδώρου διετέθη ποτὲ ὑπὸ μανίας τοιαύτης, ὥς πάν-
τα τὰ πλοῖα τὰ εἰς τὸν ³ Πειραιᾶ καταγόμενα ὑπο-
λαμβάνειν ἑαυτοῦ εἶναι, καὶ ἀπειγράφετο αὐτὰ, καὶ
ἀπέστειλε, ⁴ καὶ διώκει, καὶ καταπλέοντα ἀπεδέ-
χετο μετὰ χαρᾶς τοσαύτης, ὅσης περ ἂν τις εἴη τοσού-
των χρημάτων κύριος ὢν. καὶ τῶν μὲν ἀπολεμένων
οὐδὲν ⁵ ἐπιζήτησε, τοῖς δὲ σωζομένοις ἔχαιρε· καὶ διή-
γε μετὰ πλείστης ἡδονῆς. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ
Κρίτων ⁶ ἐκ Σικελίας ἐπιδημήσας, συλλαβὼν αὐτὸν
παρέδωκεν ἱατρῷ, καὶ τῆς μανίας ἐπαύσατο· δηγῆ-
το, ⁷ οὐδὲ πώποτε φάσκων κατὰ τὸν βίον ἡδῆναι
πλείονα· λύπην μὲν γὰρ οὐδ' ἦντιν' οὖν αὐτῷ παρα-
γίνεσθαι, ⁸ τὸ δὲ τῶν ἡδονῶν πλῆθος ὑπερβάλλειν.“

¹ Ἀξωνεύς vulgo. ² Restius fortasse Θράσυλλος apud Aelian.

³ Absit artic. edd. ⁴ καὶ αὐτὸν ἑξέτασεν Aelian. ⁵ οὐτε
ἐπεζ. ms. A. ⁶ Κρίτων edd. ⁷ διηγῆτο δ' edd. ⁸ παραγί-
σθαι ms. Ep. παραγινίσθαι malebam; & dein, ὑπερβάλλειν.

scribit: »Aexonenfis Thrasylaus, [scilicet, Thrasyllus] Pytho-
dori filius, olim eā insanīā fuit correptus, ut, quaecum-
que naves in Piræeum adpellerent, eas suas esse existi-
maret, & in tabulas suas referret, & mitteret, & admi-
nistraret, & in portum subeuntes tanto gaudio accipe-
ret, ac si tantas opes ipse possideret. Et earum quidem,
quae periissent, nullam requirebat; sed servatis gaude-
bat: & summa in voluptate vitam agebat. Postquam
vero frater eius Criton e Sicilia domum rediens. eum
prehendit & medico tradidit; sanatus ab illo a dementi-
ā, ipse quid sibi accidisset narravit, numquam iucun-
diorem dicens vitam se traduxisse; nullā enim umquam
tristitiā se fuisse adfectum, omni vero voluptatis cumu-
lo adfluxisse.«

SERIES TITULORUM

LIBRI DECIMI

quales in superioribus Editionibus exhibentur.

		PAG. ed. Cas.	CAP. ed. nostr.
Ἡρακλῆς ἀνηφάγος.	<i>Hercules vorax.</i>	411. a	1
Λεπρεὺς περὶ πολυφαγίας ἐρίζων Ἡρακλεῖ.	<i>Lepreus vorax, certans de polyphagia cum Hercule.</i>	411. c	2
Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἕλον βοῦν καταφάγει.	<i>Milo Crotoniates integrum bovem comedit.</i>	412. e	4
Ἀθληταὶ πολυφάγοι.	<i>Athletae voracissimi.</i>	413. b	ib.
Διαβολὴ ἀθλητῶν.	<i>Eorundem vituperatio.</i>	413. c	5
Βοιωτοὶ πολυφάγοι.	<i>Boeotii voracissimi.</i>	417. b	11
Αἰγύπτιοι ἀρτοφάγοι.	<i>Aegyptii panis avidi.</i>	418. e	13
Βόρχορις καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Νεόχαις μετρίᾳ τροφῇ χρῶνται.	<i>Bocchoris cum eius patre Neochabi frugalitas.</i>	ib.	ib.
αὐτάρκεια Πυθαγόρου.	<i>Pythagorae frugalitas sua sorte contenta.</i>	ib.	ib.
εὐτέλεια διαφόρων.	<i>Multorum frugalitas.</i>	419. a	ib.
Μενεδήμου συμπόσιον.	<i>Menedemi convivium.</i>	419. e	15
Ἀρκεσίλαου δεῖπνον εὐδυμία.	<i>Arcefilai in convivio, cum panis deficeret, prudentia in faceto dicto.</i>	420. e	16
μάχιμα δεῖπνα.	<i>Convivia tumultuosa.</i>	420. e	17
γαστρὸς πένι διαβολῇ.	<i>Ventris vituperium.</i>	422. a	19
Δεδείπναμεν.	<i>Coenavimus.</i>	422. e	20
ζυρότερον.	<i>Meracius.</i>	423. d	22

364 SERIES TITULORUM.

		PAG. ed. Caf.	CAP. ed. noſſr.
κύαθος.	<i>Cyathus.</i>	424. a	23
ἀκρατίστερον πίνειν.	<i>Meracius bibere.</i>	424. d	24
οἰνοχῶντες εὐγυνεῖς.	<i>Pocillatores olim nobilissimi iuvenes.</i>	424. e	ib.
οἰνῶνται ἐν συμποσίοις.	<i>Oenoptae in conviviiis.</i>	425. a	25
κράσις οἴνου.	<i>Vini temperatura.</i>	426. c	28
Σκυθικὰ πόσις.	<i>Scythica potatio.</i>	427. b	29
κοτταβίζειν.	<i>Cottabifusus.</i>	427. d	30
οἶνοποσία.	<i>Potatio vini.</i>	428. a	31
οἶνος μεθύσκων.	<i>Vinum dementans.</i>	428. e	33
Ἄλκαῖος φίλινος.	<i>Alcaeus vino deditus.</i>	429. a	ib.
Ἀριστοφάνης φίλινος.	<i>Aristophanes vini potans.</i>	ib.	ib.
ὕδροποτεῖν.	<i>Aquam potantes.</i>	429. c	34
οἶνον κράσις.	<i>Vinum, ut temperari debet.</i>	430. d	36
ῥῶμα Πλάτωνος περὶ οἴνου.	<i>Platonis praeceptum de vini potione.</i>	431. f	39
οἶνος ἡλφιστομέγος.	<i>Vinum polentā mixtum, vel polentatum.</i>	432. b	40
Λακεδαιμονίων προπίνσις.	<i>Lacedaemoniorum propinatio.</i>	432. d	41
Νέστωρος φιλοποσία.	<i>Nestoris philoposia, sive bibacitas.</i>	433. b	42
δίψῳ.	<i>Sitis avida.</i>	433. e	43
Πρωτέας ὁ Μακεδὼν πολυπότης.	<i>Proteas Macedo fuit bibax.</i>	434. a	44
Ἀλεξάνδρου πολυποσία.	<i>Alexandri bibacitas.</i>	434. b	ib.
μέθυσοι ἀναφρόδιτοι.	<i>Ebriofī, rei venereae impotentes.</i>	434. f	45
Φιλίππου φιλοποσία.	<i>Philippi, Alexandri patris, bibacitas.</i>	435. a	46
φιλοπῶνται.	<i>Vinosorum ac ebriosorum catalogus.</i>	435. d	47
Χῆρος ἑορτή.	<i>Festus dies Congiorum.</i>	437. c	49

SERIES TITULORUM. 367

		PAG. ed. Cas.	CAP. ed. nostr.
Διονύσιος Ἡρακλεά- της.	<i>Dionysus Heraclea- tes festum Congio- rum celebrans.</i>	437. c	50
Ἀντίοχος φιλοπότης. πολυπόται βασιλεῖς.	<i>Antiochus vinosus.</i> <i>Regum vinosorum enu- meratio.</i>	438. c	51
Ῥωμαίων καὶ Ἰταλῶν γυναῖκες νηφου- σαι.	<i>Romanorum ac Italo- rum mulieres vinum non bibunt.</i>	440. e	56
γυναῖκες φιλοπό- ται.	<i>Graecorum mulieres bi- baces.</i>	441. b	57
φίλοινα ἔθνη	<i>Quae Nationes sint bibaces.</i>	442. b	59
μέθη, μητρόπολις τῶν δεινῶν.	<i>Vinum [Vinolentia] metropolis gravio- rum malorum.</i>	443. d	61
οἶνος, Ἀφροδίτης γά- λα.	<i>Vinum, Veneris lac.</i>	444. d	62
κυβεία Ῥοδίων περὶ γυναικῶν.	<i>Rhodii tesseri de mu- lieribus ingenuis lu- dere non veriti.</i>	444. f	63
Ἀνθέας εὐρετῆς ποιή- σεως τῆς διὰ συν- θέτων, καὶ Ἀσκα- πιδωρος.	<i>Antheas Lindius pot- us fin quae sit compo- sitis nominibus ad- invenit.</i>	445. a	ib.
πάροινος.	<i>Vinolentia demens.</i>	445. b	64
ἀρρυθμοπότης.	<i>ineptus potator.</i>	445. d	ib.
ποτικός.	<i>potus. [bibax.]</i>	445. e	ib.
τὸ μεθύειν τὰς ὄψεις πλανῆ.	<i>Temulentia oculos de- cipit.</i>	445. f	ib.
Πῖδι.	<i>Bibe t</i>	446. a	65
πίομαι.	<i>bibo.</i>	446. d	66
ἐπίστιος.	<i>Calix ἐπίστιος.</i>	446. f	ib.
τὸ πῖνον.	<i>Vinum ex hordeo con- fectum.</i>	447. a	67
βρύτον.	<i>Bryton.</i>	447. b	ib.
Διόνυσος.	<i>Bacchus.</i>	447. d	68
Γρίφοα	<i>GRIPHAE.</i>	448. b	69/70.

566 SERIES TITULORUM.

	PAG.	CAP.
	ed. Caf.	ed. nostr.
ζῆμα τοῖς ἀξιοῦσι τῶν γρίφων.	Quae fuerint praemia eorum qui griphos soluissent.	457. d 86

TITULI LIBRI UNDECIMI.

Περὶ Ἑκπωμα- των.	De VASIS POTO- RIIS.	459. a	1
Ποτήρια.	Pocula.	460. b	2
παλαιῶν τὰ ἑκπώμα- τα μικρά.	Antiqui poculis sunt exiguis.	461. a	4
Κυλικῶνες.	Cylicranes.	461. c	5
Κύλικες.	Calices, locus celebris in Illyrico.	462. b	6
Κάδμου μνημα.	Cadmi monumentum.	ib.	ib.
Ξενοφάνους συμποτι- κὰ, καὶ Ἀνακρέον- τος, καὶ Ἴωνος.	Xenophanis, Ano- creontis, & Ionis convivialia.	462. c	7
τὸ ζῆν τι ἔστι.	Vivere quid sit.	463. d	9
τρόποι πίσιων διά- φοροι.	Ritus varii bibendi.	463. e	10
κεράμια.	Fistilia pocula.	464. a	11
Ῥοδιακαὶ χυτρίδες.	Rhodiacae okulae.	464. c	ib.
διάφοροι μανίαι.	Insaniae differentia.	464. d	12
δουσιάζοντες.	Bacchantes.	465. a	13
διὰ τί Νύμφαι τρο- φοὶ Διούρου.	Cur Nymphae dica- mur Nutrices Bac- chi.	ib.	ib.
πολλῶν ἐτῆσι ἐκπα- μάτων.	Multorum poculorum possessio.	465. c	14
γραμματικὴν ἑκπα- μα.	Poculum argenteum litteris insculptum, quod Nestoris fuisse credebatur.	466. e	30
ο καὶ υ χρῆσις.	[Ufus literarum e & - u.]	466. f	ib.
κύαλα.	Gyala.	467. c	31
δῖνος.	Diinos.	467. d	32
δέπαστρον.	Depastrum.	468. a	33
δακτυλωτὴν.	Dactyloton poculum.	468. c	34

SERIES TITULORUM 367

		PAG. ed. Caf.	CAP. ed. nostr.
ἐλέφας.	<i>Elephas poculum.</i>	468. f	35.
ἔφουρος.	<i>Ephebus poculi genus.</i>	469. a	36.
	[<i>Come poculum.</i>]	469. b	ib.
ἡδυποτή.	<i>Hedypotis.</i>	ib.	37.
ἥλιος διὰ ποτηρίου κομιζόμενος εἰς τὴν δύσιν.	<i>Sol ad occasum ten- dit velus poculo.</i>	469. d	38.
ἠθάριον.	<i>Ethanion.</i>	470. d	40.
ἡμίτομος.	<i>Semisectus, poculi ge- nus.</i>	ib.	ib.
θηρίκλειος.	<i>Thericleios.</i>	470. e	47 sqq.
ἰσθμῶν.	<i>Isthmian poculum apud Cyprios.</i>	472. e	44
κάδος.	<i>Cadus poculum</i>	ib.	45.
καδίσκος.	<i>Cadiscus.</i>	473. b	46
Ζεὺς Κτήσιος.	<i>Iupiter Ctesius.</i>	473. c	ib.
κάνθαρος.	<i>Cantharus.</i>	473. d.	47.
καρχήσιον.	<i>Carchesium.</i>	474. e	49.
κάλπιον.	<i>Calpion.</i>	475. e	ib.
κελίβη.	<i>Celeba.</i>	ib.	50.
κέρας.	<i>Cornu.</i>	476. a	51
κισσύβιον.	<i>Cissybium.</i>	476. f	53
κυμβίον.	<i>Cymbium.</i>	477. d	ib.
κιβώριον.	<i>Ciborium.</i>	477. e	54.
κόνδυ.	<i>Condy.</i>	477. f	55.
Κονώνιος.	<i>Cononius.</i>	478. b	ib.
κότυλος.	<i>Cotylus.</i>	ib.	56.
κοτύλη.	<i>Cotyla.</i>	478. d	57.
ἡμίνα.	<i>Hemina.</i>	479. a	ib.
κοτταβία.	<i>Cottabis.</i>	479. c	58.
κρατάνιον.	<i>Cratation.</i>	479. f	59
κρουτήϊα.	<i>Crutheia.</i>	480. a	ib.
κυαθία.	<i>Cyathis.</i>	480. b	ib.
κύλιξ.	<i>Calix.</i>	ib.	60.
κυλικηγόρεϊν.	<i>inter pocula con- cionari.</i>	ib.	ib.
φοξίχελος.	<i>Poculi genus, quod in acutum fastigiatur.</i>	480. d	ib.
κυλικυλίδες.	<i>exigui calices.</i>	480. f	61.
κύπελλον.	<i>Cypellum.</i>	482. e	65.

568 SERIES TITULORUM.

		PAG. ed. Cal.	CAP. ed. post.
κύμβα.	<i>Cymba.</i>	483. a	ib.
κόβον.	<i>Cothon.</i>	483. b	66
λαβρονία.	<i>Labronia.</i>	484. c	68
λάκασπαι.	<i>Laconici calices.</i>	484. f	69
λεπασταί.	<i>Lepastae.</i>	ib.	70
λοιβάσιον.	<i>Loibasion.</i>	486. a	71
σπονδίων.	<i>Spondion.</i>	ib.	ib.
Λέσβιον.	<i>Lesbium.</i>	ib.	ib.
λουτήριον.	<i>Labrum.</i>	486. b	ib.
Λυκουργεῖν.	<i>Lyciurges phialae.</i>	486. c	72
μέλη.	<i>Mele.</i>	486. e	73
μετάνιπτρον.	<i>Metaniptron.</i>	486. f	ib.
μαστίς.	<i>Mastus.</i>	487. b	74
μαθαλλίδες.	<i>Mathallides.</i>	487. c	ib.
Μάνης.	<i>Manes.</i>	ib.	75
Νεστορίς.	<i>Nestoris.</i>	487 f	76/77
Σοσίβιος ὁ Λυτικός.	<i>Sosibius Lyticus.</i>	493. c	85
ἄλμος.	<i>Holmos.</i>	494. b	86
ὀξύβαφον.	<i>Oxybaphum.</i>	ib.	87
οἰνιστήρια.	<i>Oenisleria.</i>	494. f	88
ὄνυξ, [ἱμνο ὄνυξ.]	<i>Onychini scyphi. [Ol. lit.]</i>	ib.	ib.
Παναθηναϊκόν.	<i>Panathenaicum.</i>	ib.	89
πρόαρον.	<i>Proaron.</i>	495. a	ib.
πελίκαι.	<i>Pelicae.</i>	ib.	90
πέλλα.	<i>Pella.</i>	495. c	91
πενταπλοα.	<i>Pentaploa.</i>	495. e	92
πέταχρον.	<i>Petachnon.</i>	496. a	ib.
πλεμοχόη.	<i>Pleმოხოē.</i>	ib.	93
πρίστις.	<i>Pristis.</i>	496. b	ib.
προχύτης.	<i>Prochytes.</i>	496. c	94
Προυσιάς.	<i>Prusias.</i>	496. d	ib.
ρόντα.	<i>Rheonta, i. e. fluids pocula quaedam sic dicta.</i>	496. e	95
ῥοδιάς.	<i>Rhodias.</i>	ib.	96
ῥυτίον.	<i>Rhyton.</i>	496. f	97
Σαννάκρα.	<i>Sannacra.</i>	497. e	98
Σελευκίς.	<i>Selucis.</i>	497. f	ib.
σκήφες.	<i>Scyphus.</i>	498. a	99

SERIES TITULORUM. 569

		PAG. ed. Caf.	CAP. ed. nostr.
προπίνεν,	praebibere.	498. c	99
λάγυναν.	Lagena.	499. b	100
σκυθίζαι,	Scythizare, inebria-		
	ri.	499. f	101
Βοιωτῖοι, οἱ καὶ Ἑρα-	Boeotii scyphi, Her-		
κλεωτικοί.	culi dicti.	500. a	ib.
ταβαῖται.	Tabactae.	500. d	102
τραγέλαφοι.	Tragelaphi.	ib.	ib.
τρίτης.	Tiremis, poculum.	500. f	ib.
υστιακόν.	Hystiacum.	ib.	ib.
φιάλη.	Phiala.	ib.	103
φιάλη ἀμφίθετος.	Phiala ἀμφίθετος		
	Homero.	501. a	- ib.
βαλαντιμβάλοα.	Phialae instar umbili-		
	ci balnei.	501. d	104
ἀργυρίς.	Argyris, argentea		
	phiala.	502. a	105
χρυσίς.	Chrysis, aurea phia-		
	la.	ib.	ib.
χυτρίδες.	Chytridia.	502. b	107
φυγὺς ἢ φυκτὴρ.	Pfyfter.	502. c	108
φύδος.	Odus.	503. d	110
οὐσκύφια.	Ooscyphia.	503. e	ib.
ὄβη.	Ovum (poculum.)	503. f	ib.
κύκλω πίνων,	In orbem bibere.	504. a	111
κρατηρίζειν,	Crateribus uti.	504. b	ib.
Ξενοφῶν καὶ Πλάτων	Xenophon ac Plato		
φιλονεικῶς ἔχον-	acculi sibi fuer.		
τες πρὸς ἀλλή-			
λους.		504. e	112
Ἀλεξαμένους εὐροτὴς	Alexamenus Tejus,		
διαλέγων.	Dialogorum inven-		
	tor.	505. b	ib.
Πλάτωνος κακολο-	Platonis maledicentia.		
γία.		505. d	113
Πλάτων πρὸς ἅπαν-	Plato erga cunctos in-		
τας δυσμενής.	vidus.	506. a	114
Πλάτωνος κακότης	Platonis erga omnes		
πρὸς πάντας.	malevolentia & im-		
	probitas.	507. a	116

570 SERIES TITULORUM

		PAG. ed. Cal.	CAP. ed. nostr.
Πλάτων φιλέδοξος.	<i>Plato gloria cupidus fuit.</i>	507. d	116.
κατὰ Πλάτωνα.	<i>Platonis error.</i>	507. f	117.
Πλάτωνος μαθηταὶ τυραννικοί.	<i>Platonis discipuli tyrannico fuisse ingenio.</i>	508. d	119.
Πλατωνικῶν διαστροφῶν.	<i>Platoniorum luxus.</i>	509. c	120.

TITULI LIBRI DUODECIMI

ἡδονή.	<i>VOLUPTAS.</i>	510. c	2
καὶ ἡδονῆς.	<i>Voluptatem gravissima sequuntur damna.</i>	511. a	3
ὑπὲρ ἡδονῆς.	<i>Voluptas magnanimos reddit homines.</i>	511. d	4
Ἡρακλῆς φιλάδοτος.	<i>Hercules voluptatem secutus maxime.</i>	512. e	6
τρυφή, τέλος τοῦ βίου.	<i>Voluptas vitae finis.</i>	513. e	7
Περσῶν τρυφή.	<i>Persarum luxus.</i>	513. f	8
Περσῶν βασιλέως τρυφή.	<i>Regis Persarum luxus.</i>	ib.	ib.
προσεκφάλων βασιλῆν.	<i>Cervical regum apud Persas.</i>	514. f	9
Λυδῶν τρυφή.	<i>Eydorum luxus.</i>	515. d	11
Ὀμφάλη.	<i>Omphale.</i>	515. f	ib.
Μίδας.	<i>Midas.</i>	516. b	ib.
συγγραφεὶς Ὀψαρτυτικῶν.	<i>Qui de Obsoniis parandis scripserint.</i>	516. c	12
καρύκη.	<i>Caryca.</i>	ib.	ib.
κάνδαυλος.	<i>Eandaulos.</i>	ib.	ib.
βασιλεὺς τῆς λευκοφύρου.	<i>Regum thuriferae regionis ignavia ac luxus.</i>	517. b	13
Τυρρηνῶν ἡδοναίαια.	<i>Thyscorum luxus.</i>	517. d	14
Τυρρηνῶν ἡδοναίαια.	<i>Tyrrhenorum luxus.</i>	518. a	ib.
Σικελῶν τρυφή.	<i>Siculorum delitiae.</i>	518. c	15

SERIES TITULORUM.

572

		PAO. ed. Cas.	CAP. ed. nostr.
Συβαριτῶν τρυφή.	<i>Sybaritarum luxus.</i>	518. c	15
Μασανάσσου φιλο- στοργία.	<i>Masinissae in liberos ac puellios amor.</i>	518. f	16
ἵπποι ὀρχούμενοι πρὸς αὐλόν.	<i>Equi ad tibias saltan- tes.</i>	520. c	19
Συρακουσίων νόμος κατὰ τῆς τρυφῆς.	<i>Apud Syracusios le- ges contra volupta- tem.</i>	521. b	20
Συβαριτῶν νόμοι πε- ρὶ τρυφῆς.	<i>Sybaritarum de luxu- ria leges.</i>	521. e	ib.
Συβαριτῶν ἄλσος.	<i>Sybaritarum interitus.</i>	521. d	21
Κροτωνιατῶν τρυφή.	<i>Crotoniatarum luxus.</i>	522. a	22
Ταραντίνων τρυφή.	<i>Tarentinorum luxus.</i>	522. d	23
Ἰαργύων τρυφή καὶ ἀπάθεια.	<i>Iarygum luxus & in- teritus.</i>	522. f	24
Μασσαλιωτῶν τρυφή.	<i>Massiliensium luxus.</i>	523. c	25
Σιριτῶν τρυφή.	<i>Siritarum molliities.</i>	ib.	ib.
Μιλησίων.	<i>Milefiorum luxuria.</i>	523. e	26
Σκυθῶν ὕβρις καὶ ῥα- σὶς.	<i>Scytharum petulantia.</i>	524. c	27
ἀποσκυθίσαι,	<i>capillos tondere.</i>	524. f	ib.
Ἀβυδηνῶν τρυφή,	<i>Abydenorum luxus,</i>	ib.	28
καὶ Ἐφεσίων.	<i>& Ephesiorum.</i>	525. c	29
Σαμίον.	<i>Samiorum luxus.</i>	525. e	30
Κολοφωνίων.	<i>Colophoniorum mol- liities.</i>	526. a	31
Ἰόνων.	<i>Ionum.</i>	526. d	ib.
Βυζαντίων καὶ Χαλ- κηδονίων.	<i>Byzantiorum & Chal- cedonensium.</i>	526. e	32
Θετταλῶν τρυφή.	<i>Theffalorum luxus.</i>	527. a	33
Φαρσαλίων.	<i>Pharsaliorum.</i>	ib.	ib.
Αἰτωλῶν.	<i>Aetolorum.</i>	527. b	ib.
Συρακουσίων.	<i>Syracusiorum.</i>	527. c	34
Ἀρυκανδίων.	<i>Arycandiorum luxus.</i>	527. f	35
Ζακυνθίων.	<i>Zacynthiorum.</i>	528. a	ib.
Καπυσιῶν.	<i>Capuanorum.</i>	528. b	36
Κυρήτων.	<i>Curetum.</i>	528. c	37
Κυμαίων.	<i>Cumanorum luxus.</i>	528. d	ib.
Νήσου τρυφή, καὶ Σαρδαναπάλου.	<i>Ninysae & Sardana- pali molliities.</i>	528. e	38

		PAG. ed. Caf.	CAN. ed. nostr.
Σαγάριος.	<i>Sagaris luxus.</i>	530. c	40
Ἀννάρου.	<i>Annari mollities.</i>	530. d	ib.
Νίνου.	<i>Nini.</i>	530. e	ib.
Στράτοτος ἡδυνά- βεια.	<i>Strato rex Sidanio- rum deliciis deditus.</i>	531. a	41
Στράτοτος καὶ Νικο- κλέους τρυφὴ ἀνά- μалος.	<i>Stratonis & Nicoclis de luxu contentio.</i>	531. c	ib.
Κότυος τρυφὴ.	<i>Cotys, omnium Thra- ciae regum luxui addictissimus.</i>	531. e	42
Χαβρίου.	<i>Chabrias luxus.</i>	532. b	43
Ἰφικράτους.	<i>Iphicratis mollities.</i>	ib.	ib.
Τιμοθέου καὶ Κόνωνος.	<i>Timothei & Cononis.</i>	ib.	ib.
Χάρητος.	<i>Chareis mollities.</i>	ib.	ib.
Πεισιστρατιδῶν τρυ- φὴ.	<i>Pisistratidarum molli- ties.</i>	532. f	44
Πεισιστράτου με- τριότης.	<i>Pisistrati modestia ac temperantia.</i>	ib.	ib.
Περικλέους τρυφὴ.	<i>Periclis Olympii lu- xus.</i>	533. c	45
Θεμιστοκλέους ἀκρα- σία.	<i>Themistoclis luxus.</i>	533. d	ib.
Ἀρτέμανος τρυφὴ.	<i>Artemon, luxuriosus homo.</i>	533. e	46
Ἀλκιβιάδου τρυφὴ.	<i>Alcibiadis luxus.</i>	534. b	47
•	<i>Alcibiadis pulcritudi- nis & elegantiae stu- dium.</i>	534. e	ib.
Ἀλκιβιάδου ἐξαλλω- γὴ πατρίου στο- λῆς, καὶ Πανυσ- σίας ἐκδεδιτημέ- τες.	<i>Alcibiades patriam vo- stem mutavit, Pau- sanias exemplo, qui etiam ante illum Persicam stolkam in- dusit.</i>	535. e	49
•	<i>Dionysius abollâ u- sus est.</i>	ib.	50
•	<i>Alexander Persicâ sto- lâ usus.</i>	ib.	ib.
Δημητρίου τρυφὴ.	<i>Demetrii luxus.</i>	535. f	ib.

SERIES TITULORUM. 573

		PAG. ed. Caf.	CAP. ed. nostr.
Φάραγος ἀσέλγεια.	<i>Pharax Lacadaemo-</i>		
καὶ Ἀρχιδάμου.	<i>nus luxuriosus.</i>	536. b	51
Ἰσάνθου.	<i>Archidami petulantia.</i>	536. c	ib.
Πτολεμαίου τοῦ Φιλ-	<i>Isanthis luxus.</i>	536. d	ib.
αδέλφου.	<i>Ptolemaei luxus.</i>	536. e	ib.
Καλλίου τοῦ πλου-	<i>Calliae luxus.</i>	536. f	52
σίου τρυφῆ.	<i>Idem extremam miser-</i>		
	<i>tine egit senectam.</i>	537. c	ib.
	<i>Autocles & Epicles,</i>		
	<i>qui magnas Niciae</i>		
	<i>Pergasei divitias</i>		
	<i>possederant, luxu</i>		
	<i>ad paupertatem re-</i>		
	<i>ducti, saedium vitae</i>		
	<i>cicuta epota finie-</i>	ib.	ib.
	<i>runt.</i>		
τρυφὴ Ἀλεξάνδρου	<i>Alexandri Magni lu-</i>		
τοῦ μεγάλου.	<i>xus.</i>	537. d	53
πολυτέλεια Ἀλεξάν-	<i>Eiusdem magnificen-</i>		
δρου.	<i>tia.</i>	537. e	ib.
Ἀλεξάνδρου γάμοι	<i>Nuptiarum illius ma-</i>		
μεγαλοπρεπεῖς.	<i>gnificus apparatus.</i>	538. b	54
σκηνὴ Ἀλεξάνδρου.	<i>Alexandri tabernacu-</i>		
	<i>lum.</i>	539. d	55
Ἀντιόχου ὑποδοχαὶ	<i>Antiochi splendida</i>		
λαμπραί.	<i>convivia.</i>	540. a	56
Πολυκράτης.	<i>Polycratis luxus.</i>	540. c	57
Σαμίων λαῦρα.	<i>Laura Samiorum.</i>	540. f	ib.
	<i>Sardibus Dulcis cu-</i>		
	<i>bitus.</i>	ib.	ib.
	<i>Flores Samiorum.</i>	ib.	ib.
	<i>Vestis Alcisthenis.</i>	541. a	58
	<i>Dionysii filii luxus ac</i>		
	<i>petulantia.</i>	541. c	ib.
Γέλωνος κελυμβήδρα.	<i>Gelonis piscina & cor-</i>		
κίρας Ἀμαλθείας.	<i>nu Amaltheae.</i>	541. f	59
Δημητρίου Φαληρέως	<i>Demetrii Phalerii lu-</i>		
πθυπάλεια.	<i>xus.</i>	542. b	60

		PAO. ed. Cas.	CAP. ed. noth.
Λευκούλου τρυφή.	<i>Luculli Romani luxus.</i>	543. a	61
	<i>Sitius Romanus luxu famosus.</i>	543. b	ib.
	<i>Pausanias & Lysander luxu insignes.</i>	ib.	ib.
Παρρυσίου τοῦ ζωγράφου τρυφή.	<i>Parrhasius pictor luxuriosus.</i>	543. c	62
Ἀριστίππου.	<i>Aristippi luxus.</i>	544. a	63
φιλοσόφων τρυφερότης.	<i>Philosophorum molli- ties.</i>	544. f	ib.
Πολύαρχος ἡδονῆς ὑπερβαλὼν.	<i>Polyarchus voluptatem actionum finem atque summum bonum proficiatur.</i>	545. a	64
Σπυρίππου φιλάδωνος.	<i>Spirippus voluptuosus.</i>	546. d	66
Ἐπικουρείου.	<i>Epicuræi.</i>	546. e	67
φιλοσόφων διαγωγὴς.	<i>Philosophorum exilium & proscriptio.</i>	547. a	68
Σοφοκλῆς ἡδονῆς εἰσπληγνῆς.	<i>Sophocles voluptatem invenit ante Epicurum.</i>	547. c	ib.
Λύκωνος περιπατητικῆς τρυφερότης,	<i>Lyconis luxuries.</i>	547. d	69
καὶ Ἀναξάρχου.	<i>Anaxarchi luxus.</i>	548. b	70
ὀλιγοδίαίτοι.	<i>Eorum qui temperanter vixerunt enumeratio.</i>	548. d	71
βλάβη ἢ ἐκ τρυφῆς.	<i>Damna ex voluptate proveniencia.</i>	548. f	72
πάχος Διονυσίου τοῦ Ἡρακλείου τυράντου.	<i>Dionysii ob quotidianam edacitatem obsessus.</i>	549. a	ib.
Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου πάχος.	<i>Ptolemaeus ob edacitatem carnis molestus factus.</i>	549. d	73
Ἀλέξανδρος κατὰ σαρκος.	<i>Alexander, filius Ptolemaei Physconis,</i>		

SERIES TITULORUM. 575

PAG. CAP.
ed. Caf. ed. noſtr.

	<i>obefus ob luxurian- tem vitam.</i>	550. a	73
	<i>Apud Lacedaemonios probro erat, ſi quis eſſet formâ minus decenti.</i>	550. c	74
Ναυκλίδου πάχος,	<i>Nauclides Lacedaemo- nius a Lyſandro in mediam concionem productus, obiurga- tus, ac fere in exi- tium miſſus, quod pinguiori eſſet cor- pore.</i>	550. d	ib.
καὶ Πύθωνος.	<i>Pythonis obefitas.</i>	550. f	ib.
λεπτῶν.	<i>GRACILES.</i>	551. a	75
	<i>Sannyrion corpore gracili.</i>	551. b	ib.
	<i>Meletus [Melius.]</i>	551. c	ib.
	<i>Cineſias.</i>	551. d	76
	<i>Archeſtratus.</i>	552. c	77
	<i>Hipponax.</i>	ib.	ib.
	<i>Philippides gracili corpore.</i>	552. d	ib.
μύρα εἰς πῶδας, καὶ μύροις ἀλειφόμενοι πῶδας.		553. a	78
διὰ τὴν ἀνὰ χεῖ- ρας.	<i>Flores in manibus cur- geſtemus.</i>	553. e	79
καλλίπυγος.	<i>Callipyx Venus.</i>	554. c	80
ἡδοτὴ μακρομέλων.	<i>Infanorum deliciæ in- cundiſſimæ.</i>	554. e	81

NOV 13 1915

